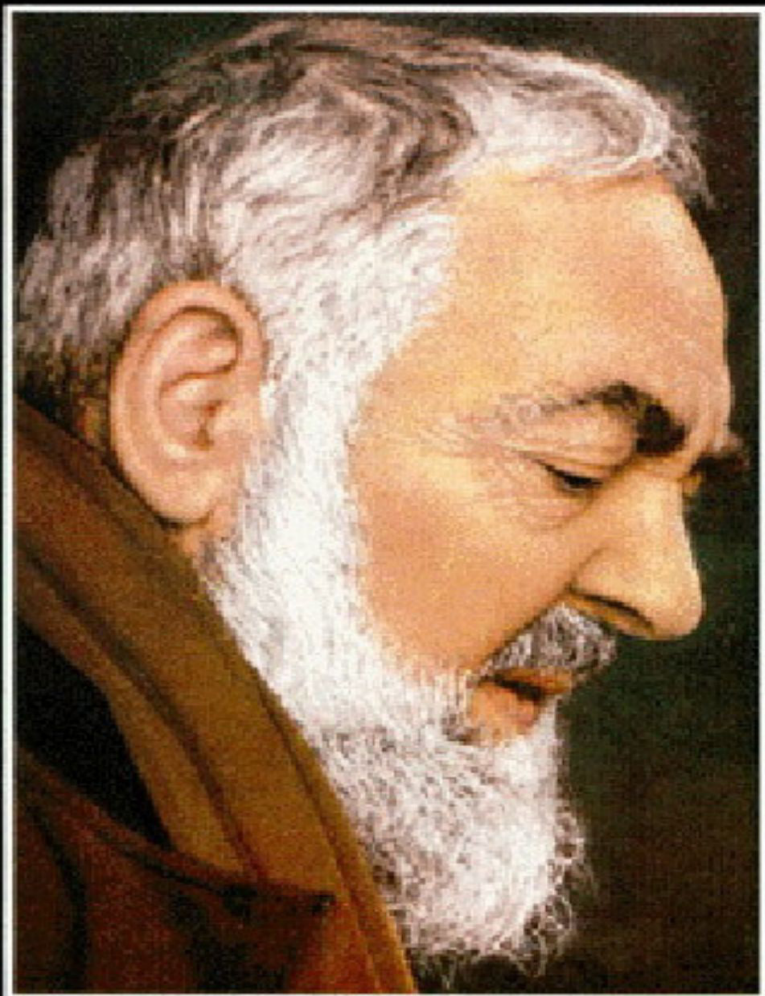

Cha Piô, người phản chiếu Thiên Chúa

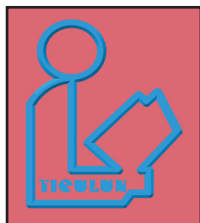
**Jean
DEROBERT**

éditions
HOVINE

**Padre Pio,
NGƯỜI PHẢN CHIẾU
THIÊN CHÚA**

JEAN DEROBERT

Thời thơ ấu và tuổi trẻ ở Pietrelcina

Ngay từ thuở ấu thơ, Cha thánh Piô đã không ngừng nỗ lực, với một lòng tin tưởng và khiêm nhường đến mức anh hùng, để đạt tới sự noi gương hoàn hảo Chúa Giêsu Kitô. Ngài đã được Thiên Chúa tuyển chọn và ghi dấu từ rất sớm ! Có lần người ta hỏi ngài : «Thưa Cha, Cha nói rằng Cha đã chịu đau khổ ngay từ những tháng đầu đời. Làm sao một người có thể nhớ được những gì xảy ra khi còn quá nhỏ như vậy ?» Padre Pio trả lời : «*Chính con vừa nói đó : khi Cha còn là một đứa trẻ trong nôi, buổi tối khi mẹ tắt đèn, Cha khóc rất to vì những con quái vật hiện ra quanh Cha. Mẹ lại bật đèn lên, và Cha ngừng khóc !*» Với một sự triu mến đầy ngưỡng mộ, người con thiêng liêng đang hỏi ngài lúc đó đã nói : «Con nghĩ rằng Cha sinh ra đã là một vị thánh !» Và câu trả lời đến, bất ngờ : «*Chính Cha cũng không biết nữa !*»

Tuy nhiên, sau này ngài đã tỏ lộ rằng mình đã phải chịu đau khổ ngay từ trong lòng mẹ... một bằng chứng hiển nhiên rằng ngài đã là khí cụ được Thiên Chúa ghi dấu để tham dự cách đặc biệt mãnh liệt vào công cuộc cứu chuộc nhân loại, vì Thiên Chúa biết rằng Padre Pio sẽ không bao giờ từ chối bất cứ điều gì với Ngài.

* * *

Ngài có tên khai sinh là Francesco Forgione và chào đời vào ngày 25 tháng 5 năm 1887 tại Pietrelcina, một ngôi làng nghèo ở miền Nam nước Ý, cách Benevento hơn chục cây số. Tỉnh này trước kia thuộc về các Quốc gia Giáo hoàng. Ngài sinh vào giờ Kinh Chiều trong một ngôi nhà đơn sơ, gần như là túp lều, vẫn còn tồn tại cho đến nay ở số 27, đường Vico Storto Valle. Ngôi nhà gồm ba phòng xây ngay trên nền đá của pháo đài *Castello*, đã kỳ diệu sống sót qua trận động đất ngày 21 tháng 8 năm 1962, trong khi phần lớn ngôi làng bị hư hại nặng nề. Gần ngôi nhà nhỏ ấy là nhà thờ giáo xứ, lúc đó được dâng kính Đức Mẹ Các Thiên Thần. Chính trong ngôi thánh đường bé nhỏ này, Francesco đã lãnh nhận Bí tích Rửa Tội vào ngày hôm sau khi chào đời. Padre Pio luôn cảm tạ Chúa Quan Phòng vì đã cho ngài được lãnh Bí tích Rửa Tội chỉ vài giờ sau khi chào đời.

Ngài là người con thứ hai trong một gia đình có năm người con. Trước ngài là người anh cả tên Michel, sau đó là hai đứa trẻ nhưng không sống được. Sau Francesco, ba cô em gái lần lượt chào đời : Pellegrina, Felicità và Grazielle, người sau này trở thành nữ tu dòng Brigittine tại Rôma. Người cha, ông Grazio, thường được gọi thân mật là Zi' Grazio, vất vả canh tác một mảnh đất nhỏ.

Nhưng thời thế lúc đó rất khó khăn, và hai lần, để có thể cho Francesco theo học, ông đã phải vượt biển sang Mỹ làm việc nơi đất khách quê người ¹.

Còn Mamma Peppa, tên đầy đủ là Maria-Giuseppa di Nunzio, mẹ của ngài, đã kết hôn với ông Grazio hoàn toàn vì tình yêu, bởi ông không có của cải gì, trong khi bà thì sở hữu một mảnh trang trại nhỏ ở Piana Romana. Bà đã trải qua những tháng cuối đời bên người con trai mang dấu thánh của Chúa, tại San Giovanni Rotondo. Những người từng biết bà mô tả bà có đôi mắt sáng, gương mặt cân đối, dáng người hơi nhỏ, bàn chân rất nhỏ, và nói giọng nông thôn vùng Napoli, nhưng bà có một vẻ duyên dáng tuyệt vời. Padre Pio thừa hưởng rất nhiều nét từ mẹ mình.

Bà là một người phụ nữ nghiêm trang, đầy kính trọng và sùng đạo. Bà không ăn thịt vào các ngày thứ Tư, thứ Sáu và thứ Bảy để tôn kính Đức Mẹ Núi Carmel. Bà siêng năng đến nhà thờ như bao phụ nữ đạo hạnh khác trong làng. Từ sáng đến tối, khi không phải ra đồng

1 Ông Zi' Grazio đã hai lần ra nước ngoài làm ăn. Lần đầu, ông đến Buenos Aires từ năm 1898 đến 1905 để trang trải chi phí học tập cho con trai mình. Lần thứ hai, ông sang New York và vùng Vịnh Jamaica từ năm 1910 đến 1917, nhằm lo liệu các chi phí y tế cần thiết cho tình trạng sức khỏe của người con trai lúc ấy đã là một tu sĩ trẻ.

làm việc, bà luôn cần mẫn chăm lo cho gia đình nhỏ bé của mình, và bà đã làm điều đó rất tốt. Tốt đến mức mà người chồng đang tha hương nơi đất Mỹ xa xôi từng nói rằng vợ ông đã thay thế người cha vắng mặt một cách xuất sắc, và ông hoàn toàn yên tâm !

Trong bầu không khí yên bình và đầy thanh thần ấy, Francesco đã trải qua những năm tháng đầu đời. Một truyền thuyết được tô vẽ một cách kém tinh tế đã từng mô tả ngài là một đứa trẻ bệnh tật, thường xuyên có thị kiến, luôn bị dày vò bởi cơn đói, chân trần vì quá nghèo, mắc các chứng rối loạn thần kinh và hoang dại đến mức trốn tránh mọi người... Tất cả những điều đó, rõ ràng là không đúng sự thật, và có vẻ như chính Padre Pio, vì quá khiêm nhường, đã phần nào góp phần làm lan truyền một số chi tiết sai lệch về tuổi thơ của mình.

Thực ra, những điều thực sự phi thường trong cuộc đời của đứa trẻ này lại được giấu kín, không ai, kể cả những người thân cận hay chính gia đình ngài, nhận ra. Không ai biết rằng ngay từ năm tuổi, ngài đã chiến đấu với ma quỷ và được thị kiến Đức Trinh Nữ Maria.

Các cơn xuất thần và những thị kiến bắt đầu từ năm lên 5 tuổi, Cha Agostino da San Marco in Lamis viết, khi Francesco cảm nhận và có ý định hiến dâng trọn đời mình cho Chúa, và những hiện tượng ấy diễn ra liên

tục. Khi được hỏi tại sao ngài đã giữ kín những điều này suốt một thời gian dài (cho đến năm 1915), ngài thành thật trả lời rằng ngài không nói ra vì nghĩ đó là những điều bình thường, vẫn xảy đến với mọi linh hồn. Thực vậy, có lần, với vẻ ngây thơ, ngài hỏi : «Còn cha, cha không thấy Đức Mẹ sao ?» Khi Cha Agostino trả lời là không, thì Francesco nói thêm : «Cha nói thế vì sự khiêm nhường thánh thiện đó thôi !»

Nhưng đó chưa phải là tất cả !

Ngay từ năm 5 tuổi, những cuộc hiện ra của ma quỷ cũng bắt đầu...

Khi nó lớn dần lên, mẹ của ngài, Mamma Peppa, kể lại, nó không bao giờ phạm lỗi, không hề mè nheo, lúc nào cũng vâng lời tôi và cả Grazio. Sáng nào và tối nào nó cũng đến nhà thờ để thăm viếng Chúa Giêsu và Đức Mẹ, như chính nó nói. Ban ngày, nó chẳng bao giờ ra ngoài chơi đùa ồn ào với những đứa trẻ khác. Đôi khi tôi bảo nó : «Franci', con ra ngoài chơi với bạn bè một chút đi !» Nhưng nó từ chối và nói : «Con không muốn đi, vì tội nó hay nói những lời xúc phạm đến Chúa !»

Im lặng, điềm đằm, kín đáo, ít chơi đùa... đó là cách mà những người hàng xóm miêu tả về Francesco. Cậu bé thích sống tách biệt và thường xuyên, khi còn ở làng,

đến nhà thờ thánh Piô Tử Đạo để cầu nguyện. Khi nhà thờ đóng cửa, cậu ngồi trên một tảng đá bên ngoài, và cầu nguyện cho đến khi mẹ gọi về.

Một người hàng xóm, bằng tuổi với Francesco, kể lại: Khi khoảng chín, mười hoặc mười một tuổi, cậu ấy ít chơi, nhưng thường đọc các sách đạo đức. Cậu đi dự lễ. Cậu đã thỏa thuận trước với bác giữ nhà thờ, ông Michele, để được khóa lại trong nhà thờ, và dặn ông đừng nói với ai, đồng thời chỉ rõ giờ ông phải quay lại để mở cửa cho cậu. Francesco cũng là một thiếu nhi giúp lễ trong nhà thờ...

Một ngày nọ, người ta giao cho Francesco chăn hai con chiên tại Piana Romana, cách làng chừng ba cây số. Cậu đi cùng một cậu bé khác nhỏ tuổi hơn, cũng là người chăn chiên, tên là Luigi Orlando, chỉ có một con chiên. Vì bấy quá nhỏ, công việc canh giữ không mấy vất vả, nên hai đứa trẻ có thời gian vui chơi, thỉnh thoảng vật lộn, không phải vì hung dữ mà chỉ để xem ai mạnh hơn. Luigi kể lại : “Francesco hầu như lúc nào cũng thắng, vì cậu ấy lớn hơn tôi ba tuổi. Một lần, khi vật nhau, chúng tôi bị ngã và cậu ấy ghì chặt hai vai tôi xuống đất. Tôi cố gắng vùng lên, cố lật lại thế cò, nhưng vô ích. Tức quá, tôi buột miệng thốt ra một lời lẽ nặng nề. Ngay lập tức, phản ứng của Francesco là vùng

dậy, đứng lên và bỏ chạy không nói một lời, vì cậu ấy tuyệt đối, hoàn toàn không bao giờ nói lời tục tĩu, và cũng không muốn nghe người khác nói như vậy. Và Luigi còn thêm : Vì thế cậu ấy luôn tránh xa những đứa trẻ *mất gian*, tức là những đứa hay nói bậy, không ngay thật, không phải là những cậu bé tốt và can đảm.”

Khi được hỏi về tuổi thơ của mình, nhiều năm sau đó, Cha Padre Pio sẽ nói : *«Tôi thích chơi, nhưng tôi thích quan sát hơn, điều đó cũng làm tôi thích thú như nhau!»* Nhưng ngài cũng thú nhận một vài giai thoại cho thấy ngài không khác gì những đứa trẻ khác :

Ngài khi đó mười tuổi và chuyện này xảy ra tại Piana Romana, trong nông trại nhỏ của cha mẹ ngài. Người cậu tên Pellegrino đưa cho ngài vài đồng xu và sai ngài vào làng mua một điều xì gà vùng Toscane và một hộp diêm. Trên đường về, trên đường về, Francesco tò mò muốn biết hút thuốc là gì. Ngài châm điều xì gà, rít hơi đầu tiên và lập tức thấy dạ dày lộn nhào, đầu óc quay cuồng như trong vòng quay ngựa gỗ. Ngài thú nhận tất cả với người cậu, người cậu bật cười lớn..., nhưng kể từ đó, Padre Pio kết luận : *«giữa tôi và khói thuốc... có một bức tường !»*

Một ngày khác, ngài cũng khoảng chừng tuổi đó, mười tuổi, ngài ăn hết cả một đĩa ớt chiên mà ngài rất thích. Nhưng rồi ngài bị đau bụng, bị bệnh đường ruột và phải nằm giường hơn một tháng. Mamma Peppa, người mẹ sắp đi khỏi, đã nói với ngài : «Con Francesco của mẹ, hãy ngoan nhé. Mẹ đi đến Piana Romana chỗ những người thợ đang gặt *Ân Sủng của Thiên Chúa* (người ta thường gọi lúa mì đã thu hoạch bằng cách tuyệt đẹp như vậy...) và mẹ sẽ về ngay, con hiểu chưa ? Đừng có đi đâu hết !... Cầu mong Đức Mẹ đẹp đẽ của sự Giải Thoát giúp con !...» Nhưng Francesco đã không cưỡng lại được cám dỗ, ngài đã dậy, mở tủ bếp và ăn hết sạch ớt. Thế nhưng, đó là loại ớt rất cay ! Ngài tưởng chừng như một lò lửa đã bùng lên trong ngực mình ! Nhưng đó lại là một phương thuốc tuyệt vời, đầy tính kỳ diệu. Khi mẹ ngài trở về và phát hiện ra vụ ăn trộm, Francesco thú nhận tất cả, nhưng ngay lập tức thêm rằng ngài đã khỏi bệnh ! Và điều đó hoàn toàn đúng !

Tóm lại, ngài là một đứa trẻ như bao đứa trẻ khác, và khi sau này ngài tự mô tả mình là một *Maccherone senza sale* (một cọng mì vô vị), ta hiểu rằng ngài đã làm cho bức tranh trở nên quá u ám... vì lòng khiêm nhường thánh thiện !

Ubaldo Vecchiarino, cũng là bạn của Francesco, kể lại rằng : «Mẹ của chúng tôi, trước khi rời nhà để đi chăn cừu, thường đưa cho chúng tôi một lát bánh mì ngon và một thứ gì đó ăn kèm, nếu có thể.

Còn chúng tôi, tiếp tục Ubaldo, thường cho phần ăn đó vào túi áo. Riêng Francesco thì không làm vậy. Mamma Giuseppa gói phần ăn của con mình trong một chiếc khăn sạch. Khi chúng tôi ăn trên đường đi, thò tay vào túi và cắn bánh mì ngon lành, thì Francesco lại làm khác. Với cậu ấy, đó là cả một nghi thức. Cậu ngồi xuống đất, mở các góc của chiếc khăn, trải nó lên đầu gối, nhìn xung quanh, rồi ngược mắt lên trời. Khi ấy cậu mới bắt đầu ăn một cách khiêm tốn, và nếu có mẩu bánh nào rơi xuống đất, cậu sẽ nhặt lên, hôn và ăn lại.

Một cử chỉ không hề lạ lẫm chút nào, bởi vì ngày xưa - không rõ bây giờ còn vậy không - người ta dạy chúng tôi phải kính trọng bánh mì, bởi nó là ân huệ của Thiên Chúa...»

Và Ubaldo kết luận : «Còn chúng tôi, khi thấy Francesco ăn với một chiếc khăn trắng, chúng tôi gọi cậu ấy là Ông...»

Sau bữa ăn, lũ con trai thường chơi đùa. Francesco thì mở một cuốn sách, đặt lên chiếc khăn đã được gấp lại, và bắt đầu học.

«Các bạn phải biết, Ubaldo Vecchiarino tốt bụng còn nói thêm, là buổi tối, chúng tôi đi học. Và trong khi Francesco học, chúng tôi trêu chọc cậu ấy, ném vài cục đất lên sách, lên mũ của cậu, hoặc thậm chí, từ phía sau, nhẹ nhàng kéo mũ trùm lên mắt cậu. Nhưng cậu không nói gì, không phản ứng, cũng không buông lời xúc phạm.»

Dĩ nhiên là buổi tối, chỉ có Francesco là thuộc bài ! Còn lại bọn tôi thì im lặng như cá và thầy giáo thì phạt bằng đủ kiểu khác nhau ! Vì vậy, Ubaldo hóm hỉnh kết lại : «Padre Pio thì tiếp tục học hành, còn bọn tôi thì tiếp tục làm mục đồng và vẫn là những người lao động chân tay, tức là... nông dân thôi.»

Nhưng đôi khi, những trò trêu chọc của các bạn khiến Francesco hoàn toàn không thể đọc được gì và cậu đã than phiền với thầy giáo. Thầy giáo vì vậy khuyên cậu bé hãy dùng gậy chăn cừu của mình để tự vệ. Người ta kể rằng Francesco đỏ mặt và trả lời thầy với một chút vẻ sùng sốt : «*Oh, no ! ci penserà Gesù !*» (Ôi không ! Chúa Giêsu sẽ lo liệu điều đó !)

Thế là những năm đầu đời của Francesco đã trôi qua trong yên bình. Là con cháu của một dòng tộc quen sống dưới ánh mặt trời rực cháy của vùng nông thôn Napoli, ngài luôn giữ được những phẩm chất tốt đẹp: niềm vui, sự hồn nhiên, bình an và nét hài hước nhẹ nhàng, thứ sau này sẽ truyền cảm hứng cho những câu đáp lại lạnh lợi và những lời đùa dí dỏm mang đậm chất thôn quê.

Dâng hiến - Đau khổ và Cầu bầu

Từ lâu - ngay từ trong lòng mẹ - đứa trẻ này đã bắt đầu cuộc sống của đau khổ. Cuộc sống nội tâm của ngài đã sớm đầy những thị kiến. Trong những giấc mơ, ngài thấy Đức Mẹ, và thiên thần hộ thủ là người bạn thân thiết đồng hành với ngài. Mẹ của ngài kể lại rằng, khi phải ra đồng làm việc, bà để cậu bé Francesco ở nhà, phó thác cho sự che chở của Đức Mẹ Libera, Đấng Bảo Trợ Thiêng Liêng của ngôi làng. Chính Đức Mẹ này đã từng chặn đứng đại dịch hạch tàn phá cả vùng, thì hẳn nhiên không thể không trông chừng cậu bé này ! Nhưng biết bao lần, khi bà trở về, người mẹ đầy ngạc nhiên và phần nào lo lắng, điều này hoàn toàn dễ hiểu ! lại nghe thấy tiếng la hét và tiếng cười của con mình. Cậu đang chơi, chạy nhảy, nói chuyện với một người bạn vô hình mà - theo bà nghĩ - chỉ là tưởng tượng. «*Không đâu,*

đưa trẻ đáp, con đang chơi với thiên thần nhỏ của con mà !»

Mới năm tuổi, cậu đã ấp ủ ước muốn dâng hiến trọn vẹn cho Thiên Chúa. Cha Benedetto da San Marco in Lamis, một trong những vị linh hướng của ngài, đã viết : «Lúc cậu năm hoặc sáu tuổi, tại Bàn Thờ Chính, Thánh Tâm Chúa Giêsu hiện ra với cậu : Người ra hiệu cho cậu tiến lại gần bàn thờ và đặt tay lên đầu cậu, như để xác nhận và chấp nhận lời hiến dâng của cậu, cũng như thánh hiến cậu cho tình yêu của Người.»

Và Cha Benedetto kết luận : «Cậu cảm thấy quyết tâm của mình được củng cố và ngày càng lớn mạnh : lòng khao khát yêu mến Người và dâng hiến trọn vẹn cho Người bùng cháy trong tim cậu.»

Vì bốn phận hiến dâng ấy, cậu bé Francesco thường tìm đến một góc trong nhà thờ, ngoài cánh đồng hay trong nhà để cầu nguyện một cách tự do. Cậu chấp nhận đau khổ, thậm chí, khi tuổi còn nhỏ như vậy, còn tự áp đặt cho mình những hình phạt đền tội !

Một ngày nọ, Mamma Peppa bắt gặp cậu - khi ấy cậu chỉ mới tám hoặc chín tuổi - đang ở phía sau giường, tự đánh mình bằng một sợi xích sắt. Bà khẩn thiết năn nỉ cậu dừng lại, nhưng cậu càng đánh dữ dội hơn.

Một lần, bà hỏi cậu : «Nhưng tại sao, con trai của mẹ, con lại tự đánh mình như vậy ? Sợi xích sắt đau lắm mà!» Và Francesco đáp lại : «*Con phải đánh như người Do Thái đã đánh Chúa Giêsu và làm máu Ngài chảy ra trên vai !*»

Không chỉ một lần, Ubaldo Vecchiarino cùng với vài người bạn nhỏ của mình đã rình qua cửa sổ nhà Forgione, vì họ nghe tiếng Francesco đang tự đánh mình bằng một sợi dây gai.

Ngay cả cha sở của làng cũng đã khiển trách cậu bé vì thay vì ngủ trên giường mà mẹ đã chuẩn bị sẵn, cậu lại nằm dưới đất với một hòn đá làm gối.

Đó là những bước đầu tiên của Francesco trên con đường đền tội.

Những quấy nhiễu của ma quỷ

«Francesco chỉ mới khoảng năm tuổi khi những hiện hình của ma quỷ bắt đầu xuất hiện», Cha Benedetto viết, «và trong gần hai mươi năm, chúng luôn hiện ra dưới những hình thức hết sức tục tĩu, nhân dạng và đặc biệt là thú tính.» Những quấy nhiễu của ma quỷ, tức là những đòn đánh mà ma quỷ giáng xuống đứa trẻ, thật ra bắt đầu từ khi cậu khoảng bốn tuổi, cũng theo lời Cha

Benedetto. «Ma quỷ,» ngài nói, «xuất hiện với những hình dáng ghê tởm, thường đe dọa, kinh khủng, đáng sợ.» Đó là một sự dẫn dắt đến mức đứa trẻ tội nghiệp không thể nào ngủ được. Như đã kể, cậu khóc, nhưng chỉ cần *Mamma Peppa* bật đèn sáng trở lại thì ngay lập tức Hoàng Tử Bóng Tối biến mất. Còn cha của cậu, ông Zi'Grazio, thì chẳng biết gì cả, và tiếng khóc của đứa trẻ khiến ông phát điên. Ông la hét đến độ đình tại nhức óc và một lần còn dọa sẽ ném cậu ra khỏi cửa sổ nếu không chịu im. Ông thậm chí đã gần như tin rằng đứa con này đến với ông... từ địa ngục ! Mẹ của cậu đã trả lời : «Chúng ta sẽ nuôi dạy nó để đền tội cho chúng ta !» Và bà không hề nói sai. Bà hoàn toàn không ngờ rằng, vào thời điểm đó, đứa con trai nhỏ bé của mình lại mang một ơn gọi phi thường đến như vậy.

Một trong những cư dân của Pietrelcina, cùng thời với Padre Pio, kể lại rằng thường khi Francesco trở về từ trường học, cậu thường thấy một người đàn ông mặc đồ linh mục chặn đường ngay trên ngưỡng cửa nhà mình. Francesco dừng lại, và ngay sau đó một cậu bé chân trần xuất hiện - đó chính là thiên thần hộ mệnh của cậu, dĩ nhiên rồi. Cậu thiên thần làm một dấu thánh giá lớn và «linh mục giả» kia liền biến mất, nhường đường. Francesco bước vào nhà như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Cậu thậm chí còn không nhắc đến chuyện đó.

Đó chính là những cuộc tấn công đầu tiên của ma quỷ, mà gần như không bao giờ dừng lại và sẽ làm khổ Padre Pio cho đến tận lúc chết.

* * *

Con quỷ đôi khi sử dụng những mưu kế khác. Một ngày nọ, nó đã gây ra một câu chuyện nực cười, nhưng lại hết sức đau lòng đối với Francesco. Khi đó cậu mười lăm tuổi và chỉ còn vài tuần nữa là sẽ vào Tập viện của dòng Capucin tại Morcone. Cậu đang ở trường và các bạn học chẳng tìm được gì hay hơn ngoài việc nhét vào túi áo cậu một bức thư tỏ tình, ký tên chính cậu và gửi đến một cô bé học cùng lớp, con gái của trưởng ga Pietrelcina. Như lũ trẻ nghịch ngợm và độc ác vẫn thường làm, chúng thu hút sự chú ý của thầy giáo, người không ngần ngại lục soát áo quần của Francesco và phát hiện ra mảnh giấy đáng ngờ kia. Kết quả là một trận đòn nghiêm khắc bằng thước gỗ. Francesco cố gắng che chắn cho mình bằng cách trốn dưới ghế, vừa bị đánh vừa kêu oan.

Hôm sau, vì hối hận, cậu bé đã viết mảnh giấy ấy đến thú nhận sự thật với thầy giáo. *“Tội nghiệp Càccavo, Padre Pio sau này bình luận, cậu ấy đã rất hối hận về sau ! Nhưng ngược lại, những trận đòn, chẳng ai lấy lại được cho tôi cả !”*

Và thế là những lời vu khống, những cuộc tấn công thấp hèn đã bắt đầu. Padre Pio, đáng thương thay, sẽ là nạn nhân vô tội của chúng suốt cuộc đời. Nhưng cũng như khi còn thơ ấu và thanh xuân, ngài sẽ luôn lớn tiếng tuyên bố sự vô tội của mình, đồng thời chấp nhận những đau khổ nội tâm... để càng nên giống Chúa Giêsu hơn và đồng hành cùng Vị Thầy Thần Linh của mình trên con đường dẫn đến Thập Giá.

25 Ngày 27 tháng 9 năm 1899, lúc mười hai tuổi, ngài đã lãnh nhận Bí tích Thêm Sức. Và cũng rất có thể chính vào ngày hôm đó, ngài đã rước lễ lần đầu. Ngài nhắc đến ngày hồng phúc ấy trong một bức thư gửi Cha Agostino vào ngày 12 tháng 5 năm 1914. Khi ấy, với tư cách là một linh mục trẻ, ngài đã tham gia chuẩn bị cho bốn trăm năm mươi người lãnh nhận Bí tích Thêm Sức, cả thanh thiếu niên lẫn người lớn, và sau buổi lễ, ngài viết: «Con đã khóc vì được an ủi trong lòng trong buổi lễ thánh thiêng ấy, bởi vì con đã nhớ lại điều mà Chúa Thánh Thần Paraclet rất thánh đã làm cho con cảm nghiệm được vào ngày con lãnh nhận Bí tích Thêm Sức, một ngày độc nhất và không thể nào quên suốt cả đời. Biết bao cảm xúc dịu ngọt mà Thần Khí Ủi An ấy đã khiến con cảm thấy vào ngày hôm đó! Khi nhớ lại ngày hôm ấy, con cảm thấy toàn thân mình bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa rất mãnh liệt, một ngọn lửa thiêu đốt,

nuốt trọn và không gây đau đớn...» (1/188)

Sức mạnh cầu bầu

Một nét đặc biệt khác nơi tâm hồn của cậu bé Francesco, không nghi ngờ gì nữa, chính là sức mạnh trong lời cầu nguyện của ngài. Vì đã hoàn toàn hiến dâng cho Chúa, nên không điều gì có thể bị từ chối trước lòng quảng đại ấy. Francesco nhìn thấy những nhu cầu của những người xung quanh, ngài mang họ vào trong lời cầu nguyện của mình, nài xin, chuyển cầu và nhận được ân sủng. Và như thế, suốt cả đời mình, Padre Pio sẽ trở thành, theo đúng nghĩa của từ này, *một con người cầu nguyện và cầu bầu thực sự*.

Chính Padre Pio đã kể lại cảnh sau đây. Vào năm 1896, nghĩa là ngài lên chín tuổi, cha của ngài, ông Zi' Grazio, đặt ngài ngồi phía sau lưng con lừa, và cả hai cha con cùng lên đường đến Altavilla-Irpina, một thị trấn nhỏ cách đó chừng hai mươi bảy cây số. Hôm ấy là ngày hội chợ và cũng là ngày lễ kính vị thánh bảo trợ trên trời của giáo xứ, thánh Pellegrino, tử đạo. Trong ngôi đền thánh đầy chật, đông nghẹt những người miền Nam nước Ý, những con người sôi nổi, ồn ào và đầy biểu cảm trong lời cầu nguyện, ông Zi' Grazio và Francesco đã cố gắng thực hiện việc đạo đức của mình. Chung quanh họ, người ta cầu nguyện, khóc lóc, kêu la,

và họ sắp sửa ra về thì Francesco xin cha mình vui lòng nán lại thêm một chút nữa.

Ngài vừa nhìn thấy một người phụ nữ khốn khổ, tóc tai rối bời, vừa gào thét, vừa nguyên rủa, vừa cầu nguyện trong cùng một lúc, đang phủ phục trên các bậc thềm của bàn thờ, ôm đứa con dị dạng trong vòng tay. Từ khối thân thể ấy chỉ phát ra những âm thanh vô nghĩa và những tiếng la hét khiến cả đám đông phải rung động. Francesco đã hiệp lời cầu nguyện của mình với lời cầu xin của người mẹ khốn khổ ấy. Bất chợt, như thể đã kiệt sức vì lời van xin dai dẳng và không còn hy vọng gì nữa, bà ta ném đứa con tật nguyền của mình về phía bức tượng Thánh đang ngự trên bàn thờ, vừa hét lên : «Tại sao ngài không muốn chữa lành nó ? Hãy giữ lấy nó, nó là của ngài đây !»

Đứa trẻ, may mắn thay, rơi trở lại vào vòng tay của người mẹ bất hạnh... nhưng đã rơi xuống... được chữa lành. Và Padre Pio không bao giờ quên cảnh tượng ấy, một kỷ niệm mà ngài luôn kể lại với đôi mắt đầm lệ.

Sau đó, như ta có thể đoán trước, là một cảnh hỗn loạn khổng lồ. Ai ai cũng muốn nhìn tận mắt, chạm tận tay, kiểm chứng tận nơi sự việc. Người ta khóc lóc, ôm nhau, kêu lên phép lạ, và chẳng bao lâu sau, vì cần phải cho cả thế giới biết chuyện này, người ta liền

kéo chuông, và những hồi chuông vang lên rộn ràng khắp nơi. Đùng ngạc nhiên ! Chúng ta đang ở miền Nam nước Ý mà ! Về phần Cha Raffaele da Sant'Elia a Pianisi, người mà Padre Pio đã kể lại sự việc, thì ngài cho biết vị Cha đã rơi nước mắt đầm đìa khi kể lại, chỉ với ký ức về điều kỳ diệu ấy. Theo Cha Raffaele, đó là dấu báo trước cho biết bao điều mầu nhiệm mà sau này Thiên Chúa sẽ cho phép và thực hiện qua con người của vị linh mục tương lai, Padre Pio.

«Trên đường trở về, Padre Pio kể, cha tôi cứ đánh roi vào con lừa tội nghiệp, nó chẳng làm gì cả, và ông quở trách tôi nặng lời, bởi tôi là nguyên nhân của sự chậm trễ !»

Trường học

Tôi có năm hay sáu con chiên để phục vụ nhu cầu gia đình, ông Zi'Grazio, cha của Francesco, kể lại, và một ngày nọ, trong khi thằng nhỏ đang chăn bầy ngoài đồng, tôi đứng lại nhìn nó và nghĩ thầm : “Nhìn xem! Chỉ vì một năm chiên mà đứa con này bị thiệt thòi, không được đi học !” Mà nói cho đúng, nó đã quá tuổi đến trường bắt buộc từ mấy năm rồi ! Tôi quay sang thằng bé và bảo : - Franci', con có muốn đi học không? Lập tức thằng bé đáp : - Dĩ nhiên là con muốn đi học rồi! - À, con muốn đi học à? Nếu con học giỏi và không

giống như anh con, con sẽ thấy ba sẽ cho con đi tu làm thầy dòng!...»

Người anh đó không ai khác chính là người con cả, Michel, người sẽ sống những năm cuối đời ở San Giovanni Rotondo. Mọi người ở đó gọi ông là Zi'Michele. Cha của ông đã từng cho ông đi học, nhưng ông chẳng bao giờ chịu học hành gì cả, nên chẳng bao lâu sau, ông bị đuổi ra khỏi trường.

Một thời gian nữa đã trôi qua trước khi ông Zi'Grazio thực sự thực hiện lại lời hứa của mình. Cuối cùng, ông kết luận : «Tôi hôm ấy, tôi bàn chuyện với vợ, và chúng tôi quyết định cho thằng bé đi học tư, vì nó đã quá tuổi học trường công từ lâu rồi.»

Và thế là Francesco, cậu bé mười tuổi, được giao cho Don Domenico Tizzani, người biết một chút tiếng Latin. Cậu sẽ ở đó ba năm, cho đến lớp năm tiểu học.

Việc chọn thầy này không hề may mắn, “bởi vì, ZiGrazio tiếp tục, chúng tôi đã gửi cậu bé đến một vị linh mục đã bỏ áo dòng, sống chung với một người phụ nữ và mở một trường tư thục để kiếm sống.”

Francesco không bao giờ có thể hòa hợp được với ông thầy Don Tizzani này, và người thầy giáo ấy cũng đáp lại sự ác cảm đó bằng những lời chế nhạo, những trận đòn, những sự bất công khiến đứa trẻ vô cùng đau khổ. Ông ta cho rằng Francesco quá ngu dốt để có thể học được bất cứ thứ gì : «Nó chẳng tiến bộ gì cả, ông ta tuyên bố với Mamma Peppa, và điều đó cũng dễ hiểu thôi, sáng nào nó cũng đi lễ nhà thờ ! Tối đến lại vẫn là nhà thờ ! Thế thì nó có thể học được cái gì chứ ?»

Người cha, người đã rời quê hương sang Mỹ kiếm sống nhiều tháng nay để lo cho gia đình, sẽ nói gì đây? Người mẹ trút lên đứa con một trận mưa lời trách móc... «Mẹ ơi, Francesco bình tĩnh đáp, không phải con không tiến bộ, không phải nhà thờ ngăn cản con học hành, mà chính là ông ấy, ông ta là một linh mục tồi...»

Người mẹ im lặng, không nói thêm gì nữa. Francesco dù còn nhỏ nhưng đã cảm nhận được cái ác, tội lỗi. Từ xa xôi nơi đất khách, người cha viết thư về cho vợ: «Lập tức đưa Francesco ra khỏi trường của tên đó và gửi con đến một thầy giáo tốt hơn...»

Nhiều năm sau, Padre Pio, khi đã trở thành một linh mục trẻ, vui mừng được hòa giải vị linh mục bị rút phép thông công với Thiên Chúa và với Giáo hội. Ông qua đời trong bình an, và với sự cho phép đặc biệt của Tổng

Giám mục Benevento, thì thể ông được khoác lên bộ lễ phục linh mục.

Vì thế, Mamma Peppa tìm được một người thầy tốt hơn : bà giao Francesco cho Angelo Caccavo, một người hoàn toàn không chia sẻ mọi quan điểm tôn giáo với học trò mới của mình. Tuy nhiên, ông lại thành công hơn rất nhiều. Với người thầy mới, người đã nhận ra ở cậu rất nhiều trí thông minh, Francesco bắt đầu chăm chỉ học hành, đạt được chứng chỉ học vấn và chuẩn bị cho kỳ thi vào Trường dòng Phanxicô ở Morcone.

Một trong những người bạn học của Francesco, Tiziano d'Andrea, đã viết trong một bức thư ngày 14 tháng 5 năm 1971, kể lại một số chi tiết về ngôi trường của thầy Caccavo. Ông giải thích rằng những lỗi làm của học sinh sẽ bị phạt bằng *pensum*... tức là phải viết ở nhà năm hoặc mười trang chép phạt, và tất nhiên, phải nộp cho thầy vào ngày hôm sau. Cách làm này nhằm khắc sâu vào tâm trí học sinh rằng «không được phạm bất cứ lỗi nào, dù là lỗi gì đi chăng nữa...»

Và Tiziano d'Andrea tiếp tục : «Trường học của chúng tôi chỉ giới hạn ở những bài học đọc, viết và làm toán. Không có chương trình cụ thể như bây giờ. Chúng tôi làm chính tả, mỗi tuần viết vài bài luận ngắn về những chủ đề thông thường, còn các bài học lịch sử

và địa lý thì rất ít...»

Một người bạn khác của Francesco, Vincenzo Labbraccio, kể lại tình bạn mà Francesco dành cho cậu đã giúp ích thế nào trong việc học : «... cậu ấy có ảnh hưởng lớn đến tôi, hơn cả thầy giáo. Những lời khuyên, sự giúp đỡ và tấm gương của cậu ấy đã giúp tôi học tập tốt hơn và cư xử đúng mực. Cậu ấy quan tâm đến tôi đến nỗi, mỗi khi giúp tôi vượt qua tính bướng bỉnh, cậu ấy cảm thấy rất vui và hài lòng... Tất cả chúng tôi đều yêu quý cậu ấy rất nhiều...»

Từ thời kỳ này, còn lưu lại hai bức thư nhỏ của vị Padre Pio tương lai. Một bức viết cho một người bạn học để giải tỏa hiểu lầm nho nhỏ, còn bức kia gửi cho người cha đang ở Mỹ.

«Luigino thân mến và tốt bụng của tôi (có lẽ là Luigi Orlando), nếu cậu thấy tôi có khuyết điểm gì, tôi xin cậu chỉ cho tôi biết. Tối qua tôi nhận thấy cậu giận tôi mà tôi không hiểu vì sao.

Tôi không nghĩ mình đã làm gì tổn thương cậu, nên tôi viết bức thư này, thân ái hỏi cậu lý do vì sao cậu lại đối xử với tôi như vậy. Tôi tin cậu sẽ giải thích cho tôi hiểu, bởi tôi muốn làm bạn với tất cả mọi người.»

Tạm biệt nhé ! Hy vọng khi gặp lại cậu ở trường hay nhà thờ hôm nay, cậu sẽ không giữ thái độ như thế với tôi nữa. Nếu cậu giận tôi vì chuyện tối qua, thì thực ra không phải do tớ đâu, mà cậu nên biết chính người bạn Bonavita của cậu đã bảo Saginario vật cậu xuống đất đó.

Gửi cậu lời chào thân ái và một cái ôm nồng ấm từ trái tim. Người bạn rất mực yêu quý của cậu, Francesco.
- Pietrelcina, ngày 9 tháng 3 năm 1902»

Lúc này Francesco mới 15 tuổi.

* * *

Vài tuần trước đó, Francesco đã gửi cho cha mình một bức thư cũng vô cùng xúc động và tràn đầy lòng kính trọng ! Ông Grazio đã phàn nàn vì Francesco dám xài sang chuyển đi Pompeii và tiêu pha vài đồng lira vô ích. Cậu bé liền viết thư xin lỗi và nhân dịp này kể cho cha nghe về sự tiến bộ trong học tập :

Pietrelcina, ngày 5 tháng 10 năm 1901 - Kính gửi cha yêu quý, cha không thể tưởng tượng được chúng con vui mừng thế nào khi nhận được thư cha báo tin cha vẫn khỏe mạnh. Nhờ ơn Chúa, tất cả chúng con đều bình an, riêng con luôn không ngừng cầu nguyện Đức

Mẹ Đồng Trinh phù hộ cha tránh khỏi mọi hiểm nguy và đưa cha trở về bên gia đình an toàn. Về lời khiển trách của cha gửi Mẹ về chuyến đi Pompeii của con, cha hoàn toàn đúng. Nhưng xin cha hãy nghĩ rằng sang năm, nếu Chúa muốn, mọi lễ hội vui chơi sẽ chấm dứt với con, vì con sẽ từ bỏ cuộc sống này để bước vào một hành trình tốt đẹp hơn.

Đúng là con đã lãng phí vài đồng lires, nhưng con hứa với cha sẽ bù đắp bằng việc học chăm chỉ. Thực tế, từ khi được thầy giáo mới hướng dẫn, con nhận thấy mình tiến bộ từng ngày, cả con và Mẹ đều rất vui về điều này. Về phần anh trai, xin cha đừng lo, vì anh ấy luôn chu toàn bổn phận. Các em gái cũng vậy, luôn được Mẹ hoặc anh trai trông nom cẩn thận.

Về phần đất «Canino», chúng con sẽ làm theo lời cha dặn.

Như cha có thể tưởng tượng, vụ ngô năm nay rất ít ỏi do không được tưới tiêu kịp thời. Chúng con chỉ thu hoạch vồn vện bốn bao. Chúng con vẫn luôn mong ngóng tin tốt lành từ cha và từ bác Agostino, xin cha chuyển lời hỏi thăm của tất cả họ hàng tới bác ấy.

Thầy giáo và gia đình thầy cũng gửi lời chào kính trọng đến cha. Tất cả mọi người trong nhà, dì Orsola cùng chồng dì, đều gửi cha những cái ôm thăm thiết. Riêng con, con xin hôn tay cha và cầu xin ơn lành của người. Người con vâng lời : Francesco.»

«Họ có để râu không?...»

Khi thầy dòng Capucin, Camillo da Sant'Elia a Pianisi (người đã bước vào cõi vĩnh hằng năm 1933), đến Pietrelcina để quyên góp cho Tu viện của mình, ông luôn nhận được sự đón tiếp nồng nhiệt từ gia đình Forgione. Vị tu sĩ nhân hậu thường chia sẻ những cái vuốt ve, hạt dẻ và những tấm huy chương cho lũ trẻ, khiến chúng vô cùng thích thú. Còn Francesco, cậu bé không rời mắt khỏi vị tu sĩ tốt bụng và bị cuốn hút bởi bộ râu đen dày uy nghi bao quanh khuôn mặt của vị Capucin. Từ đó, cậu quyết tâm sẽ trở thành một tu sĩ có râu. Dù những người xung quanh bảo rằng Nhà tập ở Morcone đã đủ người và không còn chỗ trống (thời đó thật hạnh phúc !...), và rằng có lẽ cậu sẽ tìm được con đường của mình ở Dòng tu Montevergine, nơi các tu sĩ mặc áo trắng, đi giày và rất thoải mái, Francesco trả lời : - «*Họ có để râu không ?...*» - «*Không !*», người ta trả lời, «*Thế thì con cũng không đi !*» Và vấn đề dừng lại ở đó.

Cha Don Salvatore Panullo, hay còn được gọi thân mật là «Zi'Tore», vị linh mục nhân từ của Pietrelcina, muốn chuộc lỗi với Francesco vì đã nghi ngờ cậu trong vụ việc ngớ ngẩn về bức thư tình gửi cho con gái ông trưởng ga. Để trừng phạt cậu, cha đã thẳng tay loại Francesco khỏi đội giúp lễ, trước khi cho cậu trở lại với đầy đủ danh dự dành cho một người bị oan. Chính cha đã tự mình xin phép để Francesco được gia nhập dòng Capucin. Sau vài tuần chờ đợi, cha nhận được sự chấp thuận cuối cùng từ Cha Tỉnh trưởng Foggia. Thế là cha chuẩn bị đầy đủ giấy tờ cần thiết cho người giáo dân mà cha hết mực yêu quý. Nhưng lúc ấy, không ai ngờ được rằng Francesco đang phải trải qua những cuộc chiến khùng khiếp chống lại hỏa ngục, thứ đang giận dữ tấn công ơn gọi của cậu.

Như ta đã biết, dù chỉ mới 15 tuổi, nhưng trong tâm hồn, Francesco đã ý thức rõ về những cuộc chiến khốc liệt mà cậu sẽ phải đương đầu từ nay cho đến cuối đời, chống lại Satan. Có thể tưởng tượng, khi phải đưa ra quyết định sẽ định đoạt cả cuộc đời mình, những tấn công ấy càng trở nên dữ dội hơn bao giờ hết. Và chắc chắn, nếu không có Chúa nâng đỡ, cậu đã không thể chiến thắng.

«Con cảm thấy hai thế lực giằng xé trong lòng, sau này ngài viết lại, chúng xé nát trái tim con : thế gian muốn chiếm lấy con, còn Chúa lại gọi con đến một cuộc sống mới. Lạy Chúa, làm sao con diễn tả nỗi nỗi thống khổ này ? Chỉ nhớ lại cuộc chiến trong lòng, máu trong huyết quản con như đóng băng. Hai mươi năm đã trôi qua. Lúc ấy, con biết mình phải vâng lời Ngài, lạy Thiên Chúa chân thật và nhân hậu, nhưng kẻ thù hành hạ con, chúng bẻ gãy xương cốt, vặn xoắn nội tạng. Con muốn vâng theo Ngài, lạy Chúa và là Đấng Phu Quân của con! Nhưng đâu là sức mạnh để chống lại thế gian vốn không thuộc về Ngài ? Cuối cùng, Ngài đã hiện ra, giờ bàn tay quyền năng và dẫn con đến nơi Ngài đã gọi...

Ngay từ khi con chào đời, trong thân phận thụ tạo thấp hèn, Chúa đã cho con thấy Ngài không chỉ là Đấng Cứu Độ, là Ân Nhân Tối Cao, mà còn là Người Bạn tận tụy, chân thành và trung tín, là Tình Yêu vĩnh cửu vô biên, là Niềm An Ủi, là Nguồn Vui, là Sự Nâng Đỡ, là tất cả Kho Báu của con....

Với lòng nhiệt thành, Padre Pio tiếp tục, với những tiếng thở dài yêu thương, với những lời than khôn tả, bằng ngôn từ dịu ngọt, (Chúa) đã gọi con đến với Ngài, muốn chiếm trọn con cho riêng Ngài.

Và giữa những cảm dỗ, những đòn tấn công rõ rệt của Kẻ Thù, con lập tức kêu cầu Danh Cực Thánh Chúa Giêsu và Mẹ Maria, Padre Pio viết thêm, van nài Cha nhân lành với nỗi khắc khoải thiết tha, xin Ngài đến cứu giúp. Và Ngài đã sẵn sàng đáp lại. Ngài hiện ra trước mặt con, thấy con cố xua đuổi hình ảnh tai họa kia, dường như Ngài mỉm cười, như mời gọi con đến một cuộc sống khác. Ngài cho con hiểu rằng bến đỗ an toàn, nơi trú ẩn bình yên của con chính là hàng ngũ Giáo Hội.»

Và trong cùng đoạn văn ấy, Padre Pio đã cất lời thôn thức : *«Lạy Chúa, nơi nào con có thể phụng sự Ngài tốt hơn, nếu không phải trong tu viện, hay dưới ngọn cờ của Kẻ Nghèo Hèn thành Assisi ?»*

Padre Pio đã viết những dòng này vào năm 1922.

Cậu đã biết rõ điều gì đang chờ đợi mình, rằng cả cuộc đời cậu sẽ chỉ là một Núi Sọ, nhưng chính trên Núi Sọ ấy, Cậu phải bước theo Chúa Giêsu và được Ngài nâng đỡ. Về sau, Thánh nhân đã dâng lên Chúa lời nguyện này :

«Chúa đã thấy những giọt lệ đắng cay tuôn trào trên má con... Con thà chết đi còn hơn là bỏ lỡ tiếng gọi của Ngài. Chúa đã giấu con khỏi mắt người đời, nhưng

từ đó, Ngài đã trao cho con một sứ mệnh vĩ đại mà chỉ mình Chúa và con biết... Xin hoàn tất nơi con công trình Ngài đã khởi sự. Vâng, trong thâm sâu và không ngại ngại, con vẫn nghe tiếng Chúa thôi thúc, phán bảo con rằng: ‘Hãy nên thánh và thánh hóa!’...»

«Anh em đã chết, và sự sống anh em được ẩn giấu với Đức Kitô trong Thiên Chúa» Padre Pio đã bắt gặp câu Kinh Thánh này được khắc trên cửa phòng của ngài.

Tu sĩ

Hành Trình Nhà Tập tại Morcone

Ngày 6 tháng 1 năm 1903, nhân lễ Hiển Linh, Francesco chính thức bước vào Nhà Tập của các tu sĩ Capucin tại Tu viện Morcone. Khi trở về sau Thánh lễ 7 giờ sáng, cậu thấy nhà mình chật kín người như trong một đám tang, chính ngài sau này kể lại. Padre Pio thuật tiếp : «Mẹ tôi, khi tiễn tôi, nắm chặt tay tôi và nói : ‘Con trai ơi, con làm tim mẹ tan nát !... Nhưng giờ này đừng nghĩ đến nỗi đau của mẹ ; thánh Phanxicô đã gọi con, con hãy đi đi !’»

Mẹ Peppa tội nghiệp không thể nói thêm lời nào, bà ngất đi.

Khi tỉnh lại, bà lặp lại : «Con trai, lúc này đừng nghĩ đến nỗi đau của mẹ; con phải đi, hãy đi đi !» Bà ban phép lành cho cậu, trao vào tay cậu một tràng hạt mà Padre Pio luôn giữ đến cuối đời. Thế rồi Francesco bước qua ngưỡng cửa nhà. Chính ngài kể lại nỗi đau đón tốt cùng trong lòng, *cảm giác như xương cốt cũng vỡ vụn.*

Nhưng đêm cuối trước khi rời nhà, Chúa và Mẹ Maria đã hiện đến với ngài trong vinh quang, động viên và hứa ban tình yêu đặc biệt. Cuối cùng, Chúa Giêsu đặt tay lên đầu ngài, cử chỉ ấy an ủi tâm hồn ngài sâu xa, khiến ngài không rơi một giọt nước mắt khi lên đường, dù cuộc chia ly này là một cuộc tử đạo cả hồn lẫn xác.

Francesco lên tàu tại Pietrelcina, cùng đi với thầy Càccavo và hai người bạn cùng chí hướng là Vincenzo Masone và Antonio Bonavita. Sau hơn một giờ tàu chạy, đoàn đến Morcone. Khi họ gõ cửa tu viện, người anh em giữ cửa không ai khác chính là Camillo da Sant'Elia a Pianisi, vị tu sĩ râu đen rậm từng đi quyên góp ! Ông ôm chầm Francesco và reo lên : «Này Franci', giỏi lắm! Con đã trung thành với lời hứa và tiếng gọi của thánh Phanxicô !»

Sau khi vượt qua kỳ sát hạch nhập môn, cánh cửa tu viện đóng lại sau lưng Francesco. Một trang đời khép lại, bằng những nỗi đau xé lòng ! Về sau, Padre Pio tâm sự : *«Tôi đến Morcone, nơi một lối sống khắc nghiệt đang chờ đợi. Phải thực sự có ơn gọi mới chịu nổi. Thú thật, tôi chưa bao giờ bị cám dỗ bỏ ơn gọi, nhưng đôi khi khi ma quỷ hiện ra, cảnh mẹ tôi ngất xỉu lại hiện về, và tôi lấy lại can đảm...»*

Ngay lối vào tu viện Morcone, một tấm bảng lớn buộc phải chọn lựa : «Hoặc Đền Tội, hoặc Hỏa Ngục»... Trên tường hành lang, một mệnh lệnh sừng sững : «Thinh lặng». Francesco được phân về phòng số 28. Trên cửa phòng, một câu cách ngôn: «Anh em đã chết, và sự sống anh em được ẩn giấu với Đức Kitô trong Thiên Chúa». Thế là con đường đã rõ. Francesco phải chết đi chính mình, bị nghiền nát như hạt lúa, sống trong thinh lặng và chiêm niệm để gặp Chúa.

Căn phòng của Francesco - như mọi phòng khác - chật hẹp đến kinh ngạc. Mùa hè, hơi mát không lọt vào. Mùa đông, cái lạnh cắn vào đôi chân trần. Một tấm nệm lá ngô đặt trên bốn tám ván kê hai cái kệ, chiếc bàn nhỏ xiu đựng vài cuốn sách đạo, một cái ghế, cây thánh giá gỗ lớn đặt trên giường, phải ôm nó khi nghỉ đêm ít ỏi. Tưởng như một nhà tù, nhưng thực ra hoàn toàn trái ngược : nếu tù đầy mất tự do, thì nơi căn phòng tu viện này, Francesco tìm thấy Đức Kitô.

Phải mất 15 ngày, Francesco mới thực sự hiểu cuộc sống mình chọn lựa. Mười lăm ngày tĩnh tâm, hoàn toàn câm lặng nhưng tràn đầy những cuộc đối thoại thiêng liêng với Chúa. Những giờ cầu nguyện bất tận, cả lúc đêm khuya, những lao nhọc triền miên...

Francesco có một người bạn đồng hành thời Nhà tập tên là Giovanni Di Carlo (sau này là Cha Anastasio). Vị này kể lại : «Một hôm, khi chỉ có hai đứa ở một mình (nhà nguyện vắng tanh vì đã đóng cửa), chúng tôi phát hiện trong tủ của các linh mục và tu sĩ có những roi đánh tội, một số còn gắn cả miếng sắt nhỏ. Di Carlo (tức Anastasio), vốn tò mò hơn, liền rủ bạn : «Này Franci', chắc các ngài dùng những thứ này để tự đánh mình mỗi tối sau khi đuổi chúng ta ra khỏi nhà nguyện và tiếp tục cầu nguyện lớn tiếng. Thử xem sao !» Francesco không cần phải nghe lời thứ hai. Cả hai cởi áo ngoài ra và bắt đầu tự quất lên vai, hết lòng, đặc biệt là Francesco. Khi cơn đau trở nên khó chịu, Di Carlo kêu lên : «Franci', e basta mo' (đủ rồi đấy) !» Họ dừng lại, cất roi vào chỗ cũ và tiếp tục công việc như không có chuyện gì xảy ra.»

Chính Giovanni Di Carlo (sau này là Cha Anastasio) thuật lại câu chuyện này. Ông thú nhận mình kém nhiệt thành với việc đền tội so với Francesco, người «vui mừng mỗi khi được chịu đau khổ, vì luôn đặt hình ảnh Chúa Kitô chịu đóng đinh trước mắt và trong tim.»

Nhưng rõ ràng, lối sống khắc khổ này khiến Giovanni chán nản. Những roi vọt tự nguyện đêm trước, quy luật khắc nghiệt của dòng Capucin, việc đi chân đất giữa mùa đông tháng Giêng lạnh giá, thức dậy nửa đêm, luôn

phải nói *vâng* khi muốn hét lên *không*, và nhất là sự im lặng triền miên, quá sức chịu đựng với một chàng trai Napoli sôi nổi ! Giovanni suýt nữa đã bỏ cuộc.

«Franci’, anh ta nói với bạn, cuộc sống này quá khắc nghiệt, không dành cho chúng ta. Ở đây ngày đêm chỉ toàn đèn tối. Chúng ta đi thôi chứ ? Tôi đã quyết định sẽ rời đi, có thể ngay ngày mai ; anh thì sao ?...»

Francesco sững sốt, gần như nghĩ rằng Giovanni bị ma quỷ ám ! Ngay lập tức cậu đáp : «Giuvaniell’, anh nói gì thế ? Chúng ta đã nỗ lực biết bao để đến đây, giờ lại bỏ đi ? Cha mẹ và những người hướng dẫn chúng ta sẽ nghĩ sao ? Ôi không đời nào ! Từ từ rồi với sự giúp đỡ của Đức Mẹ và thánh Phanxicô, chúng ta cũng sẽ quen như những người khác thôi. Hay anh tưởng tất cả những ai trong tu viện này sinh ra đã là tu sĩ hoàn hảo ? Chưa từng có ai chào đời đã là ‘nhà tu đạo mẫu’ cả...»

Lời đáp đanh thép đó đã trở thành lý lẽ quyết định cho tương lai Cha Anastasio. Ông dứt khoát quay lưng lại với thế gian...

Cuối thời kỳ nhập môn, họ được nhận tu phục thánh Phanxicô. Francesco được đặt tên là Pio (Piô). Kể từ đây và mãi mãi, ngài sẽ là **thầy Pio thành Pietrelcina**.

Một trong những người viết tiểu sử Padre Pio kể lại rằng lòng yêu mến của ngài dành cho việc cầu nguyện, dù riêng tư hay cộng đoàn, thực sự đáng khâm phục :

«Sau giờ đọc sách thiêng liêng, luôn là về Cuộc Khổ Nạn của Chúa Giêsu, ngài quỳ gối suốt thời gian quy định, thậm chí lâu hơn nếu có thể. Những giọt lệ tuôn trào dào dạt khi ngài đọc các kinh nguyện thánh, và ngài tiếp tục như thế cả ở hành lang, lối đi trong vườn, khắp mọi nơi.

Để kéo dài thời gian cầu nguyện, ngài thường xin phép miễn giờ giải trí, đi dạo, đôi khi cả bữa tối để ở lại Nhà Nguyện hoặc trong phòng riêng.»

Ngài luôn là người đầu tiên thực hiện các cử chỉ tôn thờ, quỳ gối trước Thánh Thể, trước ảnh Đức Mẹ và các thánh. Bằng những cử chỉ ân cần, ngài cũng là người đầu tiên khích lệ anh em đừng mệt mỏi chu toàn các bổn phận thiêng liêng này.

Việc suy gẫm của ngài luôn tập trung vào những đau khổ của Chúa chịu đóng đinh. Trong giờ nguyện ngắm tại Nhà Nguyện, ngài khóc nức nở đến mức để lại vệt nước mắt lớn trên nền gạch...»

Hiểu được điều này, một số anh em đã chế nhạo ngài. Để tránh trở thành trò cười, ngài bắt đầu có thói quen trải khăn tay trên sàn nhằm hứng nước mắt. Khi Bê Trê ra hiệu kết thúc, ngài thu khăn lại, mặt gạch lại sạch bóng như chưa hề có chuyện gì !

Ngay từ thời niên thiếu, ngài đã khóc như vậy. Dù biết con trai mình rất đạo đức, mẹ ngài vẫn lo lắng không hiểu vì sao con hay khóc, bà tưởng ngài bị bệnh !

Thức ăn ở Nhà Tập tuy đạm bạc nhưng đủ cho những chàng trai trẻ. Nhưng với Francesco, giờ ăn là một cực hình. Đôi khi ngài lén đổi đĩa thức ăn đầy của mình với đĩa đã hết của người bên cạnh !

Vào thời đó, đời sống Nhà Tập vô cùng khắc nghiệt, có phần như quay về thời Trung Cổ ! Nhưng ai vượt qua được thử thách ấy sẽ trở nên cứng cáp trong tính cách, vững mạnh trong đời sống thiêng liêng và *kiên cường trong tinh thần*.

* * *

Về sau, Padre Pio thừa nhận rằng ngài không giữ được ấn tượng tốt về thời kỳ Nhà Tập... Nhiều năm sau, trong vòng thân tín tụ họp tại phòng ngài ở San Giovanni Rotondo, ngài kể lại vài mảnh ký ức mà mọi

người đều ghi chép cẩn thận.

«Sau thời Nhà Tập, ngài nói, tôi phải học lại mọi thứ từ đầu. Tôi đã quên sách, quên sành sanh. Điều này không thể khác được khi nhìn vào hệ thống giáo dục thời đó, không có sách nào, cả thánh lẫn tục. Các tập sinh chỉ được phép - thậm chí bắt buộc - đọc mười lăm trang sách, hết lại đọc lại. Hãy tưởng tượng cả năm trời như thế !

«Vừa dùng xong bữa trưa, Padre Pio tiếp tục, gồm ba bốn mẫu bánh mì nhỏ, chúng tôi phải đến trước mặt Cha Bê Trê để tạ ơn Chúa Quan Phòng đã ban bữa ăn, quỳ gối cho đến khi ngài bảo về phòng, nơi chỉ có mười lăm trang sách ấy để đọc đi đọc lại !...»

Ngài còn kể thêm : «Khi mặc áo dòng, biết bao cái bị rách ! Mọi thứ đều dùng chung. Khi Thầy phát áo, việc đo đạc cứ như trong quân đội, hoặc dài hoặc ngắn, hoặc rộng hoặc chật. Những cái chật thường bị rách toạc, thế mà vẫn phải mặc nguyên như vậy !»

Nhà Tập còn có hình phạt canh giữ đôi mắt... không bao giờ được ngước lên nếu không có phép rõ ràng của Bê Trê, nhằm giữ sự sốt sắng và rèn luyện ý chí... Người ta kể rằng Padre Pio chưa bao giờ dám nhìn lên trần nhà thờ Morcone. Còn những con đường trong

làng, ngài chưa từng thấy !

«Mẹ tôi đã kinh hãi thế nào, Padre Pio tâm sự, khi bà cùng cha và anh tôi đến thăm, còn tôi phải đi xuống cùng Cha Giám Tập để chào họ. Tôi không được phép nói hay ngẩng mặt lên nếu chưa có lệnh. Gia đình tôi sợ hãi khi thấy tôi im lặng, không nhìn họ... vì tôi chưa được phép. Họ nghĩ tôi đã trở nên dần dộn, trong lòng tôi thì muốn ôm chầm lấy họ mà hôn !»

Vâng, chính cuộc sống khổ hạnh và đền tội ấy, thầy Pio đã ôm lấy với tất cả lòng khát khao. Ngài hiểu rằng không phải yêu đau khổ vì chính nó, mà vì nó trở thành phương tiện đền tội và kết hợp với Cuộc Khổ Nạn của Chúa. Hơn nữa, tinh thần được giải phóng khỏi xiềng xích thể xác, có thể thanh thoi tiến vào nẻo đường chiêm niệm. Với tất cả sức lực, vị tu sĩ trẻ muốn nên giống Chúa Giêsu ngay trong đau khổ, đó là cách ngài tham dự vào sứ mệnh Cứu Chuộc.

Nhưng hãy suy cho kỹ ! Thầy Pio khi ấy chỉ mới 15 tuổi ! Và Thiên Chúa đã thực sự giấu kín ngài trước mắt người đời...

Sẵn sàng cho Sứ Mệnh Lớn Lao mà Chúa hé mở, thầy Pio kết thúc năm Nhà Tập vào thứ Sáu ngày 22 tháng 1 năm 1904 bằng việc tuyên khấn tạm ba năm.

Đêm trước đó, ngài đã thức trắng cầu nguyện. Sáng sớm hôm ấy, mẹ Peppa, anh Michele và cậu Angelantonio đã tới tu viện. Đúng 11 giờ 45, trong tay cha Francesco Maria da Sant'Elia a Pianisi, ngài hiến dâng mình cho Thiên Chúa, hứa sống khiết tịnh, khó nghèo và vâng phục. Mẹ Peppa xúc động ôm hôn người con mới được Hiến thánh : «Con trai của mẹ, giờ đây con đã thực sự là con của thánh Phanxicô. Cầu xin người chúc phúc cho con !»

Mẹ Peppa - một người mẹ thánh thiện !

Hành trình đến Sant'Elia a Pianisi

Ba ngày sau, vào thứ Hai ngày 25 tháng 1 năm 1904, thầy Pio cùng người bạn Giovanni, giờ đã mang tên dòng Fra Anastasio, rời tu viện Morcone đến tu viện Sant'Elia a Pianisi thuộc tỉnh Campobasso. Hai thầy sẽ bắt đầu học môn Hùng biện và hoàn tất chương trình trung học dưới sự hướng dẫn của cha Bê trên Tỉnh dòng Pio da Benevento. Chiều muộn khi đoàn đến nơi, trời giá rét cắt da cùng những bông tuyết lất phất rơi.

Trên quảng trường làng, thầy Fedele da Sant'Elia a Pianisi đã chờ sẵn để đưa họ về tu viện. Mọi người cùng sưởi ấm bên lò sưởi phòng sinh hoạt chung, nơi có chiếc lò lớn luôn rực lửa gỗ trong mùa đông. Tại đây,

một tu sinh Capucin trẻ khoảng 15 tuổi, sau này là cha Raffaele da Sant'Elia a Pianisi, lần đầu tiên gặp thầy Pio. Về sau ngài viết : «Ngay từ lần gặp ấy, thầy Pio đã khơi dậy trong tôi lòng ngưỡng mộ sâu sắc bởi cách sống gương mẫu... Dù còn non trẻ chưa hiểu về nhân đức, tôi nhận ra nơi thầy một điều gì đó khác biệt so với các tu sinh khác.» Cha Raffaele kể thêm rằng mỗi khi gặp thầy Pio ở hành lang, nhà nguyện, nhà thờ hay phòng áo, «thầy luôn sống khắc khổ, chìm đắm trong thanh lặng. Không bao giờ thốt lấy một lời thừa...»

Ngay cả giáo dân thường xuyên lui tới nhà thờ tu viện cũng nhận xét về chàng tu sinh trẻ «nổi bật bởi sự khiêm tốn, khổ hạnh, nhân đức và lòng đạo đức sâu sắc.»

Không khí trong lành nơi đây giúp sức khỏe thầy Pio cải thiện rõ rệt. Như lời thầy Raffaele giải thích :

«Tại Sant'Elia, thầy Pio đã hồi phục rất tốt và trở nên khỏe mạnh, hồng hào chỉ sau vài tháng ở tu viện mới.

Ngay cả qua con mắt trẻ thơ của tôi, thầy Pio vẫn là một hiện tượng khác biệt : thầy dịu dàng hơn, biết nói những lời hay cho lũ trẻ chúng tôi ; thầy nhẹ nhàng đưa ra lời khuyên và chúng tôi luôn sẵn lòng nghe theo. Với tôi, thầy là hình mẫu lý tưởng dù khi ấy tôi chưa nhận

ra điều gì phi thường.»

Một tu sinh 15 tuổi khác, sau này là Cha Agatangelo, thuật lại : «Chúng tôi không thể trò chuyện với các tu sinh khác như với thầy Pio...» - «Dù là tu sinh hay giáo dân thường xuyên lui tới nhà thờ, tất cả đều nhận thấy nơi thầy một phong thái khác thường : luôn trầm tư, chìm đắm trong Chúa, nhưng không hề khép kín.»

Cha Leone da San Giovanni Rotondo, bạn cùng lớp, làm chứng : «Suốt thời gian học tại Sant'Elia a Pianisi, thầy Pio luôn giữ nguyên tinh thần khô tu của thời Nhà Tập. Nhiều lần đến phòng gọi thầy, tôi thấy thầy quỳ gối bên giường hoặc úp mặt vào hai bàn tay, tựa trên sách vở...»

Với thầy Pio, học tập chính là nền tảng và lương thực cho đời sống chiêm niệm.

Cha Leone tiếp tục : «Có lần thầy Pio vắng mặt trong giờ Kinh Đêm. Tôi đến tìm thì thấy thầy đang quỳ trên giường, khoác chắn, chìm sâu trong cầu nguyện.

Tôi chưa bao giờ nghe thầy than phiền về thức ăn đạm bạc, dù điều kiện tu viện có thể cho phép tốt hơn. Thầy không bao giờ chỉ trích quyết định của Bề Trên. Khi nghe người khác phàn nàn, thầy hoặc sửa sai họ,

hoặc lẳng lặng rời đi.

Cũng chẳng khi nào thầy kêu ca vì cái lạnh cắt da hay những tấm chăn mỏng manh...»

Với thầy Pio, chúng ta đều biết, *Ơn Nước Mắt* đã trở thành điều thường tình đến nỗi đôi mắt ngài đau đớn vì khóc quá nhiều. Cha Antonio da San Giovanni, một trong những giáo sư tại tu viện, nhớ lại ở Sant'Elia a Pianisi, «Trong giờ cầu nguyện, đặc biệt sau khi rước lễ, thầy Pio khóc nhiều đến mức nước mắt chảy thành dòng nhỏ trên nền nhà. Khi được hỏi lý do, vị tu sĩ trẻ luôn lảng tránh và im lặng. Cuối cùng, với tư cách là linh hướng, tôi buộc thầy phải giải thích. ‘Con khóc,’ thầy thổ lộ, ‘vì tội lỗi của con và của cả nhân loại.’»

Bởi thầy Pio chính là môn đệ đích thực của «Kẻ Nghèo Hèn thành Assisi», vị thánh từng khóc lóc giữa núi rừng Umbria và kêu lên với những người ngài gặp: «Tình Yêu Chịu Đóng Đinh không được đáp đền !»

Một sự kiện kỳ lạ

Chính trong thời gian ở Sant'Elia a Pianisi, thầy Pio đã trải qua *cuộc tấn công nổi tiếng của ma quỷ*, sự kiện giờ đây đã được biết đến rộng rãi. Đó là một đêm mùa hè năm 1905, khi cái nóng ngột ngạt đến ngột thở. Cửa

phòng và cửa sổ phòng thầy Pio đều mở rộng để đón chút hơi mát. Dù đã khuya, thầy vẫn thức cầu nguyện. Phòng bên cạnh là của thầy Anastasio, gần đến mức từ cửa sổ hai phòng có thể dễ dàng bắt tay nhau. Đêm ấy, thầy Anastasio vắng mặt nhưng thầy Pio không hay biết. Thầy nghe tiếng bước chân đi lại không ngừng, càng lúc càng khiến thầy khó chịu. Chắc thầy Anastasio cũng không ngủ được, thầy Pio nghĩ thầm. Thầy nhẹ nhàng đến bên cửa sổ gọi : «Thầy Anastasio ơi !» Nhưng tiếng gọi nghẹn lại trong cổ họng khi thầy nhìn thấy một con chó đen khổng lồ với đôi mắt đỏ rực như lửa đang nhìn chăm chăm, vẻ mặt đe dọa. Con vật dường như vừa từ phòng bên bước ra. Nó nhanh chóng phóng lên mái nhà kế bên rồi biến mất. Thầy Pio - đúng là không thể không khiếp sợ ! - suýt ngất xỉu và phải nằm vật ra giường. Nhưng ngạc nhiên hơn cả là sáng hôm sau, thầy mới biết phòng bên cạnh đã bỏ trống hơn một tháng nay vì thầy Anastasio đã được chuyển đi nơi khác... Và cũng không kém phần kinh ngạc là phản ứng của các tu sĩ khác khi thầy Pio ngây thơ hỏi con chó đen to lớn kia từ đâu chui ra thế ạ ?

San Marco la Catola

Vào nửa sau của tháng Mười năm 1905, sau khi đã hoàn tất chương trình trung học và vượt qua các kỳ

thi Triết học, thầy Pio, vẫn cùng với thầy Anastasio, lên đường đến San Marco la Catola. Những công việc sửa chữa quan trọng ở vòm của nhà nguyện và nhà thờ Sant'Elia a Pianisi là điều cần thiết, ngoài ra còn phải làm lại toàn bộ mái của tu viện.

Tu viện San Marco la Catola là một trong những nơi cô lập nhất trong Tỉnh Dòng Foggia. Tu viện được xây dựng cách xa thị trấn, ẩn mình giữa một khung cảnh hoang sơ tuyệt đẹp, giữa những cánh đồng hoang vắng. Nếu như ở Morcone, thảm thực vật phong phú và người ta còn nghe được tiếng suối róc rách, tiếng chim hót líu lo, thì ở San Marco, trái lại, chỉ còn tiếng than thở của gió. Và chính điều đó đã tạo nên điều kiện lý tưởng để khơi dậy nơi thầy Pio những rung cảm đầu tiên hướng về huyền nhiệm thuần khiết nhất. Thiên nhiên hoang dã ấy là một bàn đạp tuyệt vời để vươn mình lên cùng Thiên Chúa.

Tại San Marco la Catola, tỉnh Foggia, Piuccio đã gặp lần đầu tiên Cha Benedetto từ San Marco in Lamis, người sau này sẽ trở thành Cha linh hướng của ngài cho đến năm 1922. Ngài đã hoàn tất năm học của mình tại tu viện này và, vào tháng Tư năm 1906, ngài trở lại Sant'Elia a Pianisi để tiếp tục việc học Triết học.

Chính tại đây, vào Chủ nhật ngày 27 tháng Giêng năm 1907, ngài đã tuyên Khấn Dòng Trọng Thể trong tay Cha Raffaele từ San Giovanni Rotondo, là Bề trên của Tu viện. Trên bản văn khấn dòng, ngài đã tự tay viết, với tất cả sự tự do rằng «Từ nay, tôi tự xem mình là người đã gắn bó mãi mãi với các lời khấn của Dòng Capucin, theo Luật Dòng của Thánh Phanxicô thành Assisi, vị Tổ phụ Seraphic, với mục đích duy nhất là mưu cầu ơn cứu độ cho linh hồn tôi và hoàn toàn hiến thân phục vụ Thiên Chúa.»

Khi ký tên mình ở cuối văn bản, thầy Pio đã ký vào tờ khai sinh đời tu của mình như một tu sĩ dòng Phanxicô. Lúc đó, ngài mới mười chín tuổi và tám tháng.

Một bức ảnh chụp vào thời kỳ này cho thấy một thầy Pio với gương mặt hốc hác, gầy gò, viền quanh là một bộ râu thưa thưa mới mọc. Đôi mắt thâm trầm và sâu thẳm, gần như lộ vẻ sợ hãi. Đó là thời kỳ chuẩn bị và đau khổ nội tâm, những cuộc chiến đấu và những thử thách tâm linh mệt mỏi đến kiệt sức... Ngài vẫn chưa có lúc ấy gương mặt bình thản và thanh thản của Padre Pio trưởng thành, người mà về sau sẽ hoàn toàn ý thức được sứ mạng phi thường mà Thiên Chúa đã trao phó cho mình.

Serracapriola

Ngài theo học Thần học tại Serracapriola cùng với Cha Agostino từ San Marco in Lamis, vị linh hướng đầu tiên của ngài, cũng như tại tu viện Montefusco. Không lâu sau, ngài bị mắc một căn bệnh bí ẩn gây ra những cơn đau dữ dội. Ngài vừa bị sốt hành hạ vừa bị ngọn lửa yêu mến Thiên Chúa thiêu đốt... Mồ hôi ra nhiều, ho đến rách cả ngực, kèm theo những cơn khổ đau tinh thần: ngài bị quấy rầy bởi những ám ảnh tội lỗi.

“Cái cực hình này, chính Padre Pio đã viết trong một bức thư ngày 17 tháng 10 năm 1915, rất đau đớn đối với linh hồn yếu đuối của tôi, cả về cường độ lẫn thời gian kéo dài. Nếu tôi nhớ không nhầm, nó bắt đầu khi tôi khoảng mười tám tuổi và kéo dài đến hơn hai mươi một tuổi. Tuy nhiên, trong hai năm đầu tiên, nó gần như không thể chịu nổi. Khi linh hồn tôi chịu đau khổ đó, tôi có mặt ở Sant’Elia, rồi San Marco, và cả những nơi khác...”

Đúng là những cuộc tấn công của Ma Quỷ đã trút lên thầy Pio. Kẻ Thù quyết tâm làm nhụt chí người tu sĩ trẻ, người đã dâng hiến trọn vẹn cuộc đời mình cho Thiên Chúa với biết bao lòng quảng đại. Nhờ đó, Piuccio bắt đầu từng bước chinh phục các bậc thang của đời sống huyền nhiệm. Nhưng bước đầu tiên lại là cái gọi là Đêm

Tầm Tới của Các Giác Quan khủng khiếp, như Thánh Gioan Thánh Giá đã mô tả rất rõ ràng.

Và thử thách này sẽ kéo dài... nhiều năm !

* * *

Trong năm học Thần học thứ hai, thầy Pio nhận các Thứ Bậc Thấp. Đó là vào ngày 19 tháng 12 năm 1908. Khi đó, như thường lệ trước cải cách phụng vụ của Công đồng Vatican II, thầy trở thành người mở cửa, người đọc Sách Thánh, người trừ tà và người phục vụ bàn thánh. Hai ngày sau, tại nhà thờ chính tòa Benevent, thầy được truyền chức Trợ Phó Tế. Tuy nhiên, những hành hạ thân xác, những ngày kiêng ăn, những giờ cầu nguyện dài đã làm sức khỏe thầy suy yếu đến mức phải gián đoạn việc học. Các bác sĩ cùng Bề trên, hy vọng việc thay đổi không khí sẽ có lợi cho sức khỏe thầy, đã quyết định cho thầy trở về Pietrelcina một thời gian. Ngoại trừ một vài lần gián đoạn, thầy ở đó đến ngày 17 tháng 2 năm 1916, tổng cộng gần bảy năm. Đây là giai đoạn mà chàng tu sĩ Dòng Capucin trẻ có đời sống nội tâm mãnh liệt, sự hồi cải không ngừng và tiến bộ nhanh chóng trên con đường Thánh thiện.

Trở về Pietrelcina

Khoảng giữa tháng 5 năm 1909, cha linh hướng khác của thầy, Cha Agostino từ San Marco in Lamis, đã đưa thầy Pio trở về Pietrelcina. Người ta tưởng rằng đó chỉ là chuyến thăm ngắn ngủi, rằng không khí quê nhà và sự chăm sóc của mẹ sẽ nhanh chóng giúp thầy hồi phục. Nhưng thực tế, giai đoạn này kéo dài gần bảy năm, đến tháng 2 năm 1916.

Suốt thời gian này, thầy luôn ốm yếu mà không ai có thể chẩn đoán chính xác bệnh tình. Điều này cũng dễ hiểu, vì về sau người ta mới nhận ra đó là những đau khổ huyền bí mà Chúa đã dùng để chuẩn bị linh hồn đặc biệt ấy sẵn sàng theo Ngài trên con đường Calvaire. Nhưng lúc ấy, chẳng ai xung quanh thầy Pio nghi ngờ điều gì.

Các Bề trên không mấy hài lòng với sự vắng mặt kéo dài và khoảng thời gian dài ở ngoài tu viện, nơi Chúa đã gọi thầy. Họ gần như cho rằng đây là một cám dỗ tinh vi của ma quỷ. Vì vậy, họ quyết tâm phải đổi mặt với tình hình ! Đôi lúc, tình trạng trở nên gay gắt, căng thẳng. Cuối cùng, các Bề trên nghĩ rằng thầy Pio sẽ ở lại mãi trong gia đình mình nên đã thúc giục thầy xin phép được ở ngoài tu viện nhưng vẫn giữ quyền mặc áo

dòng Thánh Phanxicô. Điều này, như ta dễ hiểu, đã làm trái tim thầy tan nát.

Lúc đó, thầy Pio không còn ảo tưởng gì về tình trạng sức khỏe của mình. Nghĩ đến, hay thậm chí tưởng tượng rằng một ngày nào đó mình có thể khỏi bệnh, đối với thầy là một giấc mơ vô nghĩa. Ngược lại, ý nghĩ về cái chết thường xuyên hiện diện trong tâm trí thầy. Thật vậy, những đau khổ thể xác, những đau khổ tinh thần, cùng với những cuộc tấn công quỷ dữ không ngừng mà ngài phải chịu đựng, những điều mà Padre Pio sẽ tự mô tả chi tiết hơn về sau, không hề khiến ngài muốn sống lâu thêm chút nào !

Thầy đã hồi phục đôi chút, nhưng chỉ là tạm thời, và đến năm 1910, tình trạng bệnh tật của thầy Pio khiến mọi người vô cùng lo lắng đến mức thầy đã van xin các bề trên cho phép thầy được chết trong tư cách một linh mục. Vào ngày 22 tháng 1 năm 1910, thầy viết thư gửi Cha Benedetto, Bề trên Tỉnh Dòng :

“... Từ lâu, tôi đã cố gắng dập tắt trong lòng một khát khao mãnh liệt. Nhưng tôi phải thừa nhận rằng mọi cố gắng của tôi chỉ làm khát khao ấy ngày càng tăng thêm. Khát khao đó, tôi muốn gửi gắm cho Đấng có thể thực hiện nó. Có nhiều người, tôi tin là biết rõ các quyết định cuối cùng của Tòa Thánh, đã bảo đảm với

tôi rằng nếu cha xin miễn trừ cho việc tôi chịu chức linh mục, với lý do tình trạng sức khỏe hiện tại, thì có thể được chấp nhận. Vậy, thưa Cha, nếu mọi sự phụ thuộc vào cha, xin đừng để tôi phải chờ dài ngày đó thêm nữa. Nếu Thiên Chúa Toàn Năng, vì lòng thương xót, đã quyết định lấy đi những đau khổ của thân xác tôi bằng cách rút ngắn thời gian lưu đầy trên trần gian này, như tôi hy vọng, thì tôi sẽ ra đi trong niềm hạnh phúc lớn lao, vì trên đời này tôi không còn ước muốn nào khác...”

Thầy Pio khi đó mới chỉ hai mươi ba tuổi, trong khi luật của Giáo Hội đòi hỏi phải ít nhất hai mươi bốn tuổi mới được truyền chức linh mục. Nhưng ngài có một niềm tin vững chắc vào Bề trên Tỉnh của mình, người mà lần đầu tiên thầy gặp vào ngày 25 tháng 4 năm 1903 tại Morcone, người đã đồng hành cùng ngài trong năm học 1905-1906 tại San Marco la Catola và từ khi làm Bề trên Tỉnh đã rất quan tâm đến tình trạng của thầy. Vì thế, thầy Pio không hề nghi ngờ kết quả thuận lợi của việc xin miễn trừ này. Hơn nữa, thầy Pio bệnh nặng đến mức đôi lúc gần như sắp chết, nên việc được miễn trừ cũng là điều hoàn toàn hợp lý.

Run rẩy vì sốt, vào tháng 8 năm 1910, thầy Pio đã trải qua một kỳ thi thần học ngắn tại Benevent, và cuối

cùng, trước sự hiện diện của mẹ mình, ngài đã lãnh nhận chức linh mục từ tay Đức Cha Schinosi tại nhà thờ chính tòa Benevent. Đó là vào ngày 10 tháng 8 năm 1910. Thánh lễ đầu tiên của ngài được cử hành vào ngày hôm sau tại Pietrelcina, nơi mà ngài được cả ban nhạc và toàn thể dân làng tiếp đón long trọng. Vào ngày 14 tháng 8, người mà từ nay sẽ được gọi là Padre Pio (Padre Pio), đã cử hành một Thánh lễ trọng thể, và bài giảng dịp đặc biệt đó được đọc bởi cha linh hướng của ngài, Cha Agostino.

“Ôi, ngày hôm đó tôi hạnh phúc biết bao, ngài viết. Trái tim tôi rục rịch cháy tình yêu dành cho Chúa Giêsu... Tôi bắt đầu cảm nếm thiên đàng !” Trên tấm ảnh lưu niệm ngày chịu chức linh mục, Padre Pio đã viết chương trình sống của mình : “Lạy Chúa Giêsu, hơi thở và sự sống của con, hôm nay, run rẩy, con nâng Chúa lên trong mầu nhiệm tình yêu. Nguyên xin CON CÙNG VỚI CHÚA, trở nên cho thế gian ĐUỜNG, SỰ THẬT và SỰ SỐNG. Và CHO CHÚA, một LINH MỤC THÁNH, một HY TẾ TRỌN HẢO.” Ngài đã trở thành Linh mục đến muôn đời. Và từ đây bắt đầu chuỗi dài những Thánh lễ đầy ấn tượng mà ngài sẽ cử hành cho đến khi qua đời. Lần cuối cùng ngài bước lên bàn thánh là ngày 22 tháng 9 năm 1968. Ngài từ trần vài giờ sau đó, vào lúc 2 giờ 30 sáng ngày 23 tháng 9, giữa lòng

đêm thanh vắng.

Từ cuối tháng 10 đến ngày 7 tháng 12 năm 1911, Padre Pio và cha linh hướng của ngài đã sống gần nhau tại tu viện Venafrò, và chính trong thời gian này, Cha Agostino đã nhận ra một số điều, mà chúng ta sẽ đề cập ở phần sau...

Nhưng vào ngày 7 tháng 12 năm 1911, bệnh tình của Padre Pio đột nhiên trở nặng, nên ngài được đưa trở lại Pietrelcina. Hôm sau, trước sự kinh ngạc của mọi người, ngài đã hát lễ trọng tại nhà thờ giáo xứ như thể chưa từng đau ốm. Thật không thể hiểu nổi... trừ khi Thiên Chúa Quan Phòng đã quyết định, một lần dứt khoát, rằng Padre Pio phải trở về trong thinh lặng của làng quê mình để lãnh nhận ấn tín bằng máu...

Ngài đã làm gì tại Pietrelcina ? Ngài sống cùng gia đình. Ngài tự tạo cho mình một căn phòng nhỏ, hơi tách biệt, nằm gần căn nhà tranh của cha mẹ, có thể lên đó bằng một cầu thang đá. Ngài cũng cầu nguyện trong một phần đất thuộc sở hữu của gia đình tại Piana Romana. Chính tại đó, như ta sẽ thấy, ngài đã nhận dấu thánh vô hình, dưới một cây du, hiện vẫn được bảo tồn như một thánh tích trong một nhà nguyện nhỏ. Ngài cũng phụ giúp cha xứ của mình, Don Salvatore Pannullo, trong việc ban các Bí tích, nhưng ngài vẫn chưa được trao

năng quyền giải tội, dù đã nhiều lần đệ đơn xin lên Bề trên và được Don Pannullo ủng hộ.

Người lính...

Nhưng rồi một thử thách mới lại giáng xuống Padre Pio : Cuộc chiến tranh năm 1914 đã bùng nổ, và Tỉnh Dòng Capucins của Foggia, cũng như tất cả các tỉnh dòng khác tại Ý, bị tước mất toàn bộ những lực lượng sống còn của mình. Tất cả các tu sĩ đều phải gia nhập quân đội. Padre Pio, về phần mình, đã đến Trung tâm Quân sự tại Benevent vào ngày 6 tháng 11 năm 1915 để thực hiện bốn phận công dân. Vào ngày 6 tháng 12, ngài được điều động về Đại đội Y tế số 10 tại Napoli, nhưng chỉ vài ngày sau, vào ngày 18 tháng 12, ngài đã được gửi về nhà với giấy nghỉ bệnh.

Đời sống thiêng liêng

Về đời sống thiêng liêng của ngài, điều mà ngày nay là mối quan tâm lớn nhất của chúng ta, bởi vì chính trên con đường đó, mỗi người trong chúng ta cũng được mời gọi để noi theo vị đại thánh này, có thể nói rằng Padre Pio đã bước lên tất cả các bậc thang của sự kết hiệp thiêng liêng.

Như chúng ta đã đề cập, tình yêu và đau khổ, vốn không bao giờ tách rời nhau, sẽ trở thành, đối với Padre Pio - cũng như đối với mọi linh hồn quảng đại - con đường duy nhất dẫn đến sự kết hiệp mật thiết với Thiên Chúa. Ngài sẽ trải qua những đau khổ khôn lường, phải chiến đấu với hỏa ngục trong những cuộc chiến mà con người khó có thể hình dung nổi. Nhưng đổi lại, ngài cũng sẽ hưởng nếm những an ủi và hoan lạc thiêng liêng không thể diễn tả nổi, theo chính lời kể của Padre Pio.

Cứ như vậy, từ thử thách này đến thử thách khác, từ niềm vui này đến niềm vui khác, Padre Pio tiến dần đến *sự kết hiệp biến đổi* với Thiên Chúa. Đời sống thiêng liêng của ngài ngày càng trở nên đời sống thần bí. Ôn thánh đồ tràn đôi khi mạnh đến mức tác động đến thân xác và các giác quan của ngài. Lời cầu nguyện của ngài, như ta thấy qua những lá thư gửi thường xuyên cho cha linh hướng, dần dần trở nên một sự cầu nguyện thụ động... Ngài để Thiên Chúa hành động trong linh hồn mình, bởi vì từ nay, Padre Pio đã hoàn toàn hiến dâng chính mình cho Chúa.

Chính vào lúc đó, qua những dòng thư ngài viết, ta nhận ra những bùng cháy của tình yêu dâng lên Thiên Chúa. Và để đáp lại, có những đụng chạm thần bí, những cuộc xâm nhập của thần tính vào thân xác phàm

nhân của ngài, nếu ta có thể diễn tả như vậy. Đó chính là thời điểm ngài chịu *vết thương lửa* (ngày 23 tháng 8 năm 1912), những xuất thần linh hồn, những dòng nước mắt... Đây cũng là giai đoạn các dấu thánh của Đấng Chịu Đóng Đinh bắt đầu xuất hiện trên thân thể ngài, dù chưa hiện rõ và vĩnh viễn cho đến tháng 9 năm 1918 tại tu viện San Giovanni Rotondo. Ngày càng nhiều hơn, như ngài viết trong bức thư ngày 28 tháng 6 năm 1912, Padre Pio cảm nghiệm sự hiệp thông với Cuộc Khổ Nạn của Chúa Giêsu. Những hiện tượng đó, có khi thường xuyên, có khi ít hơn, nhưng chúng ta biết rằng, theo dòng năm tháng, những kinh nghiệm thiêng liêng ấy sẽ lặp lại nhiều đến mức, không một giây phút nào trong đời ngài dường như thoát khỏi ảnh hưởng của Thiên Chúa... và cũng của ma quỷ.

Padre Pio, trong thời gian ngài ở Pietrelcina, đã trải qua *Đêm tối các giác quan*, như thánh Gioan Thánh Giá từng mô tả. Linh hồn dần dần chìm sâu hơn vào đêm tối huyền nhiệm. Sự thanh luyện nội tâm trở nên ngày càng mãnh liệt, triệt để, đau đớn hơn, và linh hồn của vị cha khốn khổ ấy càng thêm đắm chìm trong cảm giác bị Thiên Chúa ruồng bỏ, trong sự cô đơn và hoang mang hoàn toàn. Một số bức thư trong thời gian này thực sự là những tiếng kêu thất kinh, tuyệt vọng. Nhưng Thiên Chúa là một Người Cha, và nếu Ngài dùng con

đường đau khổ để thanh luyện một linh hồn, cụ thể là linh hồn của Padre Pio, người mà Ngài đã tuyển chọn và dành cho một sứ mạng phi thường, thì Ngài cũng biết cách ban cho ngài những khoảnh khắc nghỉ ngơi, những an ủi nhẹ nhàng và ngọt ngào. Tuy nhiên, ta có thể hiểu rằng trong những khoảnh khắc bị giày vò đến kinh hoàng như vậy, bản tính con người của Padre Pio đôi lúc đã phản kháng. «Con không chịu nổi nữa !», ngài đã thổ lộ như thế vào ngày 18 tháng 3 năm 1915.

Những cuộc chiến đấu với ma quỷ, gần như diễn ra hàng ngày với Padre Pio, là những cuộc chiến tàn bạo và đầy mưu mô. Bên cạnh những hành hạ thể xác, những cú đánh mà ngài phải chịu, không chỉ là những ám ảnh tâm lý, mà là những đau đớn thật sự và có thể cảm nhận bằng thân xác, Satan còn bày ra trước mắt Padre Pio, trong nỗi sững sờ và hoảng loạn, những phản bội tưởng tượng, những sự vô ơn, những thiếu sót đủ loại, những tội lỗi mà ngài bị cáo buộc là đã phạm phải từ khi còn thơ ấu và thiếu niên.

Trong nhiều bức thư, Padre Pio sẽ thường xuyên trở lại chủ đề này.

Cha linh hướng của ngài, cha Agostino, thậm chí còn sử dụng một chiến thuật kỳ lạ để vượt qua những trò quỷ phá của ma quỷ, vốn đôi khi làm thất lạc các bức

thư, hoặc làm dính những vết mực lớn lên thư, nhưng lạ thay, vết mực này lại biến mất khi rảy nước thánh... Vì thế, cha Agostino đã quyết định viết thư bằng tiếng Pháp, thậm chí... bằng tiếng Hy Lạp. Và Padre Pio vẫn trả lời lại, cho thấy ngài hiểu trọn vẹn nội dung... Vì Thiên Thần Bản Mệnh của ngài, như chính ngài thú nhận, đã giải thích mọi thứ cho ngài !

Những thử thách kỳ lạ này hẳn đã khiến không ít người từ bỏ hành trình nên thánh, điều đó thì quá rõ ràng ! Nhưng Padre Pio thì không bao giờ dừng bước trên con đường tiến về Thiên Chúa, tiến đến việc hoàn thành Thánh Ý Chúa, bằng cách tuân giữ nghiêm ngặt Luật Dòng Thánh Phanxicô và trung thành với các lời khấn Dòng. Ngài khinh thường ma quỷ một cách cao cả, dù đôi khi phải trả giá rất đắt cho điều đó, và ngài luôn tin tưởng tuyệt đối vào sự trợ giúp của Chúa, của Đức Mẹ, của thiên thần bản mệnh bé nhỏ của mình, cũng như của Thánh Phanxicô, cha thánh của ngài. Ngài cũng nương tựa rất nhiều vào sự hướng dẫn thiêng liêng của cha Agostino, và dần dần, như chúng ta sẽ thấy, chính cha Agostino cũng sẽ bắt đầu xin lời khuyên từ chính người con thiêng liêng của mình...

Trong những năm đầu đời sống thiêng liêng, Padre Pio hoàn toàn vâng phục sự hướng dẫn của cha Agostino.

Về sau, vào năm 1912, ngài bắt đầu chịu sự hướng dẫn thêm từ cha Benedetto ở San Marco in Lamis. Đã từng có một vài hiểu lầm, không nghi ngờ gì, là do cha của sự dối trá gây ra, nhưng mọi chuyện đã được sáng tỏ, và từ đó, việc hướng dẫn thiêng liêng trở thành một công việc mang *tính tập thể*.

Dĩ nhiên, không dễ gì hướng dẫn và đồng hành thiêng liêng với một linh hồn cao vời trong đường lối huyền nhiệm như linh hồn của Padre Pio. Nhưng Thiên Chúa luôn hiện diện và ban cho những người có trách nhiệm hướng dẫn ánh sáng cần thiết, để soi đường, trong vâng phục, qua mọi quấy nhiễu mà Satan không ngừng gieo rắc. Padre Pio tuân theo các chỉ dẫn đó một cách trọn vẹn, và ngài đã mô phỏng cả cuộc sống của mình theo các lời khuyên thiêng liêng từ các cha linh hướng. Đó cũng chính là ý muốn của Chúa Giêsu. Tiếng nói của các cha linh hướng đối với Padre Pio chính là tiếng nói của chính Thiên Chúa ; vì thế, ngài không bao giờ phải băn khoăn về điều đó.

Và rồi những điều kỳ lạ đã xảy ra, cả cha Agostino và cha Benedetto đều cảm nhận một ảnh hưởng thiêng liêng sâu xa mà người môn sinh của họ đã tác động lên họ. Họ cũng trở thành con thiêng liêng của ngài, không chỉ vì lợi ích cho chính họ, mà còn cho những linh hồn

khác tìm đến với họ trong chức vụ linh mục. Padre Pio, tuy vậy, ban đầu cũng có phần dè dặt khi đối diện với trách nhiệm mới mẻ này.

* * *

Và như thế, việc trở về quê hương đã trở thành cơ hội cho một cuộc trao đổi thư từ đồ sộ giữa ngài với cha Agostino, và sau này là cha Benedetto. Chính nhờ vào những lá thư này, chúng ta mới có thể đi sâu vào đời sống nội tâm của Padre Pio. Chúng ta cần cảm tạ sự quan phòng của Thiên Chúa, bởi nếu không có căn bệnh nặng đó, có lẽ chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được những điều kỳ diệu này, và do đó, việc hiểu và bắt chước Padre Pio sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều.

Khi ấy, các Bề Trên lại một lần nữa thúc giục Padre Pio trở lại đời sống cộng đoàn. Nhưng điều mà chính ngài không hề biết, đó là danh tiếng của ngài đã vượt ra ngoài biên giới quê hương và các tu viện nơi ngài từng sống. Ngài cũng không biết rằng, một quý bà thuộc giới quý tộc ở Foggia, người mà ngài đã hướng dẫn thiêng liêng từ hai năm trước, kể từ ngày 24 tháng 3 năm 1914, qua thư từ, với sự cho phép của cha Agostino, tên là Raffaelina Cerase, đang khẩn cầu sự hiện diện của ngài tại Foggia, để vị tu sĩ trẻ có thể đồng hành và nâng đỡ bà trong một cơn bệnh nghiêm trọng vừa giáng xuống

bà. Lời thỉnh cầu này, được gửi đến các Bề Trên, trở thành cơ hội để các ngài mời Padre Pio đến Tu viện Sainte-Anne ở Foggia.

Ngài rời ngôi nhà cha mẹ tại Pietrelcina vào sáng ngày 17 tháng 2 năm 1916 và đến nơi vào cuối buổi chiều hôm đó. Ngày hôm sau, ngài đã đến thăm Raffaelina Cerase lần đầu tiên, người mà sẽ lìa đời vào ngày 25 của tháng kế tiếp. Và như thế, một chặng đường mới, cực kỳ phong phú trong sứ vụ linh mục của ngài, đã chính thức bắt đầu.

Đến đây, chúng ta cần quay lại quá khứ một chút, và theo dõi từng bước hành trình của Padre Pio qua các lá thư mà ngài đã viết, để hiểu rõ hơn con đường thiêng liêng mà ngài đã đi qua.

Khi đọc các bức thư...

Padre Pio chưa bao giờ muốn viết một nhật ký cá nhân, điều đó là điều hiển nhiên, và thực ra, điều này cũng trái với tinh thần của lời khấn Khó Nghèo của ngài. Nhưng như chúng ta đã thấy, những năm tháng sống gần như ngoài khuôn khổ bình thường của một tu viện Capucin, trong thời gian bệnh tật, dường như lại chính là cơ hội mà Thiên Chúa đã muốn ban, để Padre Pio bắt đầu viết thư cho cha linh hướng của mình.

Nếu không có sự sắp đặt kín đáo này của Quan Phòng, thì không ai trong chúng ta có thể biết đến thế giới nội tâm của ngài, cũng như những bí mật trong linh hồn của ngài. Tâm trí Padre Pio luôn khao khát được ánh sáng soi dẫn, và ước nguyện lớn nhất của ngài là đáp lại Thánh Ý nhiệm mầu của Thiên Chúa, Đấng đã tỏ mình ra trong ngài một cách thật khó hiểu đối với con người bình thường. Ngài cảm thấy mình cần thiết phải có những lời khuyên sáng suốt từ cha linh hướng của mình, và chính điều đó đã mang đến cho chúng ta kho tàng thư tín quý giá này.

Năm 1910

Vì thế, vào ngày 1 tháng 10 năm 1910, ngài đã viết cho cha Benedetto : *“Xin cha hãy nói thêm với Chúa Giêsu rằng Người hãy giải thoát con càng sớm càng tốt khỏi xiềng xích của xác phàm này. Xin cha viết thư cho con, vì những lời khuyên của cha mang lại cho con rất nhiều ích lợi, và xin cho con biết Thiên Chúa đang mong đợi điều gì nơi thụ tạo đáng thương hại này.”* Và vào ngày 22 tháng 10 năm 1910, ngài lặp lại lời khẩn cầu : *“Nếu điều đó không phiền đến cha, xin cha viết thư cho con, bởi vì thư của cha mang lại cho con rất nhiều điều tốt lành !”*

Thật vậy, lúc ấy Padre Pio, một linh mục trẻ mới được truyền chức chưa đầy ba tháng, đã phải vật lộn với những thử thách lớn lao. Ngài viết : *“Các con cảm dỗ hiện nay hơn bao giờ hết, dữ dội vô cùng. Chúng làm con rất đau khổ, không phải vì những nỗ lực mà con phải liên tục chiến đấu, mà chính vì sự ghê tởm, sự thù nghịch không ngừng của chúng, và bởi vì con rất sợ sẽ xúc phạm đến Thiên Chúa bất cứ lúc nào. Thật vậy, có những lúc con thấy mình đứng ngay trên bờ vực thẳm và sắp sửa ngã xuống. Ngay cả trong những giờ nghỉ ngơi, ma quỷ cũng không ngừng quấy nhiễu linh hồn con theo nhiều cách khác nhau.”* (1/21)

Những khó khăn nội tâm

Thật vậy, Padre Pio liên tục phải đương đầu với những cuộc tấn công không ngừng của kẻ thù linh hồn. Ngài rất cần những bức thư hướng dẫn của cha linh hướng, những thư từ ấy đem lại cho ngài sự ủi an và nâng đỡ thiêng liêng sâu sắc. Vì thế, ngài đã không ngần ngại viết cho cha vào ngày 21 tháng 4 năm 1915, tức là trong năm thứ năm của chức Linh mục ... *“Con khẩn xin cha, khi cha có lòng bác ái viết thư cho con, thì xin cha gia tăng thêm một sự bác ái nữa, đó là viết cho con thật dài...”* (1/249)

Và vào ngày 29 tháng 11 năm 1910, ngài thổ lộ : *“Những cuộc chiến đấu thiêng liêng hoàn toàn không chấm dứt, trái lại, còn trở nên dữ dội hơn nữa. Kẻ thù của linh hồn chúng ta giận dữ đến nỗi không để cho con được bình an lấy một giây phút... Con đau khổ, điều đó là thật, nhưng con vui mừng vì cha đã đảm bảo với con rằng đây không phải là sự bỏ rơi của Thiên Chúa, mà là một biểu hiện tế nhị của tình yêu kỳ diệu của Người...”*

On gọi làm của lễ hiến tế

Chính vì thế, ngài mong muốn dùng sự đau khổ ấy để mưu ích cho các linh hồn. Trong cùng bức thư gửi cha Benedetto, ngài viết tiếp : *“... Con đến với cha để xin*

phép cha, xin cho phép con hiến dâng mình làm của lễ hy sinh cho Chúa, vì các tội nhân đáng thương và các linh hồn nơi luyện ngục. Khát vọng này đã ngày một lớn lên trong tim con, đến độ nó đã trở thành, con dám nói, một niềm đam mê mãnh liệt. Thật vậy, con đã nhiều lần tự ý dâng lời cầu xin lên Chúa, nài xin Người hãy đổ trên con tất cả những hình phạt mà Người dành cho tội nhân và các linh hồn nơi luyện ngục, thậm chí nhân chúng lên gấp bội, miễn là Người hoán cải và cứu rỗi các linh hồn, và sớm đưa các linh hồn luyện ngục vào thiên đàng. Nhưng giờ đây, con muốn dâng lời nguyện đó với sự cho phép của cha.” (1/23)

Những dấu thánh vô hình

Padre Pio đang chịu đựng điều gì vậy ?... Ngày 20 tháng 9, tức là hai tháng trước, ngài đã lãnh nhận các dấu thánh vô hình, chưa phải là vĩnh viễn, tại Pietrelcina. Hai tay, hai chân và cạnh sườn của ngài đã trở thành những vết thương. Ngài chịu đựng những đau đớn dữ dội, và các vết đỏ xuất hiện từ thứ Năm cho đến thứ Bảy. Chính tại một căn chòi nhỏ lợp tranh, nơi Padre Pio đã chuẩn bị trong một mảnh đất thuộc về gia đình ở Piana Romana, mà ngài thường lui về để chuyên lo việc thờ phượng Thiên Chúa, biến cố này đã xảy ra. Vào ngày 20 tháng 9, khi mẹ ngài gọi, Padre Pio xuất hiện

với hai tay run rẩy dữ dội. Một người phụ nữ nông dân vốn rất vui tính đã hỏi : “Padre Pio, cha làm sao vậy? Trông cha như đang chơi đàn ghi-ta ấy !” Padre Pio trả lời : *“Không có gì đâu, chỉ là những cơn đau nhói nhỏ, không quan trọng !”*

Nhưng thật ra, ngay lúc đó, ngài đã được nên giống Chúa Kitô chịu đóng đinh một cách sâu sắc hơn, dù chưa thể hiện ra cách hữu hình.

Trong thư hồi âm đề ngày 1 tháng 12 năm 1910, cha Benedetto đã viết cho Padre Pio như sau : «Trong những lúc sầu khổ lớn lao nhất, con hãy luôn nhớ đến những lời bảo đảm của cha, và thay vì chìm trong nản chí, hãy tự an ủi vì đã được thấy xứng đáng chịu đau khổ điều gì đó để nên giống Chúa Giêsu và để hòa nhịp với Thánh Tâm rất dịu hiền của Người... »

Năm 1911

«Ai sẽ giải thoát con, lạy Cha, khỏi những cơn cảm sốt và khắc khoải lớn lao như thế này ? Ai sẽ an ủi con?... Padre Pio viết như thế vào ngày 10 tháng 1 năm 1911. Những cuộc chiến đấu thiêng liêng, so với những đau đớn trong thân xác con phải chịu, thì thật vượt trội, dù rằng các khổ đau thể xác vẫn ngày một gia tăng... Con ước ao, lạy Cha yêu dấu, không nói là vài giờ, nhưng ít ra là một giờ nghỉ ngơi mỗi ngày !», bởi vì ngài thực sự kiệt sức, và bản tính con người của ngài đôi khi cũng vùng lên phản kháng.

Chiến thuật đầu tiên của ma quỷ : Làm cho nản lòng

«Tên quỷ tiếp tục giao chiến với con và không hề chịu thua !... Khi cầu nguyện dưới chân Chúa Giêsu, con cảm thấy dường như mọi mệt nhọc vì kháng cự lại các cảm sốt tan biến, cũng như sự đắng cay của chán chường không còn nữa...» Tuy nhiên, giờ đây, Padre Pio bị ám ảnh bởi những lầm lỗi trong quá khứ, khi ngài còn sống giữa thế gian : «Vào những lúc như vậy, con chỉ còn biết khóc... Ngay cả khi bước lên bàn thánh, lạy Chúa của con ! con vẫn phải chịu những tấn công dữ dội như thế. Nhưng con có Chúa Giêsu ở với con, và

con còn phải sợ ai nữa đây ?» (1/30)

Ngài hoàn toàn ý thức được mưu mô của ma quỷ nhằm đẩy ngài vào sự tuyệt vọng : *«Tất cả những hình ảnh ghê tởm mà tên quỷ gợi lên trong trí con đều tan biến khi con phó thác trọn vẹn trong vòng tay của Chúa Giêsu. Do đó, nếu con ở với Chúa Giêsu chịu đóng đinh, nghĩa là khi con suy niệm về các cơn hấp hối của Người, con đau đớn khôn cùng, nhưng đó lại là một nỗi đau đem lại cho con rất nhiều ơn ích. Con cảm nghiệm được một sự bình an và thanh thản mà con không sao diễn tả được.» (1/31)*

Và cũng trong bức thư ngày 29 tháng 3 năm 1911, Padre Pio còn tiết lộ một điều sâu kín và cảm động với cha linh hướng : *«Nhưng điều làm con đau đớn nhất, lay Cha, chính là nghĩ đến Chúa Giêsu Thánh Thể. Trái tim con bị cuốn hút bởi một sức mạnh siêu nhiên trước khi được kết hợp với Người, vào buổi sáng, nơi Bí tích Thánh Thể. Con cảm thấy đói khát dữ dội đến mức tưởng chừng như sẽ chết nếu không được hiệp thông với Người. Chính vì không thể nên một với Người mà đôi khi, dù đang sốt cao, con vẫn buộc phải đến rước Mình Thánh Chúa để được nuôi dưỡng bởi Thịt của Người.» (1/31)* Bởi vì khi ngài quá yếu bệnh không thể dâng lễ, thì ngài nhất quyết phải rước lễ bằng mọi cách...

«Và con đói khát ấy, thay vì dịu bớt sau khi đã rước Người trong Bí tích Thánh Thể, lại càng gia tăng mạnh mẽ hơn nữa. Trong khi con đã sở hữu Đấng Thiệu Hảo Tối Cao, sự tràn đầy ngọt ngào lớn lao đến nỗi, chỉ còn thiếu chút nữa là con không thoát lên với Chúa Giêsu : “Đủ rồi, con thực sự không thể chịu đựng thêm nữa !”»

Chiến thuật thứ hai của ma quỷ : Những cám dỗ của trí tưởng tượng

Bên cạnh đó, ma quỷ không ngừng tìm cách kéo ngài xuống : *«... Kẻ thù, ngay cả trong những ngày thánh này, làm mọi cách để khiến con ưng thuận với những mưu mô của hắn. Nhất là, tên tinh thần độc ác ấy tìm đủ mọi hình ảnh để gieo vào trí con những tư tưởng ô uế và tuyệt vọng.»* (1/33) Ngài cảm thấy bị đè bẹp, bị tấn công bởi những đau khổ khủng khiếp, nhưng vẫn ở lại trong sự vâng phục Cha linh hướng, mà ngài trách một cách đầy yêu thương : *«Cha không nhận ra con đang cần Cha biết bao nhiêu.»* (1/33) Cha Benedetto trả lời để nâng đỡ ngài : *«Nỗi sợ các tội lỗi đã qua chỉ là một ảo tưởng và là sự hành hạ do ma quỷ tạo ra cho con. Hãy buông bỏ nó một lần dứt khoát, và hãy xác tín rằng Chúa Giêsu không phải là một kẻ thu thuế tàn nhẫn như nó mô tả, nhưng là Chiên Thiên Chúa, Đấng xóa tội*

trần gian, đang cầu nguyện cho phần rỗi của chúng ta bằng những lời rên xiết khôn tả.» (1/34)

“Bí mật của Nhà Vua”

Về các đau khổ thể lý của Padre Pio, Cha Benedetto viết ngày 27 tháng 6 năm 1911 : «Cha cho rằng việc tham khảo ý kiến bác sĩ là vô ích. Cha tin chắc rằng những đau khổ của con là do Thiên Chúa trực tiếp và cách rõ ràng muốn thế, và không có phương thuốc nào chữa trị được...» Ngày 5 tháng 9 năm 1911, ngài viết tiếp : «Khi nào Cha sẽ lại thấy con tại tu viện ? Nếu việc con ở nhà không làm con khỏi bệnh, Cha sẽ gọi con trở về dưới bóng thánh Phanxicô. Và cả nếu Chúa muốn gọi con về vinh quang, thì tốt hơn là con chết tại tu viện, nơi Người đã gọi con. Hãy trả lời Cha nhanh !» (1/43)

Trước những lời ấy, Padre Pio quyết định tiết lộ “bí mật của Nhà Vua”, một bí mật ngài đã giữ kín trong lòng suốt một năm. Trong bức thư đề ngày 8 tháng 9 năm 1911, ngài bộc lộ mâu nhiệm không thể diễn tả của cuộc khổ nạn mà ngài đang sống hiệp thông với Đức Kitô : *«Tối qua đã xảy ra một sự việc mà con không biết phải giải thích hay hiểu ra sao. Giữa lòng bàn tay con xuất hiện một vết đỏ, có hình dạng gần giống như đồng một xu, kèm theo một cơn đau dữ dội chính giữa vết đỏ. Con đau rõ rệt hơn nơi bàn tay trái và hiện vẫn*

còn tiếp diễn. Dưới bàn chân, con cũng cảm thấy đau nhức. Hiện tượng này đã tái diễn suốt một năm, mặc dù gần đây nó đã dịu bớt. Xin đừng lo nếu hôm nay con mới nói với Cha, vì con đã bị đè nặng bởi sự hổ thẹn... Ngay cả bây giờ, Cha biết không, con đã phải cố gắng rất nhiều để có thể viết điều này cho Cha ! Con còn nhiều điều muốn kể với Cha, nhưng lời lẽ con không đủ để diễn tả. Con chỉ có thể nói rằng khi con ở cùng Chúa Giêsu trong Bí tích Thánh Thể, con cảm thấy nhịp tim con đập rất mãnh liệt. Đôi khi, con có cảm giác như tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Tại bàn thánh, con cảm thấy toàn thân bốc cháy dữ dội đến mức không thể mô tả. Khuôn mặt con, đặc biệt, như bị lửa thiêu đốt hoàn toàn. Con không biết, lạy Cha, những dấu hiệu này mang ý nghĩa gì... »

Ngài đã giữ kín điều này suốt một năm, trước khi lấy hết can đảm để thổ lộ...

Chính những đau khổ và ngất trí thiêng liêng đó đã dẫn Padre Pio đến việc chiêm niệm sâu xa về Cuộc Thương Khó của Đức Giêsu, nhất là từ thứ Năm đến thứ Bảy. Một số kẻ chỉ trích đã đặt câu hỏi liệu các dấu thánh có phải là hệ quả của việc ngài quá đắm chìm trong suy niệm về Cuộc Thương Khó không ? Nhưng thực tế thì ngược lại : chính các dấu thánh là nguyên

nhân dẫn đến việc chiêm niệm ấy. Việc kết hiệp với Chúa Giêsu trong đau khổ đã giúp ngài chịu đựng chính đau khổ của mình.

Vì thế, rất khôn ngoan, Cha Benedetto đã hồi đáp trong thư đề ngày 29 tháng 9 năm 1911 như sau : «Hãy tạ ơn, hỡi người con rất thân yêu của Cha, lòng Nhân Lành của Thiên Chúa về ân huệ mà con đã nói với Cha. Điều duy nhất Cha phải dặn con về việc này là : đừng tiết lộ với bất kỳ ai, vì *Secretum Regis abscondere bonum est*. (Tobia 12,7) (Giấu kín bí mật của Đức Vua là điều tốt lành).

Thời gian lưu trú tại Venafrò

Trong tháng 10 kế tiếp, Cha Benedetto, với sự chấp thuận của Bề Trên Tổng Quyền Dòng và các bác sĩ, cho rằng tình trạng sức khỏe của Padre Pio sẽ không xấu đi nếu rời khỏi không khí quê nhà, nên đã cho gọi ngài rời Pietrelcina để chuyển đến tu viện Venafrò. Tại đây, Cha Agostino, cha linh hướng của ngài, đang giảng dạy môn tu từ học (hùng biện) cho các linh mục trẻ.

Chính tại Venafrò, Cha Agostino bắt đầu nhận thấy một số điều bất thường... «Cha Bề Trên (tức Cha Giám Tỉnh), khi ấy là Cha Evangelista da San Marco in Lamis, đã đưa Padre Pio đi khám tại Napoli...» Sức khỏe của

Padre Pio ngày càng sa sút nghiêm trọng, nên ngài được đưa đến khám với Giáo sư Cardarelli, một bác sĩ nổi tiếng, người đã chẩn đoán rằng cùng lắm ông ấy sống được một tháng nữa. Cha Agostino tiếp tục ghi lại. «Các bác sĩ không hiểu được gì nhiều. Ở Venafrò, vào tháng 11 năm 1911, tôi và Cha Evangelista đã chứng kiến những hiện tượng siêu nhiên đầu tiên. Tôi đã hiện diện trong nhiều cuộc xuất thần, và cũng chứng kiến nhiều lần bị ma quỷ quấy phá. Tôi đã ghi chép lại tất cả những gì tôi nghe Padre Pio nói trong những lần xuất thần ấy, cũng như cách thức các cuộc tấn công của ma quỷ đã diễn ra... Trong suốt thời gian lưu lại Venafrò, ngài chỉ sống nhờ vào Thánh Thể, dù là trong Thánh lễ do chính ngài cử hành, hay khi ngài chỉ có thể rước lễ mà không thể dâng lễ.»

Ngày 7 tháng 12 năm 1911, bệnh tình của Padre Pio đột ngột trở nặng, nên người ta đã đưa ngài trở lại Pietrelcina. Thế nhưng, ngày hôm sau, 8 tháng 12, lễ Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội, Padre Pio đã hát Thánh lễ như thể ngài chưa từng lâm bệnh !

Năm 1912

Nhưng rồi lại đến một thử thách khác. Vài tuần sau đó, Padre Pio lo sợ sẽ bị mất thị lực : *«Thị giác của con vẫn chưa hồi phục khiến con lo lắng, ngài viết ngày 5 tháng 1 năm 1912, nhưng con muốn hy vọng rằng Chúa sẽ ít nhất không để linh hồn con rơi vào cảnh mù lòa !»*

“Râu-Xanh” lại tiếp tục tấn công...

Ngày 13 tháng 1, Padre Pio viết tiếp : *«Ngoại trừ thị lực chưa hồi phục, thì con vẫn khỏe. Về tình trạng tinh thần, con chỉ có thể nói rằng Râu-Xanh vẫn không chịu buông tha con chút nào, thậm chí còn làm con rất khó khăn. Nhưng cũng thật là đúng khi nói rằng Chúa Giêsu luôn ở bên con. Con gần như bị quá tải vì những sự an ủi thiêng liêng liên tục !...»*

Thế nhưng, đời sống của ngài chắc chắn không hề dễ dàng, xa điều đó là đằng khác ! *«Râu-Xanh không chịu nhận thua, ngài viết cho Cha Agostino ngày 18 tháng 1 năm 1912. Hắn đã hiện ra dưới hầu như mọi hình dạng. Vài ngày trước, hắn đến thăm con, đi cùng là những tên tay sai mang gậy gộc và dụng cụ sắt thép - điều tệ hơn cả - là hắn còn mang gương mặt của chính Cha ! Ai mà biết được bao nhiêu lần hắn đã lôi con ra khỏi giường để lôi đi khắp phòng ! Nhưng, kiên nhẫn ! Chúa Giêsu,*

Mẹ nhỏ, thiên thần nhỏ của con, Thánh Giuse và Cha thánh Phanxicô gần như luôn ở bên con.» (1/158)...

Những niềm an ủi...

Đã bao lần, từ thời điểm này và suốt cả cuộc đời, Padre Pio bị ma quỷ và các tay sai của nó hành hạ ? Vì Râu-Xanh biết rõ rằng Padre Pio chẳng bao giờ từ chối điều gì với Chúa Giêsu, thậm chí còn sẵn lòng đi theo Ngài trên con đường cứu chuộc, con đường kết thúc nơi Đồi Canvê; và điều đó, dĩ nhiên, kẻ thù chẳng thể nào chấp nhận ! *«Râu-Xanh, cùng với nhiều tên đồng bọn, không ngừng đánh đập con, có thể nói là gần đến chết, trừ ngày thứ Tư. Nhưng ‘Ông’ (ngài dùng tiếng này để nói về Chúa), cùng với các vị quyền quý khác của Thiên quốc, thường xuyên đến thăm con để an ủi... Từ tối thứ Năm đến thứ Bảy, là lúc phải chịu đau khổ, và đau khổ rất nhiều. Tất cả cảnh tượng của Cuộc Thương Khó hiện lên trước mắt con, thử tưởng tượng xem có thể có sự an ủi nào trong bối cảnh ấy chẳng ? Chính vào những ngày ấy, hơn bao giờ hết, kẻ thù chung của chúng ta tung hết sức lực để làm hại và tiêu diệt con, đúng như hấn vẫn luôn nhắc đi nhắc lại.»* (Thư gửi Cha Agostino, tháng 1 năm 1912, không ghi rõ ngày).

«Những cuộc viếng thăm của các nhân vật quen thuộc vẫn tiếp tục và ngày càng trở nên thường xuyên hơn. Nhưng tuy vậy, các trận chiến vẫn không hề chấm dứt. Những “Cosaques” này, con có cảm tưởng, đôi khi họ chống lại những người yêu thương con còn nhiều hơn chống lại chính con !» (Thư gửi Cha Agostino, ngày 28 tháng 2 năm 1912 - 1/163)

«Hôm qua, lễ Thánh Giuse, Padre Pio viết ngày 21 tháng 3 (bức thư có lẽ được viết hoặc bắt đầu từ ngày hôm trước). Chỉ có một mình Thiên Chúa mới biết con đã cảm nghiệm được bao nhiêu ngọt ngào, nhất là sau Thánh lễ. Đến nỗi giờ đây, con vẫn còn cảm nhận được dư âm ấy trong lòng. Đầu con và tim con như bốc cháy, nhưng là một ngọn lửa mang lại điều lành. Miệng con vẫn còn cảm nhận được sự ngọt ngào của Thịt Vô Nhiễm của Con Thiên Chúa. Ôi, nếu vào giây phút này, khi con vẫn còn cảm nhận tất cả, con có thể chôn chặt những sự an ủi ấy mãi mãi trong tim, thì chắc chắn con sẽ ở trong thiên đàng rồi. Chúa Giêsu làm cho con hạnh phúc biết bao ! Linh hồn Ngài dịu dàng biết bao ! Con tràn ngập bối rối, chẳng biết làm gì hơn ngoài việc khóc và lặp lại: “Giêsu, lương thực của con!...”

Điều khiến con đau lòng nhất, là con lại đáp lại tình yêu quá lớn lao của Chúa Giêsu bằng sự vô ơn quá lớn

lao của chính con ! Ngài vẫn mãi yêu con, và mỗi lúc lại siết con gần Ngài hơn. Ngài đã quên đi các tội lỗi của con, và dường như chỉ còn nhớ đến lòng thương xót của Ngài. Mỗi buổi sáng, Ngài đến ngự trong con, và đổ tràn vào trái tim khốn khổ của con những ân huệ của lòng nhân lành Ngài. Nếu có thể, con muốn được rửa sạch bằng chính máu của mình những nơi mà con đã phạm quá nhiều tội lỗi, nơi mà con đã làm gương xấu cho biết bao linh hồn !»

Đây rõ ràng là những lời tự trách mang tính đạo đức sâu sắc, như cha linh hướng của ngài cũng từng lưu ý.

«Từ tối thứ Năm đến thứ Bảy, và cả vào thứ Ba nữa, luôn là một bi kịch đau đớn đối với con. Tim, tay và chân con như bị một lưỡi gươm xuyên thấu, đau đớn đến mức không thể tả. Trong thời gian ấy, ma quỷ không ngừng hiện ra dưới những hình dạng ghê tởm nhất và đánh đập con một cách thật kinh hoàng. Nhưng, vạn tuế tình yêu của Chúa Giêsu, Đấng luôn bù đắp tất cả bằng chính những lần viếng thăm đầy yêu thương của Ngài!» (1/68)

Tóm lại, đối với Padre Pio, chỉ có một điều thực sự quan trọng : Tình yêu của Chúa Giêsu.

Đi theo Chúa Giêsu đến cùng

Người ta dễ hiểu rằng một ngày kia Padre Pio đã tuyên bố với một trong những người con thiêng liêng của ngài : *«Để yêu mến Chúa Giêsu thật sự, cần phải trở thành một Giêsu khác !»* Ngài ao ước được đau khổ, nhưng là vì yêu. Ngài nhìn thập giá trên vai Đấng mà ngài yêu mến, và ngài hiểu được giá trị vô biên của nó : đó là bằng chứng của tình yêu, là nguồn mạch của tình yêu. Padre Pio, ngày càng nhiều hơn, muốn hiện thân cuộc sống của Đức Kitô, ngài muốn đồng hành cùng Chúa Giêsu trong cơn hấp hối và cuộc Khổ nạn của Ngài, và cùng với Ngài, chịu đóng đinh bởi tình yêu. Sự dịu dàng đau đớn của cuộc Khổ nạn huyền nhiệm này luôn đi kèm với sự dã man khủng khiếp của Satan... Ác quỷ lao vào Padre Pio như thể nó đã lao vào Người Bị Kết Án vào ngày Thứ Sáu Tuần Thánh... Vào ngày 31 tháng 3 năm 1912, hôm đó là Chúa Nhật Lễ Lá, ngài thú nhận với cha Benedetto : *«Trong những ngày thánh này, hơn bao giờ hết, con bị tra tấn ngoài sức chịu đựng bởi tên Râu-Xanh. Con nài xin cha khẩn cầu cùng Chúa, để Ngài đừng để con trở thành nạn nhân của tên thù chung này.»* (1/171) Nhưng điều đó, ngài biết, là một phần của những đau khổ được Chúa Giêsu cho phép : *«Trong đau khổ, Chúa Giêsu gần hơn,* ngài viết ngày 2 tháng 4 cho cha Agostino, *Ngài nhìn xem, chính Ngài đến để van*

xin đau khổ, những giọt nước mắt. Ngài cần chúng để cứu các linh hồn !» (1/172)

Cuộc chiến trường kỳ

Không ngừng, ngài phải chịu đựng những cuộc tấn công của ma quỷ... «Con còn đang ở trên giường, ngài tâm sự ngày 18 tháng 4 năm 1912 với cha Agostino, thì con nhận được chuyến viếng thăm của những “Cosaques” này, họ đánh đập con một cách dã man đến nỗi con xem như là một ân huệ khi có thể chịu đựng được mà không chết. Đó là một thử thách, cha yêu dấu, vượt quá sức con. Nhưng Chúa Giêsu nhân lành, Đấng đã cho phép Râu-Xanh đối xử với con như vậy, đã không thiếu sau đó, trong việc an ủi và củng cố tinh thần con. Con khó nhọc đến với Đấng Tù Nhân Thần Linh để dâng Thánh Lễ. Ôi, cuộc đối thoại giữa con với Thiên Đàng sáng hôm đó thật dịu ngọt làm sao, khi sau Thánh Lễ, con nói chuyện với Chúa Giêsu và cảm tạ Ngài. Thật dịu ngọt đến mức, ngay cả khi cố gắng, con cũng không thể kể lại hết. Có những điều không thể dịch ra ngôn ngữ loài người mà không làm mất đi chiều sâu thiên quốc của chúng. Trái tim Chúa Giêsu và trái tim con, xin cho phép con dùng cách nói này, đã tan chảy vào nhau. Không còn hai trái tim đập nữa, mà chỉ còn một ; trái tim con đã biến mất như một giọt

nước tan vào biển cả. Con người không thể hiểu được khi thiên đàng tràn ngập vào một trái tim, trái tim phàm hèn, yếu đuối và đau khổ không thể chịu nổi điều ấy mà không bật khóc...» (1/74)

Marie...

Thỉnh thoảng, người ta bắt gặp trong các lá thư của Cha Padre Pio một vài từ, hay một vài câu... bằng tiếng Pháp. Người đối thoại với ngài, Cha Agostino, đôi khi cũng trả lời ngài bằng ngôn ngữ này :

«Cha đã nhận được sách của con rồi, rất tốt ! Cha gửi lời chào đến toàn thể gia đình và tất cả các bạn hữu !» Có thể đọc thấy những câu này trong một bức thư đề ngày 20 tháng 4 năm 1912.

Ngày 1 tháng 5, Cha Padre Pio hồi âm : «*Ôi, tháng Năm xinh đẹp biết bao ! Đó là tháng đẹp nhất trong năm !*» Nhưng ngài kết thúc một cách hài hước, lần này bằng tiếng Ý : «*Về câu hỏi của cha liên quan đến tiếng Pháp (ai đã dạy ngài), con xin trả lời bằng lời của Giêrêmia : “A a a, nescio loqui !” (A a a, con không biết nói !).*»

Nhưng trong bức thư ngày 1 tháng 5 này, Cha Padre Pio đề lộ tình yêu nồng nàn và dịu dàng mà ngài dành

cho Đức Trinh Nữ Maria :

«Biết bao điều ngọt ngào và vẻ đẹp về Mẹ Maria mà tháng này giảng dạy !... Biết bao lần con đã phò thác cho Mẹ những nỗi lo âu đau đớn trong trái tim xao động của con ! Và biết bao lần Mẹ đã an ủi con ! Mẹ nhỏ tội nghiệp, Mẹ yêu con biết bao ! Con lại một lần nữa nhận ra điều đó ngay từ những giờ đầu tiên của tháng này. Với bao chăm sóc, CHÍNH MẸ, CHÍNH MẸ ĐÃ ĐƯA CON ĐẾN BÀN THÁNH SÁNG NAY... Con ước gì mình có một giọng nói thật mạnh mẽ để mời gọi các tội nhân khắp thế giới yêu mến Đức Mẹ ! Nhưng vì điều đó vượt quá khả năng của con, nên con đã cầu nguyện và sẽ còn cầu nguyện nữa, để thiên thần nhỏ của con làm thay bốn phận này... Tên quý vẫn tiếp tục gieo rắc nỗi kinh hoàng cho con...» (1/76)

Đáp lại bức thư này, Cha Agostino trả lời bằng tiếng Pháp, ngày 5 tháng 5 năm 1912 :

«Ồ, đúng vậy, tháng Năm thật sự là một tháng tuyệt đẹp, bởi vì đó là tháng đặc biệt dành riêng cho Đức Maria ! Đó là tháng của tình yêu dành cho Người Mẹ rất đáng mến này. Con có thể tưởng tượng được niềm vui lớn lao mà cha cảm thấy khi đọc lá thư mới nhất của con. Cha có cảm tưởng như thiên thần hộ thủ của con đang viết thư cho cha vậy. Xin Thiên Chúa chúc lành

cho con, con trai của cha ! Xin Chúa Giêsu và Mẹ rất Thánh của Người luôn được tôn vinh nơi mọi tạo vật... Đừng nghe những lời dối trá của kẻ thù các linh hồn. Yêu mến Chúa Giêsu, tin tưởng nơi Đức Mẹ và đừng sợ gì cả ! Hãy để thiên thần nhỏ của con giải thích bức thư này cho con nhé !» (1/79)

«Con vui mừng biết bao ! Chúng ta hãy cùng hân hoan, thừa cha yêu dấu, sống niềm vui !» Cha Padre Pio bắt đầu bức thư ngày 20 tháng 5 gửi cho Cha Agostino như thế, và ngài viết thêm : *«Chúa Giêsu và Mẹ Maria tiếp tục là cha mẹ của con. Ôi cha ơi ! Ai có thể diễn tả những niềm an ủi mà Mẹ nhỏ trên Trời đang ban cho con trong tháng này ! Trong thân xác lạnh giá này, con luôn cảm thấy như chứa đựng một con tim đang rực cháy...»* (1/82)

Nỗi giằng xé nội tâm mới

Nhưng ma quỷ không để nạn nhân tội nghiệp của mình được yên một phút nào.

Padre Pio khao khát cái chết, vì ngài cho rằng mình ý thức rất rõ ràng rằng mình không xứng đáng với tình yêu bao la của Thiên Chúa. Ngày 17 tháng 6 năm 1912, ngài viết cho Cha Agostino : *«Con cảm thấy rằng nếu Chúa Giêsu còn tiếp tục thiêu đốt tim và ruột gan con*

như thế vào mỗi buổi sáng trước khi con được kết hợp với Ngài, thì con sẽ không thể chịu nổi nữa và con sẽ ra đi !... Ôi, giá mà con có thể thực sự ra đi và thật nhanh!...» Đây lại là một sự phóng đại thánh thiện. Quả thật, càng đến gần Thiên Chúa, người ta lại càng cảm thấy rõ hơn sự bất xứng và sự nhỏ bé của linh hồn mình. (1/87)

Vì thế, vị thiên thần an ủi của ngài, Cha Agostino, lại hỏi âm, một lần nữa bằng tiếng Pháp ! vào ngày 19 tháng 6 năm 1912 : «Đừng nghĩ đến tội lỗi nữa ; hãy nghĩ đến lòng nhân lành vô biên của Chúa Giêsu ; hãy nghĩ đến tình yêu đời đời, vì một ngày kia, linh hồn sẽ được phán xét dựa trên tình yêu đó...» (1/88)

Và những cuộc tấn công kinh hoàng của ma quỷ vẫn cứ lặp đi lặp lại. Padre Pio đã kể lại vào ngày 28 tháng 6 năm 1912 về một đêm kinh hoàng mà ngài đã trải qua : «Đêm hôm trước, con đã trải qua một đêm thật tệ, ngài viết, tên “Cosaque” đó, từ khoảng mười giờ tối, khi con lên giường, cho đến năm giờ sáng, không ngừng đánh đập con. Vô số những gợi ý của ma quỷ hiện ra trong tâm trí con, những ý nghĩ tuyệt vọng, sự thiếu tin tưởng vào Thiên Chúa, nhưng, chúc tụng Chúa Giêsu ! bởi vì con đã chống lại bằng cách lặp đi lặp lại với Chúa Giêsu: “Những thương tích của Ngài là công

trạng của con !” Con thực sự nghĩ rằng đó là đêm cuối cùng trong đời mình, hoặc nếu không chết thì con cũng sẽ phát điên. Nhưng, tạ ơn Chúa, không điều nào trong số đó xảy ra. Lúc năm giờ sáng, khi tên “Cosaque” đó bỏ đi, một cơn lạnh tràn ngập toàn thân con, khiến con run rẩy từ đầu đến chân như một cây sậy trước cơn gió mạnh. Điều này kéo dài hai tiếng đồng hồ, và con có máu trong miệng.

Sau đó, Chúa Hài Đồng Giêsu đến, và con nói với Ngài rằng con chỉ muốn làm ý Ngài mà thôi. Ngài đã an ủi và thêm sức mạnh cho con sau những đau khổ của đêm đó. Ôi lạy Chúa ! con tim nhỏ bé của con đã đập như thế nào, má con nóng rực ra sao khi ở bên cạnh Hài Nhi từ trời xuống ấy !

Còn đêm vừa rồi, con đã trải qua trọn vẹn cùng với Chúa Giêsu trong Cuộc Thương Khó của Ngài. Con cũng đã chịu đau khổ nhiều, nhưng hoàn toàn khác với đêm trước. Đó là một nỗi đau không làm tổn hại con chút nào. Trong con, lòng tín thác vào Thiên Chúa ngày càng lớn hơn. Con cảm thấy mình được kéo về phía Chúa Giêsu ngày một nhiều hơn ; dù không có ngọn lửa nào gần con, con vẫn cảm thấy bốc cháy bên trong. Dù không có sợi dây nào trói buộc, con vẫn cảm thấy mình được ôm chặt lấy và gắn kết với Chúa Giêsu ; con cảm

thấy mình bị thiêu đốt bởi ngàn ngọn lửa khiến con vừa sống vừa chết. Vậy đó, con đã đau khổ, sống và chết không ngừng...» (1/89)

Đó là cách Padre Pio đã trải qua những đêm của mình! Ma quỷ, hầu như không bao giờ rời xa ngài, thậm chí đôi khi còn không để cho ngài viết thư được. Trong một lá thư đề ngày 9 tháng 8 năm 1912, ngài thú nhận với Cha Agostino : *«Đã từ lâu con muốn viết thư cho cha, nhưng Râu-Xanh đã ngăn cản con. Con nói là hấn đã ngăn cản, bởi vì mỗi lần con định viết thư cho cha, là con đau đầu dữ dội lại ập đến, tưởng chừng như đầu con sẽ nổ tung ngay tức khắc. Thêm vào đó là một cơn đau dữ dội ở cánh tay phải, khiến con không thể nào cầm nổi cây bút».* (1/93)

«Vết thương lửa»

Nhưng đây lại là một bước nữa trong việc bắt chước Đấng Thánh Chịu Đóng Đinh : ngày 26 tháng 8 năm 1912, Padre Pio viết cho Cha Agostino : *«... Hãy nghe điều đã xảy ra với con vào thứ Sáu tuần trước (tức là ngày 23 tháng 8). Con đang ở trong nhà thờ, đang làm việc tạ ơn sau Thánh lễ thì đột nhiên, con cảm thấy trái tim mình bị một ngọn giáo lửa đâm vào, mạnh mẽ và nóng bỏng đến mức con tưởng mình sẽ chết. Con không có lời nào chính xác để diễn tả cho cha hiểu được cường*

độ của ngọn lửa ấy. Thật vậy, con không thể diễn đạt được. Cha có tin không ? Linh hồn được ném những niềm an ủi này thì trở nên câm lặng. Con cảm thấy như một sức mạnh vô hình đang nhấn chìm toàn thân con trong ngọn lửa. Lạy Chúa của con ! ngọn lửa gì thế này! Sự ngọt ngào gì thế này!... Những cơn xuất thần vì tình yêu như vậy, con đã trải qua rất nhiều, và trong một khoảng thời gian, con như không còn thuộc về thế giới này nữa. Nhưng những lần trước, ngọn lửa này không mãnh liệt như lần này, mà lần này, chỉ cần một khoảnh khắc, một giây nữa thôi, linh hồn con đã rời khỏi thân xác và đi với Chúa Giêsu rồi. Ôi ! thật là điều tuyệt đẹp khi trở thành một nạn nhân của tình yêu. Nhưng giờ đây, linh hồn con ra sao ?»

Và Padre Pio viết câu sau bằng tiếng Pháp : «*Cha kính yêu của con, giờ đây, Chúa Giêsu đã rút lại ngọn giáo lửa của Người, nhưng vết thương thì chí mạng...*» Và ngay sau đó, ngài tiếp tục bằng tiếng Ý : «*Nhưng đừng nghĩ rằng Râu-Xanh (Tên truyện cổ tích, ám chỉ quỷ dữ) để con yên !*» (1/95)

Không khó để hình dung điều đó !

Chiến thuật thứ ba của quỷ dữ : đánh cắp thư từ

Satan vẫn chưa nguôi giận ! Hắn sẽ nghĩ ra một mưu kế khác để gây phiền nhiễu cho Padre Pio : hắn sẽ đánh cắp hoặc làm thất lạc thư từ ! *«Con đã tìm rất kỹ các lá thư, nhưng con không tìm thấy chúng»* ngài viết bằng tiếng Pháp gửi cho Cha Agostino, vào ngày 4 hoặc 5 tháng 9 năm 1912. (1/96). Trên bưu thiếp này, mà con quỷ đã cho chuyển đi khắp nơi, người ta tìm thấy dấu đóng bưu điện của Pietrelcina, của Roma, của San Marco in Lamis. Toàn bộ bộ sưu tập tem này được giải thích trong phần tái bút của một lá thư mà Cha Agostino đã viết cho Padre Pio ngày 7 tháng 9, và ông đã viết câu đó bằng tiếng... Hy Lạp. Vào cuối lá thư này, cha sở Pietrelcina đã viết lời xác nhận sau : *«Pietrelcina, ngày 25 tháng 8 năm 1919. Tôi, người ký tên dưới đây, dưới sự thánh thiêng của lời thề, xác nhận rằng Padre Pio, sau khi nhận được bức thư này, đã giải thích cho tôi nội dung một cách chính xác. Khi tôi hỏi ngài làm sao có thể đọc và giải thích được, trong khi ngài thậm chí không biết cả bảng chữ cái Hy Lạp, ngài đã trả lời: “Cha biết mà ! Thiên thần hộ mệnh của con đã giải thích tất cả cho con !”* - LS. Tổng linh mục Salvatore Pannullo.

Các Thiên Thần

Bởi vì các thiên thần hộ mệnh biết tiếng Hy Lạp ! Chính Padre Pio đã thú nhận điều đó vào ngày 20 tháng 9 năm 1912 : «... *Các vị thiên giới không ngừng đến thăm con và cho con nếm trước men say hạnh phúc của những người được chúc phúc. Và nếu sứ mệnh của thiên thần hộ mệnh là cao cả, thì sứ mệnh của thiên thần con chắc chắn còn lớn hơn, vì ngài còn phải làm thầy để dạy con những ngôn ngữ khác.*» (1/98) Thật là một sự hài hước theo kiểu các thiên thần !...

Một chút hài hước cũng cần thiết cho Padre Pio để làm cho Satan bối rối : «*Cha có biết ma quỷ đã cố làm gì không, ngài viết cho Cha Agostino ngày 14 tháng 10 năm 1912. Nó không muốn cha biết được, trong bức thư cuối cùng mà con đã gửi cho cha, về cuộc chiến mà nó đang tiến hành chống lại con. Và vì con, như thói quen, không chịu nghe nó, nên nó lập tức bắt đầu thì thầm vào tai con : “Anh sẽ làm đẹp lòng Chúa Giêsu hơn nếu anh cắt đứt mọi liên lạc với cha linh hướng của anh. Đối với anh, ông ta là một người rất nguy hiểm, là nguyên nhân của sự sao lãng lớn. Thời gian rất quý giá, đừng lãng phí vào những thư từ nguy hiểm như vậy với cha anh... Hãy dùng thời gian quý báu đó để cầu nguyện cho sức khỏe của anh đang lâm nguy. Nếu anh*

tiếp tục như thế này, hãy biết rằng địa ngục luôn mở rộng chờ anh !” Trước lời thì thầm ma quỷ này, con đã trả lời bằng một giọng rõ ràng là mỉa mai : “Tôi phải thú nhận rằng tôi đã sai. Cho đến giờ, tôi đã có một ý nghĩ sai lầm, tôi không nghĩ rằng ông lại giỏi đến thế trong việc hướng dẫn các linh hồn. Tôi rất tiếc là không thể chọn ông làm cha linh hướng, bởi vì cha tôi đã đảm nhiệm vai trò này từ lâu, và mối liên hệ giữa chúng tôi đã đến mức không thể cắt đứt một cách đột ngột. Đi đi, đi đi, ông sẽ tìm thấy những linh hồn sẽ chọn ông làm người hướng dẫn lương tâm, vì ông thật sự rất khéo léo trong lãnh vực này !”

Người ta hiểu được vì sao các Cô-dắc (ám chỉ các quỷ dữ) chẳng vui vẻ gì với câu trả lời đó, vì như Padre Pio sau này giải thích : *«Chúng là nhiều tên, dù chỉ có một tên lên tiếng. Chúng lao vào con, nguyên rửa con và đánh con rất dữ dội, đe dọa sẽ tiêu diệt con nếu con không chịu thay đổi quan điểm về mối liên hệ của chúng ta... Tuy nhiên, thưa Cha, xin Cha tin rằng con rất vui sướng vì những đau khổ ấy. Chính Chúa Giêsu muốn con chịu đau khổ ; Người cần chúng để cứu các linh hồn. Nhưng con vẫn tự hỏi liệu con có thể mang lại sự an ủi nào cho Người qua những đau khổ của con hay không ! Số phận gì thế này ! Ôi, Chúa Giêsu dịu dàng đã nâng linh hồn con lên đến độ cao nào !... Đến cả*

ban đêm, khi con sắp nhắm mắt lại, con thấy bức màn hạ xuống và thiên đàng mở ra trước mặt con, và trong niềm hạnh phúc ấy, con thiếp đi với một nụ cười hân hoan ngọt ngào trên môi và sự bình an tuyệt đối trên vầng trán, chờ đợi người bạn nhỏ thời thơ ấu của con đến đánh thức con và cùng con hát Kinh Sáng dâng lên Đấng yêu dấu của lòng chúng ta.» (1/100)

Linh hướng kép

Vào tháng 10 năm 1912, Cha Benedetto từ San Marco in Lamis than phiền rằng ông không còn nhận được tin tức gì từ Padre Pio nữa. Padre Pio đã hồi đáp ông vào ngày 21 tháng 10, nói rằng ngài không hề có ý làm ông phật ý, cũng không chơi trò “hai mặt”. Ngài xin Cha Benedetto hãy yêu cầu Cha Agostino gửi lại tất cả những bức thư mà Padre Pio đã viết cho ông, vì Cha Agostino luôn là cha linh hướng của ngài, và chỉ một mình ông là người biết rõ nội tâm ngài đang sống thế nào.

Vì vậy, vào ngày 20 tháng 10, từ tu viện San Marco la Catola, Cha Benedetto đã viết cho Cha Agostino : «Xin Đức Cha, vì đức vâng phục thánh thiện, hãy gửi cho tôi toàn bộ thư từ của Padre Pio, và điều này phải có sự đồng thuận của ngài cùng với ý muốn của Chúa Giêsu được ngài diễn tả như sau : «*Nếu tình trạng của*

con khiến Cha quan tâm và thương xót, thì con nài xin Cha ban cho con một ân huệ, trong giới hạn của một sự khoan dung có thể chấp nhận được, vốn là con gái của công lý, đó là xin Cha trao cho Cha Benedetto tất cả những lá thư mà con đã gửi cho Cha Giảng sư, với nghĩa vụ giữ tuyệt đối bí mật. Đó là mệnh lệnh của Chúa Giêsu.” Cha cũng biết rằng điều này không phải là sự tùy tiện từ phía con trong việc giữ lại những tài liệu sẽ phục vụ cho vinh quang của Thiên Chúa và danh dự của Padre Pio, người mà chúng ta cùng quý mến chung.»

Từ thời điểm đó, có thể nói, đã hình thành một kiểu hướng dẫn thiêng liêng mang tính tập thể cho linh hồn của Padre Pio. Mọi điều Padre Pio viết cho Cha Agostino cũng có giá trị tương đương đối với Cha Benedetto, và ngược lại. Padre Pio có thể viết cho người này hoặc người kia, hoặc thậm chí cho cả hai với những lời lẽ giống hệt nhau. Nhiều lần, ngài còn nhờ hai vị linh hướng trao đổi thư từ với nhau, điều này thực ra cũng không khó khăn gì vì phần lớn thời gian Cha Agostino và Cha Benedetto sống trong cùng một tu viện.

Về phần ma quỷ, nó dường như rất thích thú với sự khó chịu của Padre Pio mỗi khi nó thành công trong việc đánh cắp những lá thư của cha linh hướng ngài :

«Những kẻ đó (quỷ dữ), không thể thắng được sự kiên định của con trong việc bày tỏ cho cha biết những cam bẫy của chúng, nên muốn bắt con trong lưới của chúng bằng cách làm cho con mất đi những lời khuyên dạy mà cha gửi cho con qua thư từ. Đó là niềm an ủi duy nhất của con, và con, vì vinh quang Thiên Chúa và sự nhục nhã của chúng, sẽ chịu đựng tất cả !» (Thư gửi Cha Agostino, ngày 5 tháng 11 năm 1912 - 1/102)

Nhưng Padre Pio rất rõ lý do vì sao ngài phải đối mặt với nhiều thử thách đến như vậy. Trong cùng bức thư đó, ngài viết : *«Chẳng lẽ Chúa Giêsu đã không chọn con để trở thành một trong những nạn nhân của Người sao? Và Chúa Giêsu rất dịu dàng ấy đã, than ôi, cho con hiểu điều gì nghĩa là «trở thành nạn nhân». Cha yêu quý, phải đạt đến mức “consummatum est” (mọi sự đã hoàn tất) và “in manus tuas” (lạy Cha, con phó linh hồn con trong tay Cha)...»*

Nói cách khác, Padre Pio vừa mới hiểu rằng chỉ có một điều cần làm : hiến dâng bản thân cho Thiên Chúa và để Người đóng đinh ngài cùng với Chúa Giêsu trên thập giá, để được tham dự, theo khả năng của mình, vào Công Trình Cứu Chuộc. Đó là một ơn gọi thật khủng khiếp và đáng kinh ngạc !

Cũng trong bức thư ấy, Padre Pio kể lại một trận chiến dữ dội mà ngài đã phải đương đầu với những kẻ *disgraziati*, những tên khốn khổ (ám chỉ quỷ dữ). Ngài gọi thiên thần hộ mệnh đến giúp mình trong một thời gian dài, nhưng hoàn toàn vô vọng. Cuối cùng, khi thiên thần xuất hiện, ngài kể : «*Con đã trách ngài rất nặng nề, vì đã để con chờ đợi quá lâu, trong khi con không ngừng kêu cầu ngài đến giúp. Để trừng phạt, con không muốn nhìn mặt ngài, con muốn bỏ đi, muốn trốn tránh ngài. Nhưng ngài, đáng thương, đã chạy theo con gần như trong nước mắt. Ngài giữ con lại cho đến khi con ngược mắt nhìn lên, và khi con nhìn ngài, thì thấy ngài rất giận dữ. Và rồi, ngài nói : ‘... Ta luôn ở bên con, con yêu dấu của ta. Ta luôn bao bọc con bằng một tình thương phát sinh từ lòng biết ơn của con đối với Đáng Yêu Dấu của lòng con. Tình thương này sẽ không lụi tàn ngay cả khi con qua đời. Ta biết rất rõ trái tim rộng lượng của con luôn đập vì Đáng chúng ta cùng yêu. Con sẽ băng qua mọi ngọn núi, mọi sa mạc để tìm kiếm Người, gặp lại Người, ôm lấy Người trong những giờ phút cuối cùng và van xin Người hãy mau chóng phá tan xiềng xích đang giữ con lại với xác phàm. Nhưng con phải đợi thêm một chút nữa...’* Và thiên thần giải thích rằng Thiên Chúa rất muốn đón ngài về, nhưng Thánh Ý nhiệm mầu vẫn muốn ngài tiếp tục ở lại trần

gian. Đó là cách hành xử của các thiên thần !...

Chiêu thức thứ tư của Quỷ Dữ : những vết mực

Bức thư hồi âm của Cha Agostino đề ngày 6 tháng 11 năm 1912 được viết bằng tiếng Pháp. Quỷ dữ đã làm xuất hiện một vết mực lớn đến mức khiến toàn bộ bức thư trở nên không thể đọc được. Cha xứ Pietrelcina, Don Salvatore Pannullo, đã xác nhận rằng ngài đã đặt một thánh giá lên thư, rảy nước thánh và đọc các lời trừ quỷ. Sau đó, người ta có thể đọc được bức thư, vết mực đã biến mất !

Lại một đòn tấn công khác nữa ! Vào ngày 18 tháng 11 năm 1912, Padre Pio viết : *«Lạy Chúa con, thật là một cuộc tử đạo khi phải chịu đựng cơn cám dỗ của sự phù phiếm ngu xuẩn. Đường như là chuyện nhỏ nhặt, nhưng thật sự phải tự thuyết phục bản thân điều ngược lại. Phải trải qua ngọn lửa ấy thì mới hiểu được cường độ khủng khiếp của nó...»* Làm sao Padre Pio sẽ chiến thắng cơn cám dỗ ấy ?

«Để chiến thắng được nó, Padre Pio tiếp tục, thì hoàn toàn cần thiết phải luôn giữ ánh mắt gắn chặt vào nhân tính của Chúa Giêsu. Chúa Giêsu, Mẹ rất thánh của Người, thiên thần bé nhỏ và tất cả các thiên thần khác luôn khích lệ con và không ngừng nhắc con rằng: người

hiến tế, để thực sự là một nạn nhân, thì phải đổ hết máu mình. Chiến đấu trong khi có bên cạnh một người cha dịu dàng đến thế thì thật ngọt ngào và đầy an ủi !» (1/104)

Nhưng Padre Pio cũng hoàn toàn ý thức được những ơn lành phi thường mà Thiên Chúa đã ban cho ngài. *«Con ước gì, dù chỉ trong một khoảnh khắc, được mở ngực mình ra để cho cha thấy vết thương mà Chúa Giêsu rất dịu dàng đã mở ra bằng tình yêu trong trái tim con»*, ngài viết cho Cha Agostino ngày 3 tháng 12 năm 1912. *«... Người chỉ đòi hỏi lại con một điều duy nhất: tình yêu... Người đã trở nên quá đổi yêu mến trái tim con, đến mức thiêu đốt toàn thân con bằng ngọn lửa thần linh của Người, bằng ngọn lửa của tình yêu... Nếu Chúa Giêsu đã làm chúng ta hạnh phúc như thế ngay khi còn ở trần gian, thì trên thiên đàng sẽ là gì nữa đây?...»*

Và đây có thể là điều sẽ làm rung chuyển con mê ngủ và sự thiếu đức tin của chúng ta : Padre Pio tiếp tục : *«Con tự hỏi đôi khi liệu có những linh hồn nào không cảm thấy lòng ngực mình bốc cháy bởi ngọn lửa thần linh, đặc biệt khi họ ở trước mặt Người trong Bí tích Thánh Thể ? Với con, điều đó dường như là điều không thể, nhất là nếu người ấy là một linh mục, một tu sĩ...*

Con đặt niềm tin rất lớn nơi Chúa Giêsu đến mức, ngay cả khi con thấy hoả ngục mở ra trước mặt mình, và nếu con đứng bên bờ vực thẳm, con vẫn sẽ không tuyệt vọng; con sẽ phó thác cho Người. Ai mà biết được bao nhiêu lần, nếu Người không chìa tay ra nâng đỡ, thì đức tin của con đã có thể lung lay, đức cậy và đức mến đã suy yếu, trí khôn con đã bị u tối, nếu Chúa Giêsu, Mặt Trời vĩnh cửu, không chiếu sáng nó !...»

Một niềm vui sâu sắc cho Padre Pio : trong cùng bức thư ấy, ngài loan báo : «Ngày 27 tháng trước (tháng 11 năm 1912), cha con và anh trai con đã trở về từ Mỹ và họ đều khỏe mạnh... » (1/105)

Đáp trả chiến thuật quỷ quyết

Nhưng với tên *Cosaque* (ý chỉ quỷ dữ), Padre Pio vẫn tiếp tục trải qua những cuộc phiêu lưu mới đầy bất ngờ: «*Thiên thần bé nhỏ đã thì thầm với con rằng, mỗi khi nhận được thư của cha, ngài viết cho Cha Agostino ngày 13 tháng 12 năm 1912, con nên rảy nước thánh lên thư trước khi mở ra. Lần trước con đã làm đúng như thế. Nhưng ai có thể mô tả cơn thịnh nộ đã chiếm lấy Râu-Xanh (tên giấu cợt dành cho quỷ) ? Hắn muốn giết con bằng mọi giá... Đêm nọ, hắn hiện ra với con trong hình dạng của một trong các cha trong Dòng, truyền đạt một lệnh rất nghiêm khắc từ Cha Giám Tỉnh*

rằng con không được viết thư cho cha nữa, vì điều đó đi ngược lại đức Khó Nghèo và là một cản trở lớn cho sự hoàn thiện. Con thú nhận sự yếu đuối của mình, thừa cha kính mến, con đã khóc cay đắng vì nghĩ rằng điều đó là thật. Con không hề nghi ngờ, dù chỉ một chút, rằng đó là một cái bẫy của Râu-Xanh, nếu như thiên thần bé nhỏ không vạch trần trò lừa đảo này !...»

Nhưng phần tái bút của bức thư thì lại đầy chất hài hước : *«Râu-Xanh càng điên tiết hơn khi cha viết thư bằng tiếng Pháp. Hắn đã cho con hiểu điều đó. Để khiến hắn càng thêm điên cuồng, xin cha hãy viết cho con thường xuyên hơn bằng ngôn ngữ ấy nhé !»* (1/107)

Ngài luôn hướng lòng về thiên đàng, và điều đó thật dễ hiểu, vì cuộc chiến đấu mà ngài đang trải qua vô cùng dữ dội và kéo dài không ngừng : *«Sống nơi trần gian, thừa cha, làm con sầu não. Đó là một sự thống khổ nặng nề đối với con khi phải sống trong kiếp lưu đày đến nỗi con gần như không chịu đựng nổi. Ý nghĩ rằng, bất cứ lúc nào con cũng có thể đánh mất Chúa Giêsu, gây cho con một nỗi thống khổ không sao diễn tả nổi. Chỉ một linh hồn thật lòng yêu mến Chúa Giêsu mới có thể hiểu điều ấy... Nhưng Chúa Giêsu đã làm cho con cảm nhận rõ hơn tiếng nói của Người trong trái tim : “Con ơi, tình yêu được nhận ra trong đau khổ; con sẽ*

cảm nghiệm nó một cách mãnh liệt trong tâm hồn, và con sẽ cảm thấy nó càng mãnh liệt hơn trong thân xác con.” Những lời này, thưa cha, vẫn còn là điều khó hiểu đối với con... » (1/111)

Chính như thế mà Thiên Chúa, từng chút một, rèn luyện khí cụ của Người. Padre Pio đã đạt đến tình trạng trút bỏ hoàn toàn, bằng cách làm chủ toàn bộ con người thể lý của mình qua bệnh tật và đau khổ ; toàn bộ con người tâm lý và trí tuệ qua những cuộc chiến không ngơi nghỉ với hỏa ngục đang nổi dậy chống lại ngài. Ngài đã bước vào Đêm tối của các giác quan, như thánh Gioan Thánh Giá từng mô tả. Khi ấy, linh hồn ngài đã bùng nổ trong hạnh phúc và hoan lạc của ánh sáng, của vẻ đẹp, của tình yêu, của niềm vui, và sự tinh tuyền trong việc sở hữu Thiên Chúa.

Và sau đó, Padre Pio đã bước vào *Đêm tối của tinh thần*, đầy đau khổ. Ngài cảm thấy linh hồn mình bị cuốn đi bởi luồng gió không thể cưỡng nổi của tình yêu ; đối với Thiên Chúa, ngài cảm thấy mình ngày càng bị lôi cuốn vào đại dương của sự kết hiệp biến đổi. Nhưng ngài cũng cảm nhận rõ ràng rằng tinh thần mình, tức bản tính nhân loại, bị bỏ lại một mình, rơi xuống một chuyển động đi xuống. Padre Pio cảm thấy vô cùng đau đớn vì tinh thần mình, theo đúng nghĩa đen, bị giam

hãm trong thân xác, và chính vì thế mà ngài khao khát được chết.

Trong thử thách kinh khủng ấy, linh hồn đôi khi không biết liệu mình có đang đi đúng đường hay không ; ngài nghĩ rằng mình đã hoàn toàn xa cách Thiên Chúa vì sự bất trung, cảm nhận về tội lỗi của mình trở nên quá mức lớn lao, và ngài mang nặng cảm giác đau đớn rằng mình không thực sự thực hiện trọn vẹn thánh ý Thiên Chúa. Những thử thách này, cũng như các cơn cám dỗ, những cuộc chiến khốc liệt với quỷ dữ mà Padre Pio phải chịu đựng, khiến ngài đôi lúc tưởng rằng mình bị cắt đứt hoàn toàn khỏi Thiên Chúa. Padre Pio, linh hồn đáng thương ấy, đã phải chịu đựng như vậy. Ngài chìm sâu, như tất cả những linh hồn được Thiên Chúa tuyển chọn, vào nỗi thống khổ ghê gớm của Đêm tối của tinh thần. Và chính Thiên Chúa, hơn ai hết, đã giải thích cho Padre Pio về tình trạng ấy và tỏ lộ cho ngài biết ý định của Người.

Năm 1913

«Bằng những cú đục đẽo liên tiếp của chiếc đục cứu độ và bằng cách mài giũa cẩn thận, Cha có thói quen chuẩn bị những viên đá sẽ được dùng để xây dựng nên tòa nhà đời đời. Chúa Giêsu thường nói với con như vậy mỗi khi Ngài gửi đến cho con những cây thánh giá mới», Padre Pio viết vào ngày 18 tháng 1 năm 1913. Và ngài nghĩ rằng những đau đớn thể xác mà Chúa Giêsu đã báo trước cho ngài chính là những cơn tra tấn địa ngục mà ngài phải chịu gần như mỗi đêm.

“Hãy nghe con kể về những gì con phải chịu đựng từ lũ phản đạo ô uế ấy cách đây vài đêm, ngài viết. Đêm đã khuya, chúng bắt đầu cuộc tấn công bằng một tiếng động như địa ngục. Dù lúc đầu con không nhìn thấy gì, nhưng con nhanh chóng nhận ra ai là kẻ gây ra tiếng động kỳ lạ đó. Thay vì khiếp sợ, con sẵn sàng chiến đấu, với nụ cười chế nhạo trên môi để đáp lại chúng. Chúng hiện ra trước mặt con dưới những hình thù ghê tởm nhất, và bắt đầu chăm sóc con bằng ‘găng tay vàng’ (ý nói rất nhẹ nhàng, tinh vi), hòng khiến con sa ngã, thất bại trong bốn phận thiêng liêng. Nhưng, nhờ ơn trời, con đã đánh bại chúng một cách quyết liệt, cho chúng thấy đúng bản chất khốn nạn của chúng. Khi thấy công sức của mình thành khói mây, chúng liền

nhảy xổ vào con, ném con xuống đất và đánh con rất dữ dội, ném gối, sách, ghế tứ tung, đồng thời la hét như điên và thốt ra những lời tục tĩu khủng khiếp. May thay, những phòng kế bên và phòng dưới đều không có người ở. Con không than phiền gì với thiên thần bé nhỏ, và thiên thần ấy, sau khi giảng cho con một bài giảng dễ thương, đã nói : “Hãy tạ ơn Chúa Giêsu, Đấng đang đối xử với con như với một người mà Người đã chọn để theo sát Người trên đường lên đồi Canvê. Ta thấy, linh hồn mà Chúa Giêsu đã giao phó cho ta chăm sóc, với niềm vui và xúc động nội tâm, những điều Chúa đang làm cho con. Con có nghĩ rằng ta sẽ vui mừng đến vậy nếu ta không thấy con đang bị chiến đấu khốc liệt sao? Chính ta, trong tình yêu thánh thiện, luôn khao khát sự thắng tiến thiêng liêng của con, ta càng vui hơn khi thấy con trong tình trạng ấy. Chúa Giêsu cho phép ma quỷ tấn công con vì tình yêu của Người dành cho con làm cho con trở nên quý giá trước mắt Người, và Người muốn con nên giống Người trong những nỗi đau của sa mạc, của vườn (Gethsémani) và của thập giá. Phần con, hãy chiến đấu, xua đuổi và khinh thường mọi sự xúi giục xấu xa. Và nếu con không đủ sức, đừng thất vọng, bởi kẻ được yêu dấu của lòng ta, ta luôn ở bên con.” (1/112).

Và như thế, từng chút một, Padre Pio bắt đầu ý thức và khám phá ra, nhưng với biết bao đau đớn ! đầu là sứ mạng của mình. Tuy nhiên, cần phải lưu ý rằng : để thiên thần hộ thủ phải tự mình đưa ra lời giải thích rõ ràng như thế, và phải trấn an người được trao phó, thì hẳn là *Đêm tối linh hồn* của ngài thật sự rất đen tối, và những thử thách ngài đang phải chịu đựng là vô cùng khắc nghiệt.

“Liệu có đúng là con đang ở trong vòng tay của Chúa Giêsu, rằng Người thuộc về con và con hoàn toàn thuộc về Người không ?” Padre Pio tự hỏi, rồi nói thêm : *“Than ôi, đó là câu hỏi vẫn thường tự nhiên bật ra trên môi con.”* (1/114) Bởi vì, không ngừng, Satan luôn hiện diện, cùng với bè lũ của hắn, để hành hạ Padre Pio... Tội nghiệp Padre Pio không còn một phút bình an nào. Lũ quỷ biết rất rõ chúng đang phải đối đầu với ai ! Chúng sợ những lá thư Linh hướng từ Cha Agostino, vì chúng biết đó là chỗ dựa duy nhất của Padre Pio, là nguồn an ủi duy nhất của ngài, và rằng ngài luôn vâng phục mọi lời khuyên trong thư.

“Gần đây, Padre Pio viết, khi con nhận được thư của cha, những ‘Cô-dắc’ đó, trước khi con kịp mở thư, đã bảo con hãy xé nó đi, hoặc ném nó vào lửa. Nếu con làm vậy, chúng nói, chúng sẽ rút lui mãi mãi và không

còn hành hạ con nữa.

Con đã không đáp lại lời chúng, nhưng trong lòng con khinh bỉ chúng. Khi đó, chúng lại nói : ‘Chúng tôi chỉ đòi hỏi điều này như một điều kiện để rút lui. Làm vậy, người chẳng xúc phạm ai cả.’ Con trả lời rằng : không gì có thể khiến con thay đổi ý định.

Chúng lập tức nhảy xổ vào con như những con hổ đói, nguyên rủa và đe dọa sẽ bắt con phải trả giá. Cha ơi, chúng đã giữ lời ! Từ hôm đó, ngày nào chúng cũng đánh đập con. Nhưng con không sợ. Chẳng phải Chúa Giêsu là Cha của con sao ? Chẳng phải con sẽ luôn là con của Người sao ? Con có thể quả quyết rằng Chúa Giêsu chưa bao giờ quên con ; ngay cả khi con xa Người, Người vẫn theo dõi con bằng tình yêu ở mọi nơi !”

Tại sao hỏa ngục hôm đó lại nổi cơn giận dữ dữ dội hơn thường lệ đối với Padre Pio ? Bởi vì trong bức thư trước đó, được viết bằng tiếng Pháp, Cha Agostino đã chép lại một bài thơ sonnet do một cậu bé 11 tuổi, bị quỷ ám ở Ariano di Puglia, sáng tác để ca ngợi Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội. Bài thơ này buộc các vần kết thúc bằng tên *Giêsu* và *Maria*. Và Cha Agostino đã viết thêm : “Giờ đây, cha muốn gửi cho con một bài thơ để làm con vui lòng, và để khiến lũ thù địch dưới hỏa ngục

phải bề mặt !”

Ai mà ngờ rằng lũ quỷ lại dễ tự ái đến thế chứ ?...

* * *

Nhưng Padre Pio còn tâm sự với cha linh hướng của mình : *«Chúa Giêsu nói với con rằng, trong tình yêu, chính Người yêu con ; nhưng trong đau khổ, chính con yêu Người. Giờ đây, ao ước được khỏe mạnh là tìm kiếm niềm vui cho bản thân, chứ không phải là để tôn vinh Chúa Giêsu. Vâng, con yêu thập giá, chỉ yêu thập giá mà thôi. Con yêu thập giá bởi vì con luôn thấy nó trên đôi vai của Chúa Giêsu. Giờ đây, Chúa Giêsu biết rõ rằng cả cuộc đời con, toàn thể trái tim con, đều được hiến dâng cho Người và cho những đau khổ của Người.»*

Và câu nói này thật gây ấn tượng biết bao : *«Than ôi, thưa cha, xin thương xót con nếu con nói ra những lời như thế. Chỉ mình Chúa Giêsu mới hiểu được nỗi đau mà con cảm thấy, khi cảnh tượng đau thương của Núi Sọ đang được chuẩn bị cho con. Người ta không thể hiểu được Chúa Giêsu được an ủi biết bao, không chỉ khi người ta cảm thông với đau khổ của Người, mà còn khi Người tìm thấy một linh hồn không xin được ủi an, nhưng trái lại, vì yêu mến Người, lại xin được chia sẻ*

chính những đau khổ của Người.»

Ta hãy tiếp tục đọc bức thư đầy xúc động này : *«Khi Chúa Giêsu muốn cho con biết rằng Người yêu con, Người cho con nếm trải Cuộc Thương Khó của Người, các vết thương, những gai nhọn, các cơn sầu khổ... Khi Người ban cho con niềm vui, Người đổ đầy trái tim con bằng Thần Khí toàn là lửa của Người, và Người nói với con về những hoan lạc của Người. Nhưng khi Người muốn được yêu, chính Người, thì Người lại nói với con về những đau khổ của Người, Người kêu gọi con bằng một giọng vừa là lời cầu xin vừa là lệnh truyền, để con dâng hiến thân xác mình nhằm làm vui nhẹ những nỗi đau của Người. Chúa Giêsu, Người đau khổ, muốn tất cả các Kitô hữu hãy bắt chước Người !»*

Nhưng trước biết bao hồng ân, trước tình yêu lớn lao của Chúa Giêsu, Đấng mời gọi ngài chia sẻ thập giá của Người, Padre Pio nói gì ?

«Ôi, thưa cha, sự vô ơn của con đối với uy linh của Thiên Chúa, con cảm thấy nó quá lớn nơi con !» (1/114)

Khiêm nhường...

Và luôn là cùng một nỗi đau đó : *«Chúa Giêsu không ngừng yêu con, Padre Pio viết ngày 13 tháng 2 năm*

1913 ... bởi vì Người không ngừng để cho những tên “mồm to bản thủ” đó hành hạ con ngày càng dữ dội hơn. Đến nay đã đúng hai mươi hai ngày, Chúa Giêsu đã cho phép chúng trút cơn thịnh nộ của chúng lên con. Thân xác con, thừa cha, bị bầm dập toàn thân bởi biết bao trận đòn mà nó đã phải chịu cho đến lúc này từ tay những kẻ thù của chúng ta...»

Các quý dữ đã đi xa đến mức lột áo sơ mi của ngài và để ngài trần truồng, đầy vết thương, không thể cử động, trong khi thời tiết thì lạnh cắt da cắt thịt ! Nhưng chẳng bao lâu sau, Chúa Giêsu đã đến giúp đỡ ngài và không ngừng lặp lại : «Đừng sợ, Ta sẽ làm con đau khổ, nhưng Ta cũng sẽ ban cho con sức mạnh để chịu đựng !»

Và để giữ ngài trong sự khiêm nhường giữa thử thách ấy, Chúa Giêsu phán với ngài : «*Biết bao lần con đã bỏ rơi Ta, hỡi con Ta, nếu Ta không đóng đinh con trên thập giá ? Chính dưới chân thập giá mà người ta học biết yêu thương, và Ta không ban nó cho tất cả mọi người, mà chỉ cho những linh hồn thân thiết nhất với Ta!*» (1/116)

Một bức tranh buồn về Giáo Hội...

Ngày 12 tháng 3 năm 1913, Padre Pio truyền đạt cho Cha Agostino một tiếng kêu đau đớn mà Chúa Giêsu đã tâm sự với ngài : *«Với biết bao sự vô ơn, loài người đã đáp lại tình yêu của Ta ! Ta đã không bị xúc phạm nhiều đến thế, nếu như Ta đã không yêu họ nhiều đến thế. Cha Ta không còn muốn chịu đựng họ nữa. Còn Ta, Ta muốn ngừng yêu họ, nhưng... (và ở đây, Chúa Giêsu im lặng và thở dài, rồi tiếp tục) nhưng than ôi, trái tim Ta được tạo ra để yêu thương ! Những con người hèn nhát và yếu đuối thì không hề cưỡng lại chính mình để chiến thắng các cám dỗ, thậm chí họ còn tìm thấy khoái cảm trong tội lỗi của mình. Những linh hồn mà Ta đã yêu thương nhất, khi bị thử thách, lại càng ít theo Ta hơn, những kẻ yếu đuối thì buông xuôi trong sợ hãi và tuyệt vọng, còn những người vững vàng thì dần dần lơ lửng.*

Chúng để Ta cô đơn ban đêm, cô đơn ban ngày trong các nhà thờ, Chúa Giêsu tiếp tục nói. Họ không còn quan tâm đến Bí tích Thánh Thể nữa, người ta không còn nói đến Bí tích tình yêu này, và ngay cả những người còn nói đến nó, than ôi, họ nói với biết bao dửng dưng, với biết bao lạnh lùng !

Họ đã quên mất Trái Tim Ta, chẳng ai còn lo lắng đến tình yêu của Ta nữa. Ta luôn chìm trong nỗi buồn. Đối với nhiều người, nhà của Ta đã trở thành một sân khấu giải trí, ngay cả các linh mục của Ta, những người mà Ta luôn nhìn với ánh mắt ưu ái, Ta đã yêu họ như con người trong mắt Ta : chính họ lẽ ra phải an ủi Trái Tim Ta đầy cay đắng, chính họ lẽ ra phải giúp Ta cứu chuộc các linh hồn. Trái lại, ai có thể tin được ? Ta phải chịu đựng sự vô ơn từ họ, họ không còn nhận ra Ta nữa. Ta thấy, hỡi con, nhiều người trong số họ... (ở đây, Người im lặng, những tiếng nức nở nghẹn ngào làm cổ họng Người thắt lại và Người khóc thầm)... dưới lớp vỏ đạo đức giả, họ phản bội Ta bằng những lần rước lễ phạm thánh, chà đạp lên ánh sáng và sức mạnh mà Ta liên tục ban cho họ...»

Người ta có thể hiểu được tình trạng linh hồn của Padre Pio khi ngài nhận được Sứ Điệp thống thiết từ Trời Cao... «*Thật đau lòng biết bao khi thấy Chúa Giêsu khóc !*» ngài tâm sự với Cha linh hướng của mình. Nhưng Chúa Giêsu vẫn tiếp tục : «*Con Ta, Ta cần những của lễ hy sinh để xoa dịu cơn thịnh nộ chính đáng của Cha Ta ; hãy dâng lại cho Ta sự hy sinh trọn vẹn của con, và hãy dâng mà không chút do dự.*»

Câu trả lời mà Cha thánh đã thưa với Chúa không làm chúng ta ngạc nhiên : *«Sự hy sinh của cuộc đời con, lay Cha, con đã lặp lại rồi, và nếu trong lòng con có cảm thấy một vài nét buồn, thì đó là khi con chiêm ngắm Thiên Chúa chịu khổ đau.»* (1/119)

Trong cùng bức thư ấy, Padre Pio còn đính kèm một mảnh giấy nhỏ, trong đó ngài một lần nữa xin được ban phép giải tội *«ít nhất là cho các bệnh nhân»*. Nhưng ngài vẫn sẽ còn bị từ chối điều này trong một thời gian dài. Người ta cho rằng sự thánh thiện là chưa đủ, cần phải có tri thức thần học nữa. «Cha không thể ban cho con năng quyền giải tội, vì cha không rõ khả năng học vấn thần học luân lý của con, Cha Benedetto, Bề trên Tỉnh dòng, đã viết cho ngài ngày 16 tháng 3 năm 1913; hãy cố gắng tham dự một kỳ thi nào đó tại Tòa Giám mục, rồi cha sẽ xem xét điều gì là tốt nhất theo thánh ý Chúa. Lý do khác khiến cha do dự là vì cha sợ thừa tác vụ này sẽ làm con mệt mỏi, bởi con đang mắc bệnh ở ngực. Nhưng nếu cha có bằng chứng rõ ràng về khả năng giáo lý của con, cha sẽ ban cho con năng quyền này, ít nhất là cho người bệnh, như con đã xin.» (1/121)

Mối bận tâm với Tỉnh dòng

Mặc dù đang bệnh và sống ngoài tu viện, Padre Pio không hề lơ là với các công việc của Dòng mình. Thật vậy, cả Cha Agostino lẫn Cha Benedetto đều cầu xin ngài cầu nguyện, thậm chí cả lời khuyên. Padre Pio vì thế cầu nguyện theo các ý chỉ này, và ngài nài xin Chúa Giêsu soi sáng cho các Bề trên... Nhưng Chúa Giêsu không phải lúc nào cũng trả lời ! *«Con đã cầu nguyện với Chúa Giêsu về vấn đề khiến tất cả các cha bận tâm trong những ngày qua, ngài viết cho Cha Agostino ngày 18 tháng 3 năm 1913 (ý nói đến việc bầu chọn một vị Giám tập cho các Tập sinh), con cũng đã khẩn khoản nài xin Người đoái thương trả lời con. Nhưng Người vẫn đang nổi giận với Tỉnh dòng của chúng ta, và vì thế Người đã dứt khoát từ chối không trả lời con về vấn đề này...»* (1/122)

«Con xin bảo đảm với cha, ngài còn viết cho Cha Bề trên Tỉnh dòng, Benedetto, vào ngày 8 tháng 4 năm 1913, rằng con không ngừng khẩn cầu Chúa Giêsu rất dịu hiền, để Người luôn ban cho cha ân sủng thực thi Thánh Ý của Người, và để Người ban cho cha mọi điều cần thiết nhằm khôi phục lại trật tự của Tỉnh dòng mẹ chúng ta. Xin cha hãy cảnh giác, thưa Cha, và đừng dừng lại trước những khó khăn mà lòng nhiệt thành

của cha chắc chắn sẽ gặp phải. Chúa Giêsu sẽ trợ giúp cha, vì những giọt nước mắt mà Người không ngừng đổ ra cho tình trạng đáng thương hiện nay của Tỉnh dòng không phải là những giọt nước mắt của sự bỏ rơi, mà ngược lại, là những giọt nước mắt đầy xót thương, đầy lòng thương xót. Chúng sẽ luôn đạt đến mục đích, miễn là có sự cộng tác của con người.» (1/124)

Hiển nhiên là *quei Cosacci*, những Cô-dắc ấy lại càng tăng cường bạo lực trên Padre Pio : *«Chúng không ngừng đánh đập con và đôi khi còn quăng con ra khỏi giường, thậm chí còn lột áo con và đánh con trong tình trạng như vậy. Nhưng giờ đây, Padre Pio thêm, chúng hầu như không còn làm con sợ nữa. Chúa Giêsu luôn tràn đầy tình yêu đối với con, đôi khi thậm chí nâng con dậy khỏi mặt đất và đặt con nằm lại trên giường. Con xin dừng tại đây : Chúa Giêsu không muốn cho con viết thêm điều gì khác nữa.»* (Gửi Cha Benedetto, ngày 8 tháng 4 năm 1913 - 1/124)

Những lời cầu nguyện, những giọt nước mắt, và những đau khổ của Padre Pio không phải là vô ích dâng lên Trời... cũng như việc các quý dữ điên cuồng tấn công ngài không phải là chuyện ngẫu nhiên. Có thể nói rằng kể từ ngày 28 tháng 3 năm 1913, ngài đã nhận lấy trách nhiệm hoán cải một phần hàng giáo sĩ...

Cần biết rằng vào năm 1913, Giáo Hội vẫn còn đang ở trong cơn khủng hoảng của trào lưu Tân Tiến. Một số linh mục không còn tôn trọng phẩm trật và đã rời bỏ Giáo Hội. Họ đã quay lưng lại với Đấng kế vị Thánh Phêrô, người lúc đó là Thánh Giáo Hoàng Piô X. Bi kịch của những linh mục bất xứng này sau này sẽ là nguyên nhân đầu tiên khơi mào cuộc bách hại khốc liệt nhắm vào Padre Pio, bởi ngài làm họ quá khó chịu ! Và suốt cuộc đời mình, Cha thánh đã mang lấy bi kịch đó trong lời cầu nguyện và trong máu của những vết thương mình.

Chúng ta sẽ dễ hiểu hơn về bức thư mà Padre Pio đã viết cho Cha Bề trên Tỉnh dòng vào ngày 8 tháng 8 năm 1913, bởi ngày hôm trước, ngài đã gửi cho Cha Agostino một sứ điệp thống thiết. Cần phải chép gần như toàn bộ nội dung bức thư ấy, vì nó cho thấy tình trạng của Giáo Hội vào thời điểm đó và nhất là cho thấy Chúa vẫn tiếp tục sống cuộc Thương Khó của Người trong lòng Giáo Hội. Từ đó, người ta có thể dễ dàng hiểu được tình trạng linh hồn của Padre Pio lúc bấy giờ:

Thị kiến khủng khiếp

«Cha rất yêu dấu của con, sáng thứ Sáu (tức là ngày 28 tháng 3 năm 1913), khi con còn đang nằm trên giường thì Chúa Giêsu hiện ra với con. Người ở trong một tình trạng rất thể thảm và hoàn toàn biến dạng. Người cho con thấy một số lượng lớn các linh mục dòng và triều, trong số đó có nhiều vị chức sắc trong Giáo Hội. Một số đang cử hành Thánh lễ, số khác thì đang mặc phẩm phục phụng vụ, còn một số khác thì đang cởi bỏ các phẩm phục đó.

Việc nhìn thấy Chúa Giêsu trong đau khổ khiến con đau đớn vô cùng. Vì vậy, con muốn hỏi Người lý do tại sao Người lại đau khổ đến thế. Nhưng con không nhận được câu trả lời nào. Tuy nhiên, ánh mắt của Người hướng về các linh mục ấy, và như thể Người đã mệt mỏi khi nhìn họ, Người quay mặt đi và ngược nhìn về phía con. Trong nỗi đau đớn tột cùng, con thấy hai dòng lệ chảy dài trên đôi má Người. Người rời khỏi đám đông linh mục ấy, với vẻ mặt đầy khinh chê và ghê tởm, rồi kêu lên : «Thứ đồ tể !» Rồi quay sang con, Người nói: «Con ơi, đừng tưởng rằng cơn hấp hối của Ta chỉ kéo dài ba giờ đâu, không, vì những linh hồn mà Ta yêu thương nhất, Ta sẽ còn ở trong cơn hấp hối cho đến tận cùng thế giới. Trong thời gian Ta hấp hối, con ơi,

không được ngủ. Linh hồn Ta tìm kiếm một vài giọt lòng thương xót từ loài người; nhưng than ôi, Ta cô đơn dưới sức nặng của sự thờ ơ. Sự vô ơn và mê ngủ của các thừa tác viên Ta làm cho cơn hấp hối của Ta càng thêm nặng nề. Than ôi, họ đáp lại tình yêu của Ta tẻ biết bao! Điều làm Ta đau đớn nhất là họ không chỉ thờ ơ mà còn khinh thường và không tin. Biết bao lần Ta đã toan trừng phạt họ nếu không vì các thiên thần và các linh hồn tôn thờ Ta cản lại. Con hãy viết thư cho Cha linh hướng của con và kể lại với ngài những gì con đã thấy và đã nghe từ Cha sáng nay. Hãy nói với ngài rằng hãy cho Cha Bề Trên Tỉnh Dòng xem bức thư của con...»

Chúa Giêsu tiếp tục nói, Padre Pio kể lại, nhưng những gì Người nói với con thì con sẽ không bao giờ có thể tiết lộ cho bất kỳ một thụ tạo nào trên thế gian này. Cuộc hiện ra này đã gây ra một nỗi đau sâu sắc trong thân xác con, nhưng còn hơn thế nữa là trong linh hồn con, đến nỗi suốt cả ngày hôm đó, con nằm bẹp xuống và đã tưởng rằng mình sẽ chết nếu như Chúa Giêsu rất dịu hiền không tiết lộ cho con... »

Những dấu ba chấm là của chính Padre Pio. Không ai từng biết được nội dung của mặc khải này. Nhưng Padre Pio, tiếp tục bức thư của mình, sẽ cho chúng ta thêm những giải thích khác :

«Than ôi, ngài nói, Chúa Giêsu hoàn toàn có lý khi than phiền về sự vô ơn của chúng ta ! Biết bao anh em khốn khổ của chúng ta đã đáp lại tình yêu của Chúa Giêsu bằng cách lao mình vào vòng tay của tà giáo khốn nạn là hội Tam Điểm ! Chúng ta hãy cầu nguyện cho những người ấy, để Chúa soi sáng tâm trí họ và chạm đến trái tim họ... » Và Padre Pio cầu chúc sự can đảm và kiên định cho Cha Bê Trên Tỉnh Dòng.

Thị kiến này, như ta dễ hiểu, đã gây đau buồn sâu sắc cho Cha Agostino : «Bức thư cuối cùng của con, ngài viết ngày 9 tháng 4 năm 1913, đã khiến cha đau lòng không ít vì những mặc khải kinh hoàng từ Chúa Giêsu. Ôi Thiên Chúa nhân lành biết bao bị xúc phạm và ngược đãi bởi chính các thừa tác viên của Ngài !... Cha đã chuyển bức thư của con cho Cha Bê trên Tỉnh Dòng và với sự trợ giúp của Chúa, chúng ta sẽ cố gắng dùng hết sức mình để lập lại trật tự trong Tỉnh Dòng thân yêu của chúng ta. Ôi, ước gì tất cả các tu viện của chúng ta thực sự trở thành những khu vườn thánh thiện!»

Và bức thư kết thúc bằng tiếng Pháp : «Cha kết thúc bằng ngôn ngữ khiến kẻ thù của chúng ta ghét cay ghét đắng. Đó là ngôn ngữ của Chị Thérèse Hải Đồng Giêsu, người đã yêu mến Thiên Chúa và đã hát lên, bằng chính ngôn ngữ ấy, tình yêu và vinh quang của Người.» Đó là

lần đầu tiên Cha Agostino nhắc đến Thánh nữ Thérèse thành Lisieux !... Padre Pio sẽ dành cho vị thánh nhỏ bé người Normandie ấy một lòng tôn kính đặc biệt. (1/125)

Sự dịu dàng của «người Mẹ nhỏ»

Tháng Năm năm 1913 mang lại sự tôn kính đặc biệt dành cho Đức Trinh Nữ Maria, vì tháng này được dành riêng cho Mẹ. Trong một bức thư đề ngày 6 tháng 5 năm 1913, Padre Pio mô tả những sự dịu dàng «*gần như đi đến mức tìm kiếm*» mà ngài nhận được từ Đấng mà ngài gọi là Mamma, người Mẹ nhỏ. Mẹ cột chặt ngài với Chúa Giêsu bằng những sợi xích vô hình, và ngài cảm thấy trái tim mình cháy bùng lên. «*Nhưng ngoài những khoảnh khắc ấy, ngài nói, con tìm cách trốn tránh mọi khoái lạc, và tuy vậy một niềm vui khôn tả vẫn tràn ngập trong tim con đến nỗi khiến con hạnh phúc và mãn nguyện. Con đau khổ và con còn muốn đau khổ nhiều hơn nữa. Con cảm thấy bị thiêu đốt và con còn muốn bị thiêu đốt mãi mãi. Con khao khát cái chết chỉ để được kết hợp vĩnh viễn với Đấng Lang Quân Trên Trời. Nhưng con cũng khao khát được sống để còn tiếp tục đau khổ nhiều hơn nữa, vì Chúa Giêsu đã làm con hiểu rằng bằng chứng chắc chắn nhất của tình yêu chỉ có trong đau khổ.*» (1/126)

Vì, như chúng ta đã biết, Padre Pio đã tự hiến mình làm của lễ hy sinh để chia sẻ phần mình vào công cuộc cứu chuộc thế gian. Ngài đồng hành với Chúa Giêsu trên con đường ấy, và con đường này dẫn đến đồi Canvê.

Một câu hỏi nan giải

Trong khi chờ đợi, Padre Pio vẫn ở lại Pietrelcina. Cả Cha linh hướng của ngài là Cha Agostino, lẫn Cha Bê Trên Tỉnh Dòng là Cha Benedetto đều muốn ngài trở lại sống dưới bóng một tu viện Phanxicô. Nhiều lần họ đã yêu cầu Padre Pio hỏi ý trời về điều đó, nhưng luôn không có kết quả : *«Chúa Giêsu không muốn trả lời»*. Việc ngài lưu lại Pietrelcina chắc chắn là ý muốn của Thiên Chúa. Thật vậy, trong các ghi chú của mình, Cha Agostino đã viết những dòng này : *«Chắc chắn rằng căn bệnh của Padre Pio là một điều bí nhiệm, như chính việc ngài ở lại Pietrelcina cũng là điều bí nhiệm. Một hôm, khi tôi hỏi ngài, Padre Pio đã trả lời : “Thưa Cha, con không thể nói với Cha lý do tại sao Chúa lại muốn con ở Pietrelcina, vì nếu con nói ra, con sẽ thiếu đức bác ái...”* và từ đó tôi không bao giờ hỏi ngài về vấn đề này nữa.» Chúng ta không biết gì hơn, ngoại trừ trong bức thư mà ngài viết cho Cha Agostino ngày 18 tháng 5 năm 1913, Padre Pio có viết như sau : *«Khi nhận được thư cuối cùng của Cha, con đã muốn trình bày với*

người Mẹ nhỏ ân sủng mà Cha luôn truyền cho con cầu xin, hy vọng lần này sẽ đạt được điều con mong ước qua một con đường khác, đó là con đường vâng phục». (Rất có thể ở đây Padre Pio đang nói đến việc trở lại tu viện.) Nhưng Padre Pio tiếp tục : *«Than ôi, con phải thú nhận, trong nỗi xấu hổ, rằng kết quả mong đợi đã không đạt được, vì Mẹ rất thánh đã nổi giận vì sự táo bạo của con khi lại dám xin ơn ấy một lần nữa, bởi vì Mẹ đã nghiêm khắc cấm con không được làm như vậy !»*

Và Padre Pio không quên thêm : *«Sự bất tuân ngoài ý muốn của con, Mẹ đã khiến con phải trả giá quá đắt. Kể từ ngày hôm đó, Mẹ đã rời xa con, cùng với các nhân vật thiên quốc khác, và từ đó, một cuộc chiến rất dữ dội đã xảy ra với bọn Cosaques xấu xa kia. Chúng muốn làm cho con hiểu rằng con đã bị Thiên Chúa ruồng bỏ thật rồi».* Tội nghiệp Padre Pio, ngài tưởng mình phát điên, nhưng vẫn kêu lên lòng tín thác vào Thiên Chúa là Đấng đã cho phép cuộc thử thách ấy xảy ra. Ngài liền kêu lên với Đức Mẹ : *«Mẹ yêu dấu của con, Mẹ nên hiểu rằng nếu con làm điều đó, thì con chỉ làm vì vâng lời thôi !»* Rồi người Mẹ nhỏ quay trở lại cùng với Con chí thánh của Mẹ, họ đã rửa đầu cho con một trận nên thân và nhắc lại lệnh cấm của họ : *«Đừng bận tâm vì người ta nghĩ đủ điều kỳ lạ về con, chính chúng ta đã đứng ra bảo vệ con... »* (1/128)

Sau đó, khi kết thúc bức thư và để trả lời một câu hỏi khác đã được đặt ra, Padre Pio sẽ đưa ra một lời khuyên khôn ngoan cho Cha linh hướng của mình. Người ta đã hỏi ngài liệu một người ở Foggia, người đã đạt đến mức độ cao trong đời sống thiêng liêng, có nên rước lễ mỗi ngày hay không, bởi vì vào thời ấy, việc này vẫn còn khá hiếm hoi. Ngài đã trả lời : *«Phương thế tốt nhất và duy nhất để giữ được lòng trung tín với Thiên Chúa, là người ấy, vì gần như luôn tiếp xúc với những kẻ không có đức tin cũng chẳng có luật lệ, kẻ mà miệng luôn đầy lời xúc phạm và lòng đầy thù ghét Thiên Chúa, nên đến Bàn Tiệc của các Thiên Thần mỗi ngày để rước lấy Chúa Giêsu.»*

Và lời khuyên ấy vẫn luôn còn giá trị...

Sự xuất thần vì tình yêu

Ước muốn được kết hợp với Thiên Chúa của ngài ngày càng mãnh liệt hơn, và những sự xuất thần vì yêu mến Chúa Giêsu nơi ngài ngày càng cháy bỏng hơn. *«Con thường cảm thấy, Padre Pio viết cho Cha Bê Trên Tỉnh Dòng vào tháng Sáu năm 1913, rằng khi con hoàn toàn chìm sâu trong sự hồi tâm nội tâm, chỉ cần một ý nghĩ thoáng qua rằng cái chết có thể trì hoãn việc con được kết hợp với Thiên Chúa, thì ngay lập tức, không biết từ đâu và bằng cách nào, con cảm thấy như bị một*

luồng sét đánh, như thể bị một mũi tên lửa xuyên thủng. Than ôi, vết thương mà con nhận được từ đó còn đau đớn hơn nhiều so với bất kỳ cú sét nào có thể gây ra trên thân xác. Vết thương ấy con cảm nhận không phải nơi người ta thường thấy đau đớn, mà là nơi sâu thẳm nhất của linh hồn.

Ý thức rõ ràng và sống động mà Chúa ban cho con về sự khả ái và các phẩm tính tuyệt hảo của Người, về lòng nhân hậu của Người, lòng nhân hậu đã trở thành ân sủng cho kẻ chẳng đáng nhận gì ngoài hỏa ngục, làm gia tăng nỗi đau của con đến một mức độ mãnh liệt đến nỗi hầu như luôn luôn con phải bật lên những tiếng kêu lớn. Đôi khi, trạng thái này chỉ kéo dài rất ngắn; nhưng sau đó, khi con trở lại bình thường, những nỗi đau trong linh hồn lại trở nên quá mãnh liệt và dữ dội hơn bất kỳ đau đớn thể xác nào, đến nỗi nếu người ta có cắt thân thể con ra từng mảnh, con cũng sẽ không cảm thấy gì...

Con cảm nhận một nỗi cô đơn lạ lùng đến nỗi không một tạo vật nào nơi trần thế, thậm chí cả các đáng cư dân trên trời, có thể làm bạn với con, trừ khi Người Yêu Dấu của con hiện diện. Con không tìm thấy nơi trần gian này bất kỳ sự an ủi nào, mọi sự đều khiến con buồn chán và đau đớn. Nhưng tất cả những khổ hình

ấy, con sẵn sàng chịu đựng suốt đời, nếu điều đó làm đẹp lòng Thiên Chúa, mặc dù con biết rõ, cũng như con biết chính mình, rằng đó là con hấp hối của linh hồn con...»

Và Padre Pio sau cùng giải thích rằng, đôi khi, Chúa ban cho ngài những niềm vui lớn lao bằng cách mặc khải cho ngài một vài bí mật : *«Những bí mật ấy in sâu đến mức không thể xóa nhòa nơi tận đáy linh hồn con, ngài viết, và con không thể nào diễn tả hết những điều ấy, bởi vì con thiếu từ ngữ để nói, và ngay cả khi, bằng cách nào đó, con có thể diễn tả được, thì những điều ấy lại mất đi vẻ rực rỡ vốn có đến nỗi khiến con vừa cảm thấy thương xót vừa kinh hoàng.»* (1/130)

Bề Trên xua tan những nghi ngờ

Padre Pio đã đạt đến một đỉnh cao thiêng liêng biết bao! Thế nhưng ngài vẫn luôn tự hỏi liệu tất cả những điều này có thật không, hay ngài chỉ là nạn nhân của một ảo tưởng, hay tệ hơn nữa, là một sự lừa dối của ma quỷ. Giai đoạn *Đêm tối thiêng liêng* mà Padre Pio đang trải qua và chịu đựng một cách đau đớn đã khiến ngài nảy sinh những câu hỏi như thế. Người ta có thể hiểu rằng trong tiến trình bị Thiên Chúa chiếm hữu hoàn toàn, ngài cần được các Bề Trên trấn an. Và thế là, vào ngày 15 tháng Sáu năm 1913, Cha Bề Trên Tỉnh Dòng

Benedetto đã viết cho ngài rằng, ở đây «không có sự lừa dối hay ảo tưởng nào ; ước muốn được ở với Thiên Chúa và nỗi đau khi cảm thấy xa cách Người, nỗi sợ làm trì hoãn việc được chiêm hữu Người, và khát khao mãnh liệt được chịu đau khổ vì yêu mến Người, kết hợp với sự khiêm nhường xuất phát từ cái nhìn thấp hèn về bản thân, không thể nào bao hàm sự lừa dối của ma quỷ, bởi vì khao khát yêu mến và chiêm hữu Thiên Chúa do lòng nhân hậu của Người và để được lòng thương xót của Người, hoàn toàn loại trừ mọi mưu mẹo của kẻ thù; bởi lẽ hẳn không thể và cũng không biết cách tạo ra một cảm xúc như thế.» Và Cha Benedetto yêu cầu Padre Pio cố gắng giải thích cho ngài, dù là vụng về, những gì Padre Pio thấy và cảm nhận, bởi vì, cha viết : «trong những điều này, cần phải bước đi cách thận trọng và đừng nhầm lẫn tất cả những gì lấp lánh là vàng thật.» (1/132)

Giải thích

Vào ngày 20 tháng Sáu năm 1913, Padre Pio đã trả lời ngài bằng một bức thư dài, rất thú vị, trong đó ngài phân biệt rõ ràng giữa những thị kiến thiêng liêng và những thị kiến do trí tưởng tượng. Và những dòng này lại hé lộ thêm cho chúng ta thấy thế giới phi thường mà Cha đang sống trong đó từ nhiều năm nay.

«*Những biểu hiện mà Chúa thường ban cho linh hồn con, ngài viết, con nghĩ rằng phải được phân biệt như sau : những biểu hiện và thị kiến hoàn toàn siêu nhiên, liên quan đến những hữu thể không có hình dạng, và những biểu hiện của các hữu thể trong hình dạng con người. Những điều đầu tiên liên quan đến Thiên Chúa, các phẩm tính và đặc tính của Người. Những điều này, con không thể nào diễn tả được, dù chúng hiện rõ mồn một trong tâm trí con, như thể con đang cầm tờ giấy này để viết vậy...*

Linh hồn con nhìn thấy những mẫu nhiệm thiên quốc, những phẩm tính thần linh ấy rõ ràng hơn cả việc chúng ta nhìn thấy hình ảnh mình trong gương. Mọi nỗ lực con cố gắng để nghi ngờ thực tại của chúng chỉ khiến linh hồn con thêm vững chắc trong xác tín của mình...

Nhưng hãy trở lại với hình ảnh mà chúng ta quan sát trong gương. Chắc chắn rằng chúng ta không thể tách hình ảnh ấy ra khỏi gương, và càng không thể chạm tay vào nó. Tuy nhiên, hình ảnh ấy vẫn hiện hữu bên ngoài chúng ta, mặc dù không thể hiện hữu mà không có chúng ta.

Điều tương tự cũng xảy ra với con. Linh hồn vẫn ở trong chính nó, với xác tín sâu xa rằng những biểu hiện từ trời này không thể đến từ ai khác ngoài Thiên Chúa,

mặc cho những nỗ lực liên tục mà nó thực hiện để cố gắng nghi ngờ điều đó. Nhưng cũng giống như không thể tách hình ảnh khỏi gương và chạm tay vào nó, con lại càng không thể, và thậm chí còn kém hơn nữa, diễn tả bằng lời viết những mẫu nhiệm từ trời cao này, vì thiếu ngôn từ. Linh hồn chỉ có thể khẳng định một cách chắc chắn điều mà chúng không phải là gì.

Con xin giải thích. Giả sử Thiên Chúa tỏ lộ cho linh hồn một trong các thuộc tính của Người, chẳng hạn như sự Thánh Thiện, thì linh hồn hiểu được thuộc tính ấy, trong chừng mực mà Thiên Chúa cho phép nó hiểu, và điều mà linh hồn đã được học biết một lần, thì luôn luôn được ghi khắc trong tận đáy tâm hồn nó; tuy nhiên, nó lại không thể nào diễn tả được điều mà nó đã học và điều mà, dù vậy, nó vẫn đang nhìn thấy.

Nhưng nếu người khác nói về cùng một thuộc tính thần linh ấy, linh hồn biết rất rõ và ngay lập tức liệu họ có sai lầm hay không, hoặc họ nói về thuộc tính đó một cách ít hay nhiều hoàn hảo ra sao.

Và Padre Pio thêm vào, với chút dí dỏm : «*Nếu Cha thấy ngôn ngữ này tối nghĩa, thưa Cha, con xin thẳng thắn thưa rằng con không thể diễn giải rõ ràng hơn đâu, trừ phi chính Chúa Giêsu muốn đến giúp con !*

Về loại biểu hiện khác, Padre Pio tiếp tục, đó là những biểu hiện liên quan đến Chúa chúng ta trong hình dạng con người: trong Bữa Tiệc Ly, với mồ hôi máu trong vườn, khi bị trói vào cột, rạng ngời trong sự Phục Sinh, và trong những khía cạnh khác nữa.

Những biểu hiện này cũng liên quan đến Nữ Vương các Thiên Thần và những nhân vật trên trời khác mang hình dạng con người.

Về những điều này, linh hồn có thể diễn đạt phần nào, nhưng tốt hơn là nên giữ im lặng hoàn toàn, vì khi nó cố gắng diễn đạt, nó đau khổ vì thấy khoảng cách quá lớn giữa điều mà nó chiêm ngắm và giữ trong tâm hồn, với điều mà nó có thể giải thích. Nó cảm thấy rằng những chủ đề cao quý như vậy lại bị đối xử một cách vụng về».

Và Padre Pio, tiếp tục nói về chủ đề kỳ diệu này, sẽ giải thích điều mà linh hồn, khi được đặc ân như thế, gạt hái được từ những trải nghiệm ấy :

«Tất cả những hiện tượng ấy, Cha giải thích, luôn gây ra trong linh hồn những tác động sau đây : linh hồn càng thêm thâm sâu sự bất xứng của chính mình. Trong ánh sáng đó, nó nhận ra mình là tạo vật bất hạnh nhất từng xuất hiện trên đời. Nó cảm thấy càng lúc càng

xa rời thế gian thấp hèn này; nó trải nghiệm cảm giác như đang sống trên đất lưu đày cùng với rất nhiều linh hồn khác, nhưng lại đau đớn khi thấy, trong những bạn đồng cảnh ngộ của mình, chỉ có rất ít người khao khát, giống như nó, về Đất Hứa. Linh hồn càng thấm nhuần sự nhân từ của Thiên Chúa và than khóc khi thấy rất ít linh hồn yêu mến Người một cách vô vị lợi. Nó còn đau khổ khi nhận thấy mình quá nghèo nàn, vì không thể dâng lên một dấu hiệu cảm tạ nào cho một Đáng Ban Ôn tuyệt vời đến vậy.» (1/133)

Thế giới của Padre Pio chính là một «thế giới ánh sáng»...

Đó là thế giới mà linh hồn Padre Pio đang sống ngập tràn trong đó. Nhưng điều này không có gì lạ lùng, vì sau cùng, Thiên Chúa, Đức Mẹ Maria, các thiên thần, các nhân vật trên trời... và ngay cả các quỷ dữ cũng hiện hữu và bày tỏ mình. Trong các hiện ra thần linh, Thiên Chúa dùng một trung gian như hình dạng con người để đến gần hơn với khả năng cảm nhận hữu cơ của những ai được Người hiện ra, vì Thiên Chúa là Đấng Sáng Tạo và Chủ Tể tuyệt đối của vật chất. Người có khả năng và quyền năng cần thiết để nhận một hình dạng hữu thể và có thể cảm nhận được. Mặt khác, Chúa Giêsu luôn giữ thân xác của Người, thân xác mà Ngôi Lời Thiên Chúa

đã hợp nhất một cách thực chất và bây giờ đang sống trong Vinh Quang kể từ ngày Phục Sinh và ngày Lên Trời. Ngài có thể sử dụng thân xác đó để nói với những linh hồn đủ rộng mở đón nhận Sứ Điệp của Ngài. Điều này cũng đúng tương tự với Đức Mẹ từ ngày Mẹ được Lên Trời. Còn về các quỷ dữ... nếu có ai còn nghi ngờ về thực thể *thể xác* của chúng - những kẻ mà Người gọi là các *Cô-sắc* và suốt đời đã quấy rối Padre Pio - thì chỉ cần hỏi những ai may mắn - hoặc chịu ơn đặc biệt được - sống gần Ngài là có thể tin chắc điều ngược lại. Những dấu vết mà Ngài đôi khi mang trên mặt không để lại chút nghi ngờ nào về nguồn gốc của chúng. Chúng tôi cũng từng là nhân chứng cho những vết thương ấy...

... nhưng đó cũng là một «thế giới u tối»

Nhưng Chúa Giêsu muốn rằng, Padre Pio luôn ở trong *bóng đêm*... Chỉ trong thử thách đau đớn ấy, Người mới sống bằng đức Tin, và giữ cho linh hồn mình mở rộng và sẵn sàng cho hành động huyền bí của Thiên Chúa. Khi đọc những bức thư tạo nên bộ Epistolare tuyệt vời này, ta nhận thấy những trang mô tả cảm dỗ, khó khăn, thử thách đức tin, những trận chiến khốc liệt với các *Cô-sắc*, lại nhiều hơn rất nhiều so với những trang đề cập đến ơn đặc biệt mà Người được hưởng. Vì vậy, ta phải hình dung Padre Pio, ngay cả giữa gia đình mình,

ngay cả trong sự bình yên đồng quê của Pietrelcina, không phải trong một khu vườn hoa, mà đúng hơn là *TRÊN THẬP GIÁ*... Vì đó mới là chân dung thật của Người : một *NGƯỜI BỊ ĐÓNG ĐINH*...

«Con không biết những lời cầu nguyện của tạo vật yếu đuối và đầy tội lỗi này, mà càng đáng thương hơn nữa vì quên đi ơn lành Thiên Chúa ban từng bước chân, sẽ có ích lợi cho ai... » Padre Pio than thở trong một bức thư viết ngày 26 tháng 6 năm 1913 gửi Cha Agostino. Tuy nhiên, chỉ một tuần trước đó, Ngài đã giải thích cho Cha Benedetto về những ánh sáng Người nhận được... *«Than ôi, ngài tiếp tục, con vô dụng đối với tất cả mọi người. Xin Chúa thương xót con và cho con khả năng làm việc, để con cũng có thể phục vụ vinh quang của Người, vì Người đã yêu con quá lâu rồi.»* (1/135)

Lời khuyên thiêng liêng

Nhiều lần, trong thời gian nghỉ ngơi bắt buộc này, Cha Agostino đã hỏi Padre Pio vài lời khuyên để giúp hướng dẫn những linh hồn tìm đến cha. Padre Pio luôn đưa ra những lời khuyên sáng suốt, những tia sáng Chúa ban cho Ngài để dành cho các linh hồn ấy : *«Linh hồn đó không được ngừng thưởng thức thức ăn của các Thiên Thần, Ngài viết, về một trong số họ. Nhiều lần nó sẽ chịu những cảm dỗ từ kẻ thù, kẻ không bỏ qua lợi*

ích mà linh hồn ấy nhận được từ thức ăn này, cũng như nhiều linh hồn khác, qua chính nó. Nhưng nó không được sợ hãi chút nào, vì Chúa Giêsu hứa rằng Người sẽ không ngừng trợ giúp nó. Lời hứa của Chúa Giêsu là bất biến, chỉ khi linh hồn trở nên bất trung thì lời hứa mới trở nên ít hiệu lực hơn.

Hãy khinh bỉ những cam bẫy của những kẻ phản đạo ô uế (các quỷ dữ), Ngài tiếp tục, và với niềm tin vô hạn, hãy ngồi dưới bóng mát của Chàng Rể Thiên Liêng mà không sợ gì. Dưới bóng một cây rậm rạp như thế, những tia nắng chói bóng của Lucifer sẽ không xuyên qua, và nếu có xuyên qua, linh hồn ấy cũng không nên sợ bị râm nắng ! Những tia nắng đó muốn làm héo úa nó, nhưng sẽ khiến nó đi trên con đường với nhiều lòng kính sợ và yêu mến hơn. Như thế, nơi quỷ dữ muốn tước đoạt nó, lại sẽ trở thành nơi nó thu được những kho báu mới mở cho thiên đàng. Ôi, linh hồn được Thiên Chúa che chở dưới cánh của Người thật được bảo vệ tuyệt vời ! Vâng, nó có thể ngồi xuống và nghỉ ngơi một cách yên bình dưới bóng mát ấy, vì Đáng ban cho nó biết bao ơn lành sẽ không để nó ngã xuống. Chúa Giêsu muốn linh hồn ấy hoàn toàn thuộc về Người. Mong viên ngọc quý này làm sống lại đức tin của nó, để nó lao mình vào vòng tay Thiên Chúa trong cử chỉ phó thác tuyệt vời, và Thiên Chúa sẽ thực hiện những kế hoạch Người dành

cho nó.

Linh hồn ấy hãy nhận ra hạnh phúc của mình, bỏ câu trắng tinh khiết ấy, khi đã được xứng đáng ngồi dưới bóng mát của Đấng Yêu Thương chúng ta. Linh hồn ấy cũng hãy xua tan khỏi tâm trí mọi nỗi sợ hãi huyền mà nó cảm thấy về việc xưng tội thường xuyên, vì nó nghĩ mình không được Đấng Hôn Phu của linh hồn tiếp đón, vì cho rằng đó là thời gian lãng phí. Linh hồn ấy hãy cố gắng hết sức, Chúa Giêsu sẽ hoàn thiện công trình ấy và Người sẽ được tôn vinh.» (1/135)

Đó chính là Thông điệp được Padre Pio viết cho một trong những người sám hối của Cha Agostino. Nhưng làm sao không hiểu rằng qua những dòng này, Người như đang mô tả trải nghiệm riêng của mình, bức chân dung nội tâm mà Người đã vẽ nên, những khát vọng sâu thẳm mà Người đã bày tỏ. Việc sao chép bức thư này là điều tốt vì nó chiếu một tia sáng mới vào tâm hồn của Padre Pio... «Đó là con đường mà Chúa dẫn dắt những linh hồn mạnh mẽ, Ngài nói, nó sẽ lấy được (người được Cha Agostino hướng dẫn) một sức mạnh phi thường để mang lấy cây thập giá nặng nề đủ cho một linh hồn hoàn toàn thuộc về Thiên Chúa, nghĩa là sự buồn chán và sự chán ghét tội cùng mà mọi thứ dưới thế gian này làm cho nó cảm thấy.» Đó chẳng phải là

điều mà Padre Pio đã từng diễn đạt về chính mình hay sao ?...

Chúa Giêsu luôn ở đó, trung tín và mang lại bình an...

Ngày 7 tháng 7 năm 1913, Padre Pio kể với Cha Benedetto về một thị kiến kỳ diệu mà Người được ban vào sáng cùng ngày :

«Sáng nay, Ngài viết, sau Thánh Lễ, khi con đang buồn rầu về việc mà cha đã nói với con, con bỗng bị một cơn đau đầu dữ dội đến mức ngay lập tức cảm thấy không thể tiếp tục lời tạ ơn. Tình trạng này lại càng làm con bức bối hơn nữa, thêm vào đó, một sự khô khan tinh thần lớn đã chiếm lấy con, và ai biết được điều gì sẽ xảy ra nếu không có chuyện mà con sắp kể với cha :

Chúa của chúng ta đã hiện ra với con và Người đã nói với con những lời này : «Con bé nhỏ của Ta, đừng quên ghi lại những gì con nghe từ miệng Ta hôm nay, vì con không được phép quên. Ta là Đấng trung tín. Không một sinh vật nào bị mất mà không hay biết. Ánh Sáng hoàn toàn khác với bóng tối. Linh hồn mà Ta muốn nói chuyện, Ta luôn kéo nó về phía Ta, trong khi móng vuốt của quỷ dữ lại tìm cách kéo nó ra xa Ta. Ta không bao giờ gieo cho linh hồn những nỗi sợ làm nó xa Ta, trong

khi quý dữ không bao giờ gieo những nỗi sợ khiến linh hồn tiến gần Ta. Những nỗi sợ mà linh hồn cảm thấy vào một số lúc trong đời về sự cứu rỗi đời đời, nếu đó là do Ta, thì có thể nhận biết qua sự bình an và thanh thản mà nó để lại trong linh hồn.

Thị kiến và những lời của Chúa đã đưa linh hồn con về trạng thái bình an và hài lòng đến mức tất cả những ngọt ngào của thế gian đều trở nên nhạt nhẽo nếu so với chỉ một giọt, dù chỉ là một giọt duy nhất, của sự hạnh phúc ấy.

Mọi nỗi sợ hãi đối với tâm trí cha đã ngay lập tức rời bỏ con và ngay cả khi thử thách, tôi cảm nhận được rằng nghi ngờ như vậy gần như không thể ảnh hưởng lên linh hồn.

Con đã được an ủi và hạnh phúc với một người bạn đồng hành tuyệt vời như thế. Ai có thể nói được sự giúp đỡ lớn lao khi luôn có Chúa Giêsu bên cạnh Người bạn đồng hành này luôn cảnh báo con một cách cẩn thận hơn để tránh làm những điều trái ý Thiên Chúa. Con cảm nhận như Chúa Giêsu luôn nhìn chăm chú vào con. Nếu đôi khi con mất sự hiện diện của Thiên Chúa, con nhanh chóng cảm thấy Ngài nhắc nhở tôi về bốn phận của mình. Con không biết diễn tả giọng nói thúc giục ấy thế nào ; tuy nhiên, con biết rằng nó vô cùng thấm thía

và linh hồn nào nghe thấy không thể từ chối nó.

Cha đừng hỏi con làm sao con chắc chắn đó chính là Chúa trong thị kiến ấy, trong khi con chẳng nhìn thấy gì, không bằng mắt xác thân, cũng không bằng mắt linh hồn, vì con không biết và con cũng không thể nói gì hơn ngoài những gì con đã nói. Con chỉ biết nói một điều, đó là Đấng đứng bên phải con chính là Chúa, không phải ai khác. Và ngay cả trước khi Ngài nói với con, con đã khắc sâu trong tâm trí rằng đó chính là Ngài.

Ân sủng này đã mang lại lợi ích lớn lao cho con. Linh hồn con liên tục đắm chìm trong bình an lớn lao, trong đó con cảm thấy cháy bỏng bởi một khát khao mạnh mẽ vô cùng để làm đẹp lòng Chúa, khiến con nhìn nhận - kể từ khi Chúa ban cho con ân sủng này - tất cả những gì không giúp con gần gũi Thiên Chúa đều bị con khinh bỉ sâu sắc.

Con cảm thấy một sự bối rối không thể diễn tả được khi không thể giải thích một cách hợp lý rằng nguồn gốc của một hồng ân lớn lao như thế này đến từ đâu. Linh hồn con được thúc đẩy bởi lòng biết ơn sâu sắc nhất, sẵn sàng làm chứng trước Chúa rằng Ngài ban cho con những ân sủng như vậy hoàn toàn ngoài mọi công đức, và thay vì xem mình cao hơn các linh hồn khác, con tin rằng, trong số những người trên thế gian

này, chính con là người phục vụ Chúa ít nhất, và bởi vì với ân sủng ấy Chúa ban cho một sự sáng tỏ như thế, con thừa nhận rằng mình có nghĩa vụ, hơn bất kỳ linh hồn nào khác, phục vụ và yêu mến Chúa.

Mỗi tội lỗi nhỏ nhất mà con phạm phải là một lưỡi gươm đau đớn, xuyên thấu tim con.

Vào những lúc nhất định, con cảm thấy muốn thoát lên cùng với Tông đồ, nhưng không, tiếc thay, không với sự hoàn hảo ấy : «Không còn là con sống, nhưng con cảm nhận có một ai đó trong con.»

Ảnh hưởng khác của ân sủng này là cuộc sống trở thành một sự chịu đựng lớn lao đối với con, đến mức con chỉ tìm thấy sự an ủi khi cam chịu sống vì tình yêu Đức Giêsu, mặc dù trong sự an ủi đó, nỗi đau cũng không kém phần không thể chịu đựng được, vì linh hồn con mong muốn cuộc đời mình đầy những thập giá và đau khổ.

Những hành động tự nhiên như ăn, uống và ngủ đối với con trở nên vô cùng nặng nề.

Trong trạng thái này, linh hồn con than thở, vì những giờ trôi qua quá chậm đối với con. Khi kết thúc mỗi ngày, con cảm thấy như được giải thoát khỏi một gánh

nặng lớn và nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng chẳng bao lâu sau lại rơi vào nỗi buồn sâu sắc, nghĩ đến việc còn bao nhiêu ngày lưu đầy đang chờ đợi con ; và chính vào lúc đó, linh hồn con có khuynh hướng kêu lên : «Ôi cuộc đời ! Cuộc đời đối với con thật tàn nhẫn, thật dài đằng đẳng, ôi cuộc đời ! Đối với con, không còn là cuộc sống, mà là nỗi đau khổ ! Ôi cái chết ! Con không biết ai có thể sợ người, trong khi chính qua người, cuộc sống mở ra cho chúng ta !»

Trước khi Chúa ban cho con những ơn phước này, nỗi đau vì tội lỗi của con, nỗi buồn con cảm thấy vì đã xúc phạm Chúa nhiều đến thế, sự tràn đầy tình yêu con dành cho Ngài trong lòng con, hoàn toàn không thể khiến con vượt ra khỏi chính mình, và đôi khi, nỗi đau ấy, khiến con cảm thấy không chịu nổi, bắt con phải hét lên những tiếng cao vút mà không thể kiềm chế được. Nhưng sau khi nhận được ơn phước này, nỗi đau trở nên dữ dội hơn nhiều, đến mức con cảm thấy như trái tim mình bị xuyên thấu từ đầu đến cuối.

Giờ đây, con cảm thấy mình có thể thấu hiểu được sự chịu đựng của Mẹ yêu dấu của chúng ta : điều mà trước đây con chưa từng làm được. Ôi ! Giá như con người có thể thấu hiểu được điều bí ẩn này ! Ai sẽ có thể hiểu được Mẹ Cứu Chuộc của chúng ta ? Ai có thể từ chối

tước hiệu Nữ Vương của các Thánh Tử Đạo dành cho Mẹ ?

Ý nghĩ về cái chết không khiến con sợ hãi. Thế nhưng, khi nghĩ rằng những thánh nhân vĩ đại nhất cũng đã sợ hãi khi cái chết đến gần, con cảm thấy máu trong huyết quản mình như đông cứng lại, vì con nghĩ rằng đó là đỉnh điểm của sự mù quáng của con, chính Chúa đã cho phép như một hình phạt cho những lần con không trung thành vô số.

Con nhận rõ rằng mình chẳng làm gì vì vinh quang của Chúa, chẳng làm gì cho sự cứu rỗi các linh hồn, và thậm chí đã gây tổn hại lớn cho nhiều linh hồn. Con nhận rõ rằng mình chẳng làm gì cho bản thân mình, ngoài việc nhiều lần tự mình giết chết chính mình !...

Ôi Cha ơi ! Xin Cha đừng nghĩ rằng đó là sự khiêm nhường khiến con nói ra những lời này. Ôi, không ! Đó là sự thật.

Con mong bức thư này được tiêu hủy cùng với hai bức thư trước, vì con nghĩ chỉ có trong hy vọng đó con mới có thể mở lòng với sự tin cậy hơn.

Đó là điều con mong muốn đơn giản. Nếu Cha không thấy điều đó là đúng, xin Cha hãy làm sao để những

dòng chữ của con không ai được đọc. Con kết thúc bằng lời xin Cha ban phép lành cho con.» (1/137)

May mắn thay, Cha Benedetto không đồng ý với mong muốn đó ! Padre Pio hoàn toàn bị tràn ngập vì thánh Gioan Thánh Giá gọi đó là *Đêm của các giác quan*, không còn gì trên trần thế này khiến ngài quan tâm, ngoại trừ việc được sở hữu Thiên Chúa. Ngài đã ở một bậc rất cao trên thang bậc huyền nhiệm này, trong sự hưởng thụ tuyệt diệu của Thiên Chúa, trong niềm say mê kỳ diệu của linh hồn bị lạc trong vòng tay của Đấng Thần Thánh... Đức Giêsu vẫn luôn hiện diện bên cạnh ngài, trung thành và mang lại bình an.

Sự giúp đỡ thiêng liêng

Đã vài tháng rồi, Cha Agostino giao phó cho lời cầu nguyện của Padre Pio hai linh hồn mà cha chăm sóc ở Foggia. Những linh hồn này có phần đặc biệt, đều quan tâm đến việc thánh hóa bản thân, họ cần một Đấng Hướng Dẫn Lương Tâm có thể hiểu và dẫn dắt họ trên con đường gập ghềnh dẫn đến Thiên Chúa. Nhưng ma quỷ không bao giờ thiếu những bẫy gài sẵn... Vậy thì, ai, hơn Padre Pio, có được kinh nghiệm phong phú về các con đường huyền nhiệm, dù ngài mới chỉ 26 tuổi ? *«Hãy luôn cầu nguyện... đặc biệt cho hai người đó» (15 tháng 3 năm 1913 1/120). «Khi đi qua Foggia, con đã*

chuyển những tin tức mới nhất từ Đức Chúa cho người mà Cha quen biết...» (14 tháng 7 năm 1913 1/137). Hai người này, một quý bà và anh trai của bà, thường xuyên nhờ Padre Pio cầu nguyện giúp. Họ thỉnh thoảng gửi đến ngài những ý lễ Misa. Nhưng rồi Cha Benedetto cũng giao phó các người được cha hướng dẫn cho ánh sáng và lời cầu nguyện của linh mục trẻ này.

Trong một lá thư trả lời Bề trên Tỉnh Dòng vào ngày 21 tháng 7 năm 1913, Padre Pio kể lại một thị kiến rất kỳ lạ xảy ra vào Chủ nhật trước đó sau thánh lễ, một thị kiến tiết lộ tình trạng của ba linh hồn do Cha Benedetto hướng dẫn.

Thị kiến kỳ lạ

«Tinh thần con, Padre Pio viết, đột nhiên được nâng lên bởi một sức mạnh siêu nhiên, đưa con đến một căn phòng rộng lớn, được chiếu sáng rực rỡ. Trên ngai cao, được trang trí bằng đá quý, con thấy một quý bà vô cùng xinh đẹp : đó là Đức Trinh Nữ Vô Nhiễm. Bà ôm trên ngực Đứa trẻ mang thái độ tràn đầy uy quyền. Khuôn mặt bà rực rỡ hơn cả ánh mặt trời. Xung quanh là vô số thiên thần với những hình hài sáng chói.

Ở cuối căn phòng rộng lớn đó, có hai chiếc giường nhỏ. Mỗi giường đều có một người nằm trên đó. Nhìn

qua thì họ có vẻ khá ốm yếu. Một người đang chịu nhiều đau đớn và dường như sắp lìa đời bất cứ lúc nào.

Trước ngai Đức Trinh Nữ ngồi, có một người khác, hoàn toàn say mê trong sự chiêm niệm. Đó là hiện thân của hạnh phúc. Đứa trẻ nằm trên ngực Đức Trinh Nữ rồi xuống, theo sau bởi Mẹ Ngài và các thiên thần, tiến đến bên người say mê cầu nguyện đó. Đứa trẻ đặt tay lên cổ người ấy, ôm chặt lấy người đó vào lòng, phủ lên bằng vô số nụ hôn và những vuốt ve không đếm xuể. Đức Trinh Nữ và các thiên thần cũng làm như vậy.

Đứa trẻ sau đó tiến lại gần hai chiếc giường nơi hai người bệnh nằm. Một trong số họ ngồi giữa giường. Đứa trẻ chỉ nói với người này vài lời an ủi, nhưng khá lạnh lùng, không quá cầu kỳ. Người thậm chí không nhìn đến người bệnh còn lại đang nằm trên giường, người cần nhiều sự an ủi hơn ; và như thể Người còn kinh tởm việc trừng phạt người đó, Người ra lệnh cho các thiên thần đánh người ấy. Các thiên thần không do dự một giây để thực thi mệnh lệnh đã nhận được. Họ tiến đến người bệnh, một người nắm lấy một tay của bà ấy và những người khác bắt đầu đá, đâm và tát vào bà.

Nhìn cảnh tượng này thật tàn nhẫn. Điều kỳ lạ và tuyệt vời là người đau yếu không than vãn, mà bằng một giọng yếu ớt, bà ấy lặp lại : «Ôi Đức Giêsu rất dịu

dàng, xin thương xót con trong suốt thời gian Ân Sủng còn kéo dài... Đừng kết án con, ôi Đức Giêsu rất dịu dàng, khi Ngài phải xét xử con, vì con sẽ không còn có thể yêu Ngài nữa... Ôi Đức Giêsu rất Thánh, nếu công lý nghiêm khắc của Ngài muốn kết án con, con cầu khẩn lòng thương xót rất thánh của Ngài...»

Đưa trẻ quay sang nhìn con và nói : «Hãy học cách yêu thương như thế nào.» Con thì không hiểu gì, cảnh tượng đó làm con run rẩy như thân cây sậy bị gió mạnh thổi lay, vì con nghĩ rằng linh hồn đó sẽ bị Đức Giêsu phán xét. Nhưng than ôi, khi con người phạm tục xét đoán những điều thuộc linh, họ phán xét khác với thực tế như thế nào.

Đau đớn cho con ! Con đã học trường đời của đau khổ bao năm mà chẳng học được gì ! Xin chúc tụng lòng thương xót vô hạn của Thiên Chúa chúng ta, Đáng nhẫm nhục chịu đựng con trong bình an với bao lòng tốt và kiên nhẫn !

Nhưng để xua tan mọi nỗi sợ hãi trong con, Chúa muốn cho con thấy linh hồn của ba người này. Thật đẹp biết bao những linh hồn mà trong đó, Đáng Hôn Phu Trời Cao là Vua ! Nếu một vẻ đẹp như thế được tỏ cho mọi người, chắc chắn sẽ không còn thấy bao nhiêu anh em chúng ta ngu dại chạy đến những nơi Thiên Chúa

không ngự.

Những tạo vật thiên thần ấy, cả ba đều đang trong ơn Chúa. Tất cả đều được tô điểm bởi các công nghiệp, dù không đều nhau. Người thứ ba, thật vậy, có nhiều công nghiệp hơn người thứ hai, và người thứ hai hơn người thứ nhất. Khi con không thể hiểu vì sao Chúa lại đối xử khác nhau với những người vợ thân yêu này, Ngài đã nhân từ đến giúp đỡ kẻ bất hạnh tội lỗi này (con đây). Trong một tiếng nói nội tâm rõ ràng và chính xác, Ngài bắt đầu nói với con rằng “người thứ nhất vẫn còn là một linh hồn yếu đuối và cần những sự dịu dàng, bằng không, người ấy sẽ quay lưng lại với Ngài ; người thứ hai thì ít yếu hơn, và để giữ người ấy phục vụ Ngài, vẫn cần thêm vài cử chỉ âu yếm nhỏ. Người thứ ba là người vợ rất được Ngài yêu mến, bởi dù Ngài thử thách người ấy cách nào, người ấy vẫn luôn kiên định trong phục vụ và trung thành trong tình yêu.

Người đầu tiên trong ba người ấy, con biết rất rõ, Padre Pio nói rõ. Còn hai người kia, dù Chúa không cho con biết rõ ràng, con vẫn tin chắc người thứ ba là người ở Barletta và người thứ hai là người kia. Vậy có vẻ đây không còn là lúc nghi ngờ thêm nữa để tiếp tục làm khổ những người bất hạnh ấy. Chính Chúa Giêsu là người dẫn dắt họ, và chính cha cũng chỉ là tôi tớ của

vị hướng dẫn tuyệt vời ấy.” (1/138)

Điều này có nghĩa rõ ràng rằng, một linh hồn càng được nâng lên trong Tình Yêu của Thiên Chúa, thì càng gần Chúa trên Thập Giá, và không điều gì trần tục có thể xen vào trong Tình Yêu ấy. Điều đó sẽ làm phai mờ vẻ đẹp của nó.

Padre Pio trong đêm tối

Nhưng trong cùng bức thư đó, Padre Pio vẫn tỏ ra hết sức lo lắng. *Đêm Tối* tăm đen sâu thẳm và đau đớn, và dù thỉnh thoảng nhận được ánh sáng cho các linh hồn được giao phó chăm sóc, riêng bản thân ngài vẫn chìm đắm trong trạng thái ngột ngạt tăm tối nhất.

“Trong thư cuối cùng của con, con đã xin cha dành cho con sự cảm thông về những điều Chúa đang làm nơi con, nhưng cha chẳng nói gì cả. Ô, vì lòng từ bi, nếu cha nhận thấy con đang rơi vào bẫy Satan, xin đừng ngăn ngại làm con tỉnh ngộ.”

Tình yêu dành cho Mẹ Maria

Và đề tôn kính Đức Trinh Nữ Maria, Người Mẹ Nhỏ bé, như ngài trù mến gọi, Padre Pio xin phép Bề trên một điều mà ít nhất ngài hy vọng sẽ không bị từ chối : *«Con muốn làm một lời nguyện vinh danh Đức Trinh*

Nữ : kiêng ăn trái cây vào ngày thứ Tư. Con nghĩ rằng điều đó không gây hại cho sức khỏe. Nhưng con xin phớt lờ cho quyết định của cha.»

Tuy nhiên, trong thư hồi đáp, Cha Benedetto đã quên trả lời về chuyện này. Ngài chỉ đơn giản ghi lên phong bì thư đã được niêm phong : «Con được phép làm điều con nói với cha vào các ngày thứ Tư.»

Đó là một đóa hoa nhỏ mà Padre Pio dâng lên Trái Tim Mẹ Maria mỗi tuần. Một lần nữa, ngài từ bỏ điều gì đó để vinh danh Mẹ. Quả thật, cả tinh thần thần bí của Padre Pio tập trung vào sự hy sinh và dâng hiến vì tình yêu. Ngài luôn từ bỏ bản thân để đồng hành với Chúa Giêsu và Mẹ Maria trên đường Thánh Giá, nơi thực hiện công trình Cứu Chuộc. Padre Pio muốn tham gia vào đó, và điều này đã bắt đầu từ rất lâu rồi.

Ngay từ khi còn bé nhỏ, và nhất là từ khi làm Linh mục, ngài muốn trở thành một người chịu nạn vì người khác. Ngài không chỉ chấp nhận đau khổ với thái độ cam chịu tuyệt đối, mà còn muốn dùng những công đức ngài đạt được trong mắt Chúa để giúp các linh hồn trong Luyện Ngục, và để đền tội trước Chúa cho những lỗi lầm và tội ác của kẻ phạm tội. Ngài dâng mình làm của lễ cho Thiên Chúa, vừa thay cho tội lỗi thế gian, vừa để rút ngắn thời gian các linh hồn còn đang chờ

được bước vào ánh sáng của Thiên Chúa. Chính *ơn gọi làm người chịu nạn* này phải luôn được nhớ đến để hiểu được chức linh mục của Padre Pio, sứ vụ của ngài, toàn bộ bí nhiệm cuộc đời ngài, khao khát từ bỏ, hãm mình, khao khát cầu nguyện và hiệp thông với Thiên Chúa. Đó là ơn gọi đặc biệt của ngài.

Những dấu thánh tích, mà lúc này còn chưa thấy nhưng chẳng bao lâu sẽ hiện ra trước mắt mọi người, không có lời giải thích nào khác. Đức Giêsu bị đóng đinh, Bí tích Thánh Thể (đem đến cho ta chính Chúa trong nỗi đau khổ của Người), và Người Đồng Cứu Chuộc, đó chính là tình yêu lớn lao của ngài. Ngài muốn làm của lễ cho Chúa Giêsu, với Chúa Giêsu, trong Chúa Giêsu và qua Mẹ Maria.

Mất phương hướng

Ngày 24 tháng 7 năm 1913, một bức thư của Cha Benedetto mang đến một lời khiển trách mà Bề trên Tỉnh dòng gửi cho Padre Pio. Ngài đã bày tỏ, như ta vừa thấy, sự mất phương hướng trước những hiện tượng làm tâm hồn ngài xáo động. Chẳng phải đó là những mưu kế của kẻ thù sao ? Đến đâu những kỵ binh Cosaques sẽ đi để bắt ngài và dẫn ngài đến tuyệt vọng ? Nhưng không có câu trả lời ; không có sự an ủi, không có sự xoa dịu nào từ phía Bề trên. Và Padre Pio đã than phiền.

Cuối cùng, bức thư mà ngài mong đợi đã đến :

«Cha đã giữ im lặng, Cha Benedetto viết, chính là để con cảm nhận tận cùng nỗi đau khi người khác im lặng trước sự bất an của chính mình và từ đó, để con hiểu rằng sự do dự khiến tâm trí con bị treo lơ lửng là điều làm con khó chịu.» Và Bề trên Tỉnh dòng trách mắng Padre Pio bằng những lời : «Lòng bác ái nào khiến con nghĩ nhiều đến bản thân hơn là đến cha ! Sao con lại nói nhiều về linh hồn con mà lại quá ngắn gọn với linh hồn cha ? Hãy nói trước về linh hồn cha rồi cha sẽ nói cho con nghe điều cha hiểu về linh hồn con !... Nhưng vẫn có một tia sáng nhỏ : «Chỉ có điều, trước mắt, cha xin trấn an con, Cha Benedetto viết, không có sự lừa dối hay gian trá nào của ma quỷ.» May quá !

Mất trí nhớ...

Phải trả lời. Và Padre Pio thấy mình thật bối rối. Chuyện này, dĩ nhiên, là về ơn thị kiến mà ngài kể trong bức thư ngày 7 tháng 7, và Cha Benedetto vẫn chưa thỏa mãn, vì còn thiếu điều gì đó, lời phán truyền chưa được trích dẫn đầy đủ.

«Về lời phán truyền của Chúa về con, Padre Pio viết ngày 28 tháng 7 năm 1913, con không muốn cho cha biết phần còn lại vì con biết sẽ gây tổn hại cho tâm trí

cha. Nhưng vì cha đã ra lệnh cho con hoàn thành nó, con đã cố gắng truyền đạt phần còn lại cho cha. Nhưng Chúa, Người cũng dùng những kỵ binh Cosaques này để ngăn chặn điều xấu, và chính lần này, Người muốn dùng họ để làm việc đó. Con đã cố gắng nhiều lần, nhưng những kẻ phản đạo đê tiện đó luôn gây khó dễ cho con.

Con đã than với Chúa Giêsu, Cha tiếp tục, và chính Ngài đã nghiêm khắc nhắc nhở con, khiến con hiểu rằng Người phải dùng kẻ thù của mình để ngăn chặn việc mệnh lệnh của Người bị kẻ tội nghiệp này (tức con) phạm phải. Và khi con hơi bức mình nói với Người rằng con phải tuân lệnh vì đó là mệnh lệnh của một Bề trên, thì Người, không hề giận dữ vì lời nói hơi cứng rắn đó, mỉm cười dịu dàng và nói : “Con muốn thì, con bé nhỏ, cứ thử đi. Ta cho phép con. Sẽ không còn sự cưỡng ép nào từ quý dữ nữa.”

Vui mừng vì được ban phép này, con ngồi vào bàn để viết. Nhưng sao đây ? Lời phán truyền rõ ràng, sống động đến mức con khắc ghi trong tâm trí, giờ đây hoàn toàn biến mất và con chẳng nhớ gì. Dù tâm trí con trong sự yên tĩnh hoàn toàn bảo con điều ngược lại, con vẫn nghi ngờ rằng đó cũng là một trò chơi nhỏ của lũ quỷ xấu xa đó.

Con bỏ ý định viết lúc đó. Con đứng dậy và đi vòng quanh phòng. Thật kỳ lạ : lời phán truyền vẫn rõ ràng khắc sâu trong tâm trí con. Con ngồi xuống, cầm bút để viết, thì hiện tượng lại lặp lại.

Bực bội vì điều đó, con quỳ xuống trước hình ảnh Trái Tim Thánh Chúa Giêsu, khóc nức nở và than phiền với Chúa về việc Người đã để cho những kỵ binh Cosaques không chỉ cưỡng ép con lần nữa mà còn làm con lầm lạc. Con nghĩ rằng phép thử viết mà con có là một sự lừa dối của thần dữ. Nhưng Chúa Giêsu lại hiện ra với con : “Đừng sợ, chính Ta vừa mới hiện ra với con và bảo con thử viết. Sao con có thể nghi ngờ sự thật ? Ta chẳng đã làm cho con cảm nhận rõ ràng trong tim con sao ? Khi nào con mới học được cách phân biệt tiếng nói của cha và của chồng con ?” (1/140)

Lúc ấy, linh hồn Padre Pio tìm lại được bình an, và Chúa Giêsu tiếp tục : “Chính Ta lần này đã làm xáo trộn tâm trí con để cho con hiểu rằng khi Ta cấm con làm điều gì, con không thể làm được gì cả. Giờ đây, con đừng bao giờ cho phép mình phạm lệnh Ta nữa. Hãy trung thực thuật lại với cha con mọi điều đã xảy ra trong con. Cha con sẽ không dám ra lệnh con hoàn thành lời phán truyền nữa. Với cha, những gì con đã viết theo lệnh là đủ rồi.” (1/140)

Padre Pio, nạn nhân hoàn toàn hiến dâng cho Chúa Giêsu, giờ đây chỉ muốn và chỉ có thể là một công cụ trong tay Thiên Chúa. Ngài không thể làm gì bằng chính mình. Ngài không nhận được câu trả lời nào từ Chúa Giêsu khi Chúa không muốn trả lời. *“Về những gì Chúa liên tục mặc khải cho linh hồn thứ hai này và liên quan đến cha, con đã cầu xin Chúa, Padre Pio nói, nhưng về điểm này, Người giữ im lặng.”* (1/140)

Và khi kết thúc lá thư gửi Cha Benedetto, Padre Pio an ủi ngài rằng *“nếu một linh hồn cố gắng làm đẹp lòng Thiên Chúa, dù cho nó bị ma quỷ tấn công, cuối cùng cũng chỉ là trong một thời gian nhất định mà thôi, và linh hồn đó luôn ra khỏi thử thách với sự trưởng thành.”*

Và đó chính là điều mà Padre Pio đang trải qua.

Cuối cùng, được yên lòng !...

Chúng ta có thể tưởng tượng được niềm vui của Cha Benedetto khi đọc bức thư này ! Ngài trả lời Padre Pio ngày 2 tháng 8 năm 1913 : “Cha cảm ơn lòng nhân từ của Thiên Chúa đã cho cha hiểu được tất cả những gì cha cần để làm sáng tỏ phần nào những bóng tối trong tâm hồn con.” Nhưng ngài cũng thêm : “Cha hy vọng rằng, sau này, nếu điều đó hữu ích cho ơn cứu độ của cha, Người sẽ cho phép có những lời tuyên bố rõ ràng

hơn.” (1/142)

Và cuối cùng, ngài mang lại sự an tâm mà người ta mong đợi bấy lâu. Chúng ta hoàn toàn hiểu được nguồn gốc của những điều xảy ra với Padre Pio, dù là Thiên Chúa hay Satan. “Hãy bình an đi, Cha Benedetto nói, Chính Chúa đang hành động. Những hành động của Satan trong con nay đã được phân biệt rõ ràng với những việc làm của ơn thánh, và con có thể ngay từ bây giờ nhận biết được sự khác biệt. Kẻ làm con bối rối và khổ sở là Satan. Kẻ soi sáng và an ủi con là Thiên Chúa.

Những hiện tượng phi thường như thị kiến, mặc khải, lời phán truyền, lòng khao khát yêu mến nồng cháy và những điều khác, không phải và không thể là ảo giác hay ảo tưởng. Chính vì vậy, con được đảm bảo một lần nữa rằng tất cả những điều đẹp đẽ và siêu nhân đó đều do ơn thánh làm nên.” (1/142)

Người ta thấy rõ, Padre Pio sống gần như tan biến trong Thiên Chúa, trong sự kết hợp mật thiết với Ngài. Nhưng thường khi, ngài cũng hoảng sợ như một đứa trẻ leo lên cây quá cao và kêu cứu ! “Linh hồn chúng ta giống như một cô gái trong vòng tay của sự quan phòng thần linh”, Cha Agostino đã viết như vậy ngày 3 tháng 8 năm 1913. Và ngài đã viết câu đó bằng tiếng Pháp ! Ngài nhân dịp viết thư này để xin Padre Pio ban

thêm ánh sáng mới cho hai người mà ngài đang hướng dẫn ở Foggia. Khi người ta có ai đó trong tay, người mà nói chuyện được với Thiên Chúa và kết hợp mật thiết với Ngài như Padre Pio, thì thật là hiển nhiên là người ta sẽ tận dụng ánh sáng đó !.. Nhưng lời nói đùa này giúp chúng ta hiểu được rằng cả Cha Benedetto lẫn Cha Agostino đều hết lòng với sứ vụ Hướng dẫn linh hồn, và họ hoàn toàn tin tưởng vào ánh sáng mà Padre Pio có thể nhận được từ Thiên Chúa. Linh hồn là điều thiêng liêng và cần phải được chăm sóc bằng sự tinh tế và yêu thương.

Bị kết án hay được cứu rỗi ?...

Ngày 11 tháng 8 năm 1913, Cha Agostino lại gửi một bức thư mới cho Padre Pio, lần này cũng bằng tiếng Pháp : “Có lẽ Chúa Giêsu đã cho con biết nỗi bất hạnh vừa giáng xuống hai linh hồn ở Foggia. Chồng của một trong những người cháu gái của họ đã tự tử.” Và cha thêm : “Cha phải nói gì với hai linh hồn ấy thay con ?” (1/144)

“Chúng ta hãy cầu nguyện tha thiết cho linh hồn đã rời bỏ kiếp lưu đày này một cách quá đỗi dữ dội, Padre Pio trả lời ngày 17 tháng 8. Con có linh cảm rằng Chúa đã ban lòng thương xót cho ông ấy trong những giây phút cuối cùng.” Và ngài thêm rằng ngài đã cầu nguyện

nhieu, rồi khẳng định : *“Ông ấy đã được cứu ! Biển cố này là một thử thách rất đau đớn cho gia đình của ông ấy, và còn hơn thế nữa cho hai linh hồn thiên thần kia, nhưng xin cho điều đó càng giúp họ nên hoàn thiện hơn nữa.”*

Sức mạnh của lời cầu nguyện của Padre Pio !

Sự hướng dẫn cho Cha Linh hướng...

Trong cùng bức thư ấy, Padre Pio đã đến trợ giúp cho người cha linh hướng của ngài. Chính cha cũng đang ở trong bóng tối, và đã xin con mình giúp đỡ cho cha. Và rồi, dần dần, người ta sẽ thấy rằng, không chỉ Cha Agostino mà cả Cha Benedetto, hai vị linh hướng của ngài, cũng sẽ trở thành những người được chính Padre Pio hướng dẫn.

«Con khẩn cầu cha, cha rất yêu dấu, Padre Pio viết như vậy, xin cha hãy làm dịu những lo âu trong tâm trí cha, bởi vì đối với con, chúng dường như là một sự lãng phí thời gian đối với mối tương giao của chúng ta với cõi đời đời. Và điều tệ hơn nữa, đối với phần lớn những lo âu đó, vốn tự thân có thể rất thánh thiện, là vì sự yếu đuối của chúng ta, vì hơi thở mạnh mẽ của quỷ dữ, tất cả những hành động tốt đẹp của chúng ta, cho phép con dùng từ này, luôn bị nhuộm bẩn bởi một vài thiếu sót

trong niềm tin vào lòng nhân lành của Thiên Chúa.

Đó là một sợi dây rất mảnh, đúng vậy, nhưng nó lại ngăn cản linh hồn một cách đáng kể không thể bay cao trong con đường hoàn thiện và hành động với sự tự do thánh thiện. Đó là một sự xúc phạm nghiêm trọng mà linh hồn chúng ta gây ra cho Đấng Hôn Phu Trời của mình, và than ôi, với biết bao tiếc nuối, biết bao ơn lành mà Chúa nhân từ đã không ban cho chúng ta, chỉ vì cửa lòng chúng ta không được mở ra cho Ngài bằng một niềm tin thác thánh thiện. Nếu linh hồn không quyết tâm thoát khỏi trạng thái ấy, nó sẽ tự chuốc lấy nhiều nỗi khốn khổ.»

Và Padre Pio đã cầu xin Cha linh hướng của mình: «Những điều con vừa khẳng định đó, thưa cha yêu dấu, xin cha đừng thấy là con quá lời... Xin cho ý nghĩ ngọt ngào được yêu mến Chúa Giêsu và được Ngài yêu lại nhiều hơn nữa đem lại niềm an ủi cho cha, cha kính yêu...» Rồi như thể tiết lộ một trong những bí mật của mình, Padre Pio lặng lẽ viết thêm một câu đầy kinh ngạc: «Biết bao lần nụ hôn bình an đó được Chúa Giêsu ban cho chúng ta, nhất là cho chúng ta là các linh mục, trong Bí tích Thánh Thể cực thánh !.. Nếu chúng ta cố gắng yêu mến Chúa Giêsu, chỉ mình Ngài sẽ xua đuổi mọi nỗi sợ hãi khỏi chúng ta và linh hồn cảm thấy rằng

nó không còn đi bộ trong đường lối của Chúa nữa, mà là đang bay.

Chúng ta phải không ngừng khẩn cầu Chúa cực ngọt ngào của chúng ta để xin hai điều, Padre Pio tiếp tục, đó là : xin Ngài làm cho tình yêu và lòng kính sợ lớn lên trong chúng ta ; vì tình yêu sẽ khiến chúng ta bay trên những nẻo đường của Chúa, còn lòng kính sợ sẽ khiến chúng ta chú ý đến nơi mình đặt chân, nó sẽ giúp chúng ta nhìn thấy sự vật của thế gian như đúng bản chất của chúng. Tình yêu sẽ thúc đẩy chúng ta tránh mọi sự cầu thả.

Chúng ta sẽ luôn bước đi cách chú tâm, nhưng với một sự tự do thánh thiện. Chúng ta sẽ cảm thấy rằng Chúa, Đấng đã buộc chúng ta với Ngài bằng tình yêu, làm cho chúng ta thận trọng trước tội lỗi như trước một con rắn độc; và để mang lại lợi ích lớn nhất cho chúng ta, người ta sẽ không bao giờ phạm tội nhẹ một cách cố ý. Còn về tội trọng, người ta sẽ sợ nó hơn cả lửa !»
(1/145)

Padre Pio không thể đưa ra những lời khuyên thiêng liêng khác cho cha linh hướng của ngài. Những lời khuyên ấy là kết quả từ chính kinh nghiệm bản thân của ngài. Qua những dòng này, Padre Pio diễn tả một cách rất rõ ràng những gì ngài đang sống trong cuộc đời

tưởng chừng như rất đơn sơ ở Pietrelcina. Dù phải chịu nhiều thử thách, ngài vẫn muốn giữ vững niềm tin cậy. Ngày 26 tháng 8 năm 1913, ngài đọc cho người khác viết một lá thư gửi Cha Agostino. Ngài bệnh nặng đến mức không thể tự mình ký tên. Ngài muốn gặp Cha Bê trên Tỉnh dòng, nhưng thêm rằng : *«Nếu chẳng điều gì trong số đó có thể thực hiện, con sẽ âm thầm tiếp tục mang cây thánh giá này...»* (1/147) Tội nghiệp Padre Pio!...

Ngày 25 tháng 8 năm 1913, Cha Agostino đã hỏi ngài nên chọn những đề tài nào cho một *khóa tĩnh tâm*. Padre Pio, với sự khiêm nhường, đã đưa ra những điều mà ngài cho là mình đã lãnh nhận từ Trên Cao : *«Có vẻ như Chúa Giêsu muốn cha nói về những đề tài sau, ngài viết ngày 8 tháng 9 năm 1913 : Yêu mến Chúa Giêsu - Bỏ phận mà tất cả chúng ta đều có là phải hướng đến sự hoàn thiện - Bỏ phận của tu sĩ là luôn luôn phải nỗ lực tiến đến sự hoàn thiện cao hơn - Sự khứng khiếp nếu một tu sĩ lại bỏ bê việc hướng đến sự hoàn thiện đó - Sự hoàn thiện là gì - Những phương thế để đạt được sự hoàn thiện - Các lời khấn và Tu luật là những phương tiện rất hữu hiệu để đạt đến sự hoàn thiện - Hiệu quả của cầu nguyện.»* (1/150)

Padre Pio sẽ trình bày các đề tài này như thế nào ?

Cha Agostino cũng đã nói với ngài về người góa phụ đáng thương của người đàn ông ở Foggia đã tự kết liễu đời mình, và ông đã khẩn cầu Padre Pio cầu nguyện cho bà ấy. Người phụ nữ đáng thương này rất kích động và đôi khi lên cơn mê sảng thật sự... Cha Agostino đã nghĩ rằng có thể đây không phải gì khác hơn là một trường hợp bị quỷ ám, và ông đã hỏi Padre Pio, *chuyên gia trong lĩnh vực này* - và cũng vì những lý do chính đáng ! - nên phải làm gì. Padre Pio vốn quen đối đầu với *Cosaques* - các quỷ dữ thường xuyên đánh đập ngài, - nên ngài biết rất rõ mình đang nói gì khi trả lời : *«Về người bệnh này, Chúa không tỏ cho con biết điều gì. Con không biết điều gì sẽ tốt nhất cho sức khỏe của bà ấy. Tuy nhiên, con sẽ không do dự thực hiện các nghi thức trừ tà cho bà ấy, dù chỉ vì lý do nhân đạo...»*

Ngài cũng đã linh cảm thấy một sự tấn công của ma quỷ nơi người phụ nữ đáng thương này. Việc trừ tà sẽ mang lại cho bà sự bình an.

Đau khổ trước tình yêu Thiên Chúa bị xúc phạm

«Than ôi, thưa Cha, Padre Pio lại viết, biết bao nhiêu xúc phạm mà Chúa Giêsu phải nhận chịu từ phía loài người ! Con cảm thấy máu mình như đông cứng lại

khi thấy tình yêu bao la của Chúa Giêsu lại nhận được sự đáp trả tội tệ đến vậy. Người ta sẽ nghĩ rằng Chúa Giêsu chưa bao giờ yêu thương, nếu nhìn vào lòng thù ghét mà con người dành cho Ngài. Biết bao lần con đã cất tiếng kêu lên cùng Cha Trên Trời để, vì lòng nhân từ và vì lòng tôn kính đối với Đấng khả kính ấy, hoặc là Ngài kết thúc thế giới này, hoặc là làm chấm dứt sự gian ác ấy. Ngài là Đấng Toàn Năng. Ngài có thể làm điều đó !»

Và Padre Pio xin Cha linh hướng của mình : «Xin Cha cũng không ngừng khẩn cầu Ngài để đạt được điều ấy ! Phần con, con không có đủ can đảm, vì con rất yếu đuối, để cầu xin Cha Trên Trời rút Con yêu dấu của Ngài khỏi thế gian này để tránh cho Ngài những sỉ nhục lớn lao đến vậy. Nhưng, chuyện gì sẽ xảy ra với loài người nếu không có Chúa Giêsu ở giữa họ ? Nhưng đặc biệt, chuyện gì sẽ xảy ra với con ? Con cảm thấy trọn vẹn sự yếu đuối và bất lực của con !... » (1/150)

Tình yêu Thiên Chúa thiêu đốt ngài...

Sự hấp hối của linh hồn

Vâng, tình yêu Thiên Chúa thiêu đốt ngài, nhưng ngược lại, Thiên Chúa lại thử thách ngài ngày một sâu xa hơn để thanh luyện ngài thêm nữa. Dần dần, ngài

chìm vào *Đêm Tối của Linh Hồn*. Ngài phải, bằng mọi giá, chết hoàn toàn cho chính mình để được sống lại trong Chúa Giêsu. Nhưng *cái chết* ấy thật vô cùng đau đớn !... Ngày 24 tháng 10 năm 1913, ngài đã cảm ơn Cha Agostino vì sự bình an mà ngài đã mang đến. Ngài đã được an ủi hoàn toàn về tình trạng linh hồn mình, vì ngài đã thấy mình, như sẽ luôn là vậy cho đến cuối đời, trong sự bối rối tốt độ trước hành động kỳ diệu của Thiên Chúa trong ngài : *«Cha muốn con làm gì, thưa Cha, ngài viết, sự hấp hối của linh hồn con không bao giờ chấm dứt. Con cảm thấy nó càng ngày càng mãnh liệt ở tận sâu thẳm linh hồn, và con có cảm giác mình đang chết liên tục.»* (1/153)

Nhưng cây thánh giá này thật nặng nề !... *«Thưa Cha, trong cảnh khốn cùng nào Thiên Chúa đã dẫn đưa một linh hồn yêu Ngài cách mãnh liệt mà không bao giờ mệt mỏi ! Việc không thể diễn tả hết tất cả những điều mà Thiên Chúa dịu dàng đang thực hiện nơi linh hồn con, gây nên một cơn thống khổ khủng khiếp. Chính đó là nguyên nhân của tất cả những cơn bão đang nổi lên trong con.*

Con chẳng hiểu gì cả ! Con không có lý do gì để nghi ngờ rằng chính Chúa đang hành động trong con, và mặc dù con cố gắng để nghi ngờ, con vẫn không bao

giờ có thể tự thuyết phục rằng những ân huệ quý báu mà con nhận được từ Chúa lại có thể đến từ ma quỷ. Tuy nhiên, ý nghĩ, nhất là trong những lúc nhất định, thoáng qua tâm trí con rằng con có thể là nạn nhân của một ảo tưởng, làm tim con đau nhói. Con nghĩ rằng, có lẽ, Chúa sẽ không thể cho phép con tự lừa dối mình, và lừa dối các Cha linh hướng của con, một cách vô tình, chỉ vì những bất trung nghiêm trọng và vô số của con ?

Và làm sao để vượt qua được nỗi nghi ngờ khủng khiếp này, nếu, bằng một ánh sáng rõ ràng trong linh hồn, con rất rõ về những lần sa ngã nhiều lần của con, trong đó con luôn rơi vào một cách ngoài ý muốn, bất chấp biết bao ân huệ từ trời mà linh hồn con được lãnh nhận ? Con biết rõ sự khốn cùng của mình và con cảm thấy đầy tràn xấu hổ. Con biết những ân sủng của Thiên Chúa trong con và con cảm thấy linh hồn mình tan vỡ, vì con ý thức rất rõ rằng mình ngày càng bất xứng với chúng.»

Rồi Padre Pio dâng lên lời cầu nguyện này : «Ôi, mong rằng vị Hôn Phu dịu dàng ấy sẽ đoái thương, hoặc là chấm dứt các ân huệ ấy, hoặc là nâng đỡ bản tính yếu đuối này, nếu không, con sẽ chết mất. Thật sự, con không thể chịu đựng thêm nữa !

Điều mà con hiểu được, trong sự thật và rõ ràng, là trái tim con yêu mến mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những gì trí tuệ có thể hiểu... Con hoàn toàn chắc chắn rằng ý chí của con yêu mến vị Hôn Phu rất dịu dàng này, đến mức sau Thánh Kinh, con không còn chắc chắn điều gì khác nữa.»

Khát khao Thiên Chúa

Và rồi, một lần nữa, linh hồn Padre Pio lại thở ra tiếng thở dài này : ngài mong được nhanh chóng đoàn tụ với Chúa Giêsu : *«Xin Cha chúng con trên trời, vì tình yêu đối với Con Một của Ngài, thương đoái cứu con sớm thoát khỏi bóng tối của sự chết này, vì với bệnh tình của con, không có phương thuốc nào, và con không thấy gì khác ngoài cái chết. Linh hồn, khi đã được Chúa ban cho một sự hiểu biết nhất định về thế gian này, thì còn trông đợi điều gì hơn ở nơi đây ?... »*

Và Padre Pio còn tiết lộ một chi tiết nữa cho thấy nơi ngài là một linh hồn thực sự khát khao Thiên Chúa: *«Khi đọc Kinh Lạy Cha, trước khi thốt lên những lời “Xin cứu chúng con khỏi sự dữ”, con cảm thấy trọn vẹn linh hồn mình như bị thấm nhập đến tận sâu thẳm, đến nỗi, dù con cố gắng kiềm chế những xung động này, linh hồn vẫn như bị cuốn đi ra khỏi chính mình, đến một cõi khác, và khẩn khoản tha thiết xin Cha Trên*

Trời giải thoát khỏi mọi sự dữ, kể cả sự sống hiện tại này. Trong thoáng chốc, linh hồn hiểu rằng nó không thể tìm được một sự an ủi nào trong cuộc sống này, khi đang cách xa một Thiên Hảo cao cả như Đấng nó yêu mến; và đó là lý do tại sao linh hồn khẩn cầu với một niềm khao khát mãnh liệt cùng Cha Trên Trời, xin Ngài giải thoát nó khỏi điều dữ tội cùng, đó là, đối với nó, sự sống, và được dẫn vào quê hương trên trời, nơi sát bên Đấng nó yêu.

Sự xung động này diễn ra trong chớp mắt và con không tin rằng người ta có thể sống được nữa nếu nó kéo dài thêm.»

Padre Pio thường lặp lại : «*Lạy Chúa, xin rút hết con ra khỏi chính mình và hãy đổ đầy Ngài vào con !*» Ngày càng hơn, Thiên Chúa chạm khắc tâm hồn ngài ; ngày càng hơn, Ngài chiếm hữu nó. Những lá thư được viết trong vài tháng gần đây là hình ảnh sống động của con khát Thiên Chúa đang thiêu đốt ngài. Chúa sẽ còn dẫn ngài đi qua những con đường nào nữa để đưa ngài đến đỉnh cao của sự đóng đinh hữu hình và dứt khoát nơi chính thân thể ngài !

Lời cầu nguyện của Padre Pio

Rõ ràng là Padre Pio chưa bao giờ có ý định viết một bản luận thuyết mang tính giáo lý ; những gì ngài chia sẻ với các Bề Trên và Cha linh hướng của mình chỉ là tình trạng tâm hồn riêng tư, điều mà ngài đang sống mãnh liệt trong nội tâm, những kinh nghiệm thần bí riêng của ngài. Không thể xác định chính xác ngài đã đạt đến cấp bậc nào trong thang thần bí. Cần phải đọc lại thánh Gioan Thánh Giá để có thể hiểu rõ điều đó. Padre Pio chỉ nói với chúng ta về điều ngài đang sống vào lúc ngài viết các bức thư. Chúng ta cần bước theo từng bước chân của ngài, xem ngài viết gì, quan sát sự phát triển nội tâm của ngài. Rất thường xuyên, ngài liên lạc với Cha linh hướng, và vì thế, ta nhận thấy nhiều chỗ lặp lại, nhưng chúng tôi muốn giữ nguyên những mảnh vụn của đời sống đó, vì chúng vẽ nên một bức chân dung của vị linh mục mang dấu thánh. Chúng ta cũng có thể, điều này càng rõ ràng hơn, hưởng lợi từ các kinh nghiệm của ngài, cố gắng bước theo, dù một cách vụng về và rất xa. Nhưng Padre Pio là một ngọn hải đăng sáng, và chính nhờ ánh sáng mà Thiên Chúa đã ban cho chúng ta nơi ngài, chúng ta cần cố gắng soi sáng cho hành trình riêng của mình.

Được Thiên Chúa thúc đẩy, Padre Pio sau này sẽ viết cho một người con thiêng liêng của ngài : *«Thiên Chúa muốn làm nơi con một tấm gương của ân sủng, Ngài muốn đặt con làm mẫu mực cho mọi tội nhân để không một ai trong số họ tuyệt vọng. Vậy thì các tội nhân hãy hướng mắt nhìn về con... »* Không còn thực sự là chính ngài nói nữa, qua những lời này, và trong phần tiếp theo của bức thư, ngài sẽ nhìn nhận điều đó. Nhưng cần phải biết rõ, vào thời điểm này, chúng ta cần bước đi dưới ánh sáng nào.

Chúng ta đã thấy rõ từ nhiều bức thư trước, điều làm nên nét đặc trưng trong tình trạng thần bí của Padre Pio - một linh mục trẻ 26 tuổi sống gần như ẩn sĩ nơi vùng quê Pietrelcina - chính là sự hiện diện thâm đậm, siêu nhiên của Thiên Chúa trong linh hồn ngài... Thiên Chúa thực sự *đang sống* trong ngài, ngài thực sự bị Thiên Chúa chiếm hữu, như người khác, đáng tiếc thay, bị ma quỷ chiếm lấy. Và chính vì vậy mà kẻ thù hành hạ ngài một cách nghiêm khắc và dữ dội, cả với sự tàn ác nữa ! Ngài sẽ mang trên thân thể mình những dấu tích ấy, tội nghiệp Padre Pio của chúng ta ! Làm sao ma quỷ không muốn xé toạc ra khỏi linh hồn của Cha Padre Pio hình ảnh sống động của Chúa Giêsu mà nó linh cảm thấy đang hiện diện nơi đó !

Nơi Padre Pio, động lực con người, các năng lực hiện hữu, hoạt động của các giác quan, dường như bị kìm hãm bởi sự thúc đẩy của Thiên Chúa. Nếu ta lấy ví dụ về một người bị ma quỷ ám, ta sẽ nhanh chóng nhận thấy rằng qua các khả năng của họ, qua các giác quan, nói chung là qua toàn bộ con người họ, thật sự là Satan đang hành động. Chúng ta vẫn còn ghi nhớ ví dụ về cô gái trẻ đến từ vùng Florence, bị Satan chiếm hữu hoàn toàn và, sau khi được Padre Pio trừ quỷ, không phải không gặp khó khăn, cô nhận ra rằng năm đến sáu năm trong đời cô đã hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của chính mình ; đó là vào tháng 8 năm 1967... Một điều gì đó tương tự cũng xảy ra nơi Padre Pio, nhưng dĩ nhiên, dưới ảnh hưởng của Thiên Chúa ! Ta có thể nói, mà không sợ đi quá xa, rằng thấy Padre Pio và thấy Chúa Giêsu, cuối cùng cũng chỉ là một... Thiên Chúa hành động ngay trong nội tâm ngài, ở trung tâm linh hồn ngài.

Vì vậy, thật khó cho Padre Pio - và càng khó hơn cho chúng ta ! - để diễn tả bằng lời những hiệu quả kỳ diệu của sự hiện diện hoạt động phi thường ấy. Mỗi tương quan của ngài với Thiên Chúa thật mật thiết, với một cường độ đến mức ngài gần như không thể hành động gì bên ngoài bản thân. Gần như có thể nói rằng linh hồn ngài lìa khỏi các giác quan... Padre Pio, khi cầu nguyện,

được kết hợp với Thiên Chúa, như chìm vào trong xuất thần. Đó là điều ngài diễn tả, trong số những điều khác, trong một bức thư tuyệt vời gửi cho Cha Benedetto, ngày 1 tháng 11 năm 1913. Ngài không che giấu gì về những điều xảy ra trong lúc ngài cầu nguyện, và như mọi khi, ngài khẩn khoản xin Cha linh hướng sửa dạy nếu chẳng may ngài đã bị Kẻ Thù lừa dối.

Chiêm niệm

«Cách cầu nguyện thông thường của con là như thế này, Padre Pio viết như vậy. Vừa khi con bắt đầu cầu nguyện, con lập tức cảm thấy linh hồn mình bắt đầu thu mình lại trong một sự bình an và thanh thản mà con không thể diễn tả được bằng lời. Các giác quan dường như bị đình chỉ, ngoại trừ thính giác đôi khi không bị đình chỉ. Tuy nhiên, giác quan này thường không gây phiền toái cho con, và con phải thú nhận rằng, nếu xung quanh có ồn ào lớn đến đâu đi nữa, điều đó cũng không làm con bận tâm chút nào.

Từ điều đó, cha có thể hiểu rằng rất ít khi con có thể cầu nguyện bằng sự hiểu biết lý trí.»

Hiện diện với Thiên Chúa

Và rồi, rất thường xuyên, vào một số khoảnh khắc khi tư tưởng về Thiên Chúa, vốn luôn hiện diện trong tâm trí con, bỗng lùi xa một chút, thì ngay lúc đó, con lại cảm thấy được Chúa chúng ta chạm đến, một cách sâu xa và êm dịu ngay trung tâm linh hồn, đến mức mà phần lớn thời gian, con bị buộc phải rơi lệ, những giọt lệ đau đớn vì sự bất trung của con, và những giọt lệ dịu dàng vì có một Người Cha nhân hậu đến mức luôn nhắc nhở con về sự hiện diện của Ngài.

Khô khan...

Ngược lại, có những lúc con rơi vào một tình trạng khô khan lớn trong linh hồn. Con cảm thấy thân xác mình bị đè nặng bởi bao bệnh tật. Con thấy mình không thể nào tập trung cầu nguyện được, dù trong lòng vẫn có một ước muốn mạnh mẽ.

... và ánh sáng

Tình trạng này cứ mỗi lúc một gia tăng, và nếu con không chết vì nó thì quả là một phép lạ của Thiên Chúa. Nhưng rồi, khi Vị Hôn Phu trên trời của các linh hồn muốn chấm dứt cuộc tử đạo ấy, thì Ngài lập tức ban cho con một lòng sốt mến lớn lao đến mức con hoàn

toàn không thể cưỡng lại. Chỉ trong một khoảnh khắc, con thấy mình hoàn toàn thay đổi, được phong phú hóa bởi những ân sủng siêu nhiên, và được tràn đầy sức mạnh đến mức con có thể thách thức cả vương quốc của Satan.

Chìm đắm trong Thiên Tính

Điều con có thể nói về kinh nguyện này, đó là dường như linh hồn con hoàn toàn tan biến trong Thiên Chúa, và trong những lúc như vậy, con cảm thấy mình được ích lợi nhiều hơn cả những năm tháng luyện tập linh đạo với bao nỗ lực.

Những cơn bùng cháy dữ dội vì yêu mến Thiên Chúa

Nhiều lần khác, con cảm thấy tràn ngập một niềm sốt mến mãnh liệt. Con cảm thấy mình bị Thiên Chúa thiêu đốt hoàn toàn và có cảm giác thật sự như sắp chết. Tất cả điều đó không đến từ bất kỳ suy tư nào, mà đến từ một ngọn lửa nội tâm, từ một tình yêu cháy bỏng đến nỗi nếu Thiên Chúa không đến trợ giúp, con sẽ bị thiêu rụi ngay tức khắc.

Trong quá khứ, với nỗ lực của mình, đôi khi con có thể làm dịu những xung động này. Bây giờ, con hoàn

toàn không thể tự bảo vệ mình được nữa. Điều mà con có thể nói ra, không sợ làm lẫn, đó là con không hề có phần nào trong việc này. Trong những lúc ấy, con cảm thấy linh hồn mình khát khao mãnh liệt được lìa bỏ cuộc sống, và khi thấy những khát khao ấy không được thỏa mãn, linh hồn phải chịu một nỗi đau rất đặng cay, nhưng lại ngọt ngào đến mức nó không muốn thấy nỗi đau ấy chấm dứt.

Sự dịu ngọt của xuất thần

Linh hồn con cảm thấy như tất cả những linh hồn khác đều tìm được niềm an ủi và sự xoa dịu trong những khổ đau tương tự, còn chính nó thì lại đơn độc trong khổ đau. Cuộc tử đạo xuyên thấu linh hồn đến tận cùng bản thể mạnh đến nỗi vượt quá khả năng chịu đựng của bản tính yếu đuối, đến mức nếu không có vị Chúa rất dịu dàng đến làm dịu cơn bạo động ấy bằng một vài lần xuất thần, trong đó con bướm nhỏ bé đáng thương được xoa dịu và tìm thấy bình an, thì linh hồn không thể chịu nổi. Hoặc là vì Chúa cho nếm trước chút gì đó của điều mà linh hồn khao khát, hoặc là vì qua những điều cao siêu mà Ngài đôi khi mặc khải.

Padre Pio đã khám phá ra những điều kỳ diệu biết bao dưới ánh sáng của sự chiêm niệm sâu thẳm này! Cái nhìn trực tiếp hướng về Thiên Chúa, trong sự phong

phú vô hạn của các phẩm tính và thuộc tính của Ngài, tràn đầy linh hồn với niềm vui và hạnh phúc mà chỉ thiên đàng mới có thể mang lại. Đây chính là thế giới lạ lùng mà Padre Pio được kêu gọi đến... Nhưng bức thư vẫn tiếp tục :

Khao khát nên hoàn thiện

Đôi khi, con cảm thấy những khát khao mãnh liệt muốn phục vụ Thiên Chúa một cách trọn hảo. Vào những lúc đó, không có nỗi thống khổ nào mà linh hồn con không sẵn lòng chịu đựng với niềm vui. Điều này đến với con hoàn toàn bất ngờ và không do bất kỳ sự cố gắng nào từ phía con. Linh hồn con không hiểu nổi mình lấy đâu ra lòng can đảm lớn lao như thế.

Những khát vọng như vậy đốt cháy linh hồn từ bên trong. Bởi vì, trong ánh sáng rất rõ ràng mà Thiên Chúa ban cho, linh hồn hiểu rằng nó không thể dâng lên Thiên Chúa sự phục vụ mà nó hằng mong muốn. Và tất cả cuối cùng được kết thúc trong những niềm hoan lạc mà Thiên Chúa đắm chìm linh hồn con vào đó.

Hiển nhiên, khi linh hồn đã được đưa lên đến đỉnh cao như thế, và nếu nó thực sự được cuốn hút vào trong Thiên Chúa, thì ta có thể hiểu được tại sao việc *quay lại trần thế* và giao tiếp với con người lại trở nên khó khăn

đến thế. Padre Pio đau khổ vì sự tiếp xúc ấy.

Chán ghét thế gian

Hầu hết thời gian, ngài tiếp tục, việc trò chuyện với người khác làm con rất khó chịu, trừ khi đó là những người mà con có thể nói về Thiên Chúa và về giá trị cao cả của linh hồn. Chính vì thế mà con yêu thích sự cô tịch đến thế.

Rất thường khi, con cảm thấy một sự chán chường sâu sắc khi phải nhớ đến những nhu cầu của cuộc sống như ăn, uống, ngủ, và con buộc phải tuân theo như một kẻ bị kết án, chỉ vì đó là thánh ý của Thiên Chúa.

Con cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, và con chẳng bao giờ thấy đủ thời gian để cầu nguyện. Con cảm thấy mình gắn bó sâu sắc với những sách đọc tốt lành, nhưng con lại không đọc được nhiều vì bệnh tật ngăn trở, và bởi vì ngay khi con vừa mở sách ra, sau một chút đọc, con liền bị thu hút sâu vào nội tâm. Việc đọc sách trở thành sự cầu nguyện.

Từ khi Chúa ban cho con những điều ấy, con cảm thấy mình được biến đổi đến nỗi con không còn nhận ra con người trước đây của mình nữa.

Rộng lượng trong sự trung tín

Con biết rất rõ rằng nếu có điều gì tốt lành trong con, thì tất cả đều đến từ những ơn huệ siêu nhiên này. Từ đó, con biết rằng con quyết tâm rất vững chắc để chịu đựng mọi sự cách kiên trì và mau mắn, không bao giờ mỏi mệt vì khổ đau, dù than ôi, vẫn còn với nhiều sự bất toàn. Một quyết tâm rất mạnh mẽ là không bao giờ xúc phạm đến Thiên Chúa, dù chỉ trong những lỗi nhẹ, và con thà chịu chết cháy một ngàn lần còn hơn là cố tình phạm một tội nào.

Con cảm thấy mình ngày càng trở nên tốt hơn trong sự vâng lời cha giải tội và người hướng dẫn linh hồn con, đến nỗi con sẽ xem mình chẳng khác gì kẻ hư mất nếu con bất tuân họ trong bất cứ điều gì.

Nếu các cuộc trò chuyện kéo dài chỉ để giết thời gian, đôi khi con không thể tránh khỏi, thì con phải cố gắng cưỡng ép bản thân rất nhiều để ở lại đó, và điều này gây cho con một nỗi đau rất lớn.

Hoa trái từ những ân huệ thiên linh

Trong tất cả những hiện tượng siêu nhiên ấy, tôi chưa bao giờ có một kinh nghiệm nào mà lại không mang đến cho tôi một bước tiến đáng kể. Những ân huệ thiên linh

ấy đã tạo nên trong tôi, ngoài những hiệu quả riêng của từng ân huệ, ba kết quả chính sau đây: một sự hiểu biết kỳ diệu về Thiên Chúa và sự cao cả khôn lường của Ngài; một sự hiểu biết sâu sắc về chính bản thân tôi và một cảm thức khiêm nhường sâu xa, khi tôi nhận ra mình đã cả gan xúc phạm đến một người Cha thánh thiện như vậy; một sự khinh thường lớn lao đối với mọi sự thuộc về trần gian và một tình yêu rất lớn đối với Thiên Chúa và đức hạnh.

Tuy nhiên, tôi nhận ra rằng từ những kho tàng này, tôi đã có được một ước muốn lớn lao là được trò chuyện với những người đã tiến xa hơn trên con đường nên trọn. Tôi rất yêu mến họ vì dường như họ giúp tôi rất nhiều trong việc yêu mến Đáng là tác giả của mọi điều kỳ diệu: Thiên Chúa. Tôi còn cảm thấy được thúc đẩy mạnh mẽ để hoàn toàn phó thác bản thân cho Quan Phòng và tôi không còn bất kỳ ý nghĩ nào về bất cứ điều gì, dù là thuận lợi hay bất lợi. Và tất cả những điều này đến với tôi mà không do một ao ước hay bận tâm nào.

Tâm tình nghèo khó

Trong quá khứ, tôi cảm thấy lúng túng khi người khác biết được điều Chúa thực hiện nơi tôi, nhưng từ một thời gian nào đó, tôi không còn cảm thấy bối rối nữa, bởi tôi thấy mình chẳng khá hơn với những ân huệ ấy,

thậm chí còn thấy mình tệ hơn. Tôi thấy tôi chẳng thu được ích lợi gì từ tất cả những ân sủng đó. Đó là cái nhìn của tôi về chính mình. Tôi không biết liệu có ai tệ hơn tôi hay không. Và khi tôi thấy nơi người khác một số điều dường như là tội lỗi, tôi cũng không thể thuyết phục bản thân rằng những người đó đã xúc phạm đến Thiên Chúa, dù điều đó có vẻ rất rõ ràng. Điều duy nhất khiến tôi bận tâm là sự dữ chung, điều mà rất thường xuyên làm tôi đau khổ sâu sắc.

Câu này không được cha Benedetto hiểu rõ, nên ngài đã yêu cầu giải thích. Điều đó có nghĩa là Padre Pio có một sự quý trọng lớn lao đối với người khác đến mức tự nhiên ngài cảm thấy được thúc đẩy để phán đoán tốt về mọi hành động của họ. Ngài nghĩ rằng người khác yêu mến Thiên Chúa nhiều hơn chính ngài. Ngài tin rằng người khác không thể phạm tội, hơn nữa, ngài biết rõ rằng Thiên Chúa không nhìn thấy tội lỗi nhưng là sai lầm, Ngài không thấy con người là những kẻ có tội, mà đúng hơn là những kẻ vô tri...

Bóng tối của đêm

Đây là điều mà linh hồn tôi thường cảm nhận, nhưng đôi khi, tuy hiếm hoi, tôi thấy rằng, trong một thời gian, thậm chí là vài ngày, những ân huệ ấy bị lấy đi và phai nhạt đến mức tôi không thể nhớ lại bất kỳ điều tốt lành

nào từng hiện diện trong tôi. Tâm trí tôi dường như hoàn toàn bị bao phủ bởi bóng tối và tôi không thể nhớ lại bất cứ điều gì.

Bởi vì những ân huệ mà Thiên Chúa tuôn đổ trên linh hồn Padre Pio là những ân sủng, và như vậy, chúng là những điều chóng qua. Sự *mất trí nhớ* lạ lùng này là một trong những đặc điểm của *Đêm tối thiêng liêng*. Như thế, Thiên Chúa tiếp tục dần dần thanh luyện linh hồn vị linh mục của Ngài, để người trở nên hoàn toàn trong suốt trước Ngài và trước hành động thần linh của Ngài. Và những thử thách vẫn tiếp tục...

Đêm sâu thẳm

Tất cả những đau khổ thể xác và tinh thần như đồng lòng hợp lại để giày vò tôi, Padre Pio tiếp tục. Tôi cảm thấy tâm trí mình rối bời. Tôi muốn, không phải nói là cầu nguyện, điều đó là quá sức, mà chỉ đơn giản là hình thành một ý nghĩ duy nhất về Thiên Chúa. Nhưng trong trạng thái ấy, mọi sự đều bất khả đối với tôi. Tôi thấy mình đầy những bất toàn. Tất cả lòng can đảm mà tôi từng có trước đây hoàn toàn rời bỏ tôi. Tôi thấy mình rất yếu đuối trong việc thực hành nhân đức, trong việc chống lại các cuộc tấn công của kẻ thù. Tôi lúc ấy, hơn bao giờ hết, xác tín rằng mình chẳng có khả năng làm điều gì tốt. Một nỗi buồn sâu sắc xâm chiếm tôi và một

ý nghĩ khủng khiếp lướt qua tâm trí: đó là tôi có thể, mà không hề hay biết, trở thành nạn nhân của một ảo tưởng. Thiên Chúa biết đó là một cực hình đối với tôi đến chừng nào ! Tôi nghĩ rằng có thể Chúa không cho phép tôi, vì những bất trung của mình, bị lừa dối một cách vô ý, và cùng với tôi là các cha linh hướng của tôi cũng có thể bị lừa dối. Và làm sao có thể vượt qua được sự nghi ngờ ấy, khi chính nhờ một ánh sáng tôi mang trong linh hồn mà tôi hiểu rõ những sa ngã của mình, những sa ngã mà tôi cứ liên tục vấp phải, dù không hề muốn, bất chấp tất cả kho tàng ân sủng mà Chúa đã ban cho tôi ?...

Nhưng tình yêu vẫn ở đó...

Điều tôi hiểu, với tất cả sự thật và rõ ràng, là trái tim tôi vẫn yêu, ngay cả vào lúc ấy, một cách sâu sắc hơn nhiều so với điều mà trí khôn có thể nhận biết. Tôi không có chút nghi ngờ nào về điều đó, và tôi tin chắc rằng tôi đang yêu, đến nỗi, sau các chân lý đức tin, thì không có điều gì tôi xác tín hơn thế.

... đưa ánh sáng trở lại

Trong suốt thời gian tình trạng này kéo dài, điều tôi có thể nói với sự chắc chắn, là tôi không xúc phạm đến Thiên Chúa nhiều hơn bình thường, bởi vì, nhờ ơn trời,

tôi không bao giờ đánh mất niềm tin nơi Ngài. Ngay khi Chúa đến thăm linh hồn tôi lần đầu tiên, mọi sự đều tan biến, trí khôn tôi tràn đầy ánh sáng, sức mạnh và tất cả những ước muốn tốt lành, tôi cảm thấy tất cả được hồi sinh, đến cả những đau khổ thể xác cũng được xoa dịu cách rõ rệt !

Điều này, tôi đã quan sát cẩn thận không chỉ một lần.

*Vậy xin cha, người cha yêu quý của con, hãy xét đoán xem, trong tất cả những gì con đã trình bày cho đến lúc này, liệu có điều gì là lừa dối từ ma quỷ hay không, và xin cha tỏ lộ cho con ý nghĩ kín đáo của cha về vấn đề này. Ước chi Chúa Giêsu luôn mong muốn như vậy !»
(1/154)*

Đó là một bức thư hơi dài, nhưng cho chúng ta thấy rõ mọi điều mà Padre Pio đã sống và cảm nghiệm. Ngài liên tục bị dày vò, bị kéo giằng giữa ánh sáng chói lòa và bóng tối sâu thẳm, giữa sự hiển nhiên không thể chối cãi của chiêm niệm tuyệt mỹ và nỗi hoài nghi đau đớn nhất về tính xác thực của ân sủng đó. Bởi vì Thiên Chúa, sau cùng, không hiện diện trong ân sủng của ánh sáng, nhưng chính là trong bóng tối của đức tin...

Một tuần sau, vào ngày 7 tháng 11 năm 1913, cha Benedetto đã trấn an ngài.

Không, không có ảo tưởng, cũng chẳng có sự dối trá nào, bởi vì «khi linh hồn cảm thấy trong chính mình lòng kính trọng đối với Thiên Chúa lớn lên, và đồng thời có cái nhìn thấp hèn về chính mình, thì linh hồn đó có thể chắc chắn rằng nó không bị lừa dối.» Còn về những giai đoạn sáng tối nối tiếp nhau trong đời sống thiêng liêng, thì một lần nữa, Padre Pio cũng được trấn an! Đó là tình trạng thường trực của cuộc chiến mà người ta phải chiến đấu nơi trần thế này. Nhưng thử thách của Đêm tối là một điều khủng khiếp, và chẳng bao lâu sau, Padre Pio lại thấy mình rơi xuống đáy của hố sâu...

Hố sâu thiêng liêng

«Linh hồn con đang chìm trong một nỗi cô quạnh lớn lao, ngài viết ngày 13 tháng 11 năm 1913 cho cha Benedetto, ai sẽ an ủi con đây ? Những người bạn của con ư ? Không ! Linh hồn con đã phải chịu chung số phận với Gióp. Không còn ai hiểu được nó nữa ! Thừa cha, sự cay đắng của nó thật là khủng khiếp, con đã bị cho uống đầy mật đắng !»

Và thật khó cho ngài, trong những giây phút bối rối đó, để hiểu, thậm chí để chấp nhận, rằng chính Chúa là Đấng đang hành động trong linh hồn ngài, và rồi không lâu sau lại đẩy ngài vào nơi lưu đày, vào hoang mạc. Lời hồi đáp của cha Benedetto, dù mang mục đích trấn

an, lại chỉ làm gia tăng nỗi lo âu của Padre Pio. Ngài khóc nức nở và thốt lên : *«Con đã bị hư mất mãi mãi rồi !»*

Hơn thế nữa, ngài tự nhủ rằng, có lẽ những thử thách này là sự trừng phạt công bằng cho những bất trung của mình. Bởi vì Padre Pio luôn canh cánh nỗi lo rằng mình chưa đáp lại đủ nhiệt thành và chính xác theo ý muốn của Thiên Chúa. Đến mức ngài còn viết rằng : *«vì điều đó, có lẽ Chúa cho phép, dù không cố ý, cả cha cũng bị làm lạc.»* Từ tận đáy vực sâu, Padre Pio cất lên lời kêu cứu đầy thống thiết :

«Thưa cha, xin giúp con, bởi vì nỗi đau hoàn toàn thiêng liêng mà con cảm thấy là quá sâu kín, quá tinh tế, và nó đang thiêu đốt con. Con không thể xua tan khỏi đầu mình nỗi nghi ngờ dày vò rằng mọi sự nơi con đều là một ảo tưởng hoàn toàn. Điều đó là không thể chịu nổi, vì cường độ cũng như vì thời gian kéo dài khiến linh hồn đáng thương của con bị nghiền nát.»

Và vị linh mục đáng thương ấy đã lấy lời của Gióp làm của riêng mình : *«Linh hồn con chết mòn trong chính nó»*, và ngài nói thêm : *«Con thấy mình hoàn toàn bị bao phủ bởi một màn sương dày đặc. Tâm trí con đang trải nghiệm cách cay đắng lời của vua Đavít : “Chung quanh con, Ngài đã đặt bóng tối và tăm tối!”»* Và, lấy

thêm ví dụ từ Giona, ngài giải thích rằng mình gần như bị nhấn chìm bởi những làn nước của thử thách, mặc dù vẫn giữ hy vọng sẽ được nhìn thấy lại đền thánh, nghĩa là sự ngọt ngào của sự thân mật thiêng liêng với Thiên Chúa.

«Nhưng giờ đây, con gần như đã kiệt sức, con sắp bị nhấn chìm, vì nước, như lời vị tiên tri vương giả đã nói, đã tràn ngập tận đáy linh hồn con. Con đã mệt mỏi vì kêu cứu “cứu con, cứu con !”. Cổ họng con đã khản đặc, tim con đã khô cạn, và đôi mắt con, luôn ngược nhìn trời cao trong niềm hy vọng vào Thiên Chúa, đã mòn mỏi và không còn sức để nhỏ lấy một giọt lệ... »
(1/157)

«Đừng sợ gì cả !»

Ngày 16 tháng 11 năm 1913, một bức thư rất ngắn từ cha Benedetto lại một lần nữa cố gắng xoa dịu linh hồn bị giày vò của Padre Pio : «Cha không còn gì khác để nói với con, ngài viết, ngoài việc hãy bình tâm và tín thác nơi Thiên Chúa, không có chút ảo tưởng nào cả. Vậy con hãy được an ủi và hãy bám chặt vào những lời xác tín của chúng ta. Đừng để mình bị cuốn đi bởi những cơn bão của Satan.» (1/159)

Ngày 16 tháng 11 năm 1913, Padre Pio, trong một bức thư khá ngắn, báo tin cho cha Agostino về cái chết của cháu gái mình : «*Vài ngày trước, đứa con gái út của anh trai con đã bay lên trời. Nó thật sự là một thiên thần nhỏ!*» Đó là con gái của anh trai ngài là ông Michel, tên cô bé là Philomène, sinh ngày 27 tháng 10 năm 1913, và ngày 11 tháng 11, em đã trở về với Chúa. Không nghi ngờ gì, trong nỗi đau buồn này, Padre Pio chắc hẳn đã nâng đỡ người anh trai của mình... (1/160)

Trong khi đó, Padre Pio vẫn phải tiếp tục làm người trung gian giữa con người và Thiên Chúa. Ngày 21 tháng 11 năm 1913, cha Agostino một lần nữa nhờ ngài cầu nguyện cho *hai linh hồn ở Foggia*, vì họ đang rất bối rối. Họ phải rời khỏi chỗ ở hiện tại và đang tìm thuê một ngôi nhà khác để có thể tiếp tục các *công việc thiêng liêng* của mình. «Cha tin, cha Agostino viết, họ muốn vào ở nhờ tại một tu viện nào đó, nhưng Thiên Chúa biết có bao nhiêu khó khăn !» Cha Agostino viết bằng tiếng Pháp, với mục đích, như thường lệ, là để chọc tức ma quỷ... kẻ mà có thể không hiểu ngôn ngữ này ! Dù sao đi nữa, hai người phụ nữ đạo đức đó vẫn đang chờ đợi câu trả lời, «con xin cha hãy hỏi điều đó nơi Thiên Chúa tốt lành, và nếu Ngài muốn, xin làm cho hai linh hồn ấy được biết.» (Chúng tôi giữ nguyên cấu trúc câu tiếng Pháp chưa chuẩn của cha Agostino !)

(1/161)

«Con đã trình bày chuyện của hai linh hồn ấy với Chúa Giêsu, Padre Pio trả lời ngày 26 tháng 11 năm 1913, nhưng Chúa Giêsu đã nghĩ là tốt khi không cho con một câu trả lời nào, và con phải chờ đợi trong tương lai. Chúa Giêsu đã gợi ý điều đó cho con bằng một nụ cười nửa miệng. Con không biết giờ đây còn có thể làm gì hơn. Nhưng dù không có câu trả lời nào để trông đợi, con cũng không cảm thấy bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì ngăn cản con tiếp tục dâng lời cầu xin để mọi sự được thực hiện cho vinh quang lớn lao nhất của Thiên Chúa và phần rỗi của các linh hồn ấy.

Lời cầu nguyện ấy, Padre Pio nói tiếp, không những con không thể, mà còn không được phép ngưng lại. Chính Chúa Giêsu đã gợi ý điều đó với con. Tuy nhiên, xin cha hãy khuyên hai người ấy giữ sự bình an, thanh thản và một niềm tin thác không giới hạn vào Cha Trên Trời, bởi vì mọi sự sẽ được thực hiện vì ích lợi lớn lao nhất cho linh hồn họ.» Đây thật sự là sự minh họa sống động của Dụ ngôn về người khách quấy rầy trong Tin Mừng: phải kiên trì cầu nguyện không ngơi nghỉ... Ai gõ cửa thì sẽ được mở. Chúng ta phải đón nhận và sống trọn thông điệp ấy...

Thông qua những lời khuyên mà Cha thánh Padre Pio đưa ra về chuyện này, vốn dĩ cũng khá tầm thường, ngài thực sự nhấn mạnh đến sự tín thác nơi Thiên Chúa. Chính bản thân ngài, đừng quên điều đó, đang ở trong một giai đoạn vô cùng đen tối, linh hồn ngài đang vật lộn trong những bóng tối dày đặc, ngài không còn nhìn thấy ánh sáng nữa. Chỉ còn đức tin là nơi nương tựa duy nhất. Đó là lòng tín thác nơi Thiên Chúa, là sự phó thác vào đôi tay đầy tình phụ tử và vô cùng yêu thương của Ngài mà Padre Pio khuyên người khác thực hiện... vì chính ngài đang sống điều đó.

«Vậy nên họ đừng quá lo lắng về chuyện này, Padre Pio tiếp tục, vì linh hồn có thể bị lạc lối.» Và ngài giải thích rằng, khi người ta tự dẫn vật tâm trí bằng cách giữ mãi nỗi lo âu, thì người ta sẽ làm suy yếu đáng kể tình yêu và sự tín thác nơi Thiên Chúa, và ngài thêm: *«Điều này không nên bị xem là chuyện nhỏ nhặt, vì tất cả những điều này cản trở Chúa Thánh Thần hành động tự do trong các tâm hồn.»* Vậy nên, cần phải phó thác mọi sự cho vị hôn phu chí thánh của các linh hồn. *«Họ hãy để đầu mình tựa vào trái tim của vị hôn phu dịu dàng ấy, như những tân nương rất được yêu mến, và đừng sợ tiếng ồn ào của đám dân Do Thái phàm tục, bởi vì Vị Thầy thiên quốc sẽ không để họ mất một sợi tóc nào, cũng như Ngài đã không để điều đó xảy ra ở Giết-sê-*

ma-ni đối với các môn đệ của Ngài; và giữa đám đông vô lễ và không giữ gìn gì hết, họ sẽ cùng Đức Vua lên đến đỉnh đồi Can-vê... Họ hãy phủ phục trước Thiên Chúa với một tâm hồn khiêm nhường... Họ đừng sợ gì cả, Chúa đang ở cùng họ... » (1/162)

Vâng, chính là lòng tin thác lón lao nơi Thiên Chúa mà chính Padre Pio đang sống, ngài khuyên người khác hãy thực hành điều đó...

Những đe dọa đối với các Dòng tu

Ngày 17 tháng 12 năm 1913, Cha Benedetto than phiền vì sự im lặng kéo dài của Padre Pio... ngài không viết thư cho cha ấy từ ngày 13 tháng 11 ! «Đó là dấu hiệu, cha nói, của sự thiếu yêu thương hay là dừng dừng... » Nhưng đây mới là lý do thật sự : «Bây giờ linh hồn đang bị xáo trộn vì những mối đe dọa đối với sự tồn tại của các Dòng tu, thật là đau đớn khi không nhận được một lời an ủi nào từ nơi Chúa. Than ôi, chúng ta xứng đáng với những hình phạt của Thiên Chúa, nhưng liệu chúng ta có được phép hy vọng vào lòng thương xót của Ngài không ?... »

Bởi vì lúc đó, ở Ý, đang diễn ra cuộc bách hại chống lại Giáo Hội. Từ cuối thế kỷ mười chín, Hội Tam điểm đã ráo riết hoạt động. Họ cần phải tiêu diệt *kẻ thù lớn*

của mình. Người ta biết, chẳng hạn, rằng Hồng y Joseph Sarto, người sẽ trở thành Giáo hoàng vào ngày 4 tháng 8 năm 1903, và vào thời điểm đó đã gần kết thúc nhiệm kỳ của mình, từng có xung đột với những người muốn phá hủy Giáo Hội. Khi ngài được bầu làm Thượng phụ của Venice vào năm 1894, ngài đã phải chờ đợi mười sáu tháng để Chính phủ Ý đồng ý ban hành Sắc lệnh bổ nhiệm (Exequatur), vì Nhà nước yêu cầu giữ quyền chỉ định Thượng phụ Venice dựa trên một đặc quyền cổ xưa được các Giáo hoàng Roma ban cho nước Cộng hòa Thánh Mác-cô. Chính quyền thành phố Venice, vốn đầy tư tưởng chống giáo sĩ, đã hân hoan thể hiện sự thù địch với Giáo Hội bằng cách bắt vị Hồng y-Tân Thượng phụ phải chờ đợi. Còn về các tuyên bố chính thức, chúng đầy rẫy sự bạo lực : «Chúng ta sẽ đưa dao vào giữa trung tâm của sự mê tín... Chính phủ hiện tại của chúng ta là bảo chứng rằng Vatican sẽ sụp đổ dưới những cú đánh của chiếc búa sinh lực của chúng ta. Hãy dốc toàn lực để phá vỡ từng viên đá của nó, để xây dựng ngôi đền cho một quốc gia được giải phóng. Kẻ thù, chính là Đức Giáo hoàng; chúng ta phải tiến hành một cuộc chiến không ngừng chống lại ngài. Giáo hoàng, dù chỉ là một bóng ma trên đồng cỏ nát, vẫn còn những tia sáng vinh quang, vẫn giương cao Thập Giá và Tổng luận Thần học để thách thức và bất chấp thế giới.

Một đám đông hèn mọn vẫn còn phủ phục để tôn thờ ngài. Phải là một cuộc chiến bằng dao... » Và còn nhiều lời khác cùng kiểu như vậy, thực sự chẳng dễ chịu chút nào ! (Bài diễn văn của Đại Sư trưởng Hội Tam điểm Ý, Lemmi, bạn của Thủ tướng Crespi, cũng là người thuộc Hội Tam điểm. Trích trong Pie X, le Saint của Hary Mitchell, N.E.L.)

Người ta cũng hiểu rằng, trước một chủ nghĩa bè phái như vậy, tòa thánh đã phải khép mình và sống ẩn dật, và chính sự rút lui mang tính biểu tượng này, từng được Đức Piô IX và Đức Lêô XIII thực hiện, đã buộc cả Đức Piô X cũng không ra xuất hiện tại ban công bên ngoài của Vương cung Thánh đường Thánh Phêrô vào ngày ngài được bầu chọn.

Trên cuộc khủng hoảng đang đè nặng Giáo Hội từ bên ngoài, lại chồng thêm một cuộc khủng hoảng khác đang âm thầm bào mòn từ bên trong. Sai lầm của chủ nghĩa hiện đại, điều mà Đức Giáo hoàng Piô X đã lên án vào năm 1904, đang lan rộng khắp nơi. Người ta khi ấy quả quyết rằng một linh hồn tôn giáo phải tự mình tạo ra đối tượng và lý do cho chính đức tin của mình.

Vì vậy, người ta hoàn toàn bác bỏ bất cứ hình thức Mạc Khải nào được áp đặt từ bên ngoài vào lương tâm. Họ chối bỏ, do đó, thẩm quyền giáo lý do chính Đức

Giêsu Kitô thiết lập, và từ chối Giáo Hội quyền điều hành xã hội Kitô giáo. Chủ nghĩa Thực dụng được áp dụng cho niềm tin tôn giáo; trong các chủng viện, triết học hiện đại được đưa vào thay thế cho giáo lý của Thánh Tôma Aquinô.

Còn đối với Tín điều, người ta đã điều chỉnh cho phù hợp với khoa học lịch sử, và thậm chí có kẻ còn tuyên bố rằng sự thật không bất biến hơn con người, bởi vì nó tiến hóa cùng với con người.

Cuộc chiến chống lại Giáo Hội và chống lại vị Giáo hoàng thánh thiện Piô X là vô cùng gay gắt... Padre Pio biết tất cả những điều đó, ngài không thể quên thị kiến mà ngài đã được thấy vào ngày 19 tháng 3 năm 1913, về các *linh mục bất xứng*, và điều đó khiến ngài đau khổ... Nhưng giờ đây mối đe dọa đang trở nên rõ ràng hơn đối với các Dòng tu, và Cha Bề trên Benedetto, Bề trên Tỉnh dòng, đã kêu gọi đến người có thể, nhờ lời cầu nguyện không ngừng, xua tan tai họa và giành được từ nơi Thiên Chúa một ân sủng tưởng chừng vô vọng...

Khi nào con sẽ trở lại tu viện !

Và, trong cùng bức thư ấy, Cha Bề trên Tỉnh dòng lại quay trở lại, một lần nữa, với ý tưởng cố hữu của ngài : đưa Padre Pio trở lại sống trong bốn bức tường của

một tu viện. «Còn con, ngài viết, khi nào con mới muốn quay trở lại nội vi ? Giờ đây, kinh nghiệm sống trong bầu khí quê nhà đã được thử, và người ta thấy rằng nó chỉ duy trì, chứ không chữa lành. Cha nhắc lại điều đã nói với con cách trực tiếp : cha không thấy có gì là phi thường hay trái với thánh ý Thiên Chúa, cũng chẳng nghịch với quyền tự nhiên, khi con trở lại đời tu, ngay cả nếu con hoàn toàn xác tín rằng điều đó sẽ làm bệnh tình con trở nên tồi tệ hơn. Trái lại, việc lưu lại lâu dài bên ngoài tu viện với lý do sức khỏe lại có vẻ đi ngược với cả hai điều đó. Chúng ta có phải đã gia nhập Dòng Seraphic là để sống khỏe mạnh, và tuyên khấn rằng mình chỉ ở lại đó nếu không phải ốm đau và chết sao ? Vậy thì, mọi người khi bệnh nên trở về nhà, và không ai còn nên chết trong đời tu nữa. Cha thực lòng muốn con đến Morcone để đảm nhận công việc Phó Giám tập (cho các tập sinh). Đó là một nhiệm vụ không mấy mệt nhọc, vì chỉ cần làm gương tốt là đủ, và nếu cái chết có đến, thì xin chào đón nó. Cuối cùng thì mỗi ràng buộc với thân xác cũng sẽ sớm được cắt đứt hơn. Cha đang chờ có dịp gặp con để gửi giấy vâng lời.» (1/166)

Thực tế, mong ước này chưa bao giờ thành hiện thực. Padre Pio chưa từng đảm nhận trách nhiệm với các Tập sinh !

Đêm tối linh hồn lại nữa...

Dường như, trong mỗi bức thư, ngài lại mất dần sự can đảm... xao động bởi cơn bão khủng khiếp đang giáng xuống ngài, Padre Pio dường như không thể bước thêm một bước nào nếu không có sự trợ giúp của Cha linh hướng. Tuy nhiên, ngài vẫn giữ một cái nhìn rất rõ ràng về tình trạng huyền nhiệm này, *Đêm Tối của linh hồn*. Người ta vẫn thường nói rằng: người ta luôn có ánh sáng để soi đường cho người khác, trong khi chính bản thân lại đang chìm trong bóng tối đen kịt.

Trong một bức thư gửi cho Cha Agostino, người đã, như thường lệ, xin ngài vài lời khuyên và định hướng cho hai người phụ nữ ở Foggia, cả hai đều đang trải qua thử thách thanh luyện linh hồn, Padre Pio đã trình bày một cách xuất sắc hiện tượng thanh luyện chủ động và bị động, sự cần thiết, phương thức, mục đích của chúng và thái độ nên có trong giai đoạn thử thách này. Đây là những trang thật sự vang vọng lại giáo lý cổ điển của thánh Gioan Thánh Giá. Bức thư này, đề ngày 19 tháng 12 năm 1913, xứng đáng được chép lại toàn bộ, nhưng chúng ta chỉ xin trích dẫn những đoạn chính yếu. Qua những dòng chữ ấy, một lần nữa có thể nói, Padre Pio đã vẽ nên một bức chân dung linh hồn của chính ngài.

Sau vài lời chúc cho Lễ Giáng Sinh đang đến gần và lời hứa cầu nguyện : *«Cầu xin Hài Nhi sắp chào đời đón nhận những lời nguyện cầu nghèo nàn và yếu đuối của con, ngài nói. Trong những ngày thánh này, con sẽ dâng chúng lên Ngài với một đức tin sống động hơn, cho cha, cho tất cả các Bề trên, cho toàn thế giới.»* Padre Pio sau đó đi vào chủ đề chính của bức thư: trả lời cho hai linh hồn đang xao xuyến ấy.

«Cầu xin Ngài cuối cùng cũng làm rơi xuống chút sương trời trong tâm hồn hai linh hồn đau khổ này ! Hiện tại, con không có một lời nào để gợi ý cho họ, con chỉ nói rằng số phận của họ thật đáng ngưỡng mộ. Khi thấy họ được nâng đỡ như vậy, con vui mừng trong tâm hồn và cảm thấy một sự ganh tị thánh thiện, sự ganh tị hướng đến noi gương. Tình trạng của họ, nhất là của một trong hai người, thừa cha kính mến, hiện tại ở mức độ mà con không còn có thể tìm thấy, dù chỉ một lời khôn ngoan nào, để an ủi họ.

Thiên Chúa đã nhận chìm trí năng của họ trong bóng tối, ý chí của họ bị chìm trong sự khô khan, kỷ ức trong sự trống rỗng, con tim trong cay đắng, trong áp lực nặng nề, trong một nỗi hoang mang tột độ; và tất cả những điều này lại là điều đáng ngưỡng mộ biết bao, bởi vì mọi sự ấy đều góp phần chuẩn bị và dọn đường

cho con tìm họ đón nhận nơi chính nó hình thái đích thực của Thần Khí, Đấng không thực hiện điều gì nhỏ hơn sự kết hợp trong tình yêu.

Thiên Chúa ở với họ, và điều đó phải đủ để thuyết phục ý chí của họ, ý chí luôn sẵn sàng hiến mình trọn vẹn cho Thiên Chúa và thực hiện những công trình phục vụ cho danh dự và vinh quang của Ngài. Họ đừng bao giờ bận tâm đến việc trước kia, khi họ dâng hiến mình cho Thiên Chúa và làm việc cho vinh quang của Ngài, thì điều đó đem lại cho họ sự dịu dàng và êm ái. Giờ đây, trong tâm trí họ, và cả trong cảm giác của họ nữa, tất cả những điều đó chỉ xảy ra một cách ngẫu nhiên. Thiên Chúa ban điều ấy cho những tâm hồn yếu đuối, những người mà tinh thần còn non trẻ, nhưng rồi sau đó, Ngài sẽ lấy lại điều ấy nơi những linh hồn có tinh thần trưởng thành hơn.

Thiên Chúa muốn kết hôn với linh hồn trong đức tin, và linh hồn nào muốn cử hành hôn lễ thiên quốc này phải bước đi trong đức tin thuần khiết. Đức tin thuần khiết này là phương tiện duy nhất và thích hợp nhất cho sự kết hợp trong tình yêu đó.

Con nói rằng, để linh hồn vươn lên tới chiêm niệm Thiên Chúa thì phải được thanh luyện khỏi mọi khuyết điểm, không chỉ những khuyết điểm hiện tại, điều này

đạt được qua sự thanh luyện các giác quan - mà còn khỏi những khuyết điểm thường xuyên, như là những tình cảm, thói quen không hoàn hảo mà sự thanh luyện các giác quan chưa thể nhổ tận gốc và vẫn còn tồn tại trong linh hồn như những cái rễ. Điều này chỉ có thể đạt được qua sự thanh luyện linh hồn, trong đó Thiên Chúa thấu nhập trọn vẹn vào linh hồn nhờ ánh sáng mãnh liệt, xuyên thấu tận nơi sâu kín nhất và đổi mới toàn thể con người.

Ánh sáng mạnh mẽ này mà Thiên Chúa ban xuống cho những người ấy đánh vào tinh thần của họ bằng đau khổ và sâu não, đến mức gây ra trong linh hồn những đau đớn tột cùng và những khổ hình nội tâm như thể chết đi được. Hiện tại, họ không thể hiểu được hoạt động thần linh này, ánh sáng quá lớn lao này. Và điều đó xảy ra vì hai lý do : nguyên nhân thứ nhất đến từ chính ánh sáng này. Nó kỳ diệu và cao siêu đến mức vượt quá khả năng tiếp nhận của tinh thần họ, nên thay vì mang lại sự sáng tỏ, nó lại gây ra bóng tối và khổ não. Lý do thứ hai là do sự thấp hèn và ô uế nơi chính linh hồn họ. Những điều này làm cho ánh sáng quá mãnh liệt ấy không chỉ trở nên mù mờ đối với họ, mà còn gây đau đớn và thống khổ. Thay vì an ủi họ, ánh sáng ấy lại khiến họ đau đớn, tràn đầy nỗi thống khổ trong cảm quan, những cơn lo âu sâu thẳm và nỗi dằn

vật kinh khủng trong các năng lực của tinh thần.

Tất cả điều này xảy ra vào lúc khởi đầu, vì ánh sáng thần linh nhận thấy linh hồn chưa sẵn sàng để kết hợp với Thiên Chúa. Do đó, ánh sáng ấy tấn công họ bằng cách thanh luyện, và sau khi đã thanh luyện xong, ánh sáng ấy lại tấn công họ bằng cách soi sáng, đưa họ lên đến cái nhìn và sự kết hợp trọn vẹn với Thiên Chúa.

Vậy thì họ hãy vui mừng trong Chúa vì phẩm giá cao quý mà Ngài sắp nâng họ lên, và hãy đặt trọn niềm tin tưởng nơi chính Thiên Chúa, giống như người công chính Gióp, người cũng đã bị Thiên Chúa đặt vào tình trạng tương tự, và đã hy vọng được thấy ánh sáng sau bóng tối.

Trước khi kết thúc, con lấy làm tò mò muốn biết lý do tại sao người ấy không đến gần Bàn Thánh mỗi ngày.

Xin cha rộng lòng chuyển lời chúc tốt đẹp của con đến toàn thể Cộng đoàn và xin chuyển gấp đôi những lời chào thân mến đến Cha Paolino. Và xin họ cầu nguyện cho con, con cũng sẽ làm điều tương tự cho họ.

Cuối cùng, xin nhận lấy những lời chúc mừng chân thành nhất từ tất cả những người cha quen biết.» (1/167)

Như vậy, Padre Pio đã giải thích một cách hoàn hảo đêm tối tâm linh là gì, điều mà chính ngài hiểu rất rõ, bởi chính ngài đang chìm đắm trong đó. Ngài biết rõ rằng điều khiến mình mù lòa chính là ánh sáng quá lớn lao của Thiên Chúa. Ai ở Pietrelcina có thể ngờ rằng lại đang có một vị thần bí gia vĩ đại đến như vậy ! Những người nông dân nơi đây nhìn Padre Pio bằng ánh mắt nghi ngờ, các thánh lễ mà ngài cử hành thì quá dài, dài đến mức họ thấy khó chịu và đã than phiền với cha sở... Có lẽ họ không biết gì về sự xuất thần là gì !...

Hiện tượng lạ lùng...

Ngày hôm sau, 20 tháng 12, ngài gửi một bức thư cho cha Bề trên giám tỉnh Benedetto để chúc mừng Giáng sinh *về mặt thiêng liêng và cả đời sống trần thế*. Nhưng ngài cũng giải thích với Bề trên của mình về một hiện tượng kỳ lạ đang xảy ra trong tâm hồn: trong khi cầu nguyện, ngài lại quên những người mà ngài muốn và đáng lẽ phải cầu nguyện cho, nhưng lại cầu nguyện cho nhiều người khác mà ngài thậm chí không quen biết hoặc không hề nghĩ đến :

«Xin cha nghe hiện tượng kỳ lạ đang phát triển trong con từ một thời gian nay, ngài viết, và điều này thực sự khiến con không ít bối rối. Trong giờ cầu nguyện, con đôi khi quên không cầu nguyện cho những người đã

xin con cầu nguyện (dù không phải là tất cả), hoặc cho những người mà con đã định cầu nguyện. Trước khi bắt đầu cầu nguyện, con cố gắng dâng lên Chúa, chẳng hạn như người này hay người kia. Nhưng, lạ Chúa tôi, ngay khi con bước vào giờ cầu nguyện, tâm trí con trở nên hoàn toàn trống rỗng, và không còn chút dấu vết nào về những điều mà con từng đặt nặng trong lòng.

Ngược lại, có những lần, khi đang trong giờ cầu nguyện, con cảm thấy mình được thúc đẩy phải cầu nguyện cho ai đó mà con chưa từng có ý định cầu nguyện, và điều còn lạ lùng hơn nữa, là cho một người mà con chưa từng biết, chưa từng gặp, chưa từng nghe nói đến và cũng chưa bao giờ được người khác giới thiệu đến xin con cầu nguyện.

Và sớm hay muộn, Chúa luôn nhận lời những lời cầu nguyện ấy. Xin Chúa vui lòng cho cha hiểu được hiện tượng lạ lùng và mới mẻ này thực sự có nghĩa là gì, và nếu Thiên Chúa muốn cha giải thích cho con, con xin cha đừng từ chối».

Nhưng bức thư chưa kết thúc... Padre Pio thêm vào một đoạn tái bút dài và đầy đau đớn. Ngài nói rằng vừa mới ký xong bức thư thì nhận được thư mới nhất từ cha Benedetto, đề ngày 17 tháng 12. Như đã biết, cha Giám tỉnh muốn bằng mọi cách đưa Padre Pio trở lại tu viện,

và ngài đã viết : «Cha đang chờ một dịp để gửi cho con giấy vắng phục».

«Cha là người hiểu con thấu đáo, và là người mà con đã bao lần mở lòng, chắc cha có thể hình dung được con sẽ vui mừng biết bao nếu được bay về tu viện, Padre Pio đáp lại. Nhưng vì bệnh tình của con ngày càng trầm trọng, con phải lê từng bước một cách khó nhọc, con sẽ là một gánh nặng và một điều phiền toái cho cộng đoàn, mà lại chẳng thể giúp ích gì, chỉ làm cho cái chết của con đến sớm hơn mà thôi.»

Và Padre Pio tiếp tục : *«Chính vì lý do đó, khi đọc thư cha đề ngày 28 tháng 5 (rất tiếc là hiện nay chúng ta không còn giữ được lá thư này), trong đó cha viết cho con rằng : “Cha Bề trên Tổng quyền, từ năm ngoái, đã không còn nhìn với con mắt thiện cảm việc lưu lại quá lâu giữa đời ; và dù cha đã nói hết mọi điều để bênh vực con, ngài vẫn không bị thuyết phục, và đã trả lời : ‘Vậy thì tốt hơn hết là cha ấy nên xin ‘Bref’ (một văn thư Giáo hoàng, để được xuất tu và trở thành linh mục triều)’. Hơn nữa, việc lưu lại lâu dài trong gia đình như thế đã vượt quá thẩm quyền của tôi, cần phải được điều chỉnh theo cách này hay cách khác”, thì con đã quyết định xin văn thư ‘Bref’, vì nhận ra tiếng Chúa trong tiếng của Bề trên.*

Cha có thể hiểu con đã phải đau lòng đến mức nào khi quyết định bước đi này, nhưng hoàn cảnh bắt buộc con, và cũng vì sự bình an của cha và của chính con nữa.

Giờ đây, con phó thác vào lòng bác ái và sự nhân hậu của cha, xin cha can thiệp với Cha Tổng quyền để con có thể tiếp tục ở lại đây vì tình trạng sức khỏe hiện tại của con. Con chắc chắn rằng cha sẽ quan tâm nghiêm túc đến điều này và con sẽ hết lòng biết ơn cha.»

* * *

Vậy là năm 1913 cũng kết thúc... Lễ Giáng Sinh sẽ trôi qua, và Chúa Hải Đồng, Đấng mà Padre Pio hết lòng yêu mến, chắc chắn sẽ đón nhận những tâm sự đau buồn của ngài. Năm nay thật sự khắc nghiệt : ma quỷ đã hung hãn tấn công ngài, Thiên Chúa thì gửi đến hết thử thách này đến thử thách khác, và để hoàn tất nỗi đau, ngài buộc phải xin xuất tu vì không thể sống đời sống dòng tu như trước. Giờ đây, điều còn lại đối với ngài là phục vụ tại một giáo xứ. Ngài đã làm điều đó, với một trái tim tan nát. Nhưng, tạ ơn Chúa, Thiên Chúa đã muốn ngài mãi mãi là một tu sĩ dòng Capucin, và ngài đã không bao giờ quay đầu lại... Và như thế, đôi khi, Tình Yêu của Thiên Chúa lại trở nên *Sự Hải Hước* của Thiên Chúa.

Năm 1914

Phải làm gì đây ?...

Và thế là, tội nghiệp Padre Pio rơi vào tình trạng hoàn toàn bối rối. Người ta yêu cầu ngài trở về tu viện, và trong một bức thư đề ngày 6 tháng 1 năm 1914, Cha Agostino cũng tán đồng với hướng đi đó :

«Cha Bề Trên Giám Tỉnh nói với cha rằng ngài muốn gọi con trở về nội vi, ngài viết bằng tiếng Pháp. Cha xin con hãy vâng lời : cha tin rằng chính Thiên Chúa cũng muốn điều đó và Ngài sẽ giúp con ; Ngài sẽ được tôn vinh và các linh hồn sẽ được cứu độ. Vậy nên, khi Bề Trên Giám Tỉnh gọi con trở lại, con hãy thi hành ý muốn của Bề Trên, vì đó cũng chính là ý muốn của Thiên Chúa.»

Nhưng Padre Pio thừa hiểu rằng Thiên Chúa không mong điều đó. Vì vậy, ngài đáp lại vào ngày 10 tháng 1 :

«Cha Bề Trên Giám Tỉnh, từ tháng Năm năm ngoái, đã nói với con rằng Cha Bề Trên Tổng Quyền, sau khi ngài báo cáo mọi sự về con, đã trả lời : «Vậy thì tốt hơn là ngài xin làm linh mục giáo phận bằng cách xin Bref...»

Và, gần như lặp lại nguyên văn những gì đã viết trong bức thư gửi Cha Giám Tỉnh ngày 20 tháng 12, Padre Pio tiếp tục :

«Con, thưa cha kính mến, con sẽ sẵn sàng bay về tu viện, nhưng vì mọi biện pháp đã được thử qua và cha cũng đã biết rõ hậu quả, và bởi vì bệnh tình của con ngày càng trầm trọng hơn, con gần như phải lê lết, con thấy rằng mình sẽ chỉ là một gánh nặng và sự phiền toái cho cộng đoàn, chẳng giúp ích được gì mà chỉ làm sớm đến cái chết của mình.

Vậy nên, khi nhìn vào lời đáp của Cha Tổng Quyền về trường hợp của con, với một vết xé rất sâu trong lòng, con quyết định xin Bref, vì nhận ra tiếng nói của Thiên Chúa qua lời của vị Bề Trên.

Cha, người đã nhiều lần lắng nghe những tâm sự tận đáy lòng con, cha có thể phần nào hiểu được nỗi đau đớn ghê gớm trong tim con khi phải buộc lòng thực hiện bước đi này, nhưng hoàn cảnh bắt buộc con phải như vậy, và nghịch cảnh đã định đoạt điều đó cho con.»

Tuy nhiên, Padre Pio vẫn còn một tia hy vọng nhỏ :
«Con vẫn tin tưởng rằng, nếu Cha Giám Tỉnh biết khéo léo vận động tại Rôma, ngài sẽ có thể giúp con được ở lại trong Dòng với chiếc áo của Cha Seraphic.» (Thánh

Phanxicô Assisi). (1/171)

Quả đúng vậy, quyết định ấy sau cùng đã được đưa ra. Nhưng phải mất thêm một năm nữa, đến ngày 25 tháng 2 năm 1915, Tòa Thánh mới chính thức ban phép miễn chuẩn cho Padre Pio. Văn bản đó được thông báo cho ngài vào ngày 1 tháng 3 năm 1915.

Bốn ngày trước đó, vào ngày 14 tháng 1, Cha Agostino từ tu viện San Giovanni Rotondo, nơi ngài đến từ ngày 13 tháng 12, đã gửi thư hồi đáp cho Padre Pio. Bức thư bắt đầu bằng một chút hài hước : «Lần này, cha muốn phá lệ, viết thư cho con bằng tiếng mẹ đẻ (tiếng Ý) (chỉ phá lệ về ngôn ngữ thôi nhé, còn mục đích thì vẫn là như mọi lần : luôn trong tinh thần ghét bỏ kẻ thù chung của chúng ta !)

Ngài tiếp tục với giọng cảm thông sâu sắc, cha hiểu nỗi đau xé lòng mà con đang trải qua lúc này, và cha cũng chia sẻ với con. Nhưng... «fiat voluntas Dei !» (nguyện ý Chúa nên trọn !) Con đã chẳng từng chọn đau khổ vì vinh quang của Chúa Giêsu và phần rỗi các linh hồn đó sao ? Vậy thì sao con còn than là bất hạnh? Hãy lặp lại một lần nữa : «Fiat semper voluntas Dei !» (nguyện thánh ý Chúa được thực hiện mãi mãi !)

Nếu Cha Giám Tỉnh gọi con trở lại tu viện, cha tin đó là thánh ý Chúa ; nhưng nếu Chúa không muốn, Ngài sẽ bày tỏ điều ấy cho Bề Trên biết. Con còn nhớ chuyện đã xảy ra ở Venafrò không ?»

Quả vậy, ở Venafrò, như ta đã biết, Padre Pio từng chấp nhận thử sống đời tu trở lại. Ngài rời Pietrelcina vào tháng 10 năm 1911, nhưng vì sức khỏe quá suy kiệt, các Bề Trên đã buộc phải cho ngài trở về với gia đình vào ngày 7 tháng 12... Chính nơi ấy Thiên Chúa đã muốn ngài ở lại... Và đó vẫn là nơi mà Thiên Chúa muốn ngài ở lại cho tới hôm nay...

«Nếu Thiên Chúa không muốn con ở lại tu viện, Ngài sẽ làm những điều kỳ diệu như trước. Vì vậy, con hãy vâng phục : đừng xin miễn chuẩn (Bref) hay điều gì khác. Con hãy thưa với Chúa : Lạy Chúa, này là đời con, linh hồn con, thân xác con, xin thánh ý Chúa được thực hiện nơi con !

Con chẳng tin rằng tất cả rồi sẽ diễn ra để tôn vinh Thiên Chúa và cứu rỗi anh em sao ? Hãy để tư tưởng dịu dàng ấy an ủi con.

Đừng lo lắng rằng con sẽ trở thành gánh nặng cho cộng đoàn, hay rằng con sẽ chết sớm. Thiên Chúa sẽ lo liệu tất cả. Hy sinh cuối cùng này sẽ là thiên đàng của

con.

Hãy cầu nguyện thật nhiều để chuẩn bị cho hy sinh ấy, và đừng để tư tưởng nào khác chiếm lấy tâm hồn con, ngoài việc thực thi ý Chúa. Cha cũng thế, trong sự bất xứng của mình, cha chẳng cầu xin điều gì khác.

Cầu xin Chúa Giêsu an ủi con, Mẹ Maria bé nhỏ mỉm cười với con, và thiên thần hộ thủ của con đến giúp đỡ con !

Hãy nói cho cha biết, các cuộc viếng thăm từ các nhân vật thiên giới có còn tiếp diễn không ?

Nếu Chúa Giêsu cho phép, xin cho cha hay vào một lúc nào đó, rằng tâm hồn con đã phó thác trọn vẹn cho những gì Thiên Chúa và các Bề Trên mong đợi nơi con. Hãy nhớ rằng vâng lời, hơn bất kỳ hy sinh nào khác, chính là nền tảng của sự trọn lành và của tình yêu Thiên Chúa... » (1/172)

* * *

Quả thật là một bức thư đẹp, và cho thấy rõ sự bối rối của Cha Agostino... Cha Benedetto cũng không biết phải làm gì. Trong một bức thư ngài gửi cho Padre Pio ngày 28 tháng 1 năm 1914, trước hết ngài khuyên Padre Pio hãy cầu nguyện thật sốt sắng cho Cha Ludovico

da San Marco in Lamis, là cha giải tội của chính Cha Benedetto. Cha Ludovico là một nhân vật nổi bật trong Tỉnh Dòng, lại là một nhạc sĩ lớn, từng sáng tác nhiều tác phẩm âm nhạc, nhưng mãi đến ngày 6 tháng 11 năm 1965 mới qua đời, thọ 84 tuổi. Padre Pio đã hồi đáp : *«Con xin dâng lên Chúa thân xác yếu đuối và nghèo hèn của con thay cho người cha nhân hậu của chúng con, và con dâng hiến lễ ấy qua đôi tay của Đức Mẹ xinh đẹp và thân yêu của con, Đức Bà La Libera... »* (30 tháng 1 năm 1914, 1/174)

«Con không ngừng, và sẽ không ngừng cầu nguyện một cách sốt sắng và liên li, làm ngọt ngào áp lực trên Trái Tim từ ái của Chúa Cha trên trời để xin ơn chữa lành cho ngài, dù rằng, than ôi, điều đó khá khó xảy ra», ngài đã viết như vậy. Và sau khi bày tỏ rằng mình đã quảng đại dâng hiến mạng sống cho Thiên Chúa, Padre Pio, người luôn mang trong tâm hồn tình cảm sâu sắc dành cho Cha Ludovico, tiếp tục : *«Con biết và con thú nhận rằng mình quá ích kỷ khi chọn cho mình phần tốt hơn, nhưng Chúa biết rõ mục đích mà con làm điều đó. Xin Chúa thương, trong lòng từ ái của Ngài, lắng nghe lời cầu xin của bao linh hồn thánh thiện đang cùng hướng về một mục đích duy nhất !»* (1/174)

Một thử thách thể lý mới

Và rồi một thử thách mới lại giáng xuống trên Padre Pio khôn khổ : ngài bị một cơn thấp khớp nghiêm trọng khiến ngài gần như bị liệt : *«Con lê bước một cách khó nhọc đến bàn thờ»*, nhưng ngài lại thêm : *«Xin cho thánh ý Chúa được thể hiện !»* (1/174)

Ngài đã chịu nhiều đau đớn, và ngài có nhắc đến điều đó trong một bức thư gửi cho Cha Agostino ngày 9 tháng 2 năm 1914 : *«Con cảm thấy không khỏe, và những ngày vừa qua con cảm thấy còn tệ hơn nữa»*. Nhưng để Cha linh hướng của mình yên lòng, ngài cho biết rằng ngài vẫn không hề quên Cha, và đúng như Cha Agostino mong muốn, Padre Pio đã bao vây Thiên Đàng bằng lời cầu nguyện của mình cho một ý chỉ đặc biệt mà Cha Agostino đã giao phó.

Một giai đoạn thiêng liêng mới

Trong đời sống thiêng liêng, Padre Pio đang tiến vào một giai đoạn mới : chính Thiên Chúa hành động trong linh hồn ngài mà không cần qua trung gian của giác quan. Những đụng chạm nhiệm mầu mới mẻ này là những cảm nghiệm tuyệt diệu mà Thiên Chúa in khắc cách siêu nhiên trong linh hồn, thông qua một tiếp xúc thiêng liêng nơi điều mà Thánh Phanxicô Salêsiô gọi là

điểm tinh tế nhất của linh hồn. Padre Pio giờ đây cảm nghiệm những *đụng chạm* mà người ta gọi là *bản thể*, bởi vì dường như chúng diễn ra giữa hai thực thể: Thiên Chúa và linh hồn, mặc dù, trên thực tế, Thiên Chúa không hành động trực tiếp trong bản thể của linh hồn, mà đúng hơn là trong các năng lực (hoạt động) của linh hồn.

Ở một trình độ như thế, linh hồn đón nhận những ân sủng thánh hóa này một cách hoàn toàn thụ động và trong sự khiêm hạ sâu xa, bởi vì linh hồn biết rõ mình chẳng góp phần gì cả, rằng những ân sủng ấy không phải là kết quả của bất kỳ nỗ lực nào từ phía nó, mà hoàn toàn ngược lại, chúng chỉ là một món quà nhưng không từ lòng nhân lành của Thiên Chúa.

Khi đọc những bức thư mà Padre Pio sẽ viết từ năm 1914 trở đi, người ta có thể nhận ra ba biểu hiện chính và đặc trưng của hiện tượng này: sự hợp nhất giữa Thánh Tâm Chúa Giêsu và trái tim của Padre Pio - sự chạm đến bản thể - và *nụ hôn tình yêu*, còn được gọi là cuộc *hôn nhân thiêng liêng*, là cấp độ cao nhất trong đời sống thần bí. Vào thời điểm ấy, thực sự, Thiên Chúa đã chiếm hữu linh hồn ngài đến một mức độ mà chính Ngài sống, chính Ngài hành động. Bản tính nhân loại của Padre Pio, ngay cả linh hồn ngài, hoàn toàn thấm

đắm bởi Thực Thể Thiên Chúa. Nói một cách chính xác, ngài bị Thiên Chúa *chiếm lấy*.

«*Cha hỏi con, trong số những điều khác, về linh hồn con, Padre Pio viết như vậy, và con đau khổ nhiều vì không biết phải diễn tả thế nào. Đây là những điều rất cao siêu và kín nhiệm. Con không có từ ngữ để mô tả, dù chỉ là một chút, những gì đang diễn ra giữa linh hồn và Thiên Chúa trong tình trạng này. Đây là những điều quá kín đáo và thâm sâu, đến mức nếu ai chưa từng kinh nghiệm điều đó trong chính mình, thì suốt đời cũng không thể hình dung nổi, dù chỉ là lơ mờ.*

Trong tình trạng này, điều mà linh hồn đón nhận, thì đón nhận theo một cách hoàn toàn khác với trước kia. Chính Thiên Chúa hành động và hoạt động sâu thẳm trong nội tâm linh hồn mà không cần đến trung gian của các giác quan, dù là nội tại hay bên ngoài. Tóm lại, đây là một hoạt động sâu thẳm, kín đáo và dịu dàng đến mức nó ẩn mình khỏi mọi thụ tạo nhân loại, kể cả những trí tuệ thiên thần đã sa ngã.

Linh hồn hạnh phúc trong trạng thái này, vì nó cảm nghiệm tình yêu đối với Đáng Yêu Dấu, và đồng thời nó cảm nhận rằng chính Ngài cũng yêu nó bằng một tình yêu vô cùng tế nhị. Điều duy nhất con có thể nói về trạng thái hiện tại, đó là niềm khao khát của linh hồn

không còn hướng đến điều gì khác ngoài chính Thiên Chúa. Nó cảm thấy rằng toàn bộ con người mình được quy tụ và lắng đọng nơi Thiên Chúa, và sự quy tụ, sự lắng đọng ấy mạnh mẽ đến nỗi tất cả các năng lực, ngay cả trong những chuyển động đầu tiên, đều hướng cách tự nhiên và gần như tự phát về phía Thiên Chúa, và một cách bản năng, chúng lao mình về phía Ngài.

Ở giai đoạn này, phần lớn thời gian, linh hồn hướng trọn về Thiên Chúa và thực hiện những công việc thuộc về Ngài mà thậm chí không nhận ra rằng chính Thiên Chúa đang làm tất cả mọi sự bằng chính Ngài.

Lúc này, con nghĩ con hiểu được lời của thánh Augustinô : «Amor meus, pondus meus» (Tình yêu của con là sức nặng của con), vì trong trạng thái này, ba năng lực của linh hồn lao mình vào Thiên Chúa như thể chúng bị kéo theo bởi chính sức nặng của mình; tóm lại, ở mức độ này, các giác quan, các đam mê, các ước muốn, các tình cảm, toàn thể linh hồn đều xoay quanh Thiên Chúa với một sức mạnh và sinh lực kỳ diệu, và điều đáng ngạc nhiên nhất là linh hồn không nhận ra được chuyển động ấy.» (1/176)

Một bức thư tuyệt vời nữa, một lần nữa cho chúng ta thấy một Padre Pio ngày càng được nâng cao trên những nấc thang của đời sống thần bí : «Cha chúc tụng

Thiên Chúa tốt lành vì những ân huệ Người ban cho con», Cha Agostino đã trả lời như vậy vào ngày 14 tháng 2 năm 1914.

Ở mức độ mà ngài đã đạt đến, Padre Pio đã viết rằng ngài dường như hiểu được lời của thánh Augustinô: «*Amor meus, pondus meus*» (Tình yêu của con là sức nặng của con). (Tự thuật, Confessions của thánh Augustinô, quyển XIII, chương IX). Thánh Augustinô bàn về Tình yêu Thiên Chúa, và ngài lấy ví dụ về sức nặng : «Các vật thể, ngài nói, đều hướng về nơi vốn thuộc về chúng, nhưng sức nặng không nhất thiết phải kéo xuống dưới; nó hướng về nơi riêng của nó, lửa bốc lên, đá rơi xuống. Chính sức nặng làm chúng chuyển động; chúng đạt được nơi thuộc về chúng... » Và ngài nói tiếp, «sức nặng của con, chính là tình yêu của con; bất cứ nơi nào con được cuốn đi, chính tình yêu đã cuốn con đi... » *Amor meus, pondus meus* vì thế có nghĩa là «Tình yêu của con là sức nặng của con». Còn Padre Pio thì cảm thấy tất cả các năng lực trong linh hồn mình, được tình yêu Thiên Chúa lôi cuốn, đang lao vào ánh sáng mà chính Thiên Chúa đang kéo ngài đến.

Khao khát Thiên Chúa

Từ đây, người ta dễ dàng hiểu tại sao Padre Pio không còn có thể sống mà không khao khát được rồi bỏ thế gian này : *«Con gần như mệt mỏi vì cuộc sống này !... và như con nai khao khát được uống tại suối nước hằng sống, con ước mong bằng tất cả sức lực của mình được thiêu đốt trong ngọn lửa tình yêu mãnh liệt ấy, ngọn lửa thiêu đốt mà không gây đau đớn. Ôi ! Ước gì Đấng Phu Quân của các linh hồn mau chóng kết thúc tất cả, bằng cách xé toạc tấm màn mỏng manh này, để linh hồn bé nhỏ như con được giải khát nơi dòng sông nước sống!»* (1/179)

Đáp lại bức thư đầy rung động vì khao khát yêu mến Thiên Chúa ấy, Cha Agostino đã trả lời người “con rất yêu quý trong Đức Giêsu Kitô” của ngài, vào ngày 20 tháng 3 năm 1914. Ngài viết bằng tiếng Pháp :

«Cha đã nhận được thư cuối cùng của con và Cha chúc tụng Thiên Chúa vì những tin tức từ con... » Nhưng câu tiếp theo đã mở ra một viễn cảnh mới cho đời sống linh mục của Padre Pio, hướng dẫn thiêng liêng qua thư từ : *«Một trong hai linh hồn, chính xác là linh hồn được ưu tuyển, trong vài ngày nữa sẽ viết thư trực tiếp cho con. (Chúng tôi giữ nguyên cách diễn đạt của Cha Agostino).* Cha có cảm tưởng rằng Chúa Giêsu muốn

như vậy. Linh hồn này (có thể con đã biết) hiện đang ở trong tình trạng tối tăm thiêng liêng. Cha tin rằng Chúa Giêsu muốn soi sáng cho người ấy qua con. Cha nài xin con hãy trả lời ngay lập tức (nếu Thiên Chúa cho phép) tất cả những lá thư mà người ấy sẽ gửi cho con.» (1/181)

Hướng dẫn thiêng liêng qua thư từ

Vậy là, quả thật, một giai đoạn mới trong đời sống của Padre Pio bắt đầu. Ngài đã là linh mục hơn ba năm. Do một ý định màu nhiệm, Quan phòng đã muốn ngài tránh xa khỏi mọi hoạt động mục vụ. Dĩ nhiên, ngài vẫn cử hành Thánh lễ mỗi ngày, tại một trong các nhà thờ ở Pietrelcina. Ngài dạy giáo lý cho trẻ em trong làng, trông coi các *chierichetti*, các em giúp lễ. Ngài chuẩn bị các nghi thức cho các ngày lễ phụng vụ lớn. Đặc biệt, qua những tiếp xúc đơn sơ và thân thiện với đồng hương, ngài gieo rắc lời lành và xây dựng họ bằng chính đời sống gương mẫu của mình. Người dân thậm chí gọi ngài là *Santariello nostro*, vị thánh nhỏ của chúng ta. Như thế đã nói lên tất cả !

Ngài vẫn chưa được phép giải tội, mặc dù, như chúng ta đã thấy, cha sở Don Salvatore Pannullo đã nhiều lần đệ đơn xin phép cho người con thiêng liêng của mình.

Từ ngày thụ phong linh mục, khi cả Pietrelcina tung bừng đón chào người con của làng trở về với cả một ban nhạc, dân làng đã hết mực yêu quý Padre Pio. Ai ai cũng mến ngài. Người ta kể rằng một người bạn thuở nhỏ của ngài, Giuseppe Fucci, bác của Fra Modestino Fucci, đã từ Mỹ trở về vào khoảng năm 1911 :

«Khi tôi trở về từ Mỹ, ông kể - tôi đã ở đó chín năm, từ 1902 đến 1911 - và tôi gặp lại Francesco, thì ngài đã là linh mục rồi. Tôi chào ngài bằng cách cúi đầu và bỏ nón ra : “Chào Don Francesco !” Và ngài, rất khiêm tốn, trả lời : *“Tôi không còn tên là Francesco nữa, tôi đã được rửa tội lại và tên tôi bây giờ là Padre Pio !”* »

Ngài cử hành Thánh lễ, thật lâu ! « Mỗi buổi sáng khi Padre Pio dâng Thánh lễ, ông từ nhà thờ Michele Pilla làm chứng, khi đến phần Truyền phép, ngài trò chuyện với Chúa Thánh Thần và cứ như thế gần một giờ đồng hồ. Dân chúng thì sốt ruột vì Thánh lễ kéo dài, họ đã phàn nàn với cha sở.» Nhưng ngài là một con người của cầu nguyện. Ông từ đã nhận ra điều đó rất rõ. Ông để ngài lại trong nhà thờ, và khi quay trở lại vào khoảng trưa để rung chuông Kính Truyền (Angélus), ông thấy Padre Pio như đã ngất đi, trông như đã chết. Một lần, ông Michele đáng kính này thực sự hoảng sợ và chạy bán sống bán chết về nhà cha sở Don Salvatore, vừa

chạy vừa hét : *Zi'arciprè, è morto u monaco !* (Cha sở ơi, thầy dòng chết rồi !) Nhưng cha sở, người đã biết rõ mọi chuyện, không mất thời gian để giải thích cho ông từ trung hậu hiểu thế nào là xuất thân, chỉ nhẹ nhàng bảo ông : «Cứ để ngài yên, ngài sẽ sống lại thôi, còn ông, ông hãy rung chuông trưa và về nhà của ông đi !»

Rồi cha sở cũng đến nhà thờ, lấy cớ là đi lấy sổ sách, để khỏi làm người ta chú ý, vì người dân ở đó có thói quen quan tâm đến chuyện không phải của mình ! Cha đứng gần Padre Pio và ba lần lặp lại câu mà chính ngài từng dạy cho cha : *Padre Pio, torna nei sensi !* Padre Pio, hãy trở lại với nhận thức ! Ngài liền tỉnh lại và hỏi : - «*Mấy giờ rồi ?*» - «Đã đúng Ngọ, cha sở đáp. «*Không ai thấy con chứ ?*» - «Không, chỉ có cha thôi, vị linh mục nói tiếp, vì cha đến lấy sổ sách». Padre Pio dụi mắt và cả hai cùng rời đi. Câu chuyện này được kể lại bởi Rosina Pannullo, cháu gái ruột của cha sở.

Không ai được đụng đến Padre Pio, và dân làng hiền lành ấy thậm chí đã không ngần ngại lên tiếng đe dọa nhẹ nhàng Cha Agostino khi ngài đến thăm Pietrelcina, vì họ nghi ngờ rằng ngài có ý định mang Padre Pio đi nơi khác. Chính Cha Agostino đã viết trong nhật ký của mình :

«... Dân làng Pietrelcina xem Cha Padre Pio của chúng ta như một vị thánh. Một lần, có người nói với tôi: *Padre Agusti' ci vulivi levà lu santariello nuostro? Nui vi rumpimo la faccia !*» Câu này, nói bằng tiếng Napoli, có nghĩa là : “Cha Agostino, cha muốn lấy đi vị thánh nhỏ của chúng tôi ? Chúng tôi sẽ cho cha một trận!” Rõ ràng và dứt khoát, vì khi người ta có một vị thánh trong làng, thì tất nhiên là để giữ lại cho mình !

Giữa cuộc sống tưởng chừng như rất đời thường ấy, Padre Pio lại có những cuộc trò chuyện thân mật với Thiên Đàng và ban đêm thì chiến đấu với cả Hỏa Ngục... Những người sống gần đó, và thậm chí cả gia đình của ngài, đôi khi cũng nghe thấy một vài âm thanh vang vọng...

Nhưng cho đến lúc đó, ngài chưa bao giờ *hướng dẫn* một linh hồn nào theo đúng nghĩa, trên con đường đời sống nội tâm và nên thánh. Tuy nhiên, người ta biết rằng, ngay từ tháng 11 năm 1913 (1/154), Padre Pio đã viết cho Cha Benedetto rằng ngài bắt đầu hiểu rằng ngài có thể chia sẻ những “*kho tàng thiên đàng*” với những linh hồn có khả năng hiểu và sinh lợi ích từ chúng, không chỉ bằng lời nói mà còn qua thư từ. Vì vậy, ngài bắt đầu chấp nhận khả năng duy trì một mối tương quan linh hướng qua thư từ với những linh hồn muốn điều đó.

Dường như đây là lời báo trước về ơn gọi trở thành người hướng dẫn linh hồn của ngài. Ngài đã gửi bức thư đầu tiên cho một linh mục, qua trung gian của Cha Agostino. Vào ngày 26 tháng 11 năm 1913, cha linh hướng của ngài đã viết : «Tôi liệu mình xin cha một điều nữa và mong tìm được câu trả lời, nếu Chúa Giêsu muốn. Xin cha hỏi Thiên Chúa tốt lành xem tôi có thể mở bức thư mà cha đã đưa tôi cho vị linh mục mà cha biết đó không ; nếu tôi có thể sao chép y nguyên để lưu giữ lại, không phải vì tò mò (Xin Chúa gìn giữ tôi khỏi điều đó !)» (1/163) (Ở đây, chúng tôi vẫn giữ nguyên bản gốc bức thư được viết bằng tiếng Pháp chưa chuẩn xác, nhưng vẫn đủ rõ ràng và dễ hiểu).

Padre Pio đã không trả lời yêu cầu đó của cha linh hướng. Điều này cho thấy ngài muốn giữ sự kín đáo sâu sắc trong mối tương quan thư từ đó. Suy cho cùng, đó là chuyện giữa Thiên Chúa và các linh hồn, và không thuộc về bất kỳ ai khác.

Về phần mình, Cha Agostino hoàn toàn mong muốn Padre Pio chấp nhận ban phát cho các linh hồn những ân sủng và ánh sáng mà ngài đã lãnh nhận từ Thiên Chúa một cách dạt dào.

Ngài đã, hơn một lần, trải nghiệm hiệu quả của sự cộng tác với Padre Pio trong việc khuyên nhủ một người này hay một người khác. Chúng ta không biết họ là ai, vì Cha Agostino chưa bao giờ nhắc đến tên của họ.

Đôi khi, ngài hỏi Padre Pio nên nói gì với những người đến tìm ngài để được hướng dẫn. Điều này đặc biệt đúng trong trường hợp của Raffaelina Cerase và chị gái của bà, những linh hồn đã tiến xa trên con đường thiêng liêng, trước khi họ bắt đầu thư từ trực tiếp với Padre Pio. Cuộc trao đổi thư tín thường xuyên này sẽ bắt đầu vào ngày 29 tháng 3 năm 1914.

Trong khoảng hai năm, tức là cho đến khi Padre Pio rời Pietrelcina để chuyển hẳn đến tu viện ở Foggià, ngài sẽ duy trì một mối liên hệ linh hướng qua thư từ với sáu người. Về điều này, vào ngày 24 tháng 2 năm 1914, Cha Agostino sẽ viết cho ngài : «Nếu khi con còn ở nhà, con có thư từ với ai đó, như chẳng hạn người phụ nữ ở Napoli ấy, thì con có thể tiếp tục, ngay cả khi con ở Foggià ; nếu con cảm thấy cần thiết. Đừng sợ những lời dị nghị, vì các bề trên rất vui vì điều đó.» (1/323)

Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu, bởi vì kể từ tháng 9 năm 1916, khi Padre Pio chính thức định cư tại San Giovanni Rotondo, số người ngài hướng dẫn sẽ tăng lên... Từ tu viện trên núi Gargano này, Padre Pio sẽ gửi

những bức thư linh hướng đi khắp nơi, và sứ vụ này sẽ không ngừng phát triển và gia tăng trong suốt bảy năm, cho đến năm 1923 đầy biến động, khi một quyết định từ Tòa Thánh - mà chúng ta sẽ bàn đến sau - buộc ngài phải vĩnh viễn im lặng.

Ngài thực sự bị choáng ngợp !... Ngày 29 tháng 11 năm 1917, Padre Pio viết cho Maria Gargani : *«Con sẽ phải, hồi con gái rất thân yêu của cha, một lần nữa chấp nhận sự ngăn gợn của cha, vì cha đang bị bao vây bởi quá nhiều thư từ và công việc đến mức không biết phải xoay xử ra sao.»* (II tr. 295)

Người ta có thể đoán được sự bối rối của ngài khi, sau một tháng ở San Marco la Catola, Padre Pio trở về San Giovanni Rotondo, vào nửa đầu tháng 5 năm 1918, ngài đã viết cho một người con gái linh hồn khác của mình, Margherita Tresca : *«Con hãy tha lỗi cho cha vì đã không trả lời thư con đúng lúc, vì cha đã tìm thấy nó ở đây, bị kẹp giữa một trận tuyết lở thư từ khác... »*

Ngày 3 tháng 6 năm 1919, ngài viết cho Erminia Gargani : *«Tuy nhiên, con cứ tiếp tục viết thư cho cha đều đặn và hãy gửi thư cho cô Nina Campanile (là giáo viên tiểu học ở San Giovanni Rotondo), và cô ấy sẽ chuyển riêng cho cha, bởi vì nếu con gửi trực tiếp cho cha, với hàng ngàn bức thư đến mỗi ngày, thư con sẽ*

chẳng có cơ may nào được mở ra !» (III/tr. 767)

«Những bài viết của cha được hàng ngàn và hàng trăm ngàn người yêu cầu, ngài viết ngày 4 tháng 12 năm 1920 cho Assunta di Tomaso, và cha không muốn đưa chúng cho những người quen ăn quả sồi và phán đoán bằng con mắt xác thịt. Họ muốn thấy, muốn nhìn và muốn nếm theo cách của những kẻ xác thịt và trần tục... » (III/tr. 444)

Bởi vì Padre Pio không muốn dành thời gian quý báu, vốn theo ngài là quá ngắn ngủi, cho những người khiến ngài lãng phí nó, mà chỉ muốn dành hoàn toàn cho những ai thực sự mong cầu một chút ánh sáng cho linh hồn mình.

Những lá thư linh hướng, chân dung tự họa của Padre Pio

Trong các lá thư linh hướng - điều này dễ hiểu - Padre Pio đề cho đời sống kết hợp với Thiên Chúa, vốn thiêu đốt toàn bộ linh hồn ngài, tuôn trào ra. Qua toàn bộ thư từ mà ngài đã viết, và chúng ta sẽ trích dẫn một số đoạn, người ta thấy hiện lên, như một mẫu số chung, một định hướng nhằm nâng linh hồn ngày càng tiến đến sự kết hợp trọn vẹn với Thiên Chúa, qua sự thanh luyện và hoàn thiện trong tình yêu. Ngài luôn tôn trọng - điều

này rất rõ ràng - con đường và các giai đoạn của từng trong số linh hồn mà ngài viết thư cho, tính khí của họ, tính cách, văn hóa, địa vị xã hội. Ngài thực sự trở nên tất cả cho mọi người, ngài hướng dẫn họ qua những thời kỳ khô khan thiêng liêng cũng như trong những lúc được ủi an, qua *đêm tối linh hồn* cũng như *những ngày sáng tỏ*. Chính ngài, hơn ai hết, đã từng trải qua tất cả điều đó, và ngài biết rất rõ mình đang nói về điều gì.

Một con đường duy nhất : Thập giá

Như vậy, điều cần thiết là phải không ngừng tiến lên cao hơn nữa, để gặp gỡ Chúa qua thập giá và cuộc khổ nạn, bởi vì không có con đường nào khác ngoài con đường chính Padre Pio đã đi qua, để cuối cùng được sống trong sự kết hợp thân tình.

Giờ đây, chúng ta có thể hiểu rằng, trong khi kể lại cuộc đời của Padre Pio, trong cái nhìn mà chúng ta cố gắng hướng về linh hồn vĩ đại và tuyệt diệu ấy, linh hồn ngày càng được ghi dấu sâu đậm bởi ơn gọi cộng tác trong công cuộc cứu chuộc của thế giới, chúng ta sẽ thường xuyên nhắc đến một hoặc nhiều bức thư linh hướng của ngài. Bởi vì, những gì ngài viết cuối cùng cũng chỉ là phản ánh trung thực những gì đã xảy ra trong linh hồn ngài vào đúng thời điểm ấy trong cuộc đời. Như vậy, từng chút một, qua những tài liệu mới

này, sẽ có thêm những nét chấm phá quý báu giúp hoàn thiện và làm tròn bức chân dung của một linh hồn bùng cháy bởi Tình yêu Thiên Chúa.

Ngày 21 tháng 3 năm 1914, Cha Benedetto, người vẫn luôn tỏ ra dè dặt hơn, hoặc ít nhất là kín đáo hơn đối với Padre Pio, đã phàn nàn : «Cha muốn con nói cho cha biết điều gì đang diễn ra trong tâm trí con, đã lâu rồi con im lặng và cư xử như thể cha là một người xa lạ. Vậy nên cha muốn con viết cho cha một bức thư dài, và ngoài những tin tức của con, con cũng hãy thỉnh ý Chúa để nhờ vào Lòng Nhân Từ và Thánh Thiêng của Người, Người ban cho chúng ta biết điều gì Người chờ đợi nơi cha và nơi Tỉnh Dòng. Hãy nói cho cha biết tất cả, vì vâng phục thánh, và một cách rõ ràng.» (1/182)

«Đã năm tháng rồi kể từ khi con gửi cho cha bản tường trình cuối cùng về linh hồn con, Padre Pio trả lời năm ngày sau, vào ngày 21 tháng 3 năm 1914. Kể từ ngày đó, Chúa vô cùng nhân lành đã giúp con cách mạnh mẽ bằng Ân Sủng của Người. Thiên Chúa đã ban cho linh hồn con những ân huệ rất lớn lao. Con cảm nhận rằng với những trợ lực dồi dào như thế, linh hồn con đã được cải thiện trong lĩnh vực mà con sắp kể với cha. Nguyên mọi tạo vật dâng lời ca ngợi và chúc tụng Người đến muôn đời !»

Ngọn lửa sống động của tình yêu

«*Ngay khi con bắt đầu cầu nguyện, Padre Pio tiếp tục, con liền cảm thấy trái tim mình như bị tràn ngập bởi một ngọn lửa của tình yêu sống động. Ngọn lửa này không giống bất kỳ ngọn lửa nào của thế gian này. Đó là một ngọn lửa tinh tế và rất dịu dàng, nó thiêu đốt nhưng không gây đau đớn nào cả. Chính ngọn lửa ấy lại quá dịu dàng và ngọt ngào đến nỗi linh hồn cảm thấy khoái lạc, và được no thỏa đến mức không còn mong muốn gì thêm nữa; và lạy Chúa, điều đó thật là một điều kỳ diệu tốt bậc đối với con, mà có lẽ con sẽ không bao giờ hiểu được, nếu không phải trong quê hương thiên quốc.*

Khát vọng này, thay vì làm mất đi sự khao khát của linh hồn, thì lại càng hoàn thiện nó hơn nữa. Niềm hoan lạc mà linh hồn cảm nghiệm, nơi sâu thẳm nhất của chính nó, không những không bị suy giảm bởi khát vọng ấy, mà còn ngày càng được tăng thêm mãnh liệt. Ta cũng có thể nói như thế về khát khao luôn được tận hưởng ngọn lửa sống động ấy, vì một khát khao như thế không thể được thỏa mãn bởi niềm vui, nhưng lại được siêu việt hóa không ngừng nhờ chính niềm vui ấy.

Từ đó, cha sẽ hiểu rằng con ngày càng ít có khả năng suy nghĩ bằng lý trí hay sử dụng các giác quan.

Con không biết liệu mình có diễn đạt được rõ ràng hay không, nhưng con không biết cách nào tốt hơn để giải thích. Linh hồn mà Thiên Chúa đặt vào trạng thái ấy, được làm giàu bởi biết bao nhận thức từ trời cao, lẽ ra phải có thể nói nhiều hơn; nhưng thực tế lại không phải vậy, nó trở nên gần như câm lặng. Con không biết hiện tượng này có chỉ xảy ra với riêng con hay không. Nói một cách rất tổng quát, và thường là qua những lời thiếu sắc thái, linh hồn chỉ có thể diễn tả được một phần rất nhỏ những gì mà Đấng Phu Quân linh hồn đang thực hiện trong nó.

Nhưng xin cha hãy tin, thưa cha yêu dấu, rằng tất cả điều đó không phải là một nỗi khổ nhỏ đối với linh hồn. Nó giống như điều có thể xảy ra với một chú mục đồng nghèo được đưa vào một phòng hoàng gia, nơi chất đầy những vật báu mà chú chưa từng nhìn thấy bao giờ. Sau khi rời khỏi gian phòng hoàng gia đó, chú mục đồng chắc chắn sẽ vẫn còn ghi nhớ trong trí tất cả những vật quý giá và xinh đẹp ấy, nhưng chú sẽ không biết được số lượng của chúng, cũng như không thể gọi đúng tên của chúng. Chú rất muốn nói cho người khác nghe về những gì mình đã thấy, và sẽ huy động tất cả khả năng hiểu biết và lý trí của mình để làm được điều đó, nhưng khi thấy rằng mọi nỗ lực của mình cũng không thể diễn đạt cho người khác hiểu, chú sẽ thích im

lặng hơn nhiều.

Điều đó cũng xảy ra với linh hồn con, linh hồn mà, chỉ nhờ vào lòng nhân hậu của Thiên Chúa, đã được nâng lên tới một bậc cao như thế trong đời sống cầu nguyện. Than ôi, thưa cha, con vẫn thấy rằng ví dụ này chẳng thể nào lột tả hết được điều ấy...»

Padre Pio dường như, tại đây, đã đạt đến đỉnh cao nhất của bậc thang thần bí, con đường hợp nhất. Ngài hoàn toàn tan biến trong Thiên Chúa, đắm chìm trong tình yêu Thiên Chúa. Trong trạng thái hợp nhất ấy, ngài không còn thuộc về thế gian nữa.

«Tất cả những điều phi thường này, thay vì dừng lại, lại càng phát triển mạnh mẽ hơn, ngài tiếp tục. Con cảm thấy những cuộc xuất thần trở nên mạnh mẽ hơn, và chúng thường xảy ra với một cường độ lớn đến nỗi mọi nỗ lực của con để ngăn chặn chúng hoàn toàn vô ích. Thiên Chúa đã đặt linh hồn con trong một sự dứt bỏ hoàn toàn khỏi những thứ trần thế, và con cảm thấy linh hồn mình ngày càng mạnh mẽ hơn trong sự tự do tinh thần.

Con cảm thấy rằng Thiên Chúa đã đổ vào sâu thẳm linh hồn con nhiều ân sủng liên quan đến lòng trắc ẩn đối với nỗi khốn khổ của tha nhân, đặc biệt là với

những người nghèo khổ. Lòng cảm thương sâu sắc mà linh hồn con cảm nhận được khi nhìn thấy một người nghèo khổ khiến nơi sâu thẳm của linh hồn con phát sinh một khát vọng mãnh liệt muốn giúp đỡ họ, và nếu chỉ nghe theo ý riêng của mình, con sẽ sẵn sàng cởi bỏ áo của mình để mặc cho họ.

Rồi nếu con biết ai đó đang đau khổ, cả về thể xác lẫn tâm hồn, thì con sẽ làm mọi sự trước mặt Chúa để thấy người ấy được giải thoát khỏi khổ đau. Con sẵn sàng mang lấy tất cả nỗi thống khổ của họ để thấy họ được cứu rỗi, và con sẽ hiến dâng cho họ mọi hoa trái của những đau khổ ấy, nếu được Chúa cho phép.

Con thấy rõ rằng đó là một ân huệ rất đặc biệt của Thiên Chúa, bởi vì trong quá khứ, dù con chưa bao giờ từ chối, nhờ lòng thương xót của Thiên Chúa, việc giúp đỡ những người gặp khó khăn, nhưng tự bản chất, con cảm thấy rất ít, thậm chí hầu như không có lòng trắc ẩn đối với những đau khổ của họ.

Nhờ những ân huệ mà Thiên Chúa không ngừng ban cho con, con thấy mình ngày càng được củng cố trong lòng tin thác vào Thiên Chúa. Trong quá khứ, đôi khi con cảm thấy cần đến sự giúp đỡ của người khác, nhưng giờ đây thì không còn nữa. Con biết, bằng chính kinh nghiệm của mình, rằng phương thuốc thực sự để không

sa ngã là cây dựa vào Thánh Giá của Chúa Giêsu với một lòng tin tưởng tuyệt đối nơi Người, Đáng đã muốn chịu đóng đinh trên đó để cứu độ chúng ta.»

Và Padre Pio trả lời Cha Benedetto... người cũng rất muốn, như ngài nói, có được một vài ánh sáng ; cho dù chỉ là vì lợi ích của Tỉnh dòng :

«Con đã cầu nguyện, và con vẫn luôn cầu nguyện cho điều cha mong ước, Padre Pio tiếp tục, nhưng con kiêng không dâng những lời xin lên Chúa để nhận được một câu trả lời, vì chính Người đã cấm con làm điều đó. Nếu trước đây, Chúa cho phép, thậm chí muốn con dâng lên Người những lời cầu xin trong một hoàn cảnh này hay khác, vì đó là ý muốn tốt lành của Người, thì từ một thời điểm nào đó, Người đã không còn chấp nhận cách làm cũ ấy nữa : Một lần, Chúa đã phán với con rằng : Cách đó thì phù hợp, với những ai còn là những đứa trẻ nhỏ trên đường lối của Cha, còn Cha thì muốn con hãy ra khỏi tình trạng ấu trĩ ấy !

Xin hãy cầu nguyện, con khẩn nài cha, cho người đang chuyển cầu, dù bằng những lời cầu nguyện rất nghèo nàn, nhưng luôn luôn và liên tục, cho ý chỉ của cha trước mặt Chúa.

Con trai của cha, Thầy Pio» (1/183)

Nếu suy ngẫm kỹ, ta thấy rằng Chúa chẳng làm gì khác ngoài việc làm cho Padre Pio - và qua ngài, qua mỗi người chúng ta... hiểu rằng Người là một Người Cha biết rõ điều con cái mình cần trước cả khi chúng cất lời cầu xin. Điều này chính là minh họa hoàn hảo cho lời Chúa Giêsu đã nói : Hãy tìm kiếm Nước Thiên Chúa trước tiên, tức là, hãy tìm kiếm trước tiên để Chúa làm Vua trong trái tim bạn, để Người chiếm lấy toàn bộ chỗ trong lòng bạn, và để Người là mối bận tâm và tình yêu duy nhất của bạn ; phần còn lại sẽ được ban cho bạn, nghĩa là tình yêu của Cha trên trời sẽ làm thỏa mãn mọi ước vọng của bạn, miễn là những điều ấy phù hợp với Thánh Ý của Người. Đó chính là Đức Tin thuần khiết, là lòng tin thác mù quáng, mà Người đòi hỏi nơi ta.

Ba ngày sau đó, ngày 19 tháng 3 năm 1914, Chúa nhật Thương Khó lần đầu tiên, Padre Pio viết thư cho Raffaelina Cerase. Cô đã thổ lộ với ngài, vào ngày 24 tháng 3, tình trạng linh hồn của mình, cô đã mô tả lớp sương mù dày đặc đang che mờ đôi mắt, cảm thức mãnh liệt về sự hư vô và tội lỗi của bản thân đang dày vò cô, sự xác tín rằng mình *vẫn chưa làm được gì* cho Chúa, điều đó đè nặng lên cô, và mặc dù vậy, cô vẫn có một ước vọng mãnh liệt được hoàn toàn thuộc về Chúa.

Raffaelina quả là một linh hồn thật đẹp... Nơi cô, ta có được những khởi đầu của công việc Hướng dẫn thiêng liêng của Padre Pio. Raffaella (hay Raffaelina) là một quý bà thuộc tầng lớp quý tộc ở Foggia. Sinh ngày 1 tháng 11 năm 1868 tại Foggia, cô sẽ lìa trần sau một căn bệnh dài vào ngày 25 tháng 3 năm 1916. Nàng tự nhận việc hoán cải của mình bắt đầu vào năm 1889. Kể từ thời điểm đó, cô đã gia nhập hàng ngũ của Dòng Ba Phanxicô và hoạt động tích cực trong chi hội nữ giới của Phong trào Công giáo Tiến hành.

Cô chịu nhiều đau khổ do sự chia rẽ nội bộ trong chính gia đình mình vì lý do tài sản, sau khi người cha qua đời vào năm 1904. Từ năm 1907 đến 1914, cô phải cùng chị gái Giovina rời khỏi ngôi nhà cha mẹ để thuê một căn hộ sống tạm.

Vào cuối giai đoạn đó, qua trung gian Cha Agostino, Raffaelina bắt đầu có liên hệ thư từ với Padre Pio. Nhưng mãi đến ngày 17 tháng 2 năm 1916, khi Padre Pio vừa mới đến Tu viện Sainte-Anne ở Foggia trong ngày hôm đó, ngài mới có thể gặp người phụ nữ mà ngài đã trao đổi thư từ suốt ba năm qua. Một tháng sau đó, ngài đã vuốt mắt cô về với Chúa.

Raffaelina là *một linh hồn đã tiến rất xa trong đời sống đạo đức*, như thánh Phanxicô Salêsiô từng nói, và những bức thư thiêng liêng mà cô trao đổi với Padre Pio là nguồn nâng đỡ quý báu đối với chúng ta, bởi chúng diễn tả rõ ràng tình trạng của một linh hồn đang chìm đắm trong thử thách, được nâng đỡ trong cuộc chiến nội tâm bởi một linh hồn linh mục - và quả là một linh hồn đặc biệt, linh hồn của Padre Pio ! - ngài cũng đang vật lộn trong cùng một cơn bão thiêng liêng ; hai linh hồn, cả hai đều khát khao Thiên Chúa, đang chiến đấu như hai cánh chim mắc cùng một tấm lưới, mong sớm bay lên trời.

Padre Pio rất chăm chú khi viết các bức thư hướng dẫn thiêng liêng mà ngài gửi đi, trước hết vì linh hồn, đặc biệt là khi đã tiến xa trên đường trọn lành, rất cần sự nâng đỡ của người hướng dẫn, và kể đến là bởi chính ngài cảm thấy việc thư từ ấy là một đòi hỏi của sứ mạng tông đồ, phải bùng cháy trong trái tim của mọi linh mục. Đối với Padre Pio, việc Hướng dẫn thiêng liêng là một hoa trái của tình yêu siêu nhiên của ngài. Để giúp đỡ và nâng đỡ linh hồn ấy, ngài không thể làm gì khác ngoài việc chia sẻ những khó khăn và lo âu của họ. Vì vậy, ngài viết :

«Cha cảm thấy tất cả những đau khổ của con như thể là của chính cha. Biết được rằng con đang bị dày vò như thế khiến cha tự nhiên nói với Chúa rằng Người hãy truyền lệnh cho kẻ thù ngưng lại một chút trong cuộc tấn công dữ dội này, hoặc là xin Người gia tăng trong con sức mạnh để chống đỡ, với một lòng phó thác dịu dàng theo Thánh Ý Người.

... Cha cảm thấy một niềm vui thiêng liêng vì tình yêu đặc biệt mà Chúa Giêsu dành cho con. Dấu chỉ chắc chắn của tình yêu ấy chính là cơn bão đang đổ xuống đầu con và làm con chao đảo hoàn toàn...» Một lần nữa, Padre Pio rất hiểu mình đang nói gì. Ngài biết rất rõ những cơn bão mà kẻ thù giăng ra là như thế nào ! *«Chính Thiên Chúa, Padre Pio tiếp tục, cảnh báo rằng cơn cám dỗ là một cuộc thử thách để linh hồn kết hiệp với Thiên Chúa...*

Do đó, việc con bị xáo trộn nội tâm là dấu chỉ rằng con đang phục vụ Thiên Chúa, và rằng càng trở nên thân mật và bạn hữu với Thiên Chúa, thì cơn cám dỗ càng dấy lên mạnh mẽ hơn chống lại con. Cám dỗ là một dấu hiệu rất mạnh mẽ cho thấy Thiên Chúa đang kết hợp với linh hồn.»

Và Padre Pio còn nói rõ : *«Tất cả những gì làm con nản lòng trong tâm hồn, như ý nghĩ rằng Thiên Chúa sẽ trừng phạt con vì đã rước lễ và xưng tội không xứng đáng, và vì tất cả những thực hành đạo đức khác mà con đã thực hiện cách hời hợt, hãy tin cha, đó đều là những cám dỗ thực sự và hoàn toàn, mà con phải xua đuổi khỏi mình, vì hoàn toàn không đúng rằng con đã xúc phạm đến Chúa trong những điều đó, bởi ân sủng luôn tỉnh thức của Chúa Giêsu đã gìn giữ con cách trọn vẹn khỏi những lỗi phạm như vậy.»*

Và Padre Pio, nhắc lại một trong những khẳng định mà cha linh hướng của ngài đã từng viết cho ngài, nói với Raffaolina : *«Đó là công việc của thần dữ khi khiến con tin rằng cả cuộc đời quá khứ của con đầy rẫy những tội lỗi !... Tình trạng hiện tại của con là một hiệu quả của tình yêu con dành cho Thiên Chúa.*

Hãy lấy lại sức mạnh và hãy vui mừng khi biết rằng Cha trên trời cho phép ma quỷ có những cuộc tấn công này, bởi vì lòng thương xót của Người khiến con trở nên quý giá đối với Người, và Người muốn con nên giống Con Chí Thánh của Người trong những cơn thống khổ nơi hoang địa, trong vườn Cây Dầu và trên Thánh Giá...

... Đừng bao giờ buông mình theo chính mình, hãy đặt trọn niềm tin tưởng vào một mình Thiên Chúa. Hãy trông cậy vào Người để nhận được mọi sức mạnh, và đừng quá ao ước được giải thoát khỏi tình trạng hiện tại. Hãy để Chúa Thánh Thần hành động trong con. Hãy phó mình cho tất cả những chuyển động của Người và đừng sợ gì cả... »

Nhưng rồi, với một sự khiêm nhường biết bao, Padre Pio sẽ xin cô con gái thiêng liêng mới của mình cầu nguyện cho ngài : *«Hãy tha lỗi cho cha nếu cha không thể tiếp tục, vì sức lực của cha đang suy yếu, và trước khi kết thúc lá thư này, cha tha thiết khẩn xin con, cũng như người chị thánh thiện của con, đừng ngừng cầu nguyện với Chúa Giêsu dịu hiền cho linh hồn nổi loạn này, cứng đầu này, để nó không trở nên bất trung với Thiên Chúa !»*

Và như thế, một cuộc trao đổi thư từ dài lâu sẽ bắt đầu giữa Padre Pio và Raffaelina Cerase : *«Không cần cha phải nói thêm, con có thể tùy nghi sử dụng khả năng nghèo nàn của cha như con muốn và bao nhiêu tùy ý, Padre Pio viết. Hãy viết thư cho cha, như thế con luôn làm cha vui lòng, mỗi khi con cảm thấy cần thiết.»* (III-2) Raffaelina chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội ấy !...

Cha Agostino, người mà Padre Pio đã gửi lời chào qua trung gian Raffaelina, vô cùng vui mừng vì điều đó. Cha rất mong mỗi người con yêu quý của mình trực tiếp đảm nhận linh hồn đặc biệt này, một linh hồn mà có thể chính cha không còn dám trực tiếp hướng dẫn nữa. Từ lâu, như chúng ta đã biết, cha đã phó thác linh hồn ấy cho lời cầu nguyện của Padre Pio, từ lâu, cha đã xin Padre Pio cho ý kiến về trường hợp này.

«Khi ghé qua Foggia, cha viết ngày 15 tháng 4 năm 1914, cha đã nhận được lời chào của con qua trung gian của linh hồn thánh thiện ấy. Hãy luôn cố gắng làm điều tốt cho linh hồn này, hiện giờ cô ấy đã khá hơn và tạ ơn Chúa vì điều đó. Nhưng cha cũng xin con đừng quên linh hồn nghèo nàn của cha. Cha biết rõ rằng con vẫn luôn cầu nguyện cho cha, nhưng thỉnh thoảng, khi Chúa Giêsu cho phép, hãy cho cha biết tin về con. Chẳng hạn, đã một thời gian rồi con không nói gì với cha về tinh thần của con ; dịp lễ Phục Sinh, chỉ là một tấm bưu thiếp minh họa, thế thôi... Nếu chính Chúa Giêsu muốn con không viết thư cho cha, thì tốt, Fiat !... Nhưng nếu là kẻ thù gây nên điều đó, hãy khinh miệt nó và viết thư cho cha khi nào con có thể.» (1/185)

Và Cha Agostino kết thúc bức thư của mình bằng cách nói về những bài giảng mà ngài đã giảng nhân

dịp Lễ Phục Sinh, và dường như đã đem lại một vài hoa trái. Tuy nhiên, ngài thêm rằng : «Nhưng hãy cầu nguyện đi, con trai yêu dấu, vì đám đông ngày càng rời xa tư tưởng về Thiên Chúa.» Câu nói này sẽ gây ra một nỗi đau lớn trong tâm hồn yêu thương của Padre Pio. Ngài sẽ bày tỏ điều đó trong bức thư hồi đáp của mình :

Ngày 20 tháng 4 năm 1912, Padre Pio hồi đáp Cha Agostino. Ngài bày tỏ niềm vui vì đã nhận được thư của cha và sự mãn nguyện khi biết sức khỏe của cha vẫn tốt. Nhưng ngài tiếp tục :

«Con không giấu gì cha về nỗi đau thắt trong tim con khi chứng kiến biết bao linh hồn lìa xa Chúa Giêsu, và điều khiến máu đông lạnh hơn quanh trái tim con, là có rất nhiều linh hồn lìa xa Thiên Chúa, nguồn nước hằng sống, chỉ vì họ bị thiếu vắng Lời của Thiên Chúa. Mùa gặt thì nhiều, mà thợ gặt thì ít. Vậy ai sẽ thu hoạch mùa màng trong cánh đồng của Giáo Hội đây, khi mà lúa đã chín gần đến ngày gặt ? Chẳng lẽ chúng sẽ bị bỏ lại trên mặt đất vì thiếu người làm ? Hay sẽ bị những kẻ sai đi bởi Satan, là những kẻ, than ôi, vô cùng đông đảo và hoạt động rất mạnh mẽ, thu hoạch lấy ? Ôi không ! Nguyện xin Thiên Chúa dịu dàng đừng bao giờ để điều đó xảy ra ! Nguyện Người thương xót sự yếu đuối của con người, vốn ngày càng trở nên tội độ !»

Những đám mây u tối

Tiếp tục bức thư, Padre Pio thú nhận rằng ngài lại rơi vào tình trạng buồn sầu tột độ, trong đêm tối dày đặc nhất. Ngài gần như quên mất những ân huệ trước đây của Thiên Chúa, nhưng ngài rất hiểu thế nào là *Đêm Tối Tâm Linh* và thử thách khủng khiếp mà nó gây ra cho linh hồn đang phải chịu đựng, - chính linh hồn ngài lúc ấy - và ngài kiên nhẫn đợi theo thánh ý Thiên Chúa :

«Con phải nói gì về linh hồn nghèo nàn của con đây? Than ôi, nó đã tỏ ra quá bất trung với Người Yêu Dấu của mình. Nhưng chúc tụng Chúa, Đáng không bao giờ rút lại lòng thương xót của Người khỏi con ! Có những lúc, trên bầu trời linh hồn con, tích tụ những đám mây đen dày đặc và u tối đến mức không để lộ ra được, dù chỉ là một tia sáng le lói. Đối với linh hồn nghèo nàn của con, đó là đêm tối sâu thẳm, là cả hỏa ngục tuôn trào ra với những tiếng gầm rú từ vực thẳm; cả cuộc đời xấu xa của con hiện về, và điều đáng sợ nhất là chính linh hồn con, bằng tính khí và trí tưởng tượng của nó, dường như bị xúi giục âm mưu chống lại chính nó...

Những ngày tươi đẹp đã từng sống trong bóng rợp của Chúa mình hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí. Nỗi xé lòng mà linh hồn khôn khổ phải chịu đựng dữ dội đến

mức con không thể phân biệt nó với những cực hình tàn bạo mà các linh hồn bị đọa trong hỏa ngục phải chịu. Nỗi xé lòng này không kéo dài lâu, và thực ra không thể kéo dài, bởi nếu trong những giây phút ấy linh hồn vẫn còn sống, thì đó chỉ có thể là do một đặc ân rất lớn lao từ Thiên Chúa...

Chúng ta, những phạm nhân nghèo nàn, chèn ép nào còn sống thì sẽ chẳng bao giờ thấu hiểu được mầu nhiệm của Quyền Năng Tuyệt Đối nơi Thiên Chúa. Điều duy nhất trong những xáo trộn dữ dội ấy không bị xáo động, chính là điểm sâu thẳm nhất của linh hồn, nơi vẫn luôn đi kèm một sự bình an tột cùng. Ở phần nội tâm, điểm ấy hầu như không được cảm nhận, nhưng nếu không còn chỗ nào khác để bám víu, thì chính nơi đó, Thiên Chúa dùng để nâng đỡ sự sống.

Tuy nhiên, con vẫn phải nói lại, đây là một mầu nhiệm mà con không được phép xuyên thấu. Giữa muôn vàn thử thách mà Cha Trên Trời đã gửi đến cho con, thì thử thách này là sắc bén nhất. Đó là một cuộc thử lửa, dầu vậy hoàn toàn khác biệt với lửa vật chất của trần gian. Nhưng giữa hai loại lửa này vẫn có một thuộc tính chung, là thiêu rụi và tiêu hủy mọi sự cản trở đường đi tự do của chúng đến mục tiêu sau cùng.

Thật vậy, khi linh hồn bước ra khỏi ngọn lửa thiêu đốt ấy, người ta sẽ thấy nó được thoát khỏi chiếc áo của con người cũ. Con xin dừng lại tại đây, vì con bị cấm không được viết thêm nữa...» (1/186)

Ngày 4 tháng 5 năm 1914, trong một bức thư gửi cho Cha Benedetto (1/187), Padre Pio giải thích tình trạng linh hồn của mình bằng những từ ngữ gần như giống hệt với những gì ngài đã viết cho Cha Agostino. Có lẽ ngài còn làm rõ hơn điều ngài gọi là «những tiếng gầm rú từ hang sâu» của địa ngục cuồng nộ: đó là cả cuộc đời đã qua hiện về nơi tâm thức, với tất cả những thiếu sót, tội lỗi đã nhiều lần khiến ngài xa cách Thiên Chúa. Một sự phóng đại đạo đức chăng? Có thể là vậy. Nhưng cần phải nhắc lại điều này, để khiến chúng ta tự cảm thấy hổ thẹn: càng gần Chúa bao nhiêu, linh hồn càng trở nên nhạy bén trước cả những khuyết điểm nhỏ nhất. Ước chi chúng ta luôn cảm nhận được sự dày vò như thế !

Nhưng ngài biết rõ, một lần nữa, điều Thiên Chúa muốn qua tất cả những thử thách này. Ngài đã viết, vào ngày 11 tháng Tư, cho Raffaelina Cerase, khi gửi lời chúc Phục Sinh đến cô :

«Con xin cha cầu nguyện với Chúa để, trong lòng nhân hậu vô biên của Người, Người thương tỏ cho biết Người mong đợi điều gì nơi con. Vậy thì, Chúa Giêsu muốn làm cho con phải bối rối, phải rung chuyển, phải bị đánh đập, bị sàng sảy như lúa, để linh hồn con đạt đến sự trong sạch và tinh tuyền mà Người mong muốn; lẽ nào lúa có thể được cất vào kho nếu không được làm sạch khỏi cỏ lùng hay vỏ trấu ? Lẽ nào vải lanh có thể được cất vào tủ của chủ nếu trước đó chưa được tẩy trắng ? Linh hồn được chọn cũng phải như vậy.

Cha hiểu rằng các con cảm dỗ dường như làm vẩn đục linh hồn thay vì thanh tẩy nó, nhưng thực ra là ngược lại. Không phải như vậy đâu. Hãy nghe các Thánh nói gì về điều này, và đối với con, hãy coi điều Thánh Phanxicô Salê vĩ đại đã nói là đủ : những cảm dỗ giống như xà phòng được thoa lên quần áo, trông như làm bẩn nhưng thực ra là đang làm sạch. Tuy nhiên, thật tốt là con luôn cầu xin Chúa Giêsu đừng để mình rơi vào cảm dỗ, và cha cũng vậy, dù yếu đuối, cha sẽ cầu nguyện cho điều đó.

... Hãy mạnh mẽ và vui tươi trong tâm hồn, bởi vì Chúa đang ở trong lòng con, Người sẽ chiến đấu cho con và cùng con. Vậy ai sẽ chiến thắng ? Ai mạnh hơn Người ? Ai có thể chống lại Vua Trời ? Tạo vật là gì, cả

hỏa ngục là gì, so với Chúa ?»

Và Padre Pio đưa ra cho Raffaelina Cerase lời khuyên mà chính ngài cũng đã nhận được, và ngài đang sống theo vào chính lúc này, bởi đừng quên rằng, vào thời điểm ngài viết những dòng này, linh hồn ngài cũng đang vật lộn trong nỗi kinh hoàng của *Đêm Tối Tâm Linh* :

«Hãy giữ vững trong tư tưởng an ủi rằng chị luôn có Thiên Chúa ở cùng, và đừng bao giờ để mình bị cuốn vào những cơn bão tố của Satan... » Và về vấn đề cầu nguyện : «Con cảm thấy mình không biết cầu nguyện, con buồn khổ vì không có ơn suy niệm thánh thiện và sự hiện diện của Thiên Chúa, nhưng ngược lại, Cha nói với con rằng Chúa dịu dàng, dù con không xứng đáng, đã tô điểm cho con bằng ân sủng của tình yêu thánh thiện của Người, bằng đức ái. Vì điều đó, hãy tôn vinh Cha trên trời rất dịu ngọt !»

Và Padre Pio giải thích với người con thiêng liêng của ngài rằng tất cả những «tiếng thở dài của linh hồn» cô, niềm khao khát được «hoàn toàn thuộc về Chúa Giêsu», sự nóng lòng muốn «Nước Thiên Chúa được lan rộng khắp nơi», nhu cầu muốn những ràng buộc còn đang giữ cô lại trong thân xác này sớm được tháo gỡ, tất cả đều là những hiệu quả của tình yêu Chúa Giêsu nơi linh hồn cô. Không cần thiết, đối với linh hồn ấy,

linh hồn nghĩ rằng mình «vẫn chưa làm gì cho Chúa Giêsu» phải sống một đời sống truyền giáo năng động. *«Linh hồn, Padre Pio viết, có thể truyền bá vinh quang của Thiên Chúa và làm việc cho phần rỗi các linh hồn bằng cách sống một đời sống thực sự Kitô hữu, luôn cầu nguyện cùng Chúa để “triều đại của Người đến”, để “Danh Người được thánh hóa” và để Người “đừng để chúng con sa chước cám dỗ”, “nhưng cứu chúng con khỏi sự dữ.” »*

Và ngài yêu cầu Raffaelina hãy hiến thân hoàn toàn cho việc cầu nguyện theo những ý chỉ lớn lao của Giáo Hội và của thế giới, mà không dừng lại ở những bận tâm quá đời nhân loại.

Còn về những bức thư, chẳng phải là thiên thần đang canh giữ và trông coi việc chuyển phát của chúng sao ? *«Cha nghĩ rằng tốt hơn là đừng “gửi bảo đảm” các bức thư, ngài viết, vì chúng đã được trao phó vào những bàn tay rất tốt lành.» (II/4)*

Kỷ niệm về ngày được thêm sức

Ngày 12 tháng 5 năm 1914, Padre Pio kể lại cho Cha Agostino về chuyến viếng thăm của Tổng Giám mục Bénévent, Đức Cha Bonazzi, người đã đến Pietrelcina để ban Bí tích Thêm Sức cho «bốn trăm năm mươi

người, cả lớn lẫn nhỏ».

«Cha sẽ hiểu được chúng con đã bận rộn biết bao để nghe xưng tội và dạy dỗ tất cả các bạn trẻ ấy nhằm chuẩn bị họ xứng đáng lãnh nhận Bí tích Thêm Sức.

Đó là một điều rất xúc động, đến mức khiến chúng con rơi lệ, khi nhìn thấy hàng trăm người đến gần với các Bí tích. Con hết sức vui mừng vì bao linh hồn đã nhận được ơn ích từ Cha của ánh sáng. Một lời ngợi khen muôn đời xin được dâng lên Chúa Cha trên trời !

Con chưa bao giờ được tham dự một nghi lễ thánh thiêng như vậy kể từ ngày con được thêm sức. Con đã rơi nước mắt an ủi trong lòng trong nghi lễ thánh ấy, vì nó khiến con nhớ lại điều mà Chúa Thánh Thần, Đấng Bảo Trợ Rất Thánh, đã làm cho con cảm nhận trong ngày con lãnh nhận Bí tích Thêm Sức, một ngày vô cùng đặc biệt và không thể nào quên trong suốt cuộc đời. Biết bao xao động ngọt ngào mà Thánh Thần Ủi An đã ban cho con trong ngày ấy ! Khi nghĩ đến ngày ấy, con cảm thấy toàn thân mình cháy bừng trong một ngọn lửa mãnh liệt, một ngọn lửa thiêu đốt, nuốt trọn, nhưng không gây đau đớn.

Phải chi con được thiêu rụi càng sớm càng tốt bởi ngọn lửa ấy thì con sẽ hạnh phúc biết bao ! Ôi, vâng!

Ước gì Chúa Cha rất dịu hiền của Chúa Giêsu cuối cùng tỏ lộ Sự Hiện Diện của Người cho kẻ đang khao khát tìm kiếm Người một cách mãnh liệt. Và vì không ai có thể chiêm ngắm Người mà không chết, thì thà rằng Người giết con đi, và con sẽ xem đó là niềm hạnh phúc, vì được lời thì hơn mất.

Linh hồn con rất khao khát được thấy mình hoàn toàn thuộc về Thiên Chúa cao cả này, Đáng mà vì tình yêu của Người, lòng con cảm thấy bị cuốn đi và đắm thâu. Trong đau khổ, linh hồn bé nhỏ ấy chịu đựng việc phải tiếp tục trì hoãn việc thực hiện những ước vọng nồng cháy của mình, nó không còn chịu nổi nỗi đau đang hành hạ nữa.

Ôi linh hồn đáng thương ! Nó đã mỏi mệt vì phải nhìn ngắm Đáng Phu Quân, Đáng đã lấy đi tất cả nơi nó, qua “suối nước pha lê”. Nó mong muốn được nhìn thấy trọn vẹn và hoàn hảo khuôn mặt ấy, khuôn mặt mà nó chỉ mới thoáng thấy nét phác thảo đầu tiên. Tóm lại, nó muốn được thấy Ngôi Lời, Con Thiên Chúa, là ánh sáng huy hoàng của Vinh Quang Thiên Chúa, và là sự mạc khải trọn vẹn của chính bản thể Thiên Chúa.

Hãy mạnh dạn xin Chúa Giêsu, con nài xin cha, hãy kết thúc sự xé nát quá đỗi này. Xin cha hãy xin Người tỏ lộ và bày tỏ vẻ đẹp của Người, bản thể thần linh của

Người cho con bướm nhỏ bé tội nghiệp này, và như thế, cuối cùng, Người sẽ giết nó, tháo cởi nó theo cách ấy và giải thoát nó khỏi xiềng xích của thân xác, nơi mà nó không thể thấy và hưởng nếm Thiên Chúa của nó như nó ước ao.

Hãy đặt trước mắt Đấng Phu Quân rất dịu hiền ấy cuộc tử đạo không ngừng mà tình yêu của Người đang khiến linh hồn bé nhỏ này phải chịu. Với đức tin lớn lao, hãy nói với Người rằng cuộc tử đạo này sẽ không thể chấm dứt nếu không được chiêm ngắm vinh hiển Bản Thể Thần Linh của Người. Hãy nói với Người rằng không có phương thuốc nào cho nỗi đau của tôi ngoài sự hiện diện và chiêm ngắm của Người, và rằng, vì lý do đó, xin Người đừng ban cho linh hồn nghèo khó của tôi những hiểu biết hay mặc khải khác nữa, những điều không thể làm thỏa mãn ước muốn và khát vọng của nó, mà hãy kết thúc bằng việc ban chính Người hoàn toàn, qua sự kết hợp trọn vẹn trong tình yêu hoàn hảo và tròn đầy.» (1/188)

Một bức thư tuyệt vời... trong đó, một lần nữa, người ta cảm nhận rõ ràng linh hồn của Padre Pio, dù đang trong bóng tối tội cùng, vẫn khao khát mãnh liệt được kết hợp cùng Thiên Chúa.

Chúng ta sẽ làm gì với Padre Pio đây !...

«Cha đã gặp Cha Giám tỉnh, Cha Agostino viết ngày 13 tháng 5 năm 1914, và chúng tôi đã nói chuyện về con. Có lẽ Chúa đã cho con biết điều đó. Còn chúng tôi, những bề trên nghèo hèn, thì không biết phải xử trí với con thế nào. Riêng cha, cha thờ lạy các mẫu nhiệm của Thiên Chúa. Nhưng tại sao, hỡi con trai của cha, những mẫu nhiệm ấy lại phải chìm trong bóng tối khi nói đến nơi mà con sẽ được gửi tới ? Chẳng lẽ chúng ta sẽ không bao giờ được phép biết gì sao ? Khi trở về từ Rôma, Cha Giám tỉnh nói với cha rằng ngài muốn đến chỗ con. Vì lòng bác ái, con hãy xin Chúa Giêsu tỏ bày mọi sự cho Bề trên.» (1/189)

Từ ngày 18 đến 23 tháng 5 năm 1914, thực sự đã diễn ra tại Rôma Tổng Tu nghị của Dòng, và Cha Benedetto, Giám tỉnh vùng Foggia, đã tham dự.

Còn Padre Pio, như thường lệ, thì hoàn toàn phó thác trong bàn tay phụ tử của Thiên Chúa. Và đó cũng chính là lời khuyên mà ngài đã ban cho Raffaolina Cerase vào ngày 25 tháng 4 năm 1914 :

« ... Hãy phó thác với một niềm tin tưởng vô hạn nơi lòng nhân lành của Thiên Chúa, và càng khi kẻ thù gia tăng bạo lực, thì con càng phải phó mình, đây

tin tưởng, vào trái tim của Đấng Phu Quân thiên quốc rất dịu dàng, Đấng sẽ không bao giờ để con bị khuất phục... Tình yêu khiến chúng ta chạy thật nhanh, còn nỗi sợ hãi thì làm cho chúng ta nhìn kỹ nơi mình đặt chân, cẩn trọng để không vấp ngã trên con đường đưa ta về trời.» (II/6)

Bên cạnh sự phó thác vào Thiên Chúa, cũng cần phải hoàn toàn vâng phục trong mọi sự với Cha linh hướng, vì ngài có ánh sáng đến từ Thiên Chúa. Vì thế, cần phải theo các chỉ dẫn mà ngài ban nhân danh Thiên Chúa :

«Một lần nữa, cha khuyên con, ngài còn viết ngày 19 tháng 5 năm 1914, hãy giữ vững điều cha đã giải thích cho đến nay, đó là : tấm ván đưa con đến bến bờ ơn cứu độ, vũ khí thần linh để đạt được khúc khải hoàn, chính là sự vâng phục trọn vẹn và mù quáng nơi phán đoán riêng mình trước quyết định của người được giao nhiệm vụ hướng dẫn ta giữa những bóng tối, do dự và chiến đấu của cuộc đời. Chính Kinh Thánh cũng xác nhận điều này bằng uy quyền bất khả sai lầm : « Vir obediens loquetur victoriam.» (Cn 21, 25) “Người vâng phục sẽ hát khúc khải hoàn.”

Chính sự vâng phục mù quáng ấy đối với Cha linh hướng của mình đã cho phép Padre Pio bước đi trong niềm tin tưởng. Cuối cùng, ngài ban cho Raffaelina một

phương châm đã trở nên nổi tiếng :

«*Nếu Chúa Giêsu tỏ mình ra, hãy tạ ơn Người. Nếu Người ẩn mình khỏi ánh mắt của con, cũng hãy tạ ơn Người, tutto è scherzo di amore ! “Tất cả là trò đùa của tình yêu !”* Cha cầu chúc con được chết với Chúa Giêsu trên thập giá và có thể nhẹ nhàng thoát lên với Chúa Giêsu : *consummatum est !*» (II/8)

Về phần mình, Padre Pio vẫn luôn sống trong dằn vặt và khắc khoải :

«*Lúc này đây, thưa cha, tinh thần con bị đè nặng nghiêm trọng, con có cảm tưởng như sự sống đang ngưng lại trong con, trái tim con như vỡ tan vì một nỗi đau ghê gớm xuyên thấu toàn thân. Những bóng tối dày đặc đang tụ lại trên chân trời của tâm trí con, và chỉ có lòng thương xót của Đấng đã cho phép chúng đến mới có thể và phải xua tan chúng đi.*

Và trong khi đó, linh hồn con đang thối rữa dưới sức nặng của những bất trung đối với Đấng là nguồn sống. Con biết rằng chẳng ai là trong sạch trước mặt Thiên Chúa, nhưng sự ô uế của con thì không có giới hạn trước Người. Trong tình trạng hiện tại, nơi đó Thiên Chúa rất nhân lành, bằng sự khôn ngoan vô biên và công lý của Người, đã đoái mở tấm màn và cho con

thấy những lỗi lầm ẩn kín của mình trong tất cả sự độc ác và ghê tởm của chúng, con thấy mình thật xấu xí đến nỗi ngay cả quần áo của con cũng như ghê tởm sự nhợt nhạt của con.

Điều này xảy ra vì bức tranh u tối ấy không phải do một con người vẽ nên. Linh hồn có thể dễ dàng biện minh với con người. Nhưng ở đây, chính Thiên Chúa đã phác họa nó, và vào giây phút đó, Người muốn xử sự như một vị Thẩm phán không thể kháng cáo.

Trong trạng thái ấy, không một thụ tạo nào, dù là con người hay thiên thần, có thể xen vào, dù họ có công trạng lớn lao đi nữa, để đứng giữa linh hồn khốn khổ và Thiên Chúa, vị Thẩm phán đang vẽ nên bức tranh u ám ấy... »

Tuy nhiên, cần lưu ý rõ ràng rằng, Padre Pio, người dường như luôn dao động giữa trạng thái bình an nội tâm và những cơn bão tối tăm mà ngài mô tả, vẫn luôn giữ được điểm sâu thẳm nhất trong linh hồn mình gắn chặt với Thiên Chúa, trong sự chiêm niệm tinh ròng nhất. Chỉ có phần thấp hơn của linh hồn ngài, tức là bình diện cảm xúc, mới chịu những xáo động đau đớn này. Từ đó, ta dễ hiểu hơn tại sao ngài lại viết :

«Ôi, những ngày hạnh phúc của đời con khi Đáng Rất Dịu Dàng của con ở cùng con và ngự trong trái tim con, giờ đây đã đi đâu mất rồi ? Đối với con, sống chỉ là một nỗi chán chường. Ôi Lạy Chúa, xin để con mặc sức than khóc trong sự cay đắng của tâm hồn ! Xin đừng, ôi Lạy Cha rất nhân lành, nhớ lại những lỗi lầm thời niên thiếu của con, vì Cha đã quên chúng rồi ! Ôi, xin để con, Lạy Chúa con, khóc than vì những tội lỗi của mình. Thà rằng, trước khi bất kỳ ánh mắt loài người nào nhìn đến con, con đã chết trong lòng mẹ thì tốt biết bao !»

Biết bao khiêm nhường ! Biết bao sự tế nhị trong tâm hồn ! Biết bao ý thức về sự cao cả của Thiên Chúa !...

Nhưng Padre Pio tiếp tục : *«Đó là những lời than van phát ra từ linh hồn con trong trạng thái này. Bây giờ, con phải làm gì ? Con vâng phục một cách nhẫn nại trước cuộc giải phẫu của Vị Lương Y Thiêng Liêng, vì con biết rõ, nhờ một kinh nghiệm dài lâu, rằng mọi sự rồi sẽ kết thúc trong chiến thắng của Vinh Quang Thiên Chúa và ích lợi cho linh hồn.*

Tuy nhiên, xin Chúa, trong lòng nhân hậu của Người, sớm phủ một tấm màn lên sự uy nghi của Người, Đáng vào những lúc như vậy muốn xử sự như một vị Thẩm phán với linh hồn con, để con không bị tiêu diệt hay

gục ngã, nhưng đồng thời cũng xin Người ban cho con những lời để tự biện hộ trước mặt Người và sức mạnh để chịu đựng ánh nhìn của Người».

Nhưng quả là một bài học lớn cho chúng ta, vì : *«Than ôi, thưa cha, rồi sẽ ra sao cho chúng ta khi chúng ta phải ra trình diện cùng tất cả hành động của mình trước mặt Thiên Chúa là Đấng Xét Xử của chúng ta ! Nếu bây giờ, chỉ khi Người hé mở tấm màn che khuất những sa ngã của ta để cho ta thấy chúng trong sự ghê tởm của chúng, mà ta đã cảm thấy kinh hãi đến thế, thì sẽ ra sao khi ta phải ra trình diện để đón lấy ánh nhìn nghiêm khắc của Người !»*

Và Padre Pio kết thúc lời nguyện của mình : *«Ôi Lạy Chúa, nếu mọi người đều biết đến sự nghiêm khắc của Cha như họ biết đến sự dịu dàng của Cha, thì có tạo vật nào còn đủ ngu muội để dám xúc phạm đến Cha nữa ? Lạy Chúa con, ba lần công chính và ba lần thánh thiện, xin tỏ cho tất cả những ai dám xúc phạm đến Cha thấy sự công minh nghiêm khắc của Cha, để họ học được, nếu không thể yêu mến Cha, thì ít nhất cũng biết kính sợ Cha !» (1/191)*

Vì càng tiến cao hơn trong sự kết hợp với Thiên Chúa, linh hồn càng cảm nghiệm sâu sắc về sự Uy Nghi của Người; tội lỗi càng trở nên khủng khiếp và khó hiểu

hơn; và tình yêu dành cho Thiên Chúa càng được thể hiện qua sự nghiêm khắc. Linh hồn của Padre Pio đã đạt đến đỉnh cao nào rồi?... Và lúc ấy ngài chỉ mới hai mươi bảy tuổi !

Cùng một sự tế nhị trong tâm hồn, Padre Pio cũng sẽ khuyên nhủ bà Raffaolina vào ngày 31 tháng 5 năm 1914, ngày Lễ Chúa Thánh Thần Hiện Xuống. Cô đã than phiền rằng mình chỉ là khốn cùng và tội lỗi. Padre Pio đáp lại : *«Non è vero niente di tutto questo ! Không có gì trong tất cả những điều đó là đúng cả !»* Và dù chính ngài cũng cảm thấy như vậy về bản thân, ngài vẫn viết :

«Hãy xua đuổi khỏi tâm trí con ý muốn thuyết phục mình rằng trong con, các đam mê xấu xa quá mãnh liệt; con gái của cha, hãy nghe cha : đừng nghĩ đến điều đó nhiều quá. Những ý nghĩ và nghi ngờ như thế này thường gây hại cho chúng ta nhiều hơn là ích lợi. Chúng làm khô cạn trái tim thay vì đốt cháy nó bằng tình yêu đối với Đấng Tối Cao của chúng ta, giống như gió bắc thường làm khô héo đồng ruộng của chúng ta vậy...»

Và ngài tiếp tục : *«Khi những ý nghĩ phiền não như thế xuất hiện trong tâm trí con, hãy xua đuổi chúng như những cơn cám dỗ, bởi vì, thực sự, chúng là những cám*

dỗ !»

Đó chính là chiến lược tốt nhất để đánh đuổi ma quỷ! Bởi vì Padre Pio biết rất rõ rằng, nếu dừng lại quá lâu trong việc chiêm nghiệm những khốn cùng và yếu đuối của bản thân, người ta dễ rơi vào lo âu và chán nản. Và như thế là mở toang cánh cửa cho sự tuyệt vọng : *«Hãy mở rộng trái tim với một lòng tin thác vô biên đối với Đấng duy nhất có thể an ủi con và cứu rỗi chúng ta, và đừng sợ gì về tương lai, vì Thiên Chúa đang ở với con, và Người là Đấng trung tín tuyệt đối đến độ không cho phép con bị nghiền nát bởi kẻ thù của mình.»* (II/10)

Morcone

Ngày 5 tháng 6 năm 1914, một diễn biến bất ngờ xảy ra ! Padre Pio nhận được lệnh, *sự vâng phục*, rời Pietrelcina để trở về tu viện Morcone. Đó là quyết định của các vị *Định quyền* trong Tỉnh Dòng. Không còn gì khác ngoài việc vâng lời !

«Xin Chúa cho con biết những gì đã được quyết định về con trong buổi họp của Định quyền, Cha Agostino viết. Phần cha, cha chỉ biết cầu chúc cho con, nhân danh Chúa Giêsu tốt lành, có được sức mạnh thiêng liêng và thể xác để vượt qua thử thách cuối cùng này, vốn sẽ mang lại Vinh Quang cho Thiên Chúa, công phúc cho

con, và lợi ích cho nhiều linh hồn.» (1/192)

Ngài vâng lời... nhưng chỉ cầm cự được năm ngày ! Ngài buộc phải quay lại Pietrelcina, hoàn toàn kiệt sức vì một sự suy sụp sức khỏe bí ẩn. Một lần nữa, chính Thiên Chúa đã can thiệp !

«Bốn phần của con là phải viết thư cho cha ngay khi con đặt chân trở lại quê hương, nhưng tình trạng sức khỏe, đã suy kiệt đến mức cùng cực, cho đến nay vẫn chưa cho phép con làm điều đó, ngài viết ngày 18 tháng 6 năm 1914 cho Cha Giám Tỉnh Benedetto, và ngay cả bây giờ, những dòng này con cũng chỉ có thể viết bằng một bàn tay run rẩy.

Trong năm ngày con ở Morcone, con đã rơi vào một tình trạng hết sức đáng thương. Sự tái phát này, thừa cha kính mến, đã làm rung chuyển toàn thân con, và phân bị ảnh hưởng nặng nề nhất là ngực. Ngực con đau liên tục, khiến con như sống trong một cơn hấp hối kéo dài. Có những lúc, nỗi đau nó gây ra khiến con tưởng như sự sống trong con sắp tắt.

Ôi, xin cha đừng giận con, người cha tốt lành của con, con không biết phải chạy đến với vị thánh nào để nương nhờ. Con đã muốn giấu cha nỗi khổ đau mới này, con đã muốn một mình gánh lấy sức nặng của thập

giá này, nhưng điều đó đã không được phép.» (1/193)

Ba ngày trước đó, ngài đã viết cho Raffaeline Cerase: *«Với một bàn tay run rẩy, cha vội vã viết vài dòng này. Con yêu quý, ước gì Chúa cho con thấy cha đã đau khổ đến mức nào và ra sao trong những ngày vừa qua. Chính hôm qua, cha đã trở về từ Morcone, nơi mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cha đã rơi vào tình trạng sức khỏe cực kỳ nghiêm trọng. Giờ đây, hơn bao giờ hết, cha cảm nhận rõ hậu quả của thử thách mới mà Chúa Giêsu muốn cha chịu. Cha đã hoàn toàn khô héo, kiệt quệ đến tận cùng. Cha gần như không thể đứng vững...»*

Và tuy nhiên, đối với ngài, được trở lại với Thánh Phanxicô là một niềm vui lớn biết bao !...

«Ôi, ngọt ngào biết bao khi luôn sống dưới bóng của Chúa, nơi thánh đường tu viện, ngài viết tiếp. Có lẽ con đã trở nên quá bất xứng để được an nghỉ trong nơi thánh thiêng này, nơi mà Người đã gọi con đến với biết bao âu yếm, và đó là lý do tại sao Chúa, gần như bằng vũ lực, và vì sự vô ơn của con, muốn đưa con rời khỏi nơi đó. Xin cho Ý Người được thực hiện, vì tất cả những gì Người định liệu đều là công chính ! Người muốn thử thách lòng trung thành của tôi tới Người đến mức cùng cực. Rất thiết thời cho con, nhưng Chúa lại muốn lắng nghe lời cầu xin của những người đạo đức,

những người, xem ra, nhất quyết giữ con ở lại giữa họ, bằng lời cầu nguyện và gần như làm áp lực lên Trái Tim Thiên Chúa để thỏa mãn khát khao mãnh liệt của họ.

Và điều này không phải là cảm xúc chủ quan của con, không, chính họ đã bày tỏ điều đó với con trong nhiều dịp, đặc biệt là vào lần con trở về gần đây nhất. Cha nên biết rằng, ngay khi con vừa đặt chân vào làng, tất cả họ đều ra ngoài đón con và, bên cạnh những lời tạ ơn Thiên Chúa, họ còn hô vang những tiếng hoan hô và chào mừng ! (II/12)

Vì người dân trong làng chưa bao giờ chấp nhận việc họ bị lấy mất vị tiểu tu sĩ thân yêu của họ ! Còn về phần Cha Agostino, đã gần một tháng ngài không nhận được tin tức nào từ Padre Pio : «Come mai nessuna notizia di te ? Làm sao mà cha không nhận được chút tin tức nào của con vậy ?» ngài hỏi ngày 20 tháng 6 năm 1914.

Câu trả lời đến từ Pietrelcina vào ngày 22 tháng 6. Padre Pio cam đoan với Cha linh hướng rằng nếu ngài đã giữ im lặng nơi môi miệng, thì ngài chưa bao giờ làm thinh nơi con tim.

«Con đã đi Morcone, ngài viết. Ý muốn của Cha Giám Tỉnh và của Hội đồng Định đoạt rất chính đáng, nhưng năm ngày sau, con buộc phải trở về đây trong sự

bồi rồi lớn lao.

Trước bao nhiêu bất hạnh như thế, con cảm thấy như bị quật ngã và nản lòng, và vì lý do đó, con cũng sẵn sàng ao ước được chết, vì con không thấy một lối thoát nào khác, cũng chẳng có sự an ủi nào khác cho những sỉ nhục quá nhiều mà Chúa diệu hiền bắt con phải chịu. Phải chăng con không phải là kẻ khốn khổ nhất trong mọi người sao ? Con cảm thấy bàn tay của Chúa quá nặng nề, và Người còn đè thêm nữa trên con. Con đã đáng chịu như vậy. Tội lỗi con đã làm tràn đầy chén thịnh nộ... Nhưng con hy vọng rằng Đấng đã dùng lòng thương xót đối với con cho đến giờ, sẽ còn muốn thương xót con thêm một lần nữa. Con buộc phải dừng lại, con cảm thấy kiệt sức !» (I/195)

Lần lưu trú mới tại Morcone này đánh dấu một giai đoạn trong đời Padre Pio. Nỗi đau lớn lao đối với ngài là thấy Bề trên không hiểu tình trạng của mình, là thấy Cha linh hướng yêu cầu ngài vâng phục một mệnh lệnh mà ngài tiên cảm rõ hậu quả. Liệu ngài có thực sự biết chính xác điều mà Chúa muốn nơi Padre Pio không? Tại sao Chúa rõ ràng lại muốn giữ ngài bên ngoài tu viện, trong nơi ẩn dật kín đáo của làng quê mình ? Liệu ngài có biết chính xác những ân sủng vô số, những ánh sáng chói lòa mà Chúa ban sẽ dẫn ngài đi đến đâu không?...

Điều đó hoàn toàn không chắc chắn !

Linh hồn của Padre Pio ngày càng tiến gần hơn đến đời sống được biến đổi trong Thiên Chúa. Tình yêu và đau khổ cả thể xác lẫn tinh thần cùng bước đi bên nhau, song hành. Nhờ đó, ngài được kết hiệp mật thiết hơn với Chúa mình. Việc chiêm niệm sự cao cả vô biên của Thiên Chúa khiến ngài cảm nghiệm rất sâu sắc về sự nghiêm trọng của tội lỗi... dù chỉ là giả định ! Ngài trải qua những cơn xuất thần mãnh liệt, những lần chạm đến bản thể linh thiêng, ngài bị thương vì tình yêu, được ban ơn khốc lóc, và nhất là, ngài chịu đau khổ nơi thân xác, dù vô hình, những vết thương của Đấng Chịu Đóng Đinh. Ngài tham dự vào Cuộc Thương Khó của Chúa và duy trì những cuộc đối thoại thân mật với Trời Cao, cuối cùng ngài chiến đấu quyết liệt với địa ngục đang nổi cơn thịnh nộ. Cuộc đời ngài thật kỳ lạ ! Tất cả những điều này xảy đến vì một ngày kia, ngài đã đón nhận Thiên Chúa vào nơi sâu thẳm nhất của linh hồn mình.

Ngài đã vượt qua cuộc thanh luyện của *Đêm tối giác quan*, giờ đây ngài đang chìm đắm trong *Đêm tối linh hồn* đầy mâu nhiệm. Việc thanh luyện các năng lực linh thiêng ngày càng trở nên đau đớn và đóng đinh hơn từng ngày. Linh hồn ngài như lạc lối trong mê cung

không lối thoát, chìm trong trạng thái hoang mang tột độ, trong một sự bỏ rơi bi thương. Nhân tính của ngài vật lộn trong những cơn sợ hãi kinh hoàng. Những an ủi dịu ngọt nhất nơi ngài bị thay thế bởi những đau khổ xé nát tâm can. Ân sủng không hủy diệt bản tính tự nhiên, nhưng bản tính con người vẫn đòi hỏi quyền của mình, và mặc dù trong sâu thẳm tâm hồn, Padre Pio hôn lên bàn tay đang đánh ngài để thanh luyện ngài, người ta có thể hiểu được tại sao nơi ngài lại có sự xung đột giữa đau khổ và lòng tín thác.

Satan điên cuồng tấn công ngài. Hẳn cho ngài thấy, một cách rõ ràng là quá mức, tội lỗi đã làm hoen ố cuộc đời quá khứ của ngài. Phải chăng đó là một sự phóng đại đạo đức, như chúng ta đã viết ? Vâng, có lẽ đúng, nhưng trên hết là một cuộc tấn công dữ dội của Kẻ Thù Thiên Chúa. Nếu Chúa cho phép nơi Padre Pio những cuộc tấn công khủng khiếp như thế, thì là vì chúng góp phần thanh luyện linh hồn đưa con ưu tuyển của Người. Người có những dự định lớn lao trên ngài. Như chúng ta đã thấy, chỉ có sự vâng phục mù quáng trước những lời khuyên mà Cha Agostino ban cho ngài với tình yêu lớn lao mới giữ ngài trên con đường ngay chính, và cũng chính sự vâng phục đó sau này ngài sẽ yêu cầu nơi mỗi linh hồn tìm đến với mình.

Về phần các Cha Linh hướng của ngài, cả Cha Agostino lẫn Cha Giám tỉnh Benedetto, họ sẽ chứng kiến những diễn tiến ngày càng sâu sắc trong đời sống thần bí của người con thiêng liêng. Họ không phải lúc nào cũng hiểu ngài, nhưng ai có thể trách họ vì điều đó?...

Việc trở lại tu viện là điều đang chiếm nhiều suy nghĩ nhất nơi các bề trên. Về phần Padre Pio, ngài cũng rất muốn điều đó, nhưng tình trạng sức khỏe của ngài lại ngăn cản... hay đúng hơn, sức khỏe của ngài chính là dụng cụ mà Chúa dùng để giữ ngài lại trong gia đình và quê hương của mình. Và nếu như Cha Agostino, cuối cùng, dường như đã hiểu rõ tình hình và chấp nhận rằng đó chính là Thánh Ý Chúa, thì Cha Benedetto lại luôn tỏ ra dè dặt hơn, và điều đó sẽ trở thành một dịp thử thách thêm nữa cho Padre Pio. Lúc này, ngài phải đợi chờ... Nhưng với kinh nghiệm bản thân, Padre Pio biết rõ rằng theo đồng hồ của Quan Phòng, thời gian trôi chậm hơn nhiều so với đồng hồ của loài người !

Như người xa lạ giữa thế gian...

Càng lúc, khi tương quan với Thiên Chúa trong linh hồn Padre Pio ngày càng trở nên sâu đậm, thì ngài lại cảm thấy mình chìm đắm trong sự chán ghét sâu xa đối với tất cả những gì không thuộc về Thiên Chúa. Ngài

cảm thấy rất khó khăn khi giao tiếp với những người xung quanh, ngài chỉ muốn sống ẩn dật và trò chuyện duy nhất với Đấng đang ngự trong linh hồn mình. Tất cả những gì liên quan đến đời sống thực tế, thậm chí cả việc đáp ứng những nhu cầu thiết yếu nhất của thân xác, đối với ngài dường như là một sự lãng phí thời gian.

Thêm vào đó là sự sám hối sâu xa trong tâm hồn vì đã không thể chịu đựng nổi cuộc thử nghiệm đời sống tu viện mới này. Hãy thử tưởng tượng một con người sống hoàn toàn ngoài mọi quy chuẩn thông thường sẽ cảm thấy ra sao. Padre Pio quả thật là một con người độc nhất vô nhị. Cha linh hướng của ngài, Cha Agostino, là một con người thánh thiện và Padre Pio kính trọng ngài như thế. Ngài dành rất nhiều lòng quý trọng cho Cha Giám tỉnh của mình. Ngài nuôi dưỡng một tình cảm rất dịu dàng đối với các anh em trong Thánh Phanxicô, nhưng ngài không thể không nhận ra rằng con đường của ngài thì khác với tất cả những người còn lại. Và dù với sự thấu cảm và trí khôn đầy trực giác của mình, Cha Agostino cũng chưa chắc đã hiểu thấu đáo điều đang xảy ra trong linh hồn của người con thiêng liêng của mình ; điều này cũng đúng với Cha Benedetto. Padre Pio hiểu rõ điều đó, nhưng ngài vẫn muốn giữ vững trong mình một niềm tin tưởng đầy tính con thảo :

«*Từ vài ngày nay, linh hồn con rên siết và vật lộn dưới sức nặng ghê gớm của những bóng tối dày đặc ; vì thế, con khẩn nài cha, xin thương cầu nguyện với lòng xót thương của Cha Trên Trời để tất cả những điều này mang lại vinh quang cho Người và ơn cứu độ cho linh hồn con... »* (3 tháng 7, 1914 - 1/196)

Tham dự vào nỗi đau của tha nhân

Nhưng nếu bản thân Padre Pio không nhìn thấy ánh sáng, nếu Đêm Tối khủng khiếp của Linh Hồn vẫn còn tiếp diễn trong ngài và ngày càng đau đớn hơn, thì ngài lại nhận được ánh sáng lớn lao dành cho những người khác. Bởi vì những đặc sủng mà Chúa ban cho một linh hồn không bao giờ là để phục vụ chính mình, nhưng luôn là để soi sáng cho người khác. Vì vậy, một lần nữa, Cha Agostino lại xin Padre Pio *soi sáng* :

«*Cha mong được gặp lại con biết bao, ngài viết ngày 5 tháng 7 năm 1914, để thổ lộ biết bao điều. Trong khi chờ đợi Chúa Giêsu soi sáng cho con, xin con hãy gửi cho cha vài lời khuyên và một chút an ủi qua thư. Con biết rằng cha không mong gì khác ngoài việc thực hiện Thánh Ý Thiên Chúa, nhưng thật là khó quá ! Cha xin gửi gắm một vài trường hợp linh hồn mà cha rất ưu tư và họ đang rất cần đến Ân Sủng Chúa ; xin con chỉ cho cha biết cha có thể và phải làm gì cho những linh hồn*

đó.» (1/197)

«Biết bao lần con đã cầu xin Chúa Giêsu nhân lành, Padre Pio trả lời, để Người tỏ cho con thấy con bây giờ đang khuấy động linh hồn Cha trong những ngày này, con không thể dùng lời để diễn tả. Chúa Giêsu rất đồng cảm của chúng ta đã cho con hiểu rằng Người sẽ không bao giờ tỏ lộ cho con biết những đau khổ hiện tại của Cha, bởi nếu chúng được bày ra trước mắt con, thì con khó mà còn sống nổi.»

Chỉ có Chúa Giêsu đã cho con hiểu tại sao Người lại gửi đến cho Cha nỗi thử thách mới này. Than ôi, thưa Cha, điều gì đã đổ ập xuống trên Cha thế ! Con hình dung ra được nỗi đau của Cha, hẳn là rất lớn vì điều ấy, mà nếu được mạc khải cho con, như Chúa Giêsu đã nói, có thể đã khiến con chết mất.

Trong lúc chờ đợi, con không giấu gì Cha rằng con cảm nhận mọi lo âu của Cha như thể là của chính con, và con bị thúc đẩy, gần như bởi một bản năng mù quáng, để khấn nài lòng thương xót của Thiên Chúa đừng tiếp tục giày vò Cha nữa.

Nhưng trong khi không ngừng cầu nguyện như thế cho Cha, thì với một niềm vui lớn lao trong tinh thần, con thấy rằng đó chính là cách hành xử của Chúa đối

với Cha. Vì vậy, thưa Cha rất yêu dấu, xin Cha hãy nhận biết điều đó như một sự trợ giúp mang ơn cứu độ, vì tất cả những điều này sẽ dẫn tới vinh quang cho Thánh Danh Người.

Nguyện vinh quang của Cha Trên Trời sẽ là điều luôn giữ Cha trong cảnh giác, để bảo vệ Cha khỏi những đòn tấn công của kẻ thù. Con khẩn nài Cha, xin Cha đừng để mình bị cuốn theo cơn bão của Satan, bởi vì Chúa Giêsu đã báo cho Cha biết rằng, trong trận chiến mới này, Người hoàn toàn sẽ không cho phép kẻ thù đụng đến linh hồn Cha.

Vậy nên, can đảm lên, và tiến bước ! Qua thử thách này, Chúa Giêsu muốn mở một lối đi vào tâm trí Cha, và đó là lý do tại sao Cha phải biết ơn Người. Tuy nhiên, trước khi lá thư này đến tay Cha, con có một niềm tin rất lớn nơi Cha Trên Trời rằng cuộc chiến mà Cha đang chịu đựng hiện nay sẽ, ít nhất là phần nào, được giảm nhẹ, và như thế Cha sẽ dễ chịu đựng hơn, bởi vì Chúa Giêsu rất dịu hiền, sau khi con dâng hiến bản thân một cách tự nguyện, đã cho con được chia sẻ phần nào cuộc chiến đó.

Xin Cha cũng hãy khẩn cầu Lòng Nhân Hậu Thiên Chúa để Người hoàn tất điều Người đã khởi sự, nhưng với điều kiện là Người tha cho chính Cha, bởi vì sự hiện

diện của Cha là vô cùng cần thiết cho Dòng và cho lợi ích của các linh hồn.

Con hứa với Cha rằng con sẽ không bao giờ ngừng gây bạo lực ngọt ngào nơi Trái Tim của Đấng Lang Quân Thần Linh, để Người ban cho Cha ánh sáng mà hướng dẫn tốt các linh hồn được giao phó cho Cha.» (1/198)

Đó là những lời khuyên khôn ngoan mà Padre Pio, được Thiên Chúa soi sáng, gửi đến Cha linh hướng của ngài. Nhưng với chính bản thân ngài, như chúng ta đã biết, *Đêm Tối* vẫn ngày càng dày đặc hơn...

«Còn về bản thân con, con phải nói gì đây ? Linh hồn con phải chịu đựng một cuộc chiến liên miên. Con không thấy có lối thoát nào khác ngoài việc phó mình vào vòng tay của Chúa Giêsu, trên đó, rất nhiều lần, Chúa Giêsu đã cho con được ngủ yên. Những giấc mơ ngập tràn phúc lành ! Chúng là một sự bù đắp hạnh phúc cho linh hồn sau những trận chiến mà nó đã phải trải qua.

Còn về sức khỏe thể lý của con, Padre Pio kết luận, con thấy mình có vẻ khá hơn, nhưng con vẫn cảm thấy rất yếu, đặc biệt là nơi ngực.» (1/198)

Thử thách mới đang ở chân trời

Ngày 31 tháng Bảy là lễ Đức Mẹ Giải Thoát, Đấng Bảo Trợ Thiên Quốc của Pietrelcina. Nhân dịp trọng đại này, Cha Don Salvatore Pannullo đã mời Cha Agostino đến để giảng lễ. Đây sẽ là dịp đoàn tụ đầy vui mừng giữa *Cha* và *Con*, và vì điều đó, tạ ơn Thiên Chúa ! Và Cha Agostino kết luận trong thư hồi đáp : «Chúng ta sẽ có rất nhiều điều để nói với nhau trực tiếp !... »

Nhưng có một đám mây che khuất bức tranh. Trong bức thư đề ngày 24 tháng Bảy năm 1914, Cha Agostino viết : «Trong khi chờ đợi, cha phải báo cho con biết rằng Chúa muốn thử thách con một lần nữa, rất khắc nghiệt. Cha Bề Trên Tỉnh Dòng nhất quyết muốn con trở lại Morcone. Ban đầu, ngài muốn con đến đây (tại San Marco la Catola) và điều đó sẽ khiến cha vô cùng vui sướng khi có con bên cạnh, nhưng cha đã trình bày rằng chuyến đi sẽ là một tai họa đối với con. Vì vậy, ngài muốn con trở lại Morcone và chính cha sẽ đưa con đi, ngay hôm sau ngày lễ.»

Và Cha Agostino thấy trong quyết định của Cha Bề Trên Tỉnh Dòng là sự thể hiện của Thánh Ý Thiên Chúa. Không thiếu chút hài hước đen tối, Cha tiếp tục: «Nếu con qua đời, thì con sẽ được hưởng vẻ đẹp của Đấng Lang Quân Thần Linh, điều mà cha ước mong

cho con. Dù sao, những dự định thần linh dành cho con phải được hoàn tất. Cha xin con hãy chuẩn bị tâm hồn mình cho thử thách mới này bằng cách cầu nguyện nhiều và loại bỏ mọi sự xúi giục từ kẻ thù. Nếu Chúa yêu cầu nơi con một hành động anh hùng, chẳng lẽ con lại không làm sao ? Nếu Người đòi hỏi mạng sống của con, chẳng lẽ con lại không trao cho Người sao ? Vậy thì, *Fiat Domini voluntas !*» (nguyện Ý Chúa được thể hiện !) (1/201)

Rõ ràng là Cha Padre Pio đã không thể đến Morcone. Từ ngày 24 tháng Bảy đến ngày 18 tháng Tám, không có thư từ trao đổi nào giữa Cha Agostino và Padre Pio...

Mối đe dọa mới về việc hoàn tục

Trở ngại mới này hoàn toàn không hợp với ý của Cha Benedetto. «Cha đã nói với Cha Bề Trên Tỉnh Dòng về trường hợp của con, Cha Agostino viết ngày 18 tháng Tám sau thời gian dài im lặng. Ngài đã quyết định xin cho con được một *Breve ad tempus* (sự cho phép tạm thời), nhưng con biết đấy, ngài vẫn không thể tin vào tình trạng sức khỏe của con. Vậy xin con hãy cầu nguyện cho ý định đó.» (1/202)

Hiển nhiên, thật khó để một vị bề trên chấp nhận để một tu sĩ trẻ, dù bệnh tật, được ở lại trong gia đình mình, trong khi anh ta hoàn toàn có thể chữa trị tại một tu viện. Cha Bề Trên Tỉnh Dòng đã quyết định xin cho Padre Pio trở thành linh mục triều... Nhưng, một lần nữa, phải nhấn mạnh rằng, Thiên Chúa có kế hoạch của Ngài, và nếu Ngài không bao giờ cho phép Padre Pio trở lại sống trong một tu viện Dòng Phanxicô trước năm 1916, thì hẳn Ngài có lý do của mình !... Ấy thế mà, chỉ Thiên Chúa mới biết được Padre Pio khao khát đời sống tu trì đến chừng nào ! Ngài đã để lộ nỗi hoài mong ấy trong một bức thư gửi cho Raffaolina Cerase; lúc này cô đang ở Savone, nghỉ dưỡng vài ngày tại tu viện của các nữ tu dòng Thanh Tẩy.

«Cha cảm tạ lòng nhân lành của Thiên Chúa đã cho con được cảm nhận sự ngọt ngào mà người ta cảm thấy dưới bóng mát của tu viện thiêng liêng, Ngài viết. Và trong khi cha vui mừng với con, thì ôi, con thân mến, cha không thể ngăn nổi dòng lệ khi thấy mình gần như bị đẩy ra khỏi tu viện thiêng liêng ấy, nơi mà Chúa, đầy lòng thương xót, đã kêu gọi cha đến đó với biết bao ân cần ! Ký ức ấy đối với cha như một lưỡi gươm xuyên thẳng vào tim, đến mức làm cha chìm trong một cơn hấp hối liên tục. Ý nghĩ rằng mình ngày càng bị đẩy xa nơi ấy như đang từ từ hủy diệt sự sống nơi cha.»

Nhưng chính Thiên Chúa điều khiển mọi biến cố, và sẽ chẳng ích gì nếu ta xao động, vì điều đó chẳng khác nào mở toang cánh cửa cho kẻ thù. Padre Pio vì vậy sẽ đưa ra cho Raffaelina lời khuyên mà chính ngài đã nhận được từ Cha Agostino. Ngài đã sống theo lời ấy.

«Kẻ làm con xao động và dẫn dắt chính là Satan ; còn Đấng soi sáng và an ủi con, chính là Thiên Chúa. Linh hồn càng ngày càng hướng về sự khiêm hạ và tự hạ trước mặt Chúa, đồng thời sẵn sàng chịu đựng tất cả, chấp nhận tất cả để được Đấng Lang Quân thiên quốc chấp thuận, linh hồn ấy không thể không nhận ra rằng mọi điều đó đều đến từ Thiên Chúa. Những ước muốn cháy bỏng của linh hồn hướng về Thiên Chúa không và không thể nào là ảo giác hay ảo tưởng. Vì thế, cha một lần nữa xác quyết với con rằng chính ân sủng của Chúa Giêsu là nguyên nhân tạo nên mọi điều tốt lành đang xảy ra trong con. Tuy nhiên, hãy để cho Đấng Lang Quân Thần Linh hành động trong con, và dẫn dắt con qua những con đường mà Người muốn.» (2/16)

Cuộc sống ẩn dật ở Na-da-rét

Và để cho chúng ta hiểu rõ cách mà Padre Pio chấp nhận cuộc lưu đày khỏi Pietrelcina, ngài giải thích với bà Donna Raffaelina rằng cần phải tái hiện lại cuộc sống ẩn dật của Chúa Giêsu : *«Toàn bộ uy nghi vô tận của*

Người được ẩn giấu giữa bóng tối và sự im lặng của túp lều khiêm tốn ở Na-da-rét. Vậy chúng ta cũng hãy cố gắng sống một đời sống hoàn toàn nội tâm, ẩn giấu trong Thiên Chúa.»

Padre Pio chấp nhận tất cả những thử thách ấy như thế nào ? Ngài cho chúng ta thấy rõ qua những lời khuyên này : *«Những thử thách, những thập giá, luôn là di sản và phần thưởng dành cho những linh hồn được chọn lựa. Càng Chúa Giêsu muốn nâng một linh hồn lên đến sự hoàn thiện, Người càng gia tăng thập giá của đau khổ. Cha nói với con : Hãy vui mừng khi thấy mình được ưu ái đến vậy, mặc dù con không xứng đáng. Con càng được thử thách, con càng phải vui mừng, bởi vì linh hồn con, trong lửa thử thách, sẽ trở thành vàng nguyên chất, xứng đáng được đặt để tỏa sáng trong Cung Điện Thiên Quốc.»* (2/16) Ngài nói từ kinh nghiệm bản thân!...

Kinh Thánh, lương thực thiết yếu của linh hồn

Padre Pio đã hỏi Raffaolina Cerase cô dùng những cuốn sách nào để nuôi dưỡng linh hồn. Một cách ngây thơ, cô trả lời rằng mình đang theo dõi một số tờ báo Công giáo, các ấn phẩm định kỳ, các bản tin. Cô kể tên Aurora nel secolo dei Sacramento xuất bản hàng tháng, cũng như Il Carmelo và Emmanuele, một tạp chí chuyên về Bí tích Thánh Thể được in ở Turin.

«Cha biết đấy, Raffaolina giải thích với Padre Pio, con luôn thích phong cách hiện đại và hình thức sinh động của các cuốn sách hơn là phong cách cổ xưa. Con đã đọc rất nhiều cuốn như vậy từ nhiều năm trước, nhưng bây giờ con luôn để chúng sang một bên, như con vẫn làm rất nhiều lần (thật là một sự xấu hổ lớn với con !) đối với cuốn Sách của các sách, cuốn sách chủ đạo, Tin Mừng thánh thiện, chỉ vì những lời chú giải, con đọc đi đọc lại từ hai mươi năm nay hoặc có thể hơn nữa, chúng rất cũ kỹ và có vẻ như thuộc thế kỷ trước.»

Cô cũng nói đã đọc cuộc đời của *Gemma Galgani*, của *Catherine Volpicelli* và của *Suor Teresa dei Volto Santo*, tức Thérèse Khuôn Mặt Thánh. Cô đã đọc *Chuyện một Linh Hồn* xuất bản ở Florence năm 1910. «Đây là loại sách mà con muốn luôn có trong tay, phong cách sinh động và dễ chịu. Sự nặng nề và những bài nói chuyện khó hiểu, ngay cả trong những bài báo đơn giản, không dành cho con !» (2/17)

Raffaelina là một quý bà quý tộc, và thỉnh thoảng cô có phần hơi cầu kỳ ! Cô sẽ cần một bài học nghiêm khắc ! Vậy Padre Pio sẽ trả lời cô như thế nào ?

«*Về những gì con đọc, có rất ít điều đáng ngưỡng mộ, và gần như không có gì để xây dựng lòng tin. Con hoàn toàn cần phải thêm vào những cuốn sách ấy, những*

cuốn Sách Thánh, được tất cả các Giáo Phụ khuyên đọc rất nhiều. Còn cha, cha không thể tha thứ cho con việc thiếu những bài đọc linh thiêng đó, vì sự hoàn thiện của con cha rất quan tâm. Nếu con muốn gạt hái quả ngọt mong đợi từ những bài đọc như vậy, thì con cần gạt sang một bên định kiến của mình về phong cách và hình thức mà các cuốn Sách Thánh được viết... Cha cũng từng rơi vào sai lầm đó, và nếu Chúa Giêsu nhân lành không kịp thời mở mắt cho cha, ai biết cha đã lao mình đi đâu rồi !»

Padre Pio giải thích rằng cha chưa bao giờ bị thu hút bởi những bài đọc «có thể làm vấy bẩn sự ngây thơ và thanh khiết của lối sống», bởi vì cha vốn «tự nhiên ghé mắt đến cùng cực mọi sự xấu xí, dù là nhỏ nhất nhất... »

Và cha kết luận : «Con ơi, thiệt hại mà việc không đọc các cuốn Sách Thánh gây ra cho linh hồn làm cha rùng mình kinh hãi... »

Điều đó thật rõ ràng ! Trích dẫn thánh Bernard, Padre Pio còn nói rằng : «với việc đọc Kinh Thánh thánh thiện và các cuốn Sách Thánh, sùng kính khác, ta tìm kiếm Thiên Chúa ; với sự suy niệm, ta sẽ gặp được Người ; với lời cầu nguyện, ta gõ cửa Trái Tim Người ; và với sự chiêm niệm, ta bước vào sân khấu của những vẻ đẹp thần thánh, được mở ra nhờ việc đọc, suy niệm và cầu

nguyện, trước ánh mắt của linh hồn chúng ta.»

Vì việc đọc giống như lương thực thiêng liêng được đưa đến khẩu vị của linh hồn, sự suy niệm sẽ nhai kỹ nó bằng những suy tưởng, lời cầu nguyện sẽ cảm nhận được hương vị, và sự chiêm niệm chính là sự ngọt ngào của món ăn tinh thần ấy, món ăn phục hồi toàn thể linh hồn và ban sức mạnh cho nó. Việc đọc chỉ dừng lại ở lớp vỏ ngoài của điều được đọc, sự suy niệm thì thâm nhập vào tận tủy, lời cầu nguyện tìm kiếm điều đó bằng các câu hỏi, còn sự chiêm niệm thì tận hưởng nó như một điều mà nó đã chiếm hữu rồi».

Và đề kết lại : *«Trong khi chờ đợi, cha muốn con lưu ý đến sức mạnh của việc đọc sách thiêng liêng, vì nó đủ khả năng dẫn đưa người ta thay đổi con đường sống và đưa họ bước vào lối đi của sự hoàn thiện, ngay cả những người sống theo thế gian... »*

Chúng ta có thể dễ dàng hình dung rằng, trong ẩn thất của mình tại Pietrelcina, Padre Pio chỉ nuôi dưỡng linh hồn mình bằng Lời Kinh Thánh...

Thế Chiến

Pie X

Từ vài tuần trước, châu Âu đã râm ran những tiếng vang của chiến tranh.

Ngày 28 tháng 7 năm 1914, nước Áo, tuyên chiến với Serbia, đã khai màn cho cuộc diệt chủng khủng khiếp ấy, chính là Chiến tranh Thế giới Thứ Nhất. Ngày 1 tháng 8, nước Đức tham chiến với nước Nga, rồi ngày 3 tháng 8 với nước Pháp. Ba tuần sau đó, vị Giáo hoàng vĩ đại Pie X từ trần. Ngài đã dâng hiến mạng sống mình như một lễ tế toàn thiêu. Ngài rất xúc động trước tin về bi kịch sắp thiêu đốt cả thế giới. “Nỗi kinh hoàng và lo âu của ngài thật dữ dội,” Đức Hồng y Raphaël Merry del Val, Quốc vụ khanh Tòa Thánh, đã viết như thế, “bởi từ lâu, với một trực giác siêu nhiên, ngài đã tiên liệu được cuộc xung đột toàn cõi Âu châu. Ngày đêm, hình ảnh về cuộc chiến tàn khốc sắp xảy ra cứ giày vò tâm trí ngài.” Ngài trút hơi thở cuối cùng trong đêm từ 20 sang 21 tháng 8 năm 1914.

Và điều đó, Padre Pio đã biết. Lời cầu nguyện thâm lặng nhưng đầy lửa mến của ngài đã dâng lên Thiên Chúa cho vị Giáo hoàng thân yêu đang ra đi.

Vài ngày sau, vào ngày 26 tháng 8 năm 1914, Padre Pio viết cho Cha linh hướng của ngài : *“Con cố gắng viết nên vài dòng này, không phải là không gắng sức và thật khó khăn. Con đang nằm trên giường bệnh đã vài ngày, thậm chí không thể dâng lễ, và bây giờ, con cảm thấy vô cùng kiệt sức...”* Rồi người con thiêng liêng đầy yêu mến này chúc mừng lễ bổn mạng Cha của mình, vì lễ thánh Augustinô đang đến gần : *“Với dồi dào những niềm an ủi, ước chi Chúa Giêsu có thể làm Cha được hạnh phúc và xứng đáng với Nước của Ngài. Đặc biệt trong ngày hôm ấy, con sẽ không quên khẩn cầu tha thiết hơn nữa lên Chúa, nhờ lời chuyển cầu của vị thánh mà Cha mang tên, để Người ban cho Cha một phần nhiệt huyết tông đồ thánh thiện mà con tìm của vị Tiến sĩ Hội Thánh, thánh Augustinô, đã tràn đầy.”* Nhưng với một sự khiêm nhường sâu xa, Padre Pio thêm vào : *“Con hoàn toàn xác tín rằng lời cầu nguyện của con đáng bị phạt hơn là được thưởng, nhưng con vẫn sẽ cầu nguyện, vì đó là Cha Trên Trời, Đáng luôn tỏ ra quá tốt lành với con.”* (1/203)

Sức mạnh của lời chuyển cầu từ Padre Pio... nhưng cũng thật tế nhị của tâm hồn ngài : *“Ước chi ít ra, thưa Cha, con có thể giữ được lòng biết ơn vì biết bao ân huệ mà lòng tốt của Chúa vẫn luôn ban tặng, ngày càng phong phú cho linh hồn con, kẻ luôn bất tuân và bất*

trung với Thiên Chúa !”

Và bức thư kết thúc : *«Hãy cầu xin Chúa xoa dịu nỗi đau mà con đang cảm thấy trong lòng vì sự ra đi của Đức Giáo hoàng. Thật là một mất mát to lớn cho nhân loại !»* (1/203)

Bởi vì Padre Pio cảm thấy thật gần gũi với người nông dân nhỏ bé đến từ Riese, người đã trở thành Giáo hoàng và vừa mới bước vào ánh sáng vinh quang của ngài ! Nhà thơ vĩ đại Dante cũng có thể đã dành cho Đức Pie X chính lời ngợi ca mà ông đã viết cho thánh Phanxicô Assisi : *«Ngài đã xuất hiện như mặt trời để làm tràn ngập thế gian bằng ánh sáng của mình.»* Như Phanxicô, Đức Pie X đã giơ tay lên trời, van nài Thiên Chúa bằng một cử chỉ cũng là lời mời gọi nhân loại hãy rời xa những khôn khổ của đời sống này để hướng ánh nhìn về Đấng Tạo Hóa và là Cha của mình.

Benoît XV

Ngày 4 tháng 9 năm 1914, Cha Agostino hỏi Padre Pio : *«Chúa Giêsu nói gì về vị Đại diện của Người vừa được bầu chọn ?»* Chính hôm đó, Đức Hồng y Giacomo Della Chiesa, Tổng Giám mục thành Genova, vừa lên ngôi Giáo hoàng. Ngài đã lấy tước hiệu là Benoît XV. Đây là vị Giáo hoàng của Thế chiến Thứ Nhất, bởi ngài

đã bước vào cõi vĩnh hằng năm 1922. Ngài luôn tỏ ra nhân hậu với Padre Pio. Vào năm 1919, muốn có một cái nhìn chính xác hơn trước những điều báo chí đồn thổi về người mang dấu thánh ở vùng Gargano, và để kiểm chứng những gì mà các khách hành hương từ San Giovanni Rotondo có thể đã lan truyền, Đức Thánh Cha đã sai Đức Tổng Giám mục Benvenuto Cerretti, Tổng Giám mục thành Corinthe và sau này là Hồng y, đến gặp Padre Pio. Ngài lúc đó đang giữ chức vụ Tổng Thư ký Phụ trách Các Vấn đề Ngoại lệ tại Vatican. Những tin tức nhận được thật tuyệt vời, và vào ngày 29 tháng 9 năm 1919, Đức Benoît XV đã gửi đến Padre Pio một Phép Lành Tòa Thánh đặc biệt.

Một mệnh lệnh khẩn thiết...

Ngày 28 tháng 8 năm 1914, linh cảm một nguy hiểm sắp đến gần, Padre Pio gửi cho Raffaelina Cerase một tấm thiệp minh họa đơn giản, vẽ một bó hoa và đặt trong phong bì. Văn bản vô cùng ngắn gọn và đáng kinh ngạc: ngài yêu cầu cô rời khỏi Savone ngay lập tức :

«Xin ân sủng của Chúa Thánh Thần thánh hóa con! Hãy cố gắng rời khỏi nơi đó càng sớm càng tốt. Hãy yên tâm, Chúa đang ở cùng con. Xin hãy cầu nguyện cho người hết lòng mong muốn điều tốt lành cho con.

Cha viết những dòng này từ trên giường, vì cha đang bệnh. Kính trọng và thân ái chào con trong Chúa. Tôi tớ của con, Thầy Pio.» (2/21)

Chuyện gì đã xảy ra vậy ?

«Một tai họa lớn gần như đã giáng xuống bầu trời xinh đẹp của Savone, ngài sẽ giải thích như thế trong một bức thư gửi cho cô ngày 19 tháng 9. Những (linh hồn) hiến tế và lời cầu nguyện đã thành công, ít nhất là tạm thời, trong việc xoa dịu cơn giận của Thiên Chúa. Việc con phải rời khỏi đó là một mệnh lệnh đến từ trời cao và cha không thể từ chối một mệnh lệnh như thế. Than ôi, cha đã muốn tránh cho con một xúc động như vậy, nhưng người ta không thể cưỡng lại Thiên Chúa.» (2/25)

Tiếng trống trận ngày càng vang vọng dữ dội hơn. Trong thư hồi âm đề ngày 1 tháng 9 năm 1914, Raffaelina hỏi : «Chúa nhân lành, hiền dịu, tốt lành vô cùng, có cứu đất nước Ý thân yêu của chúng ta khỏi tai họa chiến tranh không ? Và cuộc chiến tranh ấy, ở những quốc gia khác, có sớm chấm dứt không ?»

Padre Pio không để lại chút hy vọng nào cho cô... Ngài biết... «*Trước hết, ngài viết, hãy cố gắng xoa dịu cánh tay của vị Thẩm phán Hằng Hữu đối với đất nước*

Ý thân yêu của chúng ta. Chính nó cũng có rất nhiều món nợ phải thanh toán với Chúa, và nó không chịu cắt lời “Miserere”. Chúng ta hãy giữ niềm hy vọng rằng những bất hạnh của nước Pháp, người chị em của nó, sẽ có thể mở mắt nó đúng lúc và khiến nó quay trở về với Thiên Chúa bằng một trái tim thực sự thống hối và khiêm nhường !»

Lời ca ngợi cảm động dành cho Đức Pie X

Rồi, trái tim của Padre Pio hướng về Đức Giáo hoàng: «Sau đó, chúng ta hãy cảm tạ Chúa vì đã cứu giúp Hội Thánh của Người và đã an ủi Hội Thánh trong cảnh góa bụa, bằng cách gửi đến một Mục Tử. Hãy cầu xin Chúa để vị Giáo hoàng mới trở thành một người kế vị xứng đáng của Đức Pie X, một linh hồn thực sự thánh thiện, một vị vua hòa bình tuyệt đối, “Đức Kitô hiền lành nơi trần thế”, đã chết cho thế gian vì tình yêu nồng cháy thiêu đốt ngực ngài. Con tin rằng linh hồn cao cả của ngài không cần đến lời cầu nguyện nào nữa, nhưng dẫu vậy, chúng ta hãy cứ cầu nguyện cho sự an nghỉ đời đời của ngài, vì lời cầu nguyện của chúng ta sẽ không bao giờ là vô ích.»

Ngày hôm sau, 7 tháng 9 năm 1914, Padre Pio, khi viết thư cho Cha Agostino, một lần nữa, với những lời lẽ gần như tương tự, đã cất lên lời ngợi ca nồng nhiệt và

đầy tôn kính dành cho Đức Giáo hoàng Pie X quá cố. Đó là một bản panégyrique tuyệt vời :

«Ngàn lần cảm tạ Đức Giêsu rất hiền dịu vì đã lau khô nước mắt của Hội Thánh Người và đã an ủi Hội Thánh trong cảnh goá bụa, bằng cách ban cho Hội Thánh vị lãnh đạo của mình, và vì tất cả đã diễn ra theo đúng Thánh Tâm Chúa. Ước chi vị Tân Giáo hoàng này thật sự là một người kế vị xứng đáng của vị Giáo hoàng vĩ đại là Đức Pie X. Một linh hồn, thật vậy, cao quý và thánh thiện, đến độ Rôma chưa từng có ai giống như vậy.

Sinh ra từ giữa dân chúng, ngài chưa bao giờ phản bội đức khiêm nhường của mình. Ngài thật sự, trên hết mọi sự, là Vị Mục Tử Nhân Lành, là vị vua hòa bình tuyệt đối, là Chúa Giêsu hiền lành và khiêm nhường trên trần gian. Ôi, chúng ta sẽ ghi nhớ mãi hình ảnh của vị Giáo hoàng nhân hậu ấy, không chỉ để dâng lời cầu nguyện tha thiết cho linh hồn cao cả của ngài được yên nghỉ trên trời, mà còn để có một đáng bầu cử cùng Đáng Tối Cao.

Ngài là nạn nhân đầu tiên, lớn lao nhất và vô tội nhất của cuộc chiến huynh đệ tương tàn đang làm điếc tai chúng ta bởi tiếng súng đạn và binh lính, và đang khiến cả châu Âu chìm trong khiếp đảm. Ngài không

thể chống chịu thêm nữa trước cơn bão tàn khốc ấy, và trái tim của ngài, vốn cả cuộc đời luôn là một nguồn tông đồ hoà bình cho toàn thế giới, đã tan vỡ trong một cơn đau dữ dội.

Thật ra, ngài đã lìa khỏi thế gian này chỉ vì một tình yêu lớn lao đang thiêu đốt trái tim ngài . Hãy cầu nguyện đi, thưa Cha, để chiến tranh chấm dứt. Hãy làm cho cánh tay của Đấng Thẩm Phán Thần Linh, đang chính đáng nổi giận với các Dân Tộc không chịu biết gì đến Luật Yêu Thương, được hạ xuống.

Trước hết trên hết, lời cầu nguyện của chúng ta phải là để xoa dịu cơn giận thần linh đang đổ xuống trên Đất Nước của chúng ta. Chính đất nước ấy cũng có nhiều món nợ phải trả với Thiên Chúa. Ước chi ít ra, từ những tai họa của các dân tộc khác, đặc biệt là của chị em nó, nước Pháp, mà nó có thể học được bài học về hậu quả khủng khiếp khi các quốc gia xa lìa Thiên Chúa, và nó biết cất lên lời “Miserere” đúng lúc !» (1/205)

Ngài đã viết một bức thư rất giống với thư gửi cho Raffaeline Cerase. Điều này có nghĩa là chiến tranh thực sự đã khiến ngài lo lắng sâu sắc. Không còn nghi ngờ gì nữa, Padre Pio dường như đã biết rằng, chỉ vài tháng sau, vào ngày 24 tháng 5 năm 1915, nước Ý cũng

sẽ bước vào cuộc xung đột thế giới bằng cách tuyên chiến với Áo.

Cha Bê Trên Tỉnh Dòng vẫn kiên trì...

Ở đầu bức thư đề ngày 7 tháng 9, Padre Pio tỏ ra rất lo lắng. Cha Bê Trên Tỉnh muốn bằng mọi giá đưa ngài trở lại một tu viện, như chúng ta đã thấy. *«Thầy Chí Thánh sai con đến với cha để biết ý định của Cha Bê Trên Tỉnh đối với tình trạng của con. Con không biết những ý định mới của ngài, nhưng con xin lặp lại điều mà con đã nói với cha khi chúng ta gặp nhau lần trước.*

Con chỉ ước mong, vì tình trạng của con ai ai cũng đã biết, người ta đừng bắt con chịu thêm những thử thách mới, những điều thật sự vượt quá sức con. Tình trạng hiện tại của con, thưa Cha, là vô cùng đáng lo. Con cảm thấy sức lực giảm sút rất nhiều. Con thấy rằng thập giá chồng chất thập giá, đau khổ tiếp nối đau khổ, và con sẽ không thể chịu nổi nếu không có sự nâng đỡ tức thì của cánh tay toàn năng nơi Người Cha Trên Trời.

Bên cạnh tình trạng thể lý tồi tệ ấy còn có những cuộc chiến gay gắt trong tinh thần. Những đám mây đen dày đặc cứ mỗi lúc một tích tụ nhiều hơn trên bầu trời của linh hồn đáng thương này. Chúa Giêsu vẫn ở bên con, đúng vậy. Nhưng, thưa Cha, thật đau đớn biết

bao là thử thách khiến linh hồn con có nguy cơ xúc phạm đến Vị Lang Quân Thần Linh ! Nhưng, chúc tụng Thiên Chúa muôn đời ! Niềm hy vọng chiến thắng và thoát khỏi tất cả những điều ấy, sức mạnh để chiến đấu, vẫn không hề giảm đi... » (1/205)

Ý định của Cha Bê Trê-nh Tỉnh, Cha Agostino sẽ nói rất rõ ràng trong thư phúc đáp đề ngày 9 tháng 9, viết bằng tiếng Pháp :

«Nguyện xin Chúa Giêsu luôn ở cùng con ! Ngài sai con đến với cha, như con nói, để biết ý định mới nhất của Cha Bê Trê-nh Tỉnh về con. Cha cứ tưởng rằng Thiên Chúa nhân lành sẽ đích thân nói điều đó với con (sic - Cha Agostino vẫn gặp khó khăn với tiếng Pháp !), nhưng vì Ngài muốn cách khác, nên đây cha xin thưa lại.

Khi cha kể cho vị Bê Trê-nh về tình trạng của con và mọi điều con đã nói với con tận mặt, ngài đã trả lời chính xác những lời sau : “Vậy thì, tôi sẽ xin cho ngài được Bref ad tempus (văn thư đặc ân tạm thời), và tôi sẽ không còn tin vào sự thánh thiện của ngài nữa, tôi sẽ không gửi cho ngài thánh lễ, áo dòng, áo khoác hay bất cứ thứ gì nữa cả !” Như vậy, Cha Bê Trê-nh không còn ý định triệu hồi cha về tu viện nữa, nhưng, rất miễn cưỡng, ngài sẽ xin Bref cho con. Tuy nhiên, hãy cầu

nguyện cùng Thiên Chúa nhân lành để Ngài ban cho ngài ấy sự thấu hiểu đích thực về con. Hiện tại, ngài đang bị thuyết phục bởi một ý tưởng cố định, và chỉ có Chúa mới có thể thay đổi niềm xác tín ấy.» (1/206)

Mặc dù có một vài lỗi ngữ pháp, nhưng rất dễ hiểu đoạn văn này. Ôi, nỗi đau của Padre Pio chắc hẳn lớn biết bao !... Đã từ lâu rồi, Cha Benedetto này, rõ ràng là người ít cởi mở với những con đường của đời sống huyền nhiệm, muốn Padre Pio rời khỏi Dòng Thánh Phanxicô và đặt mình dưới quyền vị giám mục giáo phận. Tờ *sắc lệnh tạm thời* mà ngài muốn xin chẳng nhằm mục đích nào khác ngoài việc hợp thức hóa một tình trạng mà ngài cho là bất thường. Nhưng, như chúng ta đã thấy, Thiên Chúa đã quyết định cách khác. Thế nhưng, lúc này đây, cũng như Vị Thầy Chí Thánh của mình, Padre Pio đang đau khổ biết bao vì sự không cảm thông từ phía Bề Trên.

Ngài sẽ viết vào ngày 19 tháng 9 cho Raffaeline Cerase : «*Vâng, con yêu dấu của cha, chúng ta hãy tự an ủi khi thấy mình ngày càng bị nghiền nát bởi những đau khổ ; hãy tạ ơn Lòng Nhân Hậu của Thiên Chúa vì đã cho chúng ta được thông phần vào Cuộc Khổ Nạn và Cái Chết của Vị Thầy Chí Thánh, và bao lâu người ta chưa thể nói về chúng ta rằng : “người Kitô hữu này*

là một Kitô khác”, thì đừng dừng lại trên đường lên đồi Can-vê. Vậy thì, khi chúng ta gặp đau khổ, bị ma quỷ tấn công, hãy nhớ rằng sau Can-vê là Ta-bo, để chúng ta không buông xuôi trước những cám dỗ của hấn... »

Và ngài kết thúc bức thư với lời kêu gọi : *«Đừng ích kỷ ! Hãy cầu xin cùng Chúa Giêsu rất dịu hiền giải thoát tôi càng sớm càng tốt khỏi những lưới trói buộc của thân xác này. Cha chết từng ngày bằng hàng ngàn cái chết, chỉ vì cha thấy mình vẫn còn sống, còn xa quê trời. Xin con đừng từ chối cha nghĩa cử bác ái này. Ở trên đó, cha sẽ được hạnh phúc hơn nữa, bởi vì cha sẽ gần hơn với Suối Nguồn của Sự Sống !» (2/25)*

Mối đe dọa bị trục xuất khỏi Dòng và đưa vào hàng giáo sĩ triều không hề khiến ngài dừng dung, hoàn toàn ngược lại. Con dân vật tinh thần này, như ta đã biết, đã kéo dài suốt ba năm trường. Nỗ lực đầu tiên nhằm buộc ngài rời khỏi Dòng là từ Cha Benedetto, người đã trình bày trường hợp đặc biệt của Padre Pio với Bề Trên Tổng Quyền. Như vậy, ngay từ năm 1911, tin về khả năng ngài bị buộc rời Dòng đã được thông báo cho ngài. Lúc ấy, ngài đang ở Venafro. Ngài đã có một cuộc xuất thần. Cha Agostino may mắn được chứng kiến và đã ghi lại những lời từ miệng người con khổ đau của mình.

«Đức Cha Tổng Quyền đáng kính, Cha Pacifico da Saggiano, đã cho Cha Giám Tỉnh, Cha Benedetto, biết rằng ngài sẽ xin cho Padre Pio một tờ sắc lệnh thế tục hóa, Cha Agostino viết như vậy. Ngay lập tức, Padre Pio sợ hãi trước tin ấy và trong thị kiến mà ngài được thấy Thánh Phanxicô Seraphic, ngài đã than thở với thánh nhân rằng : *“Lạy Cha, bây giờ Cha xua đuổi con ra khỏi Dòng sao ; vì lòng bác ái, xin hãy để con chết còn hơn.”* Thánh Phanxicô Seraphic đã tiết lộ với ngài rằng : ngài sẽ được ở lại trong Dòng với tu phục, chừng nào Thiên Chúa còn muốn.»

«Lạy Chúa Giêsu, con sẽ bị lưu đày... Nhưng, lạy Chúa Giêsu, Chúa muốn con phải ra đi sao ?... Chính Chúa đã gọi con kia mà ? Con cũng có quyền được ở lại trong đời tu... (...) Vậy, Chúa xua đuổi con sao ? (...) Lạy Chúa Giêsu, xin cho con vâng phục các Bề Trên của con ! (...)

Ôi, Cha Seraphic của con, Cha đuổi con ra khỏi Dòng sao ? Con không còn là con của Cha nữa ?... Lần đầu tiên Cha hiện ra với con, lạy Thánh Phanxicô, Cha đã bảo con hãy đến vùng đất lưu đày này sao ?... A, lạy Cha, đó là Thánh Ý Chúa sao ? Nếu vậy, thì Fiat !»

Nhưng lạy Chúa Giêsu của con, xin giúp con... Và dấu chỉ nào sẽ cho con biết rằng Chúa muốn con ở

đó?... Con sẽ dâng Thánh Lễ... Vậy thì, lạy Chúa Giêsu, xin tạ ơn Chúa !»

Người ta cũng biết rằng, sắc lệnh tạm thời nổi tiếng ấy sẽ đến ba năm sau, vào năm 1915.

Nhưng đó là một chuỗi thử thách và phản thử thách với những oán giận và hiểu lầm từ phía Cha Giám Tỉnh. Đối với Padre Pio, đó cũng là một chuỗi đau khổ và sỉ nhục. Tóm lại, ngài chỉ có Thánh Tâm Chúa Giêsu làm nơi ẩn náu an toàn. Nhưng đó chính là nơi mà Thiên Chúa muốn, vì Người đã âm thầm biến ngài nên giống Người và ghi dấu nơi ngài những khổ đau của Người. Đó là con đường gian khổ dẫn lên Canvê, dẫn đến sự thánh thiện. Padre Pio chấp nhận bị đóng đinh trên thập giá đó.

Ngày 30 tháng 10 năm 1914, Padre Pio viết cho cha linh hướng của mình : *«Động lực khiến con viết thư cho Cha là vì Chúa Giêsu muốn như vậy. Xin Cha trên trời được chúc tụng mãi mãi, Đáng muốn đối xử với con như thế, và xin Người được vinh hiển nơi thân xác con, bởi chính Người là sự sống của con, và con sống chỉ để phục vụ Người, con không sống cho riêng mình, con chỉ sống cho Người. Nguyên xin Chúa Giêsu luôn làm cho mọi sự đó trở thành lợi ích và ích lợi cho linh hồn con... »*

Thật vậy, một lần nữa, ngài đang bệnh, nằm liệt giường vì bị cảm cúm. Nhưng ma quỷ thì biết tận dụng tình trạng đó một cách rất hiệu quả !

Những cuộc tấn công mới của ma quỷ

«Lạy Chúa của con, những linh hồn gian ác này, thừa Cha, làm mọi điều có thể để hủy diệt con ; chúng muốn khuất phục con bằng sức mạnh, con có cảm tưởng rằng chúng lợi dụng chính sự yếu đuối thể lý của con để giải phóng hết mức sự căm ghét của chúng và xem liệu chúng có thể, trong tình trạng đó, giật khỏi lòng con đức tin và sức mạnh mà con nhận được từ Cha của ánh sáng hay không.

Có những lúc, con cảm thấy như mình đang đứng ngay bên bờ vực thẳm, con có cảm tưởng rằng trận chiến đang nghiêng về phía những tên lừa đảo khôn kiếp ấy. Con cảm thấy hoàn toàn rối loạn, một cơn hấp hối chết người xuyên qua tinh thần đáng thương của con, lan sang cả thân xác con, và tất cả các chi thể, con cảm thấy chúng cứng đờ lại. Bấy giờ, con thấy mạng sống mình như hiện ra trước mắt, như thể nó dừng lại, nó bị treo lơ lửng.

Khung cảnh thật vô cùng buồn thảm và thê lương, chỉ những ai đã trải qua thử thách này mới có thể hình

dung ra được. Thật cay đắng biết bao, thừa Cha, là thử thách đưa ta đến nguy cơ cùng cực là xúc phạm đến Đáng Cứu Chuộc và Đáng Cứu Độ của chúng ta ! Vâng, ở đó, người ta đánh cược tất cả, liệu Chúa nhân lành có tiếp tục thương xót con, ban cho con sức mạnh và lòng kiên trì như Người đã làm cho đến nay, để con luôn chiến thắng và đẩy lui kẻ thù của chúng ta, kẻ mạnh mẽ và đầy quyền lực đến thế không ?»

Sau một mô tả thực tế như vậy, thật dễ hiểu vì sao Padre Pio hoàn toàn có lý khi nói về sự khó khăn của việc tin tưởng. Thật khó biết bao để luôn tiến bước trên con đường tâm linh mà không hề do dự hay nghi ngờ. Chính ngài đã tự mình trải qua kinh nghiệm cay đắng đó. Trong những lúc ấy, sự nâng đỡ duy nhất chỉ đến từ Thiên Chúa, nhưng chính Thiên Chúa, đôi khi, lại trở nên vô hình và xa vời đến mức dường như trốn tránh những đòi hỏi chính đáng của trí tuệ và con tim con người. Tiến bước trong Đức Tin thuần túy chưa bao giờ là điều dễ dàng... ngay cả đối với Padre Pio. Ta hiểu được rằng ngài thường cảm thấy cần đến sự nâng đỡ huynh đệ bằng lời cầu nguyện.

«Con hy vọng đạt được tất cả điều đó nhờ lời cầu nguyện của Cha và của những người khác, và nhờ sự trợ giúp của Thánh Thần Chúa Giêsu Kitô, ngài tiếp

tục. Con thú thật với Cha rằng, trong mọi cuộc chiến đấu, mặc dù con thấy mình yếu đuối đến mức tưởng chừng sắp gục ngã bất cứ lúc nào, nhưng, theo như niềm trông cậy và hy vọng của con, con tin chắc rằng mình sẽ không bị thất vọng trong bất cứ điều gì, mà rằng, như mọi khi, trong sự an toàn hoàn toàn, Chúa Giêsu Kitô cũng sẽ được tôn vinh lần nữa, nơi linh hồn và nơi thân xác con, mà không hề bị một vết cháy nào.

Ai là tác giả của một cảm xúc như cảm xúc mà con cảm thấy tận sâu thẳm linh hồn mình ? Linh hồn gian ác có thể nào là tác giả của điều đó được chăng ? Con không thể nào tự thuyết phục mình rằng nó có khả năng làm được nhiều điều đến thế, bởi vì một cảm xúc như thế, con cảm nhận được ở nơi sâu kín nhất của linh hồn con, nơi mà, theo con, lối vào bị cấm đối với bất cứ tạo vật nào, dù là thuộc hạ ngục hay thiên thần.

Vì lòng bác ái, xin Cha giải thích cho con điều này, con không muốn trở thành nạn nhân của ác thần. Toàn thân con đã được thánh hiến cho Chúa Giêsu, và con cảm thấy mình được liên kết với Người bằng một mối dây kép, vừa là một Kitô hữu, vừa là một Linh mục, và chính vì vậy mà con run sợ trước ý nghĩ rằng mối dây kép ấy có thể bị rơi lỏng dù chỉ trong giây lát.

Liệu một mối dây như thế có thể bị đứt đoạn không, hay, điều còn tệ hơn, có thể nào nó bị cắt đứt mà con không hề hay biết, thậm chí trong khi con vẫn chắc chắn điều ngược lại, một sự chắc chắn duy nhất có thể sánh với sự chắc chắn về sự hiện hữu của Thiên Chúa ?

Trước câu hỏi này, con cảm nhận câu trả lời dâng lên từ tận sâu trong linh hồn con, rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, trừ khi con là một kẻ dị giáo. Tuy nhiên, con muốn hình dung được sự nghi ngờ về trạng thái của mình, tại sao con lại không thể có điều đó ?

Cha ơi, con nhận ra rằng nói như vậy là nói như một kẻ ngốc, đó chỉ là vẻ bề ngoài: chính tình yêu con dành cho Chúa Giêsu đã làm cho con như thế.» (1/207)

Ngài muốn nghi ngờ... nhưng lại không thể ! Bởi sâu thẳm trong linh hồn ngài, Chúa Giêsu đã - và từ lâu - đã lập Dinh Thự của Ngài...

Một cuộc viếng thăm huyền bí

Có những hiện tượng lạ xảy ra trong linh hồn ngài. Phải chăng đó là thời điểm bắt đầu xảy ra các lần hiện diện hai nơi cùng một lúc ? Người ta có thể khẳng định điều đó, bởi vì ngài đã viết, ngày 10 tháng 10 năm 1914, cho cô Raffaeline Cerase :

«Chúc tụng Thiên Chúa, Cha của Đức Chúa Giêsu Kitô, Cha của Lòng Thương Xót, và là Thiên Chúa của mọi sự an ủi, người trong sự nhân lành của Người, đã cho phép, những ngày vừa qua, cha đến thăm con bằng linh hồn. Con có cảm nhận được điều gì từ cuộc viếng thăm đó không ? Mong Chúa Giêsu, Đáng an ủi cha trong mọi đau khổ, cũng an ủi con qua sự trung gian của cha, bất kể con đang chịu thử thách gì.» (2/29)

Ai cũng đoán được, cô Raffaelina chắc hẳn đã không bỏ qua việc hỏi cha linh hướng của mình về cuộc viếng thăm linh hồn này. Trong một bức thư gửi cho cô ngày 25 tháng 10 sau đó, Padre Pio đã giải thích rõ hơn :

«Cha không xứng đáng nhận lời cảm ơn nào vì cuộc viếng thăm mà Chúa đã cho phép cơ thực hiện bằng linh hồn với con ; nhưng xin con dâng mọi lời cảm tạ và ngợi khen lên Thiên Chúa duy nhất. Con cũng hỏi cha về giờ và ngày diễn ra cuộc viếng thăm đó. Cha rất ngại ngùng khi phải tiết lộ điều này cho con, nhưng để không làm con buồn, cha sẽ giữ im lặng về điều làm cha ngại.»

Nếu cha không nhầm, cuộc viếng thăm đó đã xảy ra vào ngày 4 tháng 10, lễ của Cha Thánh Phêrô Seraphin, và vào những giờ đầu của ngày hôm sau. Cha không thể nói gì thêm về cuộc viếng thăm đó, cha chỉ nói với

con rằng nó rất dài. Cha khẩn khoản yêu cầu con đừng nói với bất kỳ ai trên thế gian này về cuộc viếng thăm ấy. Hơn nữa, cha không giấu con rằng cha mong con hãy đốt bức thư này, cũng như bức thư gửi ngày 10 vừa qua...» (2/30)

May mà, về điểm này, Raffaolina đã không làm theo lời khuyên của Padre Pio !

Phần tiếp theo của bức thư ngày 10 tháng 10 là một lời trách móc nặng nề mà Cha gửi đến con gái linh hướng của mình, người vẫn chưa chịu nghe theo lời cha khuyên về việc đọc sách thiêng liêng, là thức ăn cho linh hồn, vì chính cha cũng nhận được lợi ích từ đó. Ngài đã nói rõ điều đó.

«Bây giờ con đã ở trong nhà mình, cha không thể chịu đựng được việc tâm trí con vẫn để đói khát thức ăn rất cần thiết này. Đã đến lúc con phải thoát khỏi sự thờ ơ đó rồi. Nếu con vẫn tiếp tục, sự thờ ơ này có thể gây hại cho con, vì thiếu các sách đọc như thế này, con sẽ mất đi rất nhiều ơn ích thiêng liêng...

... Sau đó cha nhắc con rằng ý muốn của cha là con phải báo cho cha biết những sách thiêng liêng nào con đang dùng, hoặc muốn dùng. Về chuyện này, cha không thể có thái độ khác với con.»

Vì Padre Pio rất kiên quyết và nghiêm khắc với con gái linh hướng của mình !

«Cha xin phép tiếp tục, cha muốn giới thiệu cho con vài quyển sách, phù hợp với tâm trí con lúc này. Cuộc đời thánh Têrêsa (Avila) do chính bà viết, Con đường hoàn thiện và Lâu đài nội tâm, Cuốn Sám hối của thánh Augustin, Bản trình bày tín điều Công giáo của Monsabré, gồm mười tám tập nhỏ, việc đọc những sách này là một niềm vui thật sự cho tâm hồn. Hiện giờ đọc những sách này trước, sau này, Thiên Chúa sẽ lo liệu.»

Chẳng phải Padre Pio đã bộc lộ cách phản ứng với những khó khăn của chính tâm hồn mình khi ngài viết trong cùng bức thư đó :

«Điều cha mong muốn con làm bây giờ là đập tan những điều phiền muộn đó, vì chúng có hại cho cả tinh thần và thể xác, và làm cho con bình tĩnh lại, vì con không có lý do gì để phải như vậy. Sự cứu rỗi đời đời của con là điều cha rất quan tâm, không kém gì sự cứu rỗi của chính cha. Chỉ có Thiên Chúa biết cha bị đau đớn và ghen ngào như thế nào khi biết con đang đối đầu với kẻ thù chung của chúng ta. Chỉ có Thiên Chúa biết bao nhiêu giọt nước mắt cha đã rơi trước mặt Chúa Giêsu, để Người ban cho con một chiến thắng trọn vẹn trước kẻ thù. Và ngay cả khi cha thấy con đã thoát khỏi

các cuộc tấn công của kẻ thù, đừng nghĩ rằng cha không cầu nguyện cho con, cha không nói dối khi bảo với con rằng mỗi ngày cha trình con lên trước mặt Chúa Giêsu không dưới năm mươi lần.»

Nhưng điều quan trọng hơn là giữ được Bình An trong tâm hồn, sự bình an mà Padre Pio giải thích là sự hiệp nhất với người khác, thân thiết với Chúa qua Ân Sủng Thánh Hóa, tất nhiên là tránh xa tội lỗi.

«Bây giờ, con hãy nói cho cha biết, Padre Pio tiếp tục, chẳng phải đúng là ta có thể giữ được bình an mà Chúa Giêsu ban cho, không chỉ khi tâm hồn tràn đầy những an ủi, mà còn khi lòng bị ngập tràn cay đắng trước tiếng gầm rú và tiếng hét của kẻ thù không ?

Cha không giấu con rằng khi thấy con bị thử thách như vậy, tâm hồn cha cũng xao động, và cha muốn Chúa Giêsu tốt lành đổ những đắng cay ấy vào lòng cha. Chúa Giêsu không phải lúc nào cũng nhận lời cha trong chuyện này. Xin ý Chúa được nên. Để chúng ta học cách vui lòng chịu đựng những thử thách mà lòng nhân từ Thiên Chúa gửi đến, hãy giữ ánh mắt mình hướng về Quê Trời đã dành sẵn cho ta, hãy chiêm ngưỡng, ngắm nhìn mãi với sự chú ý đặc biệt. Hơn nữa, hãy tránh xa ánh mắt nhìn về những của cải thấy được, cha nói là của cải trần gian, vì nhìn thấy chúng làm tâm hồn ta

vui thích và sao lãng, rồi đẩy lòng ta vào lầm lỗi. Chính chúng làm cho ánh mắt ta không dòn hết vào quê trời.»

Và vì chính ngài cũng sống trong sự chắc chắn ấy, ngài còn viết thêm : *«Việc suy nghĩ về những của cải to lớn mà ta sẽ có trên thiên đàng, hãy để đó trở thành đồng cỏ ngọt ngào cho tâm trí ta... »*

Làm sao để chống lại nỗi buồn ?...

Raffaelina đã tâm sự với cha rằng, khi trở về nhà cha mẹ, nơi mà cô đã xa cách suốt bảy năm dài vì những bất đồng và tranh cãi trong gia đình, cô đôi khi cảm thấy buồn khi trở lại những nơi quen thuộc này, nơi nhắc con nhớ nhiều đến những người thân yêu đã khuất. Cảnh vật thiên nhiên đang chìm vào giấc ngủ buổi tối, khu vườn mà cô ngắm từ ban công, đã khơi dậy trong cô một nỗi hoài niệm, một nỗi buồn nhẹ nhàng, như một lời mời gọi âm thầm hướng về một cõi khác tốt đẹp hơn, không bao giờ kết thúc, một cõi nơi mọi thứ là ánh sáng và nơi mọi thứ là niềm vui. Padre Pio cũng hẳn đã cảm nhận được điều tương tự, bởi ngài phải chịu đựng biết bao nỗi đau thể xác và tinh thần, biết bao lần bị ma quỷ tấn công tàn nhẫn, cũng như chịu nhiều đau khổ vì sự không thấu hiểu của các bề trên, đặc biệt là *Bóng Tối của Linh Hồn* đã ập xuống trên ngài, qua đó, dần dần, Thiên Chúa tách ngài ra khỏi thế gian và chính mình

ngài, để đặt ngài vào ánh sáng vô tận.

Phải làm gì, vậy, trong trạng thái buồn bã và u sầu này ?

«Cha hy vọng nỗi u sầu mà sự cô đơn của buổi tối mang lại cho con sẽ không kéo dài thêm nữa, cha viết. Hãy tự bảo vệ mình bằng lời cầu nguyện, đừng để bản thân buông thả, và càng đừng tin vào chính mình. Chúng ta trông cậy tất cả những điều tốt đẹp từ trời cao. Khi con bị nỗi u sầu đó tấn công, hãy nghĩ về đêm định mệnh mà Con Thiên Chúa, trong sự cô đơn ở vườn Gethsémani, bắt đầu Công Trình Chuộc Tội của Ngài, và hãy dâng lên Cha Thiên Liêng những lo lắng của con, hòa cùng những nỗi đau của Chúa Giêsu.»

Vậy thì, trước hết, chúng ta phải kết hiệp với Chúa Giêsu... Và sau đó, Padre Pio sẽ đưa ra những lời khuyên khác, thực tế và cụ thể hơn :

«Hãy cố gắng đọc những sách lành mạnh, tránh những cuốn sách làm con buồn phiền mà không phù hợp với tâm hồn con. Và nếu sau tất cả những điều đó, nỗi u sầu vẫn còn, hãy lao động chân tay, hãy tìm sự giải trí. Con cũng có thể bắt đầu hát những bài hát vui vẻ, thậm chí mời những người khác, nếu có thể, để cùng chia sẻ với con.» (2/27)

Không nghi ngờ gì, Padre Pio, một lần nữa, đã đưa cho Raffaelina Cerase những lời khuyên đơn giản đầy khôn ngoan mà chính ngài cũng áp dụng cho mình.

Bức thư ngày 10 tháng 10 cuối cùng mang đến một tin rất đau buồn :

«Những ngày này, một đứa trẻ nhỏ của anh trai cha đã qua đời (đó là anh Michel của cha). Hãy cầu nguyện với Chúa Giêsu, Padre Pio viết, xin Ngài an ủi tất cả chúng ta, đặc biệt là những cha mẹ mất con không nguôi, hơn hết là người chị dâu tội nghiệp đang trong nỗi đau.»

* * *

Ngày 31 tháng 10 năm 1914, Raffaelina Cerase đã viết cho Padre Pio một trong những bức thư dài đặc trưng của cô ! Vào thời đó, người ta không biết đến kiểu viết ngắn gọn như điện tín ! Người ta dành thời gian để giải thích thật rõ điều mình muốn nói, và những dòng này đưa ta tiếp xúc với một tâm hồn phi thường đầy lòng quảng đại đã để cho Chúa Giêsu nắm giữ. Một quý bà trong thế gian, cô thừa nhận rằng cô chỉ toàn là sự nhẹ dạ, trần tục và tội lỗi, và cô vẫn cho rằng mình như thế ! Có lẽ đó là sự phóng đại đạo đức, một cách nói để làm cho câu chuyện thêm phần nặng nề, hoặc thật sự

là khiêm nhường chân thành... Có lẽ chính điểm này ta nên dừng lại vì càng một tâm hồn tiến gần đến Chúa, càng tiếp cận với Nguồn Ánh Sáng, thì càng nhìn thấy rõ những khốn khó của tâm hồn mình. Cô cũng cần nhìn thấy lòng nhân lành của Thiên Chúa đối với mình.

«Cuộc đời quá khứ của con cha đã biết rõ rồi, Padre Pio đáp lại ngày 4 tháng 11 năm 1914, và cha không chán ngợi khen lòng tốt của Chúa, Đáng với biết bao sự quan tâm, đã vội chạy đến giúp con và kéo con ra khỏi con đường vực thẳm mà con đã đi lơ là... nhưng ân sủng của Chúa Giêsu mạnh mẽ đến nỗi không chỉ thấp sáng và cảnh báo con về nguy hiểm con đã từng gặp, mà còn muốn, cùng với con, làm nhiều hơn thế : kéo con về với Ngài, mà không hề làm tổn thương chút nào đến tự do ý chí của con, bằng sức mạnh của tình yêu...» (2/32)

«Cha muốn nhắc lại cho con nhớ về khoảng tối của đời con chỉ với mục đích mời gọi con mở rộng lòng tin tưởng vào Thiên Chúa, nhận ra những ơn lành thiêng liêng mà Ân Sủng Chúa Giêsu đã dùng trong chuyện đó, và cuối cùng cùng cha dâng lời tạ ơn lòng thương xót của Cha Trời.»

Nhưng hãy cẩn thận với kiêu căng !... «*Con cũng hãy tránh xa tình yêu của sự hào quang vô ích, Padre Pio tiếp tục, một khuyết điểm thường gặp ở những người đạo đức. Điều này đẩy ta, mà ta không nhận ra, luôn muốn xuất hiện hơn người khác, muốn chiếm lấy lòng ngưỡng mộ của mọi người. Thánh Phaolô cũng đã cảnh báo các tín hữu Philippes thân yêu khi ngài nói : “Đừng dâng cho sự hào quang vô ích điều gì !” (2/3). Vị thánh vĩ đại này, tràn đầy Thần Khí Chúa, đã thấy rõ tất cả những tai hại sẽ đến với các tín hữu thánh thiện khi thói xấu nguyên rửa này thấm nhập vào tâm trí họ. Và đó là lý do ngài muốn cảnh báo họ : “Đừng dâng cho sự hào quang vô ích điều gì !...»*

Chống lại thói xấu nguyên rửa này, cực cần như con sâu, như con bọ ve của tâm hồn đạo đức, hãy dùng sự khinh miệt đối với sự hào quang vô ích. Đừng chấp nhận để người ta nói nhiều về con, cái nhìn thấp kém về chính mình, tin rằng mọi người đều hơn mình, là phương thuốc duy nhất bảo vệ ta khỏi tật xấu này.

Chưa kể, Padre Pio sẽ giải thích, đó còn là nguồn gốc và mầm mống của mọi chia rẽ. Khiêm nhường, ngược lại, sẽ khiến ta giống Chúa hơn, Đáng trong Mẫu Nhiệm Nhập Thể đã hạ mình xuống và tự hủy, lấy hình dạng một tôi tớ.» (2/32)

Đó là lý do tại sao Padre Pio, cũng muốn ẩn mình và biến mất.

Chính xác là điều mà Cha Agostino viết cho ngài vào ngày 2 tháng 11 năm 1914.

«Cha chưa bao giờ nghi ngờ, và cha cũng không nghi ngờ thực trạng tâm hồn con ; Chúa, trong lòng thương xót vô hạn của Ngài, đang hành động trong con và con phải luôn luôn khiêm nhường trước Ngài, đồng thời tràn đầy những lời chúc phúc và tạ ơn.»

Hơn nữa, vẫn có những cuộc tấn công của ma quỷ, và điều đó, lâu dần, làm Padre Pio bối rối : «Đừng sợ (cha nhắc lại với con lần thứ nghìn) chiến tranh của Satan, vì Chúa Giêsu đang ở với con, ngay cả khi tâm hồn con như đứng trên mép vực thẳm. Để không dựa quá nhiều vào phán đoán của chính mình, Cha Agostino tiếp tục, cha đã muốn nói lại với cha bề trên về trường hợp của con, hơn nữa, cha đã cho ông ấy đọc bức thư cuối cùng của con.

Như cha vừa xác nhận với con bằng lời nói, ông ấy, cũng như cha, tin chắc vào hoạt động thần linh trong tâm hồn con, nhưng ông ấy thẳng thắn nói với cha rằng ông ấy không nghĩ đó là Chúa muốn con ở ngoài tu viện, và ông ấy mong con có sự chắc chắn về điểm mờ

này.

Cha bề trên nói : «Làm sao Thiên Chúa có thể, vì một sự thánh thiện cao hơn, rút một tâm hồn ra khỏi tu viện và để nó mãi mãi giữa thế gian.» Vì thế, dù ông ấy không nghi ngờ về trạng thái phi thường của con, ông ấy vẫn nghi ngờ điểm này và muốn con có sức mạnh để đến chết trong tu viện như mọi con trai thật sự của Thánh Phanxicô. Đây là ý kiến của cha bề trên.

Nhưng dù cha rất yêu mến những sắp đặt thần linh về điểm này, điều cũng còn bí ẩn đối với cha, cha không dám cho rằng cha bề trên sai, vì thật ra các bề trên chưa được soi sáng đủ về điểm này. Con đã từng nói với cha rằng Chúa đã tiết lộ cho con lý do Ngài muốn con ở đó và con bị ngăn cấm thể xác không cho nói với các bề trên về điều đó. Vậy tại sao con không kiên trì xin Chúa và dùng tình yêu dịu dàng mà thúc ép Trái Tim Ngài cho phép con nói tất cả mọi điều với các bề trên, những người mà Chúa không miễn trừ sự phục tùng ? Con phải nói hết với chúng ta, rồi ngay cả cha bề trên cũng sẽ hoàn toàn tin chắc.

Để kết luận, cha bề trên và cha đảm bảo với con đừng sợ sự lừa dối của Ma Quỷ về tình trạng chung của tâm hồn con, trong đó Thiên Chúa đầy Lòng Thương Xót muốn được tôn vinh, nhưng chúng ta vẫn đang chờ câu

trả lời về điểm thật mờ mịt này.» (1/208)

Phản hồi của Padre Pio rất rõ ràng, nhưng chắc đã làm Cha Agostino khá bối rối !

«... Trong khi đó, ngài viết ngày 11 tháng 11 năm 1914, dù chịu nhiều đau đớn thể xác, con đã gia tăng lời cầu nguyện và những khổ hạnh vì mục đích mà cha đã chỉ ra trong bức thư cuối cùng. Những người khác cũng đã cầu nguyện cho mục đích đó. Ôi phận hèn ! Mọi việc đều bất khả thi. Con cảm thấy hoàn toàn bất lực và bị tước đoạt, hơn bao giờ hết, mọi sức mạnh để hy sinh như cha yêu cầu. Một sự thiếu sức mạnh như vậy không thể nào xuất phát từ bản năng tự bảo tồn, vì con xin nói cho cha biết, và con gọi Thiên Chúa làm chứng, con khao khát cái chết, và vì điều đó, con dâng nhiều lời cầu xin Chúa và rơi lệ đầm.

Cha cũng hãy cầu nguyện với Chúa, và con cầu xin cha bằng tất cả những gì cha thiêng liêng và thánh thiện nhất, để lòng tốt của Chúa Cha ban ơn phá vỡ cuộc đời con và cứu người tội tớ khỏi sự hổ thẹn và sỉ nhục to lớn này. Cha ơi, thử thách quá nặng nề, nó làm con rơi vào những lo lắng liên miên về việc làm phật ý Thiên Chúa, đến nỗi không cho con nghỉ ngơi, không ngày không đêm.

Cha ơi, xin cha tin con, con không chịu nổi nữa, chỉ có cái chết mới có thể đem lại sự an ủi cho những đau đớn và nỗi khổ tâm quá lớn của con.

Xin tha thứ cho con vì đã làm cha đau lòng khi tiết lộ một phần những buồn phiền của con ; con quá khổ sở, nhưng cha, cha quá tốt lành, cha sẽ thương xót con, phải không ? Con xin cha đừng buồn bã chút nào về những nỗi khổ của con, nếu không cha sẽ làm cho nỗi buồn trong con càng thêm nặng nề hơn nữa.

Linh hồn ma quỷ hành hạ con đủ mọi cách, liệu nó có làm cho một tâm hồn biết phò thác cho Thiên Chúa bỏ bê bốn phận không ? Con hoàn toàn không sợ điều đó, ơn của Chúa Giêsu làm cho con mạnh mẽ trong mọi sự... » (1/209)

Bởi vì Thiên Chúa vẫn luôn giữ im lặng và không ai biết tại sao Padre Pio phải sống ngoài tu viện. Trong lời đáp lại, hơi chán nản, Cha Agostino chấp nhận sự bất định này :

«Về sự im lặng liên tục của Thiên Chúa đối với vấn đề mà cha đã nhờ con hỏi thay mặt cha bề trên, cha tôn thờ những sắp đặt thánh thiện của Ngài. Nhưng đừng bao giờ mệt mỏi cầu nguyện nữa, chắc chắn rằng lời cầu nguyện sẽ không bao giờ vô ích. Cha tin rằng điểm

đen sẽ hóa trắng ; một ngày kia mọi chuyện sẽ sáng tỏ và Thiên Chúa sẽ luôn được tôn vinh.

Con ơi, đừng buồn phiền gì hết, chẳng phải con hoàn toàn nằm trong tay của Quan Phòng, người mẹ thương yêu hơn cả những gì có thể nói sao ? Vì vậy, hãy mạnh mẽ lên, và Chúa Giêsu ở cùng chúng ta !» (1/210)

Nỗi đau vì những khổ hình, những thử thách của tâm hồn, sự suy sụp tột cùng mà ngài đang trải qua, Padre Pio cũng tâm sự cùng Raffaolina Cerase. Cuối một bức thư rất dài gửi cho cô vào ngày 16 tháng 11 năm 1914, trong đó cha giải thích những kỳ diệu của ân sủng thần linh trong một tâm hồn được cấy ghép vào Thiên Chúa qua phép rửa, và sự nguy hiểm khi để thế gian thắng thế, ngài viết những dòng này :

«Cha thực sự đang bệnh nặng : vì vậy xin con cầu nguyện không ngừng trước Vị Vua Thiên Thượng, cha cũng làm vậy cho con luôn luôn ; xin cầu nguyện, cha nói, không phải để Ngài rút tay ra khỏi cha, vì Ngài đang đánh cha như một người cha, mà để Ngài ban cho cha đòn cuối cùng. Cha không thể chịu nổi cuộc sống nữa, con ơi ; cha luôn thấy mình đang trong nguy cơ xúc phạm đến Chàng Rể Thần Linh, cha luôn cảm thấy bị bao quanh và xuyên thấu bởi một ngọn lửa thần linh khiến cha chết đi sống lại từng giây từng phút.

Ôi, xin đừng ganh tỵ với trạng thái của cha, vì đó là điều đáng thương hơn là đáng ganh tỵ. Chỉ có cái chết mới là liều thuốc để làm dịu ngọn lửa cháy rục mà không thiêu hủy. Xin con vì lòng thương xót đừng tàn nhẫn và bạc bẽo như vậy, hãy nói với Chúa Giêsu bằng niềm tin con thảo, xin Ngài nhanh chóng phá vỡ những xiềng xích này, mở cửa cho nhà tù u tối này. Chỉ mình Ngài giữ chìa khóa, chỉ mình Ngài biết bí mật mở cửa.»
(2/33)

Nỗi đau khổ của Padre Pio thật là lớn lao biết bao ! ...

Viếng thăm của Bề trên Tổng quyền

Cha Agostino đã được mời đến Pietrelcina để đảm trách việc giảng đạo trong Lễ Đức Mẹ Libera, Bồn Mạng và Đấng Bảo Trợ của vùng đất. Cha rất vui mừng và Padre Pio mong chờ được nói chuyện trực tiếp, cởi mở với cha linh hướng của mình. Tuy nhiên, một sự cố đã phá vỡ hy vọng đó : Cha Tổng quyền Dòng, Cha Venanzio da Lisle-en-Rigault, người vừa được bầu vào chức vụ này vào tháng 5 năm 1914, thông báo sẽ thăm mục vụ tại Tỉnh Foggià. Cha Agostino cũng phải chuẩn bị đón tiếp ngài. Ngày 16 tháng 11 năm 1914, cha viết cho Padre Pio : «Cha Bề trên Tỉnh rất muốn cho cha đến thăm, nếu không có sự kiện Cha Tổng quyền đến thăm Tỉnh. Ngày hôm nay, ngài đã ở Tora rồi, vì thế cha

phải có mặt tại San Marco vào những ngày đầu tháng tới...» (1/212). Và cuối cùng, Cha Agostino hỏi Padre Pio nên nói gì về ngài với Cha Tổng quyền...

«Nếu Cha Tổng quyền gọi con để nói chuyện riêng, Padre Pio đáp ngày 18 tháng 11, đó sẽ là sự nhục nhã lớn nhất đối với con, vì con không thể làm được điều đó...»

Ban đầu trong bức thư, ngài bày tỏ nỗi buồn khi biết Cha Agostino không thể đến Pietrelcina, rồi ngài bày tỏ ước mong mãnh liệt rằng chuyến thăm của Bề trên Tổng quyền trong Tỉnh sẽ *«là nguồn mạch của những ơn lành và nhất là giúp sắp xếp lại trật tự trong các tu viện, vì các bề trên địa phương, theo lời ngài, đã không làm được điều đó»*.

Và như thế ngài muốn cố định Cha Agostino ở lại Pietrelcina, ngăn cha thậm chí nghĩ đến việc gặp gỡ bề trên của mình, Thiên Chúa ban thêm sự mệt mỏi cùng với những đau đớn ngày càng tăng cho ngài.

«Trái tim con sẽ vui mừng biết bao nếu có thể, con cũng được biết Cha chung của chúng ta và dâng lên những tình cảm chân thành của một người con ! Nhưng ước mong này sẽ không được thực hiện. Mấy ngày qua, sức khỏe của con ngày càng yếu đi, chính con cũng

không rõ nguyên nhân, con lê lét rất khó khăn. Thời gian nằm trên giường nhiều hơn thời gian ở ngoài... »

Về những gì Cha Agostino sẽ nói về ngài : «Về phần cha, ngài nói, con có thể nói với Cha Tổng quyền tất cả những điều tốt đẹp con nghĩ để tôn vinh Chúa.» (1/213)

Thế nhưng, ngày 6 tháng 12 năm 1914, từ San Marco la Catola, Cha Agostino viết cho Padre Pio :

«Cầu xin Thiên Chúa lành thánh luôn ban đầy ơn phúc cho con ! Sáng nay, Cha Tổng quyền đã rời đây đi Roma. Ngài đã viếng thăm tất cả các tu viện trong Tỉnh yêu dấu của chúng ta. Cha không thể nào diễn tả hết lòng nhân từ đích thực của vị lãnh đạo Dòng ta, ngài thật sự là một thiên thần do Chúa sai đến ; hãy hy vọng rằng chuyến thăm của ngài chính là chuyến thăm của Thiên Chúa ! Vì thế, xin đừng để thiếu những lời cầu nguyện của con !

Cha Bề trên Tỉnh đã nói với Cha Tổng quyền về trường hợp của con, và cha cũng đã nói với ngài. Hãy cảm tạ Chúa vì Cha Bề trên Tỉnh đã được thuyết phục, bởi Cha Tổng quyền nói : «Vì đây là ý muốn của Thiên Chúa, hãy để điều đó xảy ra, và chúng ta sẽ xin cho ngài văn thư tạm thời về việc giữ lại bộ áo dòng (*Bref ad tempus, habitu retento*) và người cha tốt lành này sẽ

luôn cầu nguyện cho Dòng mà ngài vẫn thuộc về.» Cha rất mong được gặp con, và chính Cha Tổng quyền cũng muốn biết con. Nhưng Chúa đã định khác đi. Fiat !... »

Phải chăng chính đây là điều mà, từ năm 1911, thánh Phanxicô đã hứa với Padre Pio... rằng con sẽ giữ bộ áo dòng Phanxicô ?...

* * *

Cơn tấn công sức khỏe mới này, không thể nghi ngờ, là ý muốn của Thiên Chúa. Theo một kế hoạch huyền nhiệm của sự Quan Phòng, Padre Pio không thể gặp được Cha Tổng quyền.

Vào ngày 6 tháng 12 năm 1914, Padre Pio viết thư cho Cha Agostino. Ngài vẫn chưa nhận được thư ngày 6 tháng 12 của Cha, nên chưa biết những quyết định cuối cùng của Cha Tổng quyền đối với mình. Nhưng ngài đã nói về tình trạng sức khỏe của mình : *«Con đã rất yếu mấy ngày nay, con viết, và giờ đây, chỉ có Thiên Chúa biết con cảm thấy mình như đổ nát đến mức nào. Thậm chí cả thời tiết xấu cũng như đang âm mưu để hủy diệt con...»* Nhưng như thường lệ trong những trường hợp như thế, Padre Pio rất rõ ai là tác giả của những cuộc tấn công này.

«Hãy luôn chúc tụng Đấng Tối Cao, Đấng chẳng bao giờ hoàn toàn bỏ con vào tay quyền lực của bóng tối! Khi có vẻ như trận chiến đang đến hồi kết thúc và nghiêng về phía kẻ thù, thì Ngài lại khẩn trương đến để xua đuổi họ và làm cho tất cả họ bất lực. Vậy thì muôn đời chúc tụng lòng thương xót của Thiên Chúa !»

Padre Pio rất hiểu mình phải cảm tạ ai về chiến thắng này : *«Chúa Giêsu thật tốt lành với thụ tạo của Ngài, cha reo lên, bao nhiêu chiến thắng mà tôi đạt được đều nhờ sự trợ giúp quyền năng của Ngài !...»*

Và lời nói lạ lùng nhưng đầy ý nghĩa này : *«Chúa Giêsu muốn làm cho con trở thành một mẫu gương ân sủng và đem con làm gương cho tất cả các tội nhân, để họ đừng tuyệt vọng về sự cứu rỗi của mình...»* (1/216)

Về những bức thư Linh hướng

Ngày 23 tháng 11, Cha Agostino đã giao cho Padre Pio một trường hợp khá khó xử. Đó là một mối quan hệ thư từ giữa một người bạn của Raffaelina Cerase và một Cha Capucin lớn tuổi, Cha Paolino, người vừa được chuyển sang một tu viện khác. Dường như linh cảm có điều bất ổn, Cha Agostino hỏi : «Linh hồn này có mối quan hệ thư từ với vị linh hướng già đã đi nơi khác. Thư từ thật sự mang tính thiêng liêng, bề trên cũng biết hết.

Nhưng con hãy nói dùm Chúa Giêsu xem mối quan hệ thư từ này có thể tiếp tục không, có nên tiếp tục không, có lợi cho cả hai linh hồn hay làm hại một trong hai linh hồn không. Nếu không hoàn toàn có hại, liệu có chút cản trở nào trên con đường thiện không ? Con hãy giúp cha sáng tỏ những điểm đó, Cha Agostino kết thúc, vì chẳng bao giờ làm đủ để cứu một linh hồn.» (1/214)

Ngày 8 tháng 12, Padre Pio trả lời về điểm này như sau : *«Cha đã hỏi con trong thư cuối cùng rằng mối quan hệ thư từ giữa linh hồn này với vị linh hướng già có hoàn toàn thuần túy về mặt thiêng liêng không, và liệu Thiên Chúa có muốn mối quan hệ này tiếp tục hay không. Về vấn đề này, câu trả lời như sau. Con chưa từng nhận được một biểu hiện rõ ràng hay một mặc khải bằng lời nói nào từ Chúa Giêsu về chuyện này, và con cũng không tự cho phép mình hỏi Ngài về điều đó, vì những lý do, nếu con không nhầm, mà cha rất rõ.*

Tuy nhiên, Chúa Giêsu đã tỏ ý muốn của Ngài theo một cách kỳ diệu hơn nhiều. Ngài làm con thấu hiểu sâu sắc trong tâm hồn rằng một mối quan hệ thư từ như thế này nên được chấm dứt càng sớm càng tốt. Ngài cũng làm con hiểu rằng, hiện tại thì mọi chuyện vẫn ổn, nhưng trong tương lai sẽ có những tổn hại phát sinh từ cả hai phía và điều tệ hơn là sẽ gây hại cho các linh

hồn khác.

Ở một mức độ nào đó, hiện chưa gây tổn hại rõ rệt đến linh hồn họ, và điều này kéo dài trong một thời gian nhất định, nhưng ma quỷ, vốn là một nghệ sĩ bậc thầy trong việc làm ác, sẽ dùng sợi dây rất mảnh để giữ họ liên kết với nó, nhằm ngăn cản tiến bộ của họ trên con đường thiện.

Điều tệ nhất sẽ xảy ra sau này, tức khi kẻ thù chắc chắn giành được chiến thắng. Đó cũng là điều con cảm nhận sâu thẳm trong tâm hồn mình. Cảm giác này, hãy gọi nó như vậy, con không thể nhầm lẫn, không thể đến từ người khác, chỉ có thể đến từ Thiên Chúa. Ngài là Đấng duy nhất có thể thâm nhập vào thánh đường nội tâm của linh hồn, nói như vậy, và giao tiếp trực tiếp với nó.

Trong thánh đường nội tâm đó, không ai có thể bước vào, ngoại trừ Thiên Chúa, ngay cả Thần Khí lành cũng không. Có thể ở điểm này, con không diễn đạt rõ ý, con nhận thấy mỗi câu nói đều diễn tả ít hơn thực chất của sự việc.

Ý con muốn nói là Chúa thâm nhập linh hồn mà không hề mất sức, và sự thật được bày tỏ đột ngột, không cần lời nói hay hình ảnh minh họa nào.

Cần nói thêm rằng khi có những biểu hiện như vậy, trước tiên linh hồn đầy sợ hãi và rối loạn, và con tin đó là do sự nhanh chóng, rõ ràng và bất ngờ trong cách sự thật được bộc lộ. Nhưng về sau, những biểu hiện ấy đem lại cho linh hồn một sự bình an thiêng liêng.

Con có thể đã làm về cách kỳ diệu này mà Chúa thường dùng để mạc khải cho tôi một chân lý nào đó? Con cầu xin cha, chính cha cũng hãy trấn an con về điểm này.

Đó là điều mà cha đã yêu cầu con. Nhưng cần rất nhiều thận trọng để đưa sự việc này đến kết thúc tốt đẹp. Nếu điều đó không làm phiền cha, con rất muốn viết một lá thư cho cô gái đáng thương mà chúng ta đang nói tới. Con đang chờ quyết định của cha.» (1/216)

Chẳng bao lâu sau, Cha Agostino trấn an ngài : «Cha nói với con và lặp lại đến lần thứ một ngàn rằng đừng sợ cuộc chiến của Satan, bởi vì Chúa Giêsu ở cùng con. Con sẽ luôn ở với Ngài, như chúng ta phải hy vọng cho tất cả các linh hồn mà Ngài đã cứu chuộc...

... Cha cũng trấn an con thay cho Cha Bè Trên về những thị kiến thần linh, thuần túy trí tuệ và thiêng liêng : Đó là Chúa nói và như thế là đủ. Con hãy để Ngài hướng dẫn...» (1/217)

Về vấn đề thư từ nổi tiếng ấy, Cha Agostino tuyên bố: «Vì lý do đó, tất cả những gì con nói cho cha biết về linh hồn này, đó là Thánh Ý Chúa, và chúng ta phải cẩn trọng, về phần chúng ta, để thực hiện điều đó trong mọi sự thận trọng. Do đó, cha chấp thuận quyết định của con là viết thư cho người ấy, và bởi vì, như con biết, người ấy có liên hệ với Donna Raffaelina, con có thể gửi thư qua cô ấy.

Ngoài ra, cha xin con làm thêm một việc khác (mà cha không thể thực hiện được). Con nên viết về vấn đề này cho Cha Paolino ở San Giovanni Rotondo, vị linh hướng cũ của người ấy, để bày tỏ cho ngài biết Thánh Ý Chúa.

Cha nói như vậy có đúng không ? Trong khi chờ đợi, cha cũng đang viết thư cho Donna Raffaelina, để nói với cô rằng hãy làm thiên thần hộ thủ cho người ấy.

Vậy thì hãy viết thư cho người ấy, người vẫn còn trong sự đơn sơ của tuổi thơ thiêng liêng, với hy vọng rằng Chúa sẽ dẫn dắt cô ấy đến mức độ tối thượng của sự hoàn thiện.» (1/217)

Một lần thăm viếng khác

Donna Raffaelina sống ở Foggia cùng với em gái là Giovina, lúc ấy đang khá bệnh nặng. Padre Pio rất mến hai chị em, dù chưa từng gặp họ, nhưng ngài đã cảm nhận được nơi hai người này một khao khát lớn lao về sự thánh thiện và một sự rộng mở vô biên đối với Ân Sủng. *«Nếu thật sự cha đã và vẫn đang khẩn cầu nơi Trái Tim của Cha trên trời cho sức khỏe của Giovina, và cả cho con nữa, ngài viết ngày 26 tháng 11 năm 1914, thì chỉ một mình Ngài biết cha đã đổ bao nhiêu nước mắt và chịu bao nhiêu khổ hạnh vì mục đích ấy. Nhưng để con được an ủi, cha phải nói với con rằng sự chữa lành hoàn toàn căn bệnh mà Giovina tội nghiệp đang chịu đựng sẽ không mang lại vinh quang cho Thiên Chúa, không mưu ích cho phần rỗi linh hồn của cô ấy, cũng không mang lại gương sáng cho những ai sống theo tinh thần của Chúa Giêsu Kitô. Vì lý do đó, cha không thể nài nỉ, không thể làm phiền Trái Tim Chúa để Ngài ban cho cô ấy ân sủng đó. Cha sẽ cầu nguyện, vâng, và cha không bao giờ quên, vì đó là Thánh Ý Chúa, dù cha ở đâu và trong bất kỳ trạng thái nào, để Chúa ban cho cô ấy một sức khỏe vừa đủ, một cách thường ngày, để cô có thể chu toàn bốn phận của mình. Con có bằng lòng như vậy không ?»* (2/36)

Ngày 10 tháng 12, Cha Padre Pio viết cho cô : “*Cha đã được báo tin rằng sức khỏe của con đã khá hơn và cha không giấu được niềm vui trong lòng. Cha đã dâng lời cảm tạ lên Chúa. Hơn nữa, vài ngày trước, Chúa đã cho phép cha đến thăm Giovina và Chúa Giêsu nhân lành đã tuôn đổ xuống cho cô ấy, trong dịp đó, biết bao ân sủng. Lúc đó cha có cảm tưởng sức khỏe của cô ấy đã cải thiện rất nhiều so với trước đây. Có thể cha lầm? Cha không nghĩ vậy. Dù sao đi nữa, xin hãy làm cho cha yên lòng.*

Cha cũng tha thiết xin con đừng để Giovina biết gì về cuộc viếng thăm mà cha đã thực hiện, nếu không, con sẽ làm cha rất buồn và xấu hổ : “Thật là tốt khi giữ kín bí mật của Đức Vua.” (Tôbia 12,7).

Một hiện tượng kỳ lạ, sự hiện diện ở hai nơi cùng một lúc !...

Một lá thư của Cha Bê Trên

Ngày 14 tháng 12, Cha Benedetto viết cho Cha Padre Pio một lá thư *mang tính hành chính* : “Cha cần phải giải quyết vị trí của con với Cha Tổng Quyền đáng kính. Ngài đã đề nghị cha cố gắng hết sức để xin được sắc lệnh (tạm chuyển quyền linh mục) nếu có thể, và vẫn giữ tu phục.

Nhưng điều bắt buộc là con phải xin Đức Tổng Giám mục Benevento một giấy chứng nhận trong đó ngài tuyên bố sẵn sàng cấp cho con một bản thờ, nói cách khác, công nhận con tạm thời thuộc về giáo sĩ của Pietrelcina. Tốt nhất là nên có thêm thư giới thiệu của Cha Chánh xứ. Giấy chứng nhận đó, con gửi lại cho cha.

Cha rất buồn vì vẫn chưa thấy con trở lại với chúng ta. Cha ban phép lành cho con và chúc con lãnh nhận muôn ơn lành của Hải Nhi Giêsu.” (1/218)

Đối với Cha Padre Pio, điều này một lần nữa như xát muối vào vết thương.

“Những ngày này, con sẽ đặt dưới chân Hải Nhi Giêsu, ngoài những lời cầu nguyện nghèo nàn của con dành cho cha, cả những giọt nước mắt mà con sẽ tuôn rơi, và con sẽ dâng lên Ngài tất cả những đắng cay đang đè nặng trái tim con,” ngài viết cho Cha Agostino vào ngày 19 tháng 12...

Thật là một sự nhục nhã cho cha, thừa cha, khi thấy mình như bị loại khỏi Dòng Phanxicô. Một nỗi đau dữ dội đổ ập xuống con, dù con đã chuẩn bị tâm lý, kể từ lúc nhận được thư của Cha Bê Trên báo tin về quyết định đã được đưa ra.

Con đã khóc nhiều đến nỗi điều đó còn gây hại cho sức khỏe của con. Chúa Giêsu buộc con phải nằm trên giường, nơi con vẫn đang ở lúc này. Nguyện ý Chúa được thể hiện. Liệu con có nhận được một chút an ủi nào cho chính mình trong những ngày lễ thánh thiêng này không ? Con đã chuẩn bị tâm hồn sẵn sàng cho mọi điều.” (1/220)

Ôi, nỗi đau đớn ấy ! Ngài lại giải bày với Raffaelina Cerase : *“Con không hiểu được tình trạng đau khổ của một linh hồn yêu mến Thiên Chúa của mình sâu đậm đến nhường nào”,* ngài viết cho cô ngày 12 tháng 12 để nhẹ nhàng trách móc vì cô không muốn cầu nguyện để Thiên Chúa sớm gọi cha về với Ngài. *“Biết bao lần linh hồn ấy bị thúc đẩy bởi một sức mạnh không cưỡng lại được mà gào thét lên bên tai Đấng Tình Quân : ‘Hãy tỏ mình ra, để ánh nhìn, để vẻ đẹp của Ngài khiến con chết đi ! Hãy nhìn xem, sự dịu ngọt của tình yêu không được chữa lành bằng cách nào khác, ngoài sự hiện diện và chiêm ngắm Ngài.’”*

Đó chính là những lời của Thánh Gioan Thánh Giá trong *Bài ca giữa linh hồn và Tân Lang*” trong Thánh thi thiêng liêng : *“Biết bao lần linh hồn bé nhỏ, đang bị thiêu đốt trong ngọn lửa cháy bùng trong lòng, cất lên tiếng kêu to : ‘Hãy dập tắt những nỗi đau của con, vì*

chỉ có Ngài mới có thể mang lại bình an cho con. Xin cho đôi mắt con được chiêm ngắm Ngài, vì Ngài là ánh sáng của chúng. Bởi vì giờ đây, con chỉ muốn mở mắt ra để nhìn thấy Ngài mà thôi !”

Bởi vì rốt cuộc, trái tim của ngài, không còn thuộc về trần gian nữa. Từ lâu Thiên Chúa đã gọi ngài và ngài đã cư ngụ nơi Thiên Chúa rồi...

“Trong những ngày thánh này, Donna Raffaelina đáp lại, con ước gì được sống trong hang đá thánh (ở Bêlem), con ước gì có thể di chuyển không ngừng trong những bức tường thánh thiện và nghèo nàn ấy, trong khi suy nghĩ, làm việc và yêu mến Thiên Chúa đã trở nên Hải Nhi. Những tư tưởng đẹp của tâm trí con không đi vào được con tim con. Nó vẫn luôn điếc, lạnh lẽo, cứng cỏi, chai đá hơn cả đá cẩm thạch, hơn cả đồng... Con phải làm gì để làm mềm nó lại ? Cha, một người thầy trong tình yêu, cha có thể dạy con và giúp con thực hành điều đó. Cha, người đang bốc cháy, thiêu đốt và tiêu hao vì yêu mến Chúa Giêsu, chẳng lẽ cha không xót thương những linh hồn khô khan, lạnh giá sao ? Cha cũng ích kỷ và tàn nhẫn như vậy sao ? Cha giữ tất cả cho riêng mình... Hãy trả lời con điều này.”

Vì Donna Raffaelina biết rất rõ mình đang viết cho ai lá thư này...

Một vài lời khuyên hữu ích

Trong bức thư trả lời ngày 17 tháng 12 năm 1914, Cha thánh Piô cố gắng sắp xếp lại một vài điểm trong thời khóa biểu, trong việc sử dụng thời gian của người con thiêng liêng của ngài. Những lời khuyên mà ngài đưa ra lúc đó, phản ánh chính đời sống thiêng liêng của ngài, chắc chắn cũng sẽ hữu ích cho chúng ta. Ngài vì thế đã yêu cầu Raffaeline, xét đến tình trạng sức khỏe yếu kém của cô, dành hai khoảng thời gian để suy niệm trong ngày :

«Vào buổi sáng trước khi xuống nhà thờ, và buổi tối sau khi lần chuỗi Mân Côi. Việc suy niệm buổi sáng, do thời tiết khắc nghiệt, con cũng có thể thực hiện trên giường trước khi thức dậy. Chúa sẽ hài lòng với điều đó...

... Sau đó, hãy lưu ý, ngài tiếp tục, đừng để mất ý thức về sự hiện diện thiêng liêng của Chúa, cho dù con đang làm công việc gì. Đừng bao giờ bắt đầu bất kỳ công việc nào hay hoạt động nào mà không trước hết nâng tâm hồn con lên cùng Thiên Chúa, dâng cho Ngài, với một ý hướng thánh thiện, những hành động mà con sắp làm. Tương tự như vậy, con cũng hãy thực hiện hành động tạ ơn sau mỗi công việc, xét lại xem liệu tất cả có được thực hiện theo đúng ý hướng ban đầu hay không,

và nếu không, thì hãy khiêm nhường xin lỗi Chúa, với quyết tâm sửa chữa những thiếu sót đó...

... Đừng để tâm trí con đắm chìm quá mức vào công việc hay bất kỳ điều gì con phải làm đến mức quên mất sự hiện diện của Chúa. Vì lý do đó, cha khuyên con hãy canh tân lại ý hướng ngay thẳng mà con đã đặt ra ban đầu, thỉnh thoảng hãy đọc các lời nguyện tắt, những lời như những mũi tên bắn lên làm tổn thương Trái Tim Thiên Chúa và bắt Ngài - cho phép cha được nói như thế, trong trường hợp này không hề là nói quá - bắt Ngài, cha nói thế, phải ban cho chúng ta ơn thánh và sự trợ giúp trong mọi sự.»

Sau đó, ngài khuyên Raffaelina nên làm dầu thánh giá và chúc lành cho bàn ăn trước khi dùng bữa, để của ăn phần xác cũng đem lại lợi ích cho phần hồn, đồng thời kết hiệp tư tưởng với Chúa Giêsu và các Tông Đồ trong Bữa Tiệc Ly.

«Tóm lại, cha kết luận, chúng ta hãy cố gắng để cho bữa ăn phần xác trở thành sự chuẩn bị cho bữa tiệc hoàn toàn thiêng liêng của Bí Tích Thánh Thể rất thánh.»

Ngài cũng khuyên không nên ăn uống quá mức cần thiết và luôn sống hướng về nhân đức tiết độ.

«Đừng bao giờ lên giường ngủ, ngài còn viết thêm, mà chưa xét mình để xem con đã sống ngày hôm đó như thế nào, và chưa hướng hết tâm trí về Thiên Chúa, kèm theo việc dâng hiến và tận hiến chính con, cũng như toàn thể các Kitô hữu, đặc biệt là cha, người hèn mọn này, vì cha cũng làm điều tương tự cho con.

Ngoài ra, cũng đừng bao giờ quên Thiên thần Bản mệnh và hãy phó thác bản thân cho ngài, người mà, ngài nói, chúng ta đã làm cho khóc biết bao lần vì đã không vâng theo những gọi hứng của ngài, vốn dĩ là Thánh Ý Thiên Chúa.

Và ánh nhìn cuối cùng, trước khi giấc ngủ đến, phải là để chiêm ngắm Con hấp hối của Chúa Giêsu trong Vườn Cây Dầu.» (2/42)

Đây là một vài lời khuyên, thực sự rất hữu ích, mà Cha thánh Piô dành cho người con thiêng liêng của ngài. Ngài thực hành chính những điều đó một cách trung thực, điều đó rõ ràng không cần bàn cãi. Có lẽ cũng chính vì đã bỏ qua những điểm cụ thể này, vốn như những cột mốc định hướng trong đời sống thiêng liêng, mà dần dần, hình ảnh và khát vọng nên thánh đã phai nhạt trong tâm trí của nhiều người.

Thật cao cả thay Cha thánh Piô, khi đã giúp chúng ta hồi tưởng lại những điều này !...

Chúng ta phải luôn giữ trong tâm trí cuộc Khổ Nạn của Chúa Giêsu, bởi vì, như Raffaolina Cerase sẽ viết (2/43), *niệt kế của tình yêu*, chính là Thánh Giá.

Một chút ủi an trong lòng...

Cần phải trấn an Cha thánh Piô... Ngài biết rất rõ vận mệnh của mình, bởi Thiên Chúa đã tỏ bày tất cả cho ngài, nhưng những gì ngài biết được sâu thẳm nơi linh hồn, qua những phương thế nhiệm mầu và siêu nhiên, ngài cũng cần phải hiểu và đón nhận điều đó bằng lý trí và trái tim nhân loại của mình. Vì thế, ngài cần đến sự bảo đảm từ vị Linh hướng của mình.

«Cha xin con đừng để mình bị cuốn hút bởi ý nghĩ rằng con như bị tách khỏi Dòng chúng ta, Cha Agostino viết vào ngày 21 tháng 12 năm 1914, điều này, theo cha, là một cơn cám dỗ. Bề trên Tổng quyền đã nhận ra Thánh Ý Chúa và ban cho con giấy phép *ad tempus*, lại còn với tu phục dòng seraphim ; vì vậy con vẫn luôn thuộc về chúng ta, và còn thuộc về Cha Thánh Seraphim hơn nữa.

Và như thế, năm 1914 kết thúc với Cha thánh Piô.

Năm 1915

Bức thư đầu tiên Padre Pio nhận được vào đầu năm mới này là một tin vui : «Padre Pio rất thân mến, Cha Agostino viết ngày 15 tháng 1, Chúa ban cho chúng ta ơn được gặp lại nhau một lần nữa ! Hãy tạ ơn Ngài ! Nếu Thiên Chúa muốn, cha sẽ đến vào Chủ nhật, xuất phát từ đây (Morcone) bằng chuyến tàu trưa, cha sẽ có mặt ở ga lúc khoảng 1 giờ 30.»

Trước đó, ngày 9 tháng 1, Padre Pio đã gửi cho Raffaelina Cerase một bức thư dài, rất dài, một trong những công trình thiêng liêng mà chỉ có ngài mới biết được bí mật. Ngài nói rất nhiều về Tình Yêu mà chính cô dành cho Thiên Chúa : *«Tình yêu của con dành cho Thiên Chúa ngày càng được củng cố và tăng thêm mãi.»*

Tình yêu Thiên Chúa - Tình yêu dành cho Thiên Chúa

Nhưng tất nhiên - và nhận xét này đúng với mọi người ! - Tình yêu ấy không để lại trong lòng ta dấu vết cảm giác rõ ràng nào. Và Padre Pio rất hiểu thế nào là *khô khan thiêng liêng*, ngài hiểu rõ ý nghĩa của việc bị tước bỏ mọi cảm xúc và mọi sự nhạy cảm ! Dần dần, chính Chúa làm cho linh hồn, linh hồn đã mở lòng đón Ngài và tự do đón nhận Ngài, được mạnh mẽ hơn.

Thiên Chúa tước bỏ linh hồn, như người làm vườn tỉa cành cây không phải để làm tổn thương mà là để cây ra hoa kết quả đẹp hơn. Để hiểu được đời sống thiêng liêng, ta cần, bằng mọi giá, đảo ngược và lật lại những giá trị thuần túy con người.

«Cha nói với con rằng chắc chắn con đã làm khi cố gắng thuyết phục bản thân rằng con bị thiếu vắng tình yêu ấy, vì con không cảm nhận được sự ngọt ngào nào trong việc thực hành tình yêu ấy, cả trong ý chí lẫn trong con tim. Trạng thái của tâm hồn con rất khó chịu, và cha hiểu điều đó một cách trọn vẹn, nhưng đó là một điều cần thiết đối với một linh hồn được mời gọi đến một sự hoàn hảo vượt bậc.

Cha đã nói đó là một trạng thái rất đau khổ cho linh hồn, và điều đó hoàn toàn đúng, bởi vì linh hồn, mặc dù cố gắng khéo léo phục vụ Thiên Chúa và làm hài lòng Ngài trong mọi hành động, lại không có bằng chứng nào về tình yêu dành cho Thiên Chúa theo cách mà nó cảm nhận được. Vì nó trải nghiệm rằng trong mỗi lần sùng kính, ý chí của nó thường khô cạn và trái tim nó cần cỗi, không có cảm giác gì về những điều siêu nhiên. Điều tệ nhất cho linh hồn tội nghiệp là nó thường xuyên cảm thấy một mâu thuẫn kinh khủng : trong phần trí tuệ cao nhất, nó bị thúc đẩy yêu mến Thiên Chúa, Đáng Tội

Cao của nó, nhưng trong phần thấp hơn, nghĩa là trong dực vọng cảm xúc, nó cảm thấy như bị xé nát và đau khổ với những nỗi buồn, sự chán nản và những cảm xúc khó tả khác.»

Và Cha thánh Piô tiếp tục : *«Nhưng đừng sợ trước trạng thái mà tâm hồn con đang trải qua, đó là do lòng nhân từ của Cha Trời rất nhân từ của chúng ta. Hãy vui mừng, vì khi con ít ngờ tới nhất, thì Chúa sẽ làm cho ánh sáng bừng lên trong bóng tối : “Orietur in tenebris lux tua - Ánh sáng của con sẽ chiếu rọi giữa bóng tối” (Isaia 58,10). Ngay cả giữa những bóng tối bao quanh tâm hồn con, con vẫn có thể được an ủi và nhận được trong tâm hồn ánh sáng cần thiết để không rơi vào tuyệt vọng.»*

Rồi Cha thánh Piô bắt đầu một bài giảng tuyệt vời về Tình Yêu của Thiên Chúa, phân biệt giữa Tình Yêu Thiên Chúa thực chất với Tình Yêu Thiên Chúa tình cờ có thể là cảm nhận được bằng giác quan hoặc bằng tinh thần, và ngài giải thích với sự quan tâm lớn để Raffaolina hiểu rõ điều mà một lần nữa chính ngài cũng đang sống :

«Tình Yêu Thiên Chúa thực chất là một hành động đơn giản và thuần khiết, trong đó ý chí đặt Thiên Chúa lên trên mọi sự khác vì lòng nhân từ vô hạn của Ngài.

Người yêu Thiên Chúa theo cách này, chính là người yêu Ngài bằng Tình Yêu của Đức Ái thực chất...»

(Chúng ta đừng quên rằng từ *Đức Ái* chỉ tình yêu có Thiên Chúa làm nguồn và làm đích.)

«... Nhưng nếu Tình Yêu thực chất ấy liên kết với sự ngọt ngào, Cha thánh Piô tiếp tục, nếu sự ngọt ngào đó chỉ tồn tại trong ý chí, ta sẽ có “Tình Yêu tình cờ thuộc linh” ; nếu sau đó sự ngọt ngào đó đi xuống tận trong lòng, và được cảm nhận với nhiệt huyết và dịu dàng, ta cũng có “Tình Yêu tình cờ cảm giác”.»

Một Thiên Chúa với lòng từ mẫu

«Khi Ngài muốn, bằng lòng nhân vô tận của mình, nâng một linh hồn lên đến mức hoàn hảo cao cả, Thiên Chúa thường cư xử với linh hồn ấy như người mẹ đối với đứa con bé bỏng. Hãy quan sát tất cả những chăm sóc khéo léo của người mẹ đó. Bà ấy tràn đầy lòng thương yêu dành cho đứa con bé bỏng của mình. Khi bà vừa sinh con, bà không lập tức cho con bú ngay tại bầu sữa mẹ. Bà làm như vậy vì hai lý do. Người mẹ tội nghiệp ấy rất sợ rằng sữa chưa được thanh lọc kỹ bằng nhiệt độ ấm của bầu ngực mẹ có thể gây hại cho quá phúc lành của lòng mình.

Nhưng còn có một lý do khác khiến người mẹ ấy cân trọng đến vậy : sữa chưa tinh khiết thì không dễ chịu với khẩu vị của đứa trẻ sơ sinh, và người mẹ rất tốt bụng này lo lắng, và đúng như vậy, rằng đứa trẻ của bà sẽ nhanh chóng chán ghét vị khó chịu của sữa chưa được thanh lọc, rồi buộc phải ngưng bú, vì thế bà tội nghiệp chỉ cho con ăn những thức ăn rất dịu ngọt như đường ngay từ đầu.»

Khi người mẹ đầy tình thương đó đã chuẩn bị cho đứa trẻ sơ sinh như vậy, và sữa của bà đã có đặc tính là thức ăn lành mạnh, ta thấy bà ngay lập tức kéo đứa trẻ lại gần bầu ngực với một lòng tha thiết thánh thiện và mẫu tử để cho bú sữa.

Khi đứa trẻ đến tuổi cai sữa, người mẹ hiền hậu này bắt đầu từng bước cho con ăn thêm thức ăn khác cùng với sữa, đồng thời dần như một cách không nhận ra, bà dần dần bớt cho con bú sữa lại. Bà cho con bú ít dần, ngày càng hiếm hơn, cho đến ngày bà hoàn toàn ngưng cho con bú.

Phải chăng người mẹ kết thúc chăm sóc ở đây ? Điều này tôi để cho bất kỳ ai có trí thông minh nào cũng có thể đánh giá. Nhưng đừng quên đứa trẻ : nó chịu đau đớn vì cai sữa, và chắc chắn rất đau vào lúc ban đầu, và không hiếm thấy đứa trẻ đó bị suy yếu trong một thời

gian, nhưng về sau sức khỏe nó sẽ trở lại tươi tốt, các chi sẽ mạnh lên cho đến khi một ngày nó trở thành một người trưởng thành hoàn chỉnh, điều mà nó không thể có được nếu người mẹ chỉ mãi cho bú sữa mà thôi.»

Bây giờ đây là lời giải thích của Padre Pio : *«Thiên Chúa cũng đối xử với linh hồn chúng ta theo cách đó, thậm chí còn tốt hơn nhiều. Ngài muốn chiếm được chúng ta bằng cách để cho chúng ta cảm nghiệm những ngọt ngào và an ủi phong phú trong mỗi lần sùng kính, cả trong ý chí lẫn trong con tim. Nhưng ai mà không thấy nguy hiểm trong kiểu Tình Yêu Thiên Chúa này? Có thể linh hồn tội nghiệp sẽ bám víu vào sự ngẫu nhiên của lòng sùng kính và tình yêu Thiên Chúa. Linh hồn sẽ không quan tâm, hoặc chỉ rất ít quan tâm đến lòng sùng kính và Tình Yêu thực chất, chính những điều duy nhất làm linh hồn được Thiên Chúa yêu mến và hài lòng.»*

Nói cách khác, Padre Pio không muốn Donna Raffaelina là một linh hồn nông cạn, chỉ bằng lòng yêu Thiên Chúa một cách cảm giác, thậm chí là tình cảm, nhưng cô phải yêu Ngài bằng tình yêu của ý chí thanh khiết, trong đức tin thuần khiết. Đó là dấu hiệu duy nhất của tình yêu chân thật. Một lần nữa, khi giảng giải tất cả điều này, Padre Pio rất hiểu rõ điều mình nói...

«Trước mỗi nguy hiểm rất lớn này, tiếp tục Padre Pio, Chúa Giêsu hiện lành rất nhanh đến với sự quan tâm tinh tế. Khi Ngài thấy linh hồn đã vững mạnh trong tình yêu, đã gắn bó và kết hợp với Ngài, Ngài thấy linh hồn đó đã buông bỏ những thứ trần gian và tránh xa cám dỗ tội lỗi, đã đạt được một đức hạnh đủ để phục vụ thánh thiện, không còn bị thu hút bởi những cảm giác ngọt ngào nữa, Ngài muốn nâng linh hồn đó lên một bậc thánh thiện cao hơn. Ngài tước bỏ sự ngọt ngào cảm giác mà linh hồn đã từng trải qua trong các lần suy niệm, cầu nguyện và sùng kính khác ; và điều đau đớn hơn cho linh hồn là phải mất đi trong trạng thái này mọi sự dễ dàng để cầu nguyện và suy niệm, đồng thời bị bỏ mặc trong bóng tối, trong sự khô cằn hoàn toàn và đau đớn.»

Nhưng những thử thách là cần thiết

«Trong tất cả những điều này, cũng không thiếu những đau khổ bên ngoài, cũng như vô số những nỗi thống khổ khác. Tóm lại, dường như mọi thứ đều góp phần vào sự hủy diệt linh hồn tội nghiệp này và sự kết án vĩnh viễn của nó. Trước sự thay đổi như thế, lúc ban đầu linh hồn bị sưng sờ, nghĩ rằng tất cả đều do sự cấu thả có tội. Linh hồn cố gắng, thậm chí bằng những cách nghiêm khắc, để đánh thức lại những cảm xúc đang ngủ

quên. Nhưng linh hồn tội nghiệp nhận ra rằng những phương pháp khéo léo đó không thể nào đưa nó trở lại trạng thái trước kia. Một nỗi sợ hãi bao la, giống như cái chết, chiếm lấy nó. Linh hồn nghi ngờ mạnh mẽ rằng có thể tất cả những điều đó là kết quả của một tội lỗi nặng nề nào đó mà nó đã bỏ qua và đã sa ngã mà không nhận ra.

Và ngay lập tức, nó bắt đầu xét lại lương tâm, phân tích tất cả những gì mình đã làm. Nó không tìm thấy gì để trách móc mình có thể đã gây ra sự thất sủng như thế. Nó kết luận : tất cả đã chấm dứt với tôi, tôi bị Thiên Chúa bỏ rơi, Công Lý Ngài cuối cùng đã chạm tới tôi, tất cả những điều này xảy ra để tôi chuộc lại những tội lỗi đời trước, hoặc những thiếu sót hằng ngày.

Ôi Chúa ơi, sự mù quáng của nó thật dễ dàng biết bao ! Cái mà linh hồn tội nghiệp gọi là sự bỏ rơi không phải là gì khác ngoài sự chăm sóc đặc biệt và riêng biệt của Cha trên trời dành cho nó. Giai đoạn này, linh hồn trải qua không hề khô cằn, nhưng nếu nó trung thành, sau đó nó sẽ chuyển từ trạng thái suy niệm sang trạng thái chiêm niệm. Mọi thứ sẽ trở nên ngọt ngào và dễ chịu.»

Và Padre Pio giải thích tiếp rằng tất cả những điều đó nhằm đạt được ân sủng của sự chiêm niệm. Để đạt được điều đó, trước tiên cần phải được thanh luyện và giải thoát khỏi Tình Yêu Thiên Chúa mang tính cảm giác ngẫu nhiên. Chính sự đau khổ này là cần thiết cho sự thanh luyện đó, và đó cũng là một nỗi đau khủng khiếp khiến người ta phải thốt lên : «Tôi bị mất đi tình yêu Thiên Chúa !»...

Dĩ nhiên, nỗi đau và sự đau khổ này không thể do một lỗi lầm nào đó gây ra. Nhưng cần phải hiểu rằng khi Thiên Chúa tước đi khỏi linh hồn ánh sáng bên ngoài, Người không có mục đích nào khác ngoài việc đắm chìm linh hồn đó vào một thứ ánh sáng tốt đẹp hơn, thiêng liêng hơn, tinh tuyền hơn. Chỉ trong ánh sáng đó, linh hồn mới có thể kết hiệp với Thiên Chúa và chiêm ngắm Người.

Và Cha Padre Pio kết luận : *«Đó chính là điều đang xảy ra với con, hồi Raffaolina yêu dấu của cha, và con phải xác tín rằng linh hồn con không hề thiếu tình yêu dành cho Thiên Chúa. Vì sự khô khan và bóng tối đang bao phủ con, con không hề rời xa một tơ tóc trong việc phục vụ Thiên Chúa, trái lại, con có thể tự mình nhận ra rằng con còn cảm thấy được thúc đẩy nhiều hơn để phục vụ Chúa, và con rất cẩn trọng để không thiếu tình*

yêu đối với Thiên Chúa, con cảm nghiệm trong chính mình một sức mạnh nào đó và một nhiệt thành nhất định để kiên trì bền bỉ trong nhân đức. Cha có sai không ? Không, ít ra hãy thành thật với chính mình !»

Và chính như thế mà linh hồn được thanh luyện...

«Tất cả thử thách này, sau cùng, không là gì khác hơn là sự thanh luyện linh hồn. Cũng như người mẹ dần dần cai sữa cho con mình để cho nó ăn thức ăn bổ dưỡng hơn, vững chắc hơn, và do đó tăng cường thể chất, giúp nó trưởng thành, Thiên Chúa cũng dần dần lấy đi khỏi linh hồn thức ăn nhẹ nhàng và cảm tính để dần dần dẫn nó vào chiêm niệm trực tiếp nhờ Đức Tin thuần khiết. Chỉ có như thế, linh hồn mới có thể tan biến trong Thiên Chúa.

Thậm chí có thể xảy ra là “sự thanh luyện linh hồn” tác động lên các giác quan, và đó sẽ là “sự thanh luyện các giác quan”. Đây cũng là nguồn gốc của một nỗi đau rất mãnh liệt. Tuy nhiên, sự khô khan và khát khao này chỉ có thể dẫn linh hồn đang chịu thử thách đến với một tình yêu Thiên Chúa càng ngày càng đơn sơ, do đó càng ngày càng tinh tuyền. Người ta sẽ yêu mến Thiên Chúa mà thậm chí không nhận ra điều đó. Đó chính là Tình Yêu bản thể, nhờ đó mà người ta yêu mến Thiên Chúa một cách hoàn toàn vô vị lợi.

Cuối cùng, khi linh hồn để cho Thiên Chúa dẫn dắt đến sự kết hợp huyền nhiệm và tình yêu hoàn hảo, Thiên Chúa sẽ ban cho linh hồn một ánh sáng rất rực rỡ, ánh sáng ấy cho thấy rõ sự trầm trọng của tội lỗi mình. Kết quả là một nỗi đau khổ và suy sụp đến mức, nếu Thiên Chúa không nâng đỡ linh hồn đó bằng ân sủng toàn năng của Người, linh hồn ấy sẽ lìa bỏ thế gian đầy bóng tối này.»

Tất cả lời giải thích này mà Cha Padre Pio gửi đến Raffaelina Cerase, sau cùng, không là gì khác ngoài việc trình bày toàn diện, trọn vẹn và đầy tinh tế về chính đời sống thiêng liêng của ngài, về những gì đang xảy ra trong chính nội tâm của ngài. Chính vì thế, thật dễ hiểu tại sao ngài lại khao khát cái chết đến như vậy, ngài đã nói điều đó trong tất cả các bức thư của mình ! Đối với linh hồn bị Thiên Chúa thử thách như vậy - nghĩa là chính linh hồn của Padre Pio - thì cái chết thể lý gây ra ít đau đớn và khổ sở hơn nhiều so với sự thanh luyện khủng khiếp này. *«Sự thanh luyện ấy, ngài nói, gợi nhớ đến những đau khổ nơi Luyện Hình, thậm chí là nơi hỏa ngục của các linh hồn bị kết án...»* Padre Pio kết thúc bài trình bày của mình với lời : *«Hình như, theo cha, sự việc diễn ra như vậy; có lẽ ai đã từng có một kinh nghiệm sâu xa và dài lâu về điều này trong chính mình thì sẽ có thể hiểu và giải thích điều đó rõ ràng hơn cha*

đã làm.»

Bài trình bày của ngài rõ ràng đến mức, với những ví dụ rất thuyết phục mà ngài sử dụng, và đối chiếu với tất cả những gì ngài đã viết cho cha linh hướng của mình, thì dễ dàng nhận ra rằng con đường của Padre Pio đã phải đi qua chiếc lò luyện này.

* * *

Về cái chết sắp đến của mình, Padre Pio hoàn toàn xác tín, vì những đau khổ thể xác và tinh thần của ngài quá khốc liệt. Vì vậy, khi kết thúc bức thư rất dài này, ngài viết với một sự bình thản sâu xa :

«Cha mong con giữ gìn bức thư này một cách trung thành để, vào thời điểm thích hợp, đưa cho Cha Agostino đọc, để khi cha không còn nữa, ngài sẽ biết con đường mà Chúa đã gọi con bước theo. Đó là lý do - và không vì lý do nào khác - mà cha muốn ngài đọc bức thư này. Con thấy có khó khăn gì khi làm việc ấy không? Khi cha không còn, cha dự định sẽ giao con cho sự hướng dẫn của người cha thiêng liêng thân yêu ấy.» (2/45)

Ngày 23 tháng Giêng, Padre Pio gửi thêm một bức thư dài khác cho người con thiêng liêng của ngài. Chắc hẳn ngài lo rằng những giải thích dài dòng của mình về

đau khổ vì yêu mến và sự thanh luyện linh hồn đã làm Donna Raffaelina sợ hãi. Vì thế, ngài viết cho cô : *«Hãy can đảm, vì chưa bao giờ Chúa lại gần con như lúc này. Ước gì sự hiểu biết điều đó làm con được tràn đầy và khơi dậy trong con một lòng Can đảm luôn mới mẻ, để đối diện với mọi thử thách mà Chúa đã báo trước cho con, qua cha, từ trước. Dù sao đi nữa, Thánh Giá mà con phải vác sẽ không nặng nề bằng Thánh Giá mà Con Một của Chúa Cha trên trời đã từng mang. Chúa Giêsu, Đấng đầy lòng xót thương vô biên, sẽ không thiếu những lúc ban cho con một khoảng nghỉ ngơi đầy ngọt ngào giữa những thử thách mà Người đang để con trải qua. Người tốt lành đến mức sẽ không bao giờ để con bị quật ngã trong thử thách này.»*

Lòng tin thác vô bờ nơi Thiên Chúa

«Than ôi, ngài tiếp tục, con có mọi lý do để sợ hãi nếu con muốn cân đo trận chiến này bằng sức riêng của mình. Nhưng việc nhớ rằng Chúa Giêsu không bao giờ rời xa con dù chỉ một khoảnh khắc, phải là một niềm an ủi vô cùng lớn đối với con. Chính Thiên Chúa cho chúng ta biết rằng Người ở cùng những ai đau buồn và bị thử thách : “Cum ipso sum in tribulatione - Ta ở với người trong cơn hoạn nạn” (Thánh vịnh 90, câu 15), và Người còn cúi mình xuống để lau khô những giọt lệ

trên mắt họ...

... Hãy trang bị cho mình nhân đức tuyệt vời là lòng tin thác nơi Thiên Chúa và hãy lắng nghe những điều mà cha nói với con nhân danh Người. Linh hồn con đang hòa hợp hoàn toàn với Thiên Chúa ; đừng để bị kinh hãi bởi số lượng những bất trung trong linh hồn con, vì Chúa, Đấng đã chọn con làm hiền thê yêu dấu của Người chỉ vì lòng nhân hậu của Người, đã tha thứ tất cả, đã quên hết mọi điều.

Thử thách mà Thiên Chúa Cha gửi đến cho con không phải là sự trừng phạt vì những bất trung của con, không, cha lập lại, Người đã quên hết. Nhưng thử thách ấy được ban cho con để giúp con trở nên một hiền thê ngày càng xứng đáng hơn với Con yêu dấu của Người. Thử thách khắc nghiệt này được trao tặng để giúp con thu hoạch những chiến thắng phong phú hơn và những triều thiên mới mà con sẽ dâng lên cho Hiền Phu vào giờ phút của Tiệc Cưới trên trời.»

“Mọi sự đều được mặc khải cho cha...”

Nhưng làm sao Padre Pio có thể khẳng định với một sự chắc chắn đến thế về tình trạng của linh hồn này ?
«Có thực là cha đang làm về tinh thần của con, rằng cha không biết rõ đời sống nội tâm của con ? Con có

thể mạnh dạn khẳng định điều đó chẳng ? Than ôi ! Chẳng lẽ Chúa Giêsu đã không cho con biết bao bằng chứng rồi sao ? MỌI SỰ ĐỀU ĐƯỢC MẶC KHẢI CHO CHA: đời sống của con, nội tâm của con, tất cả, nhờ lòng thương xót của Thiên Chúa. Chúa Giêsu là của con, và con hoàn toàn thuộc về Người. Con yêu mến Người một cách nồng nàn, Người rất hài lòng về con, và con cũng được định sẵn, miễn là con luôn trung thành với Người, để được hưởng niềm vui bên Người như một hiền thê trong Quê Trời vĩnh cửu...

... Con thực ra chưa bao giờ mở lòng mình ra với cha, và chúng ta cũng chưa từng quen biết nhau ngoài đời. Ấy vậy mà, Chúa chúng ta đầy lòng xót thương đã cho cha nhìn thấy nội tâm linh hồn con, để thánh hóa con và an ủi con trong những đau khổ, đặc biệt là những đau khổ hiện tại và những đau khổ sắp tới.»

Padre Pio được thần hóa bởi Tình Yêu Thiên Chúa

Và rồi, trong bức thư này, xuất hiện một đoạn cảm động, nơi đó Padre Pio cuối cùng tiết lộ với chúng ta nội tâm sâu thẳm của ngài :

«Cha không giấu con rằng cha cảm thấy rất ghê sợ khi phải nói ra những điều mà Chúa đã thực hiện trong cha, nhưng cha thấy, và cảm nhận một sự thúc đẩy rất

mãnh liệt bên trong, thôi thúc cha phải nói con biết cha là ai, để kể cho con nghe. Cha chỉ làm điều đó vì không muốn chống lại thánh ý Thiên Chúa, và vì chính Chúa Giêsu đã muốn cho con được biết một vài điều mà Người đã thực hiện trong cha.

Cha biết rõ, Raffaolina thân yêu, rằng “giữ kín bí mật của Vua là điều tốt” (Tôbia 12,7), nhưng lúc này đây cha vẫn còn nhớ rằng “việc tiết lộ và công bố các kỳ công của Thiên Chúa là điều đáng ca ngợi” (cũng đoạn đó). Chúa Giêsu rất dịu dàng cũng đã muốn cha trở nên xứng đáng với thử thách mà con đang chịu đựng, và với thử thách mà con sẽ còn phải chịu, khi Thiên Chúa muốn vậy. Ô, khi cha đang ở giữa một thử thách quá lớn như thế, cha đã sẵn sàng làm bất cứ điều gì chỉ để nghe từ miệng một người nào đó, nói nhân danh Thiên Chúa, rằng tất cả những gì cha đang chịu đựng chính là một thử thách được áp đặt và được Thiên Chúa muốn, không phải là sự trừng phạt cho các tội lỗi của cha, than ôi, vô số, mà là sự thanh luyện và thánh hóa linh hồn cha.

Ôi, nếu lúc ấy cha có thể biết được rằng cha không phải là một kẻ bị ruồng bỏ khỏi cõi sống ! Ôi, nếu cha có thể biết - như con đã được biết chắc chắn - rằng ngay trong tình trạng ấy, cha lại còn yêu mến Thiên

Chúa hơn cả khi cha sống trong phồn thịnh, thì cha đã chọn điều đó cho suốt cả cõi đời đời, nếu điều ấy làm đẹp lòng Thiên Tính của Người.

Qua nỗi đau của con, con có thể hình dung được nỗi đau của cha, còn sâu sắc hơn của con nữa, bởi vì cha chẳng có một sự an ủi nào và cũng không có một chút xác tín nào. Thêm vào đó là sự không được ai hiểu, đến mức cha phải giữ im lặng. Lay Chúa tôi, thật là một sự tàn nhẫn khôn tả khi bắt một người tử đạo đang chìm sâu trong khổ đau phải im lặng ! Và tất cả điều ấy là vì sự ngu muội của thời đại chúng ta.

Khốn thân cha ! Cha đã buột miệng nói ra điều gì thế này ? Xin con thứ lỗi, Raffaelina của cha, nếu cha đã lỡ buộc tội người mà cha đáng lẽ không nên buộc tội là kẻ ngu muội. Mọi sự trong cha đều đã được Thiên Chúa sắp đặt sao cho các căn bệnh luân lý, các thói quen xấu và những khuynh hướng tội lỗi không thể đòi hỏi điều gì khác ngoài một cuộc thanh luyện nghiêm khắc. Vì vậy, hãy bình tâm lại, bởi vì con chưa bao giờ yêu mến Thiên Chúa như con đang yêu trong thử thách mà chính Người đã gửi đến cho con, và con đang được Người yêu lại bằng tấm lòng từ mẫu tràn đầy thương xót của Người. Vậy thì hãy can đảm lên, và luôn tiến bước, vì ánh sáng sẽ chẳng bao lâu nữa mà chiếu rọi giữa bóng

tôi.» (2/46)

Đó chính là chân dung của Padre Pio : “*Được thần hóa bởi Tình Yêu Thiên Chúa.*” Và đó là lý do tại sao ngài dùng “một ngôn ngữ hoàn toàn thần linh, được truyền đạt cho ngài qua mặc khải,” như Raffaeline Cerase sẽ viết trong thư hồi đáp ngày 26 tháng Giêng.

Chính thức tạm nghỉ khỏi Dòng

Ngày 24 tháng Giêng năm 1915, Padre Pio gửi đến Cha Giám Tỉnh lá thư của Cha Đại diện Bénévent cho phép ngài gia nhập hàng giáo sĩ giáo phận Pietrelcina.

«Thưa Cha kính mến, ngài viết, đây là một nỗi nhọc nhằn nữa cho con. Thử thách mà Chúa Giêsu đang gửi đến cho con vượt quá sức con chịu đựng : Thiên Chúa và Mẹ rất yêu dấu của con ở Pompêi, với bao tuần cửu nhật đã kế tiếp nhau suốt ba năm nay, biết con đã làm gì để được giải thoát khỏi một thử thách quá khắc nghiệt như thế.»

Chỉ có các Ngài mới hiểu và có thể làm chứng cho nỗi đau đang đè nặng và bóp nghẹt trái tim con. Than ôi, thưa Cha, con sẽ không còn được an ủi nữa chừng nào Thầy Chí Thánh chưa gọi con về với Người.

Xin Cha cầu nguyện để con được ra đi. Con thực sự không còn chịu nổi nữa. Con cảm thấy máu dồn liên tục lên não, và con rất sợ một tai họa sẽ xảy ra, nghĩa là, con sợ sẽ phát điên.”

Bị thương vì Tình Yêu

Nhưng sau đó, Padre Pio ám chỉ đến cuộc *tử đạo* vì *tình yêu*, điều đang diễn ra qua những vết thương liên tục. Những vết thương ấy dường như được gây ra bởi một thanh gươm không ngừng đâm vào lòng ngài, đến nỗi làm ngài gần như chết vì đau đớn và ngọt ngào cùng một lúc :

“Cứ như thể toàn bộ xương cốt của con đều bị tháo rời ra. Con cảm thấy, dù không thấy gì bằng mắt xác thịt, nhưng thấy rất rõ bằng mắt linh hồn, rằng (Chúa Giêsu) đang dần dần đâm một con dao có mũi rất sắc, như phát lửa, xuyên qua tim con, và Người đẩy nó sâu tới tận ruột gan.

Sau đó, với một sức mạnh lớn, Người rút nó ra chỉ để tiếp tục làm lại điều đó ngay sau đó.

Tất cả những điều ấy khiến linh hồn con càng lúc càng bùng cháy trong một tình yêu bao la dành cho Thiên Chúa, nhờ sự lặp lại liên tục của những nhát

đâm ấy. Tuy nhiên, nỗi đau mà vết thương này, do chính Người gây ra trong con, mang lại, và sự dịu ngọt mà con đồng thời cảm nhận được, đều mãnh liệt đến mức con không thể nào che giấu được. Nhưng, thưa Cha, nỗi đau ấy cũng như sự dịu ngọt ấy hoàn toàn là thiêng liêng, mặc dù quả thật xác thân cũng chịu ảnh hưởng, và ở một mức độ khá cao nữa.

Đã từ vài tháng nay, người ta biết rằng thị lực của Padre Pio giảm sút nghiêm trọng. Vì lý do đó, ngài đã được phép thay việc đọc kinh Thần Vụ bằng việc lần tròn bộ chuỗi Mân Côi. Trong một lá thư đề ngày 25 tháng Giêng, Cha Agostino đã nhắc lại cho ngài quyền đặc biệt ấy.

Padre Pio đã trả lời ngày 30 tháng Giêng, và ngài quay trở lại chủ đề này :

“Con không biết Cha Bê Trê-nh Tỉnh đã cho Cha đọc lá thư cuối cùng mà con đã viết cho ngài chưa. Nếu đúng là ngài đã cho Cha xem, thì Cha hẳn đã có thể hình dung phần nào điều mà Chúa đang thực hiện nơi con trong những ngày này.

Con cảm thấy tim và ruột gan con hoàn toàn bị thiêu đốt bởi những ngọn lửa của một ngọn lửa khổng lồ đang mỗi lúc một bùng cháy dữ dội hơn. Những ngọn lửa ấy

giằng xé ra khỏi linh hồn đáng thương của con những tiếng thở dài đau đớn. Và tuy nhiên, ai có thể tin được? Cùng với cuộc tử đạo vô cùng khốc liệt mà những ngọn lửa ấy gây nên, linh hồn con đồng thời cũng cảm thấy một sự ngọt ngào tuyệt đối đến tột đỉnh, đến nỗi con hoàn toàn bị nhấn chìm trong một tình yêu vô bờ dành cho Thiên Chúa.

Con cảm thấy mình bị tiêu tan, thừa Cha, và con không tìm thấy nơi nào để tránh thoát khỏi ơn huệ ấy của Thầy Chí Thánh. Con bệnh rồi, và bệnh vì trái tim. Con thực sự không thể chịu đựng hơn được nữa. Có vẻ như sợi chỉ sắp đứt bất cứ lúc nào, nhưng giây phút ấy vẫn chưa đến.

Thưa Cha, thật buồn biết bao là tình trạng của một linh hồn được Thiên Chúa làm cho mắc bệnh vì tình yêu của Người !”

Và ngài giải thích rằng thân xác ngài, cũng tham gia vào cuộc tử đạo này, đến mức ngài không còn có thể làm gì được nữa. Sau cùng, với tất cả sự khiêm nhường, ngài thỉnh cầu Cha Agostino :

“Xin Cha nói với con về điều này, và chỉ cho con biết con nên cư xử thế nào...” (1/225)

* * *

Không, thực sự, việc hướng dẫn thiêng liêng cho Padre Pio không hề dễ dàng ! Phải nói gì ? Phải làm gì trước những biểu hiện như thế, những điều mà không thể nghi ngờ gì, đều đến từ Thiên Chúa ? Việc bị đâm thấu bởi một thanh gươm lửa, những vết thương lập đi lập lại không ngừng, điều ấy có ý nghĩa gì ? Chúa muốn điều gì từ tất cả những điều đó ?

Ngày 4 tháng 2 năm 1915, Cha Agostino trả lời ngài :

“Cha có thể cho con lời khuyên nào khác ngoài việc con hãy càng khiêm nhường hơn nữa trước lòng nhân lành vô biên của Chúa, hãy để cho ân sủng hoạt động cách tự do, và hãy luôn sử dụng ơn ấy để làm vinh danh Thiên Chúa, cho phần rỗi của con và của mọi linh hồn ?

Từ khi Chúa, trong lòng thương xót của Người, đã muốn cho Cha được biết tình trạng thiêng liêng của con, lời khuyên của Cha vẫn luôn luôn là như thế. Vậy thì : khiêm nhường, phó thác, cầu nguyện, cảm tạ Thiên Chúa tốt lành !”

Ngay cả Cha Bê Trên Tỉnh Dòng cũng đồng ý với cha, mặc dù ngài không thể thuyết phục bản thân mình rằng con nên ở lại nơi đó lâu dài. Ngài không tin đó là

thánh ý của Thiên Chúa. Riêng cha, ngược lại, cha tin là đúng, dù cha chưa biết được lý do tại sao. Nhưng cha sẽ luôn cầu xin Lòng Nhân Hậu Chúa soi sáng điều này cho vinh danh Người và phần rỗi của chúng ta. Con cũng đừng ngừng cầu nguyện theo ý chỉ của cha. Cha biết rằng con đang đau khổ nhiều, và cha tin điều đó ; nhưng nếu Thiên Chúa muốn như vậy, tại sao lại không phó mình ?” (1/226)

Đã nhiều ngày, Cha Agostino cũng đã trình Padre Pio một trường hợp khác, một người mà việc hướng dẫn linh hồn đang gây cho ngài sự lo lắng. Padre Pio đã trả lời rằng phải «*chiến đấu với Thiên Chúa*» về linh hồn ấy.

“Con đã nói với cha, Cha Agostino viết tiếp, rằng Chúa Giêsu đã đặt trên con một mệnh lệnh liên quan đến linh hồn này mà con đang phải chiến đấu với Người. Con có thể nói cho cha biết, nếu Chúa Giêsu cho phép, mệnh lệnh đó là gì không ?”

Padre Pio đáp ngày 16 tháng 2 : “*Con tạ ơn Cha Trên Trời vô cùng, nhờ Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta, vì đã tìm thấy linh hồn khác này, một linh hồn thực sự đơn sơ như trẻ nhỏ. Xin Chúa luôn được chúc tụng trong các thụ tạo của Người ! Con không biết phải nói sao cho cha biết con thịnh nộ mà con phải chịu từ con ‘thú dữ*

bản thủ' ấy, tức là Satan, chỉ vì con đã tạm thời nhận hưởng dẫn linh hồn này. Hắn quấy phá con đủ kiểu. Hắn thậm chí còn tấn công chính linh hồn tội nghiệp đó. Trong số những trò quấy rối mà hắn gây ra cho cô ấy, có một lần khi cô ấy đang đọc một trong các bức thư của con, hắn tìm cách làm rối loạn sự hiểu biết của cô. Và trong một lần gần đây, khi cô ấy đang đọc một bức thư của con, cô ấy nghe thấy hắn hét vào tai : 'Đừng nghe tên nói dối đó !' Nhưng linh hồn của Thiên Chúa không hề nao núng, mà bật lên một tràng cười lớn, và nhờ thế hắn bị lộ diện và bỏ chạy !

Nhưng con quý bản thủ đó giờ đã tin chắc rằng hắn không thể chiếm được linh hồn ấy cho hắn. Không đạt được điều lớn hơn, hắn cố gắng giành lấy điều nhỏ hơn: không cho phép cô ấy đạt đến sự hoàn thiện cao hơn.

Và điều làm con lo lắng là : cô ấy cần một vị linh hướng thật sự sáng suốt trong các đường lối của Thiên Chúa. Nhưng tìm đâu ra trong thời đại khắc nghiệt này?

Ngay cả Chúa Giêsu đầy lòng thương xót cũng đã phàn nàn về điều này.

Ôi, thưa Cha, thật là những thời đại buồn thảm mà chúng ta đang sống ! Một lần nữa, Con Thiên Chúa thử

than từ Thánh Tâm Ngài lời kêu đau đớn : ‘Lúa chín đầy đồng, mà thợ gặt thì ít !’ Cầu xin Cha Trên Trời sớm chấm dứt tai họa quá lớn lao này !’ (1/227)

Khó khăn trong việc diễn tả điều mình cảm nhận

Ngay đầu bức thư ngày 16 tháng 2 ấy, Padre Pio bày tỏ sự khiêm hạ và xin lỗi vì đã gây nhiều phiền toái cho Cha Agostino thân yêu :

“Con đủ hiểu, thưa Cha, rằng với những dòng viết luôn rời rạc, luôn tràn đầy than van và nước mắt của con, con chỉ mang đến cho Cha sự phiền lòng và đau đớn không dứt. Xin Cha tha lỗi cho con, nhưng thực sự là như vậy. Con ước gì, ít nhất một lần, có thể đem đến cho Cha nụ cười, niềm vui, hương thơm. Trái lại, con luôn luôn buồn bã đến nỗi con hầu như không còn đủ sức để vượt qua chính mình, con cảm thấy như tâm trí mình đang mất thăng bằng.

Con khủng hoảng khủng khiếp mà con đã nói với Cha trong thư trước vẫn tiếp diễn và còn dữ dội hơn nữa. Con cảm thấy tâm trí mình tan chảy ra đến mức đôi khi con ngất đi. Ngọn lửa (không giống chút nào với lửa vật chất của chúng ta) đang bao trùm và xuyên thấu tâm trí con đến tận nơi sâu kín nhất, mạnh mẽ đến nỗi gây ra cho linh hồn khốn khổ của con cả đau đớn lẫn

an ủi cùng một lúc.

Thật ra, dù linh hồn phải chịu những đau khổ còn khủng khiếp hơn cả cái chết, nó vẫn không muốn chúng chấm dứt. Đây là một mâu nhiệm mà con không thể hiểu nổi, và càng không thể làm người khác hiểu. Tuy nhiên, linh hồn lại có một ý niệm, hay đúng hơn là thấy mọi thứ rất rõ ràng bằng trí tuệ; nhưng chỉ vì nó không tìm được trong thế gian này một đối tượng nào có thể so sánh được, dù là từ xa, nên đành bó tay không thể diễn tả điều đang diễn ra bên trong mình.

Từ đó nảy sinh cơn đau đớn khôn cùng cho linh hồn vì không ai có thể hiểu được nó. Nhưng ở đây tự nhiên nảy ra một câu hỏi : nếu linh hồn chắc chắn rằng những điều đang xảy ra đến từ Thiên Chúa, thì tại sao nó lại bận tâm đến việc người khác, hay đúng hơn là chính nó, không thể giải thích được điều ấy với người linh hướng của mình ?

Thưa Cha, trước câu hỏi đó, con cảm thấy máu trong huyết quản con như đóng băng lại, và chính con cũng không biết đưa ra một câu trả lời chính xác. Con chỉ có thể nói điều này, không sợ mình nói sai : rằng linh hồn tội nghiệp đó chắc chắn về sự chắc chắn của mình giống như một tín hữu chắc chắn về sự hiện hữu của Thiên Chúa nhờ đức tin.

Tóm lại, linh hồn ấy muốn nhận được sự xác nhận về điều nó đã chắc chắn, từ chính người đang hướng dẫn nó. Tội nghiệp thay, nó hiểu rõ rằng điều đó sẽ là bất khả khi chừng nào nó còn bị giam giữ trong thân xác này. Nó chấp nhận, nhưng sự chấp nhận ấy mang trong mình một nỗi đau nhức nhối dữ dội, hoà lẫn vào tất cả những niềm hoan lạc Thiên Đàng mà Thiên Chúa đang đổ tràn trong nó.

Trước bao dấu chỉ của tình yêu mà Chúa đang tuôn đổ trên kẻ khốn nạn (là con), con cảm thấy bị nhận chìm. Và bởi vì con không thấy trong mình điều gì tốt đẹp có thể thu hút Chúa đến hành động cách ấy trong linh hồn con, nên ý nghĩ này thường nảy sinh trong tâm trí con: rằng có lẽ Thiên Chúa, để phạt những bất trung của con (mà thật ra, thừa Cha, là vô số), đang trả công cho con ngay ở đời này để rồi sau đó tước mất Nước Trời của Người đối với con, và như thế là hoàn toàn công bằng.

Ý nghĩ ấy có thể hơi táo bạo, nhưng lại là điều hợp lý nhất nếu nhìn vào cách sống của con trong một giai đoạn nào đó. Dù thế nào đi nữa, con sẵn sàng chịu mọi đau khổ để vinh danh Thiên Chúa được hiển trị. Miễn sao con không bị tách lìa khỏi Người, khỏi Tình Yêu của Người !” (1/227)

Ngài thở ra tiếng kêu đau đớn... Bị đè bẹp bởi một thử thách vượt quá sức mình, tội nghiệp Padre Pio thực sự không thể chịu đựng thêm. Chính ngài nói rằng không ai có thể hiểu được điều ngài cảm nhận. Phải chăng cần có một Padre Pio khác đối diện với ngài thì mới có thể giúp ngài nhìn rõ mọi sự !

Lời khuyên dành cho Cha Linh Hướng của mình

Ngài nhân cơ hội trong cùng bức thư này để đưa ra một vài lời khuyên cho chính Cha Linh Hướng của mình !... *“Hãy tiếp tục, hãy tiếp tục, thưa Cha, tiêu hao mọi sức lực của Cha vì phần rỗi của những linh hồn khác. Đó chính là điều mà Chúa Giêsu đang chờ đợi nơi Cha. Hãy khiêm nhường dưới bàn tay uy quyền của Chúa trong thời gian thử thách, để được xứng đáng được Người nâng lên khi Ngài đến viếng thăm. Còn sau đó, xin Cha cứ an tâm, vì Chúa luôn ở bên Cha, và Cha không có gì phải sợ cả !”* (1/227)

Một nỗi bận tâm khác khắc sâu trong linh hồn Padre Pio và nghiền nát con tim ngài : tình trạng của Cha Tỉnh dòng Capucin tại Foggià. Người ta biết rõ rằng sự buông lỏng ở đó là rất lớn, thuyết hiện đại, vừa bị Đức Giáo hoàng thánh Piô X lên án, đã gây ra nhiều tai hại và làm rối loạn tinh thần của các tu sĩ. Biết bao lần chính Chúa đã than phiền với Padre Pio về tình trạng

ây ! Biết bao lần các bề trên đã xin linh hồn phi thường này cầu nguyện tha thiết để sự trong sạch và thánh thiện được phục hồi trong các tu viện !

“Việc Cha khuyên con cầu nguyện cho nhu cầu của Mẹ Tỉnh Dòng chúng ta là điều không cần thiết, Padre Pio viết. Thiên Chúa biết con đã bao nhiêu lần mỗi ngày nhắc nhớ đến điều đó trước mặt Người. Và trong thâm sâu, con muốn thú nhận với Cha một điều : con đã tự hiến mình làm của lễ cho Thiên Chúa nhân lành vì những nhu cầu thiêng liêng của Mẹ rất thân yêu của chúng ta, Đáng mà con cảm thấy gần bó cách mật thiết bằng những dây liên kết không thể tháo gỡ. Con thường xuyên lặp lại việc dâng hiến này trước mặt Chúa, và nhờ lòng quảng đại của Chúa Cha Trên Trời, Người đã phần nào chấp nhận.

Một phần lớn những đau khổ mà con phải chịu đựng là do chính Chúa ban cho, để xin ơn cứu rỗi cho Tỉnh Dòng ấy. Con quyết định tiết lộ điều này cho Cha để Cha đừng cầu xin Chúa giảm nhẹ tay Người trên con nữa.

Và vì lễ dâng đã được thực hiện “usque ad effusionem sanguinis” (cho đến đổ máu) (Do Thái 9, 22), nên con nài xin Cha hãy không ngừng khẩn cầu Lòng Nhân Lành của Chúa mau chóng hoàn tất phần còn lại của

lễ dâng này, theo cách nào tôn vinh Thiên Chúa nhiều nhất và sinh ích lớn nhất cho Mẹ Tỉnh Dòng rất thân yêu của chúng ta...” (1/227)

«Cha muốn luôn luôn cầu nguyện cho lễ dâng của con vì Tỉnh Dòng thân yêu của chúng ta, để Chúa chấp nhận theo như ý Người muốn, chứ không vì bất kỳ mục đích nào khác...», Cha Agostino đã trả lời như vậy bằng một thứ tiếng Pháp còn vụng về, vào ngày 19 tháng Hai...

Thật là một lòng quảng đại tuyệt vời nơi một Linh Hồn Hiến Tế vì Tình Yêu !...

«Cha cảm thấy cây bút run lên trong tay, ngài đã viết cho Donna Raffaelina ngày 30 tháng Giêng, cha đang bệnh trong tim. Căn bệnh của cha hoàn toàn là thiêng liêng. Nhưng xin đừng nghĩ rằng thân xác lại không tham dự một cách sâu sắc. Đây là căn bệnh của những người yêu Chúa. Con không thể tưởng tượng nổi linh hồn mà Chúa Giêsu làm cho đắm say vì tình yêu thì buồn khổ đến mức nào !» (2/48)

... Nhưng cũng là một sự khiêm nhường sâu xa !

«Con nói với cha rằng, về một số điểm, con mong được biết điều chưa biết, vì con sợ mình trở nên kiêu

ngạo, Padre Pio lại viết trong cùng bức thư ấy. Nhưng cha không thể nào hiểu nổi làm sao một linh hồn lại có thể kiêu ngạo về những ân huệ mà nó thấy nơi chính mình. Cha nghĩ rằng, càng thấy mình được phong phú, linh hồn ấy lại càng có lý do để hạ mình trước mặt Chúa, vì các ân huệ của Chúa càng lớn thì linh hồn ấy lại càng không thể nào đáp đền cho Đáng Ban Phát mọi điều thiện hảo...

Ôi, khi kẻ căm dỗ muốn làm cho con sa vào sự kiêu ngạo, con hãy tự nhắc đi nhắc lại với chính mình : tất cả những gì tốt lành trong tôi là do Chúa cho mượn. Tự hào vì điều không thuộc về mình là một sự điên rồ.»
(2/48)

Padre Pio đã hiểu rằng, qua những đau khổ phi thường và không thể giải thích vì đến từ Thiên Chúa, qua những do dự, ngập ngừng, mâu thuẫn, và sự không thấu hiểu của các bề trên của mình, chính là Chúa đang từng bước mở đường. Nói cho đúng, Chúa muốn rằng, từng chút một, *Francesco Forgione* phải nhường chỗ cho *Padre Pio*, vì *Padre Pio* được định sẵn để trở nên, nơi trần thế, hình ảnh sống động của Con Thiên Chúa, một bản sao trung thực. Vì vậy, cần thiết là ngài càng ngày càng rũ bỏ bản thân mình, và đồng thời, được đầy tràn bởi chính Ngài. Đó chính là con đường nên thánh.

Trên con đường ấy, chính chúng ta cũng được mời gọi bước theo Padre Pio, vì ngài sẽ dẫn chúng ta đến bến đỗ đích thực của ơn Cứu Độ...

«Durante infirmitate, retento habitu»...

Từ tu viện San Marco la Catola, ngày 7 tháng Ba năm 1915, Cha Giám Tỉnh Benedetto đã gửi tin tức đến Padre Pio :

«Cha Padre Pio thân mến, tờ sắc lệnh “durante infirmitate et retento habitu”, cho phép Cha ở lại thế gian, đã đến. Ước gì Thiên Chúa ban cho tôi ơn được thấy Cha trở lại đời sống tu trì.»

Trong đơn thỉnh cầu này, Cha Benedetto đã xin phép các Thẩm Quyền tại Rôma cho Padre Pio được luôn mặc tu phục, «trong khi cư ngụ bên ngoài tu viện để chữa trị sức khỏe của mình, vì đó là cách duy nhất mang lại hy vọng hồi phục». Ngày 25 tháng Ba, Đức Thánh Cha đã ban cho ngài đặc ân : «petitam facultatem manendi extra claustram durante necessitate, retento habitu regulari» (một sự cho phép nhỏ để lưu lại ngoài tu viện khi cần thiết, nhưng vẫn giữ tu phục). Đặc ân này được chuyển đến Cha Benedetto vào ngày 1 tháng Ba năm 1915. (1/231)

Padre Pio đã cảm ơn Bề Trên của mình. Đã có lúc ngài nghi ngờ về tình cảm phụ tử của ngài ấy đối với mình, nhưng Cha Benedetto đã bày tỏ rất nhiều yêu thương khi báo tin về sắc lệnh từ Rôma, đến nỗi Padre Pio đã viết : *«Bức thư sau cùng của Cha, tràn đầy tình thương phụ tử, đã khơi lại niềm hy vọng nơi con, khiến con cất lên một bài thánh ca chúc tụng và ngợi khen Thiên Chúa...? »* (1/233)

Tuy nhiên, ngài vẫn luôn hy vọng rằng Chúa sẽ ban cho mình ơn được chết dưới bóng tu viện, *«nơi mà, với lòng nhân hậu của một người Cha, Người đã kêu gọi con»*. Và như ngài đã từng tiết lộ với Cha Linh Hướng, giờ đây ngài cũng tiết lộ với Cha Giám Tỉnh bí mật về lễ dâng hiến bản thân cho Chúa vì lợi ích của Tỉnh Dòng.

“Người bị đóng đinh vì tình yêu”

«Cha muốn con nói gì về tình trạng hiện tại của linh hồn con ? Con khủng hoảng khủng khiếp mà con đã nhắc đến trong bức thư trước, vẫn cứ mỗi lúc một dữ dội hơn. Hiện giờ, linh hồn con bị giam trong một vòng sắt. Một mặt, linh hồn ấy luôn sợ làm phiền lòng Chúa trong hầu hết mọi sự, và điều đó khiến linh hồn kinh hoàng đến mức có thể so sánh với những cực hình của các linh hồn bị trầm luân.

Thưa Cha, xin đừng nghĩ rằng những gì con nói là phóng đại. Sự việc đúng là như thế. Có một đêm, con cảm thấy rõ ràng rằng mình sắp chết khi thấy điều đó. Chúa đã cho con thực sự cảm nghiệm những đau khổ mà các linh hồn bị trảm luân phải chịu nơi chốn đó, bên dưới.»

Nhưng vấn đề vẫn luôn như cũ : «Con muốn im lặng về điểm này, Cha ơi, vì con rõ ràng thấy những gì con nói và những gì con có thể nói chỉ rất yếu ớt phản ánh điều đang xảy ra trong lòng con. Cha có tin không, Cha ơi ? Việc không thể và không biết giải thích hết mọi điều trong lòng con khiến con gần như phát điên. Xin cho thánh ý Chúa được thực hiện !» (1/233)

«Cha ơi, xin cho con được tự do thổ lộ tâm hồn ít nhất với Cha, Padre Pio viết với Cha Benedetto ngày 18 tháng 3, CON ĐANG BỊ ĐÓNG ĐINH TRONG TÌNH YẾU ! Con thực sự không thể chịu nổi nữa ; đó là một thức ăn quá tinh tế cho kẻ quen ăn đồ thô lỗ hơn. Và chính điều đó tạo ra trong con những chứng khó tiêu thiêng liêng rất mạnh mẽ khiến linh hồn tội nghiệp của con rên rỉ vì nỗi đau rất sâu sắc và, đồng thời, vì tình yêu. Linh hồn tội nghiệp không biết cách thích nghi với phương thức mới mà Chúa dùng để hành động với nó. Và rồi nụ hôn và «cái chạm bản thể», con sẽ gọi như

thế, mà Cha Trời rất yêu dấu in lên linh hồn con, lại khiến con chịu thêm một đau đớn khủng khiếp nữa.»
(1/235)

Cùng ngày đó, ngài viết điều tương tự với Cha Agostino : *«Con đang bị đóng đinh trong tình yêu, Cha thân mến ! Con khủng hoảng của con gây cho con nhiều nỗi lo âu.»* (1/236)

Chính Padre Pio đã giải thích tất cả những điều này với Raffaelina Cerase ngày 23 tháng 2 : *«Sau lễ hiến thân mà chúng ta đã làm khi chịu phép rửa, tất cả chúng ta đều thuộc về Chúa Giêsu Kitô, mỗi linh hồn Kitô hữu vì thế nên quen thuộc với lời của thánh Phaolô tông đồ : «Đối với tôi, sống là Đức Kitô» (Phi-líp 1, 21). Tôi sống cho Đức Kitô, tôi sống để tôn vinh Người, tôi sống để phục vụ Người, tôi sống để yêu Người. Và khi Chúa muốn lấy đi mạng sống chúng ta, tình cảm, tình yêu mà chúng ta phải có, chính là tình yêu sẽ thu hoạch hoa trái sau những mệt nhọc, là tình yêu sẽ nhận lấy vương miện sau trận chiến.»*

Trong khi chờ đợi, không bao giờ được dừng lại trên con đường của Tình yêu Thiên liêng này. Người ta biết câu nói của thánh Augustinô vĩ đại : *«Thước đo để yêu mến Thiên Chúa chính là yêu Ngài không đo lường».* Đây là một trong những ý tưởng then chốt trong giáo

huân của Padre Pio. Khi chúng ta còn sống trên cõi đời này, chúng ta phải cố gắng yêu thương. Vì thế, nơi trần thế này, giữa chúng ta, Padre Pio đã yêu mến Thiên Chúa đến mức bị *đóng đinh trong tình yêu*. Quả thật sẽ là một ảo tưởng thô thiển nếu nghĩ đến tình yêu Thiên Chúa mà không có Thập giá... bởi Thập giá là phương tiện duy nhất được Thiên Chúa chọn để hòa giải nhân loại với Ngài. Và nếu Chúa Giêsu đề nghị và áp đặt Thập giá cho các môn đệ quảng đại nhất của Ngài, thì đó là vì Thập giá là con đường duy nhất để theo Ngài, là biểu hiện chân thực và xác thực nhất của việc thuộc về Vương Quốc của Ngài: «Ai muốn theo Ta, Chúa Giêsu nói, hãy vác thập giá mình...» Padre Pio đã theo Chúa đến tận đó. Ngài đã nghe lời mời gọi ấy. Ngài đã chấp nhận cho đến những hệ quả sau cùng. Như vậy, ngài trở thành tông đồ và bậc thầy của sứ điệp tình yêu chịu đóng đinh.

«Nếu những viên đá này có thể nói !...»

Tại làng Pietrelcina, ở số 44, đường Via Santa Maria degli Angeli, ông Grazio đã mua một căn nhà cho người con trai linh mục của mình. Như vậy, ngài có thể có một ngôi nhà riêng cho chính mình, và ông đã dùng số tiền ít ỏi mà mình mang về từ hai chuyến đi xa sang nước Mỹ xa xôi.

Người ta đến được đó bằng một cầu thang ngoài trời, làm bằng đá khô. Bên trái, mở ra một căn phòng. Gian phòng chính mà người ta bước vào đầu tiên có một lò sưởi. Có lẽ Padre Pio đã đốt vài khúc củi ở đó trong những ngày đông lạnh giá. Phía sau là phòng ngủ, được bài trí đơn giản với một chiếc giường sắt, một tủ ngăn kéo, một bàn và một cái ghế. Trong một góc, trên một cái giá nhỏ, có một chậu nước và một bình nước... đó là toàn bộ phòng tắm của Padre Pio !... Chính tại đây, ngài sống, làm việc, và cầu nguyện. Tại đây, ngài đã viết tất cả những bức thư mà giờ đây chúng ta đang háo hức đọc lại. Cũng tại căn phòng này, vị tu sĩ trẻ đã tiếp đón những nhân vật mà ngài gọi là *nhân vật thiên quốc* : Chúa Giêsu, Đức Maria, các thiên thần, thánh Phanxicô Assisi... nhưng cũng có cả những cuộc viếng thăm đáng sợ hơn của ma quỷ, không thương tiếc, đã tấn công ngài dữ dội. Điều đó thật khó tin, nhưng cũng thật khủng khiếp và hiện thực... Khi chiêm ngắm những bức tường này, chúng ta không thể quên lời Padre Pio từng nói: «*Se quelle pietre potessero parlare ! Nếu những viên đá này có thể nói !...*»

Mỗi sáng, *Mamma Pèppa*, mẹ của Padre Pio, đến để quét dọn và sắp xếp lại mọi thứ... sau một số đêm, có lẽ bà phải làm việc nhiều ! Nhưng bà đến chủ yếu là để hỏi thăm sức khỏe của con trai mình. Mọi sự nơi ngài đều

thật huyền nhiệm, và người phụ nữ nông dân đơn sơ ấy chẳng hiểu gì mấy ! Bà thường thấy ngài rũ xuống, kiệt sức, thân thể bầm dập vì những cú đánh nhận được trong đêm, khuôn mặt hốc hác, đôi mắt mệt mỏi vì đã khóc quá nhiều trong *Đêm tối thiêng liêng* khủng khiếp ấy nơi mà Thiên Chúa đã chìm ngài vào. Đôi khi bà tỏ ra lo lắng. Bà tự hỏi làm sao con mình có thể *tirare avanti*, nghĩa là, tiếp tục sống như vậy. «*Mẹ à, Padre Pio đáp, đừng nghĩ tới chuyện đó ! Mẹ đừng lo lắng vì con ! Đức Mẹ đang ở đây. Mẹ luôn giúp con và sẽ tiếp tục giúp con !*»

Phải thế thôi ! Người ta còn nhớ, chính trong những bức tường ấy, Padre Pio đã viết cho Cha linh hướng của ngài : «*Thưa Cha, kẻ thù của ơn cứu độ chúng ta giận dữ đến nỗi hầu như không để cho con được một giây phút bình an, hấn tấn công con bằng nhiều cách khác nhau.*»

Chính trong ngôi nhà này, Padre Pio, có thể nói, đã làm quen với Thiên Đàng và Hỏa Ngục. Trong tình yêu và đau khổ, ngài nhanh chóng vươn lên tới những đỉnh cao nhất của đời sống thiêng liêng.

Buổi chiều, theo lời người đồng hương, ngài thường suy niệm tại quảng trường nhỏ trước nhà thờ Sainte-Anne, hoặc ở quảng trường nằm ngay bên dưới, nơi

người ta có thể lên bằng vài bậc thang. Từ đây, mở ra một cảnh quan tuyệt đẹp nhìn ra vùng quê thanh bình Sannio, với những đồi núi thoải thoải phủ đầy ô liu và hạnh nhân.

Trước khi mặt trời khuất sau những ngọn đồi, Padre Pio đi vòng quanh làng cùng với cha sở chính xứ. Khi chuông vang lên báo giờ Kính Truyền Tin, ngài tụ họp những người đàn ông tại cổng Porta Madonnella, và ở đó, trước một bức hình Đức Mẹ, ngài đọc kinh Mân Côi, nói với họ vài lời khuyên nhủ tốt lành trước khi chia tay.

Khi vào những ngày hè oi bức, cả gia đình chuyển lên Piana Romana, cách làng khoảng ba cây số, thì sau khi dâng lễ xong, Padre Pio cũng đến đoàn tụ với họ tại đó.

Thỉnh thoảng, ngài dừng chân tại nhà một người cô, Zia Daria, người thường mang cho ngài một bát sữa bò tươi mới vắt. Những người nông dân đang làm việc ngoài đồng lập tức kéo đến để chào đón vị tu sĩ trẻ của họ.

Tại vùng đồng quê Piana Romana, nơi yêu thích nhất của ngài nằm cách trang trại của cha mẹ khoảng một trăm mét phía sau. Ở đó có một cây du, dưới bóng của

nó, ngài học hành, đọc sách, cầu nguyện. Dưới gốc cây này, những người anh em họ đã dựng cho ngài một túp lều nhỏ bằng rom để che nắng nóng ban ngày hay giá lạnh ban đêm. Chính tại đây, trong túp lều này, một ngày nọ, Chúa đã ghi dấu ấn những vết thương của Đấng Chịu Đóng Đinh trên thân xác ngài. Cũng tại đây, Kẻ Thù đã đến quấy nhiễu ngài dưới hình dạng một con mèo đen to lớn hay một con rắn khổng lồ.

Vâng, nếu những viên đá này có thể nói !... Nếu vùng đất này có thể làm chứng cho cuộc đời đau khổ mà vị tu sĩ trẻ đã trải qua... Chúng sẽ kể gì cho chúng ta về Seraphin thành Pietrelcina ?

Hỏa ngục lại một lần nữa nổi giận !

Vâng, cuộc chiến thật khốc liệt... Satan điên cuồng tấn công ngày càng dữ dội hơn vào người đã hoàn toàn hiến mình cho Thiên Chúa, người đã hoàn toàn phó thác bản thân làm của lễ toàn thiêu cho Thiên Chúa.

«Vì lòng bác ái, xin đừng từ chối giúp đỡ con, ngài viết cho Cha Benedetto ngày 1 tháng 4 năm 1915, đừng từ chối những lời chỉ dạy của Cha, bởi vì con biết rằng ma quỷ đang cuồn cuộn tấn công chiếc thuyền mong manh là tinh thần khốn khổ của con hơn bao giờ hết. Thừa Cha, con thực sự không chịu nổi nữa, con cảm

thấy sức lực mình đang cạn kiệt; trận chiến thực sự đã đến giai đoạn cuối cùng, con có cảm giác rằng bất cứ lúc nào, con cũng sẽ bị nhấn chìm bởi những làn sóng của đau khổ. Khốn cho con ! Ai sẽ đến cứu giúp con ? Con đang cô đơn chiến đấu, ngày đêm, chống lại một kẻ thù mạnh mẽ và hùng hậu đến vậy. Ai sẽ chiến thắng? Chiến thắng sẽ mỉm cười với ai ?... Tóm lại, nếu tính toán kỹ lưỡng, con cảm thấy người thua trận thực sự sẽ là con. Nhưng con đang nói gì vậy ? Có thể nào Thiên Chúa lại cho phép như vậy không ? Không bao giờ ! Con vẫn cảm nhận được, như một người khổng lồ, nơi phần sâu thẳm nhất của linh hồn, sức mạnh để kêu lớn lên cùng Thiên Chúa : «Lạy Chúa, xin cứu con, con sắp chết mất !» (x. Mátthêu 8, 25 và Luca 8, 24) (1/238)

«Lễ Phục Sinh của Chúa Giêsu Phục Sinh đang đến gần, ngài viết cùng ngày hôm đó cho Cha Agostino. (Năm 1915, Lễ Phục Sinh rơi vào ngày 4 tháng 4). Tiếng nói của tình yêu và lòng biết ơn đang vang lên mãnh liệt hơn bao giờ hết trong con tim con, và với một hy sinh lớn lao đối với con, do tình trạng hiện tại của con, con không thể không viết, ít nhất là vài dòng, để chúc Cha trong Chúa rất dịu dàng của chúng ta một Mùa Lễ thật vui tươi, mùa lễ trong đó Con Thiên Chúa đã cứu chuộc chúng ta và đem chúng ta về với Chúa Cha...

... Xin Cha luôn nhớ đến con trong kho tàng những lời cầu nguyện sốt sắng của Cha, và giờ đây hơn bao giờ hết, toàn thể hỏa ngục đang nổi dậy chống lại con. Xin Cha hiểu rằng điều con giữ trong lòng, và điều con phải giữ trong lòng, chỉ và chỉ là sức khỏe thiêng liêng...

... Cuộc chiến với hỏa ngục đã đạt đến mức độ không thể tiếp tục được nữa. Con thuyền của tâm trí con sắp bị nhấn chìm bởi những con sóng của Đại Dương. Thừa Cha, con thực sự không chịu nổi nữa. Con cảm thấy mặt đất đang tuột khỏi chân mình, sức lực cạn kiệt, con đang chết và ném trải mọi cái chết cùng một lúc, ở từng khoảnh khắc của cuộc đời con, trận chiến này thực sự khốc liệt, khốc liệt đến mức tột cùng... » (1/239)

Người Samaritanô nhân hậu

Ngoài những đau khổ của chính mình, Padre Pio còn phải gánh lấy những đau khổ của các linh hồn đã tín thác nơi ngài, như Raffaelina và Giovina Cerase. Trong một bức thư đề ngày 21 tháng 2 năm 1915, bà Donna Raffaelina mô tả bệnh tình của em gái mình và những cuộc tấn công tàn nhẫn của sự dữ : «Trong một trong những cơn khủng hoảng đó Raffaelina viết, Giovina đã nói với tôi trong nước mắt và sự đau đớn : “Chị ơi, hãy từ bỏ con đường hoàn thiện đi... chị thấy những người

khác không ?...” Tôi không trả lời. Thật vậy, kẻ thù của chúng ta thì đang được tràn đầy niềm vui cả phần hồn lẫn phần xác. Lễ, giảng dạy, xưng tội, rước lễ khi họ muốn, rồi thêm nữa là dạo chơi, thăm viếng, tình cảm gia đình, thỏa mãn tinh thần, những thú vui được phép, Chúa ban muôn phúc lành cho họ. Còn chúng ta, mọi sự đều bị từ chối.» (2/54)

«Đừng bao giờ buông mình theo bản thân, cha trả lời cô ngày 28 tháng 2, bằng cách nổi giận trước những cơn bão tố. Hãy đặt trọn niềm tin của con nơi Thánh Tâm rất dịu dàng của Chúa Giêsu. Hãy luôn khơi dậy đức tin của con và đừng bao giờ từ bỏ nó. Đức tin không bao giờ bỏ rơi ai, nhất là những linh hồn có lòng khao khát lớn lao được yêu mến Thiên Chúa...

... Thử thách thật nặng nề, nhưng đừng sợ, cha nhắc con lần thứ một ngàn, bởi vì Chúa Giêsu ở với con, ngay cả khi tâm hồn con cảm thấy mình đang ở bờ vực thẳm. Hãy luôn ngẩng cao tiếng kêu lên Trời, ngay cả trong những lúc tâm trí con bị sầu khổ xâm chiếm. Cùng với ông Gióp nhận nại, người mà Thiên Chúa đã đặt vào hoàn cảnh giống như con hiện giờ, hãy kêu lên như ông: “Dù Ngài có giết con đi nữa, con vẫn trông cậy nơi Ngài !” (Gióp 13, 15)...

... Tuy nhiên, vì tình yêu Thiên Đàng, xin con đừng lắng nghe lời gợi ý của em gái con, một lời gợi ý mà chỉ có ma quỷ mới có thể gieo vào đầu nó. Và cha không giấu gì con, từ hôm qua khi nhận được thư con cho đến giờ, cha không thể cầm được nước mắt trước lời đề nghị đáng nguyên rủa ầy của ma quỷ. Sự ghê tởm mà cha cảm thấy trước điều đó làm tan nát lòng cha, chỉ được an ủi phần nào khi thấy rằng con sẽ không bao giờ thực hành điều đó, và thậm chí sẽ không để nó len vào tâm trí con.

Cha xin kết thúc, Raffaelina, bằng cách khuyên con hãy bám thật chắc và gắn bó sâu đậm với thánh giá, vì khi đó con sẽ chẳng còn gì phải sợ. Chúa Giêsu sẽ là người hoa tiêu dẫn dắt con thuyền linh hồn con, Đức Maria sẽ là chiếc neo giữ chặt nó...» (2/55)

Đó là cách và là sự tinh tế mà cha dùng để khuyên hãy kiên vững. Không nghi ngờ gì rằng, chính bản thân cha cũng sống như thế ! «Cha không giấu con điều này, cha còn viết thêm ngày 4 tháng 3 năm 1915, ở tầng sâu thẳm của linh hồn cha, cha cảm thấy tim mình rướm máu khi thấy con chịu một thử thách nặng nề như thế, nhưng như cha đã nói ở trên, trong tầng cao của linh hồn, cha hân hoan khi thấy con bị rung chuyển như vậy, cha thấy Chúa không ngừng ban cho con những viên đá

quý. Vâng, cha, người trong tình yêu thánh thiện coi sự tiến bộ thiêng liêng của con như chính của mình, cha vui mừng, và ngày càng vui mừng hơn, khi thấy con ở trong tình trạng ấy.» (2/57)

Vì thực ra, thay vì nhìn lại quá khứ và khao khát những dễ dãi của thế gian, điều mà cha muốn làm cho chúng ta hiểu chính là : chúng ta phải cố gắng kết hợp với chỉ một mình Thiên Chúa mà thôi.

Tìm kiếm Thiên Chúa trong mọi sự

«Trong mọi biến cố của đời sống, Padre Pio tiếp tục, hãy nhận ra thánh ý Thiên Chúa, hãy thờ lạy ý Ngài, hãy chúc tụng ý Ngài. Đặc biệt là trong những gì làm con đau khổ nhất, đừng tìm cách thoát ra khỏi điều đó. Khi ấy, hơn bao giờ hết, hãy nâng tâm hồn con lên Cha Trên Trời và thưa với Ngài: “Sự sống con cũng như cái chết con đều nằm trong tay Ngài, xin hãy làm nơi con điều gì đẹp ý Ngài nhất.”

Trong những áp bức thiêng liêng : *«Lạy Chúa, Thiên Chúa của lòng con, chỉ mình Ngài biết và đọc được tận sâu thẳm tâm hồn các thụ tạo của Ngài, chỉ mình Ngài biết tất cả nỗi khổ đau của con, chỉ mình Ngài biết rằng mọi nỗi thống khổ của con đều phát xuất từ nỗi sợ hãi sẽ đánh mất Ngài, xúc phạm đến Ngài, nỗi sợ*

rằng con không thể yêu mến Ngài như Ngài xứng đáng được yêu, và như con phải và khao khát được yêu mến Ngài. Ngài, Đáng thấy trước mọi sự và chỉ mình Ngài thấu hiểu tương lai, nếu Ngài biết rằng vì vinh quang của Ngài và ơn cứu độ của con, tốt hơn là con phải ở trong tình trạng này, thì xin cho điều đó xảy ra, con không mong được thoát khỏi, nhưng xin ban cho con sức mạnh, để con chiến đấu và nhận được phần thưởng dành cho những linh hồn can đảm.»

Làm sao ta không nhận ra rằng, qua những dòng này, Padre Pio đang bày tỏ chính linh hồn ngài ?

«Từ lâu con đã phải biết, ngài nói rõ, Chúa Giêsu Kitô đã muốn đặt cha trong một căn bệnh trầm trọng, mà phần thiêng liêng thì nhiều hơn thể xác. Đây là một thử thách to lớn đến mức khiến cha phải đánh đổi tất cả. Cả hỏa ngục đã nổi dậy chống lại cha. Có những lúc cha cảm thấy mình chết đi, và đúng là một phép lạ của Lòng Thương Xót Chúa nếu cha còn sống đến giờ. Từng giây phút, cha cảm thấy mình chết đi, cha cảm thấy bị đóng đinh bởi tình yêu. Điều đó lẽ ra phải làm cha tràn ngập niềm vui, nhưng, con biết không, tâm trí cha vẫn còn quen với những thứ nuôi dưỡng rất thô thiển.»

Được kết hợp vĩnh viễn trong Thiên Chúa... đó chính là điều ngài mong muốn !

«Xin Ngài mau chóng giải thoát cha khỏi tình trạng hiện tại, xin Ngài gọi cha về để mừng lễ Vượt Qua trong Quê Trời vĩnh cửu. Ôi, cha mong mỗi biết bao ngày hạnh phúc đó ! Nhưng than ôi, ngày đó dường như còn quá xa xăm. “Như con nai mong mỗi tìm đến suối nước, linh hồn con cũng mong mỗi được kết hợp cùng Thiên Chúa” (x. Thánh vịnh 41,2) Ôi, cuộc lưu đày thật buồn thảm cho linh hồn cha ! Chưa bao giờ cha cảm thấy nó nặng nề như bây giờ. Cha cảm thấy cổ họng khô khốc, lòng ruột cháy bỏng. Liệu Chúa Giêsu nhân lành có chạnh lòng thương đến cha không ?» (2/58)

«Cha chưa bao giờ giấu con điều này, và cha cũng không giấu con một lần nữa : ước muốn mãnh liệt nhất của cha luôn là được giải thoát khỏi những ràng buộc này để được ở cùng với Chúa Giêsu Kitô, cha đã viết như thế vào ngày 30 tháng 3 năm 1915. Bằng ước muốn, cha cưỡng ép những giờ khắc, những ngày và những năm trôi qua thật nhanh, và vào cuối mỗi ngày, cha luôn cảm thấy được an ủi nhiều hơn, tương đối mà nói, bởi vì cha thấy mình được nhẹ bớt, và gánh nặng của thời gian đang đè trên vai cha và ngăn cách cha khỏi mặt trời vĩnh cửu được giảm bớt.» (2/60)

Hướng đến sự thánh thiện qua Thánh Giá...

Trong khi chờ đợi, ngài phải ở lại thế gian này và tiếp tục chịu đựng thánh giá mà Chúa đã gửi đến cho ngài và đã đóng đinh ngài vào đó. Ngày 7 tháng 4 năm 1915, ngài đã bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đến cha Benedetto vì đã viết thư cho ngài : *“Lá thư của cha đến với con vào sáng lễ Phục Sinh đã mang lại cho tâm hồn khốn khổ của con một chút an ủi, dù rất nhẹ. Nhưng điều đó đã giúp con chịu đựng được thánh giá mà Chúa, vì lòng thương xót, đã muốn bắt con mang lấy, tuy không phải với lòng vui vẻ, nhưng ít nhất là với một tinh thần can đảm.”* (1/242)

Ngài hướng đến sự thánh thiện.... *“Con sẽ cố gắng, cha viết, với ơn Chúa trợ giúp, để trở thành một linh mục tu sĩ tốt, hầu một ngày nào đó có thể nói như Thánh Tông đồ, mà không sợ nói dối : ‘Imitatores mei estote sicut et ego Christi’ (Hãy bắt chước tôi, như tôi bắt chước Đức Kitô).”* (1 Cô-rinh-tô 4,16)

Về các “mặc khải nội tâm”

Cha luôn có nỗi lo sợ bị ma quỷ lừa dối : *“Con không muốn trở thành nạn nhân của ma quỷ dưới bất kỳ hình thức nào, và mặc dù con chắc chắn về thực tại của những mặc khải nội tâm này, còn hơn cả sự chắc chắn*

về chính sự hiện hữu của con, con vẫn mạnh mẽ tuyên bố, bằng cách cưỡng lại chính mình, là không tin vào tất cả những điều đó, chỉ vì một lý do duy nhất là cha, vị Linh hướng của con, đã nghi ngờ về chúng. Liệu con làm vậy có đúng không ?”

... Con đường dẫn đến sự hoàn thiện Kitô giáo biết bao nhiêu là khó khăn, thưa Cha, đối với một linh hồn bất xứng như con ! Tính xấu của con khiến con sợ hãi ở mỗi bước đi : xin Thiên Chúa ban cho con sự nâng đỡ để con không trở nên bất trung với Người !»

Biết bao khiêm nhường !... Và ngài tiếp tục :

“Cha biết đấy, con không coi trọng chút nào trạng thái phi thường mà con đang trải qua : và chính vì thế con không ngừng thưa với Chúa Giêsu rằng, xin Người dẫn dắt con theo con đường bình thường mà các linh hồn khác vẫn đi. Con biết rõ rằng con đường mà lòng thương xót Chúa đang dẫn con không thích hợp với linh hồn con, vốn đã quen với những lương thực còn rất vật chất. Điều con nói với Chúa là, con có thể tìm thấy nơi công việc, nơi việc sửa đổi cuộc sống, sự phục sinh thiêng liêng của con, tình yêu đích thực mang tính bản thể, và sự hoán cải chân thành toàn bộ con người con hướng về Người.

... Con muốn yêu Chúa Giêsu theo cách phù hợp với con. Con ao ước tình yêu này ; con biết rằng con yêu Người, nhưng, lạ Chúa con, biết bao con thấy tình yêu của con kém xa so với ước muốn mà con có về tình yêu ấy ! Nhưng chẳng lẽ trong thực tế, điều này lại không nên vượt lên trên điều kia hay sao ?”

Nhưng nỗi sợ hãi này chỉ có thể vượt qua được nhờ một sự phó thác hoàn toàn hơn nữa trong tay Thiên Chúa, vì đây rất có thể là một cám dỗ tinh vi của Satan.

“Về tình trạng linh hồn của con, Cha Agostino đã viết cho ngài ngày 9 tháng 4, Cha luôn khuyên con đừng sợ hãi, nhưng hãy càng phó thác hơn nữa vào Lòng Thương Xót Chúa, hãy khiêm nhường trước tình yêu của Thiên Chúa chúng ta và cảm tạ Người về tất cả các ân huệ mà Người muốn ban cho con. Khi hành xử như vậy, con sẽ thách thức và chiến thắng mọi cơn thịnh nộ của hỏa ngục. Đừng sợ, con rất yêu dấu, Đấng đã trợ giúp con cho đến nay sẽ tiếp tục công trình cứu độ của Người. Nếu không có ân sủng Thiên Chúa, liệu con có thể vượt qua biết bao khủng hoảng và những cuộc chiến đấu mà linh hồn con đã phải đối diện không ? Chính ân sủng ấy sẽ hoàn tất phần còn lại. Con sẽ được cứu rỗi, và kẻ thù sẽ tự giày vò trong cơn thịnh nộ của nó. Trong lúc chờ đợi, con cứ tiếp tục cầu nguyện và chịu đựng

theo những ý chỉ thánh thiêng và theo thánh ý Thiên Chúa, phần thưởng sẽ chẳng còn xa.”

Ngày 10 tháng 4 năm 1915, Cha Benedetto, đến lượt mình, cũng đã trấn an Padre Pio : “Padre Pio yêu quý, cha viết cho ngài như sau, khi nghi ngờ một lời mặc khải nội tâm, cha không có ý định làm phát sinh nơi con sự nghi ngờ về tất cả các mặc khải hay về tình trạng linh hồn nói chung của con. Biết bao mặc khải, thị kiến hoặc tác động thiêng liêng có thể là giả, nhưng điều đó không có nghĩa là linh hồn bị lừa dối hoàn toàn. Biết bao lần, những linh hồn thánh thiện và sáng suốt nhất cũng đã là nạn nhân của những sai lầm và mưu mô của kẻ thù, vậy mà, người ta vẫn tôn kính họ trên các bàn thờ ! Một số hiện tượng hoặc tác động nội tâm có thể đến từ tự nhiên hoặc từ ma quỷ, ngay cả khi linh hồn ở trong trạng thái tốt đẹp và đẹp lòng Chúa. Con chỉ cần lưu ý đừng quá dễ tin vào các mặc khải đặc biệt, nhưng hãy đón nhận và trình chúng cho vị linh hướng của con phán đoán. Và ngay cả khi các mặc khải đó có vẻ chắc chắn và xác thực một cách nội tâm, con nên biết, hỡi con, rằng cảm nhận sự chắc chắn mạnh mẽ và sâu sắc này, hoặc việc ưng thuận nội tâm với các mặc khải như vậy, có thể xuất phát, như *Le Poulain* đã nói với sự ủng hộ của nhiều vị thần bí nổi tiếng, từ chính khuynh hướng, sự nghiêng chiều hay tình cảm nội tâm của chúng ta vốn muốn gắn

bó với điều mà ta tin là được mặc khải. Vì vậy, tốt hơn hết là hãy đón nhận những mặc khải như vậy với sự thận trọng lớn lao và một thái độ thờ ơ khiêm tốn và liên li.” («Le Poulain SJ», tác giả tác phẩm *Những ơn ban trong cầu nguyện*, Paris 1901, bản dịch tiếng Ý).

Cản trở của ma quỷ

Nhưng có một điều mà đối với Padre Pio là rất thực, đó là cuộc chiến liên li, không ngừng và luôn được khơi lại mà ngài phải chống lại ma quỷ. Cha Benedetto đã ban cho ngài sự Vâng phục, nghĩa là, đơn giản là lệnh, viết một bức thư cho «linh hồn ở Barletta», một trong những linh hồn do ngài hướng dẫn. Nhưng Satan thì không chấp nhận chuyện đó !...

“*Con đã phải trả giá đắt vì đã viết bức thư đó, Padre Pio thú nhận với Cha Benedetto khi gửi thư cho ngài ngày 15 tháng Tư. Ma quỷ, vô cùng giận dữ với con, đã không ngừng hành hạ con để ngăn cản việc này. Hắn đã tra tấn con bằng mọi cách. Trong hai ngày dài đằng đẳng, con đã phải chịu đựng tất cả cơn thịnh nộ của hắn để có thể viết nên những điều mà, với sự trợ giúp của Chúa Giêsu, con đã có thể hoàn thành. Hắn tuyệt đối không muốn chấp nhận thất bại. Xin Chúa gìn giữ con khỏi việc lắng nghe hắn và sa vào những kế hoạch nhục nhĩ của hắn !*”

Thật vậy, có những lúc, và không phải là hiếm, con cảm thấy mình như bị đè bẹp dưới sức mạnh ghê gớm của tên ‘cosaccio’ đáng buồn này. Con thật sự không biết phải dùng phương tiện nào nữa. Con cầu nguyện, và thường thì ánh sáng vẫn chưa đến. Con phải làm gì đây ? Xin hãy giúp con, vì lòng bác ái, xin đừng bỏ rơi con !” (1/245)

Lời kêu gọi của Vô Cùng

Ngài càng lúc càng bị giày vò sâu sắc bởi tình yêu dành cho Thiên Chúa... Nhưng ngài cảm thấy Vô Cùng như tuột khỏi tầm tay mình, và điều đó khiến ngài choáng váng :

“Xin Cha, vì lòng bác ái, hãy nói cho con biết, ngài viết cho Cha Agostino ngày 15 tháng Tư, tại sao linh hồn càng cảm thấy khao khát yêu mến, và mặc cho những nỗ lực để yêu như mình mong ước, lại càng cảm thấy trong lòng mình có một khoảng trống, như thể chưa bao giờ đã từng yêu ?

Bây giờ, xin Cha nói cho con biết, thưa Cha kính yêu, không cần phải giữ ý gì cả, chẳng phải đây là một dấu hiệu rất rõ ràng rằng linh hồn con trống rỗng tình yêu dành cho Thiên Chúa sao ? Vì tình yêu Thiên Đàng, xin Cha hãy nói cho con biết, và nói hết cho con mà không

giấu điều gì cả ! Chẳng lẽ con sẽ chết mà chưa bao giờ yêu mến Thiên Chúa của con ? Hoặc là chưa bao giờ yêu Người như con hằng ao ước ?

Tất cả điều này khiến con khóc ngày đêm như một đứa trẻ, và phần lớn thời gian là khóc mà con cũng chẳng muốn thế. Nếu Cha biết, như con nghĩ Cha biết, rằng linh hồn con trống rỗng tình yêu trên trời, xin Cha hãy vì lòng bác ái mà giúp con hiểu hết mọi sự và chỉ cho con mọi điều con phải làm để yêu mến Thiên Chúa của chúng ta.” (1/246)

Phải trả lời sao trước những lời như thế ? Phải nói gì với một linh hồn khao khát tình yêu mà đang trải qua kinh nghiệm đau đớn về Vô Cùng của Thiên Chúa ?

“Con thịnh nộ của Satan mà đôi khi con cảm thấy bị đè bẹp và áp bức không nên khiến con ngạc nhiên hay sợ hãi, Cha Benedetto viết cho ngài ngày 17 tháng Tư. Tên đó bách hại những linh hồn không muốn thuộc về hắn, và hắn càng trở nên thù ghét hơn khi hắn thấy hy vọng chiếm lấy họ dần tiêu tan.

Nếu ước muốn yêu mến Thiên Chúa vượt trên chính tình yêu đó, con phải hiểu rằng con vẫn cần lớn lên hơn nữa trong tình yêu. Tình yêu này sẽ không bao giờ được thỏa mãn trong cuộc sống hiện tại, mà chỉ trong

đời sống mai sau. Do đó, ước muốn này không phải là dấu hiệu của sự thiếu tình yêu Thiên Chúa, mà là điều kiện tự nhiên của kẻ vẫn còn đang trên đường đi, miễn là họ đang bùng cháy bởi đức ái. Cho đến khi chết, con sẽ luôn cảm thấy ước muốn chưa được thỏa mãn, và chỉ có việc chiêm hữu Thiên Hảo Tối Cao mới có thể lấp đầy những ước vọng ấy.” (1/247)

Về phần Cha Agostino, ngài cũng viết cho Padre Pio cùng ngày hôm đó : “Con hỏi cha một lời phán đoán về tình yêu của con dành cho Thiên Chúa... Nhưng, hồi Pio rất thân yêu, chẳng lẽ con không tự cảm nhận được tình yêu ấy trong linh hồn con sao ? Còn cái ao ước mãnh liệt mà chính con mô tả trong thư thì là gì ? Ai đã đặt vào lòng con lòng ao ước cháy bỏng được yêu mến Chúa ? Chẳng phải những khát vọng thánh thiện đều đến từ Chúa Giêsu sao ?

Nếu trong một linh hồn không có gì ngoài lòng ao ước yêu mến Thiên Chúa, thì như vậy cũng đã là tất cả rồi, bởi vì chính Thiên Chúa đang hiện diện nơi đó, bởi Người không ở nơi nào mà người ta không ước muốn được yêu mến Người.

Vậy nên con hãy an tâm về sự hiện diện của Đức Ái Thiên Chúa trong lòng con...” (1/248)

Và như Cha Benedetto đã viết trước đó, Cha Agostino cũng giải thích rằng tình yêu ấy sẽ chỉ được thỏa mãn và viên mãn khi ta chiếm hữu được đối tượng của tình yêu mình. Cho đến lúc đó, không bao giờ được dừng lại. Nghĩ khác đi, dĩ nhiên, là một sự lừa dối của Satan.

Những mặc khải lạ lùng

Trong lá thư ngày 17 tháng 4 năm 1915, Cha Benedetto đã đặt ra bốn câu hỏi rất cụ thể cho Padre Pio : “Trong Tổng hội lần này (họp tại Morcone ngày 19 tháng 5), Chúa đã định liệu điều gì cho cha ? Điều gì cần làm ngay trong Tỉnh Dòng để xứng đáng với lòng thương xót của Thiên Chúa? Lý do nào mà Chúa đã cho con biết vì sao con không trở về tu viện ? Cuộc chiến mà chúng ta lo sợ, liệu có nổ ra không ?”

Padre Pio trả lời ngày 21 tháng 4 :

“Sáng nay, Chúa Giêsu đã đến, và khi con hỏi Người con phải trả lời thế nào trước những câu hỏi của cha, Người đã nói với con : ‘Cho cha con, để thưởng công những gian lao cha đã chịu đựng vì vinh danh Ta, Ta ban niềm vui của tâm hồn. Nhiều biện pháp đã được thực hiện để làm sống lại trong Tỉnh Dòng tinh thần của Đấng Sáng Lập, nhưng kết quả vẫn còn ít. Hãy tiếp tục nỗ lực và chú ý để những biện pháp ấy đừng bị lãng

quên quá nhiều...

Tại đây, Chúa Giêsu dừng lại một lúc, rồi Người tiếp: «Nước Ý, con yêu dấu, đã không muốn lắng nghe tiếng nói của tình yêu. Nhưng con hãy biết rằng từ lâu Ta đã phải giữ lại cánh tay của Cha Ta, Đấng muốn giáng lôi đình trên đầu con gái ngoại tình này. Người ta đã hy vọng rằng tai họa của các dân tộc khác sẽ khiến nó tỉnh ngộ, khiến nó biết hát bài ‘Miserere’ đúng lúc. Thế mà nó đã không biết trân trọng dấu chỉ tình yêu cuối cùng này của Ta, và vì thế tội của nó đã trở nên gớm ghét trước mắt Ta... Và với nó, cũng được dành sẵn cùng một số phận như những chị em của nó.»

Không có câu trả lời nào cho câu hỏi thứ ba !

Cha Benedetto đành phải bằng lòng với điều đó. Chúa đã không nói gì thêm !

“Thưa cha, xin cha đừng giận con, Padre Pio tiếp tục, nếu có thể con đã để lại một vài câu hỏi không được trả lời, bởi vì con không biết gì thêm và cũng chẳng được tỏ cho biết điều gì khác. Nhưng, xin cha đừng nghi ngờ, nếu Chúa Giêsu vui lòng nói với con điều gì về vấn đề đó, con hứa sẽ lập tức báo cho cha biết, vì con hiểu rõ rằng con luôn có bổn phận phải trả lời các câu hỏi của cha...”

Những cơn quên lạ lùng

Nhưng khi Padre Pio ở trong sự hiện diện của Chúa Giêsu, những điều lạ lùng xảy ra. Ngài thú nhận rằng ngài không còn biết mình phải xin điều gì nữa, nhưng trái lại, *“Đôi khi, ngài viết, con lại xin Chúa Giêsu những điều mà con chưa bao giờ có trong đầu óc mình, và cũng trình lên Người những người mà không những con chưa từng nghĩ đến, mà điều lạ lùng hơn cả, là con chưa bao giờ biết họ, và cũng chưa từng nghe nói đến họ.”* (1/249)

Bên cạnh những khoảnh khắc tuyệt vời khi Thiên Đàng mở ra với Padre Pio, luôn luôn có mặt trái của huy chương: đó là đau khổ và thập giá.

“Con biết rất rõ rằng thập giá là bằng chứng của tình yêu, ngài viết cho Cha Agostino ngày 21 tháng 4 năm 1915, thập giá là dấu hiệu của sự tha thứ, và tình yêu không được nuôi dưỡng, bồi đắp bằng thập giá thì không phải là một tình yêu chân thật, nó chỉ là một ngọn lửa rom chóng tàn. Thế nhưng, mặc dù biết điều đó, kẻ môn đệ giả dối của Đấng Nazareth (ngài đang nói về chính mình...) vẫn cảm thấy thập giá đè nặng trên con tim mình, và nhiều khi (xin cha đừng lấy làm gương mù và đừng sợ hãi, thưa Cha, trước điều con sắp nói) con đi tìm một ông Simôn Xyrêne đầy lòng thương xót, để

mang lại chút an ủi và nhẹ nhõm. Tình yêu như con có, trước mặt Thiên Chúa, thì có giá trị gì đây ?” (1/250)

Padre Pio... một “môn đệ giả dối của Đấng Nazareth”! Một lời phóng đại đạo đức ? Có lẽ vậy. Nhưng chắc chắn đây là sự khiêm nhường sâu xa. Tuy nhiên, nếu ngài đi tìm một ông *Xyrênê*, thì là bởi “bản tính của ngài, đôi khi, nổi dậy và tìm kiếm sự nhẹ nhõm,” Cha Agostino trả lời ngài như thế, và đó chính là lý do khiến Padre Pio cảm thấy tình yêu mình dành cho Thiên Chúa không chân thành và không hoàn hảo. “Đó là một ảo tưởng, con ơi ! Cha nghĩ ngược lại mới đúng, ngài tiếp tục. Thật vậy, ngay cả nhân tính của Chúa Giêsu, trong cuộc hấp hối tự nguyện, cũng đã cầu xin để chén đắng được cất đi, và Chúa Cha trên trời đã sai Thiên Thần an ủi đến với Người. Nhiều khi tinh thần thì mau mắn, còn xác thịt thì yếu đuối : nhưng Thiên Chúa muốn tinh thần, chứ không cần xác thịt.” (1/251)

Thiên thần an ủi... thiên thần bản mệnh... Dĩ nhiên, Padre Pio biết rõ về thiên thần của mình, và biết từ khi còn rất nhỏ, ngài thậm chí còn xem thiên thần như người bạn chơi của mình ! Một ngày kia, ngài đã nói : “*Họ là anh em của chúng ta !*” Và thật vậy, trong một bức thư ngài gửi cho Raffaeline Cerase ngày 20 tháng 4, ngài đã viết rất dài về các thiên thần:

Các Thiên Thần

“Ôi Raffaelina, ngài viết, thật là an ủi biết bao khi biết rằng ta luôn được gìn giữ bởi một thần linh trên trời, Đấng không bao giờ bỏ rơi chúng ta (điều kỳ diệu thay), ngay cả trong hành động mà ta làm mất lòng Thiên Chúa... Hãy tập thói quen tốt là luôn luôn nghĩ đến người. Bên cạnh ta, có một thần linh trên trời, từ nôi cho đến mô, không rời ta lấy một phút giây, người hướng dẫn ta, người bảo vệ ta như một người bạn, như một người anh, người cũng phải luôn an ủi ta, đặc biệt trong những giờ phút buồn sâu nhất đối với ta.

Hãy biết, ô Raffaelina, rằng vị thiên thần tốt lành ấy cầu nguyện cho con : người dâng lên Thiên Chúa tất cả các việc lành con làm, các ước muốn thánh thiện và trong sạch của con. Trong những giờ mà con cảm thấy mình cô đơn và bị bỏ rơi, đừng than phiền rằng không có một linh hồn bạn hữu nào để con có thể mở lòng và thổ lộ những nỗi buồn ; vì bác ái, đừng quên người bạn đồng hành vô hình này, luôn hiện diện để lắng nghe con, luôn sẵn sàng an ủi con. Ôi sự thân tình ngọt ngào biết bao ! Ôi cuộc đồng hành hạnh phúc biết bao !...»
(2/64)

Phải chi có thể chép lại toàn bộ văn bản tuyệt vời này. Một lần nữa, Padre Pio đã mạc khải cho chúng ta một khía cạnh của linh hồn ngài : sự thân mật sâu sắc với thiên thần bản mệnh, Đáng đã nhiều lần trở nên với ngài, cũng như đã từng đối với Chúa Giêsu, Thiên Thần An Ủi, Thiên Thần ban sức mạnh.

Ngày 10 tháng 5 năm 1915, trong thư đáp lại Padre Pio, Raffaelina thưa cùng ngài : «Ngoài thánh dâng kính Đức Trinh Nữ rất tinh tuyền, con còn tự ý thêm “thánh dành cho thiên thần bản mệnh”, bởi vì cha đã đốt lên trong con ngọn lửa tình yêu dành cho người. Trước đây con thật sự đã rất thờ ơ, lãnh đạm với vị thiên thần tốt lành của con : đó là một việc đạo đức mà con luôn mong ước, nhưng luôn luôn trôi tuột khỏi con. Điều này đã được mạc khải cho cha, và cha đã đứng đắn nhắc nhở con, đồng thời cha đã truyền cho con sự thân tình yêu dấu ấy, tình bạn thánh thiêng ấy. Con cảm ơn cha rất nhiều, rất nhiều. Nếu không có ánh sáng của cha, linh hồn con hẳn đã chìm trong tăm tối biết bao, và biết bao nghi nan vẫn chưa được tháo gỡ...» (2/65)

Ánh sáng mà ngài ban cho Raffaelina rõ ràng đến từ chính Thiên Chúa, nhưng cũng có thể đến qua những lời khuyên khôn ngoan mà ngài đã nhận được từ hai vị cha linh hướng. Sự tín thác hoàn toàn mà ngài đặt nơi

họ - cả Cha Benedetto lẫn Cha Agostino - thường khiến Padre Pio đón nhận mọi lời khuyên mà các cha ban cho như lời Tin Mừng, nhất là khi linh hồn ngài bị xáo trộn. Và chúng ta đừng quên rằng Ân sủng Linh mục ban cho các vị linh hướng những ánh sáng đặc biệt để truyền đạt cho những người được hướng dẫn biết điều Thiên Chúa muốn nói với họ... Padre Pio cũng dùng đến những ánh sáng ấy, những điều chính ngài đã lãnh nhận từ hai vị cha linh hướng. Nhiều lần, người ta ghi nhận - và trong bức thư ngày 20 tháng 4 là một trường hợp cụ thể - rằng ngài truyền lại cho Raffaolina Cerase chính những lời khuyên mà ngài từng nhận. Cô cũng đã hỏi cha về tình yêu dành cho Thiên Chúa. Cô cũng than phiền rằng cô không biết yêu mến Thiên Chúa, rằng cô thường cảm thấy trái tim mình khô khan :

«Hãy nói với cha một chút, chính con không cảm nhận được sao, tình yêu ấy, trong lòng con ? Vậy thì, cái khao khát mãnh liệt mà chính con cảm thấy trong tâm trí, là gì ? Ai đã đặt vào trong trái tim con khát vọng cháy bỏng yêu mến Chúa ? Có phải những ước muốn thánh thiện có thể đến từ ai khác ngoài Thiên Chúa không ?...» (2/64)

Cần biết đón nhận Ánh Sáng đến từ Trời Cao...

Liệu Tỉnh Hội sẽ được tổ chức ?...

Ngày 16 tháng 5 năm 1915, Cha Agostino hỏi Padre Pio : «Tại sao trong thư gần đây, con không nói gì với cha về Tỉnh Hội sắp tới của chúng ta ? Cha đã hỏi con rằng liệu Tỉnh Hội này có diễn ra không, liệu mọi sự có xảy ra theo thánh ý Thiên Chúa không. Có phải Chúa Giêsu không cho phép con nói với cha ? Hay có lẽ con đã quên ?...» (1/253)

Thực ra, cuộc triệu tập Tỉnh Hội này, vốn để bầu các bề trên, đã không thể diễn ra vì chiến tranh. Nếu Padre Pio không nói gì, ấy là vì ngài đã biết rất rõ rằng chỉ vài ngày sau đó, vào ngày 24 tháng 5, nước Ý sẽ tuyên chiến với Áo, và sự kinh hoàng của chiến tranh sẽ nhuộm máu nước Ý cũng như phần còn lại của châu Âu. Các thánh thường biết trước các biến cố !

Thế nhưng, ngày 20 tháng 5, Cha Agostino đã có câu trả lời. Padre Pio đang chịu những cơn đau đầu dữ dội, đồng thời bị quấy phá bởi những cuộc tấn công không ngừng của quỷ dữ. Những đau khổ ấy, dĩ nhiên, cha chấp nhận. Cha dâng chúng lên Thiên Chúa và kết hiệp với Thánh Giá Chúa Giêsu, để những đau khổ đó có giá trị cứu chuộc. «*Vạn tuế Chúa Giêsu, cha viết, Đáng muốn, dù cha bất xứng, cho cha được chia sẻ nỗi đau của Người. Ôi, thưa Cha, nỗi đau chịu đựng xa Thánh*

Giá thật không thể chịu nổi; nhưng nếu người ta đau khổ bên cạnh Thánh Giá Chúa Giêsu, thì mọi thứ trở nên dịu dàng và có thể chịu đựng được... Ước gì Thiên Chúa nhân lành ban cho mọi linh hồn được biết đến cách thế mới để đau khổ này.»

Còn về Tỉnh Hội : «Chỉ một phép lạ mới có thể làm cho Tỉnh Hội của chúng ta được tổ chức đúng thời gian dự kiến. Những nỗi kinh hoàng của chiến tranh, thừa Cha, khiến con luôn ở trong cơn hấp hối chết chóc. Con ước ao được chết để khỏi phải chứng kiến cuộc thảm sát khủng khiếp ấy, và nếu Thiên Chúa nhân từ muốn thương ban cho con ơn đó, thì biết bao lòng biết ơn con sẽ dâng lên Người !» (1/254)

Ba ngày sau, ngày 23 tháng 5, cha viết thư cho Donna Raffaelina. Con đau đầu kinh niên vẫn hành hạ cha, nhưng cha sẽ giải thích cho cô những gì Chúa Giêsu đã cho cha thấy, tất nhiên không tiết lộ nguồn gốc của tất cả những điều đó :

“Raffaelina, hoàn toàn giữa chúng ta, điều làm cha lo lắng, đau buồn, khiến linh hồn cha chịu cực hình, điều làm cha bối rối, làm tay và lưỡi cha run rẩy, không phải là chiến tranh mà chúng ta sắp phải đối mặt, mà là những tội lỗi mà chúng ta, người Ý, đã phạm trước Tòa Thiên Chúa, những tội lỗi ghê tởm nhất và xứng

đáng phải nhận những hình phạt nặng nề nhất ; đó là, trong một thời gian dài, chúng ta chỉ đứng nhìn những tai họa của người khác, và thay vì hát bài “Miserere” ăn năn tội lỗi trước Tòa Chúa, chúng ta đã cứng lòng hơn bao giờ hết trong tội lỗi, trở nên không xứng đáng với những ân huệ của Thiên Chúa.

Cho đến nay, không điều gì có thể khiến Tổ quốc chúng ta quay lại để gần gũi với Thiên Chúa. Than ôi, vì tội lỗi của mình, đất nước đã trở nên ghê tởm và bị Thiên Chúa ghét bỏ, cha lo sợ Chúa sẽ trừng phạt chúng ta bằng sự nghiêm khắc của công lý, trừng phạt trong cơn thịnh nộ của Ngài. Xin Thiên Chúa nhân lành, đang tức giận chính đáng với Tổ quốc chúng ta, hãy thể hiện là Người Cha yêu thương chứ không phải là quan tòa nghiêm khắc, như đáng ra đất nước phải nhận. Xin trong tình yêu thương vô hạn dành cho tạo vật, Ngài biến hình phạt thành sự thanh tẩy cứu rỗi cho tất cả. Chính vì vậy mà những lời cầu nguyện của các linh hồn Kitô hữu phải hướng tới điều đó...” (2/69)

Nhưng Raffaelina hãy yên tâm !... “Hãy xua tan mọi nỗi sợ về chiến tranh, về điều xấu có thể xảy ra với con, vì Thiên Chúa ở cùng con và không một sợi tóc nào trên đầu con sẽ bị hại !” (2/69) Người ta biết rằng Raffaelina sẽ qua đời ngày 25 tháng 3 năm 1916, chưa đầy mười

tháng sau đó.”

Còn về cha, Padre Pio không hề ảo tưởng. Trong cùng bức thư gửi Raffaeline Cerase, cha đã viết bên trong phong bì :

“Cha đang chờ đợi từng lúc được bị đi lính. Ai mà biết được trong hỗn loạn này, người ta có nhìn nhận bệnh tình của cha không ?” (2/69)

Tất nhiên... ngài biết rõ điều đó !

Hình phạt bắt đầu...

Ngày 25 tháng 5, một lá thư ngắn từ Cha Bề trên Tỉnh Dòng thông báo cho cha Padre Pio rằng «mười ba linh mục và tám thanh niên đã được gọi đi. Nếu họ gọi lữ đoàn thứ ba của năm 1876 và những người tiếp theo, đó sẽ là một sự tang thương thật sự cho Tỉnh Dòng. Ngay cả cha Agostino cũng sẽ phải chịu điều này. Liệu chúng ta có phải trải qua thử thách này không ? Cầu xin Thánh Phanxicô thương xót chúng ta...» Và ông kết thúc bằng câu hỏi : «Số phận nước Ý và đạo sau cuộc chiến tranh này sẽ ra sao ?» (1/255)

«Cuộc chiến được chúc phúc này, vâng, sẽ là một sự thanh tẩy cứu rỗi cho nước Ý của chúng ta, cho Giáo Hội của Thiên Chúa, Padre Pio trả lời ngày 27 tháng

5. Nó sẽ đánh thức đức tin trong linh hồn người Ý, vốn đang ẩn mình như bị ngủ quên và nghệt thở bởi những tội lỗi tội tệ nhất. Nó sẽ làm nở rộ trong Giáo Hội Thiên Chúa, trên một vùng đất gần như khô cằn và cằn cỗi, những đóa hoa tuyệt đẹp, nhưng, lạy Chúa, trước khi điều đó xảy ra, thử thách mà chúng ta phải trải qua thật khắc nghiệt !»

Chính vì những hoa quả cứu rỗi đó mà cuộc chiến này được chúc phúc, điều đó rõ ràng ! Và, như đang mô tả một thị kiến chỉ mình cha biết, Padre Pio tiếp tục :

«Chúng ta phải vượt qua một đêm đen tối dày đặc nhất. Trong thử thách mà chúng ta đã bắt đầu và đối với chúng ta nói riêng sẽ còn khốc liệt hơn, hãy hướng ánh nhìn xuyên qua đêm đen sâu thẳm đó và nhìn về ngày mai sẽ ló dạng, và điều đó sẽ đủ để chúng ta an ủi trong Đấng Chúa rất hiền lành...» (1/256)

Lời mô tả rất rõ ràng, chính xác... Ta phải chuẩn bị đón nhận điều tồi tệ nhất. Nhưng Padre Pio, với ánh mắt hướng về Thiên Chúa, kêu gọi niềm tin tuyệt đối vào tình yêu của Cha Trời.

«Lạy Chúa ơi, thật là một cuộc tàn sát, một cuộc thảm sát ! thốt lên cha Agostino ngày 27 tháng 5. Số phận các quốc gia nghèo sẽ ra sao ?

Gần ba chục tu sĩ trong Tỉnh ta đã bị gọi đi và một số đang ở mặt trận. Xin Chúa Giêsu giúp đỡ và cứu họ ! Cha sợ rằng lớp của cha với lũ đoàn của mình cũng sẽ bị gọi. Cha chưa từng nhập ngũ, nhưng ai mà biết được liệu cha có bị gọi không ?..»

Ôi cha Agostino thật lo lắng !

«... Vì thế, cha mong muốn sau khi cha đã dâng lên Chúa tất cả những người đã gặp nguy hiểm, con cũng hãy dâng lên cùng với con những người còn lại. Nếu chúng ta cũng bị gọi, sẽ chỉ còn lại một người trong tu viện mà thôi. Lạy Chúa, xin giúp chúng con ! Cha cũng muốn con trả lời cha, nếu Chúa Giêsu cho phép. Liệu cha có bị gọi đi cùng các bạn còn lại không ? Dù sao thì, xin ý Chúa Thánh Ý được thực hiện !» (1/257)

Nhưng hy vọng đã không còn...

«Thời khắc chúng ta đang sống thật trang nghiêm, Padre Pio đáp ngày 31 tháng 5 năm 1915. Cho đến nay, chúng ta vẫn đứng ngoài cuộc chiến đau thương đã diễn ra gần một năm nay. Tất cả chúng ta đều được gọi để thực hiện bổn phận nặng nề của mình, thể hiện qua chiến tranh, dưới sự điều hành của người đại diện chính quyền trong những lúc nghiêm trọng này, người điều khiển vận mệnh của Tổ quốc chúng ta.

Chúng ta phải làm tròn bổn phận, theo sức mình ; chúng ta sẽ chấp nhận với tấm lòng thanh thản và dũng cảm mọi lệnh truyền đến từ Trên cao.

Nếu Tổ quốc gọi, chúng ta phải vâng lời ; nếu lời gọi đó mang đến những thử thách nghiệt ngã, chúng ta hãy chấp nhận với sự nhẫn nại và dũng cảm. Chỉ để nước mắt rơi trong nỗi đau đang xé nát ta, nhưng đó sẽ là những giọt nước mắt của sự cam chịu...» (1/259)

Và cha Padre Pio, cố gắng an ủi cha Agostino đáng thương, đã chỉ ra với ngài rằng cơn thịnh nộ của Thiên Chúa này rốt cuộc chính là phương tiện duy nhất còn lại mà Quan Phòng Thần Linh có thể dùng để «ngăn chúng ta lại trên con đường dẫn đến sự hư mất, và cho các dân tộc thấy được : bước chân đã ở bên bờ vực thẳm đời đời đang chực nuốt lấy họ.»

Nhưng để trấn an ngài, cha Padre Pio kết thúc bằng lời đầy hy vọng : «Con rất tin tưởng rằng cha sẽ không phải ra trận như một người lính ; và vì mục đích ấy, tất cả những lời cầu nguyện của con sẽ dâng lên trước ngài Thiên Chúa.» (1/259)

Thật vậy, như sau này người ta sẽ thấy, cha Agostino đã bị gọi nhập ngũ vào ngày 24 tháng 5 năm 1916, nhưng là... với tư cách một Tuyên úy của Hội Chữ Thập

Đỏ ! Quyền năng lời cầu nguyện của cha Padre Pio thật kỳ diệu !

Bác sĩ cho bác sĩ !...

Từ lâu, cha Benedetto, cũng như cha Agostino, đã không ngần ngại tìm đến những lời khuyên thiêng liêng sáng suốt của người con thiêng liêng của mình là cha Padre Pio. Cả hai đều biết rõ rằng cha Padre Pio có một mối liên hệ trực tiếp với Thiên Đàng và rằng, rất nhiều lần, cha đã nói chuyện với Chúa, với Mẹ Thiên Chúa, với thánh Phanxicô và các Đấng khác trên Trời. Họ cũng biết, qua kinh nghiệm, rằng một linh hồn đặc ân như của cha Padre Pio có thể nhận được dồi dào ánh sáng từ Trên Cao cho những người tìm đến ngài hoặc được trao phó cho lời cầu nguyện của ngài, mà không nhất thiết chính ngài lại nhận được ánh sáng tương tự cho chính bản thân mình. Cha Padre Pio soi sáng cho người khác, trong khi chính mình lại sống trong những bóng tối dày đặc và kinh khủng về mặt thiêng liêng. Thường trong các thư từ của ngài, người ta bắt gặp những lời than vãn cay đắng về *Đêm tối* khủng khiếp đang đè nặng trên linh hồn ngài, trong khi ngay trong cùng bức thư ấy, ngài lại đang ban phát những lời khuyên sáng suốt rực rỡ. Các đặc sủng, như người ta biết, là những ánh sáng mà Thiên Chúa ban cho một linh hồn nào đó... để họ soi

sáng cho người khác !

Chính vì thế, trong lá thư đề ngày 28 tháng 5 năm 1915 (1/258), cha Benedetto đã viết cho Padre Pio với giọng khá nghiêm khắc và thẳng thắn, để nhắc nhở cha. Ngài trách Padre Pio đã không đưa ra những câu trả lời rõ ràng và xác đáng cho những câu hỏi mà trước đó ngài đã nêu lên :

«Làm sao mà con lại muốn cho riêng mình những bảo đảm cần thiết, và lại mong người khác phải viết thật nhiều để an ủi con, trong khi con lại keo kiệt khi phải làm điều đó cho người khác, và đặc biệt là cho chính cha, người ký tên dưới đây ?...»

Bởi vì cha Padre Pio không dám, một phần là vì khiêm nhường, nhưng cũng vì lo sợ mình bị kẻ thù lừa dối và đánh lừa :

«Con cảm thấy xấu hổ, ngài trả lời ngày 1 tháng 6, và mặt con đỏ bừng khi đọc lời khiển trách đầy tình phụ tử của cha... Đó là một lời trách nhẹ nhàng từ cha, nhưng với cha, nó lại rất đáng cay, đến nỗi khiến con rơi lệ, bởi con nhận ra con đã sai. Nhưng liệu có bao giờ điều đó có thể xảy ra không, rằng một người bệnh lại đi kê đơn thuốc cho chính bác sĩ của mình ? Ôi, chẳng phải là quá hỗn láo nếu chơi trò làm thầy thuốc với bác sĩ

của mình sao ? Nếu con giữ kín với người khác, là vì con sợ nói quá nhiều và bị lừa dối...»

Nhưng sau đó, cha giải thích rằng ngài không thể làm tất cả những điều ngài mong muốn, dù lòng rất khao khát : *«Điều này đã xảy ra với con từ lâu rồi, ngài tiếp tục, khi Chúa Giêsu đến, thì những điều cha yêu cầu nhất, những điều con ôm ấp trong lòng để thưa với Người, lại trốn mất ; và con chỉ nhớ được điều Chúa Giêsu muốn mà thôi.»* Và một lần nữa, cha xác nhận rằng ngài thường xuyên phải cầu nguyện cho những người mà bản thân ngài chưa từng biết đến. Một điều lạ lùng thật đấy, nhưng đó là ý muốn của Chúa : Chúa đòi hỏi ngài cầu nguyện cho những ý chỉ mà chính Chúa quan tâm, Chúa Giêsu, Đấng Toàn Năng. Người chờ đợi lời cầu nguyện của cha Padre Pio và sự hy sinh của ngài để ban phát ân sủng : *«Thật ra, cha Padre Pio nói tiếp, từ khi con cầu nguyện theo cách mới này, chưa bao giờ Chúa từ chối những lời van xin của con...»*

Tình trạng mới mẻ này khiến ngài ngạc nhiên, thậm chí thán phục, nhưng đồng thời cũng làm ngài đau khổ. Ngài quá sợ trở thành trò đùa của ma quỷ !

Nỗi bận tâm

Tận sâu thẳm trong lòng, cha Padre Pio vẫn canh cánh nỗi lo về tương lai gần của mình :

«Việc gọi nhập ngũ lớp tuổi của cha (87), cha không thấy là xa nữa đâu, ngài tâm sự với bà Raffaelina ngày 8 tháng 6 năm 1915. Nỗi lo này làm cha ‘hơi hơi’ bận tâm, bởi cha không biết điều gì sẽ xảy ra với mình. Cha đang bệnh, và theo các bác sĩ thì là bệnh không thể chữa khỏi. Nhưng trong thời buổi ảm đạm như thế này, ai biết được các bác sĩ quân đội có thực sự cho cha là người bệnh không ? Trong khi chờ đợi, con hãy không ngừng cầu nguyện, không chỉ vì điều đó, mà còn cho những nhu cầu hiện tại của quê hương yêu dấu và của toàn thế giới. Nguyện xin Thiên Chúa giàu lòng thương xót đoái nhìn những khốn khổ và tội lỗi của chúng ta !»

Và sau đó, Padre Pio lại bày tỏ những ý tưởng mà ngài đã từng trình bày với Cha Agostino vào ngày 31 tháng Năm... Qua tất cả thử thách và tai họa này, ngài đã thấy lóe lên bình minh của một kỷ nguyên mới : *«Hạt lúa mì không sinh hoa kết quả nếu nó không trải qua sự tan rã ; cũng vậy, các linh hồn, các quốc gia, cần đến thử thách và đau khổ để được thanh luyện và canh tân.»* (2/71)

Chiến tranh, ngài giải thích, chỉ là một thử thách. Thiên Chúa không hề bỏ rơi Tổ quốc.

Hãy luôn tin tưởng... trong thử thách mà cha cùng chia sẻ với những ai đang đau khổ

Ngài cũng sẽ không bỏ rơi những ai đã phó thác nơi sự Quan Phòng Thánh Thiên của Người : *«Cha lại một lần nữa khuyên con trong Chúa, đừng sợ những “phi cơ”, cũng như vũ khí của kẻ thù, vì Chúa ở với các con và gìn giữ các con từng giờ từng phút. Vậy thì hãy xua đuổi hết mọi sợ hãi đến từ vũ khí của quân thù. Nỗi đau khổ và tan nát trong lòng con, hãy dâng lên để cứu rỗi bản thân và tha nhân, và để sớm có được một nền hòa bình vững bền và gần kề cho Tổ quốc chúng ta và cho tất cả các quốc gia.»* (2/71)

Ngài chưa hiện diện trực tiếp nơi chiến trường, nhưng Padre Pio, về mặt thiêng liêng, đã chia sẻ những nỗi lo âu của Tổ quốc : *«Chúa Giêsu không cho phép con, trong giờ phút trọng đại này đối với nước Ý thân yêu của chúng ta, đối với châu Âu, và với toàn thế giới, được hưởng một chút an ủi thiêng liêng nào, cha đã viết cho Cha Agostino ngày 20 tháng Sáu. Không công bằng khi, vào một thời khắc tang thương không chỉ của quốc gia mà còn của toàn thế giới, lại có một linh hồn nào đó, vì không ở trên chiến trường bên cạnh anh em*

mình, mà có thể sống trong niềm vui, dù chỉ một khoảnh khắc. Chúa Giêsu nhân lành đã đặt linh hồn con trong tình trạng hoang mang cùng cực. Với sự đau đớn, con cố gắng sống cuộc đời của con cái Thiên Chúa. Mọi sự đều là hoang mạc, mọi sự đều là nản lòng đối với linh hồn trong những lúc sợ hãi và hy vọng như thế này.

Thỉnh thoảng, một luồng ánh sáng rất yếu từ Trời Cao soi rọi, chỉ để bảo đảm với linh hồn đáng thương của cha rằng mọi sự đều được sắp đặt bởi sự Quan Phòng Thánh Thiêng, và rằng «miscens gaudia fletibus» (trộn lẫn niềm vui với nước mắt), Chúa Cha Trên Trời đang hướng dẫn linh hồn ấy qua những mầu nhiệm không thể dò thấu, để đạt đến cùng đích của mình là sự hoàn thiện, là sự kết hợp với Thiên Chúa. Nhưng chẳng bao lâu sau, than ôi, linh hồn đáng thương ấy lại bị chìm vào một nỗi cô đơn còn đau đớn hơn trước.

Con không thể hiểu được làm sao người ta có thể sống nổi khi Thiên Chúa chúc lành lại đặt một linh hồn dưới chiếc máy cán nghiệt ngã này. Ý con muốn nói là, trong trạng thái ấy, linh hồn như thấy xa xa, rất xa, một bàn tay đang ẩn mình. Bàn tay đó chỉ có thể là của Thiên Chúa. Hơn nữa, nơi đầu ngón tay ấy, linh hồn cảm nhận, như một làn gió xuân nhẹ nhàng, sự bảo đảm dịu dàng từ Đấng Thầy Chí Thánh rằng một sợi

tóc cũng không thể rơi khỏi đầu chúng ta nếu không có sự cho phép của Cha Trên Trời, rằng Người luôn ân cần canh giữ linh hồn ấy, và rằng những thử thách như thế này, Người ban cho chỉ vì yêu thương và để hoàn thiện linh hồn ấy. Và chính bằng cách đó, thừa Cha, vị đắng của thử thách được làm dịu đi bởi dầu thơm của lòng nhân hậu và lòng thương xót của Thiên Chúa.»
(1/263)

Thập Giá vẫn luôn là con đường chắc chắn nhất dẫn đến Thiên Chúa, và Padre Pio hoàn toàn ý thức điều đó: *«Thừa Cha, danh xưng “Thập Giá” ngọt ngào biết bao, ngài đã viết cho Cha Agostino ngày 1 tháng 7 năm 1915. Chính nơi chân Thánh Giá Chúa Giêsu, các linh hồn được khoát lên mình ánh sáng, được bùng cháy tình yêu. Chính tại đây, các linh hồn mọc cánh để bay vút lên những tầng cao nhất.*

Ước gì Thập Giá này luôn là giường nghỉ ngơi của chúng ta, là trường học của sự hoàn thiện, là gia sản quý yêu của chúng ta. Vì vậy, hãy coi chừng đừng bao giờ tách Thập Giá ra khỏi tình yêu dành cho Chúa Giêsu, nếu không, Thập Giá ấy, thiếu tình yêu, sẽ trở thành một gánh nặng mà sự yếu đuối của chúng ta không thể chịu nổi.

Nguyện xin Đức Mẹ Sầu Bi xin cùng Con Rất Thánh của Mẹ ban cho chúng ta được mỗi ngày một thâm nhập sâu hơn vào mầu nhiệm của Thập Giá, và để cùng với Mẹ, chúng ta được say sưa trong những đau khổ của Chúa Giêsu. Bằng chứng chắc chắn nhất của tình yêu là đau khổ vì Đáng mình yêu. Và vì Con Thiên Chúa đã chịu biết bao đau khổ chỉ vì yêu, thì không còn nghi ngờ gì nữa, Thập Giá, khi được vác vì Người, sẽ trở nên ngọt ngào như chính tình yêu.

Nguyện xin Rất Thánh Đức Mẹ ban cho chúng ta tình yêu đối với Thập Giá, đối với đau khổ, đối với những nỗi đớn đau. Chính Mẹ là người đầu tiên đã sống Tin Mừng một cách trọn vẹn nhất, trong tất cả sự nghiêm khắc của nó, ngay cả trước khi Tin Mừng được công bố. Nguyện xin Mẹ cũng ban cho chúng ta điều ấy, và thúc giục chúng ta đến ngay bên Mẹ. Chúng ta cũng hãy cố gắng, như bao linh hồn được tuyển chọn đã từng làm, luôn đứng phía sau Người Mẹ Diễm Phúc này, luôn bước đi bên Mẹ, vì không có con đường nào khác dẫn đến sự sống ngoài con đường mà Mẹ đã đi. Chúng ta đừng từ chối con đường ấy, nếu chúng ta thật sự muốn đạt tới đích.

Chúng ta hãy luôn kết hiệp với Người Mẹ rất đáng yêu này. Với Mẹ, theo sau Chúa Giêsu, chúng ta hãy ra

khỏi Giêrusalem, nơi tượng trưng và là hình ảnh của trại lính buống binh của người Do Thái, của thế gian chối bỏ và từ khước Đức Giêsu Kitô, và khỏi nơi đó, Đức Giêsu Kitô đã công khai tuyên bố rằng Người đã lìa xa khi nói : «Thầy không thuộc về thế gian này !», và Người cũng đã loại thế gian ra khỏi lời cầu nguyện của Người dâng lên Cha : «Con không cầu nguyện cho thế gian...»

Biết bao lời khuyên bùng cháy lửa mến mà Padre Pio đã dành cho Cha Agostino ! Chắc hẳn ngài đã nhận ra nơi tâm hồn người cha linh hướng của mình vài dấu vết của nỗi sợ hãi, những băn khoăn vô cớ, như thể thiếu lòng tin tưởng nơi Thiên Chúa, thiếu sự phó thác hoàn toàn trong tay Chúa Cha. Ở đó, và chỉ ở đó, mới có ơn cứu độ, Padre Pio xác tín điều này :

«Hãy hết sức lưu ý, ngài tiếp tục, đừng bao giờ để lòng mình xao động vì bất cứ tai họa nào có thể xảy ra cho chúng ta. Sự xao động này không bao giờ tách rời khỏi sự bất toàn, vì nó luôn bắt nguồn từ tính vị kỷ và lòng tự ái. Hơn nữa, khi tâm hồn chúng ta lo lắng, thì kẻ thù tấn công càng nhiều hơn và trực diện hơn. Hẳn lợi dụng sự yếu đuối nhân loại để làm cho chúng ta không thể theo con đường ngay thẳng của nhân đức.

Kẻ thù của ơn cứu độ chúng ta biết quá rõ rằng sự bình an trong tâm hồn là dấu hiệu chắc chắn của sự trợ giúp từ Thiên Chúa, và chính vì vậy hẳn không bỏ qua một dịp nào để khiến chúng ta mất đi sự bình an ấy. Vì lý do đó, chúng ta luôn phải đặc biệt cẩn trọng về điểm này. Chúa Giêsu sẽ giúp đỡ chúng ta.»

Và với lòng khiêm nhường... có lẽ là cùng với một nụ cười nhẹ nhàng !... Padre Pio thêm : *«Khốn thân con! Thưa Cha, xin tha thứ cho sự táo bạo của con, con đã quên mất mình đang viết cho ai !»* (1/266)

Bài học đã sinh hoa kết quả ! «Cha vừa nhận được thư cuối cùng của con ngay hôm nay, Cha Agostino hồi đáp ngay ngày hôm sau, 2 tháng 7. Cha chân thành cảm ơn con (và xin Chúa Giêsu ban thưởng cho con !) vì những lời khuyên quý giá, vì những lời thật đẹp. Hãy cầu xin Chúa Giêsu giúp cha, và cả các linh hồn khác, thực hành được những điều ấy.» (1/267)

Ngài thêm một lời nguyện cho những người vắng mặt : *«Chúng ta cũng hãy cùng nhau dâng lên Chúa tất cả các tu sĩ của chúng ta đã được gọi nhập ngũ, toàn thể Quân đội và toàn thể nhân loại. Xin Chúa Giêsu thương xót họ, cũng như chúng ta là những người còn ở lại. Dù sao, chúng ta cũng được an ủi phần nào vì những người thân yêu của chúng ta hầu như đang được an toàn. Ngay*

cả Cha Evangelista cũng rất an toàn và sức khỏe tốt. Ngài lo lắng, cha biết rõ điều đó vì tính cách của ngài. Nhưng Chúa Giêsu sẽ cứu ngài cũng như các anh em khác.» (1/267)

Trường học của lòng tín thác...

Lòng tín thác nơi Thiên Chúa đòi hỏi sự đơn sơ. Đó là con đường duy nhất, hơn nữa, để hiểu được những mạc khải của Chúa. Và sự đơn sơ này cần phải là phẩm chất hàng đầu nơi các linh mục :

«Chúa Giêsu vui thích tỏ mình ra cho những linh hồn đơn sơ, Padre Pio viết cho Cha Agostino ngày 10 tháng 7 năm 1915. Chúng ta hãy cố gắng đạt được nhân đức tuyệt đẹp này, hãy luôn coi trọng nó... Chúng ta hãy luôn giữ một ý chí không tìm kiếm điều gì ngoài Thiên Chúa và Vinh Quang của Người. Nếu chúng ta chuyên tâm tiến bước trong nhân đức quý báu này, thì chính Đấng đã dạy ta nhân đức ấy sẽ ban cho ta những ánh sáng mới không ngừng và những ân sủng cao cả từ trời.

Chúng ta hãy luôn đặt trước mắt linh hồn mình địa vị linh mục mà chúng ta đang mang. Và cho đến khi chúng ta có thể nói như thánh Phaolô, với mọi hạng người, không chút sợ hãi là đang nói dối rằng «Anh em hãy bắt chước tôi như tôi bắt chước Đức Kitô», thì

chúng ta đừng ngừng tìm kiếm nhân đức đẹp đẽ là sự đơn sơ này.

Nhưng chúng ta sẽ không thể tiến được một bước nào trong nhân đức này nếu chúng ta không cố gắng sống trong một sự bình an thánh thiêng và không gì lay chuyển được. Ách của Chúa Giêsu thì êm ái, gánh Người nhẹ nhàng, vì thế, đừng bao giờ tạo cơ hội cho kẻ thù thâm nhập vào lòng ta để cướp đi sự bình an ấy. Bình an là sự đơn sơ của tinh thần, là sự sáng suốt của trí khôn, là sự tĩnh lặng của linh hồn, là mối dây liên kết của tình yêu. Bình an là trật tự, là sự hòa điệu trong toàn thể con người của chúng ta, là niềm vui không ngừng nảy sinh từ chứng tá của lương tâm ngay lành ; là niềm vui thánh thiện của một con tim trong đó Thiên Chúa là Vua.

Bình an là con đường dẫn đến sự hoàn thiện, đúng hơn, sự hoàn thiện hiện diện ngay trong bình an. Và ma quỷ, vốn biết rõ điều ấy, nên nó không ngừng dốc hết sức để làm chúng ta đánh mất bình an.

Chúng ta hãy hết sức cẩn trọng với bất kỳ dấu hiệu nào của xao động, và ngay khi nhận ra nó, đừng để mình rơi vào nản chí. Hãy chạy đến với Chúa với lòng tín thác như con thảo và một sự phó thác trọn vẹn nơi Người.

Mỗi xao động mà chúng ta có đều làm Chúa Giêsu vô cùng buồn lòng. (1/268)

Vậy thì, bạn tâm làm gì cho một lòng ?

Những thử thách mới

Một lần nữa, Padre Pio đáng thương lại phải đối diện với những đau khổ khủng khiếp : *«Tình trạng của con thật cay đắng, thật kinh hoàng, thật cực kỳ ghê sợ...»* Một lần nữa, cha tưởng mình bị Chúa bỏ rơi, đến nỗi không còn đủ sức để kêu cầu lên Người. Chuyện gì đã xảy ra ?

«Linh hồn con bị Chúa đặt trong tình trạng thối rữa trong đau đớn, cha viết. Tình trạng của con thật cay đắng, thật kinh khủng, cực kỳ ghê sợ. Chung quanh con và ngay trong con chỉ là bóng tối. Tối tăm trong trí hiểu, buồn sâu trong ý chí, ký ức thì ngập tràn ưu phiền. Niềm tin là điều duy nhất còn giữ con đứng vững. Tận sâu thẳm, con bị nỗi đau xâm chiếm, đồng thời bị giày vò và khao khát tình yêu Thiên Chúa...» (19 tháng 7 năm 1915 - 1/270)

Một tình yêu đóng đinh

Padre Pio biết cách *khắc họa* lời nói một cách thật sống động để diễn tả tình trạng linh hồn mình, nơi mà

mọi sự dường như bị tàn phá. Nhưng tại sao, tại sao lại có quá nhiều đau khổ như vậy ? Từ nhiều năm nay, theo chu kỳ đều đặn, Padre Pio vẫn luôn chia sẻ với người hướng dẫn linh hồn của ngài về sự tra tấn tâm linh kinh hoàng này. Liệu đó có phải chỉ là tưởng tượng ? Có phải là một xu hướng muốn đau khổ một cách bệnh hoạn, hay một kiểu *hành xác* tinh thần nào đó ?... Hay ngược lại, nỗi đau khổ này thật sự có nền tảng, có lý do chính đáng ? Bởi vì nỗi đau ấy là khách quan, nó hiện hữu, nó tra tấn linh hồn được tuyển chọn này, đúng là như vậy. Sự kính sợ, nhưng cũng đầy tình con thảo và tinh tể, đối với Thiên Chúa mà Padre Pio chiêm ngắm quá gần gũi ; nỗi sợ làm phiền lòng Chúa, dù chỉ rất nhẹ ; nỗi sợ vô ơn đối với Thiên Chúa là Đấng Nhân Lành Tuyệt Đối, tất cả những điều đó đều gây ra trong linh hồn ngài những xé nát đau đớn. Thiên Chúa đã tỏ mình ra cho người tội tử trung tín của Ngài, và chính ở đó, ta tìm thấy nguyên nhân và ý nghĩa của nỗi thống khổ tâm linh này. Padre Pio sẽ chính mình nói điều đó, *đó là một ngọn lửa đang thiêu đốt, đang hủy diệt, nhưng không gây đau đớn thể xác*. Bên cạnh Ánh Sáng Thần Linh, nơi mà Padre Pio đôi khi được cuốn vào một cách huyền nhiệm, linh hồn con người chỉ có thể chìm trong màn đêm mịt mù nhất.

Cũng có, chúng ta đã thấy, sự tương phản giữa tình yêu dành cho Thiên Chúa; tình yêu thiêu đốt linh hồn của Padre Pio, và cảnh tượng của biết bao con người, ở gần ngài, không biết đến Thiên Chúa Tình Yêu ấy, phớt lờ Người, khinh thường Người, và xúc phạm đến Người. Linh hồn ngài, bị thiêu cháy cùng lúc bởi tình yêu dành cho Thiên Chúa và tình yêu dành cho tha nhân, dường như bị xé ra từng mảnh. Ngài muốn làm việc, muốn tiêu hao sức lực để cho Thiên Chúa được nhận biết và được yêu mến, và để mọi người được cứu độ, được chinh phục bởi cùng một tình yêu dành cho Chúa Cha trên trời. Chính trong nỗi đau này, nỗi đau của tình yêu, mà Padre Pio kết hợp và chia sẻ những đau khổ của Chúa Giêsu chịu đóng đinh.

Để hiểu được tình trạng linh hồn này, vốn thực sự quá đổi phi thường, người ta cần phải thật sự biết Thiên Chúa là ai và ý nghĩa của Tình yêu Thiên Chúa và tình yêu dành cho Thiên Chúa. Lá thư đề ngày 19 tháng 7 năm 1915, mà chúng ta đang đọc lúc này, thật phong phú trong việc mô tả nỗi thống khổ do cảm giác bị Thiên Chúa bỏ rơi, sự tìm kiếm Chân Thiện Mỹ tối thượng một cách vô vọng và không kết quả, cùng với nhận thức rất rõ ràng về tình trạng bất toàn mà linh hồn nghèo hèn đang mang trước sự Thánh Thiện của Thiên Chúa đã được mạc khải.

«Lạy Chúa con, lạy Chúa con, sao Chúa lại bỏ con ?» Chúa Giêsu đã kêu lên như thế trên thập giá... Thật là điều lạ lùng, sự bỏ rơi ấy ! Nó giống hệt như một người cha trong gia đình, bị tổn thương bởi lỗi lầm của một trong các con, không thể chịu nổi khi nhìn thấy mặt đứa con ấy và đành phải đuổi nó đi để khỏi nhìn thấy nó nữa vì nó đã làm cha quá đau khổ. Dù vậy, người cha ấy vẫn yêu đứa con, điều đó chắc chắn, nhưng tội lỗi đã quá ghê tởm, và người cha ấy đòi hỏi một sự tách biệt: «Con đi đi, cha không muốn nhìn thấy con nữa !». Và chúng ta hoàn toàn hiểu được phản ứng ấy. Với Thiên Chúa, cũng thế, Người xua đuổi khỏi tầm mắt Người kẻ tội lỗi, kẻ đã xúc phạm đến Người quá nhiều... Nhưng kẻ tội lỗi đó, nghịch lý thay, lại chính là Con Một của Người, Đấng, như Thánh Phaolô đã nói, đã trở nên tội lỗi, mang lấy tội lỗi của trần gian và đứng trước mặt Chúa Cha như thể chính Người đã phạm những tội ấy. Và trong kinh hoàng, Chúa Cha đã xa lánh Người Con ấy, cho đến khi công lý được hoàn tất.

Đó là Mầu Nhiệm về sự bỏ rơi của Chúa Giêsu trên Thánh Giá, một mầu nhiệm thật sự có khả năng, nếu người ta chịu suy ngẫm, làm bùng cháy linh hồn chúng ta trong tình yêu biết ơn dành cho Chúa Giêsu.

Chính trong sự bỏ rơi ấy mà Padre Pio kết hợp với Chúa Giêsu, chính trong mầu nhiệm bị bỏ rơi của Chúa Giêsu mà ta phải tìm kiếm, và sẽ tìm thấy, lý do hiện hữu của tất cả những đau khổ thiêng liêng mà linh hồn cao cả của Padre Pio đã phải chịu đựng từ rất lâu...

Chìa khóa của Mầu Nhiệm Padre Pio chính là ở đây...

Một lần nữa, “đêm tối” lại trở về...

Padre Pio không còn biết gì nữa... Ngài không còn thấy gì nữa... Ngài, người đã từng đưa ra biết bao lời khuyên sáng suốt cho con gái thiêng liêng của mình, cô Raffaelina, ngài, người từng hiểu rất rõ đêm tối nội tâm là gì và biết rõ những phương thế cần thiết để vượt qua thử thách ấy, giờ đây, một lần nữa, lại rơi vào tình trạng hoàn toàn không chắc chắn.

«Liệu tình trạng này có phải là một ân sủng dành cho con không ? Ngài hỏi Cha Agostino, hay đúng hơn, điều này có phải là dấu chỉ của một sự từ bỏ đời đời, một sự rút lui vĩnh viễn của Thiên Chúa khỏi cha, vì những ghê tởm mà con đã gây nên cho Người bằng đời sống của mình ? Linh hồn con sẽ tìm thấy nơi Thiên Chúa một Người Cha tràn đầy yêu thương luôn mở rộng vòng tay đón nhận, hay ngược lại, một vị Thẩm Phán nghiêm khắc sẽ kết án con ? Con không thể biết được. Ôi bóng

tội khủng khiếp ! Ôi nỗi bất định kinh hoàng ! Con hầu như không còn chịu đựng được nữa : tay Chúa như đè nặng trên con và cái chết dường như là một sự giải thoát.

Trong tình trạng này, điều giày vò con hơn hết là thấy mình không xứng đáng với Thiên Chúa, và sẽ không bao giờ xứng đáng nữa. Thật vậy, con thấy rất rõ, thật rõ ràng, sự ô uế của chính mình. Con cũng biết một cách rõ ràng nhất rằng con hoàn toàn không xứng đáng với Thiên Chúa và với bất kỳ tạo vật nào. Trước mắt linh hồn con, từng tội lỗi mà nó đã phạm trước mặt Thiên Chúa lần lượt hiện ra, và kết quả hiển nhiên là nó sẽ chẳng bao giờ đạt được điều gì khác nữa.

Giờ đây, linh hồn con hiểu được điều mà Vua Tiên tri đã nói : «Vì tội lỗi, Chúa sửa phạt con người, và khiến linh hồn tan biến như mạng nhện bị vỡ tung»... Nhưng người được nói đến trong Thánh Vịnh ấy lại được Chúa đón nhận, và điều người ấy cảm nghiệm là một hành động thương xót ban cho ân huệ mới, chứ không phải là hình phạt. Cầu xin Thiên Chúa cũng hành xử như thế với con !

Dưới sức ép và gánh nặng ấy, linh hồn con cảm thấy mình xa rời đến mức không thể tin là mình còn được Thiên Chúa đoái thương. Nó cảm thấy rằng phần nâng

đờ nhỏ bé còn lại cũng đã tan biến cùng với mọi sự, và không còn ai thương xót nó nữa.

Một tình trạng quá đỗi đáng thương khiến con cảm thấy vô cùng hổ thẹn ! Con muốn trốn tránh cái nhìn của Thiên Chúa, của tất cả các tạo vật của Người ; con muốn trốn tránh chính bản thân mình, bởi nỗi đau mà những khốn khổ, bất toàn, nghèo nàn của con gây ra cho tâm hồn là quá lớn, tất cả những điều ấy đã nhấn chìm tinh thần con trong bóng tối.

Nhưng, thưa cha (Agostino), con không thể mô tả rõ ràng cho cha thấy được tình trạng hiện tại của linh hồn con. Nếu cha muốn có một hình ảnh ngắn gọn về tình trạng linh hồn con nói chung, thì hãy nhớ lại những gì Tiên tri Giôna đã nói về chính mình : điều đó phản ánh chính xác tình trạng hiện giờ của con : «Ngài đã ném con xuống vực sâu giữa lòng đại dương, và sóng vỗ phủ quanh con. Tất cả sóng gió của Ngài đều lướt qua con. Và con đã nói : con bị xua đuổi khỏi trước mặt Ngài ! Làm sao con còn có thể ngược nhìn Thánh Điện của Ngài ? (Xin cha lưu ý, thưa cha, là đức cây chưa rời xa con.) Nước bao phủ con đến tận cổ, vực sâu bao bọc lấy con, biển khơi trùm lên đầu con. Con đã xuống tận đáy đất, nơi có những then cửa khép lại mãi mãi trên con...» (Giôna 2, 4-7).

Đây là, lạy Cha, bản trình bày trung thực về tình trạng thảm hại của con, mà hai vị đại thánh trong Cựu Ước đã diễn tả cách chính xác đến như vậy. Nỗi đau khổ của con vô cùng dày vò. Người ta chỉ có thể so sánh nó với nỗi đau của kẻ bị lấy đi luồng khí để thở.

Ôi ! Vì lòng bác ái, xin cha đừng cho rằng sự so sánh ấy là cường điệu ! Hơn thế nữa, vì sự thật, con phải nói thêm rằng sự so sánh ấy vẫn còn quá yếu so với cơn đau mà con chịu. Thật ra, trong con chỉ còn lại nỗi buồn, không còn phần nào mà không bị nhận chìm trong sâu nảo sâu thẳm. Phần giác quan thì rơi vào một tình trạng khô khan đắng cay và khủng khiếp, tất cả các năng lực linh hồn đều trải qua một sự trống rỗng hoàn toàn về sự hiểu biết. Điều này làm con vô cùng kinh hãi.

Tâm trí con bị chìm ngập trong bóng tối mịt mù, và thân xác con cũng không thoát khỏi tình trạng ấy. Dù nỗi đau không phải là thể lý về bản chất, mà là tinh thần, nhưng điều đó cũng không ngăn cản thân xác tham dự vào một mức độ rất sâu sắc, một cách hoàn toàn mới lạ và chưa từng biết đến. Trong tình trạng này, xảy ra một hiệu ứng đau đớn giữa linh hồn và thân xác thân mật đến mức con không thể nào che giấu được.

Nhưng, chúc tụng Chúa ! Nếu Người không muốn làm nhẹ bớt những đau khổ này, nhất là khi chúng trở nên mãnh liệt, thì chẳng bao lâu nữa, sự sống sẽ lìa bỏ con. Tuy nhiên, điều ấy chỉ xảy ra từng lúc, từng lúc con mới cảm nghiệm nỗi đau nội tâm đó.

Vào một vài thời điểm, thưa cha, nỗi đau ấy khủng khiếp đến mức con tưởng như hoả ngục mở ra dưới chân mình và con bị luận phạt đời đời. Khốn thay cho con ! Ai sẽ giải thoát con khỏi đại họa lớn lao ấy ? Ai sẽ nâng đỡ con ? Ai sẽ nhớ đến sự khốn cùng, lỗi lầm, nỗi cay đắng và mệt mỏi của con ?

Con thịnh nộ của Đấng Tối Cao đã đè nặng trên con, và như vị Tiên tri nói : «Tất cả sóng gió của Ngài đều bao phủ lấy con. Thiên Chúa đã loại xa khỏi con bạn bè và người thân, mọi người đều ghê tởm con». Con thấy mình cô đơn để chiến đấu và than khóc, ngày cũng như đêm. Cha Giám tỉnh, người mà những ngày gần đây cha đã tỏ lộ toàn bộ tình trạng của mình, lại giữ một sự im lặng hoàn toàn đối với con, và con không hiểu vì sao. Linh hướng của con thì trách mắng con, và con cũng không tìm được chút an ủi nào trong những bài giảng dài dòng mà ngài dành cho con về vấn đề này. Ngài có cố gắng giảng giải, nói về những lý do khiến con phải được an ủi : ngài nói hay lắm, và nhấn mạnh đến tất cả

những ơn ích mà những thử thách này sẽ mang lại cho linh hồn con, nhưng con không thể tìm được sự bình an, con không thể tin điều đó, bởi vì con đã bị no say và hoàn toàn chìm đắm trong cảnh tượng những lỗi lầm của mình, con thấy rõ ràng biết bao khốn cùng của bản thân. Hơn nữa, con biết rằng ngài không thấy và không cảm được những điều ấy như con thấy và cảm nhận chúng. Con đành phải đi đến chỗ nhìn nhận rằng tất cả những điều ngài nói đều không áp dụng được cho hoàn cảnh của con.

Vì vậy, Cha đáng kính, thay vì được an ủi, con lại thu về cho mình một nỗi dày vò lớn hơn nữa. Như cha thấy, con thật sự cô đơn trên con đường lên Núi Sọ, không còn sự trợ giúp nào từ trời cao, cũng chẳng còn sự nâng đỡ nào từ con người. Nếu ít ra con còn có thể cầu nguyện và kêu gào ! Nhưng dường như Chúa Giêsu xưa đuổi lời cầu nguyện của con. Ngài đe dọa con và lôi con vào trong bóng tối, chứ không phải ánh sáng.

Ngài vạch trần toàn bộ sự nghèo hèn của con bằng cây gậy của sự phản nộ. Không ngừng, Ngài đè nặng tay trên con, và bàn tay ấy nặng nề đến độ không thể chịu đựng nổi, như ngôn sứ Giêrêmia từng nói : «Da thịt con đã già cỗi, xương cốt con bị nghiền nát.»

Ôi, lạy Cha, bàn tay Thánh của Thiên Chúa sao mà nặng nề quá đỗi ! Thế mà đó còn là bàn tay của một Người Cha đầy yêu thương ! Vậy thì, bàn tay ấy sẽ ra sao đối với những người khốn khổ, đối với những linh hồn nơi hỏa ngục ?

Con vẫn cầu nguyện, nhưng con cảm thấy như bàn tay của Chúa xô đẩy con ra xa. Ngài nhốt con vào trong bóng tối, như những kẻ đã chết đời đời. Bàn tay Ngài dựng quanh con một bức tường đầy cay đắng và mệt mỏi. Con không thể nào chịu nổi bàn tay ấy nữa. Ngài trói con ngày càng chặt trong xiềng xích của Ngài.

Bàn tay chúc phúc ấy làm đảo lộn mọi sự, đập tan mọi thứ và để con lại hoàn toàn hoang tàn. Với tất cả những điều ấy, Chúa muốn làm gì với con đây ? Phải chăng, trên đường lối của Ngài, mục đích của con đã bị đánh mất ? Và trong khi, từ tận đáy lòng, con dâng lên Thiên Chúa lời cầu nguyện khiêm hạ : «Nolo multa fortitudine contendat mecum, ne magnitudinis suae male me premat» (Ngài sẽ tranh luận với con bằng toàn bộ sức mạnh của Ngài sao ? Không, Ngài chỉ cần lắng nghe con thôi.) (Gióp 23,6), con quay về với cha để, cách chân thành và trong sự thật, cha nói cho con biết trong Chúa.

Xin cha cũng nói thẳng thắn với con, vì con đã chuẩn bị tâm hồn để đón nhận tất cả, con còn có thể hy vọng được cứu rỗi bởi lòng thương xót của Thiên Chúa không? Con đã làm gì để rước lấy tai hoạ quá lớn lao này? Linh hồn con có còn hát vang khúc khải hoàn không, hay ngược lại, sẽ phải mãi mãi gánh chịu sự nghiêm khắc của công lý Thiên Chúa ? Liệu, có khi nào, chính con cũng đang yêu mến Thiên Chúa của mình không ?

Hãy nhìn xem, ôi Cha, rằng giữa muôn vàn dân vật đang làm linh hồn con mục ruỗng tận cốt lõi, điều đau đớn hơn hết chính là nỗi thống khổ hay nỗi xao xuyến vì ý nghĩ về Thiên Chúa, khiến con nghi ngờ rằng con không yêu mến Ngài và, trên thực tế, con không hề phụng sự Ngài.» (1/270)

Nhưng tất cả những điều này có nghĩa là gì ?...

Rõ ràng là ai chưa từng trải qua - bằng chính kinh nghiệm của mình - sự đa dạng và mãnh liệt của những nỗi đau xé lòng làm nhức nhối linh hồn trong khi thanh luyện nó, thì sẽ không thể hiểu hết được những tiếng kêu thống thiết mà Padre Pio cất lên khi cầu cứu. Vì sự mô tả mà cha đưa ra về ngọn lửa thiêu đốt ấy, hoặc ngược lại, về những bóng tối kinh hoàng mà cha đang chìm đắm trong đó, hay sự hân hoan ngất ngây trong

kết hiệp sâu xa với Thiên Chúa, và rồi trong bức thư kế tiếp, lại là cảm thức sâu sắc về sự bất trung của chính mình và nỗi sợ bị luận phạt đời đời, tất cả những điều đó khiến chúng ta phần nào sống sờ.

Phải nhắc lại rằng, *Đêm Tối nội tâm*, như thánh Gioan Thánh Giá đã mô tả thật xuất sắc và như Padre Pio đã thật sự trải qua - điều mà chúng ta thấy rõ trong các bức thư của ngài - quả là điều kinh khiếp. Đó không gì khác hơn là cuộc đóng đinh của mọi năng lực tinh thần và linh hồn, là sự thiêu hủy bởi lửa thiêng của mọi dục vọng xác thịt, là sự xóa sạch dần dần và đầy đau đớn của mọi cảm xúc nhạy bén. Chỉ khi đó, sự Vô biên của Thiên Chúa mới có thể ngự vào trong linh hồn đã hoàn toàn trút bỏ chính mình. Khi ấy, người ta mới bắt đầu thoáng hiểu điều Đức Giêsu muốn nói khi Ngài nói đến Cánh cửa hẹp phải qua để vào được Nước Thiên Chúa. Đường còn xa lắm mới đến đích !...

Đó là cách Thiên Chúa tôi luyện các “khí cụ” của Ngài...

Vì vậy, thay vì chán nản, thậm chí chỉ trích, trước bức tranh bi thương mà Padre Pio vẽ ra trước cha linh hướng, tức là sự mô tả những dằn vặt trong linh hồn mà cha cảm thấy là vô cùng bất trung, và trước bức tranh mà cha không ngừng tái hiện và tái phác họa, thì ngược

lại, chúng ta nên chiêm ngắm và khâm phục công trình của Ân sủng Thiên Chúa nơi linh hồn được ưu tuyển ấy. Một linh hồn đã tự nguyện hiến thân, dâng mình và phó thác cho Ngài, và sau này, Chúa sẽ dùng linh hồn ấy như khí cụ tuyển chọn của Người.

Làm sao Padre Pio phải cư xử trước những hiện tượng đóng đinh linh hồn này ? Chính là sự trung thành trong cầu nguyện, sự cẩn trọng không ngơi nghỉ để không bao giờ làm phiền lòng Thiên Chúa, dù chỉ là những điều nhỏ nhặt nhất, và sự vâng phục vô điều kiện đối với các cha linh hướng của mình, những người, nhờ ơn gọi và ân sủng riêng, sẽ nói với cha *nhân danh Thiên Chúa*. Đó chính là những phương thế mà cha phải dùng đến. Suốt cuộc đời mình, có vẻ như Padre Pio sẽ phải chiến đấu không ngừng, cho đến giây phút gấp gờ quyết định với Thiên Chúa, khi cha bước qua ngưỡng cửa của sự chết. Padre Pio sẽ phải leo lên con đường Thập Giá... dẫn theo biết bao nhiêu người con thiêng liêng của cha!...

Một nỗi nghi ngờ nhức nhối

Trong khi đó, cha Agostino đã hồi âm cho người con bất hạnh của mình.

Bức thư đó hẳn đã đến tay cha Padre Pio vào ngày 26 tháng 7 năm 1915. Nhưng thật tiếc, chúng ta không còn

giữ được bản sao của thư này. Ngày 28 tháng 7, Padre Pio viết lại cho cha linh hướng để cảm ơn và bày tỏ những phản ứng của cha :

«Thưa cha, thư cuối cùng của cha khiến con khóc như một đứa trẻ, ngài viết. Làm sao có thể như vậy được, như cha nói với con, rằng Đáng hành động trong con theo cách mà cha biết và hiểu rõ, lại chính là Chúa Giêsu, và rằng linh hồn con vẫn còn là đối tượng của những âu yếm phụ tử của Ngài ?

Con cứ mãi sống trong nghi ngờ. Để không làm trái ý cha, lần này cũng vậy, con xin vâng theo những lời giải thích của cha, mặc dù, than ôi, con thấy việc này vượt quá sức mình; nhưng dù sao, con vẫn thực hiện điều đó với sự trợ giúp của Thiên Chúa.» (1/271)

Padre Pio sau đó giải thích rằng cha khó lòng tin rằng đây là một ân sủng của Thiên Chúa, «vì, ngài nói, linh hồn con thật sự bất xứng với ánh nhìn thần linh, ánh sáng soi rọi mọi người khi đến trong thế gian.» Nhưng ngay sau đó, ngài hoàn toàn phò thác vào tay Thiên Chúa. Ngài muốn tín thác : «Con chấp nhận tất cả, và con cảm thấy sẵn sàng cho mọi sự. Xin Chúa hãy làm nơi con điều gì Ngài cho là tốt nhất. Ngài cứ phạt con, bởi con là một kẻ nhìn thấy sự nghèo nàn của chính mình, bằng cây gậy phẫn nộ của Ngài... Con sẽ

kêu lên cùng Ngài ngày càng lớn tiếng hơn... ‘Dù Ngài có giết con, con vẫn hy vọng nơi Ngài !’» (Gióp 13,15)

Ngày 14 tháng 7 năm 1915, ngài viết Raffaelina :

“Đây là một cơn khủng hoảng khủng khiếp mà cha đang trải qua, và cha không biết điều gì đang chờ đợi cha. Cơn khủng hoảng mà cha đang sống là về phần linh hồn nhiều hơn là phần xác, nhưng không vì thế mà thân xác không cảm nhận và không tham dự một cách thực sự phi thường vào tất cả những đau khổ này. Cả phần xác và phần hồn kết hợp lại để làm cho cha tan chảy trong đau đớn...”

Ngài khát khao được chết, dù biết rằng cái chết còn xa, và ngài khẩn nài lời cầu nguyện từ tất cả những linh hồn yêu thương ngài...

“Đừng nói rằng con là người duy nhất bước lên đồi Canvê, rằng con là người duy nhất phải chiến đấu và khóc lóc, vì Chúa Giêsu ở với con. Ngài không bao giờ bỏ rơi con. Con muốn thấy Ngài, con muốn nghe Ngài, nhưng hãy tin cha : điều đó sẽ còn khó khăn hơn cho con. Và nếu Chúa Giêsu tỏ mình ra với con, điều đó sẽ khiến con phải trả giá quá đắt.”

Thật lạ lùng là, trong khi chính Padre Pio cũng đang bước đi trong cùng một đêm tối đau thương như cô, cha lại có thể tìm được những lời ủi an để gửi đến cô, nhưng lại không thể áp dụng những lời ấy cho chính mình... Là ánh sáng cho người khác, nhưng lại là bóng tối và đau khổ cho chính mình... Đó là mẫu nhiệm của sự thanh luyện !

“Vì tình yêu Thiên Đàng, cha cầu xin con hãy làm dịu bớt nỗi lo âu và sợ hãi của con về điều này. Hãy sống bình an và cứ tiếp tục tiến bước. Và mong rằng sự xác tín mà cha nói với con trong Chúa Rất Dịu Dàng, rằng con chỉ mới đi được nửa chặng đường lên tới đỉnh Canvé, sẽ không khiến con chậm lại. Con đang ở trong đêm tối sâu thẳm, đúng vậy, nhưng hãy để ý nghĩ về một buổi bình minh sáng tỏ và một buổi trưa còn rực rỡ hơn nữa nâng đỡ con, ban cho con nghị lực và khuyến khích con tiếp tục tiến bước. Đáng đã nâng đỡ con cho đến bây giờ, con chớ nghi ngờ, Ngài sẽ tiếp tục nâng đỡ con, với sự kiên nhẫn ngày càng lớn hơn và với một sự hài lòng hoàn toàn thần linh, cho đến khi kết thúc cuộc hành trình đầy gian khổ và đau thương của con.” (2/76)

Luôn luôn đau ốm

Từ lâu rồi, cha Padre Pio không còn nói gì về tình trạng sức khỏe của cha. Nó không hề cải thiện. Và thực ra, điều ngược lại mới là điều đáng ngạc nhiên !

«Con cảm thấy ngày càng yếu đi về mặt sức khỏe, ngài viết cho cha Agostino (1/271). Và tuy con thấy rằng những phương pháp và phương thuốc nhân loại sẽ không thể ngăn chặn được tiến triển của bệnh tật nếu Chúa không trực tiếp can thiệp, thì vì lý do bác ái, đôi khi cũng cần phải vâng theo ý muốn của người khác, hay đúng hơn là vượt lên trên họ. Đó là lý do vì sao con muốn đi đến Napoli để khám bệnh, không phải với hy vọng rằng lần khám này sẽ giúp sức khỏe cha khá hơn, mà trái lại, để con có thể có một chứng nhận của một bác sĩ chuyên khoa, phòng khi có lệnh gọi nhập ngũ. Nếu không, con sẽ không biết điều gì đang chờ đợi mình.

Cha thấy điều cha vừa trình bày là hợp lý. Cha xin con giúp cha xin sự vâng lời (sự cho phép) từ Cha Giám Tỉnh.» (1/271)

Câu trả lời đến vào ngày 31 tháng 7 : «Cha xin con hãy bằng lòng với những điều cha đã nói về linh hồn của con, cha Agostino viết. Hãy khiêm nhường và tạ ơn

Thiên Chúa vinh hiển. Cha nghĩ rằng chuyến đi của con đến Napoli là không cần thiết. Con sẽ không bị khám lại lần nữa, và nếu có thì chắc chắn con sẽ được miễn nghĩa vụ. Dù sao đi nữa, cha đã viết cho Cha Giám Tỉnh để xin sự vâng lời : ngài sẽ viết trực tiếp cho con.»
(1/272)

Tiếng kêu than mới đầy lo âu

Ngày 4 tháng 8 năm 1915, cha Padre Pio lại gửi một lời kêu cứu mới và đầy kịch tính đến cha Agostino. Những lời khuyên mà cha Agostino đã ban, cùng với sự bảo đảm rằng chính Chúa Giêsu là tác giả của những thử thách đang giày vò linh hồn của cha, vẫn không thể đem lại sự bình an.

«Con sắp bị nghiền nát bởi sức nặng của đau khổ, ngài viết. Tâm trí con tiếp tục nuôi dưỡng bằng mật đắng và cay cực, và không ai có thể an ủi con. Nỗi cô đơn của con thật tốt cùng và con không biết liệu mình có thể thoát ra được hay không. Con cảm thấy sức lực suy yếu dần : thời khắc tối hậu cho linh hồn con, con không biết liệu mình có thể sống qua nó theo Thánh Ý Thiên Chúa hay không. Chỉ có ý nghĩ về lòng thương xót của Thiên Chúa mới còn giúp con đứng vững. Nhưng liệu Người có tiếp tục nâng đỡ con nữa hay không ? Con không thiếu lòng tin vào lòng nhân hậu của Chúa,

nhưng sự yếu đuối và vô ơn của con đối với biết bao ân sủng mà Người đã ban làm con phải run sợ.» (1/273)

Nguyên nhân nào gây nên cơn tuyệt vọng mới này, người ta có thể hỏi như thế. *«Chúa đã cắt đi bức màn che khuất con khỏi màu nhiệm vĩ đại ấy, ngài giải thích. Cuộc đời con sống quá tẻ, linh hồn con bị biến dạng, đầy tội lỗi, thật sự không xứng đáng với ánh nhìn của Thiên Chúa...»* Cha thậm chí còn đi đến mức nói rằng cha *«cảm nghiệm được nỗi khổ của các linh hồn bị đọa trong Hỏa ngục».*

«Con không hề cường điệu, cha ơi. Chính sự độc ác trong lòng con mà con thấy quá rõ ràng khiến con phải nói như vậy. Nhưng ước chi con có thể được người khác hiểu thấu, ước chi con có thể bày tỏ hết mọi đau khổ của mình với người hướng dẫn linh hồn ! Nếu điều đó có thể, có lẽ con sẽ được nhẹ nhõm phần nào. Ôi lạy Chúa! Chẳng lẽ thật sự con sẽ phải xuống mồ mang theo bí mật vĩ đại liên quan đến chính mình và màu nhiệm lớn lao đang đè nặng con, trong khi còn chưa biết chắc số phận đời đời của mình sao !»

Và vẫn chưa có hồi âm từ cha Benedetto : *«Cha Giám Tỉnh, cha Padre Pio viết, vẫn tiếp tục giữ im lặng đối với con. Nguyên thánh ý Thiên Chúa được thể hiện !» (1/273)*

Một thử thách cay nghiệt biết bao !...

Ánh sáng cho người khác

Thật kỳ lạ, cùng ngày hôm đó - 4 tháng 8 năm 1915 - cha Padre Pio đã viết cho bà Raffaelina, người cũng đang trải qua một cuộc khủng hoảng tương tự, dù có phần nhẹ hơn :

«Than ôi, để đi hết con đường này, cần có thật nhiều sức mạnh, nhưng hãy can đảm ! Đấng Cứu Thế sẽ không rút bớt sự trợ giúp của Người đối với con. Vì thế, hãy mau chóng hiệp nhất với tất cả các linh hồn đạo đức và trung tín đang bước theo Vị Thầy Thần Linh. Cha nói mau chóng, để con không bị tụt lại quá xa sau đoàn thể thánh thiện ấy. Hãy luôn kết hiệp với họ, đừng bao giờ rời mắt khỏi họ. Xin đừng để người ấy (tức Chúa Giêsu) rời xa tầm nhìn của con !...

... Hãy lấy lại sức mạnh, ôi con Raffaelina, khi nghĩ rằng thật ngọt ngào biết bao khi được trái tim của Cha trên trời yêu thương đến mức Người muốn làm cho con trở nên giống với Con chí ái của Người. Người đã chọn con cho một sự thánh thiện cao cả, và vì thế, Người đã đặt trên vai con những thập giá phi thường và sẽ còn đặt thêm nữa. Hãy ngoan ngoãn, khiêm nhường mà vác lấy những thập giá ấy. Hãy lấy lại sức mạnh nơi Bí

tích Thánh Thể. Giữa muôn vàn hoang mang, linh hồn con đừng bao giờ ngừng ca hát bài ca biết ơn và ngợi khen Thiên Chúa. Hãy luôn sống xa khỏi sự sa đọa của Giêrusalem xác thịt, khỏi những cuộc hội họp thể tục, khỏi các cảnh tượng sa đọa và làm băng hoại, xa khỏi mọi nhóm người vô đạo.» (2/79)

Và cha Padre Pio đặc biệt mời gọi bà Raffaelina hãy theo chân Chúa Giêsu trong cuộc Thương Khó của Người, không bao giờ thoái lui hay do dự trên con đường thập giá. Trước khi chết với Chúa Giêsu trên Thập Giá, con sẽ phải hấp hối với Người... Bởi vì, khi Thiên Chúa chọn một linh hồn, Người luôn đưa linh hồn ấy lên đời Canvê cùng với Người...

Một chương trình thật khắc nghiệt !... Nhưng chính Người cũng đang đi con đường ấy !

Một cha linh hướng trong tình thế khó xử !...

«Xin Đấng Ủi An kẻ khổ đau hãy an ủi trái tim con, nâng đỡ tinh thần đang thất vọng của con ! cha Agostino, rất bối rối, trả lời ngày 6 tháng 8 năm 1915. Con xin cha an ủi ? Cha có thể nói gì, phải nói gì đây ? Lời của cha luôn chỉ là lời của con người, nhưng khiêm tốn, cha cầu xin Thiên Chúa nhân lành cho lời ấy trở thành kênh dẫn một chút an ủi nào đó...»

Quả thật không dễ gì đưa ra một câu trả lời có thể như là dầu thơm xoa dịu trái tim bị giày vò của cha Padre Pio !

«Cha đã từng nói gì trong một bức thư trước đó, cha Agostino tiếp tục, để trả lời về một đề tài tương tự ? Chính Chúa là Đấng làm cho con đau khổ. Chính Chúa muốn con vác lấy thập giá này : Chúa Giêsu muốn con ở cùng Người trên đồi Canvê : vậy thì ?... vậy thì, đau khổ tinh thần của con dù có khôn chịu đến đâu, thì chính tư tưởng rằng Thiên Chúa muốn như vậy phải là sức mạnh nâng đỡ linh hồn con.

Con sẽ nói với cha : có thật những đau đớn này là ý muốn của Thiên Chúa không ? Rất chắc chắn rồi ! Cha có nhớ cha luôn nói cha muốn chịu đau khổ như Đức Giêsu không ? Cha có nhớ cha luôn muốn thoát lên với những linh hồn cháy bỏng tình yêu Thiên Chúa rằng : *“Hoặc là chịu khổ hoặc là chết”*, hơn nữa, là chịu khổ mà không chết không ? Vậy thì ! Đức Giêsu đã nhậm lời cha rồi. Cha không được gục ngã dưới sức nặng của thử thách, mà phải hy vọng, hy vọng và lại hy vọng !»

Và với một sự dịu dàng hết sức như người con, nhưng, đương nhiên, được Đức Chúa Thánh Thần soi sáng, con Agostino tiếp tục lời khuyên tuyệt vời của mình :

“Lần khác, cha đã nói với con rằng suy nghĩ về lòng nhân từ của Thiên Chúa đã nâng đỡ cha. Con biết suy nghĩ đó cũng gây đau đớn, nhưng nó phát xuất từ cùng một nguồn : Thiên Chúa ! Cha đã nói với con rằng Thiên Chúa tốt lành đã tỏ cho cha biết mầu nhiệm của sự nghèo nàn của cha và lòng nhân từ của Ngài ! Vậy thì, đó là một ân huệ lớn lao để cha dùng làm động lực khiêm nhường hơn nữa và để cảm tạ Thiên Chúa đầy ơn phước.”

Cha gửi đến ngài một lời kêu gọi tin tưởng và phó thác :

“Quá khứ, cha xin con đừng nghĩ đến nữa. Nó đã qua tốt đẹp sao ? Hãy cảm tạ Đức Giêsu đã giúp con. Nó đã qua không tốt sao ? Hãy khiêm nhường và cầu xin Chúa tha thứ, vì không có thuốc chữa nào khác.

Cha nghĩ trong những lo lắng của con có phần nào là cám dỗ của kẻ thù, muốn làm con rối trí và đánh mất đức tin. Hãy lấy quy tắc này làm nền tảng : nếu suy nghĩ gây buồn phiền đến từ Thiên Chúa, nó gây buồn thật, nhưng đồng thời cũng an ủi và lấp đầy tâm hồn con bằng niềm tin thiên đàng ; còn suy nghĩ gây buồn mà không an ủi, gây buồn mà làm con rơi vào tuyệt vọng, là đến từ Satan.

Vì vậy, mỗi khi con cảm thấy bị đè nặng, hãy tìm đến Đức Giêsu. Ngài không thể không ban cho con một giọt mát lành và an ủi, vì Đức Giêsu là thầy thuốc còn Satan là bạo chúa.

Con đã nói với cha rằng con bị đè nặng bởi sự không chắc chắn về số phận đời đời của mình. Ai có thể chắc chắn về số phận đó ? Nhưng tại sao? Chúng ta có nên tuyệt vọng không ? Điều đó chẳng phải là xúc phạm đến lòng thương xót của Thiên Chúa sao ? Ai đặt niềm tin nơi Chúa sẽ không bị hổ thẹn : “In Te, Domine, speravi, non confundar in aeternum !” (Lạy Chúa, con đã trông cậy nơi Ngài, con sẽ không bị xấu hổ đời đời !)

Và con chẳng phải luôn đặt niềm tin nơi Chúa sao? Con sẽ luôn tin tưởng và đặt niềm tin nơi Ngài chứ ? Vậy thì, không cần lo sợ điều gì. Con đau khổ, đúng thế, con sẽ còn đau khổ, nhưng luôn cùng với Đức Giêsu; và với Đức Giêsu, con sẽ vui mừng. Đó là lời hứa của Thiên Chúa !

Cha hy vọng Đức Giêsu sẽ an ủi cha qua lá thư này. Vì vậy, những lời cầu nguyện nghèo nàn của cha và của bao linh hồn khác sẽ không thiếu và sẽ không bao giờ thiếu...» (1/274)

Nhưng Padre Pio vẫn chưa tìm được bình an. Lá thư này có an ủi ngài phần nào, đúng thế, nhưng “*một cơn bão liên miên vẫn làm rối loạn con, ngài nói, và nếu có lúc nào đó tạm thời yên ắng thoáng qua, thì nó cũng chẳng kéo dài hơn thời gian đọc một «Kinh Kính Mừng» ; con quay lại, sợ hãi và run rẩy tự hỏi : ‘Liệu điều gì mới sẽ xảy đến với con đây ?*

Đức Giêsu muốn như vậy, thì cứ để như vậy. Nhưng dù ý chí trên của con nhanh chóng và phục tùng, luôn hợp nhất với ý muốn của Thiên Chúa, con vẫn rất khó nói lời ‘fiat’ (Xin vâng), và con phải nỗ lực rất nhiều để không chao đảo.’”

Padre Pio thật quá nhân bản... cũng thật rộng lượng! Ngài tự hỏi liệu lời Fiat ngài phát ra có thật sự xuất phát từ ý chí của ngài, hay ngược lại, chỉ là sự cam chịu đơn thuần, như người mệt mỏi đến độ buông xuôi cho mọi việc diễn ra như ý muốn của chúng, buông tay đầu hàng... Nỗi đau tinh thần của ngài lớn đến nỗi bản tính ngài cũng chống đối, nổi loạn và từ chối chịu đau. Ngài cảm nhận bên trong mình một cuộc chiến không ngừng nghỉ giữa tinh thần và xác thịt, và không xa khả năng nghĩ rằng đó lại là một mưu kế khác của kẻ thù.

“Liệu có thật Chúa đã gửi đến con sự cô đơn hiện nay như một ơn sau những lần con van xin Ngài cho con luôn được chịu đau và chia sẻ nỗi đau của Đấng Cứu Thế ?... Padre Pio tiếp tục. Thật đáng tiếc, con nhận được sự xác tín đó qua bức thư cuối cùng của cha. Nhưng tinh thần con rất xa việc tin rằng trạng thái hiện tại của con là một ơn. Với con, nó giống như một hình phạt từ trời, hoàn toàn xứng đáng, và để tìm được bình an trong những lời cam đoan cha đã trao, con phải dùng sức mạnh lớn lao trong tâm hồn. Nguyên Chúa cho đúng như cha nói !

Dù sao, con vâng lời, và con không nghĩ mình sai lầm, phải không ? Nhưng liệu con có vâng lời cha toàn bộ không? Lạy Chúa! Ý nghĩ này làm con sợ !...”

Ngài lại trở lại với ý thức sâu sắc về sự ô uế của tâm hồn mình. Ngài vẫn luôn lo sợ rằng Thiên Chúa sẽ là một quan tòa không khoan nhượng đối với ngài...

Tâm trạng của Padre Pio có thể khiến một linh hồn không miễn cảm như ngài cảm thấy lạ lùng. Để hiểu đúng, một lần nữa cần nhấn mạnh rằng, càng gần Thiên Chúa, Thiên Chúa càng tỏ mình ra cho tâm hồn con người, thì cảm giác tội lỗi, sự yếu đuối, sự nghèo nàn của mình càng trở nên sắc bén và đau đớn. Chính vì thế, khi kết thúc thư, Padre Pio thốt lên :

“Ôi ! Xin Chúa che phủ sự oai nghiêm lớn lao của Ngài để con không phải sợ hãi, và để con có thể tìm được lời biện hộ cho chính mình trước mặt Ngài !...”
(1/275)

Tin tưởng... Phó thác...

Lại một lần nữa, Cha Agostino giảng dạy cho ngài về lòng tin tưởng và phó thác : “Chiếc thuyền tinh thần của con luôn có mỏ neo vững chắc là niềm tin vào lòng tốt Thiên Chúa, cha viết cho Padre Pio ngày 17 tháng 8 năm 1915... Đáng đã mở vết thương trong lòng con sẽ chữa lành nó. Khi nào?... Khi Ngài muốn !” Thiên Chúa muốn như vậy. Nếu trạng thái của Padre Pio không xuất phát từ một kế hoạch rõ ràng của Thiên Chúa, ngài sẽ chìm trong tuyệt vọng, và Cha Agostino an ủi ngài về điều này. Còn cuộc chiến ngài cảm nhận bên trong giữa tinh thần quảng đại và xác thịt nổi loạn thì không phải là lỗi lầm, điều đó hiển nhiên, và Cha Agostino tiếp tục trấn an : “Đó là ý muốn của Thiên Chúa như một thử thách,” cha nói với ngài, và như một sự an ủi, cha ban cho ngài lời chỉ dạy này : «Cha muốn xin con, trong khả năng có thể, vì điều không thể thì không ai bắt buộc được, hãy từ bỏ mọi sợ hãi và luôn giữ lòng tin, đức tin và tình yêu. Chị Thérèse Hải Đồng Giêsu đã nói : ‘Chúng ta sẽ bị xét xử dựa trên Tình Yêu!’ Vậy thì...

(1/276)

* * *

Bài học đó đã sinh hoa kết trái, bởi vì người ta thấy lại những lời khuyên tương tự, gần như giống hệt về mặt ngôn từ, trong một bức thư mà cha Padre Pio gửi ngày 27 tháng 8 năm 1915 cho một người con thiêng liêng khác của ngài, Annita Rodote, một cô thợ may trẻ thường lui tới nhà của các nữ tu Cerase ở Foggià :

«Biết con luôn vâng theo thánh ý Thiên Chúa làm đầy tràn niềm vui lớn lao trong tâm hồn cha. Vậy thì, con hãy cố gắng phó thác mình nhiều hơn nữa và hy vọng nơi Chúa. Người sẽ biết cách, ngay cả giữa những sầu khổ thiêng liêng lớn lao nhất, an ủi con và làm nhẹ nỗi đau của con, mặc dù có những thập giá tưởng chừng không thể chịu đựng nổi. Con đừng bao giờ sợ những mưu mô của Satan. Dù chúng có mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ không bao giờ khiến một linh hồn luôn bám chặt lấy thập giá bị lung lay. Hãy tỉnh thức và luôn củng cố chính mình bằng việc cầu nguyện và nhân đức khiêm nhường cao đẹp : con sẽ nhận thấy rằng mình sẽ không bị chìm trong biển khổ phong ba. Chiếc thuyền tâm hồn con hãy neo chặt nơi lòng tin tưởng vào lòng nhân lành của Thiên Chúa. Con hãy luôn ghi nhớ trước mắt linh hồn mình rằng Thiên Chúa đã hứa “Ai

đặt niềm tin nơi Người sẽ không bị thất vọng”, rằng Người “ban ơn cho kẻ khiêm nhường và chống lại kẻ kiêu ngạo”, rằng “những ai tỉnh thức và cầu nguyện thì sẽ không sa vào cơn cám dỗ”.

Vì thế, khi con cảm thấy bị cám dỗ đè nặng, cha tiếp tục, phương thế để buộc Thiên Chúa đến trợ giúp chúng ta chính là sự khiêm nhường trong tinh thần, lòng thống hối trong con tim, và lời cầu nguyện đầy tín thác. Không thể nào Thiên Chúa lại không tỏ nét mặt nhân lành trước một thái độ như thế, không thể nào Người lại không nhượng bộ, không đến cứu giúp chúng ta. Quyền năng của Thiên Chúa chiến thắng mọi sự, điều đó đúng, nhưng lời cầu nguyện khiêm nhường và đầy đau khổ lại chiến thắng chính Thiên Chúa: lời cầu ấy cản tay Người, làm dịu sấm sét, giải giới Người, chiến thắng Người, làm Người nguôi giận và, cha gần như muốn nói, làm Người trở nên phụ thuộc vào nó và trở thành bạn của nó...

... Ai run sợ trước mặt Thiên Chúa, ai bị đè bẹp dưới sức nặng của đau khổ, ai gục ngã trước những vết thương sâu thẳm mà chính tội lỗi mình đã gây ra nơi bản thân, ai cúi đầu trong bụi đất, hạ mình, khiêm tốn, khóc lóc, kêu gào, thở than và cầu nguyện, chính người đó là kẻ chiến thắng, là người chinh phục được Thiên

Chúa và buộc Người phải thi thố lòng thương xót, ngay cả khi Người dường như đang rất giận dữ.

Nếu con luôn dùng những phương thế như vậy, con sẽ đạt được ơn nghĩa của Thiên Chúa. Con sẽ chuyển đổi sự công minh của Người thành lòng xót thương tràn đầy yêu mến, con sẽ nhận được từ Người mọi điều con khẩn cầu: sự tha thứ tội lỗi, ân sủng để chiến thắng mọi kẻ thù, sự thánh thiện và ơn cứu độ đời đời. (3/11, trang 95)

* * *

Điều mà cha Padre Pio cần đến, chính là sự an ủi trong vâng phục, được ban cho bởi cha linh hướng của ngài, người nói nhân danh Thiên Chúa và soi sáng cho ngài hiểu những thử thách mình đang chịu.

“Cha lại xin con luôn vâng phục trong tình trạng đau khổ của mình, bởi vì đó là một tình trạng do chính Thiên Chúa muốn, cha Agostino đã viết cho ngài ngày 25 tháng 8 năm 1915. Nếu con vâng phục cách trọn hảo, thì không còn chính con đau khổ nữa, mà là Chúa Giêsu đau khổ trong con. Nếu bản tính con người nổi loạn trước đau khổ, thì hãy xin Chúa ban cho sức mạnh để biết vâng phục; xác thịt yếu đuối cũng không sao, miễn là tinh thần sẵn sàng !” (1/278)

Chính Chúa Giêsu đau khổ trong cha Padre Pio. Ngài đã biến ngài thành khí cụ của sự cứu chuộc. Đó là chìa khóa của Mầu nhiệm nơi cha Padre Pio.

Những trao đổi thiêng liêng

Thật khó mà không cảm phục khi đọc những bức thư mà cha Padre Pio trao đổi với cha linh hướng của mình, cha Agostino: đề tài duy nhất trong những thư từ ấy là đời sống thiêng liêng... Chẳng phải đó mới chính là điều cốt yếu hay sao ? Một mình chứng mới lại được thấy trong thư hồi âm mà cha Agostino gửi cho *người con thiêng liêng ưu ái nhất* của mình để cảm ơn về những lời chúc nhân dịp lễ của ngài :

“Con yêu dấu của cha trong Chúa Giêsu Kitô, ngài viết ngày 30 tháng 8 năm 1915, con có thể tưởng tượng cha đã đón nhận những lời chúc đầy tình con thảo của con với bao nhiêu niềm vui và trù mến. Cha chỉ có thể kêu lên : Xin Chúa trả công cho con gấp trăm lần; xin Chúa Giêsu lấp đầy trái tim con bằng tất cả những ân sủng mà con mong ước cho cha ; xin Người luôn là Thiên Chúa, là Đấng duy nhất sở hữu trái tim con và mọi trái tim được cứu chuộc !

Con đã làm đúng, con yêu dấu, khi chúc cha nên thánh. Một linh hồn còn có thể mong ước điều gì hơn? Nhưng, than ôi, cha còn xa điều ấy biết bao ! Xin Chúa Giêsu và Đức Mẹ chí thánh của Người, cũng là Mẹ của chúng ta, thực sự đón nhận và chấp thuận lời cầu chúc của con dành cho cha ! Cha rất cần điều đó ! Cha yêu đuối trong mọi sự ! Lạy Chúa, nếu không có ơn của Chúa và lời cầu nguyện của những người khác...”

Khi đọc thư này, cha Padre Pio cũng đã bày tỏ ước mong rằng một ngày nào đó cha Agostino sẽ trở thành linh hướng của nhiều linh hồn được Thiên Chúa ưu tuyển. Ta có thể hiểu được vì sao viễn cảnh này lại khiến cha linh hướng hiền lành ấy có phần xao động. Ngài phản bác lại điều đó : “Làm sao cha có thể làm linh hướng cho những linh hồn phi thường, ngài kêu lên, khi cha còn không biết đi trên con đường bình thường, con thử tưởng tượng xem !...” Nhưng nếu đó là ý Chúa, ngài sẽ đón nhận, bởi vì một khi Thiên Chúa muốn như vậy, thì Người cũng sẽ không ngừng đổ tràn ánh sáng và ân sủng xuống cho vị linh mục nghèo hèn ấy, người không muốn gì khác ngoài việc trở nên khí cụ yếu đuối nhưng ngoan ngoãn trong tay Người.

Và cuối cùng, điều quan trọng nhất : sự bảo đảm mà cha Padre Pio đang khao khát. Con khủng hoảng ngài

đang trải qua là một đường hầm tối tăm, dường như không có lối ra... Ngài thực sự tin rằng mình bị Thiên Chúa chối bỏ, bị kết án...

“Về linh hồn con, cha Agostino viết cho ngài, con hãy yên tâm về điều cha luôn nói với con : đó là thánh ý Thiên Chúa và như thế là đủ. Nếu bản tính con người chịu hậu quả, «thì nó phải, cùng với linh hồn, thốt lên lời ‘xin vâng’. Chúa Giêsu ở với con. Con đã chọn Người làm phần gia nghiệp duy nhất của con; vì thế, Người sẽ giúp con củng cố sự kết hợp với chính Người...» (1/279)

Tình trạng ngày càng thê lương

Ngày 4 tháng 9 năm 1915, cha Padre Pio nói lại liên lạc với cha Benedetto.

Từ rất lâu, ngài đã than phiền về sự im lặng khó hiểu của vị bề trên, nhưng về điểm này, cha Agostino đã trấn an người con thiêng liêng đang chịu nhiều thử thách. Thực ra, cha Giám tỉnh không còn nhớ cha Padre Pio đã xin gì, thậm chí còn tưởng rằng mình đã trả lời rồi. Chỉ là một sự quên lãng, nhưng Thiên Chúa đã dùng chính điều ấy để tôi luyện hơn nữa sự kiên nhẫn của khí cụ Người đã chọn. Và hẳn là nhờ vậy, ngài đã được thêm phần công phúc !... Cha Padre Pio giờ đây viết ngắn gọn để thông báo cho vị bề trên Giám tỉnh biết về con

khủng hoảng kinh khủng mà ngài đang trải qua :

“Tình trạng hiện nay của con, cả thể lý lẫn tinh thần, đều vô cùng thê lương, và con hoàn toàn không thể diễn tả được, dù chỉ là phần nào. Qua những bức thư con đã viết cho cha Agostino, cha có thể hình dung rõ hơn về trạng thái mà con đang lâm vào từ một thời gian nay. Con không biết tất cả những điều này có ý nghĩa gì với con. Con không biết mình đáng bị ghét hay đáng được yêu...”

Và cha Padre Pio khẩn khoản nài xin vị bề trên Giám tỉnh dành thời gian đọc những bức thư ấy, bởi vì, ngài nói, *“Có thể cha sẽ phải đưa ra một ý kiến khiến con đau buồn. Vì tình yêu đối với Đức Mẹ Sầu Bi, xin cha hãy cứu con khỏi một nỗi hoang mang tàn nhẫn đến thế. Nếu con đã chìm đắm, xin cha cứu con ; nếu cha nhận thấy con đã ngã quỵ, xin hãy đỡ con đứng dậy !”*

Và ngài kết thúc bức thư, phần nào mang vẻ chán chường : *“Trong lúc chờ đọc bản án sống hay chết của cha, con xin cầu chúc cha mọi sự ỉ an từ trời cao của Chúa Giêsu cực ngọt ngào, và, khi hôn tay cha, con xin cha thương ban phúc lành phụ tử cho đưa con vô cùng bất xứng là con, Pio, tu sĩ Capucin.”* (1/280)

Tóm lại, cha Padre Pio không vòng vo ! Cha Giám tỉnh phải phán đoán về tình trạng của ngài mà không nể nang gì đến ngài hay nỗi buồn có thể kéo theo. Ngài hiểu rằng chỉ có các bề trên mới có ánh sáng cần thiết để chỉ cho ngài đường phải đi. Trong mọi sự, suốt đời, cha Padre Pio sẽ luôn tin tưởng tuyệt đối nơi các bề trên và nơi Hội Thánh. Sự chắc chắn của ngài luôn đặt nền tảng nơi sự vâng phục.

Điều gì đang diễn ra trong linh hồn ngài...

Các hiện tượng huyền bí xuất hiện hầu như trong mọi bức thư của cha Padre Pio, và thật không dễ để phân tích tất cả những đặc sủng thần linh mà Thiên Chúa đã muốn trao ban cho linh hồn ưu tuyển của người tôi tớ trung tín này. Cha không ngừng trở lại với Tình Yêu Thiên Chúa, tình yêu ấy đang thiêu đốt cha và hủy diệt, trong linh hồn cha, tất cả những gì còn sót lại thuộc về con người tự nhiên. Sự hủy diệt này không diễn ra mà không có đau khổ : đó là một cuộc ly khai liên lỉ. Cường độ của Tình Yêu ấy mãnh liệt và thâm sâu đến nỗi, từng lúc, nó bùng nổ thành những hiệu ứng nhất thời và kỳ lạ. Và không chỉ linh hồn bị thương tích, bị tàn phá, bị nghiền nát, ta có thể nói như thế, bởi ngọn lửa thiêu đốt này, mà cả năng lực thể xác, các giác quan, toàn bộ cơ thể của cha cũng bị ảnh hưởng. Chúng ta đã

từng bắt gặp những lần xuất thần trong tình yêu, những cái chạm huyền nhiệm, những vết thương và những lần roi của tình yêu ấy...

Cần phải trở lại với những hiện tượng này theo thời gian, để không đánh mất cái nhìn toàn diện về những gì đang xảy ra trong linh hồn cha Padre Pio. Những cơn xuất thần vì yêu mến, mà nhiều lần chúng ta đã thấy cha miêu tả trong thư từ, là kết quả của cường độ và sức mạnh tình yêu của Thiên Chúa. Linh hồn cha như bị thiêu cháy bởi đói khát khao được đáp trả tình yêu ấy, nhưng khi nhận ra đối tượng của tình yêu là vô cùng vô tận, cha lại rơi vào nỗi thất vọng và nước mắt. Nhiều lần, cha Padre Pio đã giải thích cho cha linh hướng về cảm xúc của ngài trong trạng thái này. Người ta cũng có thể hiểu được vì sao sự xuất thần trong tình yêu ấy lại phản ứng dữ dội trên thân xác, khơi dậy những triệu chứng của một thứ bệnh thật sự, mà dĩ nhiên, không một thầy thuốc nào có thể chữa trị !

Cũng nhiều lần, cha Padre Pio đã nói bóng gió đến những cái chạm huyền nhiệm, tức là những cảm xúc vô cùng ngọt ngào được in sâu vào linh hồn nhờ sự tiếp xúc trực tiếp và linh thiêng giữa điểm sâu thẳm nhất của linh hồn với Thiên Chúa. Chính Chúa hành động trực tiếp trên các năng lực của linh hồn. Sự kết hợp mật thiết

này giữa linh hồn và Thiên Chúa đã khơi dậy những tiếng rên rỉ và những tiếng thở dài mà cha Padre Pio đã nhiều lần nhắc đến trong thư.

Cường độ của Tình Yêu Thiên Chúa không ngừng lớn mạnh. Mọi sự cản trở sự biến đổi hoàn toàn của người yêu trong Đấng được yêu đều bị hủy diệt: đó chính là vết thương hay vết tích của tình yêu. Có khi những vết thương ấy là nội tâm, vô hình, nhưng đôi khi chúng lại biểu lộ ra bên ngoài. Việc mang các dấu thánh hữu hình và vĩnh viễn của cha Padre Pio chính là minh chứng rõ rệt rằng người yêu - tức là cha Padre Pio - đã từng bước để cho mình được biến đổi thành chính Đấng mình yêu - tức là Chúa Giêsu Chịu Đóng Đinh - đến mức trở thành chân dung sống động của Người, và như chúng ta đã nói, trở nên một hiện thân thần bí của Người...

Vết thương tình yêu

Người ta còn nhớ rằng cha Padre Pio đã từng nhắc đến vết thương này trong một câu viết bằng tiếng Pháp, ngày 26 tháng 8 năm 1912 (1/95) : *«Cha thân mến, lúc này đây, Chúa Giêsu đã rút ngọn lao lửa của Người ra, nhưng vết thương thì chỉ tử...»*

Ngài trở lại điều này trong bức thư viết cho cha Agostino đề ngày 4 tháng 9 năm 1915. Lúc ấy, ngài nói

đến “vết thương đang mở trong vùng trái tim” :

“Hôm qua, thư mới nhất của cha vừa tới tay con, và con dâng lên Chúa Giêsu lòng biết ơn vô hạn, cũng như tri ân cha, bởi vì thư đến đúng vào một giờ phút con đang chiến đấu khốc liệt trong linh hồn. Chính nhờ những lời dịu ngọt trong thư mà linh hồn con đã được nâng đỡ đôi chút, để có thể đối diện với thử thách vô cùng khắc nghiệt mà Chúa Giêsu đã vui lòng gửi đến cho con, với một lòng phó thác lớn hơn.

Nhưng cha có tin được không ? Những tia sáng ấy chẳng mấy chốc đã biến thành bóng tối còn dày đặc hơn nữa, và cứ thế mà tăng dần lên. Giờ đây, bóng tối ấy đã đạt đến một mức độ mà con cảm thấy như mình bị lạc mất trong một đêm tối sâu thẳm. Không một tia sáng nào, không một giây phút nào được nghỉ ngơi. Con cảm thấy lòng can đảm của mình tàn lụi, còn ý nghĩ rằng mình có thể hư mất, rằng mình có thể xúc phạm đến Chúa, khiến con rơi vào kinh hoàng, khiến tay chân tê liệt, khiến linh hồn và thể xác bị đè nát dưới một sức ép vô cùng nặng nề.

Con cảm thấy như xương cốt mình rã rời, như thể chúng đang bị đập tan và nghiền nát. Chỉ còn ý thức về Thiên Chúa là điều duy nhất còn giữ cho linh hồn con không sụp đổ. Việc nghĩ rằng Thiên Chúa hiện diện

khắp nơi mang lại cho linh hồn con một niềm an ủi rất nhỏ bé, vì linh hồn con không còn cảm nhận được sự hiện diện của Đấng mình yêu, và nó cảm thấy một cách rất rõ ràng sự cô đơn ấy thật khắc nghiệt và nặng nề biết bao.

Nhưng khi thử thách trở nên mãnh liệt hơn, và sự dữ dội của nó gia tăng, nỗi khốn khổ vì cảm thấy mình xa lìa Thiên Chúa xé nát linh hồn con cách đau đớn hơn nữa. Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi cũng đủ khiến linh hồn con thêm thống khổ. Trí khôn con rối loạn, lý trí như lạc hướng, hàng ngàn tư tưởng thiếu kiên nhẫn xâm chiếm, và chân lý rất an ủi rằng Thiên Chúa hiện diện trong mọi sự dường như bị che phủ dưới một bức màn dày đặc.

Mọi tư tưởng đều bảo rằng con đang xa Chúa, và không có thứ thuốc nào có thể xoa dịu vết thương tàn nhẫn này. Không một phương dược, không một an ủi nào khác, ngoại trừ việc chịu đau khổ như một cuộc tử đạo thực sự, vì một lý do xứng đáng đến thế.

Lạy cha, trong cõi nhân sinh này, ai có thể đoán được thử thách con đang chịu khắc nghiệt đến mức nào ? AI CÓ THỂ BIẾT ĐƯỢC VẾT THƯƠNG ĐÃ MỞ RA TRONG VÙNG TIM CON SÂU ĐẾN ĐẤU ? Ai có thể biết được bàn tay nào đã phóng mũi tên ấy ? Ai có thể

chỉ cho con biết có thứ dầu nào có thể làm dịu nỗi đau khốc liệt như vậy ?

Than ôi ! Con thật là ngây ngô biết bao, lạy cha, nếu điều này có thể được chữa lành bằng những phương thuốc tầm thường do con người nghĩ ra, thì hẳn nó đã không còn là một chứng bệnh đến từ một cõi cao cả như thế nữa !

Thế nhưng... Làm sao con có thể sống mãi trong nhà tù khắc nghiệt này ? A ! Không đúng đâu khi nói rằng đời sống con người trần thế là ngắn ngủi, không, nó quá dài, nó như vô tận ! Vậy thì, ở lại thế gian này lâu hơn để làm gì nữa đây ?

Đối với con, không có thứ dầu nào có thể làm dịu vết thương tàn nhẫn này, ngoài việc phó mình và chấp nhận, để làm đẹp lòng Chúa dịu hiền, dù ngay cả trong điều ấy.

Ôi lạy cha của con, xin hãy cùng con cầu nguyện với Đấng an ủi dịu dàng của những tâm hồn yêu mến Người : “Lạy Chúa con, lạy Đấng là nghỉ ngơi dịu ngọt của những người yêu mến Chúa, xin cho một con tim say đắm vẻ đẹp của Chúa, một con tim sống chỉ vì Chúa muốn nó sống, được nếm chút hương vị của sự nghỉ ngơi đó. Chỉ có Chúa mới có thể làm dịu bớt cơn tử đạo dày

vò một linh hồn đang tan chảy trong ước muốn được hiệp nhất với Chúa đến muôn đời !” (1/281)

Khi kết thúc bức thư này, Padre Pio xin Cha Benedetto cũng đọc nó, vì ngài nói rằng, tình trạng hiện tại của con *«không cho phép con sao chép lại tất cả những điều này !...»*

Quả thật, đây là một bức thư tuyệt đẹp... Biết bao kỳ diệu và huy hoàng là công trình thanh luyện huyền nhiệm mà Thiên Chúa thực hiện trong linh hồn của người đã hoàn toàn hiến dâng bản thân cho Người ! Padre Pio, dù được chìm sâu trong một thế giới tràn đầy ân sủng phi thường và những đặc sủng kỳ lạ, vẫn không bao giờ đánh mất thái độ khiêm nhường, chân thành, cởi mở với Thiên Chúa, với các vị linh hướng, và tỉnh thức với chính mình. Ngài luôn luôn vâng phục các bề trên, những người được trao trách nhiệm hướng dẫn linh hồn ngài, bởi vì chỉ họ mới có được ánh sáng từ Trên Cao để thực thi nhiệm vụ ấy. Chính họ sẽ xác nhận những hiện tượng thiêng liêng luôn mới mẻ đang xảy ra trong ngài, chính họ sẽ nhận ra bàn tay Thiên Chúa, ngay cả khi chính Padre Pio không nhìn thấy điều đó. Hơn thế nữa, các vị linh hướng ấy sẽ không bao giờ ngần ngại tìm kiếm ánh sáng đến từ chính Thiên Chúa, nơi linh hồn của đứa con thiêng liêng của họ.

Chẩn đoán sáng suốt

“Trong khi đọc trong bức thư rất quý giá của cha điều cha yêu cầu con, Padre Pio viết cho Cha Benedetto ngày 10 tháng 9 năm 1915, con cảm thấy đầy bối rối, nhưng vì con biết rằng chính Chúa đã gợi ý cho cha tìm đến đưa con bé nhỏ khốn khổ này của Người, nên con không thể từ chối việc truyền đạt lại cho cha điều con biết trong Chúa Giêsu rất dịu hiền.” (1/282)

Bức thư của Cha Bề Trên Tỉnh Dòng đã bị thất lạc, nhưng không khó để hình dung nội dung của nó, dựa trên lời hồi đáp của Padre Pio. Rất có thể, ngài đã hỏi đứa con thiêng liêng của mình, người lúc này gần như trở thành linh hướng của ngài, về những xao động, những cơn cảm sốt muốn thoát thác trách nhiệm mục vụ, những điều đang làm tâm hồn ngài xáo trộn. Ánh sáng thần linh sẽ bùng lên thật nhanh chóng...

“Chúa Giêsu muốn cho cha biết, Padre Pio viết, rằng những nỗi đau thiêng liêng khác nhau đang làm cha xao động như thế là do chính Người chủ ý gửi đến, không phải để trừng phạt, mà là để thử thách cha, để thanh luyện cha hơn nữa và để làm cho cha, trong mức độ có thể, trở nên giống như chính Người, vì Người là mẫu gương cho mọi linh hồn đã chọn phần tốt nhất của sự nô lệ thần linh.

Để đáp lại, Người đang chờ đợi nơi cha một sự ngoan ngoãn lớn hơn trước đối với các hành động thần linh của Người. Về điểm này, có vẻ như Chúa Giêsu chưa hoàn toàn hài lòng hay thỏa mãn. Người nói rằng Người đã gặp phải một mảnh đất có phần chai cứng, nhưng điều đó không có nghĩa là Người sẽ từ bỏ công trình thánh hóa của Người nơi cha.”

Can đảm lên, thưa cha, luôn luôn can đảm ! Mặc khải này, thay vì khiến cha sợ hãi hay xao động, con hy vọng sẽ đem lại sự nhẹ nhõm cho trái tim cha. Nó phải khơi dậy trong cha một niềm tin lớn hơn nơi sự trợ giúp của Thiên Chúa. Cha biết rằng Chúa Giêsu sẽ không dừng lại công trình thánh hóa của Người nơi cha. Vậy thì, đừng sợ gì cả. Đúng là cha đang đau khổ, và cha sẽ còn đau khổ nữa, nhưng chẳng phải là một sự an ủi lớn lao cho một linh hồn khi biết rằng những đau khổ này là dấu chỉ của Tình yêu Thiên Chúa đó sao ? Khi biết rằng tất cả những nỗi khổ này được trái tim Thiên Liêng chấp nhận đó sao ?»

Padre Pio sau đó tiếp tục trả lời một vài câu hỏi mà Cha Bê Trên Tỉnh Dòng đã đặt ra cho ngài, như câu hỏi chẳng hạn, liệu có nên giữ trụ sở của Cha Bê Trên Tỉnh Dòng tại San Marco la Catola nơi cha đang ở vào thời điểm ấy, hay là nên chuyển nó đến Foggia hay nơi

khác...

“Con nghĩ rằng, ngài viết, sẽ đẹp lòng Chúa hơn nếu cha dời đến nơi khác, nhưng không phải ở đó (tức là tại San Marco), cũng không phải ở Foggia...”

Cha Benedetto cũng đã muốn rút lui khỏi sứ vụ giải tội... Và câu trả lời của Padre Pio lúc này trở nên rõ ràng hơn.

“Đó là ý muốn của Chúa Giêsu rằng cha hãy tiếp tục sứ vụ giải tội, và rằng cha hãy ở lại trong bình an, vì sứ vụ này sẽ làm tăng thêm ân sủng của cha trước mặt Chúa. Khi cha biết rằng đó là ý Chúa muốn cha tiếp tục nghe các cuộc xưng tội, cha sẽ hiểu rõ ràng rằng chính ma quỷ đang giăng bẫy, khi gieo vào lòng cha biết bao nỗi sợ hãi liên quan đến việc này.

Con quỷ độc ác ấy biết rất rõ số lượng các linh hồn nhặt nhòa đã trở nên sốt sắng nhờ sứ vụ của cha, số lượng các linh hồn tội lỗi đã hoàn toàn hiến dâng cho Chúa nhờ những lời khuyên thánh thiện của cha, số lượng vô hạn những linh hồn ấy, đã được dâng hiến cho sự hoàn hảo Kitô giáo bởi vì cha đã gieo vào lòng họ khát vọng đó. Chính vì thấy bao nhiêu việc lành đẹp đẽ như thế, nó muốn, bằng con mắt quỷ dữ của mình, thâm nhập vào trái tim cha với những nỗi sợ hãi như vậy.

Hãy sống an tâm, ôi Cha, vì những nỗi sợ hãi mà cha trải qua về sứ vụ này không phải là những sự áy náy lương tâm, càng không phải những sự lo lắng chính đáng hay những hối tiếc, mà đúng hơn là những cảm dỗ.

Cha hãy lưu ý, thưa Cha, vì kẻ thù là một công nhân vĩ đại của sự gian ác. Nếu cha không tự mạnh mẽ chống lại, nếu cha không chiến thắng chính mình về điều này, nó sẽ chẳng lâu nữa mà tuyên chiến với cha và với các linh hồn khác, một cuộc chiến hủy hoại hơn, đó là khiến cha bỏ rơi việc giảng đạo thánh.

Về điểm này nó cũng rất sợ hãi và trong cơn thịnh nộ nó đang cắn rứt mình. Nếu nó thành công chiếm được pháo đài của cha là khiến cha rút lui khỏi sứ vụ giải tội, nó sẽ không bằng lòng, mà sẽ tiếp tục tấn công pháo đài thứ hai. Việc đó sẽ dễ dàng hơn nhiều, vì nó có nhiều phương tiện để thành công ngay cả ở điểm đó.

Và con ước rằng mình sai khi nói rằng cho đến giờ, nó cũng đã chiến đấu với cha trên điểm này, mặc dù theo cách kín đáo hơn nhiều...” (1/282)

Sự sáng suốt của Padre Pio... Nhưng khi đọc những dòng này, ta có thể đo lường phần nào quy mô chiến thắng mà Satan đã giành được trong tâm hồn biết bao

linh mục...

“Hiện tại, Padre Pio tiếp tục, Chúa Giêsu không đòi hỏi nơi cha, trong việc cai quản tỉnh dòng của chúng ta, ngoài sự cảnh giác siêng năng để bảo đảm chính xác những gì cha đã nhiều lần ra lệnh được tuân giữ. Thời gian chúng ta đang trải qua rất quan trọng và hành xử khác đi sẽ làm trở ngại những gì mà, với sự giúp đỡ của Thiên Chúa, chúng ta đã thành công phần nào đạt được.

Và cha đừng quá phiền muộn về một vài người, bởi vì lòng họ đã trở nên chai đá với tất cả. Tình yêu Thiên Chúa không làm họ dịu lại, không thể lôi kéo họ bằng những ơn lành, không thể chế ngự họ bằng hình phạt; khi được dịu dàng thì họ trở nên kiêu căng, khi bị nghiêm khắc thì họ nổi giận, họ tuyệt vọng trong nghịch cảnh. Họ điếc, họ mù, họ vô cảm với mọi điều có thể lay động họ, những lời quở trách lớn nhất cũng như những lời khuyên nhủ tha thiết nhất chỉ làm tăng thêm bóng tối trong họ và củng cố sự chai cứng của họ. Có sự chai đá nào khủng khiếp hơn thế không ?

Cầu xin Thầy Chí Thánh chạm đến trái tim họ và hoán cải họ.» (1/282)

Không, vào thời điểm đó, Tỉnh Dòng Phanxicô tại Foggia quả thật không mấy tốt đẹp ! Như chúng ta thấy, *chủ nghĩa hiện đại* đã gây ra những tàn phá đáng sợ trong các tu viện, và sự buông thả thì lan tràn ở mọi phương diện ! Chúa Giêsu có lý khi tỏ ra tức giận !...

Padre Pio sau đó kết thúc bức thư của mình bằng một hành động đầy khiêm nhường :

«Những lời bảo đảm của cha đã mang đến cho cha một tia sáng nhỏ, ngài nói, nhưng chẳng bao lâu sau đó, những bóng tối dày đặc hơn lại kéo đến. Cha cố gắng tín nhiệm cha, cha thấy dường như sự việc không thể xảy ra khác với điều cha nói, nhưng cha không cảm nhận được chút nâng đỡ thiêng liêng nào cả. Xin cho Thánh Ý Chúa luôn được thực hiện ! Nếu cha chưa bị nhấn chìm trong những dòng nước đục ngầu này, xét theo sự hiểu biết về sự bất xứng và sự xấu xa bên trong của cha, điều thật kinh khủng đến mức có thể gây ra cái chết, thì đó là nhờ một ơn huệ trọng đại từ Thiên Chúa! Xin Chúa luôn được chúc tụng, Đáng ban ơn dễ dàng cho chúng ta đến thế...» (1/282)

Tìm lại nguồn mạch

Đến lượt mình, cha Agostino cũng cố gắng an ủi người con tinh thần khốn khổ của mình và nâng đỡ ngài

trong cuộc thử thách đặc biệt này :

«Một vài nỗi đau không thể được an ủi bằng tự nhiên, cha viết cho ngài ngày 13 tháng 9 năm 1915, và nỗi đau của con là một điều tự nhiên không thể được an ủi. Vậy thì sao ?... vậy thì phải vươn lên cao hơn nữa, chạm đến nguồn gốc và nguyên nhân đầu tiên của những đau khổ của con. Mà nguyên nhân và nguồn gốc của những đau khổ đó chính là Chúa Giêsu mà con đã chọn làm phần của con. Con phải xác tín rằng đúng là như thế, bởi vì chỉ một mình Thiên Chúa mới có thể ban cho các linh hồn những nỗi đau khổ không thể giải thích được bằng nhân loại, và đồng thời, cũng chính Người nâng đỡ các linh hồn đau khổ.

Vậy thì con chỉ còn biết phó thác mình cho Thánh Ý đời đời vốn định liệu như thế, và chúc tụng bàn tay đã đánh vào tâm trí và thân xác con, với xác tín rằng đó là bàn tay của một người cha.

Những linh hồn bị thử thách nhiều nhất là những linh hồn được ưu ái của Thánh Tâm Chúa, và con cũng có sự bảo đảm rằng Người đã chọn linh hồn con để trở thành linh hồn yêu dấu của Thánh Tâm khả ái của Người. Con phải ẩn mình trong Thánh Tâm ấy, giải bày trong Thánh Tâm những ước vọng nồng cháy của con, trải qua trong Thánh Tâm những ngày mà Quan Phòng Người còn

dành cho con, và chết trong Thánh Tâm khi nào Chúa muốn.

Nhưng trong Thánh Tâm bao la ấy, con không được ở lại trong sự thụ động và ích kỷ. Khi trả lời bức thư cuối cùng của con mà cha đã chuyển lại cho ngài, cha Bê Trê-nhĩn dường như đã nói điều đó với con. Không một linh hồn nào đã chọn yêu mến Thiên Chúa lại được phép sống ích kỷ trong Thánh Tâm Chúa Giêsu, nhưng phải bùng cháy tình yêu đối với anh em mình nữa. Cha biết rằng, trước mặt Chúa Giêsu và trong Thánh Tâm Người, con cũng rung động bởi lòng yêu thương dành cho tha nhân. Cha biết rõ những ước muốn nồng cháy mà con nuôi dưỡng cho phần rỗi các linh hồn. Cha không nghi ngờ gì điều đó. Nhưng cha Bê Trê-nhĩn, chẳng hạn, muốn con nói thẳng thắn với các linh hồn về tình trạng họ đang ở, họ phải sống thế nào và yêu mến Thiên Chúa ra sao.» (1/283)

«Xin đừng bỏ con !...»

Nhưng thật sự không có cách nào để xoa dịu linh hồn đang bị giày vò ấy. May thay, con tim của cha Agostino đủ rộng mở để Padre Pio hoàn toàn tựa vào ngài.

«Xin cha đừng bỏ rơi con, lạy cha rất yêu dấu của con, cha viết ngày 18 tháng 9 năm 1915, cha biết rất

rõ ràng chính nơi Chúa Giêsu, con đã đặt trọn niềm tin thác, với một hy vọng vững chắc rằng con sẽ không bị thất vọng và con sẽ luôn trung thành với Người.

Tuy nhiên, con cảm thấy cần phải được nâng đỡ. Không một lời nói, không một lời khuyên nào từ môi miệng phàm nhân có thể đủ để an ủi một linh hồn bị thương đến chết. Nhưng con xác tín rằng tất cả sẽ được thực hiện, nếu đi kèm bằng lời cầu nguyện sốt sắng và khiêm nhường. Đối với linh hồn đó, đó sẽ là nguồn mạch của những kho tàng thiên quốc lớn lao.

Và cha, người đã được, nhờ lòng nhân lành của Chúa, làm cho phong phú bởi nhiều ân sủng cao quý, hãy luôn chúc tụng Chúa và cầu xin Người thương nhận lời cầu nguyện của con, xin Người thương an ủi con cuối cùng bằng một trong những nụ hôn thần linh của Người, chính những nụ hôn mà Hiền thê trong Sách Diễm Ca đã từng nồng nàn khấn nài.

Con cảm thấy mình chao đảo. Con có cảm tưởng rằng cây cung của đau khổ, luôn căng mãi, chắc chắn sẽ gãy bất cứ lúc nào. Ý nghĩ ấy, luôn hiện diện trong tâm trí con, dù con không hề mong muốn, rằng nếu cây cung ấy gãy, thì mọi sự sẽ chấm dứt đối với con, khiến con tràn ngập một nỗi sợ hãi thánh thiện. Ý nghĩ đó làm con cảm thấy, chỉ trong thoáng chốc, mọi đau đớn của

một cái chết cận kề. Và nếu con chưa chết, thì đó chỉ là nhờ một phép lạ từ trời.»

Trước một hiểm họa như vậy, ngài không thể làm gì khác ngoài để mặc mọi sự xảy ra. Ngài như đang ở trong một cơn mộng mị, không thể kêu ca cũng chẳng thể thốt lên một tiếng nào : “Con cảm thấy cô đơn, bị bỏ rơi trong vòng tay của Chúa rất đối diện... Linh hồn con cảm nhận được Chúa, Đấng rất thánh ấy, và con có thể nói rằng linh hồn con gần như thấy Người đang giận dữ với mình ; nhưng linh hồn ấy lại muốn tấm màn thật mỏng đang ngăn cách nó với Thiên Chúa bị xé toạc đi, không màng gì đến việc phải thấy Người đang giận dữ...”

Gánh nặng của cuộc sống

“Dưới quyền năng tuyệt đối của hoạt động thần linh, linh hồn cha cảm thấy như đang chết. Cái chết, thay vì làm cha sợ hãi, lại là tiếng thở dài nóng bỏng nhất của trái tim cha. Đó chính là đỉnh cao của hạnh phúc.

Ôi, lạy cha, sao con không được phép kết thúc cuộc sống này, một cuộc sống tàn nhẫn, thù nghịch với Thiên Hảo của chúng ta ? Đúng là một cuộc sống dài hàng thế kỷ cũng chẳng là gì khi đem so với một đời vinh quang vĩnh cửu ; nhưng đối với một linh hồn luôn sợ

rằng có thể xúc phạm đến Thiên Chúa bất cứ lúc nào, thì một ngày, thậm chí một giờ thôi cũng đã là dài, là vô tận...”

Padre Pio luôn trở lại cùng một nỗi lo : nỗi sợ xúc phạm đến Thiên Chúa. Ngài đã khám phá ra Chúa. Ngài thực sự đã gặp Người. Ngài chìm đắm trong Người. Nhưng sự kết hợp ấy lại tiêu hủy nơi bản thân ngài mọi yếu tố nhân loại. Dầu vậy, ngài vẫn cảm thấy mình quá yếu đuối trước Thánh Nhan Thiên Chúa !... Cần phải thật sự cảm nếm thực tại thần linh ấy thì mới có thể hiểu được nỗi xao xuyến của Padre Pio. Đối với một linh hồn ít tiến xa hơn, ít tế nhị hơn, tất cả điều này có vẻ như là một sự phóng đại đạo đức; thế nhưng, đây không gì khác ngoài một sự thật kinh ngạc. Và đó là lý do vì sao Padre Pio khao khát cuộc gặp gỡ cuối cùng ấy đến vậy.

“Khi nào, lạy cha, khi nào mới đến ngày mà vinh quang của con sẽ cất tiếng hát vang ca những bài thánh thi vui mừng dâng lên Thiên Chúa của con, và khi nào trái tim con sẽ không còn bị xé nát bởi nỗi đau khổ vì không thể yêu mến Người như chính trái tim con cảm thấy nhu cầu đó mãnh liệt ? Khi nào mới chấm dứt mọi sợ hãi, mọi tiếng thở dài của con ?...”

Phúc thay, những linh hồn được ghi tên trong Sách Sự Sống Đời Đời ! Phúc thay, nghìn lần phúc thay, những linh hồn đã trở thành người yêu dấu của Thánh Tâm Chúa trong cuộc đời này !

Và nếu ngài, hồi linh hồn của con, như các cha linh hướng đã quả quyết với ngài, thực sự thuộc về nhóm linh hồn cao quý ấy, vậy sao ngài lại buồn bã như thế và tại sao con lại dẫn dắt con đến vậy ? Hãy thoát khỏi nỗi u sầu của ngài, hãy cất lên một bài ca ngợi kèm theo những tiếng thở dài nồng cháy hướng về Đấng Cứu Độ và là Chúa của ngài. Hãy vui mừng vì còn được hạnh phúc xưng thú tội lỗi với Thiên Chúa, và công bố cho thế gian biết lòng thương xót của Người.

Hãy chịu đựng cuộc lưu đày của ngài, chỉ vì Thiên Chúa muốn thế. Điều đó là một lợi ích rất lớn cho ngài ! Con sẽ sống trong cuộc đời tàn nhẫn này, ôi Chúa Giêsu của con ! Hy vọng và thỉnh lặng sẽ là sức mạnh của con chùng nào cuộc sống nghèo hèn này còn tiếp diễn. Và phần Chúa, trong thời gian ấy, xin hãy làm cho ngọn lửa tình yêu của Người cháy rực trong tim con....

Ôi trung tâm duy nhất của mọi hạnh phúc đời con, ôi Thiên Chúa của con, còn bao lâu nữa con phải chờ đợi đây ? Chúa thấy rõ, lạy Chúa, rằng bệnh của con không thể chữa lành... Vậy thì khi nào, lạy Chúa ? Cho

đến bao giờ ?...

Xin cha tha lỗi cho con, nếu con đã thốt ra những điều không nên nói : con đã ra khỏi chính mình. Xin Chúa Giêsu làm cho cha hiểu hết mọi sự..." (1/284)

Linh hồn của Padre Pio bùng cháy tình yêu Thiên Chúa đến mức nào ? Chúa đã cho phép rằng, trong bức thư này, ngài được tuôn trào lòng mình ra và bày tỏ rõ hơn những tiếng thở dài tuôn ra từ linh hồn mình, để cha Agostino có thể, có lẽ, hiểu sâu hơn một chút về điều đang diễn ra trong ngài. Nhưng cũng trong bức thư ấy, Padre Pio đã than phiền về sự ngăn ngui đến đau lòng trong những thư từ của cha linh hướng.

“Con có lý, cha Agostino hỏi đáp ngày 20 tháng 9 năm 1915. Nhưng làm sao cha có thể trả lời cách chính xác trước những đau khổ mà Chúa Giêsu cho phép xảy đến với trái tim và thân xác con ? Con chẳng tìm ra lời cũng chẳng có thời gian để mô tả tình trạng của con, và cha hiểu điều ấy. Nhưng trong khi các mô tả về đau khổ của con thì phong phú, thì câu trả lời lại chỉ có thể là một mà thôi. Tình trạng của con là do Chúa Giêsu muốn thế, nên với con chỉ còn lại sự từ bỏ, khiêm nhường, tín thác, và lòng biết ơn đối với sự nhân lành thần linh, Đáng vừa đê bẹp vừa nâng đỡ.

Còn có câu trả lời nào khác cho những mô tả đau đớn của con không ? Đó là lý do tại sao các thư của cha không thể dài như con mong muốn... Biết bao lần cha chỉ có thể im lặng trước những gì con chia sẻ, và chỉ biết cầu nguyện, trong sự bất xứng của cha, để Lòng Thương Xót Chúa đoái nhìn và cứu lấy linh hồn con, đối tượng của những con đường mầu nhiệm của Người..." (1/285)

Tuy nhiên, tất cả đều là hồng ân...

Padre Pio biết rất rõ rằng, tất cả đều là hồng ân, và mọi điều diễn ra trong linh hồn ngài đều đến - và chỉ có thể đến - từ bàn tay Thiên Chúa.

"Linh hồn con, đầy tràn lòng biết ơn đối với Thiên Chúa vì những chiến thắng vô số xảy ra trong từng khoảnh khắc của cuộc sống, không thể không cất lên những bài thánh ca chúc tụng không ngơi nghỉ dâng lên một Thiên Chúa cao cả và quảng đại như thế, ngài viết cho cha Agostino ngày 25 tháng 9 năm 1915. Phúc thay một Đấng nhân lành đến thế ! Phúc thay một lòng thương xót bao la như vậy ! Muôn đời ca ngợi một tình yêu ngọt ngào, dịu dàng đến thế !"

Nhưng rồi, một lần nữa, tâm hồn ngài lại run rẩy vì sự tinh tế thiêng liêng vô song :

“Vinh quang cao cả, lay cha, mà Vị Lang Quân Thần Linh dành sẵn trên trời cho những linh hồn luôn kiên quyết thi hành Thánh Ý Người cho đến chết, làm tràn ngập tâm hồn con một nỗi ân hận sâu xa. Con cảm thấy tâm trí mình bị đâm thủng bởi một nỗi đau sắc bén nhất.

Làm sao lại có thể xảy ra được rằng một linh hồn, quên mất phẩm giá của mình vốn được định sẵn cho một số phận cao vời, lại có thể bao lần tỏ ra vô ơn, dám ngẩng cao trán kiêu ngạo trước một Đấng Lang Quân rất mực yêu dấu đến thế ?

Ôi, than ôi, Padre Pio tiếp tục, sự cao cả của những ân huệ Thiên Chúa ban xuống thật là lớn lao đến nỗi, thật khủng khiếp thay, nó dường như đòi hỏi một sự trả thù kinh khiếp trên đầu những kẻ vô ơn...

... Xin cha hãy nghe, Ôi cha yêu dấu, đâu là nguyên nhân trong con khiến con cảm thấy mình quá ít biết vâng theo Thánh Ý Thiên Chúa, và con nài xin cha đừng lấy làm vấp phạm. Cuộc sống, con thấy là một gánh nặng quá lớn, vì nó tước đi của con sự sống thật. Vì Chúa còn kéo dài đời sống này cho con, con biết đó là ý của Người, nhưng mặc cho mọi nỗ lực con làm với chính mình, con chẳng bao giờ có thể thực hiện được một hành vi từ bỏ, vì linh hồn con lúc nào cũng thấy rõ ràng rằng sự sống thật chỉ đến qua cái chết...”

Ngài giải thích với cha linh hướng rằng ngài thường cảm thấy những cơn bốc đồng của sự mất kiên nhẫn... Có lúc, ngài thậm chí còn trách Chúa là độc ác, là Đáng hành hạ các linh hồn... *“Khi, hơn bao giờ hết, con cảm thấy sức nặng của cuộc sống, khi nơi tận đáy linh hồn con, con cảm thấy một điều giống như một ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt con mà không thiêu hủy, thì chính trong lúc ấy, thật vậy, con không thể thực hiện nổi một hành vi từ bỏ nào để vâng theo Thánh Ý Chúa mà chấp nhận sống tiếp...”*

Ngài còn cho rằng mình đã phạm tội vì những phản ứng như thế !

“Lạy Thiên Chúa, Đáng làm chủ trái tim con, ngài tiếp tục, Ôi trung tâm duy nhất của hạnh phúc con, con còn phải đợi đến bao giờ mới được chiêm ngắm vẻ đẹp vô biên của Cha mà không còn bị che phủ bởi tấm màn? Chính Cha đã bắn vào linh hồn con những mũi tên tình yêu của Cha, chính Cha là Đáng tàn nhẫn đã đâm vào tim con những vết thương sâu thẳm mà không ai nhìn thấy ; Cha giết chết mà chẳng đoái hoài phục sinh con trong quê hương Cha !...”

Cha sẽ ban an ủi nào cho một linh hồn chẳng tìm được chút nào nơi trần thế này, và không thể có bình an khi còn xa Cha ? Cha thật cũng là một Đáng khắc

nghiệt, Ôi Đáng Tạo Hóa ngọt ngào và Thiên Chúa của con, vì Cha thấy con khát khao mòn mỏi mong gặp Cha mà vẫn không mảy may động lòng, không cất khỏi con nguyên nhân duy nhất của nỗi đau quá đỗi này : chính là sự sống, sự sống đang giữ con xa rời sự sống thật... Ôi, cuộc sống quá dài ! Ôi, cuộc sống tàn nhẫn ! Ôi, cuộc sống mà đối với con, không còn là sự sống nữa !

Ôi, con cảm thấy mình cô đơn biết bao, lay Chúa và Đáng Cứu Chuộc ngọt ngào của con, giữa sa mạc thế gian này ! Cha chẳng thấy sao rằng căn bệnh của con vô phương cứu chữa ?

Liệu con còn có thể mong muốn không bị thiêu đốt quá nhiều vì Cha nữa không ?...

Những điều ấy, ôi Cha ơi, là những tội lỗi của con, những tội con đã phạm suốt cả ngày..." (1/286)

Điều mà Padre Pio gọi là tội lỗi của ngài, với con mắt trần gian của chúng ta, lại chính là những hành vi nhân đức ! Nào chẳng phải đó là những tiếng kêu gào phát xuất từ tình yêu Thiên Chúa tuyệt hảo nhất sao ?

Nhưng điều khiến ngài đau khổ nhất, chính là định mệnh kỳ lạ mà Thiên Chúa dành cho ngài. Và ngài đã diễn tả điều đó khi kết thúc lá thư :

“Tạm biệt, ôi Cha yêu dấu, xin Cha cầu xin nhiều với Chúa Giêsu để Người sớm mở ra cho con một con đường : hoặc là đường về trời, hoặc là con đường vào nội vi thánh thiện. Xin Cha luôn chúc lành cho con...”
(1/286)

Hãy để Thiên Chúa hành động !

Cha Agostino, một lần nữa, sẽ cố gắng trấn an ngài. Cha giảng dạy, tất nhiên, về lòng từ bỏ, sự đón nhận yêu thương theo Thánh Ý Chúa. Nhưng cha cũng cho ngài hiểu rằng, những gì Padre Pio gọi là tội lỗi thì hoàn toàn không phải, mà ngược lại, chính là những hành vi của tình yêu chân thật : “Và những lời than trách yêu thương của con với Chúa không thể nào được xem là tội lỗi, vì ngược lại, chúng phát xuất từ chính nguồn mạch của tình yêu, và vì vậy cũng từ chính nguồn mạch của sự từ bỏ. Con có tưởng rằng mình thiếu lòng trông cậy sao ? Không ! Vậy thì hãy an ủi mình đi, và để trái tim con tự do tuôn trào với Thiên Chúa theo như lòng nó ước ao.

... Con tưởng rằng Chúa ngoảnh mặt khỏi con, rằng Người không nhìn con nữa ? Đừng tin điều đó, con ơi, đừng tin ! Chúa Giêsu ở bên cạnh con, cả trong bóng tối, cả trong sự khô khan, cả trong đau khổ. Nếu con thấy mình ở trong bóng tối, thì ai dẫn đường cho con để

con khỏi lạc lối ? Chính là Chúa Giêsu. Nếu con cảm thấy mình khô khan, thì ai giữ cho tình yêu còn mãi ? Chính là Chúa Giêsu. Nếu con thấy mình đang trong đau khổ, thì ai đôi lúc an ủi con ? Chính là Chúa Giêsu. Ôi ! Xin chúc tụng Thiên Chúa tốt lành, Đáng chẳng bao giờ bỏ rơi chúng ta ! Và Chúa Giêsu sẽ không bao giờ bỏ rơi con đâu !" (30 tháng 9, 1915 - 1/287)

Cũng trong chính bức thư này, cha Agostino bày tỏ niềm hân hoan. Cha hy vọng từ tận đáy tâm hồn rằng Padre Pio, *thiên thần hộ thủ thứ hai của cha*, sẽ sớm trở lại tu viện, ở bên cha. Cha đã cầu xin rất nhiều cho điều đó! Phải chăng Chúa Giêsu đã tỏ cho linh hồn ưu tuyển của cha thấy điều này ?

Ba câu hỏi quan trọng

“Và bây giờ, cha Agostino viết, cha xin con, nhân Danh Chúa Giêsu, ba điều. Con đừng quên trả lời cho cha, con phải cầu nguyện và nài xin Chúa Giêsu để Người cho cha được biết tất cả, trước tiên là cho vinh quang của Người, sau đó là cho phần rỗi các linh hồn.

Hãy nói cho cha biết :

1 - Từ bao giờ Chúa Giêsu đã bắt đầu ban cho con các thị kiến thiên quốc ?

2 - Người có ban cho con ân huệ khôn tả là các thánh dấu, dù là những dấu không thấy được bằng mắt thường?

3 - Người đã cho con được nếm cảm và bao nhiêu lần sự đói mao gai và cuộc đánh đòn mà Người đã chịu ?

Cha không nghĩ rằng mình tỏ ra tò mò đâu, vì Chúa Giêsu thấy được ý định trong lòng cha. Con phải cầu nguyện với Người và trả lời cho cha, và dù cha có hoàn toàn phó thác theo ý muốn của Chúa Giêsu, thì cha vẫn nài xin và khẩn cầu con hãy trả lời cho cha.” (1/287)

Vậy là, đây là lần đầu tiên Padre Pio được yêu cầu trả lời cách trực tiếp về tình trạng linh hồn của ngài như thế. Không rõ ngài đã nghĩ gì khi nhận và đọc lá thư ấy? Tuy nhiên, ngài sẽ không trả lời ngay, mà sẽ chờ đến lá thư ngày 10 tháng 10 năm 1915 để hồi âm một cách rất ngắn gọn. Trong bức thư hồi âm trước đó, đề ngày 4 tháng 10 năm 1915, ngài bắt đầu, như thường lệ, bằng việc than phiền về tình trạng linh hồn đáng thương của mình, mà ngài cho là quá xa rời Thiên Chúa. Ngài chiêm ngắm các kỳ công của Thiên Chúa, và đồng thời cảm nghiệm được chính những giới hạn của bản thân. Ngài luôn khao khát được kết hợp mật thiết với Chúa mình, nhưng tình yêu mà ngài dành cho Thiên Chúa lại dường như quá nhỏ bé so với tình yêu bùng cháy không ngơi nghỉ nơi Thánh Tâm Thiên Chúa. Ngài cũng diễn

tả nỗi đau buồn sâu xa khi thấy biết bao linh hồn xa lìa Thiên Chúa, xa lạ với tình yêu của Người, đứng dưng trước những lời mời gọi của ân sủng.

“Trong khi linh hồn thực sự được nghỉ ngơi trong Chúa, Padre Pio viết, thì nó lại cảm thấy một sự chán ghét to lớn đối với chính sự nghỉ ngơi ấy, đến mức tưởng chừng có thể ngắt đi, bởi vì linh hồn ấy sẵn sàng từ bỏ sự ngọt ngào của phần phúc nghỉ ngơi này, chỉ để có thể đánh thức nơi người khác lòng ước ao được hưởng hạnh phúc như thế, hầu họ cũng được nên vui thỏa. Và con không thể hiểu được làm sao một sự nghỉ ngơi như vậy lại có thể sinh ra nỗi thống khổ lớn lao cho kẻ không ao ước gì hơn ngoài việc làm đẹp lòng Thiên Chúa, là Cha và là Đấng Tạo Hóa của chúng ta.

... Xin cha thứ lỗi cho con, nếu con không đưa ra bất cứ câu trả lời nào cho các câu hỏi mà cha đã hỏi con trong lá thư trước. Thành thật mà nói, con cảm thấy một sự ghê sợ trong lòng khi phải viết về những điều đó. Lẽ nào, ôi cha yêu dấu, chúng ta không thể tạm hoãn việc trả lời những câu hỏi ấy lại một thời gian nữa sao?”

Chúa Giêsu luôn hiện diện

“Những lá thư của con không phải là một sự an ủi nhỏ bé đâu, cha Agostino hồi âm ngày 7 tháng 10 năm 1915,

cho dù nội dung của chúng là gì đi nữa. Cha không biết phải cảm ơn con thế nào cho đủ. Xin Chúa Giêsu chúc lành cho con, và cũng xin Người làm cho những lá thư nghèo nàn của cha có thể mang đến cho trái tim con tất cả sự an ủi thiêng liêng mà cha hằng cầu mong cho con.

A ! Con đang đau khổ, than ôi, và cha biết rằng con còn sẽ phải tiếp tục chịu khổ nữa, dù cha không thể hiểu thấu được điều đó. Nhưng hãy tin thác và yêu mến, con ơi, hãy tin thác và yêu mến vào lòng nhân hậu của Thiên Chúa. Con đang đau khổ, nhưng là đau khổ cùng với Chúa Giêsu, và vì Chúa Giêsu. Hãy tin điều đó, cha bảo đảm và khẩn nài con nhân danh Chúa nhân lành : trong những đau khổ ấy, Chúa Giêsu đang ở đó, ngay chính giữa trái tim con. Con không hề bị tách lìa hay xa rời khỏi tình yêu của một Thiên Chúa tốt lành như thế. Con đã nói với cha rằng, trong khi con được tận hưởng tư tưởng về Thiên Chúa, thì con cũng đồng thời đau đớn vì chưa được hoàn toàn chiếm hữu Người, và vì thấy Người bị xúc phạm bởi các thụ tạo vô ơn.

Nhưng, con ơi, không thể khác được đâu. Ai yêu thì phải đau khổ. Tình yêu chưa được viên mãn thì trở thành khổ đau, nhưng là một khổ đau rất ngọt ngào, và con đang cảm nghiệm điều ấy. Vậy thì hãy tiếp tục lăn mình trong mầu nhiệm của tình yêu và khổ đau ấy, cho

đến khi nào Chúa Giêsu còn muốn như vậy. Trạng thái ấy chỉ là tạm thời, rồi sự an ủi thiêng liêng sẽ đến, trọn vẹn và không bao giờ mất được. Trong tình trạng đau khổ đó, hãy tiếp tục cầu nguyện cho tất cả mọi người, nhất là cho các tội nhân, để đền bù biết bao xúc phạm đã phạm đến Thánh Tâm của Người.

Cha biết rằng có một ngày con đã tự hiến mình làm của lễ hy sinh cho các tội nhân, và Chúa Giêsu đã chấp nhận lễ dâng ấy. Chúa Giêsu đã ban cho con ân sủng để chịu đựng hy lễ đó. Vậy thì, thêm một chút can đảm nữa thôi, phần thưởng không còn xa nữa đâu. Chính cha cũng nuôi hy vọng vững vàng rằng Chúa Giêsu sẽ mở cho con cánh cửa của Dòng Tu, và sau đó là cánh cửa thiên đàng...”

Không nghi ngờ gì, rõ ràng là cha Agostino cảm thấy cái chết của Padre Pio đang gần kề. Điều đó, hơn nữa, còn giải thích lý do vì sao cha muốn biết thật sớm những bí mật nơi người con thiêng liêng của mình. Bởi cha viết :

“Hãy tiếp tục dâng những ước nguyện sốt sắng này, hãy tiến xa hơn nữa, đến mức có thể nói là làm cho Trái Tim Thiên Chúa phải mệt mỏi, cho đến khi Người nhậm lời chúng ta, không phải vì công trạng của chúng ta, nhưng là vì lòng nhân lành của Người. Ôi, cha khao

khát biết bao được gặp lại con bên cạnh cha trong vòng tay của đan viện thánh thiêng, để được sống cùng con, được luôn trò chuyện với con về Thiên Chúa và những điều của linh hồn. Và đến khi Chúa Giêsu muốn, cha sẽ được hân hạnh đón nhận hơi thở cuối cùng của con, và trao linh hồn con vào tay thiên thần xinh đẹp của con, để nó được đưa về trong cung lòng Thiên Chúa !”

Cha Agostino sau đó tâm sự với ngài một giấc mơ lạ lùng gần đây đã khiến cha bất an. Cha đã mơ thấy Padre Pio đã qua đời, được bốn anh em tu sĩ hỗ trợ trong giờ lâm chung, nhưng chính cha, vị linh hướng, lại không thể có mặt để bên cạnh *người con thiêng liêng* ấy. Những giọt nước mắt mà cha đã đổ ra trong giấc mộng đó cuối cùng đã khiến cha tỉnh giấc, toàn thân run rẩy, nhưng sau cùng lại được an ủi !

Cha trở lại với những câu hỏi quan trọng vốn đã bị trì hoãn không được trả lời...

“Con xin cha cho hoãn lại việc trả lời những câu hỏi của cha. Nhưng thú thật với con, trong tim cha cảm thấy cần phải khẩn khoản : cha tin rằng sự khẩn khoản này sẽ không làm Chúa Giêsu buồn lòng, và rằng con không nên cảm thấy chán ghét việc vâng lời, bởi vì, đừng nghi ngờ gì, tất cả sẽ quy hướng về vinh quang Thiên Chúa và phần rỗi của chúng ta. Hãy trả lời cha,

nhưng với sự dè dặt : Chúa Giêsu sẽ giúp cha gìn giữ bí mật ấy. Con biết rõ cha chưa bao giờ tiết lộ điều gì, trừ khi cho những linh hồn mà Chúa Giêsu muốn, và vào đúng thời điểm Người muốn. Vậy tại sao con lại có nhiều sự e ngại đến thế ? Con phải chân thành, con phải nói hết với cha, và hơn nữa, con hãy cầu xin Chúa Giêsu giúp con tiết lộ cho cha điều gì đó mà con chưa biết phải nói, hoặc điều gì mà cha đã quên chưa hỏi.”

«Bí mật của Nhà Vua»

Cuối cùng, vào ngày 10 tháng 10 năm 1915, Padre Pio đã chấp thuận tiết lộ *Bí mật của Nhà Vua...*

Lá thư của ngài, như mọi lần, bắt đầu với những lời cầu chúc rất chân thành cho sự thánh hóa của cha linh hướng :

“Nguyện xin bình an của Chúa Giêsu gìn giữ tâm hồn cha khỏi mọi vết nhơ tội lỗi, và nguyện xin Đức Trinh Nữ Rất Thánh cầu bầu với Con Mẹ để ban cho cha sự dồi dào ân sủng, nhờ đó cha luôn bước đi cách xứng đáng với ơn gọi của mình, trong khiêm nhường và hiền lành. Amen.

Con nhận được lá thư sau cùng của cha, đọc xong con sững sờ, và tưởng như mình đang mơ với đôi mắt

mở. Ôi lạy Chúa ! Lẽ nào tất cả những điều cha nói với con lại là sự thật ? Có thể nào Chúa lại được tôn vinh nơi một tạo vật hèn mọn như con ?

Nguyện xin Chúa đoái thương nhận lời những ước nguyện chung của chúng ta, và thực hiện giấc mơ mà cha đã thấy về con ! Còn con, con sẽ không ngừng khóc suốt những giờ còn lại của đời mình. Cha biết rõ làm sao trái tim con bị xé nát khi nhìn thấy biết bao kẻ mù lòa đáng thương đang xa lánh, còn hơn cả xa lánh lửa, lời mời gọi ngọt ngào của Thầy Chí Thánh : ‘Hãy đến với Ta, hỡi những ai khát, và Ta sẽ cho các con uống !’ (x. Gioan 7, 37)”

Vì những kẻ mù lòa này, Padre Pio giải thích, đã hoàn toàn đánh mất lẽ thường, họ thậm chí không hề nghĩ đến việc tìm uống dòng nước Thiên Đàng ấy. Và điều làm tổn thương trái tim ngài nhiều hơn nữa, đó là việc thấy mọi sự đều dường như thành công đối với những kẻ thù của Thánh Giá. “Chúa Giêsu, ngài nói, khản khoản gọi họ, nhưng họ giả vờ không nghe thấy, và họ bỏ chạy, không hề nhận ra rằng mình đang lao đến chỗ diệt vong. Liệu có phương thuốc nào hiệu quả cho họ, để những người đã thực sự chết ấy có thể sống lại ?

Ôi, lay cha, Padre Pio tiếp tục, linh hồn con tan vỡ vì đau đớn. Ngay cả với những kẻ đó, Chúa Giêsu cũng đã ban lời chào cứu độ, Người đã ôm lấy họ, ban cho họ một nụ hôn. Nhưng đối với những người bất hạnh ấy, đó là một lời chào không thánh hóa họ, một cái ôm không hoán cải họ, một nụ hôn, than ôi ! con muốn nói, không những chẳng cứu được họ, mà có lẽ, đối với phần đông, sẽ chẳng bao giờ cứu được họ !”

Không thể làm gì với những kẻ khốn khổ ấy, những người không muốn nghe gì cả. Và đột nhiên, Padre Pio thốt lên : “... Ai có thể bảo đảm cho con rằng con cũng không thuộc về số những kẻ khốn khổ ấy ? Con cảm thấy, đúng vậy, cũng có con khát dòng nước thật ấy từ Thiên Đàng, nhưng ai biết được liệu đó có thật là điều linh hồn con đang ao ước một cách mãnh liệt hay không ?!...”

... Nguyên xin Thiên Chúa, nguồn mạch của tất cả sự sống của con, đừng từ chối ban cho con dòng nước ngọt ngào và quý báu ấy, dòng nước mà chính Người, vì quá chan chứa tình yêu đối với nhân loại, đã hứa ban cho những ai khát khao. Con ao ước dòng nước ấy, lay cha, con khẩn cầu nó bằng những tiếng thở dài và rên xiết không ngừng. Xin cha cũng hãy cầu nguyện, để Người đừng ân mình khỏi con. Hãy nói với Người, lay

Cha, rằng Người biết rõ con cần dòng nước ấy dường nào. Chỉ mình dòng nước này mới có thể chữa lành một linh hồn bị thương vì tình yêu.”

Và Padre Pio, ám chỉ đến Người Hiền Thê trong sách Diễm Ca, đã nhận ra chính mình nơi Người Hiền Thê ấy, vì ngài cũng cháy bỏng cùng một khát vọng được yêu thương từ Đấng Tình Quân... Thật là điều đáng khâm phục, và đối với ai ước ao nên giống như thế, gần như là không thể bắt chước nổi !

Sau cùng, ngài đi đến phân trả lời những câu hỏi mà cha Agostino đã từ lâu mong mỏi.

“Trong ý muốn kiên quyết của cha là muốn biết, hay đúng hơn, là nhận được câu trả lời cho những câu hỏi của cha, con không thể không nhận ra đó chính là thánh ý tỏ tường của Thiên Chúa, và với bàn tay run rẩy, con tìm tràn đầy đau đớn, không hiểu vì sao, con chuẩn bị để VẮNG LỜI CHA.

Câu hỏi thứ nhất của cha, đó là cha muốn biết từ khi nào Chúa Giêsu đã bắt đầu ân thưởng cho tạo vật khốn khổ này bằng những thị kiến từ trời cao của Người.

Nếu con không lầm, những thị kiến ấy hẳn đã bắt đầu không lâu sau khi con hoàn tất năm tập viện. (Chúng ta

nhớ rằng năm tập viện của Padre Pio, tại Morcone, kéo dài từ tháng Giêng 1903 đến tháng Giêng 1904.)

Câu hỏi thứ hai là liệu Người có ban cho con ân huệ khôn tả là những thánh dấu của Người hay không. Về điều này, cần trả lời một cách khẳng định, và lần đầu tiên Chúa Giêsu muốn vinh danh con bằng đặc ân ấy, những thánh dấu đã hiện ra một cách hữu hình, đặc biệt là trên một bàn tay. Trước hiện tượng như thế, linh hồn ấy đã vô cùng sợ hãi, và nài xin Chúa rút lại những biểu hiện hữu hình này. Từ đó, chúng không còn xuất hiện nữa. Tuy nhiên, mặc dù các dấu thương đã biến mất, nỗi đau sắc bén thì vẫn còn, đặc biệt vào một số hoàn cảnh và những ngày nhất định, và không vì thế mà biến mất.

Câu hỏi thứ ba và cuối cùng là liệu Chúa đã cho linh hồn ấy được cảm nghiệm, và bao nhiêu lần, cuộc đời mao gai và cuộc chịu đánh đòn của Người.

Với câu hỏi này, câu trả lời cũng phải là khẳng định. Về con số, con không thể xác định chính xác được. Điều duy nhất con có thể nói, đó là linh hồn ấy đã chịu những đau khổ đó từ nhiều năm nay, và hầu như mỗi tuần một lần.

Con nghĩ rằng con đã vâng lời rồi, phải không ạ ?
(1/290)

Padre Pio, nạn nhân của tình yêu

“Hồi người con yêu dấu của cha, cha Agostino đáp lại vào ngày 13 tháng 10 năm 1915, nguyện xin Chúa Giêsu gìn giữ nơi con những đặc sủng thần linh của Người, xin Người luôn làm gia tăng trong con cơn khát tình yêu thiên quốc cho đến khi được no thỏa hoàn toàn, và xin Người cho tất cả các linh hồn có tên ghi trong Sách Sự Sống được tham dự vào ơn ấy, nhờ tình yêu Thiên Chúa và nhờ sự đáp lại thánh thiện của họ.

Ước nguyện này đã được gọi lên nơi cha qua lá thư gần nhất của con, trong đó con nói rằng tim con rỉ máu khi thấy bao nhiêu người mù khốn khổ, những người vì tự ý mà nên như vậy, và họ, đang khát, thì chạy đến dòng suối của những lạc thú độc hại, và con nói thêm rằng chính con cũng sợ rằng mình có thể không thực sự khao khát nguồn nước đích thực của sự sống, vì con đang bị giày vò bởi cơn khát không ngừng dành cho Thiên Chúa.

Về phần đầu thư của con, con đã làm đúng khi khóc thương cho sự mù lòa của biết bao linh hồn. Vâng, hãy than van và cầu nguyện, con trai cha ơi, vì biết bao con

tim đã ra chai đá. Chúa Giêsu sẽ nhận lời con cầu xin cho nhiều người, vì chỉ những ai kháng cự đến giây phút cuối cùng mới bị hư mất. Nhưng chúng ta, chúng ta không thể biết được liệu sự chai đá cuối cùng ấy có thực sự tồn tại nơi một linh hồn nào không. Chính vì thế, chúng ta không bao giờ được tuyệt vọng về bất kỳ một linh hồn chai đá nào. Phải luôn luôn cầu nguyện cho tất cả các linh hồn, và hiến mình cho Chúa Giêsu như là của lễ hy sinh cho các tội nhân. Nhiều người, đúng vậy, rất nhiều người trong số họ, được Chúa Giêsu cứu độ nhờ những hy sinh của các linh hồn tận hiến cho Người.

Trong số các linh hồn hiến tế ấy, cũng có cả linh hồn của con nữa, phải không ? Vậy thì, hãy cầu nguyện và khóc than đi. Chúa Giêsu sẽ ban cho con thêm nhiều linh hồn nữa, và trong lòng con, niềm an ủi sẽ đến».

Chỉ trong vài lời, một lần nữa, cha Agostino đã vẽ nên ơn gọi của Padre Pio. Ngài phải là, cùng với Đức Kitô, một nạn nhân cho các tội nhân. Cùng với Đức Kitô, ngài phải mang lấy tội lỗi của thế gian. Cùng với Người, ngài phải trải qua cơn hấp hối trước sự thờ ơ lãnh đạm của biết bao con người. Vì thế, cùng với Chúa Giêsu và như Chúa Giêsu, ngài mang dấu ấn của những thương tích đau đớn của Cuộc Thương Khó, trên linh

hồn cũng như trên thân xác ngài.

Tuy nhiên, con không được để mình rơi vào tuyệt vọng... «Cha cũng muốn, con ơi, rằng con đừng quá buồn phiền vì chính bản thân con nữa. Cha biết, con có lý do để như thế. Nhưng nói cho cha biết, liệu có thể nào Chúa Giêsu lại ở xa con trong khi con đang kêu cầu Người, đang cầu nguyện với Người, đang tìm kiếm Người, đang chiếm hữu Người sao ? Làm sao có thể xảy ra điều đó, rằng nguồn nước hằng sống tuôn trào từ Trái Tim Thiên Chúa lại ở xa một linh hồn đang chạy đến với nguồn ấy như con nai khát nước ? Đúng là linh hồn ấy có thể không tin, vì nó luôn cảm thấy bị thiêu đốt bởi một cơn khát không thể dập tắt.

Nhưng điều ấy xảy ra là vì nó chưa đạt đến tận cùng cuộc hành trình. Nó chưa hoàn toàn đắm chìm trong suối nguồn vĩnh cửu của tình yêu Thiên Chúa. Điều ấy sẽ xảy ra trong Vương Quốc Vinh Quang. Ở trần gian này, linh hồn con sẽ không được no thỏa. Thậm chí, khôn thay cho linh hồn nào nghĩ rằng mình đã được no thỏa nơi trần gian. Đó là dấu hiệu cho thấy nó tưởng mình đã đạt đến đích, nhưng nó đang lầm lạc.

Tuy nhiên, con phải cố gắng làm dịu nỗi thống khổ trong con bằng cách uống nơi suối nguồn tình yêu Thiên Chúa ; con phải xoa dịu chúng bằng đức tin, bằng lòng

tín thác, bằng sự khiêm nhường và phó thác theo thánh ý Thiên Chúa. Chị thánh đáng kính Têrêsa Hải Đồng Giêsu đã nói : “Con là một linh hồn nhỏ bé, con không muốn chọn sống hay chết, nhưng để Chúa Giêsu làm điều gì Người muốn nơi con !”

Và Cha Agostino khuyên Padre Pio rằng : « Hãy để mình được tình yêu của Người hướng dẫn... »

Những câu hỏi thêm

«Cha cảm ơn con nhân danh Chúa Giêsu, vì sự vâng phục mà con đã thể hiện khi trả lời các câu hỏi của cha. Nhưng vì Chúa Giêsu quá nhân lành khi cho phép mọi điều này xảy ra, cha xin Người cho phép cha hỏi thêm vài điều nữa, và mong con trả lời :

1) Ngay từ đầu, con có tín thác và kể lại với các cha giải tội mọi điều Chúa Giêsu đã thực hiện trong con và ngoài con không ?

2) Có một lần, con đã nói với cha về cuộc tử đạo của những áy náy lương tâm, nó bắt đầu từ khi nào, kéo dài bao lâu và lúc ấy con ở đâu ?

3) Hiện nay, vẫn có những bức thư từ các linh hồn mà con hoàn toàn không quen biết gửi đến cho con, mà con không hề biết lý do hay nguồn gốc từ đâu chứ ?

4) Chúa Giêsu có cho con biết liệu con có được trở lại sống đời tu viện không ? Và khi nào ?

5) Về linh hồn mà cha đang nghĩ đến trong lòng, con có được điều gì từ Chúa chưa ?

Xin thiên thần tốt lành của con giúp con cầu nguyện với Chúa Giêsu để nhận được những câu trả lời mà con khẩn xin.”

Những ơn huệ phải được dùng để phục vụ người khác

“Đã khá lâu rồi con không nói gì với cha về linh hồn của con, Cha Agostino tiếp tục. Con biết cha luôn bảo con đừng ngần ngại, hãy coi cha như một linh hồn bình thường khác, một linh hồn hơn ai hết rất cần con nói thật thà và cho cha biết mọi chuyện. Tại sao con không luôn làm vậy ? Cha nhắc con rằng khi Chúa ban cho một linh hồn nào đó những ơn gọi gọi là ‘*gratis datae*’ (cho không), như Ngài đã ban cho con nhiều lần, thì Ngài ban những ơn đó chính là vì sự cứu rỗi của người khác. Cha biết con đang dốc hết sức mình vì sự cứu rỗi của người khác, nhưng cha vẫn muốn con đừng bỏ bê những linh hồn mà con yêu thương hơn hết. Vì vậy, con nhất định phải cho cha biết những điều liên quan đến linh hồn cha.”

Và Cha Agostino, cho biết ngài thường cử hành thánh lễ lúc 6 giờ 30 sáng, và vào buổi tối, từ 6 giờ đến 6 giờ 45, ngài cầu nguyện trong gian thánh, đã xin Padre Pio cùng ngài hội ngộ trong tâm tưởng và lời cầu nguyện vào thời gian đó. Cuộc hẹn thiêng liêng này, theo cách nào đó, là một giao ước mà ngài đã ký với Padre Pio. (1/291)

Lời cầu nguyện yêu thương

Trong câu trả lời, Padre Pio vẫn phàn nàn rằng không thể kiềm chế những rung động của lòng mình. Ngài nói rằng mình luôn *“bị giam hãm trong thân xác chết,”* và trong một lời cầu nguyện tha thiết, ngài thốt lên : *“Mọi đau khổ trên đời, gom lại thành một bó, con chấp nhận, ôi Chúa của con, con mong ước đau khổ ấy là phần của con, nhưng con không bao giờ có thể cam lòng bị xa cách Ngài vì thiếu tình yêu... Ôi Giêsu của con, xin đừng bao giờ để con mất kho báu vô giá là chính Ngài, Chúa và Thiên Chúa của con, niềm ngọt ngào không thể tả trong tâm hồn con chính là ánh mắt đầy yêu thương mà Ngài đã dành cho con kẻ tội lỗi nhỏ bé bất hạnh này...”*

... Ngài biết rõ tâm hồn con tìm kiếm Ngài trong khổ đau. Nỗi thống khổ này không thua kém gì với nỗi lòng của Tân Nương trong Bài Ca Thánh Thi. Cũng như Tân

Nương Thánh, tâm hồn con cũng đi khắp ngoài chính mình, trên các phố xá. Con cầu nguyện và khẩn khoản với các thiếu nữ Giêrusalem rằng nếu thấy người mình yêu, hãy nói với người ấy rằng con đang thèm khát yêu thương !” (x. Ca Thương. 5, 8)

Và chính vì tình yêu mãnh liệt cháy bỏng mà Padre Pio dành cho Thiên Chúa của mình, linh hồn ngài tan vỡ trước cảnh tượng tất cả những kẻ thờ ơ, thậm chí thù nghịch với Thiên Chúa : *«Ôi Thiên Chúa, linh hồn con hướng về đâu, số phận các con cái bất hạnh của Ngài, cũng là anh em con nữa, những người có lẽ đã chuốc lấy cơn thịnh nộ của Ngài rồi, sẽ ra sao đây ? Ngài biết rõ, ôi Đáng Cứu Chuộc dịu dàng của con, biết bao lần ký ỨC về khuôn mặt thần thánh của Ngài đang giận dữ trước những kẻ bất hạnh là anh em con đã làm máu con đông lại vì sợ hãi, còn hơn cả khi nghĩ đến các hình phạt đời đời và mọi đau khổ của địa ngục.*

... Sau đó, Ngài thúc giục con dâng mình lên Chúa, như một hy lễ, cho các tội nhân nghèo khổ. Lễ dâng ấy, con đã dâng trước đây và vẫn thường dâng lại nhiều lần trong ngày. Nhưng tại sao Chúa không nhận lời con? Vì sự cứu rỗi của những kẻ đó, con sẵn sàng dâng cả mạng sống mình, thế mà Chúa vẫn để con tiếp tục sống.

Vậy thì hy lễ mà con đã dâng lên Chúa và vẫn không ngừng dâng bằng toàn bộ bản thân con, chẳng phải đã làm Ngài hài lòng sao ?»

Cuối cùng, Padre Pio trả lời năm câu hỏi được đặt ra :

«Câu hỏi đầu tiên của cha là biết linh hồn đó có kẻ với các cha giải tội ngay từ đầu những điều Chúa Giêsu thực hiện trong và ngoài linh hồn mình hay không. Xin cha yên tâm về điều này, ôi Cha, vì linh hồn mà chúng ta đang nói đến không hề giấu giếm một cách ác ý với các Cha Hướng Dẫn cũng như với các cha giải tội những gì đang diễn ra trong linh hồn mình. Con đã nói : với các Cha Hướng Dẫn cũng như với các cha giải tội, bởi vì thật đáng tiếc, do cuộc sống lang thang của mình, linh hồn đó chưa từng gặp được các cha giải tội có ánh sáng thần linh về các con đường siêu nhiên trong thế giới này. Về điểm này, con sẽ giải thích kỹ hơn trong cuộc trò chuyện đầu tiên con sẽ có với cha.

Câu hỏi thứ hai là : cuộc thử thách đau khổ vì những ám ảnh tội lỗi trong linh hồn đó bắt đầu khi nào, kéo dài bao lâu, và linh hồn đó ở đâu trong thời gian ấy.

Cuộc thử thách đó rất đau đớn cho linh hồn tội nghiệp ấy, cả vì cường độ lẫn thời gian. Nếu con nhớ không nhầm, nó bắt đầu vào khoảng tuổi mười tám, và kéo

dài đến khi tròn hai mươi một tuổi. Tuy nhiên, trong hai năm đầu tiên, nó gần như không thể chịu đựng nổi.

Linh hồn đó lúc đó ở Sant'Elia, rồi sau đó ở San Marco và một số nơi khác. (Người ta còn nhớ Padre Pio theo học trung học nhân văn tại Sant'Elia a Pianisi từ tháng 1 năm 1904, sau thời gian Tập Viện, cho đến tháng 10 năm 1905. Rồi ngài đến San Marco la Catola học triết học, ở đó đến tháng 4 năm 1906. Sau đó trở lại Sant'Elia a Pianisi. Tháng 10 năm 1907, ngài học thần học ở Serracapriola và Montefusco.)

Câu hỏi thứ ba là có phải linh hồn đó vẫn tiếp tục nhận được những thư từ từ các linh hồn xa lạ mà bản thân nó không hề hay biết hay không. Đã một thời gian rồi linh hồn đó không nhận được những thư từ như vậy.

Câu hỏi thứ tư là Chúa Giêsu có cho linh hồn đó biết về sự trở lại nơi nghỉ ngơi của mình không. Về điểm này, Chúa không tiết lộ gì cho linh hồn đó, nhưng linh hồn tội nghiệp ấy vẫn hy vọng và tin tưởng sẽ không bị thất vọng trong niềm hy vọng ấy.

Về linh hồn mà cha hỏi con, Chúa Giêsu không tiết lộ thêm điều gì khác. Xin cho Chúa luôn được tôn vinh muôn đời.»

Kết thúc bức thư, Padre Pio trấn an Cha linh hướng của mình về tình trạng linh hồn của ngài. Tuy nhiên, ngài vẫn khuyên cha hãy cẩn thận theo dõi những chuyển động trong lòng mình... (1/292)

Ôi, Padre Pio đã chịu biết bao khổ hình !... Linh hồn này, được Thiên Chúa tuyển chọn, đã từ lâu ở trên Thánh Giá. Theo bước Chúa Giêsu chưa bao giờ là chuyện dễ dàng. Nhưng khi Thiên Chúa gọi một linh hồn đến với Ngài, thì luôn là để đóng đinh linh hồn ấy với Ngài trên Thánh Giá... Một thử thách khác, và không phải nhỏ, sắp giáng xuống Padre Pio. Ngài sẽ phải nhập ngũ, để học - bằng cách sống với họ - cách yêu thương những kẻ tội lỗi...

Bị gọi nhập ngũ

«Cha rất thân yêu của con, Padre Pio viết ngày 1 tháng 11 năm 1915, xin Chúa Giêsu luôn giữ ánh mắt của Ngài hướng về cha, và xin Ngài làm cho cha xứng đáng thuộc về đoàn người đông đảo mà người môn đệ được yêu quý đã thấy, một đoàn người không ai có thể đếm được. (Khải Huyền 7,9) Amen.

Qua thư này, con xin gửi đến cha một tin sau cùng, mà chắc chắn sẽ không làm cha vui. Theo một bản thông cáo được ban hành hôm nay, hai lớp trong hạng ba, 86 và 87, được gọi nhập ngũ, và con thuộc lớp sau, nên chắc chắn có tên trong danh sách.

Con phải trình diện vào ngày 6 tháng này. Lạy Chúa, điều gì đang chờ đợi con đây ? Tất cả mọi người, hoặc hầu như tất cả, đều khuyến khích con hy vọng rằng con sẽ được miễn nghĩa vụ quân sự, vì những lý do khá rõ ràng. Chỉ có người bị ảnh hưởng sâu sắc nhất, chính con, thì lại chẳng mấy hy vọng, hoặc hoàn toàn không còn hy vọng vào việc được miễn.

Con muốn hy vọng rằng linh cảm bi quan này sẽ bị thổi bay theo mọi ngọn gió. Nhưng thật sự, con thấy mọi thứ quá u ám. Tuy nhiên, con sẵn sàng bình thản đón nhận thử thách mới mà Chúa muốn gửi đến cho

con. Hơn nữa, nỗi lo sợ của con có vẻ không phải là vô cớ. Ở Benevento, cách đây ít lâu, đã diễn ra một cuộc điều tra liên quan đến viên bác sĩ đại úy của khu quân sự, người đã bị tố cáo vì quá nhân đạo trong việc đánh giá tình trạng bệnh của những người sắp bị gọi nhập ngũ vào Quân Đội Hoàng Gia. Thành thật mà nói, có vẻ như đã có khá nhiều chuyện bản thủ đáng tiếc xảy ra.

Tuy nhiên, có một sự thật là viên bác sĩ đại úy ấy đã bị thuyên chuyển, và thay vào đó là một người khác, mà theo như lời đồn (và cũng đã được một số sự kiện xác nhận) thì không tỏ ra một chút nhân đạo nào với những người bệnh khốn khổ.

Tóm lại, khu quân sự Benevento, với sự thay đổi này, đã rơi vào một tình thế khó khăn hơn nhiều. Trong khi chờ đợi, ôi Cha, xin Cha đừng ngừng dâng lời khẩn cầu lên Chúa cho hoàn cảnh khó khăn của con, và xin Ngài, trong lòng thương xót và khôn ngoan vô biên của Ngài, định liệu mọi sự sao cho linh hồn con không phải phàn nàn điều gì và để kẻ thù của chúng ta không thể tự mãn về bất cứ điều gì.

Và cũng để những ý định của Thiên Chúa được thực hiện nơi con. Linh hồn con không khao khát điều gì khác hơn. Sau đó, con xin cha vui lòng báo cho Cha

Giám Tỉnh biết việc con đã bị gọi nhập ngũ. Con đã quên không thông báo trực tiếp cho ngài, như lẽ ra con phải làm, chỉ vì con hoàn toàn không biết ngài hiện đang ở đó hay đang ở nơi nào khác.

Con tin tưởng vào lòng nhân từ và bác ái phụ tử của cha ; xin cha thay con xin lỗi ngài về sự bất kính vô ý này và cả những thiếu sót khác mà con có thể đã phạm phải.

Trong thời gian Chúa cho phép con phải rời xa nơi đây, xin cho con biết rõ một điều : liệu con có thể xưng tội với bất kỳ linh mục nào, thuộc giáo phận hay thuộc bất kỳ Dòng tu hay Tu hội nào không ?

Xin cha hãy trấn an con về điểm này, điều vốn rất quan trọng đối với con, và vì tình yêu Thiên Đàng, xin đừng quên điều ấy !

Xin tha thiết dâng con lên Chúa, và cha cứ an tâm: con cũng sẽ luôn nhớ đến cha trước nhan Đấng Tối Cao.

Con kính chào Cha Giám Tỉnh, và xin ngài ban phép lành phụ tử, cùng với phép lành của cha, con luôn là đứa con bé nhỏ của cha - Fra Pio. (1/294)

Cứ yên tâm !

«Cha chắc chắn rằng con sẽ được trả về, Cha Agostino trả lời ngày 6 tháng 11 (chính là ngày Padre Pio nhập ngũ), vì tình trạng sức khỏe của con là quá rõ ràng. Con sẽ chỉ phải ở lại trong quân đội nếu Chúa Giêsu muốn thử thách con bằng một thử luyện khác nữa. Nhưng cha tin tưởng, và cha tha thiết nguyện xin rằng, nhờ lòng nhân hậu của Thiên Chúa, con sẽ được miễn nghĩa vụ.

Tuy nhiên, cha mong sớm nhận được tin từ con. Hãy báo ngay cho cha biết kết quả cuộc khám sức khỏe nghĩa vụ, và chúng ta thật sự hy vọng rằng Lòng Nhân Hậu của Thiên Chúa sẽ cho phép chúng ta được ôm nhau một lần nữa vào cuối tháng này.

Cha Guglielmo và cha Anastasio cũng sẽ trình diện, và họ chắc chắn sẽ bị tuyển. Cha Paolino nữa, nhưng vì thoát vị, ngài chắc chắn sẽ được miễn. Nếu, như có khả năng, các lớp tuổi khác cũng bị gọi nhập ngũ, các tu viện sẽ gần như trống rỗng. Lạy Chúa tôi ! Bao nhiêu tai họa ! Chúng ta hãy khiêm nhường và sốt sắng cầu nguyện để Chúa thương xót chúng ta cũng như toàn thể giới.

Con có thể xưng tội ở bất kỳ nơi đâu với bất kỳ linh mục nào được chuẩn nhận. Hiện nay có một Sắc lệnh

cho phép ngay cả các Thầy đang ở trong tu viện cũng có thể ra ngoài để xưng tội cách hợp lệ và hợp pháp với bất kỳ cha giải tội nào.» (Ở đây, cần lưu ý : đây là Sắc lệnh In audienda confessione của Đức Piô X, ban hành ngày 5 tháng 8 năm 1913).

Và Cha Agostino, sau khi cho biết tin tức của một vài Cha khác, tiếp tục viết :

«Nhưng khi nào tai họa toàn cầu này sẽ kết thúc ? Than ôi, thế giới vẫn còn cần được thanh luyện. Nhưng chúng ta hãy cầu xin để Chúa Giêsu nhìn đến lòng thương xót của Ngài, chứ không phải tội lỗi của chúng ta.

Trong khi chờ đợi, Cha xin con hãy kiên tâm chịu đựng thử thách mới này. Cha nhắc lại, Cha vẫn giữ hy vọng, không, mà là xác tín, rằng thử thách này sẽ chỉ kéo dài đến hôm nay, ngày con đi khám sức khỏe. Nếu Chúa Giêsu muốn, thì không một ý muốn nào khác (ngay cả của vị bác sĩ quân y mà con đã nói đến) có thể chống lại thánh ý Thiên Chúa...

... Nào, chẳng phải con đã quen với mọi đau khổ sao? Ai đã nâng đỡ con cho đến giờ ? Vậy thì đừng nghi ngờ gì nữa : ân sủng của Thiên Chúa sẽ không bao giờ thiếu trong những thử thách mới.» (1/295)

* * *

Thật ra, Padre Pio tội nghiệp của chúng ta đã không được cho trở về ! Vị đại úy bác sĩ quân y tuy *ngghiêm khắc* nhưng lại rất công bằng. Ông lập tức nhận ra nơi Padre Pio mọi triệu chứng của bệnh lao!...

Dĩ nhiên ông không hề biết đó là một điều hoàn toàn khác, bởi vì những đau khổ và bệnh tật *mang tính huyền nhiệm*, khi ảnh hưởng đến thân xác con người, luôn mang hình thức của những căn bệnh *thể lý*. Chỉ có *cách điều trị* là khác... Mà cách điều trị thì, rõ ràng, không thể nào là thuốc men. Cũng không thể chữa lành bằng các phương pháp y khoa thông thường, vì ở đây chính là sự tham dự vào cuộc khổ nạn của Đấng Cứu Chuộc. Chính Người là Thầy dạy.

Vì vậy, người ta đã đưa Padre Pio tội nghiệp đến bệnh viện Caserte để theo dõi. Ở đó, ngài bị thăm khám bởi một vị đại tá bác sĩ quân y có phần thô lỗ và lạnh lùng, người này thậm chí còn không cho ngài mở miệng nói một lời nào.

Chính từ Caserte mà Padre Pio đã viết, vào ngày 18 tháng 11 năm 1915 : «*Đã tám ngày nay, con đang ở trong bệnh viện quân y này, được gửi đến từ Quận Bénévent để theo dõi tình trạng sức khỏe.*

Cha kính mến, con không biết số phận con rồi sẽ ra sao, nhưng dù là thế nào đi nữa, con cũng đón nhận với một tấm lòng thanh thản và bình an, như thế chính Cha trên trời đã trực tiếp trao gửi điều đó cho con qua bàn tay đầy phúc lành của Người.

Khi thăm khám cho con, vị đại úy bác sĩ quân y nghiêm khắc ở Bénévent đã phát hiện nơi con căn bệnh bị người ta hết sức e ngại, chính là lao phổi. Vì vậy, ông ấy đã quyết định theo dõi sát sao và gửi con đến đây.

Theo quan điểm của con, chẩn đoán ấy rất chính xác, và đã được thực hiện với sự cẩn trọng lớn. Người ta cũng dễ dàng nhận thấy rằng vị đại úy này là người có chuyên môn, vì thực ra ông là giáo sư tại Đại học Napoli. Tuy nhiên, con đang lo ngại rằng mình sẽ bị đối xử không tốt bởi vị đại tá bác sĩ quân y, cho phép con dùng từ này, thô lỗ ở đây. Ông ấy đã khám cho con rồi, nhưng cuộc khám chỉ là hình thức : theo như lời ông ấy, thì ông để lại cho con rất ít hy vọng.

Ông ấy thậm chí còn không để con giải thích xem mình đang đau ở đâu, và khi con vừa mở miệng để trình bày những đau đớn của mình, thì ông đã cắt ngang ngay, nói : “Thôi đủ rồi, vào trung đoàn, rồi anh sẽ tự thu xếp với cấp trên mới của mình.”

Từ những lời lẽ rất ngắn gọn ấy, người ta cũng có thể thấy rõ ràng rằng Chúa Giêsu đang đòi hỏi nơi người tôi tớ hèn mọn này một thử thách lớn lao. Nguyên chúc tụng Người muôn đời, bởi tất cả các tạo vật ! Mong rằng Đấng Bạn Trăm Năm dịu hiền ấy, Đấng là Anh, là Cha, sẽ đoái thương đón nhận người tôi tớ bé nhỏ của mình vào cõi nghỉ đời đời.

Chính ý tưởng dịu ngọt này đã nâng đỡ con trong thử thách, an ủi con trong những sầu đau, nâng con dậy giữa gian nan khốn khổ. Chính ý tưởng ấy đã làm con thoát ra khỏi chính mình, nâng con lên khỏi thế gian thấp hèn này, làm con sống trong Thiên Chúa, và đến mức con quên mất mình đang ở giữa ai.

Ai biết được, thưa Cha, liệu Chúa Giêsu có ban cho chúng ta niềm an ủi được ôm nhau một lần nữa trước khi rời khỏi chốn lưu đày trần thế này hay không. Con đang cảm thấy rất yếu. Dạ dày lại bắt đầu giở trò như mọi khi, còn ngực thì đau dữ dội.

Hơn nữa, con đã hoàn toàn quyết tâm không hé môi với ai trong bệnh viện này về tình trạng của mình, đơn giản chỉ vì nói ra cũng chẳng ích gì.

Con lại cảm tạ Chúa một lần nữa, vì giữa biết bao người thuộc mọi tầng lớp khác nhau, Người vẫn cho

con được gặp những tâm hồn cao quý, họ đã vây quanh con bằng tình cảm phi thường và sự chăm sóc tế nhị tuyệt vời...

... Con xin Cha một điều : xin đừng tiết lộ chút gì về tình trạng sức khỏe của con cho bất kỳ ai, đặc biệt là với Cha Bernardo, chỉ vì con không muốn gia đình biết gì cả...»

Và Padre Pio kết thúc bức thư bằng cách ghi rõ địa chỉ của mình : *“Bệnh viện Quân đội Trung ương Caserte - Khu quan sát số 2.”* (1/296)

Sau đó, ngài trở về Pietrelcina, chờ đợi lệnh điều động từ Bénévent.

* * *

Ngày 25 tháng 11 năm 1915, ngài viết : *“Bénévent vẫn chưa gửi cho con giấy điều động. Từng giây phút, con đều chờ đợi tin từ Quận để có thể lên đường.*

Cha thử tưởng tượng xem, sức khỏe con lúc này ra sao : con cảm thấy ngày càng trầm trọng, tình trạng đã trở nên không thể chịu đựng nổi, con còn sống được là nhờ một phép lạ.

Mong rằng Chúa Giêsu thương cho con được xứng đáng với vòng tay ôm của Người. Xin Cha cầu nguyện với Cha trên trời, với tất cả sự sốt sắng có thể, để Người mở rộng vòng tay từ ái đón lấy con, và cho chấm dứt cuộc thử thách quá khắc nghiệt này mà Người đã muốn đặt lên con.

Xin Cha đề nghị với tất cả các linh hồn yêu mến Đấng Nazaréen cũng hiệp thông cầu nguyện cho điều đó. Xin gửi lời nhắn nhủ của con đến chị Raffaelina và tất cả những người khác ở Foggia, và chân thành cảm ơn họ giúp con...” (1/297)

Mười ngày sau, ngày 5 tháng 12 năm 1915, ngài gửi một bức thư ngắn đến Cha Agostino : “Con viết thư này bằng một bàn tay run rẩy. Con hoàn toàn kiệt sức, và chỉ còn đứng vững được là nhờ phép lạ, để làm tròn bốn phận. Ngợi khen Chúa Giêsu, Đấng đã muốn thử thách lòng trung tín của những ai yêu mến Người.

Sáng mai, thứ Hai, nếu Chúa muốn, con sẽ lên đường đi Napoli. Con được phân về Đại đội Y tế số 10...”

Ngài cảm thấy hoàn toàn lạc lõng, trong một cuộc lưu đày kép, bởi vì ngài bị tách khỏi tu viện, lại cũng xa cách gia đình... Hơn nữa, đời sống quân ngũ chẳng hợp với ngài chút nào.

«Vào giờ này, cha đã biết rõ rằng con lẽ ra phải đến Quận vào thứ Ba tuần trước. Người ta đã triệu tập con một cách rõ ràng. Thật may là tối thứ Tư, con được phép trở về đây đến thứ Bảy. Như vậy, đúng ra thì hôm qua, con đã phải bắt đầu lại con đường thập giá bằng cách trở lại Bénévent. Ở đó, người ta đã trao cho con lệnh hành quân, và những vị ấy, cảm thương tình trạng sức khỏe bi đát của con, thay vì bắt con đi ngay lập tức, đã cho phép con quay lại đây để sáng thứ Hai mới lên đường.

Sáng thứ Năm, ngày 2 tháng Mười Hai, trong hy vọng có thể ôm lấy cha một lần nữa và chia sẻ với cha nhiều tâm sự, con đã gửi một bức điện tín tới Morcone, xin cha có lòng thương dừng lại đây ít nhất một chút. Nhưng Chúa Giêsu đã từ chối ban cho con ân huệ ấy, và xin chúc tụng Người !» (1/298)

Padre Pio bị đè nặng đến mức, ngài hoàn toàn bị lẫn lộn trong cơn thử thách này, đến nỗi ngài xin cha linh hướng của mình đọc ba tuần cửu nhật dâng kính Đức Mẹ Mân Côi thành Pompei, cùng với việc đọc trọn bộ Kinh Mân Côi mỗi ngày trong suốt thời gian này, với ý chỉ cho ngài.

Còn cha Agostino thì từ thành phố Foggia gửi một vài dòng ngắn gọn đến Padre Pio. Điện tín đã đến tay cha

ở đó, và ngài giải thích rằng nếu biết Padre Pio đang ở Pietrelcina, thì ngài đã dừng lại đó ít nhất một ngày.

«Trong khi chờ đợi, cha rất nóng lòng muốn biết tin của con. Con đã lên đường chưa ? Có được nghỉ phép dài hạn không ? Hay con đã được miễn nghĩa vụ rồi ? Dù sao đi nữa, nếu con đi Naples, thì hãy báo ngay địa chỉ cho cha, bởi vì chúng ta có một người quen tại Naples, người có thể giúp con có giấy giới thiệu và được miễn nghĩa vụ. Các cô Cerase biết người đó và có thể viết thư cho ông ấy ngay lập tức.

Tất cả các linh hồn yêu mến Chúa Giêsu đang cầu nguyện rất nhiều cho con. Donna Raffaelina hy vọng nhận được ít nhất một dòng thư của con, và con có thể làm cho chị ấy hạnh phúc vì con biết đó là nguồn an ủi duy nhất của linh hồn ấy. Tuy nhiên, cô ấy cũng hoàn toàn phó thác cho Thánh Ý Chúa...

Trong trường hợp con đi Naples, hãy gửi địa chỉ mới của con cho Donna Raffaelina nữa, để chị ấy có thể viết thư cho người có ảnh hưởng ấy tại Naples. Nguyên xin Chúa Giêsu ở cùng con, và trong Người, cha ôm con.»
(1/299)

Phải tin tưởng vào Thiên Chúa. Chỉ có Ngài là người dẫn dắt vận mệnh của từng người. Và chính niềm xác

tín sâu sắc ấy, Padre Pio muốn bằng mọi giá chia sẻ với Donna Raffaelina, người mà ngài biết đang hoàn toàn bối rối. Ngày 7 tháng 9 năm 1915, ngài đã gửi cho chị một lá thư rất dài. Ngài bắt đầu bằng việc nhắc lại hai câu chuyện trong Kinh Thánh : cuộc chiến của Êxâu với Gia-cóp và cuộc chiến của Gia-cóp với Thiên Thần, người đã làm trật xương đùi ngài, nhưng lại bị ngài đánh bại (Sáng thế ký 32, 22 và tiếp theo), cùng với câu chuyện về con hấp hối của Chúa Giêsu ở vườn Ghết-sê-ma-ni, được Thiên Thần an ủi. Đáng Cứu Thế đã chấp nhận từ đó gánh lấy tội lỗi thế gian, Ngài chấp nhận bị đè nặng dưới gánh nặng đó. Nhưng cuộc chiến mà Ngài phải chịu đựng mạnh mẽ đến mức Ngài bắt đầu đổ mồ hôi máu.

Và Padre Pio đã thiết lập một phép so sánh giữa cuộc chiến của Gia-cóp với Thiên Thần và cuộc chiến của nhân loại chúng ta, được đại diện bởi Chúa Giêsu, với Thiên Chúa. Trong cả hai trường hợp, con người đã chiến thắng. Thiên Thần đã bị đánh bại, Thiên Chúa, đến lượt Ngài, cũng bị lay động.

“Bí quyết của một chiến thắng lớn đến thế là gì, Padre Pio tiếp tục. Khi nào tổ phụ Gia-cóp trở nên mạnh hơn trước một Thiên Thần ? Tiên tri Ô-sê đã cho chúng ta biết : Khiêm nhường, nước mắt, cầu nguyện, đó là điều

đã mang lại chiến thắng : ‘*Flevit et supplexfuit illi*’ (Ét-te 8,3). Còn Thánh Phaolô cũng đã cho chúng ta thấy bí quyết sức mạnh mà Chúa Giêsu, trong thân xác yếu đuối của chúng ta, đã chiến thắng Thiên Chúa trong vinh quang của Ngài : Sự hạ mình, cầu nguyện, nước mắt và tiếng kêu: ‘*Cum clam ore et lacrimis, pro sua reverentia...*’ (Do thái 5, 7).”

... Dù thử thách của anh/chị có lớn đến đâu, Padre Pio tiếp tục, dù sự tuyệt vọng trong tâm hồn có đau đớn đến mức nào vào những lúc trong đời, đừng bao giờ mất lòng can đảm. Với sự phó thác như con cái, hãy nương cậy vào Chúa Giêsu. Ngài sẽ không thể không cho anh/chị ném một giọt nhỏ an ủi và sự an lòng. Hãy luôn kêu cầu Ngài, ngay cả khi, để làm cho những ngày sống của anh/chị thêm buồn thảm, ma quỷ đặt tất cả tội lỗi trước mắt anh/chị. Hãy để tiếng kêu của anh/chị hướng về Ngài vang lên thật mạnh mẽ, tiếng kêu ấy là sự khiêm nhường trong tâm hồn, sự ăn năn trong lòng, và lời cầu nguyện bằng miệng.

Khi nhìn thấy điều đó, ôi Raffaeline, làm sao Thiên Chúa có thể không biểu lộ sự thiện cảm, không nhượng bộ, không đầu hàng được ? Quyền năng của Thiên Chúa thật sự chiến thắng mọi sự, nhưng lời cầu nguyện khiêm nhường và tha thiết lại chiến thắng chính Thiên

Chúa. Nó ngăn cánh tay Ngài, làm dịu cơn thịnh nộ, làm Ngài mất vũ khí, làm Ngài khuất phục, làm Ngài an bình và khiến Ngài như lệ thuộc, và thực sự trở thành một người bạn...”

Và ngài gửi đến Donna Raffaelina một lời kêu gọi mãnh liệt về niềm tin mù quáng vào lòng nhân từ của Cha trên trời : *“Thật có ích gì, Raffaelina, mà lại mất mình trong những nỗi sợ hãi vô ích, những nỗi sợ làm lãng phí thời gian của ta, làm xáo trộn bình an trong tâm hồn ta, và khiến ta gần như nghi ngờ ngay cả chính Thiên Chúa ? Vì lòng bác ái, hãy tránh xa những nỗi sợ hãi vô ích ấy ngay khi chúng xuất hiện trong ta. Đừng bao giờ tuyệt vọng về sự trợ giúp của Thiên Chúa. Chẳng phải đó là một sự xúc phạm đến Lòng Thương Xót của Ngài sao ?”*

Ngài giải thích rằng chiếc thang thật sự nối đất với trời là sự khiêm nhường, sự ăn năn, và lời cầu nguyện... *“Khi con cảm thấy bị đè nặng bởi vô số tội lỗi đáng sợ của mình, thì hơn bao giờ hết, hãy đến với chân Chúa Giêsu Kitô, Đấng đang chiến đấu, đang hấp hối vì chúng ta trong vườn Ghết-sê-ma-ni. Hãy khiêm nhường trước Ngài. Hãy làm như vậy và đừng nghi ngờ rằng Thiên Chúa nhân từ và hay xót thương đó sẽ luôn dang tay giúp con đứng dậy khỏi cảnh khốn cùng, khỏi sự*

tuyệt vọng về tâm linh.

Cha muốn, ôi Raffaelina, con hãy tin cha thêm một lần nữa, mọi chuyện xảy ra với chị và xung quanh con đều do Chúa Giêsu sắp đặt, vì Ngài yêu con bằng một tình yêu rất sâu sắc và cha muốn con hãy tin rằng con, người rất thân yêu, rất quý trọng trong Trái Tim Thiêng Liêng của Ngài, và con hãy luôn cố gắng để yêu Ngài nhiều hơn nữa.”

Và Padre Pio khích lệ mạnh mẽ Donna Raffaelina luôn tìm kiếm nụ hôn của Chúa Giêsu. Ngài nói đó là một *thiên đường của khoái lạc thật sự*. Ngài khuyên cô nên tiến gần đến Bí tích Thánh Thể, vì theo cách này, *“chúng ta sẽ luôn cảm thấy ý chí của mình hòa quyện không thể tách rời với ý chí của Chúa Giêsu và không có gì trên thế gian có thể ngăn cản chúng ta thực hiện một ý chí nào mà không phải là ý chí của Đấng Chủ Thiêng Liêng. Linh hồn sẽ cảm thấy hoàn toàn say mê vượt khỏi chính mình, được Đấng Hôn Phu Thiêng Liêng ôm ấp một cách gần gũi đến mức, đầy niềm vui, nó sẽ ngất đi.”* (2/82)

Đắm chìm trong niềm tin tuyệt đối vào Thiên Chúa... ta có gì phải sợ ? Còn về đau khổ, nó chỉ có giá trị khi được dâng lên Chúa Giêsu và kết hiệp với đau khổ của Ngài. *“Hãy an ủi mình, cha khấn cầu con, Padre Pio*

đã viết cho Donna Raffaelina ngày 14 tháng 10 năm 1915, vì ngay cả trong thử thách đó, lòng thương xót của Thiên Chúa cũng không rời xa con, và nếu Ngài cho phép con chịu mọi loại thử thách, đó là để con trở nên giống Ngài trong những lo lắng của sa mạc, của vườn Ghết-sê-ma-ni và của cây thập giá. Con đang đau khổ, nhưng với Chúa Giêsu và vì Chúa Giêsu. Hãy thuyết phục mình, cha đảm bảo và xin con thay mặt Thiên Chúa tốt lành, để chị con bình an : trong những đau đớn ấy, Chúa Giêsu ở ngay chính giữa trái tim con, con không hề bị tách rời hay xa cách khỏi tình yêu của Đấng Thiên Chúa tốt lành đó.” (2/87)

Một lần nữa, chúng ta cần thuyết phục mình rằng tất cả những gì Padre Pio viết, trước hết ngài đã sống trong chính mình. Vì thế, thật dễ hiểu tâm trạng mà ngài đối diện với thử thách kinh khủng này trong đời quân ngũ: ngài đặt trọn niềm tin...

* * *

“Ngày mai, 6 tháng 12, ngài viết cho Donna Raffaelina, cha sẽ phải lên đường đi Naples. Cha được phân công vào Trung Đoàn Y Tế thứ mười. Con gái của cha, cha không thể chịu nổi thử thách rất khó khăn này mà cha đang phải gánh chịu. Cha đã được giữ vững cho đến giờ nhờ một phép lạ thuần khiết, nhưng tương lai ?...

Than ôi, cha không thể chịu nổi nữa. Cha khao khát lúc được giải thoát khỏi nhà tù tối tăm này càng sớm càng tốt. Và cha chỉ cầu xin lòng nhân từ của Chúa để Ngài không cho phép cha ra đi đến một quê trời tốt đẹp hơn với đôi thanh kiếm đang xuyên thấu trái tim cha, cũng như đúng là kiếp lưu đầy kếp của cha...”

Naples

«Nhu con đã viết cho cha trong bức thư cuối cùng ngày 6 vừa qua (thực ra, Padre Pio viết bức thư này ngày 5 tháng 12), con đang ở đây, tại Naples.

Ngay từ ngày đầu tiên, con đã phải báo cho các cấp trên biết mong muốn mãnh liệt được khám bệnh vì con cảm thấy rất mệt mỏi. Chỉ có Thiên Chúa mới biết con đang chịu đựng bao nhiêu. Con không biết liệu con có thể sống sót qua thử thách khó khăn này không. Con không thể đứng vững. Như thường lệ, dạ dày con ngày càng không chịu giữ lấy thức ăn nào. Liệu con sẽ ra sao? Thức ăn duy nhất con giữ được trong dạ dày là các Thánh Thể. Chúa xin được tôn vinh !

Về cuộc khám bệnh con đã xin, nó được đồng ý vào ngày Lễ Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội. Cuộc khám do chỉ huy của trung đội thực hiện, người này chỉ là một trung úy bình thường. Ông ấy thương xót cho tình trạng

khốn khổ của con, và vì không thể giúp gì cho con, có lẽ cũng để không phải chịu trách nhiệm, ông ấy gửi con lại cho vị Đại úy. Ông Đại úy, rất bận rộn, cứ lần lần đẩy con đi ngày này qua ngày khác, và cho đến giờ con vẫn chưa được khám, ai biết phải chờ bao lâu nữa.

Trong lúc chờ đợi, thưa Cha, xin Cha đừng ngừng tăng cường lời cầu nguyện lên Chúa để Ngài thương xót con. Chúng ta hãy cầu nguyện nhiều vì ma quỷ đang chống lại con dữ dội trong chuyện này. Lòng con nói rằng điều sẽ xảy ra với con ở đây cũng giống như ở Caserte : con sẽ bị phán quyết ngay lần đầu, chứ không phải lần hai.

Con sẵn sàng cho mọi chuyện và khao khát lúc được ra khỏi nhà tù này. Con cũng muốn nói với Cha rằng cho đến giờ, con vẫn chưa được mặc quân phục. Con tự lo giường chiếu ở khách sạn, và cũng tự lo bữa ăn. Ở Naples, hơn bao giờ hết, tiền bạc đang thiếu thốn.»

Con xin cha gửi thư từ về địa chỉ sau đây, không gửi về bệnh viện nữa, vì con không biết số phận con sẽ ra sao : Via Cappuccinelle, 18, nhà bà Maria Vallillo.»
(1/300)

Ngày 13 tháng 12, ngài gửi một bức thư ngắn cho Donna Raffaelina, trong đó ngài kể lại những tin tức

giống như đã nói với Cha Agostino trước đó. Cha nhấn mạnh thêm : *«Cha thông báo rằng cha vẫn chưa được mặc quân phục và cha cảm tạ Thiên Chúa đã cho phép cha, trong lúc chưa qua khám sức khỏe, được ăn ngoài và tự lo chỗ ngủ tại khách sạn.»* Ngài tha thiết nhờ con gái tinh thần của ngài giúp cầu nguyện : *«Cha mong nhận được lòng thương xót tương tự qua sự can thiệp nhân từ của con, từ người tốt lành Francesca, từ người rất đạo đức Annita, cũng như tất cả những người yêu mến Chúa Giêsu mà cha luôn ghi nhớ trong lòng.»* Ngài cũng hy vọng có thể thăm cô nếu Chúa ban cho ngài được tự do. Ngài sẽ có cơ hội được gặp người con gái tinh thần mà ngài chưa từng thấy... trừ qua hiện tượng song thân (ở hai nơi cùng lúc).

Ngày 14 tháng 12 năm 1915, Cha Agostino viết cho cha : *«Cha tiếc và không hiểu tại sao con không được nhập viện. Ít nhất ở đó con sẽ được chăm sóc và quan tâm hơn. Tại sao con không xin nhập viện cho đến khi được khám sức khỏe một cách dứt khoát ? Trong lúc chờ con xin khám và báo tin cho cha sớm nhất, kể cả bằng điện tín, cha xin con một ân huệ, vì tình yêu Thiên Chúa, hãy cho cha biết tình trạng của con, dù chỉ bằng một bưu thiếp đơn giản. Nếu con không thể tự làm, hãy nhờ ai đó giúp việc này cho con và cho cha. Cha nghĩ Chúa muốn cha biết mọi chuyện, và vì yêu Chúa, cha*

xin con vậy. Con có hiểu không ?...

... Cha hy vọng những lời cầu nguyện chung (vì Cha Agostino đã giao phó ý nguyện này cho nhiều người cùng cầu nguyện) sẽ lay động Trái Tim Chúa và xin được ơn mong muốn. Tuy nhiên, con cũng hãy cầu nguyện sốt sắng hơn nữa để Chúa Giêsu ban cho chúng ta những ước nguyện chung, trước tiên là ước nguyện được trở về nhà dòng mãi mãi (con đã mong muốn điều này và Chúa cần đáp ứng ước muốn chính đáng và thánh thiện ấy), kế đến là ước mong bay về vòng tay đời đời của Chúa Giêsu. Cha cũng mong vậy, nhưng trước tiên, với sự giúp đỡ của Chúa, cha muốn ước mong đầu tiên được thực hiện, là trở về nhà dòng. Con thuộc về thánh Phanxicô, con thuộc về tỉnh dòng thân yêu của chúng ta, con phải sống và chết trong một tu viện của tỉnh dòng chúng ta.»

Và Cha Agostino lại nhắc Padre Pio những điều mà cha đã từng viết cho ngài cách đây không lâu : mong muốn được gặp lại ngài, gần bên ngài, trong tu viện, để giúp ngài trong những giây phút cuối cùng và vượt mắt cho ngài. Rồi, còn có cô Raffaelina và rất nhiều người khác ở Foggia, đang cháy bỏng khao khát được gặp Padre Pio. Khao khát đó, một ngày nào đó, chắc chắn Chúa cũng sẽ cho thành hiện thực ! (1/301)

Một năm dưỡng bệnh

«*Deo Gratias !*» Padre Pio vui mừng kêu lên vào ngày 17 tháng 12 năm 1915. «*Cha rất kính mến, Deo Gratias! Cách đây không lâu, con đã trải qua kỳ khám sức khỏe tập thể và người ta đã cho con một năm dưỡng bệnh vì căn bệnh được xác nhận : thâm nhiễm phổi.*

Chúa thật tốt lành, xin cha cũng hãy tạ ơn Ngài, cùng với tất cả những linh hồn yêu mến Chúa Giêsu. Con mệt mỏi lắm, xin cha tha lỗi nếu con viết thư rất ngắn gọn...» (1/302)

Trên một tấm bưu thiếp có hình một cảnh thường xuân đẹp, Padre Pio cũng gửi cho bà Raffaelina cùng một tin vui y hệt như vậy.

Trở lại Pietrelcina

Ngày 18 tháng 12 năm 1915, ngài trở về Pietrelcina : *«Tối hôm trước, con đã từ Napoli trở về, và chỉ có Chúa mới biết con đã ở trong tình trạng nào, ngài viết cho Bề Trên Tỉnh Dòng của mình, Cha Benedetto. Con xin không nói về quãng thời gian học hỏi khác, rất dài và rất gian khổ, bởi vì con biết rõ Cha Giảng huấn (tức là Cha Agostino) hẳn đã báo cho cha biết mọi điều.*

Con chỉ xin cha dâng lời cảm tạ lên Chúa vì đã không bỏ rơi người tội tớ của Ngài trong thử thách khắc nghiệt ấy và đã không để kẻ thù chạm tới tinh thần của con. Và để tôn vinh Thiên Chúa, con muốn nói rằng: con đã thu được nhiều lợi ích thiêng liêng từ thử thách này hơn là nếu con tham dự một khóa linh thao thánh thiện. Xin Chúc tụng Thiên Chúa, Đáng duy nhất biết làm nên những điều cao cả !

Nhưng con vẫn đang trông chờ một ân sủng khác từ lòng nhân lành của Trời Cao, một ân sủng mà cha cũng mong mỏi không kém gì con. Trong lúc chờ đợi, xin cha giúp con dâng lời cầu nguyện lên Chúa...» (1/303)

Ân sủng ấy, rõ ràng là sự trở lại tu viện của ngài. Trong một bức thư gửi Cha Agostino ngày 20 tháng 12, ngài bày tỏ niềm vui, hy vọng của mình, và khi

nhắc đến hai người mà bà Donna Raffaelina đã nhờ can thiệp để giúp ngài và thúc đẩy quá trình cải tổ, ngài viết: *«Nhưng Thiên Chúa nhân lành, Đáng không muốn công trình của Ngài bị xáo trộn, dù chỉ nhẹ, bởi sự can thiệp của các tạo vật của Ngài, đã làm và sắp đặt mọi sự đến nỗi, trước khi hai người có ảnh hưởng ấy ra tay, Ngài đã hoàn tất mọi việc. Mọi sự đã được thực hiện và Deo Gratias !»* (1/304)

Còn Cha Agostino thì vẫn luôn quay lại cùng một chủ đề. Cha ao ước biết bao cho Padre Pio trở lại tu viện!... «Con yêu dấu trong Chúa Giêsu Kitô, ngài viết cho Padre Pio ngày 20 tháng 12 năm 1915, cha phải bày tỏ hết tâm tư của mình với con, cha không biết liệu Chúa Giêsu có tỏ cho con thấy trái tim cha đau khổ vì con thế nào không, không phải vì lỗi của con, mà vì con cứ ở mãi trong gia đình con một cách không định rõ thời gian. Cha không biết liệu Chúa Giêsu có cho con biết bao nhiêu điều cha phải nghe vì chuyện đó, và bao nhiêu, và những cuộc chiến đấu nào cha phải chịu đựng.

Cha Bề Trên Tỉnh Dòng vẫn luôn và dứt khoát muốn con trở lại tu viện.

Về phần cha, cha không thể lên án quan điểm của cha Bê Trê, mặc dù ý kiến của cha trái ngược với ngài. Với cha, và với một vài người khác, chúng ta tin rằng trường hợp của con là ý muốn của Chúa, mặc dù trong toàn Tỉnh Dòng, có người nói rằng đó là một sự lừa dối của ma quỷ, người khác lại nói đó là vì tình yêu con dành cho quê hương.

Dĩ nhiên, cha không tin những điều đó, nhưng cha phải làm gì, và làm thế nào, để khiến người ta tin điều ngược lại ? Cha biết rõ rằng không nên để tâm đến lời người đời, nhưng, ôi lạy Chúa !... Chẳng phải Chúa Giêsu đã ban cho con biết bao ân sủng rồi sao ? Tại sao lại không ban thêm ân sủng này nữa ? Chẳng phải điều đó sẽ đem lại vinh quang cho Ngài và ơn cứu rỗi cho chúng ta sao ? Vậy nên, con yêu dấu của cha, cha tin rằng ân sủng mà Chúa Giêsu mới ban cho con, khi giải thoát con khỏi thử thách vừa qua, vẫn chưa trọn vẹn. Nó sẽ trọn vẹn khi Ngài cho phép con trở lại với chúng ta. Vậy chúng ta phải cầu nguyện cho điều đó. Chúng ta phải nài xin Ngài. Chúng ta phải mệt mỏi van nài cho đến khi nhận được ân sủng cuối cùng ấy. Nó phải đến trước khi chúng ta được vào Thiên Đàng. Con hãy nói cho cha biết liệu Chúa Giêsu có ban cho chúng ta ân sủng ấy không ? Con đã nói với cha rằng lòng con khao khát điều ấy mãnh liệt, con cảm thấy điều đó tận

sâu trong linh hồn mình, và con chắc chắn rằng Thiên Chúa sẽ nhận lời chúng ta, nhưng là khi nào ? Hãy nói cho cha biết một điều gì đi !...» (1/305)

Nhưng chỉ có Thiên Chúa mới biết khi nào và bằng cách nào vấn đề trở lại tu viện của ngài sẽ được giải quyết. Con người tính toán, nhưng Thiên Chúa định liệu, và Padre Pio là người hiểu điều đó hơn ai hết. Trong một bức thư gửi cô Donna Raffaelina ngày 21 tháng 12 năm 1915, sau khi cảm ơn cô và tất cả những ai đã cầu nguyện cho ngài được giải thoát, ngài sẽ giải thích cái nhìn của Thiên Chúa :

«Cuối cùng, chúng ta có thể hát lên bài Te Deum laudamus. Chúa vô cùng nhân hậu đã thương xót con, bởi vì con hoàn toàn xác tín rằng Ngài như bị buộc phải làm như vậy vì bị quý vị và những người khác van nài quá nhiều. Vì thế, cha xin dâng lời cảm tạ vô biên trước hết lên Cha của Lòng Thương Xót, và sau đó đến cô, cũng như tất cả những người đã xin được cho cha một ân sủng cao trọng như thế.»

Được giải thoát, theo ngài nghĩ, khỏi nghĩa vụ quân sự, giờ đây Padre Pio sẽ làm gì ?

«Cha không muốn phí lời để cảm ơn con, vì con không muốn điều đó, và mặt khác, có thể con sẽ cho rằng như thế là tăng bốc quá mức. Tuy nhiên, trước mặt Thiên Chúa, Cha cảm thấy mình vô cùng biết ơn con và tất cả những người khác. Vậy thì cha chỉ còn biết làm việc trong vườn nho của Chúa với lòng nhiệt thành hơn nữa, vì sự nên thánh của con và của tất cả các linh hồn mà Chúa muốn gửi đến cho cha. Hỡi con gái của cha, có công việc nào tốt đẹp hơn thế không?»

Ngài vẫn luôn có một cái nhìn rất khiêm tốn về bản thân. *«Trong khi chờ đợi, ngài tiếp tục, xin hãy luôn đồng hành cùng con bằng lời cầu nguyện, để Chúa ban cho con điều con còn thiếu. Hãy cầu xin Ngài ban cho con sự thánh thiện trong đời sống mà con còn thiếu vắng. Ôi! Nếu con có thể, chỉ một lần thôi, được nói với tất cả các linh hồn, bằng một giọng mạnh mẽ, như Thánh Tông Đồ dân ngoại : “Hãy bắt chước tôi, như tôi bắt chước Đức Kitô !” (1 Cr 4, 16 ; 11, 1) Nhưng than ôi, con thiếu tất cả, và chính cái “tất cả” đó là điều con mong được bà nài xin nơi Trái Tim Thiên Chúa, cùng với những người khác.»*

Và những lời này, vừa tuyệt vời, vừa khắc nghiệt, cho ta thấy Padre Pio kính trọng và quý trọng biết bao Bí tích Truyền Chức Thánh :

«Mọi thừa tác viên của Chúa đều phải luôn làm việc cho phần rỗi các linh hồn. Không bao giờ họ được phép biết đến sự mệt mỏi. Không bao giờ họ được nói : “Tôi đã làm quá nhiều cho linh hồn của người khác !” Đó là tấm gương của một linh mục Công giáo đích thực. Còn tôi, liệu tôi có thể nói rằng mình như thế mà không sợ nói dối không ? Than ôi, tôi biết rõ bản thân mình quá mà. Trong Nhà của Chúa, tôi đang giữ một vị trí chẳng mang lại ích lợi gì cho các linh hồn khác, và cầu xin Chúa gìn giữ tôi, kéo tôi lại trở nên sự hư mất cho các linh hồn. Dù vậy, trong sự bất xứng của mình, tôi vẫn làm hết sức có thể cho phần rỗi của mọi linh hồn mà Chúa đặt trên đường đời tôi. Nhưng tôi hoàn toàn xác tín rằng, với họ, tôi chỉ mang lại ít lợi ích, hoặc thậm chí không có gì. Xin Chúa giúp tôi hoàn thành bổn phận của mình... !»

Và trong bức thư kế tiếp, gửi từ Pietrelcina ngày 30 tháng 12 năm 1915, ngài nói về việc mình vẫn còn sống với gia đình :

«Cha muốn nói với con, ngài vẫn viết cho Raffaelina Cerase, rằng hoàn cảnh sống ngoài tu viện khiến toàn bộ cuộc sống của cha trở nên cay đắng. Về vấn đề này, cha chưa bao giờ dám cậy vào bản thân mình. Cha đã trình bày trường hợp của mình với những người

khôn ngoan và sáng suốt trong các đường lối của Thiên Chúa, và họ đã trả lời cha rằng, xét theo hoàn cảnh đặc biệt của cha, và cân nhắc kỹ lưỡng mọi sự, thì cha không thể cho phép mình sống trong tu viện mà không trực tiếp dẫn đến một hành động tự sát thật sự.» (2/97)

Trong cùng bức thư ấy, ngài nói về một người tên Francesca, bạn của Raffaelina, mà Chúa vừa gọi về. Khi hay tin người con thiêng liêng ấy qua đời, Padre Pio giải thích rằng ta nên kính nhớ cô ấy, vì cô là một mẫu gương thánh thiện đích thực cho mọi người.

«Hôm nay, cô ấy đã biến mất khỏi tầm nhìn thể lý của chúng ta, nhưng hãy làm cho cô ấy sống trong chúng ta, bằng cách noi theo cô trong việc thực hành các nhân đức và sự thánh thiện, và hãy nhớ lại, đúng hơn là luôn ghi khắc trong tâm trí, điều gì là sự thánh thiện đích thực. Thánh thiện nghĩa là vượt lên chính mình, nghĩa là chiến thắng tất cả những đam mê của ta, nghĩa là thật lòng và liên lý khinh chê chính mình và các sự đời, đến mức sẵn sàng chọn sự nghèo khó hơn là giàu sang, chọn sự nhục nhã hơn là vinh quang, chọn đau khổ hơn là lạc thú. Thánh thiện là yêu tha nhân như chính mình và vì lòng mến Chúa. Thánh thiện, ở điểm này, là yêu cả những người nguyên rửa ta, ghét ta, bách hại ta, đến mức còn làm điều tốt cho họ. Thánh thiện là sống trong

khiên nhượng, vô vị lợi ; là khôn ngoan, công chính, kiên nhẫn, bác ái, khiết tịnh, dịu dàng, siêng năng ; là chu toàn bốn phận của mình không vì mục đích nào khác ngoài việc làm đẹp lòng Chúa, và chỉ để từ Ngài mà nhận lấy phần thưởng xứng đáng.

Tóm lại, thánh thiện, ôi Raffaelina, có một sức mạnh nơi chính nó để, như ngôn ngữ của Sách Thánh nói, biến con người thành Thiên Chúa.»

Và khi nói về người quá cố, Padre Pio thêm rằng :

«Người mà chúng ta hết lòng yêu mến và giờ đây đã khuất bóng, đang cho chúng ta thấy mẫu gương đẹp nhất của sự thánh thiện.» (2/97)

Mà trong bức chân dung đó, làm sao ta lại không nhận ra chính khuôn mặt của Padre Pio ? Thánh thiện, chẳng phải cốt lõi chính là để cho Thần Khí của Chúa Giêsu hoàn toàn chiếm lấy tâm hồn mình, và từ bỏ ý riêng sao ? Chẳng phải là tự làm rỗng mình để được Thiên Chúa đổ đầy sao ?

Một bức thư nghiêm khắc từ Cha Giám tỉnh

Một cách nghiêm khắc hơn nữa, Cha Giám tỉnh, Benedetto, đã viết thư cho Padre Pio vào ngày 24 tháng 12 năm 1915 :

«Chúa Giêsu muốn con chiến thắng cơn cám dỗ đang giữ con ở ngoài nơi Người muốn con ở. Cùng với Chúa Giêsu, chúng tôi đang chờ quyết định của con, vì, xin nói thẳng, thật chẳng gây gương sáng chút nào cho mọi người khi biết một linh mục trở về với thế gian vì lý do sức khỏe. Foggià đang chờ con. Xin hãy sớm ban cho cha niềm an ủi này, và cứu cha khỏi nỗi đau đang đâm như một gai nhọn trong tim cha.» (1/307)

Còn về phần Cha Agostino, ngài đã huy động cả một đạo quân các linh hồn thánh thiện đang vây hãm Thánh Tâm Thiên Chúa qua lời chuyển cầu của Đức Mẹ Pompei để cầu xin cho Padre Pio sớm trở về tu viện...

«Cha sẽ hạnh phúc biết bao nếu con sớm cho cha hay rằng Chúa Giêsu thật sự muốn con sống trong đời đan tu !» (1/308) ngài viết ngày 1 tháng 1 năm 1916.

Và có lẽ để an ủi Padre Pio, hoặc để khiến ngài mỉm cười, vị linh mục tốt lành ấy thêm rằng :

«Vậy thì, khi con viết cho cha câu này : “Thưa Cha, xin đến đón con, Chúa Giêsu muốn như thế, thời gian lưu đày đã kết thúc, ân sủng đã được ban !”, con hãy tin chắc rằng, sau ơn ấy, cha sẽ cầu nguyện, cách bất xứng, và sẽ xin người khác cầu nguyện để những ước nguyện của con được thực hiện, là được bay vào vòng tay Giêsu.

Vâng, cha sẽ cầu nguyện và xin người khác cầu nguyện
để con, trước mặt Chúa Giêsu, không còn sợ mất Người
nữa, có thể chuyển cầu cho cha và cho mọi linh hồn.
Hạnh phúc biết bao là ân sủng đó mà chúng ta sẽ nhận
được từ lòng nhân lành của Chúa Giêsu !» (1/308)

Năm 1916

Padre Pio lâm bệnh.

Padre Pio lại một lần nữa gục ngã vì bệnh tật : *«Con viết cho cha vài dòng này với bàn tay run rẩy, ngài nói với Cha Agostino ngày 5 tháng 1 năm 1916. Chúa Giêsu ngày càng cho con nếm nhiều đau khổ hơn. Xin chúc tụng Người mãi mãi. Con cảm thấy rất yếu, đang phải trả giá cho những cố gắng trong thời kỳ thử thách vừa qua.»* (1/309)

«Xin cho thánh ý của Chúa Giêsu được thể hiện, Cha Agostino hồi đáp. Nhưng cha cầu mong Người còn ban cho con sức mạnh để cầu nguyện và an ủi nhiều linh hồn, trong đó có linh hồn khốn khổ của cha và những linh hồn mà cha luôn ký thác nơi con...

... À, cha hiểu, con rất yêu dấu của cha, rằng Chúa Giêsu muốn con được gắn chặt vào thánh giá, nhưng con đừng sợ, con đang ở cùng Chúa Giêsu, và Chúa Giêsu đang ở cùng con. Hãy hy vọng và luôn tín thác vào Người, luôn thi hành Thánh Ý Người, và con sẽ được cứu rỗi. Cha có cảm giác rằng đoạn kết cuộc lưu đầy trần thế của con không còn xa nữa. Chúa Giêsu không nói gì với con sao?... Nhưng, cùng với các linh hồn đạo đức, cha vẫn kiên trì tin tưởng để xin từ lòng

nhân lành Thiên Chúa cho con sớm trở lại với chúng ta.»

Tại San Marco la Catola, một tu sĩ già đang hấp hối : Cha Francesco Maria da Savignano Greci. Ngài đã bay về cõi vĩnh hằng vào ngày 16 tháng 2 năm 1916. Nhưng trước đó, ngài đã chịu nhiều đau đớn và được các anh em đồng tu bao quanh bằng những lời cầu nguyện và tình thương mến. Ngài là một khuôn mặt lớn trong Tỉnh Dòng tại Foggia. Cha Agostino đã đặc biệt phó thác ngài cho sự chuyển cầu của Padre Pio, người vốn rất quý mến ngài.

Padre Pio viết ngày 14 tháng 1 năm 1916 : *«Trong sự bất xứng của mình, con không ngừng dâng những lời cầu nguyện nghèo hèn lên trước ngai Thiên Chúa cho ngài. Con cũng cầu xin Lòng Thương Xót Chúa cho cha ấy còn được lưu lại trần gian thêm một thời gian. Nhưng cha hỏi con làm sao đây ? Con không nghĩ là lời con sẽ được nhận lời trong chuyện này. Và thành thật mà nói, con cảm thấy rất miễn cưỡng khi cầu xin như vậy, vì con có cảm tưởng rằng người ta đang cố giữ một người trong tù trong khi cha ấy đã gần chạm đến sự tự do, sau khi đã trả xong mọi hình phạt.»*

«Dù sao đi nữa, con sẽ không ngừng cầu nguyện, chỉ để vâng lời cha, vì cha muốn như vậy.» (1/311)

Vì Padre Pio biết rõ, có lẽ rõ hơn bất kỳ ai khác, rằng chúng ta không được dựng nên cho thế gian này, mà quê hương đích thực của chúng ta ở một nơi khác, trong niềm vui và ánh sáng của Thiên Chúa.

Còn về cái chết của chính ngài, dù ngài khao khát nó đến sớm, thì nó vẫn chưa vội đến đúng hẹn. «Sự kết thúc của cuộc lưu đày trần thế còn xa lắm, Cha Agostino viết cho ngài ngày 16 tháng 1 năm 1916... và khi nào thì cuộc lưu đày tạm thời của đời sống đan tu sẽ kết thúc ?.. Im lặng !.. Im lặng vĩnh cửu ! Đó chính là nguyên nhân của nỗi sầu khổ nơi cha. Sao con còn im lặng ? Tại sao Chúa Giêsu vẫn chưa nhận lời cầu nguyện của những linh hồn được Người ưu ái nhất ?»

Cha Agostino không còn hiểu gì nữa...

Để thêm phần rối rắm, Cha Agostino đã viết thư cho Donna Raffaelina để tìm hiểu tin tức về khả năng Padre Pio trở lại tu viện. Cha nghĩ rằng có lẽ ngài đã tiết lộ điều gì đó với cô ấy... «Hãy hỏi thánh tử của chúng ta - ngài viết ngày 12 tháng 1 năm 1916 - xem những người thông thái và sáng suốt mà ngài nói đã xem xét trường hợp của ngài là ai. Nếu đó chính là cha và cha Giám tỉnh, thì cha xin nói rõ rằng chúng ta chỉ chịu đựng, chứ không chấp thuận, việc ngài ở lại quê nhà. Hơn nữa, cha Giám tỉnh đã làm mọi cách để đưa ngài trở lại tu viện,

và có một ngày đã nói thẳng mặt ngài : ‘Con ơi, con ở đây là trái với ý cha !’ Vậy thì...» Và Donna Raffaelina, chẳng biết làm gì khác, đã gửi cho ngài chính bức thư Padre Pio đã viết cho cô.

«Cha yêu con thật lòng, và rất nhiều nữa, con biết mà, Cha Agostino viết tiếp, Chúa Giêsu là chứng nhân. Người đã thắt chặt giữa cha và con một mối dây liên kết đến nỗi cha không thể quên con, dù có muốn. Vậy nên cha phải nói hết với con. Vài ngày trước, cha đã viết cho Donna Raffaelina để hỏi tin tức về con. Người con thánh thiện của Chúa Giêsu đã gửi cho cha thư của con đề ngày 30 tháng 12. Cha đã rất ngạc nhiên khi biết rằng sự lưu lại ngoài tu viện của con là một trường hợp đã được chấp thuận bởi những người thông thái và sáng suốt trong đường lối của Thiên Chúa. Nói cho cha biết, con ơi, những người đó là ai ? Chắc chắn, cha không phải là một trong số họ, và hơn nữa, cha chưa bao giờ chấp thuận mà chỉ khoan dung hoàn cảnh hiện tại của con. Và cha Giám tỉnh cũng đã bày tỏ quá rõ ràng ý của ngài. Vậy thì, những người đó là ai ? Cha không biết, với cha đó là một điều bí ẩn, và cha xin vâng theo thánh ý Thiên Chúa. Nhưng ai mà biết được, có lẽ cha Giám tỉnh có lý khi nói rằng sự trở về của con còn tùy thuộc vào quyết tâm hy sinh của chính tinh thần con...

Con nói rằng trở về tu viện chẳng khác gì tự sát. Nhưng cha không tin điều đó, vì khi vâng lời bề trên, Thiên Chúa không thể kể điều gì xảy ra như một tội lỗi gây ra. Vâng phục là trên hết, và vượt trên mọi sự. Đó là một nguyên tắc vững chắc của đời sống hoàn thiện Kitô giáo, điều mà con còn biết rõ hơn cả cha !...

... Rồi sẽ đến ngày Chúa Giêsu cho phép con nói với cha : «Cha ơi, xin hãy đến đón con !» (1/312)

* * *

Quả thật, không ai hiểu thấu được nỗi lòng của Cha thánh Padre Pio. Không ai có thể đo lường được linh hồn ngài đang chìm đắm đến mức nào trong xáo trộn và đau khổ của cuộc thanh luyện, và không ai có thể bước theo ngài trên con đường Thập Giá của riêng ngài. «*Nguyện xin Chúa Giêsu luôn ở với cha và ban cho cha một sự hiểu biết rõ ràng về tình trạng nội tâm thật sự hiện tại của con, điều mà con sắp nói với cha, Amen !*» Đó là lời mở đầu một bức thư mà Padre Pio gửi cho Cha Agostino vào cuối tháng Giêng năm 1916. Không biết chính xác ngày nào, vì trong cơn bối rối, Padre Pio đã không ghi gì cả, nhưng bức thư được gửi trong một phong bì có dấu bưu điện ngày 27 tháng 2, như là thư hồi âm cho một lá thư mà Cha Agostino đã gửi cho ngài vào ngày 20 tháng 1, trong đó ngài kể vắn

tắt về chuyến đi đến Foggia để chào vị Bề Trên Tổng quyền, Cha Venanzio de Lisle-en-Rigault.

«Linh hồn con, từ lâu rồi, ngày cũng như đêm, đã chìm sâu trong đêm tối sâu thẳm của tinh thần, Padre Pio viết tiếp. Bóng tối thiêng liêng đối với con kéo dài suốt những giờ rất dài, những ngày rất dài, và thường là cả những tuần lễ trọn vẹn.

Trong khi con ở trong đêm tối này, con không thể nói với cha con đang ở trong hỏa ngục hay luyện ngục. Những khoảnh khắc mà một chút ánh sáng chiếu xuống tâm trí con thì rất ngắn ngủi, và ngay khi con vừa tự hỏi mình đang ở đâu, thì con lại bất ngờ rơi vào nhà tù u tối ấy. Ngay lập tức, con mất hết ký ức về những ân huệ mà Chúa đã quảng đại ban cho linh hồn con. Vĩnh biệt những sự ngọt ngào mà Chúa đã làm cho linh hồn say mê ! Hương vị của sự hiện diện khả ái của Thiên Chúa, nơi mà linh hồn từng tận hưởng, giờ ở đâu ? Tất cả, tất cả đều biến mất khỏi trí khôn và linh hồn. Đó là một sa mạc mênh mông của bóng tối, của chán nản, của sự chai lỳ, là quê hương của cái chết, là đêm tối của sự bị bỏ rơi, là hang động của nỗi cô đơn. Linh hồn tội nghiệp nằm đó, thật xa cách với Thiên Chúa của mình, và chỉ còn lại một mình với chính nó.»

Và Padre Pio lại tiếp tục mô tả mọi nỗi đau tinh thần của mình : không thể hướng ánh nhìn về những sự trên cao, ngay cả những việc đơn giản nhất cũng khiến ngài chán chường. Ánh sáng Thiên Chúa dường như lẫn tránh. Ý chí cũng rời bỏ ngài. Trí nhớ thì mờ mịt, và ngài cảm thấy mình hoàn toàn không còn khả năng yêu thương. Trong tình trạng ấy, Thiên Chúa dường như thật xa vời, gần như là xa lạ, và Padre Pio thậm chí nghĩ rằng mình không còn yêu mến Thiên Chúa nữa. Đó là một sự dày vò không thể chịu nổi, mà ngài không nhìn thấy hồi kết...

«Chính tại nơi đó, ngài tiếp tục, linh hồn, bị khuấy phục bởi kinh hoàng và sợ hãi, không còn biết làm gì để tìm được Thiên Chúa của mình, liền kêu lên, vật lộn với Chúa mình rằng : «Lạy Chúa, lạy Thiên Chúa của con, sao Ngài bỏ rơi con ?»

Nhưng than ôi, nỗi kinh hoàng khủng khiếp ! Không một ai, ngay cả tiếng vọng, cũng không đáp lời trong khoảng trống mà linh hồn cảm thấy bên trong chính mình.

Những cực hình luân lý ấy dường như không bao giờ kết thúc, linh hồn cảm thấy như bị giam trong một bức tường bằng đồng. Nó tưởng chừng như mọi sự sẽ chấm dứt trong sự thất bại của mình.

Rồi đến lúc minh chứng cho sự bất tử... và linh hồn, cuối cùng bị khuất phục, thốt lên : *«Không phải ý con, lay Đức Giêsu rất dịu dàng, mà là ý của Ngài được thực hiện !»* (1/314)

Về phần bức thư ngày 30 tháng Mười Hai, bức thư đã làm Cha Agostino tội nghiệp hoảng hốt, vì tưởng mình là người duy nhất hướng dẫn Padre Pio, thì ngài quả thực đã nhắc đến :

«Những gì con đã viết cho người ấy ở Foggia là sự thật, nhưng việc nêu tên ở đây, bằng văn bản, thì con không được phép. Nếu chúng ta được gặp lại, mọi chuyện sẽ được nói trực tiếp. Con chưa bao giờ tin tưởng vào chính mình, và trước lương tâm con, con có thể khẳng định rằng con chưa bao giờ thực hiện một bước đi nào mà không có lời khuyên của người khác. Và, đặc biệt là với một số bước con đã trót thực hiện, con luôn trở lại để xin những ánh sáng mới từ tất cả những người con đã gặp.» (1/314)

Nhưng, thực sự, những người đó là ai ? Ai đã cho ngài những lời khuyên ấy ? Lúc này, Cha Agostino vẫn chưa biết. Và thực sự, liệu ngài có bao giờ biết được không ?

Dù sao đi nữa, với tình cảm quen thuộc của mình, Cha Agostino đã hồi âm cho Padre Pio bằng một bức thư dài đề ngày 29 tháng Giêng năm 1916. Ngài không thể nào quên người con thiêng liêng của mình, vì có quá nhiều điều gắn kết hai người với nhau, và Cha Agostino đã nói rõ điều đó : «Từ giây phút mà Đức Giêsu, chỉ vì lòng nhân lành của Ngài, đã cho cha biết đôi chút về những ơn phúc Ngài đã ban cho con cách nhưng không, cha không thể xóa bỏ ký ức về con. Cha luôn nghĩ đến con, luôn giới thiệu con với Chúa trong sự bất xứng của cha, và cha phải trao cho con, hết sức mình, điều gì là tốt đẹp cho con.»

Và chính vì thế, ngài giải thích, những bức thư của ngài luôn muốn rõ ràng và chính xác, đồng thời cũng thật đầy tình phụ tử.

«Cha phải trả lời gì đây cho bức thư cuối cùng của con ? ngài tiếp tục. Về tình trạng nội tâm của linh hồn con mà con đã miêu tả, cha nói thật rằng không có gì đáng để tuyệt vọng. Tình trạng này là do Thiên Chúa cho phép: vậy thì xin cho Thánh Ý chí thánh của Người được thực hiện. Con không còn gì khác ngoài việc kêu lên cùng Chúa, khi con có thể : «Lạy Chúa con, xin cho Thánh Ý của Ngài được hoàn tất nơi con, xin ban cho con ơn không xúc phạm đến Ngài, con muốn yêu mến

Ngài và con vẫn luôn yêu mến Ngài, cho dù linh hồn con đang ở trong tình trạng nào đi nữa, cho dù Ngài muốn xử trí linh hồn con cách nào đi nữa. Lạy Chúa Giêsu của con, con thuộc về Ngài, Ngài thuộc về con, xin đừng bỏ rơi con !» Con phải cố gắng khơi dậy những tâm tình ấy, và những tâm tình tương tự, trong linh hồn con đang ở trong đêm tối khủng khiếp mà con đã miêu tả. Cha biết rằng đêm tối ấy chỉ có thể được soi sáng trọn vẹn khi Thiên Chúa muốn, nhưng linh hồn, trong những khoảng sáng (mà chắc chắn không thể thiếu), phải cố gắng đáp lại ý muốn Thiên Chúa, và tuyên xưng rằng mình luôn yêu mến Thiên Chúa và không đánh mất tình yêu thánh thiện ấy vì bất kỳ hoàn cảnh nào xảy đến. Không phải vậy sao? Chính là như thế và không thể khác nếu linh hồn muốn nếm trải được Chúa Giêsu và muốn cứu rỗi chính mình.»

Lại là vấn đề cũ !

Nhưng, một lần nữa, Cha Agostino lại tiếp tục thúc giục: vậy thì đến bao giờ Padre Pio mới quyết định trở lại tu viện ? Các bề trên nghi ngờ đây là một sự tấn công tinh vi từ ma quỷ, trong khi thực tế lại hoàn toàn khác ! Chính Thiên Chúa, trong những ý định mầu nhiệm của Người, đã muốn Padre Pio sống ẩn dật như thế. Mỗi lần người ta tính chuyện đưa ngài trở về với một đời sống

mà các bề trên cho là bình thường hơn, thì một biến cố lại xảy đến, phá tan mọi nỗ lực trở lại. Mà Thiên Chúa thì hành động qua các biến cố.

«Hãy nghe đây, con trai của cha, Cha Agostino tiếp tục, đó là một nguyên tắc không thể lay chuyển trong kế hoạch cứu độ của chúng ta, sự vâng phục phải được đặt lên trên tất cả mọi lý lẽ của thế gian. Thế thì, quyền bính đã nói rất rõ về việc con phải trở lại dòng. Do đó, bất kỳ lời khuyên nào từ bất kỳ ai khác cũng không thể tạo ra ngoại lệ. Quyền bính có thể sai, nhưng sự vâng phục thì không bao giờ sai. Chính Thiên Chúa cũng chưa bao giờ miễn trừ vị thánh nào khỏi sự vâng phục quyền bính.

Trong trường hợp của con, Cha Giám tỉnh đã đi đến mức nói rằng tinh thần của con đang bị một ảo tưởng của ma quỷ mê hoặc và con cần phải chiến thắng điều đó. Cha muốn con biết rằng chính Giám tỉnh cũng tin là những ơn lành mà Chúa Giêsu ban cho con là có thật, nhưng về việc con tiếp tục sống ngoài tu viện, ngài tin rằng đó là một cái bẫy của kẻ thù, bởi vì bề trên phải được vâng phục bất chấp mọi lý do trái ngược.

Phần cha, cha nói rằng quyền bính phải được đặt lên trên không chỉ trong các mệnh lệnh, mà cả trong những lời khuyên. Vậy tại sao con lại không tin, hoặc không

cảm thấy mình có đủ sức để thực hiện ý muốn rõ ràng của Cha Giám tỉnh ?»

Và Cha Agostino tội nghiệp thú nhận rằng ngài không còn hiểu gì nữa. Có lúc, Padre Pio tâm sự với ngài về ước muốn được trở lại tu viện ; những lúc khác, ngài lại khẳng định rằng mình không thể làm được điều đó... Vậy thì đâu là câu trả lời ? Nếu điều này đến từ Chúa Giêsu, tại sao Người không giải quyết vấn đề ấy? Nếu đến từ ma quỷ, tại sao không thể chiến thắng nó? Nhưng có lẽ... Padre Pio không còn cầu nguyện để xin ánh sáng ấy nữa ?... Cha Agostino không thể chấp nhận giả thuyết này, vì “mọi điều đều được xin vì vinh quang Thiên Chúa và phần rỗi các linh hồn”.

«Biết bao linh hồn thân yêu đối với Chúa Giêsu đang cầu nguyện cho con, ngài tiếp tục, và con, trước mặt Người, con biết rõ họ. Vậy thì tất cả những lời cầu nguyện đó sẽ trở nên vô ích sao ? Cha nói thật với con rằng cha chưa đánh mất niềm tin (và nhờ ơn Chúa, cha sẽ không đánh mất) vào việc đạt được ơn đó !» (1/315)

Cuộc lưu đày sắp kết thúc ! - Chiến thuật của Cha Agostino

Hai ngày sau, vào ngày 31 tháng Giêng năm 1916, cha linh hướng lại cầm bút lên. Ngài tin rằng mình đã tìm

ra cách để đưa Padre Pio trở lại... Bà Donna Raffaelina đang nguy kịch. Bà đã trải qua một cuộc phẫu thuật tại Bologna, nhưng căn bệnh vẫn tiếp tục tàn phá thân xác bà, bà bị ung thư. Trước khi chết, bà mong ước được gặp Padre Pio, được thấy gương mặt của ngài.

«Chính bà ấy đã nói trực tiếp với cha, Cha Agostino viết, rằng trước khi qua đời, bà hy vọng được biết con và được con đến thăm, một ân huệ mà người phụ nữ tốt lành Francesca đã không có được.

Con nghĩ sao ? Riêng cha, cha tin rằng chính Chúa Giêsu muốn điều đó. Người sẽ ban cho con ơn để thực hiện chuyến đi đến Foggia. Hơn nữa, con đã hứa với Donna Raffaelina rồi. Khi con xin bà cầu nguyện cho con, con đã nói chính miệng lúc kiểm tra quân dịch : nếu Chúa Giêsu ban cho con ơn ấy, chúng ta sẽ gặp nhau và làm quen với nhau.

Vậy thì, cha nghĩ rằng Chúa Giêsu đã tạo cơ hội để con giữ lời hứa. Con không muốn an ủi một linh hồn đáng thương sao ? Con sẽ để cho bà ấy rời khỏi thế gian này với nỗi buồn ấy ư ? Có thể bà không xứng đáng với ơn đó ? Con không có chút nợ nào với linh hồn ấy, người đã cầu nguyện rất nhiều và vẫn đang cầu nguyện cho con sao ?...»

Cha Agostino quả là rất khéo léo trong việc làm Padre Pio mỉm cười !

«Donna Giovina (em gái của Raffaelina) nói với cha rằng họ sẽ chịu toàn bộ chi phí chuyến đi. Cha Giám tỉnh không những đồng ý mà còn rất vui mừng. Còn cha thì sẵn sàng làm bất cứ điều gì con muốn. Nếu con quyết định đi, chỉ cần báo cho cha biết, kể cả bằng điện tín. Cha sẽ đến đó, hoặc sẽ chờ con ở Benevento. Con có thể thu xếp sao cho tiện nhất. Cha hy vọng sẽ không nhận được câu trả lời từ chối.»

Cha đã định đón Padre Pio tại Benevento... Đó là một quyết định khôn ngoan và thận trọng của Cha Agostino! Ngài vẫn còn nhớ rõ cái ngày mà, khi tưởng rằng mình đến để đưa Padre Pio đi, thì có người ở Pietrelcina đã thực sự dọa đánh ngài - *nui vi rumpimo la faccia* ! Những lời đe dọa như thế còn được lặp lại nhiều lần. Vì dân làng Pietrelcina không muốn, dù chỉ là trong ý nghĩ, phải chia ly với người mà họ gọi là *santariello nostro*, “vị thánh nhỏ bé của chúng tôi”.

«Vả lại, Cha Agostino tiếp tục, cha nghĩ rằng mình phải nói rõ, phải nài xin và bày tỏ cách công khai ý nguyện của mình là làm vui lòng linh hồn nghèo khó và thánh thiện ấy. Biết bao an ủi cho hai con người ấy nếu họ được gặp con. Liệu Chúa Giêsu có ban cho họ sự

ủi an đó chẳng ? Cha đang hồi hộp chờ quyết định của con, kể cả nếu con trả lời bằng điện tín.» (1/316)

Đồng ý !

Phản hồi đã không đến muộn. Padre Pio chấp nhận đi. *«Con để cha tưởng tượng cảm xúc mãnh liệt mà thư của cha đã gây cho con qua những tin tức mà nó mang lại, dù rằng con đã phần nào chuẩn bị trước trong một thời gian, ngài viết ngày 3 tháng 2 năm 1916. Nhưng con rất tiếc vì lúc này không thể thực hiện được ước nguyện đạo đức của người phụ nữ tội nghiệp ấy. Đó cũng là ước muốn của con, dù con không lường trước được những kết quả đầy hy vọng của nó. Bên cạnh những tai ương khác, con còn mắc phải một cơn cúm nặng khiến con không thể làm được gì. Nhưng vì cha nói rằng dường như Chúa Giêsu muốn con đến thăm người ấy, nên chỉ cần Chúa cho con hồi phục đôi chút, con muốn thực hiện chuyến đi đó. Có thể con sẽ đi cùng với ai đó, như vậy sẽ giúp cha tránh khỏi sự khó xử không nhỏ.»* (1/317)

... Vì Padre Pio cũng biết rất rõ rằng dân làng Pietrelcina sẵn sàng làm mọi thứ để ngăn cản ngài ra đi, và họ tỏ ra nghi ngờ với Cha Agostino tội nghiệp.

Niềm vui của Cha Agostino thật lớn lao ! «Vây là con đã hứa với cha rằng, ngay khi Chúa Giêsu cho con cảm thấy khá hơn, con sẽ thực hiện chuyến đi an ủi và cứu rỗi biết bao linh hồn ? ngài viết ngày 5 tháng 2 năm 1916. Cha coi đó, dĩ nhiên, như một lời hứa và nhân danh Chúa Giêsu, cha cầu xin con hãy giữ ý định hoàn thành nó càng sớm càng tốt. Ngay hôm nay, cha đã viết thư cho linh hồn ấy và báo tin vui ngọt ngào rồi...»

Nhưng Padre Pio hãy yên tâm, ngài không sợ dân làng Pietrelcina đâu. Họ không khiến ngài sợ hãi ! Và hơn nữa, Cha Agostino tiếp tục :

«Con hỏi cha ý kiến về việc con muốn miễn cho cha khỏi đi cùng con. Nhưng với lòng yêu thương chân thành, cha nói với con rằng mọi lý do đều ủng hộ quyết định chính cha phải là người đi cùng con.

Trước hết, chính người phụ nữ ấy đã nói rõ với cha rằng chính cha phải đi cùng con, bà ấy không muốn thấy con đi với người khác. Thứ hai, không lâu nữa, cha sẽ phải đến Benevento theo lệnh của Cha Giám tỉnh, để giải quyết một việc của tỉnh dòng tại Tòa Tỉnh trưởng. Cha có thể tận dụng cơ hội đó để tháp tùng con.

Thứ ba, chắc chắn con sẽ phải lưu lại Foggia vài ngày, vì người phụ nữ ấy sẽ không hài lòng với một lần thăm

duy nhất, và bà ấy không thể chấp nhận điều đó. Hơn nữa, bà ấy hẳn sẽ mong con dâng một vài thánh lễ trong nhà nguyện gia đình của bà. Tóm lại, sẽ có vài buổi hội thảo thiêng liêng cần diễn ra. Cuối cùng, còn phải đến viếng thăm đền thánh Đức Maria Đội Triều Thiên nữa...»

(Đó là một đền thánh nằm cách Foggia khoảng mười hai cây số. Tại đây, nhờ một phép lạ kỳ diệu, người ta đã tìm thấy một bức tượng Đức Mẹ đội triều thiên nằm trên một cây sồi.)

«... Tóm lại, Cha Agostino tiếp tục, sẽ mất một thời gian nhất định. Vì thế, nếu ai đó từ chỗ con đi cùng con, thì họ sẽ không thể lưu lại ở Foggia vài ngày, nhất là khi có một sắc lệnh được ban hành vài năm trước cấm thân nhân của các tu sĩ và những người thế tục lưu trú quá hai ngày sau khi đến.»

Nhưng vị Cha Agostino tốt bụng này thực sự muốn hướng đến điều gì ? Mục đích của ngài là gì ? Liệu Padre Pio có linh cảm được điều gì không ?...

«Vì thế, lý do cha phải đi cùng con là điều không thể bàn cãi ; và hơn nữa, tại sao lại từ chối cha niềm an ủi đó ? Ai biết được bao giờ chúng ta mới lại có dịp gặp nhau lần nữa ?» (1/318)

Dĩ nhiên, cần phải giữ kín chuyện này, ở khắp nơi phải nói rằng cuộc viếng thăm bà Raffaelina là mục đích duy nhất của chuyến đi này, và Cha Agostino đã rất cẩn thận giải thích điều đó với Padre Pio. Một cách chính thức - và thực tế đó chính là sự thật ! - Padre Pio sẽ đến Foggià, được tháp tùng bởi cha linh hướng của ngài, vì Cha Giám tỉnh muốn gặp ngài và đã cho gọi ngài đến.

Padre Pio đã hồi đáp ngày 8 tháng 2 : *«Tình hình đã khá hơn một chút.»* Ngài tỏ ý sẵn sàng đáp lại lời kêu gọi của Cha Agostino, đồng thời hy vọng Chúa sẽ làm cho tay của ngài nhẹ hơn. *«Con xin báo với cha rằng con hoàn toàn sẵn lòng cho chuyến đi này. Con để cha quyết định chọn ngày và giờ. Xin cha sắp xếp mọi việc theo như Chúa muốn. Con chỉ xin cha lưu ý rằng vào ngày lễ, con phải có mặt ở đây để dâng Thánh Lễ, vì sự hiện diện của con là hoàn toàn cần thiết cho việc ấy...»* (1/319)

Nhưng Padre Pio đừng lo lắng gì về Thánh Lễ ấy, ngài sẽ phải để người khác thay thế ! Khi thông báo các chỉ dẫn cuối cùng cho chuyến đi sắp tới, Cha Agostino nói rõ :

«Từ Foggià, cha sẽ báo cho con biết ngày, giờ và cách thức thực hiện chuyến đi. Tuy nhiên, cha xin con hãy

sắp xếp để có người thay con dâng Thánh Lễ vào ngày lễ, bởi cha không chắc liệu chúng ta có thể kết thúc sớm được không ; chính con cũng hiểu rằng điều này không hoàn toàn phụ thuộc vào ý muốn của chúng ta.» (1/320)

Bénévent - Foggia... Một cuộc viễn chinh thực thụ!

Ngày 13 tháng 2, Cha Agostino đã có mặt tại Foggia. Ngài gửi cho Padre Pio những chỉ dẫn cuối cùng cho chuyến đi... người ta có cảm giác như đây là một cuộc viễn chinh thực sự, vì mọi chuyện có vẻ quá phức tạp.

«Sáng nay, cha đã đến đây, ngài viết, Donna Raffaelina đang yếu lắm, nhưng cô ấy hoàn toàn phó thác. Xin Chúa Giêsu nâng đỡ cô trong những đau khổ của mình. Tuy nhiên, cô ấy đã được an ủi rất nhiều khi biết rằng Chúa Giêsu ban cho cô ân sủng được gặp con nhờ chuyến viếng thăm của con tại đây. Vì thế, cha hy vọng rằng Chúa Giêsu sẽ ban cho con đủ sức khỏe để thực hiện chuyến đi này.

Vậy thì, ngay khi nhận được thư này (có thể là sáng thứ Ba), con hãy gửi cho cha một bức điện tín.

Chuyến đi có thể thực hiện như sau : con, vào sáng thứ Tư, đi chuyến tàu lúc bảy giờ, sẽ xuống tại Bénévent. Còn cha, đi chuyến tàu trực tiếp lúc sáu giờ, xuất phát

từ đây, và chúng ta sẽ gặp nhau tại Bénévent. Con chỉ cần mua vé đến Bénévent thôi. Phần còn lại, cha sẽ lo liệu.

Nếu chúng ta tìm được chuyến nối tuyến ngay, thì chúng ta sẽ đi liền, nếu không, chúng ta sẽ đón chuyến tàu thuận tiện khác.

Vì vậy, con hãy gửi điện tín cho cha vào thứ Ba và chúng ta sẽ gặp nhau vào thứ Tư tại Bénévent.» (1/321)

Nhưng thực tế, mãi đến thứ Năm, ngày 17 tháng 2, Padre Pio mới rời Pietrelcina. Ngày 13, ngài đã làm phép Rửa cuối cùng trong giáo xứ, như sách sổ rửa tội vẫn còn ghi lại. Chuyện gì đã xảy ra ?

«Con nhận được thư cha, ngài viết vào thứ Ba, ngày 15 tháng 2, gửi Cha Agostino, và vì những lý do nằm ngoài ý muốn của con, mà con sẽ giải thích trực tiếp khi gặp cha, con không thể đến vào sáng mai được.

Chúng ta hãy thống nhất lại nhé. Sáng thứ Năm, con sẽ đi chuyến tàu đến Bénévent vào khoảng tám giờ và tại đó, con sẽ đợi cha.

Râu Xanh đã cướp mất của chúng ta một ngày ! Nhưng xin cho Thánh Ý Chúa được thể hiện !

Hẹn gặp cha vào thứ Năm. Trong vội vã, con kính chào cha với tất cả lòng yêu mến dạt dào trong tâm hồn. Người con của cha, Fra Pio.» (1/322)

* * *

Ngài không hề biết, Padre Pio của chúng ta, rằng thời gian ở Pietrelcina của ngài sắp kết thúc, rằng cuộc lưu đày của ngài, như chính ngài gọi, sắp chấm dứt, và rằng chẳng bao lâu nữa, ngài sẽ trở lại đời sống tu viện, điều mà các bề trên của ngài cho là hợp lẽ hơn. Nhưng rốt cuộc, điều gì đã xảy ra ? Diễn tiến của những sự kiện này gần như khiến người ta nghĩ đến một cái bẫy, một cuộc dàn dựng, nếu như chúng ta không nhận ra, như vẫn thường thấy, bàn tay của Thiên Chúa trong đó. Thật vậy, đôi khi Chúa dùng cả sự tinh ranh, dù vô tội, của con người để thực hiện ý định của Người. Và có vẻ như lần này, chính là trường hợp đó !

Để minh chứng điều ấy, chúng ta xin trích lại vài dòng mà Cha Agostino ghi trong Nhật ký của ngài, về việc Padre Pio trở lại tu viện. Đó là một *lời thú nhận chân thành* mà ngài gửi đến cho chúng ta :

«Lý do khiến Padre Pio phải ở lại Pietrelcina gần sáu năm trời chưa bao giờ được biết rõ. Lý do bên ngoài là vì bệnh tật, nhưng người ta không bao giờ biết được lý

do thực sự tại sao Chúa lại cho phép điều đó xảy ra. Có lẽ chính Padre Pio đã biết điều đó qua một mặc khải từ Thiên Chúa trong thời gian ở quê nhà, bởi vì ban đầu, chính ngài cũng đau khổ, bối rối, và ngài nghĩ rằng mình đã bị tách khỏi thánh Phanxicô. Một ngày kia, khi tôi hỏi, ngài trả lời : “Thưa cha, con không thể nói, vì như thế sẽ là thiếu bác ái !” Tôi không gắng hỏi thêm, vì tôi biết ngài luôn thành thật và chỉ nói những điều Chúa cho phép được nói. Trong lúc ấy, chúng tôi vẫn cầu nguyện cho ngài được trở về tu viện mãi mãi, và đây là cách mà Chúa đã nhận lời : tôi đã phó thác điều đó cho ba, bốn linh hồn đạo đức, xin họ cầu nguyện theo ý tôi, nhưng ban đầu không nói rõ. Sau đó, tôi dần tiết lộ điều gì đó một cách kín đáo cho vài người. Một hôm, tôi nói chuyện với Donna Raffaelina Cerase, một linh hồn thực sự tốt lành và hoàn toàn thuộc về Chúa Giêsu. Cô ấy nói thẳng với tôi : “Thưa cha, xin đưa ngài về lại tu viện và để ngài giải tội, ngài sẽ làm được nhiều điều tốt.” Tôi kể cho cô tất cả những khó khăn chúng tôi từng gặp cho đến lúc đó. Tuy nhiên, tôi nói thêm, điều cần thiết là cầu nguyện, nài xin lòng nhân hậu của Thiên Chúa, và gần như phải hy sinh chính mình để Cha có thể trở lại tu viện, để chúng tôi không phải tiếp tục gửi ngài về nơi quê nhà nữa. Lúc ấy là tháng Hai năm 1916. Trên đường ghé qua Foggia và đến thăm cô gái đó, tôi thấy

cô đang bệnh. Cô nghĩ rằng mình sắp qua đời và yêu cầu tôi sắp xếp để được gặp Padre Pio, bằng cách mời ngài đến Foggià. Khi trở về San Marco la Catola, tôi bàn chuyện này với Cha Bề trên giám tỉnh, Cha Benedetto, người cho rằng chuyện này rất khó, nói rằng Padre Pio sẽ không rời Pietrelcina. Tuy vậy, tôi vẫn viết thư cho Cha, và ngài đã đồng ý. Với sự vâng lời của Bề trên và chi phí do gia đình Cerase chịu, tôi đã đến đón Padre Pio tại ga Bénévent. Đó là ngày 15 tháng 3 năm 1916... (ở đây, Cha Agostino nhầm. Ngày chính xác là 17 tháng 2 năm 1916.)... Tôi đã đưa Cha đến Foggià, nơi mà lúc đó Cha Bề trên đang hiện diện để thực hiện cuộc viếng thăm chính thức Tỉnh dòng. Ngay trong ngày hôm đó, tôi đã đưa Padre Pio đến thăm Donna Raffaelina. Cha Giám tỉnh nói với ngài rằng ngài sẽ ở lại Foggià mãi mãi, còn sống hay đã chết. Padre Pio vâng lời đến mức liền xin tôi một tấm bưu thiếp để viết về nhà, xin gửi đồ đặc cá nhân để thay đổi. Padre Pio đã chăm sóc cho bệnh nhân Donna Raffaelina. Nhiều lần, ngài đến dâng lễ tại nhà nguyện của cô và ban Mình Thánh Chúa cho cô. Cô đã lãnh nhận mọi bí tích từ ngài và qua đời một cách thánh thiện vào rạng sáng ngày 25 tháng 3. Trong một lần trò chuyện, người ta nghe Donna Raffaelina kêu lên: “Cha ơi, xin cho con được chết và về với Chúa Giêsu trước cha, vì từ trên trời, con sẽ nghĩ đến cha !...”

Padre Pio ở lại Foggia. Khi tôi ghé qua đây để lên đường ra trận, tôi thấy ngài đang nằm trên giường với căn bệnh quen thuộc của mình. Khi tôi hỏi, ngài đã nói riêng với tôi về Donna Raffaelina : *“Tàn nhẫn thay, giờ đây cô ấy lại nói với tôi rằng cô không thể làm gì cho tôi nữa, rằng tôi phải cam chịu !”*

Tuy nhiên, tôi có thể khẳng định rằng linh hồn thánh thiện ấy đã hiến dâng chính mình vì Padre Pio, để ngài có thể trở lại tu viện một cách dứt khoát và mang lại nhiều ích lợi cho các linh hồn qua việc giải tội.” (Nhật ký của Cha Agostino da San Marco in Lamis, tr. 68-70)

Ai đã từng nói rằng “điều phụ nữ muốn, thì Thiên Chúa cũng buộc phải muốn?”... vì như ta thấy, chính lời cầu nguyện và sự dâng hiến của Donna Raffaelina đã giúp Padre Pio được trở lại tu viện vĩnh viễn.

* *

Và thế là, sau gần bảy năm ở lại Pietrelcina, Padre Pio rời khỏi quê hương, gia đình, người mẹ yêu dấu, bạn bè và đồng hương, những người luôn chăm sóc ngài một cách cẩn thận và đầy trù mến. Quê hương, ngài sẽ luôn mang trong tim, không bao giờ quên lãng. Với một trí nhớ minh mẫn một cách đáng ngạc nhiên cho đến tuổi già, ngài vẫn nhớ rõ từng nơi chốn, từng con ngõ, từng

người láng giềng. Nhưng nếu ngài giữ Pietrelcina thân yêu ấy, như cách ngài thường gọi, luôn khắc sâu trong tâm hồn mình, thì đó không hẳn chỉ vì không khí trong lành và hương thơm nơi ấy, mà chính là vì ở đó, trong ngôi nhà ấy, trên mảnh đất ấy, dưới cây du ấy, Thiên Chúa đã nhiệm màu ghi dấu hình ảnh Đấng Cứu Thế nơi ngài. Pietrelcina là vùng *Đất Thánh* của ngài, nơi mà từ những năm đầu đời, ngài đã đón nhận những ân huệ thiêng liêng của Chúa.

Tuy vậy, ngài vẫn đôi khi trở lại đó, trong những chuyến thăm ngắn ngủi. Lần cuối cùng ngài ghé qua là vào tháng Ba năm 1918, khi ngài chính thức được giải ngũ khỏi quân đội. Ngài đã rất vui mừng khi hay tin, vào năm 1947, tu viện Capucin mà ngài từng thấy trong thị kiến và loan báo từ những năm đầu tiên làm linh mục, đã được xây dựng. Nhà nguyện của tu viện được mở cửa hành lễ vào ngày 20 tháng Năm năm 1951. Tuy nhiên, ngài chưa bao giờ tán thành việc xây dựng nhà nguyện nhỏ tại Piana Romana, nơi, theo một nghĩa nào đó, trở thành di tích của cây du, dưới bóng cây đó ngài đã có biết bao cuộc đối thoại với Thiên Đàng, và chính tại đó ngài đã lãnh nhận các dấu thánh vô hình nhưng thực sự từ Đấng Chịu Đóng Đinh : “*Tôi không muốn biết gì hết, tôi không đồng ý đâu !*” ngài đã nói với giọng bức dọc với những người đồng hương đến San

Giovanni Rotondo và kể với ngài về nhà nguyện ấy.

Hiện tại, Padre Pio đang ở Foggia. Với thể trạng mong manh của ngài, thì đây chắc chắn không phải là nơi có khí hậu lý tưởng. Vùng đồng bằng Zavoliere della Puglia này phải chịu những mùa đông rất khắc nghiệt, trong khi mùa hè lại nóng như thiêu đốt. Nhưng quyết định của Cha Giám Tỉnh thì rất rõ ràng: ngài phải ở lại đó. Điều đáng lưu ý là, đây là lần đầu tiên Padre Pio nhận được một mệnh lệnh cụ thể đến như vậy. Trong suốt thời gian ở cùng gia đình, người ta chỉ mới bày tỏ mong muốn, dù có tha thiết, về việc ngài trở lại. Nhưng lúc này, một mệnh lệnh đã được ban ra, Padre Pio phải ở lại. Ngài đã ở tại tu viện Sainte-Anne gần sáu tháng, cho đến ngày 28 tháng Bảy năm 1916.

Vài đồng xu còn lại từ hành trình trở về quê hương, ngài đã trao cho Bê trên, sau đó ngài viết thư cho mẹ để báo rằng ngài sẽ không trở về nữa, đồng thời cũng viết thư cho cha xứ ở Pietrelcina, Don Salvatore Pannullo.

“Zi'Tore yêu quý, ngài viết cho cha xứ, Cha Giám Tỉnh rất mong muốn con ở lại đây để thử xem khí hậu thế nào. Hơn nữa, ngài cho rằng con rất cần một người hướng dẫn kiên trì và tốt lành trong các đường lối của Thiên Chúa. Về điểm này, con thực sự không thể trách ngài được, và con tin rằng cha, người đã được Chúa

cho biết những gì đang xảy ra trong con, chắc chắn cũng sẽ đồng ý...”

Và bởi vì Thiên Chúa đang thử thách ngài qua “một thử thách xưa cũ nhưng luôn mới mẻ”, Padre Pio cầu xin Don Salvatore nâng đỡ ngài bằng lời cầu nguyện, để Thiên Chúa ban cho ngài sức mạnh để hoàn toàn hiến dâng, và để “*người hiến tế được nhận là xứng đáng với Thiên Chúa và đẹp lòng Chúa Cha.*”

Tu viện Sainte-Anne, Foggia

Vào buổi chiều ngày 17 tháng 2 năm 1916, Padre Pio đến Foggia, tin chắc rằng đây chỉ là một chuyến đi ngắn rồi sẽ trở về. Nhưng ngài sẽ không bao giờ trở lại Pietrelcina nữa, ngoại trừ vài ngày ngắn ngủi. Cha Benedetto đã lo liệu để ngài hiểu rõ rằng sẽ không có chuyện quay lại, và từ nay ngài được bổ nhiệm chính thức về tu viện Sainte-Anne. Khi ấy, tu viện nằm ở vùng ven thành phố, giữa những ngôi nhà thấp của một khu dân cư bình dân. Nó được cải tạo từ một ngôi nhà của giới tư sản, được để lại cho các Cha dòng Capucin, điều này giải thích vì sao nó hầu như không mang dáng dấp của một tu viện truyền thống. Một nhà thờ đẹp liền kề dùng làm nhà nguyện cho cộng đoàn.

Thiên Chúa - Đấng nắm giữ vận mệnh con người và luôn biết viết đường thẳng trên những dòng cong - đã an bài cho Padre Pio trở lại tu viện. Người đã dùng lý do chăm sóc thiêng liêng cho Donna Raffaelina, người đang dần tiến đến cuộc đời vĩnh cửu, để đưa người tội lỗi của Ngài ra ánh sáng, như người ta đặt một ngọn đèn lên cao để soi sáng xa hơn. Phạm vi hoạt động linh mục của ngài từ nay sẽ được mở rộng đáng kể. Ngay sau khi đến Foggia, Padre Pio đã trở thành trung tâm của một phong trào thiêng liêng rộng lớn. Ngài nhanh chóng được tìm đến để hướng dẫn các linh hồn, và phong trào này ngày càng lan rộng. Chính Padre Pio đã thổ lộ với Cha Agostino, ngày 23 tháng 8 năm 1918 : *“Cha phải biết rằng người ta không để cho con có một chút thời gian rảnh nào. Một đám đông các linh hồn khát khao Chúa Giêsu cứ đổ dồn về phía con. Con đến phát điên lên mất !”*

Bề trên tu viện, Cha Nazareno d'Arpaise, nhớ lại rằng Padre Pio “rất vui vẻ, nhận lấy vị trí tu sĩ giữa các anh em, và tỏ ra vui tươi, dễ mến.” *Vị tu sĩ nhỏ bé, ốm yếu này*, mà những người láng giềng thường xuyên đến nhà thờ tu viện cho rằng ngài mất quá nhiều thời gian để dâng lễ, cầu nguyện nhiều, học hành một chút, và... cố gắng xoay sở để chăm sóc sức khỏe bưng bình của mình. Các tu sĩ đồng môn và cả bác sĩ đều ngạc

nhiên, thậm chí hoảng sợ, khi biết rằng vị tu sĩ trẻ này có những cơn sốt rất cao : 41 độ trở lên ! Chính Cha Nazareno đã làm chứng điều này.

Người ta gọi bác sĩ Del Prete, bác sĩ thường trực của tu viện, đến bên giường bệnh. “Ông đã khám kỹ lưỡng, bề trên thuật lại, và nhận thấy có ổ nhiễm trùng ở đỉnh phổi bên phải, kèm theo tiếng rít nhẹ ở bên trái. Ông ra lệnh cách ly tuyệt đối, một hình thức cách ly nghiêm ngặt. Ông kê một số loại thuốc, nhưng chỉ là thuốc hỗ trợ, vì các bác sĩ biết rằng không có thuốc chữa cho một số bệnh. Mỗi tối, ông đều đến thăm bệnh nhân, mà buổi thăm chỉ giới hạn ở việc đo nhiệt độ.”

Người ta lại mời một bác sĩ nổi tiếng hơn, bác sĩ Tarallo. Ông cũng phát hiện các triệu chứng tương tự. Đồng tình với bác sĩ Del Prete, ông nhấn mạnh rằng đây là “một chứng bệnh đặc biệt, xuất hiện rồi biến mất. Có chịu đựng, nhưng không phải lao phổi !” Cha Nazareno thấy rõ đây là một mâu thuẫn. Bác sĩ Tarallo bèn tuyên bố long trọng : “Tuy nhiên, đúng là như thế!” và ông thừa nhận rằng khoa học y học vẫn chưa thể lý giải những hiện tượng như vậy.

Tại bàn ăn, Cha Nazareno kể tiếp, vì Padre Pio bị bệnh, “tôi luôn dành cho ngài một món riêng (như vẫn thường làm trong dòng chúng tôi). Ngài chỉ ném một

chút, rồi đưa phần còn lại cho anh em bên cạnh.” Bê trên đã gọi ngài lại và nghiêm cấm, vì lý do vệ sinh, do ngài bị nghi lao phổi, không được truyền đồ ăn sang cho người khác nữa !

Quỷ dữ trong tu viện !

Cùng với Padre Pio, quỷ dữ cũng đã theo đến tu viện Foggià. Nhưng, chính xác hơn, đó là một *con quỷ ồn ào*.

Cả cộng đoàn đều nói về nó một cách công khai. Những vị khách hay bất kỳ ai vì lý do này hay lý do khác muốn lưu lại tu viện một thời gian đều tránh xa và rời đi một cách thận trọng ! Những con quỷ ồn ào thường khiến người ta khiếp sợ. Cha Alessandro da Ripabottoni, trong tác phẩm của mình viết về Padre Pio, kể rằng đó là “những con quỷ kiêu xua, phù hợp với thời quá khứ”. Ngày nay, ngay cả ma quỷ cũng đã bắt kịp thời đại, chúng đã làm một cuộc *aggiornamento* (cập nhật), và trở nên im lặng đến mức người ta có thể tin rằng chúng đã biến mất, rằng chúng không còn tồn tại nữa. Nhưng chính vì vậy, chúng lại càng dễ hành động trong âm thầm và giành được nhiều chiến thắng hơn trong các linh hồn.

Thế nhưng con quỷ theo Padre Pio đến tu viện thì lại không hề kín đáo như vậy. Mỗi tối, đúng giờ, khi các cha dòng Capucin đang dùng bữa, thì từ căn phòng của Padre Pio, ngay phía trên phòng ăn nhỏ, người ta lại nghe thấy một tiếng nổ dữ dội, “như thể một thùng xăng rơi xuống sàn phòng của ngài vậy.”

Người ta có thể dễ dàng tưởng tượng sự kinh hoàng bao trùm các tu sĩ, đặc biệt là vào đêm đầu tiên ! Tất cả liền vội vã chạy lên phòng Padre Pio và thấy ngài đang nằm trên giường, mặt tái nhợt. Rõ ràng ngài vừa phải chiến đấu dữ dội. Ngài kiệt sức đến nỗi không thể thốt nên lời. Người ngài đầm đìa mồ hôi, và các tu sĩ kể rằng họ phải giúp ngài thay áo sơ mi. Áo ướt đến mức cứ như vừa được nhúng trong thùng nước vậy...

Và tin tức ấy nhanh chóng lan ra ngoài tu viện. Một số người lập tức tin và tỏ ra vô cùng khiếp sợ. Những người khác, có lẽ táo bạo hơn, thì tỏ vẻ hoài nghi. Ai biết được chứ, có khi các cha dòng Capucin này hơi phóng đại ? Ở miền Nam nước Ý, người ta vốn rất giỏi kể chuyện.

Trong số *những người hoài nghi* đó có Đức Giám mục của Ariano Irpino, Đức cha Andrea d'Agostino. Ngài cũng muốn tỏ ra là người lý trí, không mê tín như các tu sĩ đơn sơ kia. Tạ ơn Chúa, thời Trung Cổ đã qua

rồi ! Nhưng một buổi tối nọ, khi đang dùng bữa với cộng đoàn, chính tai ngài nghe thấy tiếng động kinh hoàng đó. Mặt ngài tái mét, ngài vội vã chào các tu sĩ và biến mất không bao giờ quay lại ! Có lẽ ngài nghĩ rằng, như thế là thể hiện sự thận trọng tối đa.

* * *

Một người bạn thân thiết của Padre Pio, Cha Paolino, ban đầu cũng không dễ dàng tin. Tuy nhiên, một buổi tối nọ, ngài gặp phải một trải nghiệm kỳ lạ mà chính ngài kể lại :

“Tôi đến phòng của Padre Pio và, làm ra vẻ can đảm, tôi nói với ngài rằng vì tôi đang ở gần, nên tôi sẽ ở lại trong phòng ngài lúc ăn tối để xem liệu tên ác thần có đủ can đảm xuất hiện khi tôi ở đó không. Padre Pio mỉm cười và khuyên tôi đừng làm thế, nói rằng ngài rất hy vọng chuyện đó sẽ không tái diễn vào tối nay. Tuy nhiên, tôi vẫn cương quyết và ở lại với Padre Pio, trò chuyện với ngài trong khi các anh em đang dùng bữa. Thời gian trôi qua, và thấy chẳng có gì xảy ra, tôi nói với Padre Pio : ‘Cha thấy không ! Cho đến giờ chẳng có gì xảy ra cả, nhưng con sẽ không đi ăn tối cho đến khi các anh em rời khỏi phòng ăn để ra sân chơi.’”

Cha Paolino tin chắc rằng con quỷ không muốn có nhân chứng nào, và như thế thì giờ giao chiến đã qua. Hơn nữa, Padre Pio còn nói rằng sự hiện diện của Cha Paolino khiến mình thêm bối rối. Cha Paolino liền rời khỏi phòng, căn phòng nằm ngay cạnh cầu thang dẫn xuống tầng trệt, và đi về phía phòng ăn.

“Giá mà tôi đừng làm như vậy ! Cha Paolino kể tiếp. Vừa mới bước xuống bậc thang đầu tiên, tôi đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ khủng khiếp khiến tôi rung lên từ đầu đến chân. Đó là lần đầu tiên tôi trực tiếp nghe thấy điều đó ! Như tên bắn, tôi quay lại phòng Padre Pio, đầy hối hận, vì tôi không ngờ cú đánh lại mạnh đến vậy. Tôi thấy buồn khi nhìn thấy ngài tái nhợt, như vẫn thường xảy ra sau mỗi lần như thế. Tôi cũng giúp ngài thay áo, và tận mắt thấy mồ hôi của ngài ướt đầm như vừa được chìm trong nước, hoàn toàn đúng như những gì tôi từng được nghe kể.”

Một tháng sau, Cha Giám tỉnh đến tu viện. Ngài đã được thông báo về những sự việc xảy ra ở Foggia, và có lẽ đã đến đây chính vì chuyện đó.

Khi đi ngang phòng của Padre Pio, Cha Paolino đẩy cánh cửa khép hờ mà không gõ. Ngài ngạc nhiên khi thấy Cha Benedetto đang ngồi bên cạnh Padre Pio, trò chuyện nghiêm túc. Cha Paolino bối rối xin lỗi.

“Padre Paolino, Cha Giám tỉnh nói, con có thể ở lại, con cũng có thể nghe những điều cha nói với Padre Pio thân mến này.”

Điều đó đúng là điều Cha Paolino mong muốn. Ngài chắc chắn sẽ nghe được những chuyện vô cùng thú vị.

“ - Vậy nên, con thân mến, Cha Benedetto tiếp tục, mỉm cười, lặp lại điều ngài đã nói, cần phải làm cho những tiếng ồn này chấm dứt dứt khoát. Ở đây là một cộng đoàn tu sĩ, không phải chỉ toàn các ông già điếc lác, mà còn có những anh em trẻ đang khiếp sợ và sống trong trạng thái thần kinh căng thẳng. Rồi còn những tu sĩ quá giang ghé qua đây, nhất là trong lúc chiến tranh đang dữ dội thế này, con phải hiểu rằng họ sẽ chẳng muốn ở lại nếu không bắt buộc.

- *Nhưng, thưa Cha rất đáng kính, Padre Pio khiêm tốn đáp, Cha biết rõ rằng không phải do con, con không kiểm soát được điều xảy ra. Đó là ý Chúa đã cho phép như vậy.*

- Cha hiểu, con không có lỗi gì, Cha Giám tỉnh tiếp lời, nhưng con phải, đúng hơn là con có bổn phận cầu xin Chúa thể hiện thánh ý của Người trên con theo cách khác. Con hãy thưa với Chúa rằng cha, với tư cách là bề trên, vì lợi ích lớn hơn của cộng đoàn, yêu cầu Người ít

nhất là làm cho những tiếng động đó chấm dứt.

- *Con sẽ vâng theo Thánh Ý trong đức vâng phục, Padre Pio kết luận. Chúng ta hy vọng Chúa sẽ nghe lời cầu nguyện nghèo hèn của con.*”

Padre Paolino là người kể lại câu chuyện này. Ngay sau cuộc trò chuyện ấy, Cha Benedetto quay về San Marco la Catola. Padre Pio đã cầu nguyện tha thiết, đến nỗi quở dữ, quở ồn ào, đã vĩnh viễn bị bắt phải câm lặng. Bình an trở lại trong tu viện. Những người sống trong sợ hãi dần lấy lại niềm tin, và tu viện Sainte-Anne tìm lại được sự yên tĩnh của đời tu.

Khi người ta hỏi Padre Pio về nguyên nhân những *tiếng nổ khủng khiếp* ấy, ngài giải thích rằng : “*Sau những trận giao chiến khốc liệt giữa con và quỷ dữ, khi bị đánh bại, nó phát nổ rồi biến mất...*”

Quỷ thay đổi chiến thuật

Tuy nhiên - và chính Cha Paolino vẫn là người kể - những cuộc tấn công của ma quỷ, dù đã im tiếng, nhưng không hề chấm dứt. Nó vẫn chọn đúng giờ ăn tối để tra tấn Padre Pio. Quả thật, mỗi khi cả cộng đoàn, các cha và các thầy, lên phòng chào Padre Pio sau bữa ăn, họ luôn thấy ngài đầm mồ hôi, tái nhợt, kiệt sức. Những

cuộc tấn công ấy kéo dài rất lâu, và Cha Paolino đã nhiều lần chứng kiến tận mắt. Và khi Padre Pio được chuyển đến San Giovanni Rotondo, con quỷ cũng theo ngài lên tận đỉnh núi Gargano...

Những cơn cám dỗ và hành hạ từ quỷ dữ ấy vô cùng khốc liệt, vì lúc ấy, ma quỷ xâm chiếm hoàn toàn tâm trí của những người đã hoàn toàn hiến mình cho Thiên Chúa và đang tiến sâu trong tình yêu Ngài. Các cuộc tấn công mà nó nhắm vào họ mang sức mạnh hiểm thấy, và nếu không có ơn đặc biệt từ Thiên Chúa, những nạn nhân khôn khổ ấy sẽ nhanh chóng gục ngã trước cám dỗ. Nhất là vì, để dễ chiến thắng hơn, quỷ dữ thường hiện ra trước mắt những bạn hữu thân tín của Thiên Chúa trong những hình dạng ghê tởm và dâm loạn nhất. Padre Pio chính ngài đã từng tâm sự như vậy.

Tu sĩ gương mẫu

Nhưng ngoài những hiện tượng lạ lùng đã từng khiến cộng đoàn hoảng sợ trong khoảng nửa giờ giải trí sau bữa cơm tối, Padre Pio thật sự cảm thấy rất thoải mái, rất dễ chịu giữa các anh em tu sĩ. Ngài tỏ ra là người bình thường nhất và điềm tĩnh nhất trên đời. Cha Bê trên, người trông coi, Padre Nazareno nói : «Ngài rất tốt giữa chúng tôi. Tính vui vẻ của ngài không bao giờ thiếu, và khi kể một giai thoại nhỏ, ngài hạnh phúc đến

mức không biết mệt, trái lại, người nghe lại càng thích thú.»

Cha Bề trên cũng rất hài lòng : Padre Pio là một tu sĩ gương mẫu, hoàn toàn vâng lời. Ngài thậm chí còn rút ngắn Thánh lễ của mình khi được yêu cầu, vì đức vâng phục. «Thánh lễ của Padre Pio, cha Nazareno còn kể, *hơi dài một chút* và tôi... tôi phải gợi ý ngài làm nhanh hơn, đôi khi tôi dám kéo nhẹ áo lễ của ngài : “*Piuccio*” liền vâng lời ngay.»

Nhưng điều mà Bề trên không thể làm, đó là đi vào đời sống nội tâm của linh hồn Padre Pio. Cha không thể dùng quyền bính để rút ngắn cuộc chiến không ngừng giữa Padre Pio và Kẻ Thù. Satan rất rõ rằng ánh sáng mà hắn sợ nhất nay đã được đặt trên giá đèn, và biết bao linh hồn mà hắn tưởng chừng đã làm chủ, nay sẽ thoát khỏi tay hắn, vì Padre Pio sẽ dẫn họ về với Thiên Chúa.

Sự trợ giúp của các Bề trên

Bình an vẫn chưa trở lại trong tâm hồn bị dày vò của Padre Pio đáng thương. Ngược lại ! Satan như điên cuồng nổi loạn.

Cha Agostino, tuy vậy, đã viết cho ngài vào ngày 24 tháng 2 năm 1916 : «Về tình trạng linh hồn con, phán

đoán của Cha Giám tỉnh và của cha vẫn không thay đổi. Hãy luôn tin điều ấy : vào lúc đen tối nhất, hãy nghĩ đến mặt trời đang chiếu sáng trong linh hồn con. Sự hiện hữu của mặt trời ấy được chứng thực bởi lời của người yêu thương con và khát khao phần rỗi linh hồn con bằng mọi giá.

Chúa Giêsu ít nhất sẽ làm dịu dạt dày của con, để thân xác có thể làm việc vì vinh quang Người. Rồi con sẽ đến đây, và Chúa Giêsu sẽ tiếp tục nâng đỡ con. Những linh hồn thấy con sẽ càng thêm lời cầu nguyện, và vì họ, Chúa Giêsu sẽ càng yêu thương con hơn nữa. Vậy hãy cho cha biết tin tức về sức khỏe và linh hồn con. Hãy cố gắng viết thư thường xuyên nếu Chúa cho phép, đôi khi chỉ một bưu thiếp là đủ.» (1/323)

Nhưng người bệnh tội nghiệp lại một lần nữa bộc bạch tâm hồn mình vào ngày 27 tháng 2 năm 1916 : *«Xin Chúa Giêsu trả công cho mọi hy sinh mà cha đã làm vì con, người con đáng thương này, ngài trả lời cha Agostino. Tuy nhiên, con không thể giấu rằng con cảm thấy vô cùng nhục nhã vì tất cả những sự chăm sóc người ta dành cho con. Và làm sao có thể khác đi được, thừa cha yêu dấu ? Chẳng phải con là kẻ không có chút công trạng riêng nào sao ? Có lẽ người ta muốn giúp một kẻ bệnh tật khôn cùng ? Nhưng làm sao con có thể*

đền đáp mọi ân huệ mà người ta dành cho con đây ?»

Ngài đoán trước câu trả lời : phải cầu nguyện thôi! Vâng, nhưng lời cầu nguyện của *«kẻ đang cầu nguyện trong mê, của người mà Chúa đã chẳng còn nhớ tới»* thì còn có giá trị gì ? Một lần nữa, Padre Pio lại rơi vào cơn hấp hối của Đêm tối Linh hồn khủng khiếp. Đường như Thiên Chúa lại biến mất. Lời cầu nguyện trở nên vô ích, *«Trời, thưa cha, dường như đã trở nên bằng đồng. Một bàn tay sắt đè lên đầu con và không ngừng xô đẩy con rất xa.»*

Ngài giải thích rằng, đôi khi, Thiên Chúa tỏ mình ra, nhưng vừa mới thoáng thấy Ngài, thì ngay lập tức, Ngài lại xa rời và biến mất hoàn toàn, và ngài cảm thấy như bị đè bẹp bởi một sức nặng đến nỗi *«nếu tất cả các vì sao trên trời rơi xuống trên linh hồn đáng thương này, chúng cũng không nặng hơn bàn tay đã xô đẩy ngài...»*

Ngài có cảm tưởng như đang đến gần Thiên Chúa thì ngay lập tức, Thiên Chúa lại xô ngài ra và đẩy ngài thật xa khỏi Ngài. *«Hãy tự phán xét xem linh hồn này có thể sống sót được bao lâu trong tình trạng ấy»*, ngài nói. Tuy nhiên, ngài vẫn cố gắng tin tưởng : *«Con gắng giữ lấy những xác tín mà những người đại diện Thiên Chúa nói với con, nhưng một tia sáng cũng không thể chiếu vào linh hồn con... Một đức tin khô cằn, không chút an*

úi, chỉ vừa đủ để không đẩy linh hồn vào tuyệt vọng...

... Xin hãy cho một con chiên lạc được dóc cạn nỗi đau trên trái tim của người cha thiêng liêng của mình, và để nước mắt của nó hòa lẫn với nước mắt của cha.

Đó không phải là vì thiếu đức tin mà con nói như thế, Padre Pio tiếp tục, mà là vì con đau đớn quá mãnh liệt đã xâm chiếm toàn bộ con người con. Xin thương xót một kẻ mù quáng đang lang thang trong bóng đêm thăm thẳm của một đêm đen u tối.

Ôi ! nếu ít ra Padre Pio có thể mở lòng mình ra, thổ lộ, để người cha linh hướng có thể đọc thấy mọi điều đang xảy ra trong tâm hồn, có lẽ ngài sẽ tìm được chút khuây khỏa, nhưng than ôi...

«Cha biết hết, cha biết chính Chúa đã lấy đi của con mọi phương tiện để diễn đạt. Giờ đây, xin cha nói cho con biết, chẳng phải đó là một hình phạt lớn sao ? Con muốn nói với cha thật nhiều, nhưng nói để làm gì nếu chúng ta không thể hiểu nhau ? Tốt hơn là giữ một sự im lặng tuyệt đối còn hơn là nói sai...»

Tuy nhiên, trong khi chờ đợi, có một điều mà Padre Pio vẫn còn nhớ rất rõ : *«Giờ đây, thưa cha, xin cho con được nhắc lại một lời hứa mà cha đã từng nói với con.*

Cha đã nói rằng, khi nào Chúa Giêsu đưa con chiên lạc trở về đàn, cha sẽ cầu nguyện và xin người khác cầu nguyện cho sự biến mất của nó.

Giờ đây, nhờ hồng ân từ Trời, nạn nhân đã được đặt trên bàn thờ lễ toàn thiêu, và, tự mình, nó đã nằm yên trên đó. Vị tử tế cũng đã sẵn sàng để hiến tế, nhưng đâu là lửa sẽ thiêu đốt của lễ ấy? Chính đó là điều cần phải cầu xin, và cha, người đã xem điều ấy như một bổn phận, cha phải không ngừng cầu xin và giạt nó từ Trái Tim Thiêng Liêng.»

Còn về tình trạng sức khỏe của mình, ngài không muốn nhắc đến. Ngài chỉ nói rằng «Chúa Giêsu vẫn còn để lại cho con niềm an ủi là được dâng lễ mỗi ngày. Nhưng nếu Ngài muốn lấy đi điều đó nữa, Fiat !» (1/324)

Thật vậy, đối với vị tử đạo khôn khổ ấy, cuộc chiến vẫn tiếp diễn, gay gắt và tàn khốc, phá hủy hoàn toàn những gì còn lại nơi con người, nếu như vẫn còn có gì là thuần túy nhân loại, điều gì đó chưa hoàn toàn được hiến dâng và thánh hiến cho Thiên Chúa... Nhưng người ta tự hỏi, thử thách thanh luyện này sẽ còn kéo dài đến bao giờ... Thật lạ lùng thay con đường mà Chúa dẫn dắt người được đồng hình đồng dạng mật thiết với Ngài đi qua, nhất là trong cơn thử thách kinh hoàng

mang tên *sự bỏ rơi của Thiên Chúa*, hay đúng hơn, là cảm giác bị bỏ rơi, bởi vì rõ ràng Thiên Chúa không hề bỏ rơi ngài. Cũng như Đức Giêsu trên đồi Canvê, như ta đã nói, đã muốn cảm nghiệm sự bỏ rơi của Chúa Cha vì lúc đó, Ngài đã mang lấy tội lỗi của cả thế gian, thì Padre Pio cũng bị *chiếm hữu trọn vẹn* bởi Đức Giêsu đến mức gần như không thể không cảm nghiệm trong chính mình và sống cái cảm giác bị loại bỏ ấy. Chỉ dưới ánh sáng của sự đồng hình đồng dạng huyền nhiệm với Đấng Cứu Thế, người ta mới hiểu được ơn gọi *đồng công cứu chuộc* nơi Padre Pio.

Padre Pio rời tu viện để ban phép lành. Trên đường trở về, một vài người con thiêng liêng của ngài đón ngài và hôn tay ngài,

«Tình trạng của con là do Thiên Chúa muốn như vậy vì phần rỗi của con, Cha Agostino trả lời ngài ngày 28 tháng 2 năm 1916. Con chỉ còn biết phó thác và chúc tụng bàn tay dường như đang xô đẩy con. Con nghe rõ: «dường như», bởi vì thực ra, bàn tay của Chúa Cha không bao giờ xô đẩy, nhưng luôn kêu gọi, ôm lấy, vuốt ve, và nếu đôi khi có đánh, thì đó cũng là bàn tay của người Cha...»

Nhưng trời đóng kín rồi, Padre Pio đã nói thế, trời như đồng... «Hãy tin chắc rằng, dù trời có vẻ như bằng đồng trên linh hồn con, thì nó vẫn trong lành. Sự thanh bình ấy, con không nhìn thấy được, con KHÔNG THỂ thấy, con KHÔNG ĐƯỢC thấy, bởi vì Thiên Chúa muốn như vậy, nhưng ánh sáng vẫn đang rạng ngời. Lời của người đang thay mặt Thiên Chúa nơi trần thế này nói với con điều đó.»

Và Cha Agostino, với tư cách là cha linh hướng đầy yêu thương, sẵn sàng mở lòng đón nhận nỗi niềm từ đứa con tinh thần phi thường của mình. Nhưng ngài cũng làm cho Padre Pio hiểu rằng ngài phải tín thác, bất chấp mọi cảm nhận và vẻ bề ngoài. Dĩ nhiên, đau khổ là có, là kinh hoàng, dữ dội, gần như vô hạn, nhưng Cha linh hướng là người đại diện cho Thiên Chúa, và ngài nói : «Con phải tin tưởng, và như thế là đủ rồi !»

Và đây là lời dạy then chốt, rất cần thiết cho ai muốn bước vào con đường huyền nhiệm : «Con không phải là người phán xét linh hồn mình. Trái với những gì con cảm nhận, trái với những gì con xác tín, con phải bám lấy phán đoán của bề trên. Dù con không thể, hay không biết diễn đạt điều mình đang sống, thì quyền bính cũng đã hiểu, đã phân định, và như thế là đủ rồi !»

Vâng, hãy tin thác nơi những người đang dẫn dắt mình, họ sẽ không bao giờ chỉ cho con đường sai lạc hay dẫn tới ngõ cụt.

Tuy nhiên, vẫn còn đó lời cầu nguyện nổi tiếng *xin cho cái chết của Padre Pio*. Vậy Cha Agostino sẽ trả lời thế nào ?... «Cha nhớ lời hứa ấy, ngài viết tiếp, và cha sẽ cố gắng thực hiện nó với sự trợ giúp của Thiên Chúa, theo thánh ý Ngài. Vâng, cha sẽ cầu nguyện cách bất xứng và xin người khác cầu nguyện cho sự ra đi của con. Nhưng nếu Chúa Giêsu muốn con bị đóng đinh trên thập giá, thì con còn muốn gì hơn nữa ?»

Còn về ngọn lửa cần thiêu đốt của lễ ấy... dĩ nhiên, đó chính là tình yêu ! «Ngọn lửa ấy, Chúa Giêsu đã thắp lên từ lâu trong tim con, đến nay Ngài đã thiêu đốt nó, và Ngài sẽ hoàn tất việc thiêu đốt ấy.» (1/325)

Nhưng Tạ ơn Thiên Chúa ! Giữa đại dương của đắng cay, ghê tởm, lo âu và bóng tối ấy, đôi khi một vì sao vẫn tỏa sáng, và Padre Pio đón nhận nó với lòng khát khao, như một giọt nước mát lạnh, một tia sáng nhỏ nhoi: «*Chỉ một lần duy nhất*, ngài viết cho Cha Benedetto ngày 8 tháng 3 năm 1916, *con đã cảm nghiệm được, nơi phần thâm sâu và kín đáo nhất của linh hồn mình, một điều quá tinh tế đến nỗi con không biết phải diễn tả thế nào. Linh hồn con trước tiên cảm nhận được, dù*

không nhìn thấy, sự Hiện Diện của Ngài, và sau đó, như thể Ngài tiến lại gần linh hồn con một cách thật mật thiết, đến mức con cảm thấy rõ ràng sự đụng chạm của Ngài, để dễ hiểu, con nói như thể thân xác chúng ta chạm vào một thân xác khác cách gần gũi.

Con không biết nói gì thêm về điều này. Con chỉ có thể thú nhận rằng ban đầu con vô cùng sợ hãi, nhưng nỗi sợ nhanh chóng chuyển thành một cơn say thiên quốc. Con cảm thấy như mình không còn sống trong trạng thái của một “người lữ hành” nơi trần thế nữa, và con không biết liệu, vào thời điểm ấy, con còn ý thức là mình đang ở trong thân xác hay không. Chỉ có Chúa biết, còn con, con không thể diễn tả thêm điều gì để giúp cha hiểu rõ hơn điều gì đã xảy ra với con.»

Như thánh Phaolô, như thánh Têrêsa Avila, Padre Pio không thể nói được liệu khi ngài có trải nghiệm siêu nhiên ấy, «ngài còn trong thân xác hay đã vượt ra ngoài thân xác».

Cơn bão lại dâng cao

Nhưng, như điều phải đến, sau sự đổ tràn của tình yêu và cơn say thần linh ấy, Padre Pio đã phải trả giá rất đắt. Ngài nói : «Chỉ một thời gian ngắn sau đó, cả hỏa ngục đã nổi dậy chống lại con, và lời ấy đã nói lên tất

cả. Con thấy mình bị ném vào một nhà tù còn đen tối hơn nơi con đang ở hiện tại, và ở đó, không có gì ngoài nỗi kinh hoàng triền miên.

Tất cả tội lỗi của con bị phơi bày, và linh hồn con không thấy gì ngoài sự xấu xa của mình lên đến tột đỉnh. Đồng thời, nó cũng thấy một cách rõ ràng, một cách tuyệt đối, rằng nó còn xa vời biết bao với sự kết hiệp với Thiên Chúa mà nó hằng khao khát...»

... Cùng với tất cả những điều đó là sự trỗi dậy của mọi đam mê, ngoại trừ một điều duy nhất. Một vô vàn nỗi sợ hãi không ngừng tấn công con, những cảm dỗ chống lại đức tin muốn xô đẩy con phủ nhận tất cả. Lạy Cha ! Tin tưởng thật là khó biết bao ! (1/326)

Ta hiểu rằng, bằng tất cả nguyện ước của mình, Padre Pio cầu mong cái chết như sự giải thoát. Những cuộc tấn công liên tục chống lại đức tin đó, sau cùng, chỉ là những phương tiện thanh luyện. Đức tin trần trụi, đức tin tinh tuyền, đức tin khô cằn... không cảm xúc, đức tin như hoa trái của một hành động ý chí, và vì thế, như một bằng chứng tình yêu không thể chối cãi, đó chính là, đối với Padre Pio, cũng như đối với bất kỳ con người nào, đòi hỏi của Thiên Chúa.

Một chút dầu xoa dịu...

Để an ủi phần nào, hay ít nhất là để trấn an nếu có thể, Cha Benedetto đã trả lời ngài vào ngày 9 tháng 3 năm 1916, ngay ngày hôm sau khi ông nhận được thư của Padre Pio :

«Con không được phép cho rằng cha đưa ra phán đoán một cách nhẹ dạ và không có một xác tín sâu xa nào xuất phát từ ánh sáng mà lòng nhân hậu và khôn ngoan của Thiên Chúa không từ chối ban cho những thừa tác viên được kêu gọi thay mặt Ngài trên trần gian. Nếu không, cha sẽ hành động như một kẻ điên khi dẫn dắt con mà không biết con đường Thiên Chúa đang đưa con đi. Vì vậy, hãy bình tâm lại và ít nhất hãy tin bằng mũi nhọn của linh hồn con, trong chừng mực con có thể, vào những điều cha đã nói với con và nay cha lại lặp lại. Đêm tối mà con đang chìm trong đó là một thử thách rất đau đớn, nhưng rất đáng yêu vì hoa trái mà nó mang lại cho linh hồn. Đó là phương tiện để dập tắt trí tuệ con người, hầu nhường chỗ cho trí tuệ thần linh, và để con, bị tước bỏ cách suy nghĩ thông thường và bị tước mất việc sử dụng các năng lực trí tuệ theo lối thường tình, có thể đạt đến điều hoàn toàn siêu nhiên và thiên giới.

Do đó, dễ dàng kết luận rằng con không những có thể hy vọng vào sự trở lại của Thiên Chúa trong linh hồn con, mà còn rằng Ngài đang hành động trong con qua một hoạt động có hiệu quả và sức mạnh ngang bằng với tình yêu mãnh liệt của Ngài dành cho con.

Con cũng phải gán sự khó khăn trong đức tin, điều đôi khi mang hình thức của sự ngờ vực trong các chân lý được mạc khải, cho mục đích đáng yêu mà cha vừa trình bày. Qua những u tối đó, Thiên Chúa muốn chuẩn bị cho con một cái nhìn thiêng liêng hơn về vẻ đẹp và sự cao cả của Ngài.

Hiện tượng mà con đã trải qua trong nội tâm, có thể được tóm tắt là một cái chạm hoặc một vòng tay yêu thương, và Chúa đã ban điều đó để tăng sức mạnh cho con nhằm chịu đựng cơn bão mà con đã mô tả cho cha.

Sự nhận biết về sự bất xứng của con là một ánh sáng cứu độ, và chúng ta sẽ có được nó một cách hoàn hảo trong Thiên Đàng thánh thiện. Tuy nhiên, điều đó không xuất phát từ những lỗi lầm hiện tại, mà từ mạc khải con đã nhận được về bản chất đáng thương của con người khi không có ân sủng.

Con không có lỗi gì cả, và nếu có nơi con một điểm yếu nào đó, con nên hãnh diện vì điều ấy cùng với Thánh Phaolô, Tông đồ của dân ngoại, mà không sợ hãi hay nghi ngờ về sự bị bỏ rơi.

Đừng bận tâm phân biệt điều tốt và điều xấu, vì điều đó là vô ích. Mỗi lần con hành động theo các việc chung của cộng đoàn, vâng lời bề trên và theo các yêu cầu của các cha giải tội, hãy tin chắc không chút nghi ngờ rằng con đang làm điều tốt, dù cho con không nhận ra điều đó là tốt.» (1/328)

Và Cha Benedetto thêm vào phần tái bút : «Cha Agostino hoàn toàn đồng ý với những điều được nói ở trên.»

Vậy thì điều đó đã rõ. Nhưng điều này cũng giúp ta hiểu, có lẽ một cách sâu sắc hơn, Padre Pio đau khổ đến mức nào. Khi Thiên Chúa thử thách một linh hồn để phù hợp với Ngài và với những Ý Muốn Thánh Thiêng của Ngài, có thể nói rằng, Ngài không hề nương tay với nỗi đau và gần như không dùng đến sự dịu dàng. Thép được tôi luyện kỹ lưỡng phải bị rèn thật mạnh để trở thành một lưỡi dao sắc bén, điều đó rõ ràng biết bao ! Nhưng... tội nghiệp Padre Pio !

Vâng, tội nghiệp Padre Pio ! Ngài phản ứng ra sao ? Ngài lắng nghe một cách chăm chú những lời khuyên được ban ra với biết bao tận tâm và tình yêu phụ tử từ Cha Agostino và Cha Benedetto. Ngài suy ngẫm và đem vào thực hành. Khi cần, ngài không ngần ngại sử dụng chính những từ ngữ mà ngài đã tìm thấy trong thư của các vị đó để khuyên bảo những người mà ngài đích thân hướng dẫn thiêng liêng. Đó là lý do tại sao người ta tìm thấy trong thư của ngài, đề ngày 6 tháng 3 năm 1916, những câu mà ngài viết cho một trong những người anh em tu sĩ, Cha Basilio da Mirabello Sannitico :

«Dù thế nào đi nữa, hãy sống trong bình an với chính mình, biết rằng tương lai của bạn đã được Thiên Chúa sắp xếp với một lòng nhân hậu tuyệt vời vì lợi ích của bạn. Bạn chỉ còn việc phó thác cho điều mà Thiên Chúa muốn làm nơi bạn và chúc tụng bàn tay ấy, bàn tay đôi khi có vẻ như xua đuổi bạn, nhưng thực ra, bàn tay của một người Cha dịu dàng như thế không bao giờ xua đuổi, trái lại, chính Ngài mời gọi, ôm ấp, vuốt ve, và nếu đôi khi Ngài đánh, hãy nhớ rằng đó luôn là bàn tay của một người Cha. Hãy bình tâm, hãy tin tưởng nơi Chúa và vâng phục ý muốn của Ngài, được thể hiện qua những người thay mặt Ngài trên trần thế, chu toàn trách nhiệm của mình trong chừng mực Thiên Chúa ban cho ánh sáng. Hãy sống an lành, bởi vì bầu trời

mà linh hồn đôi khi tưởng như bằng đồng, thực ra vẫn trong sáng trong tâm trí bạn. Hãy sẵn sàng cho mọi sự, dù sống hay chết, và đừng nghi ngờ rằng Thiên Chúa, Đấng dò xét tâm hồn, sẽ không bỏ rơi linh hồn bạn !» (IV tr.197)

Cũng trong tháng Ba năm 1916, ngài còn viết cho Margherita Tresca, người được biết đến trong các bức thư của Cha Benedetto như *linh hồn của Barletta* :

«Chúa cho cha biết rằng tình trạng hiện tại của con, tình trạng linh hồn con hiện đang trải qua, là được Ngài trực tiếp muốn như vậy vì lợi ích thiêng liêng của con. Mọi sự đều được sắp đặt để đưa linh hồn con vào hầm rượu mà Hiền thê trong Diễm Ca đã nói đến (x. Dc 2,4). Nhưng trước khi linh hồn được đưa vào đó và được biết các bí mật của Đức Vua cao cả, cần phải gột sạch khỏi trí tuệ nhân loại để nhường chỗ cho một trí tuệ khác, hoàn toàn thần linh ; cần phải từ bỏ cách suy nghĩ trước đây bởi vì một cách suy nghĩ và ước muốn khác đang hé mở, hoàn toàn và tuyệt đối là siêu nhiên và từ trời.

Nhưng để đạt được sự thay đổi này, cần phải trải qua một thử thách rất đau đớn. Do lòng nhân hậu thuần túy của Chúa, linh hồn con đã trải qua thử thách này trong một thời gian và, tạ ơn Chúa, con đã tiến xa trên hành

trình ấy mà không hề hay biết.»

Và Padre Pio giải thích cho người con thiêng liêng ấy điều gì là Ánh sáng của Thiên Chúa. Ánh sáng ấy cho linh hồn thấy những vết nhơ và lỗi lầm của mình. Nó làm linh hồn nhìn thấy Thiên Chúa như một vị thẩm phán nghiêm khắc, điều này khiến linh hồn chìm trong nỗi kinh hoàng vô hạn. Linh hồn nghĩ rằng mình không còn yêu Chúa nữa, và hơn thế, còn tin rằng Thiên Chúa đang ruồng bỏ mình. Nhưng thực tế, Thiên Chúa không xa cách.

«Vì thế cần phải xác tín, Padre Pio tiếp tục, rằng Thiên Chúa, Đấng mà linh hồn nghĩ là xa mình, thực ra đang ở trong chính linh hồn ấy. Ngài đang hành động trong linh hồn bằng một hoạt động có hiệu quả và sức mạnh tương xứng với tình yêu của Ngài dành cho thụ tạo của Ngài. Đó là tình trạng hiện tại của linh hồn con, được vắn tắt trình bày như vậy...» (III tr.169)

Thực ra, ta thấy rõ, đó không gì khác hơn là chân dung đích thực của chính linh hồn Padre Pio ! Ngày 21 tháng 3 năm 1916, ngài viết cho Cha Paolino da Casacalenda :

«Con biết khá rõ tất cả những gì cha đang chịu đựng bởi tác động của Satan, kẻ không ngừng tấn công cha. Nhưng tại sao lại như vậy ? Có phải cha đang lầm tưởng rằng Chúa đã rời xa cha ? Không bao giờ, người anh em của con ! Đó là sự xúc phạm lớn nhất người ta có thể gây ra cho một Đấng Phu Quân dịu dàng như thế. Ngài ở cùng cha, Ngài chiến đấu cùng cha và vì cha, và với một chiến binh dũng mãnh như vậy, cha không được phép nghi ngờ vào sự chiến thắng hoàn toàn trước tên phản nghịch nhor nhóp. Hãy rên siết trước mặt Chúa Giêsu, hãy gõ không mệt mỏi vào Trái Tim Cực Thánh của Ngài cho đến khi làm phiền Ngài, nhưng cũng phải biết rằng câu trả lời Ngài muốn cha biết qua con, không khác gì câu Ngài đã trả lời Tông đồ dân ngoại : “Ơn của Thầy đủ cho con !” (2Cr 12,9) - (IV tr.133)

Chúng ta thấy, bài học đã được học, đã thấm nhuần, và thậm chí trở nên hữu ích cho các linh hồn khác ! Đó là những con đường của Thiên Chúa ! Nhưng Padre Pio tội nghiệp của chúng ta, dù rất xác tín rằng các vị linh hướng của ngài hoàn toàn đúng, dường như vẫn không thể thoát ra khỏi sự xao động và vực thẳm tối tăm mà ngài đang chìm sâu trong đó. Bốn ngày trước khi viết bức thư cuối cùng ấy cho Cha Paolino, ngài đã gửi một lá thư cho Cha Benedetto, trong đó ngài nói :

«Những giải thích dứt khoát và long trọng của cha về con đã làm con cảm thấy nhục nhã hơn bao giờ hết. Đó thực sự là những lời giải thích tuyệt đẹp mà cha ban cho con, và đối với một linh hồn bị thử thách như con, lẽ ra chúng phải mang lại một niềm an ủi lớn lao. Nhưng tại sao điều ngược lại lại xảy ra trong con ?

Từ Trên Cao, chẳng có chút an ủi nào đến với con, và những lời bảo đảm của cha không thấm vào lòng tôi. Tuy nhiên, con vẫn cố gắng, với tất cả nhiệt tâm của một linh hồn khốn khổ đến tột cùng, để bám víu vào những lời cha và những người khác nói. Và thật sự, với mũi nhọn của linh hồn mình, con tin cha một cách vững chắc, dù con không thấy một tia sáng nào.

Bóng tối ngày càng dày đặc, bão tố nối tiếp bão tố, và trong thẳm sâu lòng con, một khoảng trống càng lúc càng đáng sợ đang mở rộng khiến con từng khoảnh khắc như chết đi vì sợ hãi. Con hầu như không còn nhớ gì về quá khứ. Con không cảm nhận được điều gì nơi hiện tại. Tương lai đối với con chỉ là một từ vô nghĩa, và nó chỉ có thể làm đầy linh hồn con bằng cay đắng, vì con không còn hy vọng mặt trời vĩnh cửu sẽ mọc lên trên bầu trời linh hồn mình nữa...»

Ngài cảm thấy một nỗi sợ kinh hoàng khi xúc phạm đến Thiên Chúa, dù chỉ trong những điều nhỏ nhất, Đáng mà ngài cảm nhận như đang xua đuổi và bách hại ngài. Dù ngài đi đâu, quay về hướng nào, ngài chỉ thấy đầy gai góc. Thử thách ấy quá cay đắng, và Padre Pio quá đau đớn, đến mức ngài chỉ còn biết kêu cầu cái chết để được giải thoát :

«Chỉ còn một điều là bạn con : cái chết. Con gọi nó vào ban ngày, con gọi nó vào ban đêm, chỉ với một mục đích là tìm thấy sự khuây khỏa cho những đau khổ lớn lao của con. Có phải con sai khi ước muốn điều đó không ? Xin hãy nói thật cho con ! Nhưng con xin báo trước với cha, rằng dù không tìm kiếm cái chết, con cũng không thể thoát khỏi chính mình. Đó là một tiếng kêu tự phát thoát ra từ miệng con mà con không thể ngăn lại, và con thấy điều đó làm con đau. Tận sâu trong linh hồn con, có lẽ đang âm ỉ một hy vọng thầm kín rằng, từ đống bụi tro ấy, sẽ bùng lên một tia sáng rực rỡ...» (17 tháng 3 năm 1916 - 1/330)

«Tôi là một mầu nhiệm đối với chính mình»

Cũng trong ngày 17 tháng 3 năm 1916, Padre Pio đã gửi một bức thư cho Cha Agostino, như một phần bổ sung cho bức thư mà ngài đã gửi đến Cha Bê Trên tỉnh dòng. Tuy nhiên, ngài nói rõ rằng *«Chúa Giêsu,*

dù đang bức hại con, nhưng không cho phép linh hồn con bị chìm ngập trong tuyệt vọng, và điều đó, con chỉ tin được bằng mũi nhọn của linh hồn mình mà thôi.»

Nhưng tất cả những giải thích và bảo đảm mà người ta đã ban cho ngài đều không mang lại hiệu quả nào và cũng chẳng giúp ích gì cho ngài cả... *«Đức tin của con, ngài nói, là một sự nỗ lực hoàn toàn của ý chí nghèo nàn của con, chống lại tất cả sự thuyết phục của lý trí con người... tóm lại, đức tin của con là hoa trái của những cố gắng liên tục mà con thực hiện trên chính bản thân mình. Và tất cả điều đó, thưa Cha, không phải chỉ vài lần trong ngày, mà là liên tục. Nếu hành động khác đi, con không thể nào không trở nên bất trung với Thiên Chúa của con. Bóng đêm ngày càng dày đặc và con không biết Chúa sẽ dành sẵn điều gì nữa cho con. Biết bao điều con muốn thưa với Cha, ôi Cha ơi, nhưng con không thể. Con nhận ra rằng CON LÀ MỘT MẪU NHIỆM ĐỐI VỚI CHÍNH MÌNH... Con nhận thấy lời nói của con có thể khiến Cha nghĩ rằng con thiếu đức tin và chính vì thế, sự sợ hãi làm Cha đau lòng khiến con thà chọn sự im lặng.»* (1/331)

Giải thích

Padre Pio đã tóm gọn, trong những lời nói ấy, cả cuộc đời và con người của ngài : *Tôi là một mẫu nhiệm đối*

*với chính mình ! Có lẽ, giờ đây chúng ta đã có chìa khóa để hiểu mầu nhiệm ấy... Làm sao có thể xảy ra rằng ngài thấy những giải thích mà các cha linh hướng đưa ra về tình trạng linh hồn mình là kỳ diệu, nhưng ngài lại chẳng được bình an chút nào ?... Làm sao có thể giải thích rằng ngài khâm phục sự chính xác và phù hợp của những lời khuyên thiêng liêng mà *những người đại diện Thiên Chúa* ban cho mình, nhưng chính bản thân ngài lại không được an ủi ?... Làm sao có thể hiểu được rằng cùng những lời khuyên, cùng những giải thích đó mà ngài nhận được, ngài lại ban chúng cho các linh hồn tìm đến sứ vụ linh mục của ngài và đang bước đi, như chính ngài, trên con đường khô cằn và trống vắng dẫn đến Thập Giá, và những linh hồn đó được ích lợi, còn ngài thì vẫn hoàn toàn không thay đổi ? Thật sự là một *mầu nhiệm*, khiến người ta nghĩ rằng trong Padre Pio có hai con người khác nhau, và điều mà người này tiếp nhận, người kia không thể hưởng được, bởi người ấy thuộc về một *bản thể cao hơn*.*

Trong nội tâm lời cầu nguyện, trong sự tham dự vào đau khổ của Chúa Kitô nơi hy lễ Thánh lễ, trong sự kết hiệp nhiệm mầu với Chúa Giêsu, Thiên Chúa đã ngày càng kéo linh hồn Padre Pio lại gần hơn với Ngài. Vị tu sĩ *óm yếu* ấy, bị ma quỷ không ngừng tra tấn bằng những cơn sốt bất thường, những tiếng động khiến các

tu sĩ khác hoảng sợ, nhất là qua sự mờ tối của trí tuệ trong *đêm tối* linh hồn khủng khiếp ấy, đã từng bước leo lên những bậc thang của sự kết hiệp biến đổi, của sự thân mật sâu xa nhất với Thiên Chúa. Vào đêm trước khi lên đường vào tập viện Morcone, ngài đã có một thị kiến cùng lúc thấy Chúa và ma quỷ tranh giành linh hồn ngài. Giờ đây, ngài phải chịu hậu quả của cuộc chiến không khoan nhượng đó. Ngài đang chiến đấu... Nhưng Chúa không chỉ ở gần ngài, mà còn ở ngay *trong lòng* linh hồn ngài, ẩn mình nơi sâu thẳm nhất của ngài. Ngài chiến đấu trên ba mặt trận cùng lúc : đau khổ thể xác, nổi sợ xúc phạm đến Chúa, và sự bất lực trong việc hiểu được cơn cám dỗ.

Chắc chắn, Padre Pio có thể là một mẫu nhiệm đời với chính mình, vì ngài đã quá được Đức Kitô *chiếm hữu*, quá *thấm đẫm* trong Người, đến mức ngài đã trở thành một hình ảnh sống động, một bức chân dung sống của Đấng Cứu Thế, như một kiểu *nhập thể nhiệm mầu*. Theo đúng nghĩa đen, chính Chúa Giêsu sống trong ngài, như Ngài đã sống trong thánh Phaolô. Vì thế, như vị Tông đồ, Padre Pio có thể nói : «Không còn là tôi sống, nhưng là Đức Kitô sống trong tôi !»... và là Đức Kitô *chịu đóng đinh*...

Chúng ta hiểu được rằng Padre Pio, như Chúa Giêsu, đã trải nghiệm sự từ bỏ nơi Vườn Cây Dầu, hoặc đúng hơn, chúng ta hiểu rằng Chúa Giêsu đã sống lại cuộc hấp hối và những đau đớn của Ngài qua linh hồn và cả thân xác Padre Pio. Đối với Chúa Giêsu, ngài như là một nhân tính dư tràn thêm nữa. Điều này hoàn toàn đúng, đến mức một ngày nọ, khi một người con thiêng liêng hỏi ngài :

- “Cha ơi, làm sao chúng con có thể biết được cuộc Khổ Nạn của Cha ?” Padre Pio đã trả lời :

- *“Bằng cách biết cuộc Khổ Nạn của Chúa Giêsu. Trong cuộc Khổ Nạn đó, các con cũng sẽ tìm thấy của Cha.”* Người con tiếp tục hỏi:

- “Cha có hấp hối như Chúa Giêsu trong Vườn Cây Dầu không ?”

- *“Chắc chắn có !”*

- “Thiên Thần có đến với Cha để an ủi như đã đến với Chúa Giêsu không ?”

- *“Có !”*

- “Cha đã thốt lên lời Fiat nào ?”

- *“Là lời fiat để chịu đau khổ, Padre Pio trả lời, và chịu đau khổ luôn mãi vì những người anh em đang lưu đày và cho Triều Đại Thần Linh của Ngài.”*

Padre Pio, được Chúa Giêsu *chiếm hữu*, Chúa Giêsu sống trong Padre Pio. Đó chính là chìa khóa của mầu nhiệm ! Vì thế, - một khi ta đã nắm được chìa khóa này, - ta phải xem những cuộc chiến đấu ma quỷ, những cơn giận dữ của hỏa ngục nhắm vào Padre Pio như thể chúng được thực hiện chống lại chính Chúa Giêsu. Và sự hạ mình của Con Thiên Chúa làm người, nỗi đau tinh thần thắt chặt Trái Tim Chúa Giêsu, làm sao chúng ta lại không thể nhận thấy điều đó nơi Padre Pio ?

Cha Agostino đã nghĩ gì khi người con thiêng liêng của ngài tâm sự rằng ngài là một mầu nhiệm đối với chính mình ?... Thật vậy, Padre Pio đáng thương không còn biết phải làm gì, không còn biết phải nghĩ gì, cũng không còn thấy rõ nữa. Đêm tối tinh thần ấy dường như còn ảnh hưởng đến cả trí tuệ và ký ức của ngài, ngài đã từng nói điều đó trong một bức thư. Cơn thử thách này thật to lớn. Thế nhưng, nó đến từ Thiên Chúa, được phép bởi Thiên Chúa, thậm chí là được Ngài muốn như thế. Tại sao ? Một phần là để thanh luyện hoàn toàn linh hồn được chọn và ưu ái này, nhưng cũng bởi vì, như chúng ta đã thấy, Chúa Giêsu muốn sống lại Cuộc

Thống Khổ và Cuộc Khổ Nạn của Ngài nơi người tôi tớ trung tín của mình, nơi người đã hoàn toàn hiến dâng và trao ban chính mình cho Ngài.

Chúng ta đã nhiều lần dừng lại cách diễn đạt *Nhân tính dư tràn*, mượn từ ngữ của chị Elisabeth de la Trinité, nữ tu dòng Cát Minh ở Dijon, người đã được nâng lên bậc hiển thánh. Thật vậy, có vẻ như đó là từ mô tả đúng nhất dành cho Padre Pio để có thể hiểu trọn vẹn *mầu nhiệm* của ngài. Xin nhắc lại : Chúa Giêsu đã muốn tiếp tục sống Cuộc Thống Khổ Cứu Độ của Ngài nơi Padre Pio.

Không nghi ngờ gì rằng người cha hiền lành Agostino hẳn đã xúc động ít nhiều... Thật vậy, đồng hành với một linh hồn được chọn trên con đường nên thánh, chắc chắn không phải là việc dễ dàng. Chúa Thánh Thần luôn hiện diện trong Giáo Hội, Đấng ban cho các thừa tác viên của Thiên Chúa, những người thi hành vai trò làm cha thiêng liêng, *ánh sáng* cần thiết để soi đường cho những linh hồn được trao phó cho họ. Qua họ, chính Thiên Chúa *hướng dẫn*... Và chính điều đó đã an ủi những vị linh hướng của Padre Pio, cả Cha Benedetto lẫn Cha Agostino. Các ngài ẩn náu trong ánh sáng đến từ Trời Cao và được *ánh sáng* đó ban cho quyền năng.

Giọng điệu trong các bức thư của Padre Pio hầu như không thay đổi. Ngài luôn nhắc đến đêm tối ấy, bóng tối ấy, nơi linh hồn ngài đang chìm đắm. Ngài không bao giờ quên nhắc đến *kẻ thù chung*, kẻ mà không một giây phút nào để ngài được yên. Ít nhất, chính nó đã nhận ra nơi Padre Pio Đấng đã đến để sống lại nơi ngài...

Chúng ta sẽ tìm đọc các bức thư ấy để theo bước Padre Pio trên con đường Thập Giá, vì đúng là điều đó đang xảy ra. Đỉnh điểm chắc chắn sẽ là buổi sáng tháng Chín năm 1918, khi máu tuôn ra từ cạnh sườn, từ đôi tay và đôi chân bị xuyên thủng của ngài, khiến ngài trở thành hình ảnh sống động của Đấng đã cứu chuộc thế gian trên đồi Golgotha...

Hãy để mình được hướng dẫn

«Cha nhân cơ hội Fra Francesco để nói với con đôi điều, như Chúa Giêsu cho phép, bởi Cha biết con đang cần một lời cha hiền, và Cha cảm thấy có bổn phận phải nói với con...» Đó là cách bắt đầu bức thư hồi đáp của Cha Agostino, đề ngày 22 tháng 3 năm 1916.

«Về tình trạng linh hồn của con, chúng ta vẫn giữ nguyên những xác tín trước đây. Cha nói với con những xác tín ấy, không chỉ vì Cha nghĩ rằng chúng có thể an ủi con, mà vì Cha tin rằng chúng là chân thật, là thực tế,

và chính Thiên Chúa, nếu Ngài trực tiếp nói với con, thì cũng không nói điều gì khác. Việc còn lại của con chỉ là tin vào điều đó, và nếu có thể, hãy đem ra thực hành.

Con cũng không nên ngạc nhiên khi những điều đó không thuyết phục được con. Chúng không thể, và không được phép thuyết phục con, vì nếu không, tình trạng đau khổ mà Thiên Chúa muốn dành cho con sẽ kết thúc. Con nói rất đúng khi bảo rằng đức tin vào những điều chúng ta khẳng định chỉ là một nỗ lực của ý chí và không gì khác. Chính xác, phải như vậy, và như vậy là đủ. Trong tình trạng mà Chúa đã đặt để con, Ngài không đòi hỏi gì khác ở con.

Con phải cư xử như một người mù nghèo khổ, tin vào những gì người khác nói với mình và để mình được dẫn dắt và hướng đi. Không nên nói rằng tình trạng của con đáng thương như người mù, không phải vậy, vì chính Chúa muốn điều đó, và Ngài muốn như thế vì lợi ích cho con.

Tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu ? Chỉ một mình Thiên Chúa biết. Và nếu nó kéo dài và đầy đau khổ, thì chỉ cần con biết mình đang đi trên con đường ngay lành và cứu độ, thế chẳng đủ rồi sao ? Vậy thì, hãy chắc chắn rằng cho đến giờ phút này, con đang ở trên con đường đúng đắn, nhờ ơn Chúa. Lịch sử của tất cả các linh hồn

thuộc về Chúa Giêsu đều chứa những trang đầy đau đớn, nhưng cũng rất kỳ diệu, của những đêm tối sâu thẳm...»

Gương mẫu của thánh nữ Têrêsa

Cha Agostino sau đó trích dẫn một đoạn trong đó thánh nữ Têrêsa Hải Đồng Giêsu kể lại với bề trên của mình về đêm tối sâu thẳm mà chị đang phải trải qua. Những từ ngữ mà nữ tu trẻ dòng Cát Minh ấy đã dùng hầu như giống hệt với những gì Padre Pio viết ra để diễn tả tình trạng đầy xao xuyến của chính ngài. “Con không nghĩ rằng, cha Agostino tiếp tục, vị nữ tu đáng kính Têrêsa ấy đã mô tả đêm tối của tất cả các linh hồn khác sao ? Hãy để ý cách chị ấy nói rằng bài ca của đức tin là một nỗ lực của ý chí : “Con chỉ đơn giản hát điệu mà con muốn tin,” chị ấy nói bằng chính ngôn ngữ mẹ đẻ của mình.

Vậy thì hãy bình tâm trước những lo lắng của con và hãy tin thác vào lời của Đấng có thẩm quyền. Chúa Giêsu yêu thương con đến nỗi đã cho con được biết đến bao nhiêu linh hồn thánh thiện, những người cầu nguyện cho con và đã tự hiến như những lễ vật cho Tình Yêu Thiên Liêng...» (1/332)

Và bức thư kết thúc như sau : “Cha được biết rằng chính con đã ban Bí tích Xức Dầu sau hết cho cô Donna Raffaelina. Kế hoạch của Chúa là gì ? Về phần Cha, Cha vẫn hy vọng một phép lạ, để làm vinh danh Thiên Chúa, cho phần rỗi và sự an ủi của biết bao linh hồn. Và nếu Chúa muốn, con hãy xin Ngài phép lạ đó ; còn nếu không thì Fiat !”...

Cái chết của Raffaelina

Phép lạ mà cha Agostino nhân hậu hằng mong đợi đã không xảy ra. Ngày 25 tháng 3 năm 1916, Padre Pio báo tin cho cha linh hướng của mình về việc linh hồn được tuyển chọn ấy, một linh hồn tràn đầy Thiên Chúa, đã lên đường về Trời... linh hồn ấy đã hiến dâng mạng sống của mình để Padre Pio có thể thi hành một sứ vụ sống động, hữu ích và sinh hoa trái. Lễ hy sinh ấy đã được Thiên Chúa chấp nhận.

«Cha rất kính mến, exultemus in Domino cum fletu, Padre Pio viết, chúng ta hãy hoan hỷ trong Chúa mà rơi lệ. Sáng nay, từ bốn giờ, chúng ta đã có thêm một linh hồn chuyển cầu trước ngai tòa Đấng Tối Cao. Raffaelina đã kết thúc cuộc hành trình của mình, cô đã cử hành lễ cưới với Đấng Lang Quân Thần Linh. Cô đã an nghỉ trong Chúa với nụ cười khinh thường thế gian này. Phúc thay cho cô !

Con để Cha đoán xem điều gì đang diễn ra trong lòng con. Suốt mười sáu ngày qua, kể từ khi Chúa muốn tỏ lộ cho con và cho cô ấy điều gì sẽ xảy ra vào sáng nay, con đã chuẩn bị tâm hồn mình để đón nhận thánh ý Thiên Chúa.

Con ghen tị với số phận của cô, và cầu mong Thiên Chúa, nhờ lời chuyển cầu của linh hồn được tuyển chọn này, cũng ban cho con sự nghỉ ngơi của người công chính. Thừa Cha, con mệt mỏi với cuộc sống này. Con chán ghét thế gian như một linh hồn thuộc về Chúa Giêsu có thể chán ghét tội lỗi.

Những cuộc chiến thiêng liêng, thay vì dịu bớt, lại càng trở nên gay gắt. Bóng tối nối tiếp bóng tối, và sự mù lòa thiêng liêng giờ đây đã trở thành một đêm đen đè nặng trên con.

Lạy Chúa con, con sẽ ra sao đây ? Con sẽ phải bước qua ngưỡng cửa đời đời mà không bao giờ thấy được một tia sáng sao ? Bao giờ mặt trời mới mọc cho con ?

Con xin kết thúc, vì con không thể tiếp tục được nữa!...» (1/333)

Thật may mắn khi cha Agostino hiền lành luôn ở đó để đón nhận những giọt lệ của Padre Pio... Ngày

7 tháng 4 năm 1916, Padre Pio lại cầm bút, *«nhân dịp Cha Eugenio đến»*, để bày tỏ lòng biết ơn và kính trọng sâu sắc của mình : *«Cha sẽ luôn là người thân yêu nhất trong lòng con, bởi vì chính Cha đã tái sinh con trong Đức Kitô Giêsu...»*

Được nên giống Đức Kitô đang hấp hối

Nhưng ngài vẫn còn đang ở giữa đêm tối khắc nghiệt ấy. Mà làm sao lại không, khi trước khi nên giống Đức Kitô chịu đóng đinh, ngài trước tiên phải nên giống Đức Kitô trong cơn hấp hối ? Ngài cảm nhận rõ ràng trong linh hồn mình những bóng tối đầy đau đớn đã bao phủ Chúa Giêsu suốt cuộc Khổ Nạn. Một lần nữa, điều đó không có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì thật sự, dù là cách huyền nhiệm và mâu nhiệm, Chúa Giêsu đã muốn sống lại cuộc Thương Khó của Người trong chính con người, trong linh hồn và trong thân xác của người tôi trung trung tín này... cho đến tận *“Consummatum est !”*

«Về linh hồn con, con hoàn toàn không đủ sức để nói với Cha lúc này. Tình trạng hiện tại của con như thế không còn có tình trạng nào khác tồi tệ hơn nữa. Và điều nghiêm trọng nhất là con đã mất hết hy vọng được thấy mặt trời mọc lên... trước khi bước vào sự nghỉ ngơi đời đời.

Con có cảm giác sâu sắc rằng con phải đi đến tận cùng đến “Consummatum est...”

... Xin đừng nói với con rằng Chúa sẽ giúp con, bởi vì lỗi là hoàn toàn do con mà con lại sa ngã vào sự dữ. Con biết rõ lòng độc dữ của con thật lớn lao trước mặt Thiên Chúa !»

Thứ Ba Tuần Thánh năm 1916, tức ngày 18 tháng 4, Cha Agostino viết cho *người con yêu dấu* của mình rằng: «Xin cho Đức Giêsu, Đấng mà những ngày này chúng ta tưởng niệm sự đau khổ và vinh quang của Người, luôn là Vua của trái tim con và của mọi linh hồn muốn yêu mến Người trong chân lý và tinh thần.

Đó là điều mà Cha cầu chúc cho con nhân dịp đại lễ Phục Sinh. Ước gì lời chúc ấy mang đến cho linh hồn con ánh sáng và bình an mà Thiên Chúa cho phép. Dù thế nào đi nữa, hãy đón nhận lời chúc của Cha trong Chúa Giêsu và qua Chúa Giêsu, Đấng luôn yêu mến con.

Hãy nhớ rằng các bề trên đã bảo đảm với con, và vẫn tiếp tục bảo đảm, rằng Thiên Chúa yêu con rất nhiều. Còn con, con phải tin điều đó một cách mù quáng, dù con không thể và cũng không nên bị thuyết phục hoàn toàn về điều ấy. Con cũng không được tuyệt vọng, ngay

cả khi tình trạng hiện tại của linh hồn con kéo dài đến tận lúc chết. Thậm chí, điều đó là không thể, vì trước khi bước qua cánh cửa đời đời, sự thanh thản và ánh sáng nhất định sẽ được thiết lập trong linh hồn. Nhưng nếu bóng tối cần phải kéo dài đến cuối cùng, thì sao ? Chẳng phải chính Đức Giêsu muốn điều ấy sao ? Chắc chắn là vậy ! Không chút nghi ngờ. Vậy thì con còn sợ ai, khi chính Người bảo đảm với con rằng con đang ở cùng Người và sẽ luôn ở với Người, dù trong bóng tối hay trong ánh sáng ?

Cha đã nhận được từ Cha Bề Trên tình dòng lá thư mà con muốn gửi cho Cha qua Cha Eugenio, Cha Agostino tiếp tục. Bề Trên cũng nói với Cha rằng ngài đã để lại cho con vài lời giải thích bằng văn bản : Hãy yên tâm với những bảo đảm của chúng ta, và tiến bước!»

Một quy luật sống

Chuyện này là gì ? Cha Ezechia Cardone đã tìm thấy những lời giải thích ấy trong một cuốn sổ tay mà chính Padre Pio đã trao cho ngài vào năm 1945. Tất cả đều được viết tay bởi Cha Benedetto :

«1 - Tất cả những gì con làm sẽ là điều đúng, vì Cha truyền lệnh cách thánh thiêng rằng, trong những hành động tự do, điều con làm sẽ được coi như được thực

hiện bởi đức vâng phục.

2 - Con có thể và phải chọn theo đức vâng phục loại thức ăn mà con muốn.

3 - Con có thể và phải thông báo cho bề trên khi con dùng hết thuốc.

4 - Trong những bóng tối của đức tin, đừng cố xua đuổi chúng, nhưng hãy để yên, vì chúng không phải là cám dỗ hay nghi ngờ, mà là những sự tạm ngưng đơn thuần được Thiên Chúa muốn một cách rõ ràng.

5 - Hãy luôn nhớ và tin chắc rằng con không có bất kỳ ngăn trở nào theo giáo luật để thi hành thánh chức.

6 - Hãy chắc chắn rằng Chúa vui lòng với linh hồn con và mọi ý tưởng trái ngược đều là sai lầm.

7 - Không có gì trong linh hồn con đáng phải chịu Con Thịnh Nộ của Thiên Chúa.» (x. “*Un documento che svela Padre Pio*”, trong «*La Casa Sollievo della Sofferenza*», số 21.1970, tr. 30.)

Đó chắc hẳn là một sự an ủi lớn lao cho linh hồn Padre Pio, đang bị dày vò bởi quá nhiều sự nhạy cảm lương tâm.

«Khi nào con thấy là hợp thời, Cha Agostino tiếp tục. Đừng nghĩ rằng Cha mệt mỗi khi nghe những than phiền thiêng liêng của con. Thậm chí, Cha muốn con viết cho Cha, nếu Chúa Giêsu vẫn cho phép con làm điều ấy. Con nghĩ sao ? Liệu Cha cũng phải từ bỏ sự bình an của đời sống đan tu để bước vào cơn náo động của chiến tranh sao ? Fiat !...»

Bởi vì vị cha nhân hậu đang trông chờ, từng ngày, rằng chính ngài cũng sẽ bị gọi nhập ngũ.

Gần một tháng sau, ngày 10 tháng 5 năm 1916, Cha Agostino viết thư cho Padre Pio. Ngài lại một lần nữa, một lần nữa, yêu cầu người con của mình hãy dựa vào những bảo đảm mà các bề trên đã ban cho. «Tóm lại, con ít nhất phải tự thuyết phục mình điều này : rằng con luôn sai khi nói đến linh hồn con. Ý kiến của chúng ta và của con sẽ luôn bất đồng chừng nào con còn ở trong tình trạng linh hồn hiện tại.

Tuy nhiên, con phải vui mừng vì mình sai, bởi vì điều đó tốt cho con. Vậy thì, chẳng có gì mới với con cả. Vấn đề vẫn luôn như cũ : hãy tin tưởng, và thế là đủ.»

Ngài sau đó phó thác cho lời cầu nguyện của Padre Pio một linh hồn đang rất cần và ngài nói thêm :

«Hãy nhớ rằng con đã chịu đau khổ rất nhiều cho phần rỗi các linh hồn. Con đã hiến mình làm của lễ hy sinh cho mọi người. Con đã khóc, và con vẫn còn đang khóc, và con đã chịu đau khổ để Chúa Giêsu được tôn vinh nơi mọi linh hồn. Giờ đây, Cha đến để đặc biệt ký thác cho con một linh hồn khác, và con phải xin cho được từ Chúa Giêsu ơn mà linh hồn ấy cần, và mà Cha hết lòng khẩn cầu.»

Thật ra, không ai biết được chính xác bản chất của ơn mà Padre Pio được yêu cầu phải giành lấy bằng mọi cách từ Trái Tim Chúa Giêsu.

«... Ngày qua ngày, Cha chờ đợi tiếng gọi, Cha Agostino tiếp tục. Cha hy vọng sẽ được ôm con một lần nữa. Xin Chúa Giêsu giúp Cha hoàn tất trong từng giây phút Thánh Ý của Người... Cha nói với con rằng các linh hồn khác và cả Cha, chúng ta thực sự cầu nguyện để con được về trời. Xin Chúa Giêsu nhận lời chúng ta. Tuy nhiên, chính con cũng phải thi hành Thánh Ý của Người...» (1/336)

May thay, lời cầu nguyện sau cùng này chưa được Chúa nhận lời ngay lập tức !...

Mối liên hệ với trời cao vẫn không bị cắt đứt

Từ một thời gian trước đó, Cha Agostino đã nài xin Padre Pio xin Chúa soi sáng cho một linh hồn mà ngài đang làm linh hướng. Nhiều lần, ngài đã yêu cầu Padre Pio hãy trực tiếp khẩn cầu với Chúa, bởi dù đang mang nặng thử thách thiêng liêng, thì Padre Pio vẫn là người phù hợp nhất để thực hiện việc đó. Padre Pio đã cầu xin ánh sáng ấy, và đã được nhận. Ngày 13 tháng 5 năm 1916, ngài báo kết quả cho Cha Agostino :

«Con đã nài xin và vẫn luôn nài xin Trái Tim Cực Thánh, ngài viết, cho người mà Cha đã ký thác cho con. Chúa Giêsu vẫn muốn thử thách linh hồn đó, nhưng hiện tại, Người chưa nhận lời. Xin linh hồn đáng chúc phúc ấy kiên nhẫn một chút. Cuối cùng, Người sẽ nhận lời.

Chúa Giêsu muốn thử thách linh hồn ấy, và nếu Người trì hoãn, nếu Người tạm dừng việc ban ơn đó, thì là vì điều đó tốt hơn cho linh hồn ấy. Tuy nhiên, ta cứ tiếp tục nài xin. Trước lòng kiên trì của chúng ta, Người sẽ ban cho linh hồn đó nhiều hơn điều nó cầu xin, và theo một cách hoàn toàn mới mẻ.

Vậy thì hãy can đảm, và cứ tiến bước mãi. Tuy nhiên, linh hồn ấy cũng hãy yên tâm. Cách Chúa Giêsu đối xử

với linh hồn ấy không phải là sự từ chối, mà là dấu hiệu Người muốn kéo linh hồn đó hoàn toàn về với Người. Người muốn có linh hồn ấy trọn vẹn cho chính mình. Người yêu thương nó nhiều hơn ta có thể tưởng tượng.

Tất cả những điều ấy có đủ để an ủi linh hồn đó không? Con hy vọng là có. Nếu không, thì dù không có ý, linh hồn ấy sẽ càng làm cho thập giá của con trở nên nặng nề hơn, thậm chí không thể chịu nổi.»

“Kẻ thù” của Padre Pio

Một lần nữa, Padre Pio bắt đầu mô tả tình trạng linh hồn u ám của mình : *«Con không thể tự thuyết phục mình rằng không nên tin rằng Chúa đang từ chối con, ngài tiếp tục. Chỉ có cái chết mới khiến con thoáng thấy điều gì đó mới mẻ. Chỉ riêng ý nghĩ về cái chết mới nâng đỡ con và ngăn con khỏi gục ngã trên con đường theo Chúa. Và việc biết rằng có vài người bắt đầu cầu xin Chúa Giêsu đem con ra khỏi kiếp lưu đày này cũng làm nhẹ bớt phần nào sức nặng của thập giá con.*

Thưa Cha, có biết bao người khác vẫn còn cố chấp, nhân danh lòng thương xót, cầu xin Chúa Giêsu đừng để con ra đi ! Chính họ là những “kẻ thù” thật sự của con. Xin Chúa thương xót họ ! Tuy nhiên, con vẫn không thể tha thứ cho những người đã được hưởng phúc trường

sinh mà lại chống lại con. Đối với con, họ là những kẻ phản bội thật sự. Con không thể nhìn họ theo cách khác, bởi vì họ đã bội thề, ngay cả với Thiên Chúa của con. Xin Chúa thương xót tất cả mọi người !» (1/337)

Padre Pio rõ ràng đang ám chỉ đến Raffaeline Cerasa, người đã qua đời cách đó khoảng một tháng rưỡi, và ngài đang than phiền về tất cả những linh hồn tốt lành đang cầu nguyện “ngược” cho ngài, nghĩa là, cầu xin cho ngài tiếp tục sống ở trần gian càng lâu càng tốt.

“Thật không may, điều đó đúng, Cha Agostino thú nhận trong thư hồi âm ngày 18 tháng 5 năm 1916, rằng nhiều người yêu mến con và cầu nguyện cho con vẫn chưa đủ can đảm để cầu xin Chúa Giêsu cho con được về trời. Nhưng nói cho Cha biết, nếu điều đó cũng thuộc về sự cho phép của Thiên Chúa, thì con muốn làm gì đây ? Một người đã nói với Cha rằng bà ta không thể đọc lên một lời cầu nguyện như thế cho con, dù bà cố gắng và rất muốn bằng tất cả ý chí. Cha đã trả lời rằng bà phải cầu nguyện và kiên trì khẩn xin ơn sau cùng mà con đang mong đợi. Bà ấy đã hứa sẽ làm điều đó...” (1/338)

Mối đe dọa bị gọi nhập ngũ của Cha Agostino ngày càng rõ ràng. «Cha Pietro, ngài viết thêm, đã cho cha biết rằng người ta sẽ gọi cha trở lại vào cuối tháng. Xin

một lời cầu nguyện đặc biệt cho cha...»

Linh mục tôn thờ Thánh Thể

Cũng trong bức thư này, Cha Agostino nói : «Cha Ludovico đã trả lời từ Rôma rằng ngài đã ghi tên con vào Hội Liên Minh các Linh Mục Tôn Thờ. Con đã nhận được tập san chưa ?...»

Hội này được thành lập bởi thánh Pierre-Julien Eymard. Hội đã được Đức Lêô XIII và Đức Piô X chuẩn nhận và ban nhiều ân xá. Các linh mục trong hội phải dành một giờ mỗi tuần để châu Thánh Thể và buộc lòng trở thành những tông đồ nhiệt thành của Bí tích Thánh Thể. Padre Pio không thể nào không vui mừng khi trở thành thành viên của hội, vì chính ngài đã dâng hiến mình làm lễ vật, kết hợp với Lễ Vật Thần Linh trên đồi Canvê.

Niềm tin tưởng dành cho Cha Agostino

Ngày 26 tháng 6 năm 1916, Padre Pio viết thư cảm ơn Cha Agostino : «Con cảm thấy lo lắng biết bao cho số phận của Cha, ngài nói, ám chỉ đến việc Cha sắp phải ra chiến trường. Điều duy nhất an ủi con là ý nghĩ rất vững chắc rằng Cha đang được bảo vệ bởi Thiên Đàng. Không có ý nghĩ ấy - vốn là một thực tại - thì con đã

không thể, không tài nào chấp nhận được điều này.

Tuy nhiên, con mời gọi Cha, người Cha rất thân yêu của con, hãy sống bình an và luôn chấp nhận, đặc biệt là trong những ngày thử thách khắc nghiệt này. Xin Cha đừng nghi ngờ, chính con và tất cả các linh hồn yêu mến Chúa Giêsu đều chia sẻ với Cha mọi khó nhọc và đau khổ, và chúng con sẽ không bao giờ ngừng nhớ đến Cha trước mặt Chúa Giêsu.

Về phần Cha, khi nào có thể và khi Chúa Giêsu tốt lành cho phép, xin đừng quên gửi cho chúng con tin tức của Cha, và chúng con ước mong rằng đó là những tin vui.

Về linh hồn con, lần này con không nói gì thêm. Chỉ cần Cha biết rằng mặt trời vẫn chưa ló dạng và bóng tối ngày càng dày đặc. Xin Thánh Ý Chúa Giêsu được thể hiện mãi mãi !»

* * *

Dù đầy lo lắng, Cha Agostino rút cuộc vẫn bị gọi vào quân đội... Ngài được phái đến Palazzo sull'Oglio, giữa hai thành phố Bergamo và Brescia. Từ nơi đó, ngày 27 tháng 6 năm 1916, ngài viết thư cho Padre Pio, nhắc lại rằng ngài vẫn cầu nguyện cho «*linh hồn ở San Marco*

la Catola», người mà ngài đã rất nhiều lần ký thác cho Padre Pio. Hiện tại, linh hồn đó hoàn toàn hoang mang và lạc lối, có lẽ vì Cha Agostino đã ra đi tham chiến.

Ngày 13 tháng 7 năm 1916, Padre Pio trả lời : «*Con rất hạnh phúc khi được thấy lại nét chữ quý báu của Cha mà con đã mong đợi. Xin Chúa Giêsu thương công cho lòng tốt lớn lao của Cha dành cho con. Xin Chúa ban cho ngày hồng phúc mau đến, ngày mà các thành viên rải rác của con cái Thánh Phanxicô được trở về dưới bóng của đan viện thánh. Nguyên Đức Trinh Nữ Rất Thánh, nhờ lời chuyển cầu quý báu của Mẹ trước Ngai Thiên Chúa, củng cố những ước nguyện cháy bỏng ấy !*

Tình trạng sức khỏe của con vẫn như cũ : chỉ có nơi linh hồn, khoảng trống đang ngày càng sâu hơn, và cuộc chiến càng lúc càng dữ dội hơn. Con bão nổi tiếp cơn bão, và sự bình an thì vẫn còn xa vời, vẫn còn phải chờ đợi. Nhưng bởi vì mọi sự đều được an bài theo một trật tự và sự khôn ngoan thâm sâu, con cố gắng, bằng phần tinh tế nhất của linh hồn, để chấp nhận và cất lên tiếng “Fiat”; dù rằng con không cảm nhận được bất kỳ sự an ủi thiêng liêng nào.

Con khuyên Cha, trong Chúa rất ngọt ngào, hãy vững lòng can đảm, và xin Cha vững tâm rằng lời cầu nguyện của mọi người sẽ không bao giờ vơi cạn trước mặt Người. Cha cũng hãy an tâm, những linh hồn mà chúng ta hướng dẫn đang tiến triển. Chúa vẫn đang tiếp tục hoạt động trong họ, và kế hoạch của Người sẽ được hoàn thành nơi họ.» (1/341)

Cha Agostino - Tuyên úy quân đội

Ngày 15 tháng 8 năm 1916, Cha Agostino hồi âm. Bức thư được viết tại một bệnh viện chiến tranh. Ngài có vẻ bình tâm hơn và nói mình rất vui khi biết các linh hồn, mà cả hai đều là *cha linh hướng*, đang ổn định. Tuy nhiên, ngài vẫn mong nhận được thêm chi tiết. Ngài vẫn còn lo lắng cho «*linh hồn đang mong chờ một ân sủng từ Chúa Giêsu...*» Ngài nhân cơ hội trong thư này để lặp lại một lần nữa với vị Padre tội nghiệp rằng mọi sự trong ngài đều là «*công trình của Chúa Thánh Thần*», dù chính Padre Pio không thấy điều ấy. Hãy để điều đó là đủ, ngài viết, để con được an ủi và vơi bớt đau khổ nơi linh hồn.

Bệnh viện vẫn đang chờ được ổn định để có thể hoạt động lâu dài. Cha không hy vọng gì khác ngoài việc được thi hành sứ vụ tông đồ nơi các thương binh, nhưng cho đến nay, chúng tôi gần như không có việc gì làm.

Biết bao người có thể được cứu rỗi nhờ công việc của chúng tôi !... Nhưng xin cho Thánh Ý Chúa Giêsu được thể hiện !

Cha xin con không ngừng khẩn cầu với Chúa Giêsu ân sủng để các dự định thánh thiêng của Người nơi cha được thành toàn. Xin con nói với Người rằng, khi Bệnh viện cha phục vụ bắt đầu hoạt động, xin Người ban cho con ơn xây dựng một nguyên đường trong chính Bệnh viện ấy, với ngai tòa Thánh Thể, để cha có thể cử hành Thánh Lễ mỗi buổi sáng và trở nên nguồn an ủi cùng ơn cứu độ cho các linh hồn mà Người sẽ trao phó cho cha.

Cha muốn tiếp tục viết, ngài viết thêm, nhưng cha cảm thấy kiệt sức, không chỉ vì cái nóng, mà còn vì hôm qua cha phải tiêm mũi vắc-xin thương hàn đầu tiên. Chúng tôi sẽ phải tiêm ba mũi loại này, mỗi mũi cách nhau tám ngày ; rồi tiếp theo là ba mũi vắc-xin tả và một mũi đậu mùa. Sau mỗi mũi tiêm, người sẽ yếu đi trong vòng hai ngày. Vì thế, lúc này cha vẫn chưa cảm thấy khỏe lại...» (1/342)

Padre Pio rất hạnh phúc khi nhận được bức thư này từ cha linh hướng của ngài. Trong thư hồi âm ngày 21 tháng 7 năm 1916, ngài bảo đảm sẽ luôn cầu nguyện cho cha ấy : *«Chưa bao giờ, như trong những ngày thử thách này, con cảm thấy trái tim bé nhỏ của mình*

run rẩy đến thế vì Cha và vì số phận của Cha, mặc dù từ Trên Cao vẫn có những tín hiệu đầy an ủi. Vạn tuế Thiên Chúa, Đáng không bao giờ để một linh hồn hy vọng nơi Người và phó thác mình cho Người phải thiếu niềm an ủi...

... Thừa Cha, không một khoảnh khắc nào trôi qua mà linh hồn con lại không hướng về Trái Tim Thiên Chúa để cầu xin cho Cha, hầu Người gìn giữ Cha được khỏe mạnh và tràn đầy công phúc trước tình yêu của một người gắn bó với Cha bằng một tình yêu hoàn toàn thánh thiện, hoàn toàn thiên giới.

Xin Thiên Chúa thương rút ngắn những ngày thử thách này, xin cho mau đến ngày chiến thắng của Công lý Thánh Thiện, và xin cho Nước Trời sớm được thiết lập trở lại.»

Padre Pio cũng trấn an Cha Agostino về tình hình các con gái thiêng liêng của họ. Về người đang chịu thử thách đặc biệt, ngài viết : *Chúa Giêsu đang nói lời «suficit tibi gratia mea! - Ôn Ta đủ cho con rồi ! (2 Cr 12, 9).*

Còn về bản thân mình, Padre Pio vẫn không muốn nói nhiều, chỉ thổ lộ rằng : *“Những cuộc chiến nội tâm ngày càng dồn dập hơn.”*

Chuyến ở đầu tiên tại San Giovanni Rotondo

Ngày 8 tháng 7 năm 1916, Cha Damaso da Sant'Elia a Pianisi từ San Giovanni Rotondo đến. Ngài dẫn các tập sinh dòng Capucin về Morcone. Trên đường, họ dừng lại ở Foggia và, dĩ nhiên, đến thăm Padre Pio...

«Con thấy ngài đang ngồi trên giường, râu đen và gương mặt gầy guộc như một người bệnh thật sự, điều ấy khiến con rất ấn tượng», Cha Damaso kể lại.

Ngoài những *chứng bệnh* thường lệ, Padre Pio lúc đó còn chịu khổ cực vì cái nóng. Ngài gần như không thể thở được. Thực tế, mùa hè ở Foggia mang lại cảm giác như đang sống trong địa ngục. Không khí ở đó thật sự không thể hít thở nổi. Padre Pio yếu đến mức, ngay cả khi dâng Thánh Lễ vào buổi sáng, ngài đôi khi thiếp đi giữa lúc cử hành. Luôn có một tu sĩ bên cạnh ngài, người phải thỉnh thoảng lay ngài dậy ! Người bạn thân thiết của ngài, Cha Paolino da Casacalenda, cũng là người từng kinh hãi vì *tiếng động kinh hoàng của ma quỷ*, nhận thấy rõ ràng Padre Pio chẳng tìm được nơi nào để nghỉ ngơi thư giãn.

«Ngài bước vào phòng, Cha Paolino kể, ngồi xuống một chiếc ghế dài cũ cạnh ban công lớn của ngôi nhà cổ được biến thành tu viện. Rất thường xuyên, đặc biệt là

sau bữa ăn, ngài nằm nghỉ trên ghế dài trong phòng của Cha Giám Tỉnh, mà cửa phòng này ngay bên cạnh chiếc ghế ở ban công. Rõ ràng là Cha Padre Pio đang rất khổ sở vì không tìm được chút mát mẻ nào cả.»

Vào lúc Padre Pio ngột ngạt nhất trong cái nóng như thiêu đốt đó, Cha Paolino đang ở Foggia, giảng Tuần Cửu Nhật kính Thánh Anna. Ngài muốn mời Padre Pio đến ở ít ngày tại tu viện nơi ngài cư ngụ :

«Sao cha không đến San Giovanni Rotondo với con vài ngày để xem sức khỏe cha thế nào ở đó ?» Nhưng Padre Pio chỉ lắc đầu trả lời : «Thế còn Cha Giám Tỉnh? Ngài sẽ nói gì nếu con đi với cha ?» - «Nhưng cha nghĩ ngài sẽ nói gì nào? ... Cha phải thừa nhận rằng, với vài ngày như thế, đâu cần xin phép Cha Giám Tỉnh. Đối với những tu viện gần nhau như Foggia và San Giovanni Rotondo, chỉ cần sự đồng ý của Cha Quản lý là đủ rồi. Dù sao thì cha cũng không đi để ở lại đó, mà chỉ là vài ngày, để tìm chút thư giãn thôi. Sau vài hôm, cha sẽ trở về, và chính con sẽ đưa cha đi lần đón cha về.»

Cha Nazareno d'Arpaise, vị *Quản lý*, dĩ nhiên đã đồng ý, ngài ban phép lành cho Padre Pio, và cả cộng đoàn chào tiễn ngài.

«Cùng đi với con, Cha Paolino viết tiếp, ngài đến tu viện San Giovanni Rotondo, được các anh em còn chưa bị gọi nhập ngũ cùng toàn thể các chủng sinh của Tiểu Chủng Viện Seraphic đón tiếp với tất cả sự triu mến. Đó là buổi tối ngày 28 tháng 7 năm 1916.

Thời gian lưu lại San Giovanni Rotondo thực sự là một sự nhẹ nhõm lớn đối với ngài. Ngài hít thở thật thoải mái không khí trong lành của vùng núi bao quanh tu viện. Ngài không còn cảm thấy buồn ngủ hay nặng nề như khi còn ở trong cái nóng ngột ngạt của Foggia. Ngài cũng bắt đầu nghỉ ngơi vào những giờ mà cộng đoàn đi ngủ. Nhờ đó, sức khỏe toàn thân của ngài dần hồi phục.

Dù ma quỷ vẫn hành hạ ngài mỗi tối, và chính bản thân con cũng nhận ra điều đó qua chiếc áo sơ mi ướt đầm mồ hôi khi giúp ngài thay đồ, con vẫn rất mãn nguyện và không hề hối tiếc vì đã khuyên ngài đi cùng con.»

Trở lại Foggia

Hơn một tuần sau, Padre Pio, cùng với Cha Paolino, lại trở về vùng đồng bằng ngọt ngào ấy. Họ đã viết thư cho Cha Giám Tỉnh, nhưng vẫn chưa nhận được hồi âm...

Mãi đến ngày 8 tháng 8, Cha Benedetto mới gửi cho Padre Pio một mảnh thư ngắn và cứng rắn. «Tại sao, ngài viết, con không viết cho cha chút gì về bản thân con ? Phải chăng mối liên hệ giữa con và Giám Tỉnh đã trở nên vô ích đến mức con thấy không cần quan tâm đến nữa ? Thế nhưng, con ơi, con phải nhận ra rằng Thiên Chúa tốt lành đã dành lời sau cùng và chắc chắn nhất cho thẩm quyền ở trần gian này, và không có quy tắc nào an toàn hơn là ý muốn và ước nguyện của vị bề trên...»

Cha Benedetto cũng than phiền rằng chính ngài đã kiệt sức. Bên cạnh ngài giờ đây không còn ai, không định phụ, không thư ký, tất cả đều đã ra chiến trường. Ngài phải một mình duy trì thư từ liên lạc với sáu mươi tu sĩ đang phục vụ quân đội, một nhiệm vụ không hề nhỏ ! Ngài thậm chí còn tự hỏi liệu qua thử thách nặng nề này, Chúa có muốn báo hiệu rằng đã đến lúc ngài nên từ bỏ trách nhiệm của mình không. Ngài nhờ Padre Pio trình dâng trường hợp này lên Chúa. «Hãy ghi nhớ, ngài kết thúc, đây là một nhu cầu cấp thiết, và vì thế, con phải nỗ lực cầu xin. Cha muốn có được ân sủng này!» (1/344)

«Xin Chúa Giêsu luôn trợ giúp cha và ban cho cha đủ sức mạnh để lãnh đạo và hướng dẫn, trong những thời khắc u sầu này, người Mẹ chung của chúng ta là Tỉnh Dòng. Amen ! Đó là cách bắt đầu thư hồi âm của Padre Pio. Nhu cầu của linh hồn con, thưa Cha, đã đi đến giới hạn tột cùng, và con không biết điều này sẽ kết thúc ra sao. Con thì có sự phó thác, đúng thế, nhưng sự phó thác ấy là kết quả của một nỗ lực liên tục và bền bỉ mà con không ngừng thực hiện trên chính mình. Và điều đó, thay vì làm dịu đi tinh thần con, lại càng làm tăng thêm gánh nặng của nỗi khổ.

Chưa bao giờ như lúc này, con cảm nhận rõ sức nặng của thân xác sự chết này. Chưa bao giờ như lúc này, con lại tự phát thốt lên tiếng kêu ‘Cupio dissolvi’ (Con ước ao được chết)....» Ngài không thấy trong chính mình điều gì khác ngoài sự bất xứng và tội lỗi, ngài tiếp tục giải bày.

Nhưng ngay sau đó, ý nghĩ ấy khiến ngài sợ rằng mình đang lâm đường khi khao khát được chết : *«Bây giờ, xin Cha nói cho con biết, con có lý do chính đáng để lo sợ rằng khát khao được giải thoát khỏi thân xác này để được hợp nhất với Người lại phát xuất từ sự tự phụ không ? Trước nỗi lo ấy, con muốn, thưa Cha, cố gắng tự chủ để đừng ao ước điều đó, hoặc ít nhất, để*

tiết chế lại, nhưng Cha ơi, con không thể ! Với con, nó như một đòi hỏi khẩn thiết. Dù đã rất cố gắng, con vẫn không thể làm chủ được điều ấy.

Con có cảm giác rằng trong con còn có một con người khác mà con không thể kiểm soát. Làm sao có thể như vậy được ? Thế nhưng, xin Cha tin con đi, điều đó là một cái gai luôn đâm sâu vào tim con, hành hạ con từng khoảnh khắc. Cái gai đó không để con yên một giây phút nào. Con không bao giờ hiểu hết được nỗi thống khổ mà nó gây ra, vì nó luôn ở đó, không ngừng xuyên thấu. Tuy nhiên, xin Cha tin điều này, nói rằng các linh hồn nơi Luyện Ngục không đau khổ hơn con bây giờ, con không hề phóng đại. Và người nói ra điều ấy chắc chắn không lầm, vì Thiên Chúa giàu lòng thương xót đã để người đó trải qua cả hai thứ đau khổ ấy.»

Sương mù thần linh...

Đó lại là cảnh tượng quen thuộc của đêm tối linh hồn khủng khiếp, nơi người ta thấy “*Thiên Chúa thật xa và, ngài nói, như bị bao phủ trong màn sương, giống như làn sương mù trôi nổi vào những buổi sáng trên dòng sông, che khuất nó khỏi mắt chúng ta. Mặc dù vậy, linh hồn dường như bị buộc phải giữ ánh mắt luôn hướng về Thiên Chúa ấy, Đấng ngày càng xa dần...*” Ngoài

ra, đối với Padre Pio tội nghiệp, còn có một thử thách khác, không kém phần nghiêm trọng : đó là cuộc chiến địa ngục mà ngài phải chịu đựng chống lại Satan.

Những cuộc chiến ma quỷ trong linh hồn

“Sau đó, ngài tiếp tục, cuộc chiến mà con đang phải chống lại kẻ thù của phần rỗi chúng ta là không thể diễn tả được. Cuộc chiến diễn ra gần như trực tiếp giữa tinh thần và tinh thần. Thật là một cơn hấp hối ! Một nỗi kinh hoàng cho linh hồn khốn khổ của con ! Không có một phút giây tự do nào ? Kẻ thù thực sự muốn chiếm lấy pháo đài, thành trì nhỏ bé này. Nó nhắm chính xác vào linh hồn con, tìm cách làm lệch hướng nó bằng cách cho con thấy những điều khám phá mà chỉ sự đời bại của nó mới có thể tạo ra. Vì sự kháng cự là liên tục và cuộc chiến luôn diễn ra, nên thỉnh thoảng, trong những đợt tấn công dữ dội nhất, sự hỗn loạn này cũng thể hiện ra cả trên thân xác, bằng những cơn đổ mồ hôi lạnh dữ dội không hề xuất phát từ nguyên nhân tự nhiên nào cả mà chính là do trận chiến khốc liệt diễn ra trong tinh thần, những cơn đổ mồ hôi ấy không hề phụ thuộc vào mùa nóng hay mùa lạnh.

Vì thế, con sợ sẽ trở nên bất trung với Thiên Chúa. Xin Người đoái thương cho con chết trước khi để xảy ra tai họa lớn lao như vậy. Về điểm này, con phải cư xử

thế nào ?...”

Cha Giám Tỉnh đã biết chuyện Padre Pio đi San Giovanni Rotondo. Ngài tỏ ra không hài lòng. Nhưng dù chấp nhận lời trách móc, Padre Pio vẫn giải thích rõ ràng rằng : *“Phản con, con đã không yêu cầu chuyển đi này đến San Giovanni. Con thậm chí đã làm mọi cách có thể để tránh khỏi nó. Và con sẽ không bao giờ lên đường nếu con có thể, dù chỉ là mơ hồ, đoán được rằng điều đó không đẹp lòng cha.”*

Nhưng đây mới thật sự là điều rất lạ : *“Ngay khi cha nhận được thư của Cha Quản lý báo tin con đã đi San Giovanni, con lập tức thấy cha hơi sa sầm nét mặt. Con bị nỗi sợ hãi bao trùm toàn thân. Ngay lập tức, con đã quyết định trong lòng rằng sẽ sửa lại lỗi lầm con có thể đã vô tình phạm phải, bằng cách quyết định trở về ngay. Chuyện đã diễn ra như vậy. Phải chăng đó là một cạm bẫy của kẻ thù ?*

Sau đó, lời phàn nàn của cha về mối liên hệ giữa con và cha đã khiến con rất đau lòng. Thừa cha, lý do khiến con đã ngừng viết thư, con đã giải thích ở đầu thư này. Lý do khác là do tình trạng bệnh tật hiện tại của con, đặc biệt là thị lực. Con đã cố gắng suốt ba ngày nay để viết lá thư này, và ai biết sẽ còn phải chờ thêm bao nhiêu ngày nữa mới có thể hoàn tất ? Con bị đau

đầu dữ dội và không thể xếp đặt được ý nghĩ. Đôi lúc, và điều này thường xảy ra vào những ngày nóng nực, con cảm thấy như mình sắp phát điên. Với tất cả những khó khăn như thế, xin cha tưởng tượng liệu con có thể viết lách nổi không.”

Trước khi kết thúc bức thư này, Padre Pio cam đoan với Cha Giám Tỉnh rằng ngài đang cầu nguyện cho sự phục hồi hoàn toàn của ngài. Vì điều đó, ngài đã một lần nữa dâng mình làm của lễ hy sinh. Còn về ý định mà Cha Benedetto có, từ bỏ chức vụ và trách nhiệm, Padre Pio đã trấn an ngài :

“Trong khi chờ đợi, thưa cha, xin đừng nghĩ rằng Chúa Giêsu đã chán ngán cha và muốn buộc cha phải rời bỏ gánh nặng làm bề trên. Xin đừng nghĩ như thế nữa, nếu nụ cười của Chúa Giêsu vẫn là điều quý báu đối với cha. Con tin chắc rằng Chúa Giêsu đã phục hồi sức khỏe cho cha rồi, trước cả khi cha đọc được bức thư này.

Về phần con, con cảm thấy rất tội tệ. Con thấy mình kiệt sức. Con bị đè bẹp bởi một sự suy sụp lớn lao đang ngày càng gia tăng. Con đau ở vùng tim mà con đã nói với cha...” (1/345)

... Và như ta thấy, bức thư đã bị bỏ dở. Nó đã được gửi đi trong tình trạng như vậy. Chuyện gì đã xảy ra ? Tại sao Padre Pio lại không hoàn tất bức thư ? Liệu ngài đã bị một cơn choáng đột ngột ? Không ai bao giờ biết được.

Trở lại San Giovanni Rotondo

Tuy nhiên, ngài đã cầm bút trở lại vào ngày 13 tháng 8 năm 1916. Đó là một ngày Chúa nhật. Ngài đã không thể chịu đựng thêm nữa :

“Cái nóng dường như không hạ bớt, ngày càng làm con kiệt quệ hơn. Từ chiều Chủ nhật, con bắt đầu lên cơn sốt và con sợ rằng đó là sốt rét, vì nó đến cùng với những cơn lạnh run...”

Và ngài nói rằng Chúa Giêsu đã buộc ngài phải xin vị bề trên một hành động bác ái : *“Ngài nói với con rằng cần phải chăm lo cho thân xác đôi chút để chuẩn bị cho những thử thách khác mà Ngài muốn con phải chịu. Hành động bác ái mà con xin cha, thưa cha, là xin cho con được đến San Giovanni một thời gian, nơi Chúa Giêsu bảo đảm với con rằng con sẽ khỏe hơn. Con khẩn cầu cha đừng từ chối hành động bác ái này... Còn những lý do khác nữa cũng thúc đẩy con xin điều này, nhưng tốt hơn là không nói ra ở đây...”* (1/346)

Ngày 17 tháng 8, Cha Giám Tỉnh chấp thuận nguyên tắc việc Padre Pio được tạm thời chuyển lên núi. Ngài tất nhiên quay lại với bức tranh buồn mà Padre Pio đã mô tả : “Nếu bức tranh cuộc đời được hình thành từ những cảnh tượng của các lỗi lầm đã phạm, thì đó là một sự dối trá, và do đó, nó đến từ ma quỷ. Nếu ngược lại, đó là hình ảnh về những gì con có thể đã là, hoặc có thể trở thành, thì nó đến từ Thiên Chúa.”

Và Cha Benedetto tiếp tục đưa ra những lời khuyên khôn ngoan và rất đơn giản cho người cha tội nghiệp không còn thấy rõ trong lòng mình : “Khát vọng được ở trong sự bình an vĩnh cửu là tốt, nhưng phải tiết chế. Tốt hơn là thi hành thánh ý Chúa nơi trần thế hơn là hưởng thụ trên Thiên đàng. Hãy đau khổ và đừng chết. Luyện ngục trở nên êm dịu khi người ta chịu đựng vì tình yêu Chúa, và đó là những viên ngọc quý cho linh hồn. Mùa đông sẽ qua đi, và mùa xuân bất tận sẽ đến, càng thêm phong phú và xinh đẹp khi các cơn bão đã từng dữ dội hơn.”

Và vì Padre Pio trong một bức thư đã nói về những làn sương mù trong đó Thiên Chúa dường như tan biến và biến mất, Cha Giám Tỉnh lại đưa ra lời giải thích như sau :

“Sương mù là dấu hiệu rằng Thiên Chúa đang ở rất gần. Môsê đã gặp Thiên Chúa trong đám mây trên núi Sinai. Dân Israel nhìn thấy Người dưới hình dạng một đám mây. Người hiện diện trong Đền thờ dưới hình dạng một đám mây. Trong biển cố Hiên Dung, Chúa Giêsu ban đầu hiện ra rõ ràng, rồi trở nên vô hình vì Người bị bao phủ trong một đám mây sáng láng. Việc Thiên Chúa ẩn mình trong đám mây có nghĩa là Người trở nên cao cả hơn trong cái nhìn của con, và từ hữu hình, khả tri, Người được biến đổi thành thuần túy thần linh.

Đừng để cuộc chiến với kẻ thù khiến con sợ hãi. Càng khi Thiên Chúa trở nên thân mật với linh hồn, kẻ thù lại càng len lỏi sâu vào bên trong. Vậy nên, hãy can đảm !

Khi nói đến đám mây, cha cũng đã trả lời cho vấn đề về những bóng tối dường như dày đặc hơn trong lòng con. Đó không phải là bóng tối, con ơi, mà là ánh sáng, ánh sáng quá mãnh liệt và rực rỡ đến nỗi làm mù lòa linh hồn vốn quen suy tưởng về Thiên Chúa theo cách thông thường, thậm chí mang tính nhân loại. Hãy tạ ơn Chúa nếu ngay từ đời này, Người đã cho con ném thử trước thị kiến trong đó, không còn thấy gì cả, nhưng lại thấy tất cả.

Hãy chắc chắn rằng những cuộc chiến nội tâm không phải là mối nguy cho lòng trung thành của con. Nhưng đó là cơ hội cho những công trạng quý giá, điều mà người ta gọi là “triều thiên hay hành thiên tuế”.

Đừng chút nào nghi ngờ về sự thiện lành của các hành vi của con, vì tất cả những gì con làm đều nằm dưới ảnh hưởng của đức vâng lời mà cha đã giải thích cho con trước đây, và cũng như nói chung, mọi điều liên quan đến tư tưởng, hành vi, cả sự nghỉ ngơi và giải trí của con...” (1/348)

Không thể không tán phục sự kiên nhẫn của Cha Giám Tỉnh, nhưng đồng thời cũng phải ghi nhận giá trị siêu nhiên sâu sắc của ngài, sự hiểu biết hoàn hảo về đời sống thiêng liêng và huyền nhiệm. Thật vậy, để hướng dẫn một linh hồn như Padre Pio, cần phải có một, thậm chí là hai, *vị linh hướng* phi thường !

Cha Agostino

“Chúng tôi đã nhận lệnh lên đường đến Isonzo, Cha Agostino viết ngày 22 tháng 8 năm 1916. Nguyên thánh ý Chúa Giêsu luôn được thực hiện ! Xin một lời cầu nguyện đặc biệt trong thử thách mới này. Nhưng cha xin con đừng lo lắng, vì cha đang rất khỏe, cha hoàn toàn chấp nhận và vui lòng. Ngợi khen và cảm tạ Chúa

Giêsu, Đấng không ngừng ban ơn phù trợ thánh thiện của Người cho cha.”

Isonzo mà Cha đề cập nằm trong vùng Trieste ; dọc theo con sông này và cho đến biên giới nước Áo, đã diễn ra những trận chiến rất ác liệt trong thời kỳ Thế chiến thứ Nhất.

“Con phải nói với Chúa Giêsu, Cha Agostino tiếp tục, rằng Người hãy ban cho cha ít nhất ân sủng được cử hành Thánh Lễ mỗi ngày : Cha tin rằng ân sủng này là đủ cho cha rồi, phải không ?

Cha không còn thời gian nữa. Hãy cố gắng viết cho cha vài dòng. Nói cho cha biết, trong sự riêng tư : Con đã hỏi Chúa Giêsu khi nào thử thách sẽ chấm dứt chưa? Người đã trả lời thế nào ? Con có thể nói cho cha biết không ?” (1/349)

Padre Pio trả lời thế nào ? Ngài viết cho ngài ấy vào ngày 23 tháng 8 để chúc mừng lễ bốn mạng : *“Làm sao con có thể chúc mừng cha trong khi cha đang ở trong vùng đất của sợ hãi ? ... Lời chúc chân thành nhất mà con gửi đến cha cho một ngày lễ lạ lùng như vậy, là xin Chúa tốt lành ban cho cha những ân sủng được tuyển chọn nhất cùng với sự đáp trả hoàn toàn trọn vẹn của cha đối với thánh ý Người...”*

Một đám đông linh hồn...

Rồi, ngài nói rõ thêm : *«Nếu con không thể thường xuyên gửi tin tức cho Cha hơn, ôi ! Cha kính yêu, xin Cha đừng trách con, Cha biết điều đó không phải do con không muốn. Cha biết mọi sự. Cha cũng phải biết rằng người ta không để cho con một phút giây tự do nào, một đám đông các linh hồn khao khát Chúa Giêsu đã đổ xô đến với con đến mức con phải giật tóc mình lên ?*

Trước một mùa gặt phong phú như thế, con vừa vui mừng trong Chúa, vì con thấy rằng hàng ngũ những linh hồn được tuyển chọn ngày càng đông và Chúa Giêsu được yêu mến nhiều hơn ; nhưng mặt khác, con cũng cảm thấy bị đè bẹp bởi một gánh nặng quá lớn và gần như chán nản vì nhiều lý do dễ hiểu.

Để tìm một chút an ủi và một chút thư giãn, con đã xin Cha Bề Trên Tỉnh Dòng cho phép con được trở lại San Giovanni vài ngày. Thực ra, với ngài, con đã không trình bày tất cả những lý do khiến con muốn xin một sự cho phép như vậy. Con chỉ nói cho ngài một vài lý do, và còn nói với nhiều e dè. Ngay lập tức, ngài trả lời đồng ý hoàn toàn với điều con đã xin. Tuy nhiên, ngài bảo con hãy đợi thêm cho đến khi biết được kết quả của việc xét định số phận của Cha Giám Tỉnh hiện đang được theo

dõi tại một trong các bệnh viện quân sự ở Rôma.

Nếu ngài được giải ngũ, Cha Bê Trê nói, thì ngay khi ngài trở về, con có thể lập tức lên đường đến San Giovanni. Còn nếu ngài không trở về, con phải đợi cho đến khi có người khác đến để đủ số hai người.» (1/350)... Vì thực tế lúc đó hầu như không còn ai trong các tu viện của Tỉnh Dòng.

Trong linh hồn của Cha thánh Padre Pio tội nghiệp của chúng ta dường như chẳng có gì thay đổi. Vẫn là màn sương mù ngày càng dày đặc, vẫn là cuộc chiến dữ dội nhất như đến từ địa ngục đang dần tàn phá ngài; ít nhất là chính ngài cảm thấy như thế. Ngài đầy những mâu thuẫn, cơn bão trong tâm trí càng trở nên dữ dội. Ngài nhận ra rằng, mặc dù vâng lời là sự an toàn duy nhất đối với người tu sĩ gương mẫu mà ngài muốn trở thành và thực sự đang là, thì ngài vẫn không tìm được sự an ủi nào khi vâng lời. Ngài cố gắng giải thích điều này với Cha Benedetto trong một bức thư mà ngài gửi vào ngày 26 tháng 8 năm 1916.

«Vài lời ngắn lần này, không phải vì con không cảm thấy nhu cầu phải viết, mà đúng hơn là vì con hoàn toàn không thể sắp xếp được ý nghĩ của mình. Cả về tinh thần lẫn thể xác, con đều cảm thấy mệt mỏi. Không còn sự an ủi nào tuôn tràn trong tim con và cơn bão

ngày càng dữ dội.

Con chỉ hành động để vâng lời Cha, vì Thiên Chúa nhân lành đã cho con biết rằng đó là điều duy nhất Ngài chấp nhận một cách vui lòng, và đối với con, đó là cách duy nhất để hy vọng được cứu độ và ca hát chiến thắng. Nhưng, Cha kính yêu, con cảm thấy mâu thuẫn biết bao trong chuyện này ! Đúng là con không cảm thấy trong mình sự nổi loạn chống lại người hướng dẫn con, nhưng con lại cảm thấy một sự băn khoăn khiến con khổ sở.

Tóm lại, sự vâng lời là tất cả đối với con và con lại không cảm thấy một chút an ủi nào khi vâng lời. Xin Thiên Chúa gìn giữ con nếu con dám bất tuân, dù chỉ một chút, đối với người đã được chỉ định làm thẩm phán của con, cả bên ngoài lẫn bên trong. Ấy vậy mà, tại sao con lại sợ hãi về điểm này đến như vậy ? Xin Cha, vì lòng bác ái, hãy chỉ cho con biết con nên cư xử như thế nào trong điểm này...» (1/351)

Cuối cùng cũng có người đến tu viện để đủ số hai người... Đó là Cha Isaia da Sarno. Ngài cũng từng phục vụ trong quân ngũ với vai trò y tá. Ngài đã được cho giải ngũ và đến tu viện ở Foggià. Padre Pio vậy là sắp có cơ hội và điều kiện để lên đường đến San Giovanni Rotondo.

«Cha Isaia hiện đã ở đây, ngài viết, và con đang đợi Cha gia hạn sự vâng lời để con có thể lên đường đến San Giovanni...» (1.351)

Vâng lời mù quáng

«Con hỏi cha phải cư xử thế nào khi cảm thấy bất an và không có chút an ủi nào trong việc vâng lời, Cha Benedetto trả lời ngài ngày 28 tháng 8 năm 1916, thì con hãy cứ tiếp tục vâng lời, bất chấp những mâu thuẫn nội tâm và sự khô khan trong tâm hồn.

Việc Chúa Giêsu vâng lời trong Vườn Cây Dầu và trên Thánh Giá đầy những mâu thuẫn và không hề có sự an ủi, nhưng Người vẫn vâng lời đến mức than phiền cùng các Tông đồ và cùng Chúa Cha, và chính sự vâng lời ấy lại là điều tuyệt hảo và càng đẹp đẽ hơn vì nó đáng cay.

Vì vậy, linh hồn con chưa bao giờ làm đẹp lòng Chúa như bây giờ, khi con vâng lời trong khô khan và như một kẻ mù. Cha đã giải thích rõ chưa ? Vậy thì hãy vui lên và đừng nghi ngờ những lời bảo đảm từ các bề trên.»

Đã được phép !...

Và cuối cùng, sự cho phép hằng mong đợi cũng đến ! «Ngay ngày mai, con có thể lên đường đến San Giovanni...» (1/352) Ngài vội vàng báo tin cho Cha Agostino : *«Thứ Hai tới - ngài viết vào ngày 1 tháng 9 năm 1916 - tức ngày mùng 4 tháng này, nếu đẹp lòng Thiên Chúa, con sẽ lên đường đến San Giovanni Rotondo để hít thở chút không khí miền núi. Con hy vọng tại đó, sức lực của con sẽ hồi phục, vì ở đây, ngoài những bệnh tật vẫn luôn đồng hành cùng con mọi lúc mọi nơi, con còn phải đối mặt với nhiều công việc vì phần rỗi các linh hồn, đến mức không có một giây phút thư giãn nào.*

Cha Isaia đã đến đây để thay con. Những ngày gần đây, ngài vừa được giải ngũ. Chúa Giêsu thật là nhân lành với chúng ta !»

Về cuộc chiến đang ngày càng trở nên tàn khốc và đẫm máu, Padre Pio vẫn nuôi hy vọng thầm kín rằng nó sẽ sớm kết thúc, vì ngài viết :

«Can đảm lên, thưa Cha, vì cầu vồng của hòa bình sẽ chẳng bao lâu nữa chiếu sáng trên vùng đất đẫm máu của toàn cõi châu Âu : Thiên Chúa vẫn còn nổi giận vì sự bất chính của con cái loài người, nhưng chắc chắn

Ngài sẽ không xét xử chúng ta bằng sự nghiêm khắc của công lý của Ngài...»

Thực tế, cuộc chiến này sẽ còn kéo dài hơn hai năm nữa !...

Và giờ thì ngài đã đến San Giovanni Rotondo... «*Hãy trả lời con khi nào Cha có thể và muốn, xin gửi thư đến San Giovanni Rotondo (Foggia) nơi con hiện đang trú ngụ để đổi khí hậu*», ngài viết ngày 4 tháng 9 năm 1916, đúng vào ngày ngài đến nơi, gửi cho một người con thiêng liêng của mình, Maria Gargani.

Chuyến đi tạm thời này chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành một cuộc định cư lâu dài, bởi lẽ, ngoại trừ một vài lần vắng mặt ngắn ngủi vì nghĩa vụ quân sự hoặc những chuyến đi rất ngắn khác, Padre Pio sẽ không bao giờ rời khỏi San Giovanni Rotondo nữa. Chính từ ngọn núi Gargano này, ánh sáng mà Thiên Chúa đặt trên chân đèn sẽ soi sáng cho toàn thế giới.

San Giovanni Rotondo

Ngay từ đầu thời gian lưu lại tại San Giovanni Rotondo, việc hướng dẫn thiêng liêng qua thư từ đã trở thành một trong những công việc chính trong ngày của Padre Pio. Ngài đã để lại biết bao linh hồn *khát khao* Thiên Chúa, như chính ngài từng nói, tại Foggia. Nhiều người khác nữa được Cha Agostino giao phó cho ngài, và những lá thư nối tiếp nhau không ngừng. Có một ngày, ngài sẽ bị buộc phải viết thư tập thể, vì không còn đủ sức để trả lời hết mọi thư từ.

Một lần kia, theo lời yêu cầu của Cha Agostino, ngài đã viết thư cho một người đang gặp khó khăn. Bị thúc bách về thời gian, nhưng như thường lệ, vẫn hoàn toàn kính trọng sự vâng phục, ngài không có thì giờ để xin phép Cha Bề Trên Tỉnh, và đã gửi lá thư đó đi. Ngày 6 tháng 9 năm 1916, ngài viết thư xin lỗi ngài như sau :

«Vây là con đã ở đây được ba ngày rồi, ngài viết cho Cha Benedetto. Chuyến đi diễn ra khá tốt đẹp, tạ ơn Chúa, chỉ khiến con hơi mệt mỗi một chút, nhưng mọi thứ đang dần ổn định lại.

Trong những ngày cuối tại Foggia, Cha Giảng Thuyết Agostino đã viết thư cho con, giao cho con nhiệm vụ

viết một lá thư gửi đến một người ở đó đang lâm vào tình trạng khó khăn thiêng liêng nghiêm trọng. Con đã cảm thấy vô cùng miễn cưỡng khi phải thi hành sự vâng phục này. Con cũng muốn xin phép Cha trước khi viết thư cho người đó, nhưng con nhận ra rằng việc đó không thể trì hoãn mà không gây hại cho linh hồn tội nghiệp ấy, nên con đã quyết định viết thư, và tự hứa sẽ báo cáo lại với Cha ngay khi có thể. Xin Cha nói thật cho con biết : con đã hành xử đúng chưa ? Xin đừng miễn phạt cho con nếu Cha thấy con có lỗi trước mặt Chúa. Con sẵn sàng chịu mọi hình phạt để làm dịu lòng Thiên Chúa, hầu Ngài thương xót con và hy vọng sẽ trở lại với con, cho Mặt Trời thần linh của Ngài sớm bừng sáng trở lại trong bầu trời linh hồn con...»

Biết bao khiêm nhường nơi Padre Pio !

«Thưa Cha, ai có thể hiểu được nỗi khổ đau cùng cực trong linh hồn con ? ngài tiếp tục. Từng giây từng phút, con cảm thấy như mình đang chết dần. Mỗi khoảnh khắc trôi qua, con tưởng như mình sắp ngã quỵ, thế nhưng con vẫn sẵn sàng chịu chết vô số lần hơn là xúc phạm đến Chúa một cách có ý thức.

Con đang bị thử thách đủ điều. Con sống trong một đêm tối vĩnh viễn, và đêm tối này chẳng có dấu hiệu gì sẽ tan đi, để nhường chỗ cho một bình minh rạng

rõ. Con cảm thấy Chúa hiện diện trong tâm hồn con, nhưng không thể diễn tả được bằng cách nào. Thay vì an ủi con, sự hiện diện ấy lại càng làm tăng thêm con tử đạo nội tâm của con, khiến con không ngừng kiệt quệ. Con cảm nhận được Ngài hiện diện trên con, nhưng sự hiện diện ấy bị bao phủ bởi một đám mây dày đặc. Mắt con cứ nhìn chăm chăm vào sự hiện diện kỳ lạ và huyền nhiệm ấy, và càng nhìn, con càng thấy đau khổ trong tâm hồn mình gia tăng. Thực vậy, đối tượng con chiêm ngắm càng lúc càng lớn dần lên và lại càng ẩn sâu hơn nữa.»

Padre Pio, mặc dù thú nhận mình không còn thấy rõ điều gì, vẫn nhận thức rõ ràng về sự Hiện Diện thần linh đó, và ngài tự hỏi : *«Nhưng tại sao lại là ngoại lệ với con, khi mà sự Hiện Diện ấy chẳng mang lại an ủi nào, mà trái lại, lại càng đóng đinh con sâu hơn và khiến cuộc sống của con trở nên không thể chịu nổi ?»*

Và ngài nghĩ có lẽ tốt hơn là được miễn khỏi sự Hiện Diện ấy. Không thể chịu đựng thêm, ngài kêu lên : *«Vậy thì Cha, người biết rõ mọi sự, sao Cha không đến nâng đỡ con, khi mọi sự đều tùy thuộc nơi Cha, và Chúa đã đặt mọi quyền trong tay Cha ? Về những điều khác, con nhìn thấy nơi Cha là một người cha, nhưng về điểm này, con thấy nơi Cha là một vị thẩm phán, và là một*

thăm phán rất nghiêm khắc...»

Và ngài kết thúc lá thư bằng một lời trách nhẹ nhưng đầy tôn kính : *«A ! Thưa Cha, xin Cha đừng xử sự với con như một bạo chúa nữa ! Xin Cha sắp xếp mọi sự, rồi sau đó, chính Chúa Giêsu sẽ ban phần còn lại, với một phần thưởng lớn lao dành cho Cha, con hy vọng như thế. Nhưng trong mọi sự, xin cho thánh ý Chúa được thể hiện !» (1/357)*

Một bạo chúa ?... Phải ! Vì Cha Benedetto chưa bao giờ chấp nhận để Padre Pio xin ơn được ra đi khỏi cuộc đời này...

Dù vậy, Padre Pio có vẻ rất hạnh phúc tại San Giovanni, và ngài cũng không giấu điều đó với Cha Agostino : *«... Con rất tri ân Đấng Tối Cao vì đã cho con được sống trong một cộng đoàn tu trì đầy gương mẫu, ngài viết ngày 11 tháng 9 năm 1916. Ước chi Thiên Chúa cho cộng đoàn này đạt đến một mức độ hoàn thiện cao hơn nữa, để Ngài được vinh quang nơi các thụ tạo của Ngài...»* Phần còn lại của lá thư vẫn là tiếng kêu đau đốn quen thuộc từ vực sâu tâm hồn ngài.

Trong cùng một phong bì, Cha Paolino đã kèm theo một mảnh giấy nhỏ bày tỏ niềm vui của cả cộng đoàn : *«Chúng con ở đây đều khỏe. Cha hãy tưởng tượng xem*

chúng con được lợi ích bao nhiêu từ sự hiện diện của Padre Pio ! Ngài cũng hài lòng về chúng con, về không khí, về ngôi nhà, sự yên tĩnh, sự cô tịch và mọi thứ. Nếu chỉ bỏ qua những đau khổ nội tâm mà Chúa muốn dùng để thử thách ngài, thì có thể nói rằng ngài thực sự hạnh phúc. Quan trọng nhất là chúng con cảm thấy rất tốt khi sống cùng ngài.» (1/359)

* * *

Người ta đang chờ chuyến viếng thăm của Cha Bê Trê-nhê vào cuối tháng Mười tại San Giovanni. Khi ấy sẽ quyết định số phận của Padre Pio, cũng như nơi ở lâu dài của ngài. Cha Paolino kể rằng, trong thời gian đầu lưu lại, các công việc chính của ngài là : «đọc sách tu đức, đặc biệt là Kinh Thánh ; hướng dẫn thiêng liêng qua thư cho rất nhiều người xin lời khuyên (do các Bê Trê-nhê đã cho phép ngài làm việc này) ; hướng dẫn thiêng liêng cho các học sinh của Trường Seraphic (trường đào tạo ơn gọi dòng Phanxicô), những em này rất thích đến xưng tội với ngài và chăm chú lắng nghe các bài giảng của ngài, những bài giảng luôn nói về lòng yêu mến Thiên Chúa và lòng đạo đức sâu xa.»

Về phần Cha Agostino, ngài đang ở rất xa, tận miền Bắc nước Ý, nơi các trận chiến khốc liệt tại biên giới nước Áo. Ngài thường gửi vài dòng ngắn ngủi cho

Padre Pio :

«Còn con thì không viết gì cho cha sao ? ngài viết, chẳng hạn, vào ngày 24 tháng 9 năm 1916. Hãy viết cho cha, dù chỉ một dòng thôi, nếu Chúa Giêsu cho phép, và hãy nói với cha không dùng ẩn dụ. Con hiểu chưa ?» (1/360)

«Tại sao con không viết lấy một dòng cho cha ? ngài than phiền hai ngày sau đó, ngày 26 tháng 9 năm 1916. Cha biết rồi, nhưng con hãy thưa điều đó với Chúa, và Ngài sẽ cho phép con !» (1/361)

Padre Pio, tuy vậy, vẫn không hề quên ngài ! *«Khi ngày lễ của vị Tổ phụ Seraphic chúng ta đến gần, nỗi đau do sự xa cách của Cha càng trở nên sống động trong linh hồn con. Lạy Chúa con ! Khi nào thì Chúa sẽ quy tụ lại các chi thể đang tan tác của người nghèo nhỏ bé thành Assise ?...*

... Vậy thì làm sao con có thể chúc Cha mừng lễ của vị Tổ phụ năm nay, nếu không phải là khẩn cầu ngài luôn nâng đỡ Cha, và xin ngài làm cho thử thách hiện tại trở nên nhẹ nhàng hơn đối với Cha... Cha còn sợ điều gì ? Chúa Giêsu không thể phản bội những lời hứa mà Ngài đã ban cho con vì Cha. Ngài đã lắng nghe chúng ta cho đến hôm nay. Đó là bảo chứng cho những gì sẽ xảy

đến trong tương lai. Cha hãy cố gắng vượt qua và kìm nén nỗi sợ hãi đang đè nặng nơi Cha, nếu không, thưa Cha, Chúa Giêsu sẽ không mỉm cười với Cha. Con có thể hứa với Chúa Giêsu điều đó nhân danh Cha không? Con đã nói với Ngài rằng có. Cha, hãy xác nhận điều mà đứa con trai của Cha đã làm thay Cha. Nếu con đã hành động sai, xin Cha sửa dạy con !»

Vì Padre Pio muốn mọi người hoàn toàn phó thác và tín thác vào đôi tay đầy tình phụ tử và yêu thương của Thiên Chúa.

«Vả lại, Cha thuộc về con, ngài tiếp tục, và con có đầy đủ quyền để thỏa thuận với Chúa Giêsu, ngay cả khi không có sự hay biết của Cha. Con đã hiến thân làm của lễ hy sinh cho Cha, vì thế, những điều con làm không thể không được biện minh. Vậy thì, hy sinh để làm gì, nếu không còn mục đích cho sự hy sinh ấy nữa ?

Hãy sống an bình và nghỉ ngơi trên Thánh Tâm Chúa, không một chút sợ hãi nào, vì nơi đó, người ta được an toàn khỏi mọi cơn bão tố, và công lý của Thiên Chúa thậm chí cũng không thể chạm tới nơi ấy !» (1/362)

Một lần nữa, Cha Paolino đã kèm theo một mảnh giấy trong lá thư của Padre Pio : «Padre Pio, ngài viết cho Cha Agostino, là một niềm an ủi to lớn đối với con, ngài

thúc đẩy con nên thánh. Con hy vọng sẽ gặt hái được nhiều hoa trái từ sự đồng hành với ngài !»

Sống trong bình an, tín thác nơi Chúa Giêsu, an nghỉ nơi Thánh Tâm Ngài ? Vâng, đó là điều cần thiết. Cha Agostino phải quyết tâm như thế, bởi vì thử thách vẫn còn lâu mới kết thúc ! Chẳng ích gì khi sợ hãi, vì những nỗi lo ấy *«được tạo ra bởi sự yếu đuối của chúng ta, và cũng bởi kẻ thù chung của chúng ta, như Padre Pio viết ngày 10 tháng 10 năm 1916. Vì thế, chúng đáng bị khinh thường sâu sắc.»* (1/364)

Cuộc chiến sẽ còn kéo dài

«Ước nghĩ rằng thử thách vẫn còn dài chừng làm Cha lo lắng, ngài tiếp tục, tốt hơn là chịu khổ luyện như ở Luyện ngục vì thánh ý Chúa, còn hơn là sống trong sự ngọt ngào của tu viện, nơi đó chỉ là hình ảnh nhạt nhòa của Giêrusalem thiên quốc. Không ai đạt được Ôn Cứu Độ mà không vượt qua biển cả cuồng loạn, và đó luôn là một hiểm họa đe dọa. Núi Canvê là núi của các thánh, nhưng từ đó, người ta sẽ được dẫn đến một ngọn núi khác gọi là Tabôr. Nhưng khi nào thì ngày đó sẽ đến ? Khi nào thì chúng ta được hát bài Alleluia ? Than ôi, điều đó còn xa. Công lý vẫn chưa được thực thi. Tuy nhiên, vạn tuế Thiên Chúa, và ước chi công lý của Ngài được thành toàn.»

Sự “tàn phá nội tâm” của ngài

Sau đó, Padre Pio đưa ra vài ví dụ về thử thách trong tâm hồn đang đè bẹp ngài : *«Những đau khổ thể xác ngày càng trở nên dữ dội hơn. Những cơn u uất thiêng liêng thì không thể chịu nổi... Trái tim con không được nghỉ ngơi. Nó tìm kiếm nơi nương tựa, nhưng lại không biết ở đâu. Khoảng trống con cảm nhận trong lòng khiến con khiếp đảm. Ký ức gần như không còn nhớ điều gì, trí khôn thì tìm kiếm chân lý tối cao, nhưng khi tưởng như đã chạm tới và hiểu được phần nào, nó lại đột ngột chìm vào trong bóng tối dày đặc. Toàn bộ quá khứ dường như là một ảo tưởng và con hoàn toàn không muốn nói chuyện riêng của mình với những người thế gian, vì con sợ sẽ làm họ lầm lạc. Thế nhưng, con lại không thể im lặng với người đang chăm sóc linh hồn con, vì nhu cầu được an ủi trở nên quá cấp thiết. Con sẽ trở thành gì đây ? Bao giờ thì con mới được giải thoát khỏi thân xác chết chóc này ?»* (1/364)

«Con, hãy bám vào sự bảo đảm của thẩm quyền, như vậy là đủ rồi ! Cha Agostino trả lời ngài vào ngày 17 tháng 10 năm 1916. Bây giờ, không còn chiếc neo nào khác nữa. Chúa Giêsu muốn con ở trong tình trạng hiện tại này, và các bề trên đã bảo đảm điều đó với con. Có quan trọng gì đâu nếu con không nhìn thấy ánh sáng ?

Và thực ra, con không được thấy. Nhưng ánh sáng vẫn hiện diện, nó ở trong con. Một ngày kia, con sẽ nhìn thấy nó, chỉ vậy thôi !

Cha Giám tỉnh không muốn ban cho con sự vâng lời để được về Trời ! Điều đó cũng là thánh ý Chúa. Rồi sẽ đến lúc ngay cả bề trên cũng sẽ nói vâng. Hãy chờ đợi tiếng vâng ấy với lòng kiên nhẫn !» (1/365)

Và Padre Pio hiểu rằng ngài chỉ còn cách chấp nhận mà thôi.

Cha Giám tỉnh đến thăm San Giovanni Rotondo

Tu viện San Giovanni Rotondo đã đón tiếp Cha Giám tỉnh vào khoảng giữa tháng 10 năm 1916. Padre Pio có nhắc đến điều này trong một lá thư gửi cho Cha Agostino ngày 30 tháng 10 : *«Cha Giám tỉnh đã đến đây cách đây ít lâu, và đã là vị khách quý của chúng con trong vài ngày. Ngài đã giảng các bài Linh thao cho cộng đoàn, cho các học sinh, và cho các hội viên dòng Ba. Lời Chúa phát ra từ miệng ngài đã nhẹ nhàng đi vào trái tim chúng con. Ngài đã an ủi con và làm con yên lòng về nhiều điểm. Linh hồn con đang được dẫn dắt chỉ dựa trên quyền bính của ngài giữa thời kỳ thử thách cam go này...»*

Cha Benedetto, người rất yêu mến Padre Pio, thậm chí còn ban cho ngài một đặc ân : ngài đã đưa Padre Pio đi đạo !

«Vào ngày ngài ra đi, Padre Pio viết tiếp, vì lòng tốt, Cha Giám tỉnh đã muốn đưa con đến San Marco, quê hương của ngài (xin nhắc lại, ngài là người gốc San Marco in Lamis, cách San Giovanni Rotondo vài cây số), và như thế, con cũng đã được biết đến San Marco. Nhưng thay vì an ủi con, cuộc đi đạo này lại càng làm linh hồn con đau khổ hơn nữa, vì con thấy Cha có ý định kéo dài cuộc lưu đày của con bằng cách ban cho thân xác con một chút dễ chịu. Fiat !» (1/366)

Và ngài kết thúc bằng lời này : *«Con xin từ biệt Cha, với ước muốn chân thành được ôm Cha một lần nữa tại đây, trước khi lên đường đi Napoli...»*

Vì thời gian nghỉ bệnh của Padre Pio sắp kết thúc, và ngài sẽ lại, trong một thời gian ngắn, bị gọi trở lại quân đội một tháng sau đó.

Linh hướng

Trong thời gian chờ đợi, Cha Giám tỉnh đã bổ nhiệm Padre Pio làm Linh hướng cho Chung viện Seraphic. Ngài đã tham khảo ý kiến các tu sĩ trong tu viện : có nên

để Padre Pio ở lại trong một tu viện chuyên về việc học không ?... Vì ở đó có những thanh niên rất trẻ đang ao ước bước vào đời sống tu trì, và Padre Pio lại có vẻ như đang mắc bệnh lao phổi. Padre Pio đã tự trấn an bề trên rằng “*bệnh của con chỉ ảnh hưởng đến chính con, chứ không lây sang người khác*”. Vì thế, ngài được phép ở lại vĩnh viễn tại San Giovanni Rotondo, và được giao nhiệm vụ linh hướng cho những người trẻ ấy.

Cha Paolino da Casacalenda kể rằng, ở đó, Padre Pio cũng đã hiến thân làm của lễ hy sinh cho sự thiện hảo thiêng liêng của các *tập sinh*, những người gần như chỉ là trẻ em. Ngài đã khẩn cầu Cha Giám tỉnh đừng từ chối cho ngài nhận trách nhiệm ấy, vì Chúa Giêsu đã ban cho ngài sức mạnh để chịu đựng thêm một hy sinh nữa.

Ngài đã phải vượt qua nhiều khó khăn rất dễ hiểu khi bắt đầu sứ vụ hoàn toàn mới mẻ này. Ngài thậm chí còn phải chịu đựng sự nghi ngờ nào đó từ các chủng sinh trẻ tuổi... chẳng phải ngài là một người *mắc bệnh phổi* sao ? Và rồi, gương mặt gầy gò, khắc khổ ấy, đôi mắt rực lửa, linh hồn cháy bỏng ấy, nếu chúng có thể khiến người gặp ấn tượng, thì cũng có thể làm họ xa lánh, vì... nhân đức và sự thánh thiện chưa bao giờ dễ dàng được chấp nhận trong đời sống con người !

Nhưng dần dần, Padre Pio đã chiếm được sự kính trọng, và thậm chí là sự quý mến của những người trẻ lớn này. Họ đã dễ dàng hơn trong việc mở lòng với ngài, và ngài đã cảm nhận được niềm vui khi được sống giữa các vị tương lai sẽ trở thành *thừa tác viên của Chúa*, mặc dù ngài cũng trải qua một vài thất vọng và những điều không được cảm thông. Nhưng đó là *những rủi ro vốn gắn liền với sứ vụ*.

* * *

Khi Padre Pio đến San Giovanni, ngài mới hai mươi chín tuổi. Cộng đoàn đón tiếp ngài rất nhỏ, vì nhiều tu sĩ đang tham gia chiến tranh. Lúc ấy chỉ còn Cha Paolino da Casacalenda, người điều hành *trường học nhỏ* và đồng thời giảng dạy, cùng ba thầy trợ sĩ : thầy Nicola da Roccabascerana, thầy Leone da Tora và thầy Costantino da San Marco la Catola. Tu viện thời đó, ngày nay đã được bao quanh bởi các công trình đồ sộ của bệnh viện vĩ đại *Casa Sollievo della Sofferenza* và đại vương cung thánh đường Đức Mẹ Ân Sủng, vào thời điểm xa xưa ấy vẫn hoàn toàn biệt lập, cách thị trấn San Giovanni Rotondo hơn một cây số. Đó gần như là một ẩn viện bám vào vách núi đá. Cây cối thì thưa thớt. Cảnh vật hoang sơ và vắng lặng, rất thuận lợi cho việc chiêm niệm. Cha Placido da San Marco in Lamis viết

rằng «trong tu viện ấy là một đời sống bình an và vui tươi, với trường học và nhiều tiểu đệ nhỏ.»

Chân dung Padre Pio

Vẻ bề ngoài của vị linh hướng mới lập tức và bền lâu in sâu vào tâm trí quan sát của các thỉnh sinh trẻ:

«Gương mặt của ngài lúc nào cũng tươi tắn, Cha Emmanuele da San Marco la Catola kể lại, nói chung thì hơi ửng hồng. Đôi khi, gương mặt tái nhợt, tương phản với sắc hồng của đôi môi. Râu ngắn, hơi rối, khi còn trẻ thì đen. Đôi mắt to, sâu thẳm, sáng rực (hay đúng hơn : rạng ngời), trán cao, thẳng, rộng. Gương mặt và ánh nhìn biểu lộ sự đơn sơ và lòng nhân hậu như trẻ thơ, dịu dàng và âu yếm. Tôi cảm nhận được một ấn tượng rất lớn về sự chân thành.

Dù sức khỏe yếu (hồi trẻ, ngài gầy và mảnh khảnh) và dù luôn khiêm tốn, khi nhìn bên ngoài, vóc dáng thể chất của ngài vẫn có vẻ khỏe mạnh, cả về phương diện cơ thể.

Dáng đi của ngài thường nặng nề, đặc biệt khi bước lên bàn thánh dâng lễ và khi trở về, nhiều khi trông như gần như kiệt sức, bước chân nặng nề và đau đớn.»

Người của cầu nguyện - Nhà giáo dục hoàn hảo

Các *thầy dòng nhỏ* được giao phó cho ngài sớm nhận ra Padre Pio là một người của cầu nguyện. Cha Emmanuele đó ghi nhận rằng ngài có «một quang sáng thánh thiện bao phủ một vùng rộng, dù vẫn còn giới hạn: đây đó, người ta nghe phong thanh những tin tức khó hiểu về điều đang diễn ra trong tu viện, được hiểu là những cuộc chiến đấu với ma quỷ, cũng như về những tình trạng bất ổn đa dạng và bí ẩn, cùng những cơn bệnh của ngài.»

Người ta có thể hiểu vì sao tất cả các chú đều muốn biết thêm ! Cha Emmanuele là một trong số họ... Sự giáo dục mà Padre Pio trao ban không theo bất kỳ khuôn mẫu hay kỹ thuật nào. Đó là một sự giáo dục bằng rất ít lời, nhưng hiện diện gần như liên tục. Đó, như Cha Emmanuele ghi nhận, là «một nền giáo dục nhân bản, hài hòa và bổ sung cho sự giáo dục siêu nhiên.»

«Padre Pio giám sát các công việc, đúng hơn, là các công tác phục vụ, nửa giờ trước bữa trưa, các chủng sinh dọn dẹp tu viện và nhà thờ. Từ cửa sổ nhìn ra núi, ngài theo dõi giờ giải trí nếu không trực tiếp tham gia, mà điều đó xảy ra khá thường xuyên. Ngài dẫn đầu các buổi đi dạo, chủ yếu ở phía sau tu viện, hướng về các mỏ cát. Ngài dùng bữa cùng với các chú «và nhất là,

ngài trung thành tham dự các giờ cầu nguyện của chúng con, cả những giờ của trường tiểu chủng viện cũng như của cộng đoàn, mà hầu như tất cả chúng con đều tham gia cùng ngài,» Cha Emmanuele kể thêm.

«Ngài đều đặn giảng huấn hàng tuần (và nhiều khi là hai lần mỗi tuần). Ngài chuẩn bị và viết bài, đồng thời vẫn giám sát giờ học. Ban đầu, các đề tài có tính cách tổng quát : Thánh Lễ, Đức Maria, Cầu nguyện, Suy niệm, Ôn gọi... và rồi, khi ngài đã hiểu rõ từng người hơn, ngài điều chỉnh các bài nói chuyện của mình cho phù hợp với những nhu cầu riêng biệt và với từng tính cách của chúng con.»

Một *cựu học sinh* khác của trường tiểu chủng viện nhỏ này, người sau này trở thành Cha Onorato da San Giovanni Rotondo, nói rõ :

«Padre Pio là cha linh hướng và cha giải tội của chúng con. Ngài chăm sóc chúng con với một sự tỉ mỉ đầy xúc động. Và con còn nhớ rằng trong những lần xưng tội hàng tuần, ngài luôn nói với chúng con về Chúa Giêsu chịu đóng đinh và Đức Mẹ...»

Những lần xưng tội với Padre Pio mang lại cho tất cả một sự trợ giúp rất sâu sắc. Cha Emmanuele còn viết: «Con hoàn toàn đứng khi gọi sự giáo dục nhân bản và

tôn giáo này là một nền giáo dục bí tích, bởi vì nó dẫn linh hồn chúng con quay trở lại với Đức Kitô và đời sống ân sủng.» Padre Pio cố gắng hòa nhập những nâng cao của siêu nhiên vào trong bản tính con người.

Còn đối với Bí tích Thánh Thể, «Ngài thể hiện bằng cả lời nói lẫn hành động rằng đời sống của người giáo dục cũng như của các học trò phải quy hướng về Hy Tế Thánh. Ngài chuẩn bị và cảm tạ Thánh lễ với một lòng sốt sắng thật đặc biệt ! Và ngài cũng đòi hỏi nơi chúng con cùng một tâm tình như thế cho việc rước lễ.»

Với một sự tự nhiên đáng khâm phục, ngài lôi cuốn sự chú ý của các bạn trẻ vào chính Con Người của Chúa Giêsu bằng những lời lẽ “có vẻ như mới mẻ, dù là những từ ngữ ấy vốn đã quen thuộc”. Có *điều gì đó* tỏa sáng qua những câu nói của ngài, đồng thời cũng bộc lộ qua chính cuộc đời ngài.

«Ngài biết cách bước vào trái tim chúng con, Cha Emmanuele lại viết, khi, với sự dịu dàng vô hạn, ngài nói với chúng con rằng “Chúa Giêsu là ánh sáng, là đường đi, là sự sống”. Ngài diễn đạt đầy trù mên mỗi khi trích dẫn nguyên văn những lời của Chúa !»...

Trong các bữa ăn, ngài ăn rất ít (bữa tối thì sự hiện diện của ngài chỉ là hình thức !). Và Cha Emmanuele, người thuật lại điều này, đã để ý rằng Padre Pio không ăn gì vào buổi tối ! Ngài hầu như luôn đích thân đọc sách trong bữa ăn thay vì để các chú đọc như lệ thường. Bánh mì của ngài làm dịu đi cơn đói dữ dội đang giày vò những thân thể non trẻ ấy, bởi vì lúc ấy có rất ít đồ ăn, thời kỳ khắc nghiệt của chiến tranh và thiếu thốn. Nhưng mọi thứ đều được *nêm nếm* bằng bầu khí rất vui tươi.

Mỗi ngày đều có một cuộc dạo chơi, dù chỉ vài phút. Thật vậy, tu viện thời đó thật sự biệt lập. Các cựu học trò kể lại rằng trong lúc đi dạo cũng có đọc sách. Thi thoảng Padre Pio đưa ra những lời bình luận cần thiết, và các bạn trẻ lúc nào cũng quây quần bên ngài, tụ lại như những con ong quanh tổ. Tất cả những bạn trẻ ấy đều có những tính cách rất khác nhau, người thì nghiêm nghị, người lại nói nhiều, người khác thì bạo dạn hơn, nhưng niềm tin tưởng họ dành cho Padre Pio khiến họ hoàn toàn không ngần ngại cắt ngang lời ngài, thậm chí khá thường xuyên. Nhóm nhỏ này không bao giờ giống nhau, vì tất cả, không ai ngoại lệ, đều muốn được ở bên ngài, dù vị trí ưu tiên ấy thường phải tranh giành quyết liệt mới có được !

«Nguồn dưỡng nuôi thiêng liêng mà ngài ban phát luôn được chuẩn bị với lòng ân cần, và tôi không nhớ đã từng có ai phản đối hay khinh thường điều gì,» Cha Emmanuele chia sẻ. «Chỉ một lần duy nhất, một trong những bạn trẻ bị cho là thiếu cẩn trọng đã có một lời nói có phần thiếu tôn kính và không xứng đáng về Kinh Thánh. Padre Pio liền nổi giận và buộc cậu thiếu niên đó phải lập tức rút lại lời mình vừa nói !»

Khi đi dạo, họ cũng chơi trò ném bi sắt (boules) để giải trí, và Padre Pio rất vui vẻ tham gia. Điều đó giúp ngài thư giãn phần nào, và khi có một quả bi được ném đúng và đạt mục tiêu, ngài vui mừng như một đứa trẻ, sung sướng vì cú ném thành công. Tuy vậy, như những người còn nhớ lại điều đó kể lại, ngài không bao giờ rời xa sự thu mình thường nhật và đời sống nội tâm của mình. Cha Emmanuele, luôn là ngài, vì thuộc nhóm chú tiểu ấy, kể rằng «lúc đó tình huynh đệ giữa ngài và các “đứa con nhỏ” của ngài được thể hiện cách trọn vẹn, dù các em không dám vượt qua ranh giới huyền nhiệm mà ngài tự đặt ra giữa ngài và họ. Các em có đề ý đến điều đó, nhưng nếu không trải nghiệm tận tay thì cũng chẳng bao giờ nhận ra cái huyền nhiệm ấy.»

Tình phụ tử mà ngài dành cho các bạn trẻ có ý hướng sống đời tu hoàn toàn không phải là thứ tình cảm khách

sáo. Bề trên Tỉnh dòng đã trao phó cho ngài sứ vụ này, *thừa tác vụ* này, và ngài hoàn toàn tin tưởng vào ơn thánh đặc biệt đi kèm với sứ mạng ấy. Ngài thực sự cảm thấy có trách nhiệm đối với những người trẻ này. «Tôi còn nhớ, Cha Emmanuele nói thêm, nỗi lo lắng khủng khiếp hiện rõ nơi ngài khi một trong số chúng tôi bị ngã từ trên thang xuống. Lúc đó, nếu tôi nhớ đúng, chúng tôi đang dọn dẹp *đặc biệt* trong nhà thờ.

Vẫn theo lời Cha Emmanuele, trong khoảng giữa mùa đông và mùa xuân, có những đợt cúm và bệnh tật, và mặc dù lúc đó rất thiếu thốn thức ăn, Padre Pio vẫn rộng lượng và ân cần chăm sóc, nhất là qua sự hiện diện đầy an ủi của ngài. Đối với tôi, thật hiển nhiên rằng lòng bác ái thể hiện qua sự hiện diện của ngài bên giường bệnh của anh em là điều ngài đã sống cách tôn kính cho đến cuối đời.»

Ngoài ra, ngài còn phải chấm điểm hạnh kiểm cho từng học trò của mình. Và đôi khi có bạn không đồng tình với nhận xét ấy. Khi ấy, ngài nhẹ nhàng giải thích lý do các quyết định của mình. «Sự thật là chúng tôi đã dần yêu mến hình ảnh dịu hiền và kiên quyết, huyền nhiệm và đầy tình phụ tử ấy, và chúng tôi đã học được cách để yêu mến ngài...» Cha Emmanuele nói thêm.

Cách “mạnh tay”

Một cựu học sinh khác của ngài nhớ lại rằng có một cậu học sinh rất quậy phá, khiến Padre Pio phải đau đầu, và thỉnh thoảng cha phải dùng *biện pháp* mạnh, thậm chí phải đánh !... Hồi đó người ta quen với cách hành xử như vậy, nhưng phương pháp có phần thô bạo này không tệ như người ta vẫn nghĩ, bởi vì kết quả đã chứng minh điều đó ! Vị nhân chứng tiếp tục kể : «Tôi còn nhớ ngài nắm tay cậu ta thật chặt, giữ trong túi ngực để không cho cậu chạy thoát, và bằng tay kia, dù tay ấy đang bị thương, ngài tát cậu ta một cái. Người đau đớn nhất trong hai người chính là Cha, bởi vì vết thương làm ngài rất đau đớn...»

Dù vậy, tất cả đều đồng thuận rằng Padre Pio chưa bao giờ nổi giận một cách bạo liệt, bởi sự giận dữ đó luôn phát xuất từ một tinh thần xáo trộn và bất an.

Cha Frederico da Macchia Valfortore, một cựu học trò khác của những năm 1916-1918, kể rằng Padre Pio luôn tường trình mọi việc xảy ra trong trường tiểu chủng viện lên Cha Benedetto, bằng lời hoặc bằng thư viết tay. Đôi khi, ngài còn gợi ý để Cha Benedetto tự viết thư cho các học sinh nhằm khuyến khích hoặc khiển trách họ, nhất là khi mọi lời nhắc nhở đều vô ích, hoặc khi trong một lần đi dạo, họ đã kéo nhau bỏ trốn cả nhóm

đến tận tu viện Vico del Gargano ! Có lẽ Frederico cũng thuộc nhóm đào tầu ấy ! Khi đó, cậu mới khoảng mười hai tuổi.

Ngài luôn cầu nguyện...

Cha Frederico vẫn còn trẻ, nhưng ngài nhớ rất rõ rằng ngài đã bị ấn tượng mạnh vì Padre Pio luôn luôn cầu nguyện và hầu như không ăn gì :

«Ngài luôn cầu nguyện, ngày cũng như đêm, cha viết. Đối với chúng tôi, bức giảng đầu tiên của ngài là nhà nguyện, nơi ngài quỳ gối hàng giờ mỗi ngày, vì ngài là người tôn thờ trung thành Chúa Giêsu Thánh Thể. Ở giữa chúng tôi, ngài cầu nguyện, ngài đáp lại chúng tôi trong khi tay phải luôn cầm tràng chuỗi Mân Côi, giấu trong túi ngực. Trong phòng ăn, sau khi vội vàng ăn vài miếng nhỏ mà chẳng có chút hứng thú nào, ngài lại tiếp tục cầu nguyện. Và tôi không nhớ ngài, vị cha linh hướng của chúng tôi, từng phá lệ về sự khổ chế trong ăn uống, ngay cả vào lễ Giáng Sinh hay Phục Sinh. Với mọi người thì đó là ngày lễ, nhưng với Padre Pio, luôn là chay tịnh và cầu nguyện.

Ngài thường nói : *“Ước gì một ngày có bốn mươi tám tiếng !”* Thật vậy, ngài không rời khỏi nhà nguyện trước nửa đêm. Khi đi ngủ ở phòng tập thể, chúng tôi

luôn cảm thấy ngài vẫn đang thức. Cả ngày của ngài là một cuộc trò chuyện liên lỉ với Thiên Chúa. Quả là một Thiên Đàng !... Vào thời đó, thế gian chưa khuấy động cuộc sống hằng ngày của Padre Pio !»

Và khi sau này thế gian nhận ra sự hiện diện của Padre Pio, ngài đón nhận từng người một. Và hình ảnh mà ai cũng mang theo về ngài chính là một linh mục luôn cầu nguyện, với tay phải giấu trong túi ngực...

Hai sự kiện ý nghĩa

Padre Pio luôn dõi theo từng bạn học sinh trẻ của mình qua lời nói hoặc thư từ. Liên quan đến việc *trợ giúp thiêng liêng* ấy, một cựu học sinh khác, Cha Emilio da Matrice, kể lại hai câu chuyện sau đây. Đôi khi có những hiện tượng phi thường xảy ra vào thời Padre Pio làm cha linh hướng.

«Đó là vào năm 1916-1917, thời điểm mà học sinh được sắp xếp ở hai phòng ngủ nằm ở cuối hành lang, bên phải phòng Padre Pio hiện nay. Trong một căn phòng là giường của các học sinh, còn phòng kia là giường của Padre Pio, được che bằng hai tấm rèm trắng treo trên hai thanh sắt đôi, đường kính hai phân. Trong bức tường ngăn cách hai phòng có một cửa sổ nhỏ không có kính, qua đó Padre Pio, ngay cả khi nằm trên giường,

vẫn có thể theo dõi các học sinh đang ngủ.

Trong phòng nơi Padre Pio ngủ, có chỗ cho một giường nữa, và chiếc giường ấy, cha Emilio viết, là tôi luôn ngủ ở đó. Một đêm nọ, tôi bất chợt tỉnh giấc vì một tiếng động lớn. Tôi mở mắt và trón kỹ dưới chăn, thì nghe thấy Padre Pio đang rên rỉ và chỉ lập đi lập lại những lời này : “*Lạy Mẹ Maria của con !...*” Trong phòng bên kia, tôi nghe những tiếng cười khẩy và tiếng kim loại bị bẻ cong, rơi xuống đất, và cả tiếng dây xích bị kéo lê trên nền gạch một cách âm ỉ.

Tôi không biết cảnh tượng đó kéo dài bao lâu, nhưng điều chắc chắn là tôi đã nghẹt thở vì sợ, trón kỹ như chuột dưới những bức tường của một ngôi nhà đổ nát.

Buổi sáng, trước khi chuông báo thức vang lên, tôi chỉ vừa kịp thò đầu ra khỏi chăn thì đã kinh ngạc nhìn thấy, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn ngủ, những thanh sắt treo rèm đã bị vặn cong, còn Padre Pio thì ngồi trên ghế, với một bên mắt sưng tấy và đầy đau đớn.

Tôi vội cài quần và chạy ngay đến chỗ Padre Pio, vô cùng hoảng hốt, quỳ sụp dưới chân ngài và thốt lên: “Cha ơi, cha ơi, chuyện gì đã xảy ra đêm qua vậy ?” Padre Pio ôm lấy tôi, trấn an tôi và bảo tôi giữ im lặng. Rồi ngài bảo tôi đi gọi Cha Paolino, người đang ngủ

trong một căn phòng riêng.

Cha Paolino đến, nói chuyện với Padre Pio. Và khi chúng tôi đã thức dậy và chuẩn bị đi đến nhà nguyện để dự Thánh Lễ, ngài nói với chúng tôi bằng một giọng nhỏ nhẹ và đầy xúc động rằng hãy cầu nguyện nhiều và đừng nói gì về những điều đã xảy ra trong đêm.

Chúng tôi giữ im lặng và buồn bã, nhưng vì tính tò mò tự nhiên, chúng tôi đã cố tìm hiểu điều gì đã xảy ra quanh chiếc giường của Padre Pio. Vài giờ sau, người thợ rèn chính, Vincenzo, đến và mang những thanh sắt bị vặn cong ra vườn của tu viện. Rồi tại xưởng, ông đã sửa chữa mọi thứ trong ngày hôm đó.

Một thời gian sau, Padre Pio vẫn giữ im lặng, nhưng rồi sau đó, trước sự nài nỉ của chúng tôi, một ngày kia, ngài tự nguyện tiết lộ bí mật của toàn bộ sự việc. Sau khi một lần nữa căn dặn chúng tôi luôn luôn đi ngủ với lời cầu nguyện trên môi, ngài nói : “Các con muốn biết vì sao ma quỷ đã tặng cha một trận ra trò ư ? Vì cha, với tư cách là cha linh hướng, đã bảo vệ một trong số các con. Cậu bé ấy (ngài nói rõ tên) đang bị một cơn cảm sốt mãnh liệt chống lại sự trong sạch, và trong khi khẩn cầu Đức Mẹ, cậu ấy cũng kêu cầu cha cách thiêng liêng để xin trợ giúp. Cha đã lập tức đến cứu cậu, và được nâng đỡ bởi chuỗi Mân Côi của Mẹ Maria, chúng ta đã chiến

thắng. Sau khi được giải thoát khỏi cơn cám dỗ, cậu bé ấy đã ngủ yên tới sáng, còn cha thì phải chiến đấu, bị đánh đập, nhưng đã giành chiến thắng.”

Và kể từ ngày đáng nhớ ấy, các cậu thanh niên, trước khi đi ngủ, đã đọc thêm ba Kinh Kính Mừng với các lời nguyện khác, dâng lên Đức Mẹ để gìn giữ sự trong sạch của mình... Một tấm gương thật đẹp !

“Cha linh hướng của chúng tôi, Cha Emilio kể tiếp, không chỉ quan tâm đến lương tâm của chúng tôi, đến các lần xưng tội, mà còn cùng chúng tôi đi dạo. Ngài luôn nói những lời cao đẹp đầy tinh thần và niềm vui thánh thiện. Và người ta nói rằng, suốt cuộc đời mình, Padre Pio đã kể hàng ngàn lần những câu chuyện mà ngài biết, nhưng mỗi lần kể đều mới mẻ và sống động, vì lần nào ngài cũng biết thêm thắt những chi tiết mới phù hợp với hoàn cảnh. Đôi khi ngài hỏi : *“Các con muốn nghe hạng nhất hay hạng hai đây ?..”*

Một ngày thứ Năm, vào giờ quen thuộc, chúng tôi đi ra ngoài dạo. Chúng tôi đi theo con đường nhỏ từ quảng trường tu viện dẫn ra quốc lộ San Giovanni Rotondo, Borgo Celano. Sau khi hoàn tất lời cầu nguyện, tất cả chúng tôi đều tiến lại gần vị Cha thân yêu, nài xin ngài kể một câu chuyện hay. Nhưng hôm đó, Padre Pio buồn đến mức không lời nào tả xiết. Nỗi buồn của Cha và

sự tò mò ngày càng tăng của chúng tôi khiến chúng tôi càng nài nỉ hơn. Bất ngờ, Padre Pio bật khóc và nói :
“Một trong các con đã đâm thủng trái tim cha !”

Đó là một cú sét đánh giữa trời quang, như người ta thường nói. Tuy nhiên, bị khuấy phục trước những giọt nước mắt của Cha và bởi nỗi sợ hãi của chúng tôi, chúng tôi trở nên táo bạo hơn trong sự tò mò của mình, và chúng tôi đã thành công. Padre Pio trở nên rất nghiêm nghị và nói với chúng tôi : *“Chính sáng nay, một trong các con đã rước lễ một cách phạm thánh ! Và chính cha là người đã trao Mình Thánh Chúa cho cậu ấy trong Thánh lễ cộng đoàn !”*

Khi nghe những lời đó, một trong chúng tôi (mà tôi còn nhớ rõ tên) đã quỳ xuống và vừa khóc vừa nói :
“Chính con là người đó !”

Chúng tôi đứng lặng người, chết lặng vì sốc. Vài phút sau, Cha bảo người đang quỳ đứng dậy, yêu cầu chúng tôi rời xa cậu ấy, và ngài ở lại với người bạn tội lỗi của chúng tôi. Họ cùng đi dạo một lúc, rồi dừng lại, dựa vào lan can của một cây cầu nhỏ. Cậu ấy xưng tội về “tội phạm thánh” trong nước mắt, xin được ơn tha thứ. Ngay sau đó, nhóm lại tụ họp và, đầy vui mừng, chúng tôi tiếp tục buổi đi dạo của mình...”

Một ngày kia Padre Pio nói với một người con thiêng liêng : “*Cha biết tất cả trong ánh sáng của Thiên Chúa!*” Hai câu chuyện vừa rồi đã cho thấy điều đó một cách rõ ràng. Nhưng... rất nhiều ánh sáng cho người khác, còn với chính ngài, chỉ là bóng tối, tăm tối, thử thách, khô khan... Bí nhiệm của sự đồng công cứu chuộc mà Padre Pio đã sống, bí mật trong việc ngài nên đồng hình đồng dạng với cuộc Khổ nạn đau đớn của Chúa Giêsu tại vườn Cây Dầu... Tội nghiệp Padre Pio !

Những “người con gái thiêng liêng”

Ngay từ những ngày đầu đến San Giovanni Rotondo, ngoài nhiệm vụ làm cha linh hướng cho các thiếu niên đang hướng tới đời sống tu trì, Padre Pio vẫn tiếp tục công việc linh hướng bằng thư từ mà ngài đã bắt đầu từ thời còn ở Pietrelcina. Cha Agostino, như chúng ta còn nhớ, đã giao phó cho ngài một số phụ nữ ở Foggia đang cần sự hướng dẫn của một linh mục khôn ngoan và hiểu biết về đời sống thiêng liêng. Người *con gái thiêng liêng* đầu tiên và chính yếu của ngài là Rachelina Russo. Cô sống tại San Giovanni Rotondo. Và khi Cha đến sống tại tu viện Sainte-Anne của thành phố này, cô đã gặp ngài và giao phó linh hồn mình cách rõ ràng hơn cho ngài chăm sóc.

Rachelina đã quen biết các Cha dòng Capucin ngay từ những ngày đầu tiên khi họ mở lại tu viện Đức Mẹ Ban Ôn ngày 9 tháng 7 năm 1909. Các tu sĩ không biết rõ nơi này, và tình cờ - hay có thể nói là do Thiên Ý ! - họ gặp Rachelina, người đã giúp đỡ họ rất nhiều, đến mức họ đã trao cho cô danh hiệu là “Người đại diện”.

Năm 1916, cùng với một nhóm nhỏ từ San Giovanni Rotondo, cô đã hành hương đến đền thánh Đức Mẹ Đội Vương Miện. Trên đường về, họ ghé qua Foggia và dừng lại tại tu viện Sainte-Anne, nơi có Cha Bê Trê Nazareno d'Arpaise, người rất thân quen với gia đình Russo. Họ muốn gặp Padre Pio, người đã ở đó từ giữa tháng Hai. Nhưng ngài đang bệnh và nằm trên giường. Bốn hay năm ngày sau, người dì và các cháu gái quay trở lại thành phố và nhờ vậy đã gặp được Padre Pio.

Chẳng bao lâu, Rachelina dẫn cháu gái là Michelina Ginolfi đến gặp Padre Pio. Vì nghĩ là việc tốt và mong muốn ích lợi thiêng liêng cho nhiều người bạn đạo đức của họ, cả hai người đã nài xin ngài *gặp gỡ một vài tâm hồn đạo đức tại địa phương*. Ban đầu, Padre Pio từ chối thẳng thừng, nhưng cuối cùng, ngài cũng bị thuyết phục bởi những lời nài nỉ của dì Rachelina. “Ý người phụ nữ muốn thì...” người ta vẫn nói vậy ! Dần dần, nhóm nhỏ ấy bắt đầu phát triển.

Các buổi thuyết giảng thiêng liêng

Tuy nhiên, vào đầu thời gian sống tại San Giovanni Rotondo, Padre Pio vẫn chưa được phép giải tội tại giáo xứ này. Vì thế, ngài không thể hướng dẫn các linh hồn qua cách hiệu quả như ngài đã làm ở Foggia. Ngài chỉ được phép chăm sóc một số phụ nữ ở San Giovanni Rotondo, những người khao khát sự thánh thiện, qua các buổi nói chuyện thiêng liêng, những buổi thuyết giảng được tổ chức trong nhà khách của tu viện, vì lúc đó không có nơi nào thích hợp hơn.

Trong nhóm đó, ngoài dì Rachelina và cháu gái, còn có Vittorina, Elena và Filomena Ventrella, hai chị em Giovanna và Lucia Fiorentino (người sau đã qua đời với tiếng thơm thánh thiện), Maria Ricciardi, em gái của một Cha dòng Capucin tên là Cha Ambrogio, và Maddalena Cascavilla. Sau này, nhóm đón nhận thêm Nina và Lucietta Campanile, Maria-Antonietta Pompilio và Filomena Fini, người sau đó được bổ nhiệm làm trưởng nhóm Dòng Ba Phanxicô và đã phát triển nhóm rất mạnh.

Cha Paolino da Casacalenda, *Quản lý* tu viện lúc đó, ban đầu không mấy hoan nghênh đội quân nhỏ cứ đổ dồn về tu viện... Lần nào cũng có một hoặc hai người mới ! Ngài muốn Padre Pio sống ẩn dật trong tu viện.

Hơn nữa, ngài cũng đã quá bận rộn với các thiếu niên của trường học Séraphique. Nhưng cuối cùng, chính ngài cũng đã nhượng bộ. Thế là, một khi Cha Paolino đã chấp nhận, thì không còn gì cản trở nữa ! Lẽ nào đó lại không phải là biểu hiện của Thánh Ý Thiên Chúa ?...

Trong nhóm này, có cả những nữ tu, nhưng Padre Pio không muốn làm bất kỳ sự phân biệt nào giữa những người sống trong đời và những người sống trong dòng tu : *“Đối với cha, cha không quan tâm họ đội khăn trùm đầu hay khăn che đầu, điều cha quan tâm là linh hồn!”* Một trong số họ, Filomena Fini, đã viết trong hồi ký của mình: “Con khâm phục nơi vị Cha tốt lành là ngài yêu linh hồn chúng con và tìm cách dẫn nó đến sự trọn lành. Con còn khâm phục tất cả những hy sinh mà ngài đã thực hiện...” - *“Con sẽ thấy vào ngày Phán Xét tất cả những gì cha đã làm cho con,”* Cha đã nói với một trong các bà, người bị giày vò vì tội lỗi, nhưng cuối cùng nhờ kiên nhẫn, ngài đã chữa lành cho bà ấy.

Những buổi nói chuyện của ngài thường được tổ chức vào ngày thứ Năm và Chủ Nhật. Padre Pio tập hợp tất cả các *con gái thiêng liêng* của mình lại với nhau. Gần như có thể nói rằng đó là nhóm cầu nguyện đầu tiên của ngài ! Ngài bắt đầu bằng việc dạy họ bảy phương thế chính để đạt đến sự trọn lành : chọn một cha linh hướng

thánh thiện và khôn ngoan, thường xuyên lãnh nhận các bí tích, suy niệm, đọc sách thiêng liêng. Ngài luôn lấy ví dụ từ Thánh Kinh hoặc đời sống các thánh, vì ngài nói rằng những ví dụ đó có giá trị lớn hơn và đem lại hiệu quả tốt hơn.

Ngài cũng có những buổi thuyết giảng *đặc biệt* về việc hãm mình... Ngài muốn dẫn dắt các linh hồn của mình dần dần tách khỏi thế gian để gắn bó với Thiên Chúa. Ngài thường nhấn mạnh đến việc suy niệm hàng ngày và ánh mắt phải luôn hướng về Cuộc Khổ Nạn của Chúa.

Trong *hồi ký về Padre Pio*, Nina Campanile viết rằng ngài “khuyến nên suy niệm ngay cả khi cúi đầu chạm đất, như Chúa Giêsu đã làm tại vườn Giết-sê-mani, cũng như đọc tất cả các kinh buộc, không quên các việc sùng kính đặc biệt. Phải suy niệm hai lần mỗi ngày, sáng và tối.”

Và Nina thêm rằng : “Khi ngài kết thúc phần giải thích và cũng là lúc đang suy niệm, con đã đủ can đảm để thưa với ngài : ‘Thưa Cha, con hoàn toàn không cảm thấy xúc động chút nào !’ Và Cha đã trả lời : ‘Cảm xúc không cần thiết nếu nó không có và nếu nó không đến. Điều quan trọng là phải thực hành việc suy niệm !’”

Vâng phục

Trong Nhật ký của mình, Rachelina Russo ghi lại rằng Padre Pio rất coi trọng sự vâng phục : “Ngay từ những ngày đầu tiên khi Cha bắt đầu hướng dẫn linh hồn con, bà viết, ngài đã dạy con nhân đức vâng phục, cả trong đời sống thiêng liêng lẫn những việc vật chất. Con đã hoàn toàn phó thác bản thân và cả công việc làm ăn của con vào tay Cha. Ngài đã rất quan tâm trong việc hướng dẫn và bảo vệ con. Mỗi khi con đi đến các vùng khác nhau để mua hàng hóa cho công việc buôn bán nhỏ của mình, con luôn xin sự Vâng phục từ vị Cha khả kính, và ngài theo dõi từng bước chân con.”

Padre Pio thậm chí còn nói rằng phải xin sự Vâng phục trong mọi việc. Có người đã hỏi ngài một ngày kia : “Thưa Cha, nhưng nếu là những việc tốt lành, có cần phải xin Vâng phục không ?” - “Có chứ, ngài đáp, vì ngoài công phúc của việc lành đó, còn có thêm công phúc của sự vâng phục !”

Thông hỏi - Thánh Thể

Ngài nhất quyết yêu cầu các *con gái thiêng liêng* của mình thường xuyên lãnh nhận các bí tích Thông hỏi và Thánh Thể. Về điều này, Nina Campanile kể lại một câu chuyện thực tế như sau :

“Một buổi tối, ba của con hỏi : ‘Con xưng tội bao lâu một lần ?’ - ‘Mỗi tuần.’ - ‘Trời ! thường xuyên vậy sao? Con nói gì với Cha vậy?’ - ‘Con nói các tội của con !’ - ‘Nhưng con phạm tội gì chứ ? Con luôn ở trước mắt ba và ba thấy con chẳng có tội lỗi gì cả !’. Ngay khi con gặp Cha, con kể lại cuộc trò chuyện với ba con. Cha đã đưa ra một ví dụ rất chính xác và điều đó đã trở thành ví dụ con dùng cho những người không muốn xưng tội vì họ nói họ không có tội. Cha nói : *‘Con hãy nói với ba rằng một căn phòng được quét dọn sạch sẽ và thậm chí không có người ở, nếu sau tám ngày quay lại, con sẽ thấy có bụi và cần được quét dọn lại !’*”

“Xưng tội là tắm rửa cho linh hồn, Padre Pio còn nói vậy. Phải xưng tội ít nhất mỗi tám ngày. Cha không muốn các linh hồn xa rời việc xưng tội quá tám ngày !”

Hướng dẫn riêng

Cha đã sớm ngưng các buổi thuyết giảng hàng tuần. Lúc này, Cha đã đặt các *con gái thiêng liêng* của mình trên con đường hoàn thiện. Họ đã cùng nhau nhận lãnh những nguyên tắc vững chắc và cần thiết. Bây giờ, mỗi người phải tự bay bằng đôi cánh của mình, theo tốc độ riêng của mình. Mỗi ngày trong tuần, Cha đón tiếp từng người, khoảng hai hoặc ba người mỗi ngày.

Tuy nhiên, điều này không phải lúc nào cũng dễ dàng... vì mặc dù những người phụ nữ này đang đi trên con đường trọn lành, họ vẫn còn cách mục tiêu một đoạn dài ! Giữa họ vẫn có sự ghen tị... Tại sao Cha lại dành nhiều thời gian hơn cho người này mà không phải người kia ? Tại sao một người thì được đối xử dịu dàng còn người kia thì nghiêm khắc hơn ? Rõ ràng họ vẫn chưa hiểu rằng họ có những nhu cầu thiêng liêng khác nhau !

Đền tội... Thanh luyện... Đau khổ...

Ngài cũng nói về những hình thức đền tội thể xác ! Rachelina Russo kể rằng Cha đã chỉ cho bà một ngày kia về sự cần thiết của việc đền tội để đền bù cho tội lỗi của chính mình và của người khác, cũng như để giúp Chúa Giêsu cứu các linh hồn. Vì vậy, ngài khuyên ăn chay và thậm chí sử dụng *kỷ luật*...

Tuy nhiên, ngài biết điều chỉnh những yêu cầu này theo khả năng của các linh hồn mà ngài hướng dẫn. Chẳng hạn, với một người trong số họ xin phép được ăn chay, ngài trả lời : *“Con gái cha, con không đứng vững được, con muốn ăn chay thế nào đây ?”*

Trong việc hướng dẫn linh hồn, Padre Pio biết cách làm trôi lên từ sâu trong tiềm thức những khuynh hướng

xấu còn ỉn nấu. Cần phải loại bỏ chúng !

“Một khi đi theo Padre Pio, một người con thiêng liêng khác, Filomena Fini, đã thú nhận với một chút ngây thơ, người ta đau khổ rất nhiều ! Những thử thách ngài đặt ra cho chúng tôi, những lời khiển trách của ngài, những cách khác nhau mà ngài đối xử với các linh hồn, trái tim tan vỡ vì đau đớn, và phải có một đức tin rất lớn để nói rằng những gì ngài làm là đúng. Một ngày nọ, khi con đã đau khổ rất nhiều, con hỏi ngài : ‘Thưa Cha, đời sống thiêng liêng đau đớn như vậy sao?’ Và ngài trả lời : ‘*Đời sống thiêng liêng nghĩa là hấp hối !*’ Con liền, với chút bực bội, đáp lại : ‘Nhưng con không muốn hấp hối !’... Vị Cha nhân lành đó từ lúc ấy không còn đối xử nghiêm khắc với con nữa và đã thay đổi cách hành xử của mình.” Và bà kết luận : “Được ở gần một vị thánh thì thật là điều tuyệt vời, nhưng đau khổ biết bao !”

Và tất cả những người *con gái thiêng liêng* ấy thường xuyên trò chuyện với nhau. Mặc dù ở những mức độ khác nhau, họ đều cùng tuân theo những lời khuyên về hy sinh và cầu nguyện giống nhau. Họ phải tiến bước trên con đường hoàn thiện và nên thánh. “Thỉnh thoảng, một trong số chúng tôi lo lắng vì không thể tiến triển dễ dàng như người khác, Vittorina Ventrella viết. Và Cha

trả lời : *“Có những linh hồn lên Thiên Đàng bằng tàu hỏa, có người bằng xe hơi, và những người khác thì đi bộ. Tuy nhiên, những người đi bộ lại có công phúc nhiều hơn, và trên Thiên Đàng, họ sẽ có chỗ vinh quang hơn.”*

Lòng sùng kính đặc biệt

Trong số các lòng sùng kính đặc biệt mà Padre Pio khuyến khích, có lòng sùng kính thiên thần bản mệnh : *“Ngài là người bạn đồng hành không rời của chúng ta, ngài nói, người luôn ở bên chúng ta từ khi sinh ra cho đến khi chết. Vì vậy, sự cô đơn của chúng ta chỉ là bề ngoài. Thiên thần bản mệnh luôn ở bên ta, ngay từ sáng sớm khi ta thức dậy, suốt cả ngày và đêm, luôn luôn... Thiên thần bản mệnh giúp chúng ta biết bao điều mà ta không nhận ra, thậm chí không hề biết !”*

Ngài còn khuyến khích nhiều lòng sùng kính khác : tháng Năm với tuần cửu nhật kính Đức Mẹ Pompei, tháng Sáu với vòng hoa nhỏ kính Thánh Tâm mỗi ngày. Lòng sùng kính Đức Mẹ Núi Carmelô, thánh Anna, lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời, mùa Chay kính thánh Micae bắt đầu từ ngày 14 tháng 8 (vọng lễ Đức Mẹ Lên Trời) cho đến ngày 28 tháng 9 (vọng lễ thánh tông lãnh thiên thần), tháng Mười dành riêng cho Đức Mẹ Mân Côi và các thiên thần bản mệnh ; tháng các linh hồn và cuối

cùng là tất cả các lòng sùng kính trong tháng Mười Hai, từ lễ Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội đến Giáng Sinh và lễ Hiện Linh, với việc đọc bốn mươi Kinh Kính Mừng bắt đầu từ ngày lễ thánh Catarina...

Có thể người ta sẽ mỉm cười khi đọc danh sách dài các lòng *sùng kính đặc biệt* này. Nhưng chúng có giá trị ít nhất ở chỗ: đánh dấu, theo một cách nào đó, suốt cả năm và khuyến khích việc cầu nguyện. Con người vốn dĩ cần những cột mốc, những điểm tựa, những điểm định hướng để tiến bước. Nếu lấy mất chúng, người ta sẽ nhanh chóng mất can đảm và từ chối tiến bước... Điều đó quá rõ ràng !

Trong sạch và chính trực của linh hồn

Ngài đặc biệt yêu thích nhân đức Trong sạch. Thậm chí ngài còn khuyên nên khẩn giữ nhân đức ấy bằng lời khẩn riêng. Ngài luôn yêu cầu thốt ra lời khẩn này với một sự long trọng nhất định.

Ngài cho rằng *cha linh hướng* không nên khác với cha giải tội, “*nếu không, ngài nói, có thể xảy ra trường hợp người này xây dựng, người kia lại phá đổ !*” Ngài nói nhiều hơn và giữ những người mới bắt đầu bên mình lâu hơn, còn những người đã tiến bộ hơn một chút thì ngài để họ tự đi một mình. Với các nữ tu, ngài cũng áp

dụng cùng một cách cư xử và nếu các sơ phàn nàn, ngài trả lời : *“Họ có Luật Dòng để nên thánh, hãy giữ luật đó và họ sẽ trở nên hoàn thiện ! Còn các con, những người mới bắt đầu, các con cần mọi thứ, và phải được hướng dẫn từng bước một.”*

Sự đơn sơ

Ngài không thích quần áo rườm rà hay những món ăn mặc lố lăng : “Cha muốn chúng tôi sống đơn sơ trong cách ăn mặc, Rachelina Russo viết, nhưng ngài không chấp nhận chúng tôi trở nên lố bịch. Tôi nhớ có lần, trước mặt tôi, ngài nói với một chị em dòng ba, người đã vuốt tóc quá phẳng : *‘Con vuốt tóc trơn như một con chuột !’*... Còn về quần áo quá ngắn, quá hở hang, quá phô bày, ngài rất ghét chúng và cấm không cho ai mặc như vậy bước vào nhà thờ. Ngài từ chối cho họ rước lễ. Ngài cũng không thích *“môi tô son,”* như chính ngài từng nói !»

Padre Pio, một người Cha thật sự trong gia đình !

Các người *con gái thiêng liêng* của Padre Pio rất khâm phục khi thấy ngài quan tâm, vượt trên những vấn đề cá nhân của họ, đến tất cả những gì tạo nên cuộc sống của họ. Rachelina Russo, vẫn chính là bà, viết :

“Ngài rất vui khi được nói với chúng tôi về những điều thiêng liêng, về việc hướng dẫn linh hồn, và rồi cả những chuyện ‘phụ,’ nghĩa là về cha mẹ chúng tôi, nghề nghiệp, công việc buôn bán nhỏ mà chúng tôi điều hành, tóm lại là tất cả những gì liên quan đến cuộc sống nội tâm và bên ngoài của chúng tôi, đúng như một người cha trong gia đình chăm lo mọi sự để mọi việc diễn ra tốt đẹp nhất.”

Còn Nina Campanile thì ghi lại những chi tiết sau :
“Vị Cha đáng kính của chúng tôi, ân cần và chu đáo, hỏi han xem mỗi ngày chúng tôi ăn gì, ngủ bao nhiêu tiếng mỗi đêm, người nhà chúng tôi có đi lễ vào các ngày buộc hay không, v.v. Ngài biết tôi thường thức quá nửa đêm để đọc sách thiêng liêng, ngài cấm tôi làm như vậy và đặt ra thời khoá biểu : ‘Con phải đi ngủ trễ nhất là lúc mười một giờ. Con không được ngủ ít hơn sáu tiếng và không được quá tám tiếng’... Thật là rõ ràng !

Mỗi người trong chúng tôi, bà còn nói thêm, phải trở thành một ngọn hải đăng trong gia đình. Vì vậy, cả gia đình rút cuộc đều tìm đến với Cha và nhận được sự chỉ dẫn của ngài. Bởi vì ngài thường nhắc rằng Chúa gọi chúng ta không chỉ để nên thánh cho chính mình, mà còn để cứu rỗi và thánh hóa tha nhân.”

Đó chính là Padre Pio, người hướng dẫn linh hồn...

Ích lợi thiêng liêng của tha nhân không được làm quên mất ích lợi của lương tâm và linh hồn chính mình. Đời sống thiêng liêng của Padre Pio là một hành trình tiến triển liên tục, dù không ai có thể hiểu được tận sâu thẳm những gì xảy ra trong tâm hồn ngài. Hơn nữa, chính ngài cũng không biết rõ ! Ngài chẳng đã từng thú nhận rằng mình là “*một điều bí ẩn đối với chính bản thân mình*” sao ?

Giữa những bóng tối thiêng liêng, dày đặc và sâu thẳm mà ngài chìm trong đó, những bóng tối mà ngài đã mô tả qua nhiều khía cạnh và giai đoạn trong các bức thư của mình, thì đôi lúc cũng có những tia sáng của Ánh Sáng Thiên Chúa. Và chính nhờ ánh sáng mờ nhạt ấy, ngài có thể nhìn lại quãng đường đã qua và trình bày lại với người hướng dẫn linh hồn mình. Những kinh nghiệm đau đớn này ngày càng chuẩn bị ngài mạnh mẽ hơn cho sự kết hiệp biến đổi với Thiên Chúa, mà ngài đang tiến đến từng chút một. Những đau khổ thiêng liêng và thể xác nối tiếp nhau không ngừng. Padre Pio là hiện thân của *đau khổ*, nhưng bất chấp tất cả, ngài thú nhận rằng chưa bao giờ thiếu lòng can đảm hay sự phó thác.

Ngài đau khổ vì điều gì ?... Chủ yếu là vì tình yêu... Bởi không có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau đến từ nỗi sợ xúc phạm đến Thiên Chúa, dù chỉ là trong những điều nhẹ nhàng. Đối với ngài, không có lựa chọn nào khác ngoài điều này : *“Hoặc là chết, hoặc là yêu mến Thiên Chúa !”* Đó là một trong những lời ngài thường nói.

Ngài biết - và biết từ rất lâu rồi, ngay từ thuở ấu thơ - rằng toàn bộ cuộc đời mình sẽ chỉ là một Con Đường Thánh Giá. Ngài cầu nguyện, ngài làm việc, ngài đau khổ, nhưng tất cả đều dưới bóng Thánh Giá. Điều ngài giảng dạy chính là Đức Giêsu Kitô chịu đóng đinh trên Thánh Giá, điều ngài chỉ cho các *con gái thiêng liêng* và các tập sinh đang được ngài hướng dẫn tại San Giovanni Rotondo chính là Đấng Chịu Đóng Đinh. Điều mà ngài luôn đặt trước mắt tất cả những ai sẽ nương tựa vào ngài cho đến cuối đời dài của ngài, chính là Đồi Sọ. Ngài biết rằng mình phải bị đóng đinh trên Thánh Giá và sẽ không bao giờ được tháo xuống. Ngài kết hợp mật thiết với Chúa Giêsu bằng Tình Yêu đến mức trở nên đồng hình đồng dạng với Ngài, và điều đó sắp sửa hiển hiện rõ ràng. Thậm chí hơn thế nữa, Chúa Giêsu ngày càng sống trong ngài.

Ngài thường xuyên lặp lại việc hiến dâng bản thân như một của lễ đền tội... đồng thời xin Chúa ban cho sức mạnh để chịu đựng đau khổ... Nhưng điều đó là gì? Phải chăng là một nhu cầu bệnh hoạn muốn chịu khổ? Là sự tàn nhẫn không thể hiểu nổi đối với chính mình? Là một ý muốn tự hủy diệt?... Không! Đó chỉ là Tình Yêu... nhưng là một Tình Yêu trọn vẹn, đầy đủ, toàn diện dành cho Chúa Giêsu, một Tình Yêu mở toang toàn thể con người của ngài cho Đáng Cứu Chuộc, và khiến ngài thốt lên: *“Xin hãy mang con lên Thập Giá cùng với Chúa để giúp Chúa cứu rỗi thế gian!”*

Đó chính là vị linh mục trẻ Padre Pio vừa được các bề trên sai đến làm cha linh hướng cho những *tu sĩ trẻ* ở San Giovanni Rotondo...

Đó chính là vị Padre Pio trẻ tuổi, người với sự trưởng thành thiêng liêng của mình, cùng thời điểm đó cũng đang hướng dẫn cả một nhóm các phụ nữ có linh hồn khao khát sự hoàn thiện và nên thánh.

Bị lóa mắt bởi Ánh Sáng quá lớn của Thiên Chúa...

Chỗ dựa duy nhất và vững chắc của ngài trong những cuộc chiến thiêng liêng, trong những nghi nan và bất an - những điều này chỉ liên quan đến riêng ngài, vì ngài chưa bao giờ chia sẻ với những người tìm đến thừa tác

vụ linh mục của ngài, và vì họ, ngài luôn nhận được ánh sáng cần thiết từ Trên Cao - chính là sự hướng dẫn thiêng liêng mà ngài nhận được từ Cha Benedetto và Cha Agostino. Như đã thấy và sẽ còn thấy nữa, các ngài liên tục, từ thư này sang thư khác, củng cố lòng tin của Padre Pio về tính xác thực của những hiện tượng huyền nhiệm đang phát triển trong linh hồn ngài. Và những lời xác tín này được lặp đi lặp lại với sự kiên định như một khẩu hiệu quảng cáo... Padre Pio đón nhận chúng mà không tranh cãi, dù ngài không cảm thấy có bất kỳ thay đổi nào trong nội tâm mình. Trước một số phận đau thương như vậy, chỉ còn một điều duy nhất có thể làm được : đó là phó mình trong vòng tay các vị linh hướng, như một đứa trẻ nằm yên trên trái tim của mẹ...

«Cha rất tiếc vì những tâm bưu thiếp của cha không đến được với con, cha đã gửi cho con ít nhất ba tấm mỗi tuần rồi, Cha Agostino viết. Nhưng nguyện Ý Muốn của Chúa Giêsu luôn được thực hiện ! Từ nay, chính Chúa Giêsu sẽ làm cho con yên tâm về tình trạng của cha, nên con đừng sợ. Dù sao, cha cũng sẽ cố gắng thường xuyên báo tin cho con biết.

Về phần con, con không cần làm gì khác ngoài việc cầu nguyện như con vẫn đang làm thật sự, và nguyện Chúa Giêsu ban thưởng cho con vì điều đó ! Và sau đó,

đừng lo lắng gì cả. Chẳng phải Chúa Giêsu đã hứa với con đó sao ? Cho đến nay, chẳng phải Ngài đã thực hiện những lời hứa ấy sao ? Và nếu một ngày nào đó, Ngài quyết định cách khác và đòi hỏi cha phải hy sinh, cha có thể đáp lại gì với Ngài ? Chỉ cần sự trợ giúp thánh thiện của Ngài không thiếu vắng đối với cha, như cha hy vọng với tất cả trái tim mình. Fiat !

Con phải nói với Chúa Giêsu rằng chính Ngài đừng bỏ rơi cha. Ngài không bỏ rơi ai cả, bởi vì Ngài nhân lành đến dường nào... và hơn nữa, cha chỉ là người đầy tớ hèn mọn của Ngài. Cha chỉ sợ chính mình, sợ sự yếu đuối của bản thân, nhưng nếu Chúa Giêsu ban cho cha sức mạnh của Ngài, thì cha còn có thể hy vọng gì hơn nữa ?

Bây giờ, cha bắt đầu lo lắng một chút cho số phận đang chờ con, vì cha dự đoán rằng con sẽ phải trải qua những biến cố như năm ngoái. Nhưng ý nghĩ rằng đó là ý muốn của Thiên Chúa làm cha được an ủi, và rằng Chúa Giêsu sẽ giúp con, và con sẽ được cứu...»

Bởi vì chẳng bao lâu nữa, Padre Pio sẽ kết thúc kỳ nghỉ bệnh và phải trở lại Quân đội...

Còn về con bảo đang khuấy động linh hồn ngài...
«Về linh hồn con, Cha Agostino tiếp tục, cha đảm bảo

với con cũng như Cha Giám Tỉnh đã làm, đây là lần thứ một ngàn, và với tất cả lương tâm : đó là Chúa Giêsu, chỉ là Chúa Giêsu trong tất cả và cho tất cả. Điều đó là đủ cho con. Còn lại, một ngày kia con sẽ thấy. Ngày đó sẽ đến, khi Chúa Giêsu muốn, vâng, ngày ấy sẽ đến, và rồi con sẽ thấy rằng con đã chịu đựng chẳng là bao so với những gì mà Đấng sẽ thưởng cho con trên Trời sẽ ban cho con. Có phải vậy chẳng ?

Nhưng đừng nghĩ rằng cha không muốn biết những nỗi than phiền của con, không ! Con có thể và phải luôn viết cho cha, con phải dốc lòng, phải nói với cha tất cả những gì con muốn, nhưng con cũng phải tin vào tất cả những gì cha đáp lại con. Con cũng phải làm như vậy với Cha Giám Tỉnh. Có lẽ con nghĩ rằng ngài không còn muốn biết gì về những đau khổ của con nữa ? Hoàn toàn ngược lại ! Hãy luôn nói với ngài những gì con thấy là đúng, và con phải tin thác vào ngài như một người cha. Nhưng hãy luôn gắn bó với tất cả những gì ngài viết cho con.»

Và Cha Agostino kể vài tin tức về đời sống quân vụ của mình với tư cách là tuyên úy cho những người bị thương trong chiến trận :

«Con không nói gì với cha về các linh hồn... Còn linh hồn tội nghiệp của cha thì sao ?... Nguyên xin Chúa Giêsu cho con biết tình trạng linh hồn của cha, và con sẽ thấy cha cần lời cầu nguyện của con và của người khác biết bao. Một lời cầu nguyện đặc biệt cho sứ vụ của cha nơi những người bị thương và đau yếu. Cha rất hạnh phúc vì được ngủ và sống ngay bên cạnh Mình Thánh Chúa. Liệu cha còn có được ân huệ này mãi không, ngay cả khi phải chuyển đi nơi khác ? Con có thể xin điều đó với Chúa Giêsu được không ? Con có thể nói cho cha biết được không ?...» (1/367)

Ngày 13 tháng Tám, như ta còn nhớ, Padre Pio đã viết thư cho Cha Giám Tỉnh để xin với lòng bác ái được gửi đến San Giovanni Rotondo để hưởng chút không khí mát lành, và trong bức thư đó, ngài đã thêm : *«Chúa Giêsu đã nói với con rằng cần phải xoa dịu thể xác đôi chút để chuẩn bị cho những thử thách khác mà Ngài muốn gửi đến con.»* Vậy mà, giờ đây dường như ngài lại đang trên Thập Giá, vì ngài viết cho Cha Benedetto ngày 8 tháng 11 năm 1916 :

«Chúa Giêsu vẫn đang thử thách con bằng ngọn lửa của đau khổ... Fiat ! Giờ đây chúng ta đang ở giữa cuộc thử thách đã được báo trước cho con tại Foggià. Từ nhiều ngày qua, Cha yêu dấu, con cảm thấy thật

mãnh liệt trong cơn nhu cầu quay về với cha để nhận vài lời an ủi giữa những cơn bão táp dữ dội mà linh hồn tội nghiệp của con đang trải qua, ngay khi cha vừa rời khỏi nơi đây. Nhưng cho đến giờ, con vẫn không thể làm điều đó, vì cơn bão quá dữ dội đang gầm thét trong con và xung quanh con.»

Và Padre Pio mở lòng mình ra trong một lời cầu nguyện tuyệt đẹp và đầy lửa nhiệt thành cho thấy tất cả những gì ngài đang chịu đựng và cách ngài đáp lại :

«Lạy Chúa con, những ngày qua đời con trước mặt Chúa là gì, khi mà bóng tối dày đặc bao trùm toàn thân con ? Và tương lai của con sẽ ra sao ? Con hoàn toàn không biết gì cả. Trong lúc chờ đợi, con sẽ không ngừng giơ tay lên hướng về Nơi Thánh trong đêm tối, và con sẽ luôn chúc tụng Chúa, miễn là con còn một hơi thở sống.

Ôi lạy Chúa nhân lành của con ! Con nài xin Chúa hãy là sự sống, là con thuyền và là bến cảng của con. Chúa đã đưa con lên Thập Giá của Con Một Chúa, và con đang cố gắng thích nghi với điều đó cách tốt nhất. Con xác tín rằng con sẽ không bao giờ rời khỏi Thập Giá ấy nữa, và rằng con sẽ không bao giờ được thấy lại bầu trời trở nên trong lành.

Con xác tín rằng cần phải nói chuyện với Chúa giữa những tiếng sấm vang và bão táp, cần phải gặp Chúa trong bụi gai, giữa ngọn lửa của bụi rậm, nhưng để đến được nơi đó, con thấy cần phải cởi giày ra và hoàn toàn từ bỏ ý riêng và tình yêu bản thân.

Con sẵn sàng cho tất cả, nhưng lạy Chúa, liệu một ngày nào đó Chúa có tỏ mình ra trên đỉnh Tabor, trong buổi hoàng hôn thánh thiện ? Con có đủ sức để không bao giờ mệt mỏi mà trèo lên tới thị kiến thiên quốc về Đấng Cứu Độ của con không ? Con cảm thấy mặt đất dưới chân mình đang sụp đổ. Ai sẽ làm vững bước chân con ? Nếu không phải là Chúa, là cây gậy của sự yếu đuối con. Xin thương xót con, lạy Chúa, xin thương xót con ! Đừng để con cảm nhận thêm sự yếu đuối của mình nữa !

Nguyện niềm tin tưởng nơi Chúa lại một lần nữa soi sáng trí khôn con, nguyện Tình Yêu của Chúa sưởi ấm con tim tan nát vì nỗi đau xúc phạm đến Chúa trong giờ thử thách !

Lạy Chúa con, ý nghĩ này xuyên thấu lòng con và không rời bỏ con ! Lạy Chúa con ! Lạy Chúa con ! Xin đừng để con phải mòn mỏi chờ mong Ngài nữa ! Con không còn đứng vững được nữa !...»

Và bất ngờ Padre Pio dừng lại trong lời cầu nguyện đầy xúc động của ngài, lời cầu nguyện cho thấy sâu sắc những gì ngài đang trải qua... *«Cha ơi, xin cha tha lỗi cho con, ngài tiếp tục, con không còn biết sắp xếp ý nghĩ của mình nữa. Nếu con không bị chặn lại đến mức này, ai biết con sẽ dừng lại ở đâu ! Có thể con đã, mà không hay biết, thử thách lòng kiên nhẫn của cha đến cực độ !...»*

Và rồi lại đến bức tranh muôn thuở về cuộc chiến đang xé nát linh hồn ngài.

Nhưng lần này, có điều gì đó mới lạ : Satan đang rất mạnh mẽ, hấn len lõi được vào tận bên trong linh hồn của Padre Pio, dù linh hồn ấy đã hoàn toàn dâng hiến cho Thiên Chúa :

«Những tư tưởng xúc phạm đến Chúa cứ liên tục lướt qua tâm trí con, và hơn thế nữa là những ý nghĩ sai lạc, những tư tưởng bất trung và thiếu đức tin. Con cảm thấy linh hồn con bị xuyên thấu trong từng giây phút của đời sống, con đang chết dần. Linh hồn con không còn biết đến bình an, bởi vì Thiên Chúa không thể nào cho phép tất cả những điều đang xảy ra trong con mà không thấy ghê tởm con đến cùng cực. Ngài không thể an nghỉ trong linh hồn này. Ngài quá tinh tuyền, và sẽ cảm thấy thật khó chịu nếu ở lại trong linh hồn nơi

đang xảy ra những điều như thế !...

Ma quỹ la hết và găm gù liên tục xung quanh ý chỉ đáng thương của con. Trong tình trạng ấy, con chẳng làm gì khác ngoài việc nói với một ý chỉ cương quyết, dù không có chút cảm xúc gì, «Vạn tuế Chúa Giêsu ! Con tin !»... Nhưng ai có thể nói được con đã thoát lên những lời thánh thiêng ấy thế nào ? Con nói chúng một cách rụt rè, không sức mạnh cũng không can đảm, và con phải cố gắng ép buộc mình thật nhiều.

Xin cha nói cho con biết, thưa cha, trạng thái này có thể chấp nhận được không ?... Nó có phù hợp với sự Hiện Diện của Thiên Chúa trong linh hồn không ? Có phải đây là dấu chỉ của việc Thiên Chúa đã lìa xa linh hồn ấy không ?...»

Tội nghiệp Padre Pio !... Sau đó ngài giải thích rằng thử thách này khiến ngài có cảm giác như đang sống hai mặt. Dù cố gắng nhớ lại những gì bề trên đã truyền dạy, ngài hoàn toàn bất lực, và điều đó khiến ngài chịu khổ cực như một cuộc tử đạo, vì ngài không còn biết liệu hành động của mình có đẹp lòng Thiên Chúa hay đang xúc phạm đến Ngài. «Thưa cha, ngài lại nói, còn bao lâu nữa con phải sống trong tình trạng này ?...»

Ngày 19 tháng 11 năm 1916, viết cho Cha Agostino, Padre Pio bày tỏ niềm vui khi biết rằng mình sắp được cho vài ngày nghỉ phép... nhưng than ôi, ngài sẽ không thể gặp Cha Agostino tại Foggia như ngài mong muốn. Cuộc gặp gỡ ấy hẳn sẽ mang đến cho ngài biết bao niềm vui ! Và thực ra, ngài cũng có biết bao điều muốn thổ lộ cùng cha, nhưng dường như Thiên Chúa đã quyết định khác :

«Vào những ngày đó, ngài viết, con sẽ ở Napoli nơi con phải có mặt lại vào ngày 8 tháng 12, vì lý do mà cha đã rõ.

Ai biết được Chúa Hài Đồng sẽ sinh ra ở đâu cho con năm nay, ngài viết tiếp, ai biết điều gì đang chờ đợi con? Cha Giám Tỉnh đã nói với con khi ngài đến đây, rằng Hài Nhi sẽ sinh ra trong bóng mát của vòng rào thánh. Con muốn hy vọng rằng lần này ngài đã nói như một vị ngôn sứ !...

... Thừa cha, với trái tim tan nát, con chấp nhận sống cuộc đời, và điều đó chỉ là để không làm phiền lòng Chúa Giêsu và không bất tuân lệnh của bề trên. Nhưng tại sao con lại không thể yêu mến Ngài cách chân thành và với một tâm hồn thanh thản ? Con cảm thấy cô đơn và một khoảng trống lớn đang mở ra trong lòng con, điều đó khiến con sợ hãi... Ôi ! nếu con có thể yêu mến

Chúa Giêsu, con sẽ hạnh phúc biết bao ! Nhưng niềm an ủi ấy cũng bị lấy khỏi con và con không tìm ra đường để đến với Ngài !» (1/369)

Cha Agostino vẫn chưa nhận được bức thư này, vì ngày hôm sau, 20 tháng 11 năm 1916, ngài viết thư cho Padre Pio. Ngài đang ở Orzano, gần Udine, và ngài đang ngóng trông tin tức từ người con thiêng liêng của mình. Ngài biết rõ rằng những tin ấy sẽ vẫn là những lời than thở quen thuộc, những nỗi khổ đau như cũ, những khát vọng từ linh hồn ngài hướng về một Thiên Chúa dường như mỗi lúc một xa vời... Chẳng phải chính Ngài là Đấng Hoàn Toàn Khác sao ? Và ai, nơi dương thế này, dám nói rằng mình thực sự gặp được Ngài, thì cũng phải thú nhận rằng mình đã lầm, vì Thiên Chúa là Đấng Vô Hạn... «Trong khi chờ đợi, cha Agostino hiền hậu viết, linh hồn con ra sao ? Vẫn như cũ ? Vẫn tối tăm ? Vẫn chán nản ? Nhưng con có xác tín rằng chính Chúa Giêsu muốn con ở trong tình trạng này không ?...

Hãy vững lòng, con trai yêu dấu của cha, chính Chúa Giêsu muốn con như thế, nhưng Ngài ở với con và trong con, đừng nghi ngờ điều đó. Nếu không có Chúa Giêsu, con đã hư mất rồi, vì chính con không thể vượt qua bao thử thách của cuộc đời !

Bây giờ, một thử thách khác sẽ ập đến với con, con sẽ lại phải ra trình diện khám lại. Nhưng chúng ta hãy đặt trọn niềm tin vào sự trợ giúp của Chúa Giêsu và Mẹ Vô Nhiễm của Ngài. Cha đã viết thư lần thứ hai cho «người kẻ thù rất thân thiện» của con để xin bà cầu nguyện cho con. Bà trả lời rằng sẽ làm một «Tuần Cử Nhật không thể cưỡng lại được với Thánh Tâm Chúa Giêsu», và Chúa Giêsu sẽ ban cho ta ơn thánh. Nhưng cha thì muốn ơn ấy được trọn vẹn, rằng Chúa sẽ tha cho con những điều xảy ra lắt léo của năm ngoái. Nhiều người đang cầu nguyện và sẽ cầu nguyện cho con.» (1/370)

Người kẻ thù rất thân thiện, đó là con gái thiêng liêng của Cha Agostino, người mà, như ta nhớ, không muốn cầu nguyện để Chúa sớm gọi Padre Pio về với Ngài !... Padre Pio thì vẫn nghĩ rằng bà đang làm một điều bất lợi cho ngài ! Nhưng bà sẽ đọc *Tuần Cử Nhật không thể cưỡng lại được*, một lời cầu nguyện tuyệt vời dựa trên chính Lời của Chúa Giêsu. Padre Pio đã đọc lời cầu nguyện này mỗi tối trong nhà nguyện sau Kinh Mân Côi, với ý chỉ cho những ai xin ngài cầu nguyện. Ai có thể biết được bao nhiêu ân sủng mà cha đã xin được từ Thánh Tâm Chúa với lời cầu nguyện ấy ! Ngài đọc với một đức tin mãnh liệt đến mức không ai có thể nghe mà không xúc động.

Nhưng rồi, thư hồi âm từ Cha Agostino đến, trả lời bức thư mà Padre Pio đã gửi cho ngài ngày 19 tháng 11. Ngài viết vào ngày 23 và thốt lên : «Nhưng tại sao con lại than phiền rằng mình không yêu Chúa Giêsu ? Ai nói với con rằng con không yêu Đấng Cứu Chuộc rất dịu dàng của chúng ta ? À, cha biết rồi ! Con chắc hẳn muốn yêu mến Thiên Chúa đúng như Ngài đáng được yêu ; nhưng con biết rằng điều đó là điều không thể đối với chúng ta là loài thụ tạo ; Thiên Chúa truyền dạy chúng ta yêu Ngài, không phải theo mức Ngài xứng đáng, mà là theo khả năng của chúng ta, với tất cả con tim, với tất cả trí khôn. Thế thì, con chẳng đang cố gắng làm điều đó sao ? Và ngay cả khi con không đạt được điều đó, sao lại than phiền ?...

... Hãy để Chúa Giêsu hướng dẫn con như Ngài muốn, qua quyền bính. Nhưng hãy vững tin rằng con đang ở đúng chỗ và sẽ luôn ở đúng chỗ : Chúa Giêsu là của con và sẽ luôn là của con ; con là của Chúa Giêsu và sẽ luôn là của Ngài. Kẻ thù giờ không còn làm gì được con nữa, và con hãy cầu xin Chúa Giêsu gia tăng các linh hồn hiến tế vì Tình Yêu Thánh Thiên của Ngài !» (1/371)

Sau đó là hồi âm từ Cha Bê Trên Benedetto... Chính với ngài, Padre Pio đã thổ lộ về những cơn cảm dỗ phạm thượng, những nỗi kinh hoàng của ngài... bởi vì đó là

một điều hoàn toàn mới đối với ngài. Ngày 8 tháng 12 năm 1916, Cha Giám Tỉnh trấn an ngài :

«Con trai rất yêu dấu của cha, bóng tối là ánh sáng và con đã đúng khi nói mình đang ở giữa một bụi gai đang cháy. Bụi gai bốc lửa, không khí đầy khói và tâm trí thì không thấy, không hiểu được gì. Nhưng Thiên Chúa đang nói và Ngài hiện diện với linh hồn biết lắng nghe, hiểu biết, yêu mến và run rẩy.

Đừng chờ đợi Núi Tabor để thấy Chúa, con đang chiêm ngưỡng Ngài ngay trên Núi Sinai.

... Những cám dỗ phạm thượng, tuyệt vọng v.v... là hàng hóa mà kẻ thù rao bán, nhưng con không mua. Vậy thì chẳng có gì sai trái.

Nếu ma quỷ đang làm âm ỉ, đó là dấu hiệu tốt. Điều đáng sợ là khi nó yên ổn và đồng thuận với linh hồn con người.

Không sao cả nếu con phải tin một cách gượng ép, với phần mũi nhọn của linh hồn. Các vị tử đạo cũng tin trong đau khổ. «Kinh Tin Kính» đẹp nhất là kinh được đọc giữa hy sinh và bằng nỗ lực đầy dữ dội.

Con có thể chắc chắn rằng Thiên Chúa hài lòng với con và Ngài chọn linh hồn con làm nơi an nghỉ bình an.

Hãy khinh thường những nghi ngờ, và hãy tin chắc rằng những gì con đang làm đều mang dấu của Đức Vông Lời và làm đẹp lòng Thiên Chúa. Cha bảo đảm với con điều ấy, và như thế là đủ.» (1/373)

Đó là lời lẽ thật rõ ràng và chính xác !... Thật vậy, đó là những lời rất hợp lý và khôn ngoan. Phải chăng đêm tối thiêng liêng mà Padre Pio đang đắm chìm trong đó sâu và tối đến nỗi ngài cần phải bám lấy những lời khuyên giản dị này như bám lấy chiếc ván cứu sinh...

Có thể nào ta định nghĩa được bóng tối đang bao phủ linh hồn của Padre Pio ?... Ngài không còn thấy gì, vì bị làm cho mù lòa bởi ánh sáng quá mãnh liệt của Thiên Chúa...

* * *

Padre Pio rời San Giovanni Rotondo và dừng lại ở Pietrelcina. Từ đó, ngài viết thư dài trả lời cho Cha Giám Tỉnh, trong đó ngài khẳng định rằng điều duy nhất ngài chắc chắn là con đường mà người hướng dẫn ngài đã vạch ra, vì ngài vẫn không thể hiểu được làm sao một tình trạng yếu đuối mà ngài nghĩ rằng mình đã rơi vào vì lỗi của bản thân lại có thể được Thiên Chúa cho phép và mong muốn. Làm sao Thiên Chúa có thể hài lòng trong một linh hồn như linh hồn của ngài?...

«Đối với con, ngài nói, chỉ còn lại một điều : Thiên Chúa giờ đã chán ghét con, và đó là lý do tại sao Ngài muốn con cảm nhận sự yếu đuối của mình !»

Và trong cùng bức thư đó, một câu ngắn nhưng chất chứa nhiều điều : *«... nhưng con còn phải nói với cha rằng, thử thách của những kẻ bé mọn sẽ kéo dài hơn những gì chúng ta có thể tưởng.»* (1/374) Nói cách rõ ràng - nghĩa là - chiến tranh sẽ chưa kết thúc sớm đâu.

Trở Lại Quân Đội

Thời gian tĩnh dưỡng một năm của ngài đã kết thúc và Padre Pio buộc phải trở lại doanh trại ! Ngày 26 tháng 11 năm 1916, ngài rời San Giovanni Rotondo, với nỗi đau trong tâm hồn như ta có thể tưởng tượng, ngài nghĩ rằng mình chẳng khác gì đang quay lại Hỏa Ngục ! Ngài, người gần gũi với Thiên Chúa đến vậy, người mà mặc dù tâm hồn phải chịu bao thử thách, vẫn luôn hướng trọn về những điều của Thiên Đàng, giờ đây lại phải trở về với bầu khí sa đọa và tội lỗi, nơi mà thói truy lạc và thô tục thường xuyên hiện diện bên nhau ! Đó quả là một thử thách mới và hết sức nặng nề đối với ngài ! Ngài chấp nhận điều ấy, như vẫn luôn chấp nhận Thánh Ý Chúa dành cho ngài, cho dù xuất phát từ đâu hay được biểu lộ cách nào. Ngài rời khỏi Núi Gargano, bắt tàu về Bénévent và Pietrelcina. Ngài dừng lại đó vài ngày... trong khi chờ được gọi đi khám y khoa kiểm tra.

Ở Pietrelcina, ngài cảm thấy mình đang ở một nơi lưu đầy kếp : xa dòng tu, xa các anh em linh mục. Ngày 4 tháng 12 năm 1916, ngài viết thư cho Cha Paolino, bề trên của ngài, người giám hộ mà ngài dành một tình cảm huynh đệ đặc biệt. Ngài gọi cha ấy là : «*mio carissimo*

Paolino... » hoặc «fratello mio», Paolino rất thân yêu của tôi, anh của tôi.

«Giờ đây, chúng ta đang ở trong nơi lưu đày kếp này, ngài viết như vậy, Chúa khiến con cảm nhận sâu sắc sự chia lìa và xa cách với những người con yêu mến. Mọi sự đều tối tăm và trong trái tim nghèo nàn của con, không có một tia sáng nào chiếu xuống. Con bị nhấn chìm trong sự cô đơn tinh thần lớn lao nhất...

... Anh của con ơi, cuộc tử đạo của con lớn “ở cấp số cao nhất”. Trái tim nghèo nàn của con khao khát được làm dịu những nỗi xao xuyến, nhưng con không thấy làm sao có thể. Nó bồn chồn và không biết nghỉ ngơi nơi đâu. Sự hiện diện của người thân và những người con yêu quý không thể lấp đầy khoảng trống con cảm nhận trong lòng, và thật lòng mà nói, cả sự chăm sóc họ dành cho con lại càng làm tăng thêm sự tử đạo nơi tim con, và hơn bao giờ hết, con cảm thấy sợ sự cô đơn. Bao giờ trạng thái tâm hồn này mới chấm dứt ?

Xin anh cầu nguyện cho con, để việc khám bệnh có kết quả tốt đẹp, và như thế con hy vọng sẽ tìm lại được chút nhẹ nhõm và bình an, chỉ khi được ở gần anh và các linh hồn liên kết với chúng ta trong cùng một tinh thần trước mặt Chúa Giêsu...» (IV/13, tr. 147)

Ngài nhân cơ hội ở lại Pietrelcina để cập nhật thư từ của mình, ngài sẽ viết nhiều bức thư linh hướng cho các *con gái thiêng liêng*, trong đó ngài không ngại dùng một văn phong mang nét thi vị :

«Bằng những nhát đục liên tiếp và sự đánh bóng kỹ lưỡng, Vị Nghệ Sĩ Thần Linh thường chuẩn bị những viên đá sẽ được dùng để xây dựng ngôi nhà vĩnh cửu, ngài viết ngày 6 tháng 12 năm 1916 cho Erminia Gargani. Hội Thánh hát lên điều ấy trong thánh thi của Giờ Kinh Cung Hiến, và đó thật sự là cách Ngài hành động. Ngoài thử thách dài lâu và muôn hình từ phía gia đình con về việc chọn bậc sống, Chúa còn thêm, trong tình yêu vô tận của Ngài, những nỗi sợ hãi và run rẩy thiêng liêng với một vài hương vị của sự cô đơn.

Vậy thì, hãy tạ ơn Ngài vì đã xem con là người được chọn để bước theo Chúa Giêsu thật gần trên con đường Thánh Giá. Còn cha, cha nhìn thấy với niềm vui và xúc động tâm hồn cách ân sủng hành động nơi con, hồi con gái rất yêu dấu của trái tim cha. Nếu cha không thấy con bị rung chuyển như vậy, cha sẽ ít vui hơn, vì cha sẽ thấy rằng Chúa cho con ít châu báu hơn. Đó là lý do vì sao cha, trong tình bác ái thánh, luôn khao khát con tiến bước, lại càng vui mừng và sẽ còn vui mừng hơn khi thấy con trong tình trạng như thế...»

Và ngài ban cho cô những lời khuyên mà chính ngài đã từng nhận được từ các cha linh hướng của mình : *«Đừng chờ Núi Tabor để thấy Chúa, con đang chiêm ngắm Ngài trên Núi Sinai mà không nhận ra. Những ý nghĩ lang thang của con, những xao lãng không cố ý, những cảm dỗ v.v... là những món hàng mà kẻ thù chào bán, nhưng vì con đã từ chối, nên không có gì là sai. Khi ma quỷ làm ồn ào, đó là dấu hiệu rất tốt, nó cho thấy hấn muốn có ý chí của con, và do đó, hấn vẫn còn ở bên ngoài ý chí ấy. Điều đáng sợ, hời chị yêu dấu và con gái của cha, chính là sự bình yên và đồng thuận của nó với linh hồn con người...»*

... Hãy cầu xin Chúa giải thoát cho cha, càng sớm càng tốt, và trước lễ Giáng Sinh khỏi nghĩa vụ quân sự, và khi đó, cha sẽ hoàn toàn thuộc về con. Hãy tiếp tục làm các Tuần Cửu Nhật kính Đức Mẹ Pompei, chừng nào Chúa Giêsu chưa nhận lời chúng ta. Trong thời gian này, cũng hãy lần tròn chuỗi Mân Côi kính Mẹ rất thân yêu này và mỗi ngày hãy rước lễ với ý chí đó. Chúa Giêsu sẽ ban thưởng gấp trăm lần cho lòng bác ái dịu dàng như thế. Hời con gái ngoan của cha, hãy khẩn cầu Đấng Tạo Hóa Thần Linh ban cho cha ơn này, và khốn cho con nếu ơn ấy không được ban ! Hãy nhớ rằng, đây là vì Vinh Quang của Thiên Chúa, bởi vậy, đừng mệt mỏi khẩn nài Chúa Giêsu và Mẹ rất thánh của Ngài...»

Và ở phần tái bút, Padre Pio thêm : *«Cha phải trình diện tại Napoli để khám vào ngày 18 tháng này. Trong những ngày này, hãy cầu nguyện với đức tin và sự khẩn thiết nhiều hơn...»* (III/tr. 661 và tiếp theo)

Ngày 15 tháng 12, ngài gửi một bức thư dài cho các chị em nhà Ventrella. Các chị cũng đã gắn bó rất nhiều với Padre Pio, kể từ ngày lần đầu tiên họ gặp ngài. Họ đã lên tu viện tại San Giovanni Rotondo vì một người bạn nói với họ rằng có một tu sĩ được xem là thánh nhân. Họ kể lại sau này : *«Chúng tôi nhận ra rằng chúng tôi đang ở trước mặt một tu sĩ có nhân đức phi thường. Lòng tốt toát ra từ khuôn mặt ngài, ánh mắt trong sáng của ngài, đã lập tức tạo nên một ấn tượng mạnh trong lòng chúng tôi. Chúng tôi cảm thấy bị thu hút bởi ngài bởi một sức mạnh không thể diễn tả và gần như mỗi ngày, chúng tôi đều đến gặp ngài để xin ngài cầu nguyện và xin lời khuyên. Ban đầu, chúng tôi xưng hô với ngài bằng «Ngài», nhưng ngay lập tức ngài nói : “Tại sao lại «Ngài», hãy gọi tôi là «cha».”* Mỗi liên kết thiêng liêng giữa họ rất sâu sắc. Về cách xưng hô thân mật, đừng ngạc nhiên, đó là cách nói chuyện ở Ý giữa các môn đệ của người nghèo thành Assise !

Ngài viết như sau *«Gửi những người con gái rất yêu dấu của Chúa Giêsu : Paolina, Vittorina, Elena và*

Filomena», và ban cho họ những lời khuyên khôn ngoan cho đời sống thiêng liêng. Thật khó tin rằng chính Padre Pio lúc này lại đang bị dằn vặt vì viễn cảnh phải trở lại Quân đội mà ngài hoàn toàn không biết sẽ kéo dài bao lâu ! *«Hãy tin chắc, các con gái và chị em thân yêu của cha, rằng tất cả những hoài nghi và bối rối trong tâm trí các con đều do ma quỷ gây ra. Vì thế, đừng để tâm đến chúng, hãy khinh thường chúng. Hãy cố gắng luôn chống lại chúng và chịu đựng mọi sự với sự phó thác. Hãy tin chắc rằng trong những điều này, các con không làm mất lòng Chúa Giêsu, nhưng ngược lại, đang dâng lên cho Ngài một bằng chứng tình yêu lớn lao. Đó là sự thật tuyệt đối và các con phải cố gắng tin điều ấy, dù chỉ bằng đầu ngọn linh hồn...*

... Mong muốn yêu «trong Thiên Chúa» chính là tình yêu. Và nếu, như sự thật đã chỉ ra, chính Tình Yêu ấy đã gieo vào lòng các con khát khao yêu Chúa, thì sao ? Lẽ nào chúng ta có thể tự mình sinh ra một ý muốn thánh thiện mà không có ơn Chúa ? Chắc chắn là không ! Chính đức tin dạy chúng ta điều đó. Nếu trong một linh hồn không có gì khác ngoài khát khao yêu Thiên Chúa của mình, thì như thế cũng đã là tất cả. Thiên Chúa đã hiện diện ở đó, vì Ngài không thể hiện diện nơi nào không có khát vọng yêu Ngài...

... Cha biết rằng không ai có thể yêu Chúa cách xứng đáng, nhưng nếu linh hồn đó đã làm tất cả những gì có thể và phó thác vào lòng thương xót của Thiên Chúa, thì tại sao Thiên Chúa lại phải khước từ linh hồn đó ? Ngài chẳng đã truyền dạy rằng hãy yêu Chúa bằng tất cả sức lực của mình sao ? Vậy nếu các con đã dâng trọn tất cả và hiến dâng toàn bộ cho Thiên Chúa, tại sao lại sợ ? Có phải vì không thể làm nhiều hơn chăng ? Nhưng Chúa Giêsu đâu có đòi hỏi điều không thể !...»

Thật là một bài học phó thác tuyệt vời ! Và khi người ta biết Padre Pio lúc ấy đang trải qua những gì, cường độ của bóng tối trong đó ngài bị nhận chìm, người ta chỉ còn có thể ngưỡng mộ đức tin rực rỡ ấy đang nung cháy trong ngài... Cũng không thể không ngưỡng mộ Ánh Sáng Thần Linh chiếu qua ngài để soi sáng cho những ai tìm đến với thừa tác vụ của ngài. Còn bản thân ngài thì sao ? Padre Pio thấy rất rõ ràng cho người khác - chúng ta nhận thấy điều đó thêm một lần nữa - nhưng đối với chính mình, về linh hồn mình, ngài vẫn luôn bị chìm trong bóng tối sâu thẳm của cơn hấp hối thiêng liêng... Vị linh mục, rốt cuộc, chẳng phải chỉ là một khí cụ của Thiên Chúa, một kênh dẫn ân sủng hay sao ?...

... Và ngài tiếp tục bức thư của mình và kết thúc bằng lời : *«Ngày mai, cha sẽ khởi hành đi Napoli, hãy luôn*

đồng hành với cha bằng những lời cầu nguyện, càng nhiều càng tốt, đặc biệt trong những ngày quyết định cuối cùng này...» (III/tr. 555 và tiếp theo)

Ngày 26 tháng 12 năm 1916, ngài gửi một tấm bưu thiếp đơn giản, viết bằng bút chì, cho Vittorina Ventrella. Nó được gửi từ Alvignano (Caserta) :

«Vittorina thân mến, cha đã trải qua hai cuộc khám trong những ngày này, và cả hai lần, cha đều được công nhận. Cha đang chờ cuộc khám thứ ba, và thật lòng mà nói, cha nghi ngờ rằng lần này, cha sẽ được công nhận. Cha cảm thấy rất yếu. Nguyên Ý Chúa được thực hiện !

Còn con, cùng với tất cả các chị em khác, hãy gia tăng lời cầu nguyện lên Thiên Chúa Nhân Lành và lên Mẹ Maria... Bé Pierino cũng hãy cầu nguyện nhé. Giáng Sinh an lành đến với tất cả ! Padre Pio - Bệnh viện Quân y Nhà Thánh Ba Ngôi, 2+ Khu Quan Sát Napoli.»

* * *

Ngài cũng viết cho Rachelina Russo : *«Vạn tuế Chúa Giêsu và Mẹ Maria, ngài nói. Cách đây không lâu cha đã trải qua cuộc khám cuối cùng và cha vừa được biết rằng người ta đã cấp cho cha giấy phép dưỡng bệnh. Tạ ơn Thiên Chúa. Cha không biết khi nào họ sẽ cho*

cha xuất viện. Cha mong rằng chúng ta sẽ gặp nhau vào cuối tuần này. Cha chúc con một năm cũ tốt đẹp và một năm mới thật tuyệt vời...» (III/tr. 495)

Cuối cùng thì, lần này ngài chắc chắn rồi, ngài đã được chấp thuận, và ngay lập tức, ngài bày tỏ niềm vui của mình với cha linh hướng :

«Cha rất yêu dấu của con, ngài viết vào ngày 30 tháng 12 cho Cha Agostino, Nguyên Chúa Giêsu luôn là Vị Vua hòa bình của mọi tâm hồn !

Chúa Giêsu đã muốn, thêm một năm nữa, cho con nếm trải nỗi cay đắng của sự cô đơn giữa các anh em đồng môn. Sáng nay, con vừa trải qua cuộc khám cuối cùng, và mặc dù người ta công nhận rằng thân xác con đã suy sụp, họ chỉ cấp cho con sáu tháng dưỡng bệnh. Tuy vậy, con rất vui mừng.

Bây giờ con cảm thấy kiệt sức và linh hồn thì vô cùng suy nhược. Còn cha thì sao ? Cha đã trải qua các ngày Lễ của Thánh Hải Nhi như thế nào ?

Con sẽ trở lại San Giovanni sau một chuyến ghé rất ngắn đến Pietrelcina...» (I/tr. 376)

Ngài cũng chia sẻ niềm vui này với một người con thiêng liêng khác, Erminia Gargani. Ngày 31 tháng 12 năm 1916, ngài gửi cho cô một bức thư rất ngắn : *«Con gái rất yêu dấu của cha, Vạn tuế Chúa Giêsu, Đáng trong lòng thương xót đã động lòng trắc ẩn với cha. Người ta đã cấp cho cha thêm sáu tháng dưỡng bệnh nữa. Vậy nên cha mời con bây giờ hãy dâng lời tạ ơn Tình Yêu Thần Linh và Mẹ trên Trời vì một ơn trọng đại đến thế !*

Ngay khi họ ký giấy phép cho cha, sau khi chào hỏi người thân tại Pietrelcina, nếu đẹp ý Chúa, cha sẽ trở về nơi cư trú của mình. Cha sẽ chờ tin con tại đó.

Tha lỗi cho cha vì quá ngắn gọn, vì cha đã kiệt sức.

Cha cầu chúc con một Mùa Lễ Thánh của Hải Nhi đầy tràn các ơn an ủi thiêng liêng. Cha chúc lành cho con trong công nghiệp và sức mạnh của Chúa. Tôi tớ của con, Fra Pio, dòng Capucin.» (III/tr. 668)

Năm 1917

Ngày 2 tháng 1 năm 1917, ngài báo tin cho Cha Benedetto về giấy phép dưỡng bệnh của mình :
«Cha rất yêu dấu của con, Deo Gratias ! Sáng nay, con đã được khám và người ta ghi trong hồ sơ : “thâm nhiễm phổi ở cả hai đỉnh và viêm phế quản mãn tính lan tỏa”. Họ chỉ cấp cho con sáu tháng dưỡng bệnh. Kiên nhẫn vậy ! Thà được thế còn hơn không được gì !

Tối nay, con hy vọng sẽ được “xuất viện”, và sáng mai, nếu đẹp lòng Chúa, con sẽ đi kính viếng Đức Mẹ ở Pompei, rồi sau một lần ghé ngắn về Pietrelcina, con sẽ trở lại nơi cư trú ngay.

Sức khỏe con rất yếu. Bao tử không giữ được gì cả.

Ngay cả linh hồn cũng vô cùng suy sụp, cuộc chiến vẫn không ngừng tiếp diễn. Con dừng bút tại đây, vì không còn sức cũng như thị lực để viết. Xin luôn chúc lành cho con !» (1/tr. 377)

* * *

Ngài trở lại Pietrelcina ngày 2 tháng 1 năm 1917 :
«Đêm qua, cha đã trở về từ Naples, ngài viết ngày 3 tháng 1 cho Rachelina Russo, con có thể tưởng tượng

được cha ở trong tình trạng nào ! Nhưng vạn tuế Thiên Chúa luôn, Đáng không bao giờ bỏ rơi hay để thiếu an ủi những ai hy vọng và phó thác nơi Người.

Ngày mai thứ Năm, nếu đẹp ý Chúa, cha sẽ khởi hành và tối sẽ ghé lại Foggia để làm vui lòng Cha Nazareno đáng quý. Sau đó, thứ Sáu, cha sẽ trở về nơi đó. Nếu không phiền gì con, xin giữ cho cha một chỗ trên xe để khỏi rủi ro không về lại được.

Cha rất mệt mỏi và kiệt sức, vì thế cha nóng lòng muốn nhanh chóng trở về nơi cư trú và nghỉ ngơi sau thử thách nặng nề mà, trong sự nhân lành của Người, Chúa đã muốn để cha trải qua trong những ngày trọng đại và thánh thiêng này.

Cha xin con hãy báo với Cha Paolino nữa, để ngài vui lòng cho người đón cha tại xe. Cha không viết trực tiếp cho ngài vì sợ thư sẽ không đến kịp...» (III/tr. 496)

«Dù cha vẫn hy vọng vào Tình Yêu Thiên Chúa rằng Người sẽ ban cho con ân sủng ấy, Cha Agostino viết ngày 3 tháng 1, cha vẫn luôn lo lắng và băn khoăn. Giờ đây, chúng ta hãy cảm tạ Chúa Giêsu vì ân sủng Người đã ban cho con theo cách của Người. Con vui, và cha cũng vui. Tuy nhiên, ta hãy hy vọng rằng thế giới sẽ trở lại bình an và Chúa Giêsu sẽ không để con phải chịu

một khô giá khác sau sáu tháng nữa. Dù sao đi nữa, nguyện Thánh Ý của Người luôn được thực hiện !

... Về phần linh hồn con, cha khuyên con, và xin con đừng để mình hoàn toàn suy sụp... Về phần thân xác cũng vậy, hãy để Chúa Giêsu đối xử với con như Người muốn. Nếu Người muốn kéo dài thời gian lưu đầy này, con hãy đón nhận và cầu xin Người ban cho con sức mạnh để tiếp tục thu tích công phúc cho chính mình và cho người khác.

Tại San Giovanni, cha mong con làm việc vì ích lợi cho những người trẻ nhỏ của chúng ta. Hãy làm cho các em nên tốt lành nhờ ơn Chúa, nhờ ơn ấy mà chuẩn bị cho Tỉnh Dòng thân yêu của chúng ta những mầm non xinh đẹp và thánh thiện. Nếu Chúa Giêsu kéo dài thời gian lưu đầy của con, đừng than trách, hãy làm cho nhiều linh hồn nhận ra sự nhân lành của Thiên Chúa. Hãy làm việc hết sức có thể để mở rộng Vương Quốc của Chúa Giêsu trong các linh hồn.» (1/tr. 378)

Sau khi đã tạ ơn tất cả những ai đã cầu nguyện nhiều cho sự giải thoát của ngài, Padre Pio trở lại San Giovanni Rotondo. Đó là ngày thứ Bảy, mừng 6 tháng Giêng năm 1917, Lễ Hiện Linh..., thật đầy ý nghĩa !

Trở về Tu viện..

Việc trở lại tu viện, ít nhất phải nói là... ly kỳ. Phải có một chút hài hước để làm dịu tình hình ! Một buổi tối, rất lâu sau đó, Padre Pio đang chuyện trò điềm đàm cùng vài anh em đồng dòng và vài người con thiêng liêng có điềm phúc được lui tới tu viện San Giovanni Rotondo mỗi ngày. Người ta đang nói chuyện về quá khứ, và như vô tình, họ cố gắng gọi lên nơi Padre Pio vài kỷ niệm chưa từng được kể : đến một lúc nào đó, Cha chấp nhận kể lại chuyện mình trở về từ Napoli.

Ngài vừa được cho nghỉ phép vì bệnh. Cùng với giấy ra viện, người ta cấp cho ngài một vé miễn phí từ Napoli đến Benevento, và một đồng lire làm tiền tiêu vật... vào thời đó, đó là một khoản nho nhỏ không hề nhỏ !

«Trong khi tôi đang từ từ đi về phía nhà ga, Padre Pio kể, tôi đi qua một quảng trường nơi đang diễn ra một khu chợ nhỏ. Những khu chợ ở Napoli thì đông đúc người, đầy rẫy người bán rong và huyền ảo. Tôi dừng lại nhìn những người vui vẻ ấy một lúc. Rồi tôi tiếp tục đi và khi đến quảng trường Garibaldi, tôi lại thấy những người bán hàng rong khác... »

Ngài đến nhà ga, làm thủ tục kiểm vé. Ngài mệt mỏi và sốt cao.

Ngài quấn chặt chiếc áo khoác của mình để bớt cảm nhận cái lạnh gắt. Chuyển tàu đến Bénévent đến muộn rất nhiều... Đó, nói chung, là chuyện thường ngày !

«Vừa mới xuống tàu, Cha tiếp tục, tôi vội vã rời khỏi nhà ga, nhưng xe buýt đi Pietrelcina đã rời đi rồi và tôi buộc phải ngủ lại đêm ở Bénévent. Tôi quyết định ở lại nhà ga để không làm phiền bạn bè. Tôi bước vào nhà ga và tìm chỗ ngồi trong phòng chờ, nhưng nó đã đầy kín. Hơn nữa, trong nhà ga có một người bán hàng chạy đến níu lấy tôi để bắt tôi mua một cái ô giấy ! »

Padre Pio có trong túi một Lire. Ngài muốn tiêu số tiền đó để mua một món quà nhỏ cho các cháu, nhưng tiền đã hết. Người bán hàng rong, trong khi đó, tiếp tục làm phiền chàng lính trẻ. Anh ta gọi Ngài lúc thì trung đội trưởng, lúc thì đại tá, và để làm Ngài thương hại, anh ta nói rằng suốt cả ngày *chẳng bán được gì ! ...*

Padre Pio là người tốt bụng ... nhưng Ngài cũng muốn người kia để Ngài yên. Với năm mươi cent, Ngài mua chiếc ô.

Ngài vẫn còn sốt, kiệt sức, không đứng vững được. Ngài ngồi xuống một chiếc bàn. Lúc đó, hai hạ sĩ và một sĩ quan đến ngồi bên cạnh. *«Ngay lập tức, người phục vụ đến, tiếp tục Padre Pio, và nhận gọi món. Anh ta cũng hỏi tôi muốn gì. Tôi buộc phải gọi một tách cà phê. Sĩ quan và hai hạ sĩ uống xong, trả tiền rồi đi. Tôi nghĩ : nếu tôi uống ngay thì phải trả tiền và đi ngay. Ngược lại, tôi làm cho tách cà phê đó kéo dài lâu nhất có thể. Đến giờ đi, tôi tiến đến quầy thu tiền để trả và rời đi. Người phục vụ đáp : «Cảm ơn ! đã trả rồi !» Tôi cảm ơn lại và tiến ra xe buýt.*

Để đến Pietrelcina, tuy nhiên tôi cần phải đi nhờ và tôi đã tìm xem có ai tôi quen biết không. Tôi không tìm được ai và tôi phó thác cho Ý Chí của Chúa. Tôi nói chuyện với người soát vé để báo rằng tôi sẽ trả tiền vé khi đến Pietrelcina. Trong khi đó, những hành khách khác lên xe. Một người đàn ông cao lớn ngồi xuống bên cạnh tôi. Người soát vé bắt đầu phát vé và tiến lại gần tôi. Người đàn ông vẫn ngồi bên cạnh tôi, tay cầm một bình giữ nhiệt và một chiếc cốc. Ông rót đầy cà phê sữa vào cốc và mời tôi uống. Tôi không muốn nhận nhưng ông kiên quyết đến nỗi tôi đành phải nhận. Ngay lúc tôi định uống, tôi nghe thấy : « Quân nhân, vé của ông đã được trả ! » Một mặt, tôi mừng, nhưng mặt khác, tôi cảm thấy nhục nhã. Tôi muốn biết đó là ai để cảm ơn.

Tôi đã cầu xin Chúa ban phước cho người đã làm việc thiện này. »

Khi đến Pietrelcina, nhiều hành khách xuống xe. Sau người đàn ông *cao lớn*, Padre Pio cũng xuống. Ngài quay lại chào và cảm ơn ông ta, nhưng ông ta đã biến mất...

Thỉnh thoảng, các thiên thần là những người mà Chúa gửi đến để giúp đỡ những ai tin tưởng vào Người lại hành động như vậy.

Khi về đến nhà, Padre Pio nhanh chóng khoác lên mình bộ lễ phục của tu sĩ. Người dân quanh vùng ùa đến để chào đón, dĩ nhiên rồi, nhưng chủ yếu là để xem diện mạo Padre Pio trong bộ quân phục lính tráng ra sao. Ngài cười rồi quay lại mặc lại đồng phục. Ngài tiến lại gần những người nông dân đang nhìn ngài với ánh mắt kinh ngạc, sửng sốt, ngạc nhiên và ngài nói : « *Các ông vui chứ ? Các ông đã thấy tên hề chưa ?...* »

Có một sự thật là, cuộc sống quân ngũ của Padre Pio không được vẻ vang cho lắm ! Bộ quân phục đầu tiên ngài khoác lên rộng đến mức ngài như bị lũng bùng trong đó. Ngài gầy quá !... Ngài cảm thấy hơi ngớ ngẩn và tự trêu chính mình về diện mạo đó rồi tuyên bố : « *Mẹ tôi đã cho tôi làm đàn ông, thánh Phanxicô đã cho*

*tôi làm phụ nữ... (và ngài ám chỉ đến chiếc áo dòng...)
và Chính phủ đã biến tôi thành tên hề !...»*

Trở về San Giovanni Rotondo

«Con ở đây từ thứ Bảy và tạ ơn Chúa vì sự trợ giúp mà Ngài đã ban cho con trong giờ thử thách mà một lần nữa Ngài muốn đặt con vào, Padre Pio viết cho Bề trên Tỉnh dòng. Chỉ cần nghĩ đến những gì con đã phải chịu đựng trong những ngày vừa qua là con rùng mình, ớn lạnh...»

Vào thứ Bảy ngày 6 tháng 1 năm 1917, sau cơn bão ngắn ngủi ấy, ngài đã tìm lại được chốn bình yên ở San Giovanni Rotondo. Ngài lập tức tiếp tục các hoạt động đa dạng của mình, như Cha Paolino da Casacalenda ghi nhận.

«... Con không biết họ đã giải ngũ con hay chỉ cho con nghỉ phép để dưỡng bệnh, Padre Pio tiếp tục. Họ nói với con rằng họ cho con nghỉ phép dưỡng bệnh trong sáu tháng, nhưng trong giấy phép mà họ trao cho con, không ghi rõ gì cả và cũng không nói khi nào con phải trình diện lại. Trên tờ giấy họ đưa cho con có ghi rằng con được gửi về địa phương này với giấy phép đặc biệt vô thời hạn, trong khi chờ giấy triệu tập...»

Luôn quảng đại và sẵn sàng hy sinh, nhưng cũng luôn vâng phục, Padre Pio xin Cha Benedetto cho phép ăn chay hai lần mỗi tháng *«một lần để tôn kính Đức Mẹ,*

một lần để tôn kính Thánh Antôn... Đây là một lời hứa mà con đã thề khi chờ đợi một ơn lành, và ơn lành ấy, con đã nhận được...

... Con xin Cha cho phép vì lời hứa ấy luôn kèm theo điều kiện là phải được Cha chấp thuận. Vì vậy, con giờ đây hoàn toàn giao phó nơi tay Cha và chờ đợi quyết định của Cha, mà con hy vọng sẽ là một quyết định thuận lợi.»

Và bức thư tiếp tục với phần mô tả quen thuộc về những đau khổ thiêng liêng vẫn luôn dằn vặt linh hồn đầy khổ đau của Padre Pio : *«Tâm trí con bị bao phủ bởi bóng tối dày đặc, và con không thấy gì ngoài bóng tối, và vẫn luôn là bóng tối. Con không thấy gì ngoài lũ thú dữ vây quanh đe dọa sẽ nuốt chửng con. Tai con không nghe gì ngoài tiếng gầm rú không ngừng của những con thú dữ ấy, mà mỗi giây phút khiến con chết ngạt vì sợ hãi.*

Ôi, Cha kính yêu ! Bao giờ tình trạng này sẽ chấm dứt ? Bao giờ những hoài nghi, sợ hãi, bất định, nguy cơ sa ngã, xúc phạm đến Thiên Chúa sẽ bị đẩy lùi ?»
(1/380)

Đáp lại một bức thư mà Cha Agostino đã gửi cho ngài từ Orzano (Udine) vào ngày 9 tháng 1 năm 1917, Padre Pio trả lời vào ngày 24 cùng tháng :

«Cha rất kính yêu của con, xin ơn thánh của Chúa Thánh Thần luôn tràn ngập trái tim Cha và đốt cháy nó hoàn toàn bằng lửa Tình yêu Thánh Thiện !

Đã khoảng mười ngày con không có tin tức của Cha. Cha hãy tưởng tượng tâm hồn tội nghiệp của con bị dày vò đến thế nào ! Con đã trải qua những ngày đầy lo sợ. Con đã lớn tiếng kêu lên trời. Con đã tha thiết than phiền với Thiên Chúa tốt lành, cầu xin Ngài tiếp tục nâng đỡ Cha và xua tan khỏi đầu Cha mọi mối hiểm nguy.

Nhưng Cha muốn sao ? Sự thử thách không đến từ đâu khác ngoài Trời và chính vì vậy, bầu trời ấy đối với con giờ đây như bằng đồng. Chỉ sáng nay con mới cảm nhận rằng Chúa Giêsu vẫn luôn ở bên Cha, khi người ta trao cho con lá thư của Cha. Tạ ơn Chúa.»

Những lần quên lạ lòng...

Ngài sau đó gửi tin về những người con thiêng liêng của Cha Agostino. Nhưng đối với một người trong số đó, người mà Cha Agostino đã đặc biệt nhờ ngài cầu

nguyện, Padre Pio lại cảm thấy một điều kỳ lạ : ngài quên cô ấy trước mặt Thiên Chúa ! *«Chúa Giêsu, ngài nói, đã tìm ra một cách hay khi không muốn nói về ai đó : Ngài lấy đi khỏi con ký ức về người ấy trước mặt Ngài, và như vậy, để không bị buộc tội là câm lạng, Ngài đổ lỗi cho sự quên lãng của con. Fiat ! Giờ thì người ta sẽ hiểu rằng con phải chịu lỗi với mọi người, cả trên trời lẫn dưới đất !»*

Tiếp theo là phần mô tả về Đêm tối thiêng liêng, về bóng tối, *«sự nghi ngờ không biết các hành động của mình có được Thiên Chúa chấp thuận không... và nỗi sợ xúc phạm đến Thiên Chúa»*. Đó là một ý nghĩ khiến ngài *«sợ hãi và đau đớn tột cùng»*. Nhưng ngài lại một lần nữa chấp nhận phó mình cho thẩm quyền của các bề trên, dù điều đó không mang lại cho ngài một chút an ủi nào.

Và bức thư kết thúc với vài tin tức từ cộng đoàn : *«Cha Paolino, những ngày gần đây đi khám lại, đã được cho xuất ngũ một lần nữa ; Cha Luigi thì bị giải ngũ vì vấn đề về mắt, Thầy Leone đã đi khám. Cha Angelico thì rời đến Gesualdo...» (1/382)*

Căn bệnh đầu tiên của Cha Padre Pio

Vào một ngày đẹp trời - đó là ngày 27 hoặc 28 tháng Giêng - Cha Padre Pio cảm thấy không khỏe, thậm chí rất yếu đến mức ngài phải nằm liệt giường suốt chín ngày. «Qua một ghi chú trong Sổ lễ, Cha Paolino viết, người ta ghi lại thời gian của cơn bệnh mà Cha lần đầu tiên bị tại San Giovanni Rotondo.» Ngài hồi phục vào thứ Hai, ngày 5 tháng Hai, vì trong một bức thư gửi cho Cha Evangelista da San Marco in Lamis, đề ngày 5 tháng Hai, Cha Padre Pio viết : «*Chính hôm nay con bắt đầu rời khỏi giường.*» Ngày 3 tháng Hai, ngài đã viết cho Erminia Gargani : «*Từ vài ngày nay, cha bị viêm phổi và thương hàn ruột. Tuy nhiên bác sĩ nói rằng cơn nguy kịch đang tiến triển tốt hơn.*» (III/tr. 674)

«Đây là lần đầu tiên tôi ở cùng với ngài, Cha Paolino viết trong *Những ký ức về Padre Pio* (tr. 82). Nhìn ngài nằm trên giường, mặt đỏ bừng, hơi thở có phần khó khăn, vì không khí không lưu thông đều qua mũi, người ta lập tức có cảm giác về một sự đau đớn khôn cùng. Cảm giác ấy càng rõ nét hơn bởi vì ngài không chịu được ánh sáng và bởi sự yếu ớt tột cùng bao trùm lấy ngài, đến mức không thể nói chuyện hay cử động một cách thoải mái.

Nói thật lòng, như tôi vẫn làm với các bệnh nhân khác, mỗi quan tâm đầu tiên của tôi, trước khi gọi bác sĩ, là đo nhiệt độ cho ngài. Nhưng tôi vô cùng kinh ngạc khi rút nhiệt kế ra và thấy thủy ngân đã lên đến $42,5^{\circ}$, tức là mức tối đa của các nhiệt kế thông thường. Thủy ngân đã bị nén lại, vì không thể lên cao hơn, và làm vỡ luôn bầu thủy tinh chứa nó.»

Chính Padre Pio cũng nhắc đến hiện tượng này trong một bức thư ngài viết ngày 9 tháng Hai năm 1917 gửi Erminia Gargani : *«Con sốt cao đến mức không có nhiệt kế nào đo được, ngài nói, đã rời bỏ cha từ vài ngày nay...»* Và với Maria Gargani, ngày 12 tháng Hai, ngài giải thích rõ hơn : *«Con sốt quá cao, không một nhiệt kế nào đo được, vì sức nóng của cơn sốt mạnh đến nỗi làm nổ tung nhiệt kế, đã rời bỏ cha từ vài ngày nay.»* (III/tr. 675 và 266)

«Tuy nhiên, Cha Paolino tiếp tục, dù biết rằng nhiệt độ 42° là dấu hiệu của một căn bệnh nghiêm trọng, tôi vẫn không thấy sợ. Tôi tin chắc mình đang đứng trước một người không giống ai, và chính vì thế, tôi thậm chí không vội vã đi gọi bác sĩ.

Hơn nữa, tôi tò mò muốn biết cơn sốt của Cha lên đến mức nào. Tôi lấy một nhiệt kế đo nước tắm mà tôi có trong phòng, và sau khi lấy nó ra khỏi hộp gỗ đựng,

tôi đến bên giường bệnh để đo lại nhiệt độ cho ngài. Nhưng sự kinh ngạc của tôi còn tăng lên gấp bội khi nhìn vào nhiệt kế sau khi rút ra khỏi nách Cha. Trong cột thủy ngân nhỏ, tôi thấy nó đã đạt đến 52°... (và để người đọc khỏi nghi ngờ, Cha Paolino đã viết rõ bằng chữ và trong ngoặc đơn : *cinquanta due* !) Vì thế mà, tôi nghĩ thầm, khi tôi đưa cho ngài uống “Zabaglione” (nghĩa là lòng đỏ trứng đánh với rượu vang Marsala) để bồi bổ, ngài đã ói ra một hỗn hợp đông đặc và gần như bị “nấu chín” !... Năm mươi hai độ !... Rất lo lắng, tôi lập tức quan sát bệnh nhân. Nhìn qua, chỉ thấy một sự mệt mỏi lớn. Tôi đặt tay lên trán ngài. Thay vì nóng ran, nó lại mát như người không có sốt. Bất chấp các triệu chứng đó, tôi lập tức đi gọi bác sĩ và trên đường đi - (thường thì người ta đi bộ, nếu Thầy Nicola đang bận đi quyên góp và không đi xe ngựa của tu viện để đón bác sĩ), tôi kể lại trường hợp.

Đến tu viện, bác sĩ khám bệnh nhân rất kỹ. Ông ghi nhận là sốt rất cao. Đây là lần đầu tiên ông gặp trường hợp như vậy. Tuy nhiên ông không phát hiện ra bệnh gì cụ thể. Ông kê toa thuốc thường dùng cho một trận cảm cúm nặng và yêu cầu gọi lại nếu bệnh tình trở nặng. Thật ngạc nhiên, Padre Pio hồi phục, đến mức khi cơn sốt giảm, ngài rời giường và tiếp tục công việc của mình. Chín ngày đã trôi qua.»

Nhưng Padre Pio thật sự đã nghĩ rằng giờ cuối của ngài đã đến. Vừa mới hồi phục, ngày 8 tháng Hai năm 1917, ngài viết cho Cha Agostino :

«Những ngày qua, con bị viêm phổi với những cơn sốt rất cao, nhưng bây giờ, tạ ơn Chúa, từ thứ Hai con đã rời khỏi giường. Dù vậy con vẫn cảm thấy rất yếu. Con đã hy vọng lần này sẽ đạt đến lý tưởng của mình, nhưng hóa ra đó là một ảo tưởng. Nói thật, con đã có chút sợ hãi khi nghĩ đến việc ra đi, vì con không muốn ra trước mặt Chúa Giêsu khi còn mang tội bất tuân. Vì thế, con đã cầu nguyện với Ngài, nói rằng, nếu Bề trên vẫn còn phản đối, thì con thà bị lưu đày còn hơn về quê hương vĩnh cửu. Sau lời cầu nguyện đó, con cảm thấy khá hơn, và đối với con, giấc mộng đẹp ấy tan biến... Fiat !» (1/384)

* * *

Một chút lo lắng, Cha Agostino đã được truyền chuyển đến Como. Ngài đã báo tin ấy cho Piuccio. Trong thư hồi đáp đề ngày 23 tháng Hai, Padre Pio viết: *«Con thăm thờ lạy trong im lặng việc truyền chuyển của cha. Tuy nhiên, con cảm thấy trong lòng rằng ở nơi ở mới này, cha sẽ thấy hơi bất tiện một chút, đặc biệt là vì thời tiết lạnh. Cha nói cho con biết nếu con có làm chẳng. Xin Thiên Đàng cho con làm đi. Nhưng dù thế*

nào, xin cha hãy sống bình an, cha yêu dấu, vì ở bất cứ nơi nào cha đến, sự che chở của Thiên Đàng cũng sẽ luôn luôn đặc biệt bao phủ lấy cha.»

Vì quả thực, người tội nghiệp là Cha Agostino cần rất nhiều can đảm ! Padre Pio, hoàn toàn bác bỏ một loại tiên tri mà một người nào đó đã nói với Cha Giám tỉnh về việc chiến tranh sắp chấm dứt, đã tuyên bố rõ ràng: *«Cuộc thử thách còn dài, còn dài lắm ! Fiat semper voluntas Dei !»*

Ở đầu bức thư này, Padre Pio cũng đã nói đến cơn bệnh gần đây của ngài :

«Vào tháng Giêng, như con đã viết cho cha trong bức thư trước, con lại bị một trong những cơn tái phát quen thuộc. Cơn sốt rất cao và viêm phổi nặng đã đến thăm con. Trường hợp của con đã bị bác sĩ - người tội nghiệp ấy ! - đánh giá là tuyệt vọng. Và vào khoảnh khắc đẹp nhất khi con đang nếm hưởng những ngọt ngào của “jam hiems transiit” (mùa đông đã qua rồi) (Diễm ca 2, 11), thì con được chữa lành cách nhiệm mầu và bị xô trở lại biển cả bao la để tiếp tục chiến đấu trận chiến cao cả...» (1/386)

San Giovanni vắng bóng người...

Cha Angelico da San Marco la Catola vừa được chuyển đến tu viện Gesualdo. Ở tu viện San Giovanni Rotondo giờ chỉ còn ba linh mục : Cha Paolino da Casacalenda, Cha Luigi da Serracapriola và Padre Pio. Các ngài phải đảm nhận việc mục vụ hằng ngày, vốn ngày càng trở nên nặng nề đối với Padre Pio. Ngoài ra, ngài còn phải trông coi Tiểu chủng viện Seraphic. Bọn trẻ vẫn còn đó bất chấp chiến tranh, và việc thiếu hụt thực phẩm, nhu yếu phẩm gây ra rất nhiều khó khăn. Khi Padre Pio trong các lá thư của mình nói đến thử thách, thì cần hiểu hết mọi ý nghĩa của từ này !

«Cha đã biết qua các lá thư gần đây của con về những thử thách mà lòng tốt của Chúa Giêsu đã gửi đến cho con», Cha Agostino viết ngày 1 tháng Ba năm 1917. Lúc này ngài vẫn còn ở tại Palazzo sull'Oglio, gần Brescia. «Cha rất hài lòng với sự phó thác của con trước những gì Chúa đã muốn nơi con, và ta hãy luôn cảm tạ sự Quan Phòng vô cùng khôn ngoan của Ngài.

Bình tĩnh lại đi !...

... Rồi, liên quan đến những nỗi sợ hãi quen thuộc của con rằng mình xúc phạm đến Thiên Chúa và không biết làm gì để làm đẹp lòng Ngài, cha xin con, và xin con

một lần nữa, hãy làm dịu lại những lo lắng của con. Cha nghĩ rằng quyền bính đã bảo đảm với con rằng, dù con hành động thế nào đi nữa, thì Chúa Giêsu cũng hài lòng về con. Dù ngay cả khi nghi ngờ rằng hành động của mình có đẹp lòng Chúa hay không, thì con vẫn phải làm điều đó mà không được tranh luận. Con phải tiếp tục làm những gì con đang làm mà không để tâm đến tiếng nói của nỗi sợ. Hãy chú ý cha dùng chữ “lắng nghe”, nghĩa là để tai nghe, để tâm đến.

Cha không nói “nghe thấy”, vì không thể không nghe thấy chúng, nhưng con đừng bận tâm đến chúng. Hãy tiếp tục trên con đường hoạt động của mình như một người chẳng để ý gì đến tiếng sủa vô ích của một con chó nhỏ bên đường.

Những tiếng sủa nhỏ ấy, tuy vô dụng và gây phiền nhiễu, ta có thể nghe thấy, dĩ nhiên rồi, nhưng đừng để ý đến, thậm chí hãy cười trước chúng là đủ.

Cha diễn đạt như vậy đã rõ chưa ? Cha biết con sẽ không hoàn toàn bị thuyết phục, nhưng hãy vâng lời lời nói của người yêu thương con và như thế là đủ...»
(1/388)

Padre Pio chắc hẳn - lại một lần nữa ! - đã hiểu bài học về sự từ bỏ trong tay Thiên Chúa, được thể hiện qua tiếng nói của các bề trên, vì ngày 6 tháng Ba, ngài viết cho Cha Giám tỉnh Benedetto :

«Lá thư cuối cùng của cha, tuy ngắn, nhưng đầy sự chắc chắn và những lời khuyên thánh thiện, đầy yêu thương, đã khiến trái tim con xúc động mạnh mẽ. Nó đã khiến con lập lại với Chúa Giêsu lời hứa sẽ bắt đầu yêu Ngài thật lòng, không xao động, và dâng hiến một lần nữa toàn bộ cuộc đời con cho sự phục vụ thánh thiện của Ngài.

Con ước ao rất mãnh liệt - tuy phần lớn thời gian chỉ mới dừng lại ở ước ao - được dành mọi khoảnh khắc trong đời để yêu mến Chúa. Con muốn nắm thật chặt lấy một tay Ngài và hân hoan bước đi trên “con đường đau khổ” mà Ngài đã đặt con lên. Nhưng con cũng phải nói, với tâm hồn nặng trĩu, trái tim rối bời, và mặt đỏ vì xấu hổ, rằng những ước nguyện của con không hoàn toàn trùng khớp với thực tế.

Chỉ một chuyện nhỏ cũng đủ khiến con xao động, chỉ cần quên đi những lời bảo đảm mà cha đã ban cho con là con lại rơi vào màn đêm đen tối nhất của linh hồn,

vốn ngày đêm giày vò con. Lạy Chúa con, lạy Cha con, tội bất trung trong quá khứ của con đã kéo theo một hình phạt lớn lao đến vậy sao !...»

Ồi biết bao tâm hồn tinh tế nơi Padre Pio ! Và ngài đã thở ra một tiếng thở dài của một tình yêu vô bờ...

«Con muốn rằng tâm trí con chỉ nghĩ đến Chúa Giêsu, rằng trái tim con chỉ đập vì Ngài mà thôi và mãi mãi. Tất cả điều đó, con đã hứa với Chúa Giêsu rất nhiều lần, nhưng, than ôi, con hoàn toàn nhận ra rằng con đang mất hết can đảm, hay rằng con lạc lối trong thử thách quá khắc nghiệt mà tinh thần phải chịu đựng, và rồi, trong đau khổ đó, trái tim con chỉ còn thối rữa.

Quả thật, Padre Pio tiếp tục, mọi sự đều đã được dâng hiến cho Chúa Giêsu, và con sẵn lòng chịu đựng mọi đau khổ vì Ngài. Nhưng con không thể tự thuyết phục mình về điều đó. Con quá thiếu ánh sáng. Điều đó đủ để làm con tràn đầy kinh hoàng và sợ hãi, khiến con tin rằng mình đã rơi vào sự nghiêm khắc của công lý Thiên Chúa. Con càng thêm xác tín điều ấy ; hình như là thế, khi con thấy Thiên Chúa càng lúc càng lớn lao hơn trong mắt linh hồn con, rằng con thấy Ngài càng lúc càng xa cách, và rằng con thậm chí thấy Ngài bao bọc lấy mình ngày càng nhiều hơn bởi những đám mây dày đặc...

Linh hồn con luôn chăm chú vào điều đó - điều không bao giờ rời khỏi tâm trí con. Càng nhìn vào đó, con càng thấy Ngài ẩn mình trong làn mây dày đặc giống như sương mù bốc lên từ mặt đất ướt át khi mặt trời mọc...»

Và ngài thêm những chi tiết khác...

«Cha trên trời cũng không thiếu việc cho con chia sẻ những đau khổ của Con Một Ngài, ngay cả về thể xác. Những đau đớn ấy dữ dội đến mức không thể diễn tả được, cũng không thể tưởng tượng nổi. Con không biết đó là do con yếu đuối hay là lỗi lầm : khi con rơi vào trạng thái ấy, dù không muốn, con lại khóc như một đứa trẻ. Đây là một thử thách rất khắc nghiệt đối với con, là việc không biết liệu Thiên Chúa có hài lòng với những gì con làm hay không, hay là con đang xúc phạm đến Ngài. Con đã nhận được rất nhiều sự bảo đảm về điều này, nhưng cha xem đó, mình đâu có mắt để thấy rõ. Rồi nữa, kẻ thù luôn muốn chen vào để phá đổ mọi sự. Nó gợi lên ý nghĩ rằng những sự bảo đảm ấy không bao trùm hết mọi hành động của con, và ngày càng ít hơn.»

Đó chẳng phải là bức chân dung của Chúa Giêsu trong cuộc Khổ nạn sao ?... Padre Pio kết thúc bức thư bằng việc xin một phép đặc biệt.

Hiến mình làm nạn nhân vì các thanh niên của chủng viện

«Con lại đến xin cha một phép chuẩn. Con chắc chắn cha sẽ không từ chối con. Con có một ước muốn mãnh liệt là hiến thân mình làm của lễ hy sinh cho Chúa, để cầu cho sự hoàn thiện của chủng viện này, nơi con rất mực yêu thương, và vì đó con không tiếc những nhọc nhằn của bản thân. Đúng là con có rất nhiều lý do để cảm tạ Cha trên trời vì sự đổi mới tốt đẹp đã diễn ra nơi phần lớn các em (chủng sinh), nhưng con vẫn chưa hoàn toàn hài lòng. Vì thế, con nài xin cha, xin đừng từ chối điều con đã xin cha. Chúa Giêsu sẽ ban sức mạnh để con chịu đựng sự hy sinh mới này.» (1/388)

Kèm theo đó là nỗi đau buồn do chiến tranh : *«Bao giờ cuộc tàn sát này mới chấm dứt ? ngài lại viết cho Cha Benedetto ngày 18 tháng Ba năm 1917. Lạy Chúa ! Chúng ta vẫn còn đang ở giữa thử thách. Con bao giờ khiến đầu óc chúng ta quay cuồng, và nhà của chúng ta gần như sẽ trở nên hoang vắng. Ai còn ở lại sẽ khóc thương cho nỗi bất hạnh của những anh em ở xa, nhưng Thiên Chúa của Israel sẽ không lắng nghe những tiếng kêu than này trong một thời gian rất lâu nữa. Ngài muốn chấm dứt những điều ghê tởm đang xảy ra ngay trong chính Nhà của Ngài.» (1/389)*

Những nỗi áy náy...

Trong bức thư đề ngày 23 tháng Ba năm 1917 gửi Cha Agostino, Padre Pio đã xin một số lời giải thích : «... xin cha nói thật cho con biết, phải hiểu những câu cha đã viết trong thư vừa rồi như thế nào : “dù nghi ngờ hành động của con có làm hài lòng Thiên Chúa hay không, con vẫn phải làm mà không được tranh luận. Con phải tiếp tục làm những gì con đang làm mà không nghe theo tiếng nói của nỗi sợ.” Và cả câu này nữa : “Chúa Giêsu sẽ hài lòng với bất cứ hành động nào của con.” Xin cha cũng cho con biết những lời bảo đảm ấy có bao gồm tất cả các hành động hay không, và trong bao lâu. Xin tha lỗi cho con, thưa cha, vì đã làm phiền cha, ngay cả khi con không nên như vậy. Xin cha nhớ rằng con là một kẻ mù quáng đáng thương trong những gì liên quan đến tinh thần của chính mình, và con hoàn toàn cần tiếng nói của quyền bính phải nói rõ ràng với con, chứ không phải nói nửa vời !» (1/391)

«Con xin cha giải thích rõ ràng lời nói của cha. Cần phải hiểu chúng theo nghĩa đen, theo cách mà từ ngữ vẫn mang trong ngôn ngữ thường dùng, Cha Agostino nhân hậu đáp lại ngày 30 tháng Ba năm 1917. Chúng có nghĩa là : con, khi còn đang nghi ngờ, thì hoàn toàn không được tranh cãi, con phải hành động, và như vậy

là đủ. Con nói mình mù quáng?... Thì hãy để cho người khác hướng dẫn con. Con không biết liệu một bước chân có đúng hay không?... Nếu người hướng dẫn con nói : “tiến lên”, thì con cứ bước đi với đôi mắt nhắm, và con sẽ không ngã.

Cha hỏi con có hiểu cha không, chứ cha không hỏi con có bị thuyết phục chưa, vì điều đó là không thể. Nếu con hiểu, như vậy là đủ, hãy làm theo điều được bảo, và Chúa Giêsu sẽ luôn hài lòng.

Còn câu nói đó phải hiểu thế nào?... Cần hiểu rằng Chúa Giêsu yêu con thật lòng, Ngài hài lòng với bất cứ hành động nào của con, vì con có một ý chí vững vàng và thường xuyên muốn làm đẹp lòng Ngài trong mọi sự. Có phải như thế không?... Và ngay cả khi con không biết đánh giá một hành động của mình, thì chẳng phải là con vẫn muốn cho hành động đó được hợp ý Chúa sao ?

Như vậy, thế là đủ. Và những bảo đảm của cha, cũng như của cha Giám tỉnh, có giá trị cho tất cả các hành động của con, mãi mãi và ở khắp mọi nơi, trong mọi sự. Việc con luôn xin được giải thích làm cha vui, nhưng cha khẩn cầu con hãy tin vào những bảo đảm của cha.»
(1/391)

Ta luôn thấy, nơi tâm hồn vĩ đại của Padre Pio, cặp song hành giữa tình yêu và đau khổ. Việc luôn khao khát mãnh liệt tình yêu Thiên Chúa, đó là bí mật của cuộc đời và sự đau khổ của ngài. Không có nỗi đau nào lớn hơn - cần phải lặp lại điều đó - ngoài nỗi đau đến từ sự sợ xúc phạm Thiên Chúa vì tội lỗi, từ chối tình yêu, hay không đáp lại được tình yêu. Tình yêu là gân cốt cho hoạt động của ngài, cho sự trung tín, cho sự kiên vững của ngài... thật vậy, chỉ bằng tình yêu mà Padre Pio ngày càng trở nên giống Chúa Giêsu, đến mức hoàn toàn hòa tan trong Đấng Bị Đóng Đinh thần linh.

* * *

Mùa Chay của năm 1917 này sắp kết thúc, ký ức về màu nhiệm Cứu Chuộc bắt đầu tràn ngập phụng vụ. Padre Pio tham dự vào điều đó theo một cách hoàn toàn đặc biệt...

« Cuộc thử thách ngày càng trở nên khốc liệt hơn, ngài viết ngày 2 tháng 4 năm 1917 cho Cha Benedetto, và từ nhiều ngày nay, con cảm thấy những đau đớn, cả thể xác, không thể chịu đựng được. Đúng là chúng ta đang ở trong những ngày của Cuộc Thương Khó, nhưng cha muốn sao, thưa Cha, thì cung luôn căng sẽ dễ gãy. Đúng là con không thiếu can đảm, cũng không thiếu sự hòa hợp với Thánh Ý Thiên Chúa, nhưng lời than

văn tự phát, phần lớn thời gian, tuôn trào mà không suy nghĩ từ tận đáy lòng : “si fieri potest, transeat a me calix iste !” (nếu có thể thì xin cho chén này xa con !) khiến con bối rối và làm linh hồn con chìm trong sợ hãi.

Những ngày gần đây, hơn cả những gì từng xảy ra trong quá khứ, con cảm thấy trong con một điều gì đó đầy lo lắng. Những ước ao yêu mến mãnh liệt mà với chúng, trái tim con đã từng lao mình vào Thiên Chúa, thì từ vài ngày nay, con cảm nhận chúng sâu thẳm hơn và mãnh liệt hơn. Chúng tạo ra trong đáy linh hồn con một sự nung cháy mà con chưa từng biết đến.

Và khi ngọn lửa ấy đôi khi bùng lên trong linh hồn con theo một cách khổng lồ, con cảm thấy những ước muốn của linh hồn con hướng về Thiên Chúa lớn đến nỗi con tưởng rằng vì cơn khát này, xương cốt con khô cạn. Do đó, con cảm thấy trong thân xác mình một sự biến đổi lớn lao. Con vẫn còn cảm nhận được sức nóng, nhưng sức lực suy kiệt, vì cơn khát mãnh liệt này quá mạnh mẽ.

Trong những ước muốn rất mãnh liệt đó, con dường như trở nên nạn nhân của những hành động thiếu kiên nhẫn, mà con không cố ý. Và đó lại là một gai nhọn khác đâm xuyên trái tim con. Hãy thêm vào đó là tất cả sự tàn phá thể lý này xảy ra do tình trạng linh hồn này.

Vậy cha tự mình xét xem con có lý do để sợ hay không.»

Và lá thư kết thúc : « *Chị con sẽ lên đường đi Roma vào giữa tháng này, vì vậy con đến xin cha cầu xin cho con được phép để đi Roma... »* (1/392)

* * *

Đây có phải là một thái độ của sự áy náy, hay là một sự tể nhị lớn lao của linh hồn ? Một lần nữa, Padre Pio thừa với Cha Agostino : « *Xin tha lỗi cho con, thưa Cha, nếu con lại xin cha thêm lời giải thích. Trong thư cuối cùng cha viết cho con, cha nói rằng những bảo đảm của cha, cũng như của Cha Giám Tỉnh, đều có giá trị cho tất cả các hành động của con, mãi mãi, ở mọi nơi, trong mọi sự và trong tất cả. Xin Cha nói cho con biết, những bảo đảm đó chỉ áp dụng cho những gì Cha đã nói với con trong quá khứ, hay còn cho cả những điều sẽ được nói trong tương lai nữa ? »* (4 tháng 4 năm 1917 - 1/393)

Vào thời điểm đó, một bức thư tốt lành đầy an ủi từ Cha Giám Tỉnh đã đến : « *Caro Piuccio, Cha Benedetto viết ngày 5 tháng 4 năm 1917... hãy chúc lành cho những khát vọng mãnh liệt mà con cảm thấy và cho sự chấn động thể lý theo sau đó. Hãy nhớ lời của vị Tiên Tri : “obriguerunt ossa mea” (xương cốt tôi rã rời)*

(Thánh Vịnh 6, 3) và con sẽ không còn sợ nữa. Sự thiếu kiên nhẫn ấy giống như của thánh Phaolô, người đã kêu lên : “*Quis me separabit a corpore mortis hujus ?*” (Ai sẽ giải thoát tôi khỏi thân xác sự chết này ?) (Rôma 7, 24) Hãy yên tâm ! » (1/395)

« Những bảo đảm của cha và của Cha Giám Tỉnh đều có giá trị luôn mãi và ở khắp nơi, - Cha Agostino cũng viết ngày 10 tháng 4 năm 1917. Cha muốn nói là cả những bảo đảm đã nói cho quá khứ và cả những điều sẽ được nói trong tương lai. Khi nảy sinh một nghi ngờ, con hãy bày tỏ nó cách đơn sơ, không sợ quyền bính, và hãy bám vào câu trả lời được ban cho con. Những bảo đảm của chúng ta thậm chí là quá rõ ràng ; dù sao, cha vui vì con cứ lặp lại những nghi ngờ của con, nhưng cha cầu xin con đừng bao giờ quá bối rối và hãy chờ đợi câu trả lời với sự bình an của Thiên Chúa. » (1/395)

Vậy thì Padre Pio khôn khổ hãy an lòng !... « Cha biết linh hồn con luôn ở trên đồi Canvê, đóng đinh trên Thánh Giá với Chúa Giêsu, Cha Agostino còn viết ngày 1 tháng 5 năm 1917. Linh hồn ấy vật lộn giữa bóng tối và đau khổ, nhưng đừng sợ ; sau khi bị đóng đinh với Chúa Giêsu, sau khi đã xuống mồ với Ngài, con sẽ thấy ánh sáng bất diệt, và từ Canvê, con sẽ bước lên đỉnh Thabor vĩnh cửu. Trong khi chờ đợi, con hãy luôn thoát

lên “fiat” của sự phó thác tin tưởng và hãy tận dụng thời gian thử thách thiêng liêng này để thánh hóa bản thân hơn nữa và để cứu lấy các linh hồn được giao phó cho con.

Vì thế, đừng quên những bảo đảm của người đang nói với con nhân danh Thiên Chúa, hãy tin tưởng và hy vọng. Với đức tin và niềm hy vọng, tình yêu sẽ không thiếu, tình yêu ấy liên kết con với Thiên Chúa...» (1/396)

* * *

Còn về phần cha Agostino tốt lành, ngài vẫn đang ở Palazzo sull'Oglio, trong vai trò tuyên úy quân đội của Hội Chữ Thập Đỏ. Nhưng bệnh viện nơi ngài đang phục vụ đã hoàn toàn trống rỗng suốt ba tháng nay. Ngài nói về sự buồn chán, và nỗi tiếc nuối đau đớn vì đã bị buộc phải rời bỏ sự bình an của đan viện :

« Cha đã nghĩ đến sự bình an nơi đan viện, ngài viết ngày 8 tháng 5 năm 1917, nghĩ đến việc trở lại đời sống của chúng ta, một đời sống cha cảm thấy phong phú và sinh động - đúng như bản chất của nó. Nhưng lòng nhân hậu của Chúa Giêsu dường như đã làm cha vỡ mộng, khi cho con hiểu rằng, vì đó là ý Ngài, nên đời sống cha, ngay cả trong hoàn cảnh này, vẫn có thể sinh động và phong phú.

Cha nhớ đến đời sống ẩn dật của Chúa Giêsu, tưởng chừng như vô ích trong mắt người đời, nhưng lại vô cùng phong nhiêu trước mặt Thiên Chúa. Cha nghĩ rằng, trước mặt Chúa, chẳng có gì là uổng phí. Việc thi hành thánh ý của Ngài quý giá hơn bất kỳ hành động tốt lành nào khác. »

Chuyến đi Roma

Graziella, em gái của Padre Pio, sẽ vào tu viện các nữ tu Brigittines ở Roma. Cha Giám Tỉnh sẽ tháp tùng cô gái trẻ và chính Padre Pio tới Roma. Ngày 10 tháng 5 năm 1917, Cha Benedetto gửi cho ngài lịch trình chuyến đi :

« Cha Pio thân mến, ngài viết như sau, sáng ngày 16, con phải khởi hành từ Benevento bằng chuyến xe buýt lúc 9 giờ 05. Tại Caserta, con sẽ xuống và đón chuyến tàu đi Roma lúc 10 giờ 45. Chúng ta sẽ gặp nhau tại Caianello vào lúc 12 giờ 45. Đây là giờ duy nhất có thể đến Roma vào ban ngày. Hãy giữ đúng giờ này, đừng nhầm lẫn.

Con cần ghé qua Foggia, nơi con có thể sẽ nhận được thứ gì đó từ vị giám hộ. Con hãy đến đó vào ngày 14, sáng ngày 15 (vì đó là chuyến tàu duy nhất trước buổi trưa), con sẽ rời đi để về Pietrelcina, và ngày 16, con

sẽ đến Benevento để tiếp tục hành trình như trên đã chỉ dẫn.

Vé của em con, con mua tuyến Benevento-Roma, còn vé của con mua đến Caianello. Từ Caianello đến Roma, cha sẽ giúp con được giảm giá và cha sẽ tự lo tại nhà ga... Chúng ta sẽ đi hạng ba. » (1/399)

Graziella đã dâng mình cho Chúa nơi các nữ tu Brigittines với tên dòng là Sơ Fia dell'Addolorata. Padre Pio trở lại San Giovanni Rotondo vào thứ Tư, ngày 23 tháng 5 năm 1917, sau chín ngày vắng mặt. Rất có thể ngài không hề hay biết gì về những biến cố xảy ra ngày 13 tháng 5 tại Fatima, Bồ Đào Nha...

Ngày 28 tháng 5, Cha Agostino viết một bức thư dài cho ngài. Ngài biết Padre Pio đã trở về, nhưng... chẳng có một tin tức nào về chuyến đi Roma ! « Sao con không nói gì với cha về những cảm nghiệm mà con đã trải qua ở thành phố của Vị Hoàng Tử các Tông Đồ: con để cha phải tưởng tượng và thế là đủ với con ! » ngài trách móc...

« Chúa Giêsu đã nói gì với con trong thành phố đó qua trung gian của Thánh Tông Đồ của Ngài ? Con đã cầu nguyện gì cho cha, cho các linh hồn (những người con gái thiêng liêng), cho mọi người ? Con có gặp Cha

Tổng Quyền rất đáng kính của chúng ta không ? Còn em gái con, người ao ước trở thành nữ tu, thì sao ?

Rốt cuộc có biết bao điều để kể với cha mà con lại chẳng nói gì cả !... » (1/401) ... Nhưng Padre Pio vẫn giữ im lặng về chuyện đi đó.

Ngày 6 tháng 6, Cha Agostino báo tin cho Padre Pio về cái chết của Cha Arcangelo da Vico dei Gargano. Trong khi đang phục vụ như một tuyên úy quân đội, chăm sóc các thương binh nơi tiền tuyến, ngài đã bị trọng thương ngày 24 tháng 5 năm 1917. Ngài qua đời vào chính buổi tối hôm đó. Padre Pio, người mà, như chính ngài thừa nhận, biết và thấy mọi sự trong Ánh Sáng của Thiên Chúa, đã trấn an Cha Agostino ngày 9 tháng 6 năm 1917 :

«... Cha Arcangelo đã chết trong cái hôn của Chúa, và không còn nghi ngờ gì rằng ngài đang chúc tụng Thiên Chúa. Con cũng xin báo tin chắc chắn sẽ an ủi cha : Cha Raffaello vẫn còn sống và hiện là tù binh. Hãy tạ ơn Thiên Chúa vì điều ấy !» - Người ta đã không có tin tức gì về ngài từ lâu.

«Em gái con, các nữ tu ở Roma viết cho con, đang vui mừng với bậc sống mới mà cô đã đón nhận, và họ nói rằng niềm vui ấy hiện rõ trên khuôn mặt của cô...»

Trong cùng lá thư ấy, ngài cũng đưa tin về các học sinh của Trường Tiểu Chung Viện Séraphique : *«Chính hôm nay các em vừa thi xong. Tất cả đều được đậu, trừ cậu bé Izzo tội nghiệp còn vương vài môn phụ. Con hy vọng em ấy cũng sẽ được chuẩn thuận cuối cùng trước khi vào tập viện.»* (1/403)

Thực ra, cậu «Izzo tội nghiệp» ấy đã không xin gia nhập tập viện. Em trở về với gia đình.

* * *

Ngày 28 tháng 6 năm 1917, Padre Pio trấn an Cha Benedetto về tình trạng linh hồn của mình. Dù là Giám Tỉnh, Cha Benedetto cũng không ngần ngại xin lời khuyên nơi người con thiêng liêng trong dòng Thánh Phanxicô, một linh hồn đặc tuyển :

«Xin cho phép con, thưa Cha, được nói thật lòng. Những nỗi sợ mà Cha đang cảm thấy và đã phân nào nói ra trong thư, là do kẻ thù chung của chúng ta gieo vào lòng Cha, ngài viết...

... Trong Cha không có sự tái phạm nào phát xuất từ một ý muốn cố ý, và nếu Cha có tái phạm vài điều lỗi với Chúa, thì những lỗi đó cũng không nghiêm trọng. Ngay cả các linh hồn công chính cũng không thoát khỏi

những điều ấy.

Còn về việc xưng thú tội lỗi của Cha trong các lần xưng tội trước, thì đều đã được thực hiện tốt đẹp. Hãy sống bình an. Những gì con đã nói, thưa Cha, con không nói vì hình thức, cũng không vì một kiểu đạo đức hay lòng hiếu thảo giả tạo với Cha, vốn sẽ chẳng còn là hiếu thảo nữa, nhưng con nói vì, trước mặt Chúa, sự việc đúng là như vậy.

Xin Cha hãy tin con và hãy yên tâm ! Lần này, sự thật đứng về phía con ! Chính con sẽ chịu trách nhiệm trước mặt Chúa về những gì con đã nói với Cha, chứ không phải là Cha !

Sau khi Cha xưng tội, những lời khuyên cuối cùng con nói là : «Bây giờ, Cha đã biết rằng mình đã xúc phạm đến Chúa bằng các tội lỗi, Cha có buồn vì đã phạm tội không ? Cha có thật lòng quyết tâm không tái phạm nữa không ? Cha có sẵn sàng chịu chết hơn là xúc phạm đến Chúa một lần nữa không ?»

Đó là những lời cuối cùng của con, không có lời nào khác. Giờ đây, con nài xin Cha, nhân danh lòng thương xót và sự dịu hiền của Chúa Giêsu, xin Cha hãy tin vào những bảo đảm của con. Bằng cách ấy, Cha sẽ lấp đầy những khoảng trống trong trái tim đang bị dẫn dắt của

mình, vốn bị dẫn dắt quá mức. Chúa Giêsu muốn vậy, và Cha không được gây đau khổ cho Người.» (1/405)

Ánh sáng cho người khác... Đêm tối cho chính mình...

Nhưng như thường lệ, cũng trong lá thư ấy, Padre Pio lại viết : *«Linh hồn con rơi vào tình trạng rất trầm trọng. Mọi sự đều tối tăm, mọi sự đều kinh hoàng. Bao giờ con mới thấy được ánh sáng ? Con có thể hy vọng điều đó chăng ? Con chỉ còn đứng vững nhờ sức mạnh của những lời bảo đảm mà người ta đã dành cho con, và chính chúng là điều duy nhất khiến con không thoái lui trong việc phụng sự Chúa...» (1/405)*

Vẫn là bức tranh ấy : ánh sáng lớn lao cho người khác, tối tăm lớn lao cho chính mình. Đó chính là cách ân sủng của Thiên Chúa hành động. Ngài không muốn là gì khác, và thực sự cũng không là gì khác ngoài một dụng cụ của ân sủng Thiên Chúa. Từ phía Thiên Chúa, ngài trao những lời khuyên mạnh mẽ và khôn ngoan cho những ai tìm đến ngài... Chính sự tối tăm thiêng liêng mà ngài đang vật lộn đã cho thấy rõ rằng ánh sáng không thể phát xuất từ bản thân ngài, mà từ Đấng đang ngự trong ngài, Đấng chiếm trọn lấy ngài, và Đấng mà ngài chỉ là khí cụ, là *dòng dẫn truyền...*

Sự xác tín ấy, được soi dẫn bởi chính Chúa, Padre Pio cũng đã diễn đạt với Cha Agostino vào ngày 6 tháng 7 năm 1917. Cha Agostino tội nghiệp đang đau khổ khôn nguôi vì một trong những người con thiêng liêng, cũng đang bị thử thách nặng nề : *«Nhưng sao lại có sự lo lắng quá mức như thế đối với linh hồn đang xao động kia, ngài viết. Hãy bình tâm lại đi, thưa Cha, vì người ấy sẽ không phải chờ lâu để được bình an. Chẳng phải con đường dẫn các người được tuyển chọn lên Thiên Đàng vẫn là con đường ấy sao ? Mùa xuân chẳng phải càng được mong chờ và càng ngọt ngào hơn khi mùa đông càng khắc nghiệt và dữ dội hay sao ?... A ! thưa Cha, xin hãy trút bỏ những nỗi sợ hãi và để cho Vị Lương Y Thần Linh được hành động, kể cả khi Ngài hành động như một bác sĩ phẫu thuật...»* (1/406)

Bị đè bẹp vì công việc...

Padre Pio biết rõ mình đang nói gì !... Trong lúc ấy, ngài bị đè nặng bởi công việc đến mức không còn thời giờ để viết thư dài : *«Con thậm chí không có thời gian để được nghỉ ngơi trong bình an trên Trái Tim của Cha Trên Trời, ngài lại viết, và ngài nói rõ thêm : một đàn ông là việc chăm sóc các cậu bé này, một đàn ông là việc giúp đỡ và nâng đỡ các linh hồn, bằng lời nói hoặc thư từ, đã chiếm trọn thời gian của con. Con không biết từ chối*

ai. Và con làm sao có thể từ chối được, nếu chính Chúa muốn như vậy và Người không từ chối con điều gì mỗi khi con cầu xin ?

Tuy nhiên, con muốn nói với cha rằng, con vui lòng hy sinh tất cả vì niềm hy vọng con có là một ngày nào đó, trong cuộc sống trần thế này, con có thể hát lên cùng với vị ngôn sứ vương giả : “Lạy Chúa, cuối cùng Ngài đã bẻ gãy xiềng xích của con, và đó là lý do con sẽ dâng Ngài một của lễ ngợi khen muôn đời...” (Thánh Vịnh 116/16 tt).

Ngày 16 tháng 8 năm 1917, ngài sẽ viết cho Maria Gargani : «Ôi, thật là tốt đẹp biết bao khi được ở đây, thánh Phêrô đã nói như thế khi được chứng kiến Chúa Giêsu biến hình. Nhưng, con gái của cha ơi, trước khi chúng ta cũng có thể thoát lên như thánh Phêrô : “Ôi, thật là tốt khi được ở đây !”, thì trước hết, ta phải leo lên đồi Canvê, nơi chỉ thấy cái chết, những chiếc đinh, mũi gai, sự bất lực, những tăm tối lạ lùng, sự bỏ rơi và những yếu đuối.

Vậy thì, con gái ngoan của cha, ta hãy yêu mến một Thiên Chúa chịu đóng đinh giữa tăm tối. Ta hãy dừng lại gần bên Người và thưa với Người : “Con vui lòng ở lại đây, ta hãy dựng ba lều : một cho Chúa, một cho Mẹ Maria, Mẹ rất mực yêu dấu của Người và của chúng

ta, và lều thứ ba cho thánh Gioan, vì Tông đồ được yêu mến nhất. Hãy dựng lên trước mắt linh hồn con ba cây thập giá, rồi lúc này thì đứng dưới chân thập giá của Con, khi khác thì dưới chân thập giá của người hướng dẫn con, và khi khác nữa thì dưới chân thập giá của vị môn đệ được yêu mến. Ở đâu con cũng sẽ được đón nhận, được hoan nghênh cùng với tất cả những ai yêu mến Đáng Chịu Đóng Đinh.

Con hãy yêu lấy sự bị hạ nhục của con. Nếu con khiêm nhường, bình an, hiền dịu, đầy tin tưởng giữa cảnh bất lực, nếu con không bức bối, không để tâm đến chính mình quá nhiều, không bị xao xuyến vì tất cả những gì con sắp phải chịu, mà với cả tấm lòng, cha không nói là vui vẻ nhưng là chân thành và mạnh mẽ, con ôm lấy mọi thập giá, nếu con bằng lòng ở lại trong bóng tối tinh thần mà Trời cao gửi đến, thì khi ấy, con sẽ yêu lấy sự bị hạ nhục của mình.

Và “bị hạ nhục” có nghĩa là gì, nếu không phải là “tăm tối” và “bất lực” ? Con hãy vui lòng ở trong tình trạng ấy vì yêu Đáng đã muốn như thế, và rồi con sẽ yêu chính sự bị hạ nhục của con, đó là mức độ cao nhất của khiêm nhường.» (III/tr. 287)

Chẳng phải Padre Pio đang vẽ nên một bức chân dung tuyệt vời của chính linh hồn ngài trong bức thư này sao? Đó chính là cách ngài vượt qua mọi gian truân và thử thách đè nặng lên ngài. Ngài đón nhận chúng với sự từ bỏ và bình an sâu xa, vì ngài ngày càng đến gần Chúa hơn.

Lương tâm mục tử

Sự gò bó của hoàn cảnh, những lo toan bủa vây không ngớt, Padre Pio có nhắc đến điều đó một lần nữa, ngày 10 tháng 7, trong một lá thư viết “*alla sfuggita*”, vội vã, gửi cho Assunta di Tomaso, một người con thiêng liêng khác của ngài :

«Bây giờ là lúc, con gái rất yêu dấu của cha, để hồi âm bức thư rất dài của con. Than ôi, Assunta, thư cha viết vẫn luôn phải vội vàng, vì cha không có thời gian, và nếu cha không thu thập trước được những ý cần viết cho con, thì cha chỉ có thể viết được vài dòng thôi...»
(III/tr. 420)

Đoạn này cho thấy một khía cạnh khác trong tâm hồn của Padre Pio : sự cân trọng trong việc chuẩn bị hướng dẫn thiêng liêng cho những người tìm đến với sứ vụ linh mục và ánh sáng Chúa ban qua ngài. Ngài ghi chú lại, ngài soạn thảo những lời khuyên. Ngài thường trích

dẫn Kinh Thánh trong các bức thư của mình, điều đó cho thấy Lời Chúa chính là lương thực thiêng liêng của ngài, và nhờ suy niệm, lặp lại, cảm nếm, các câu Thánh Kinh ấy đã in sâu vào trí nhớ và tâm hồn của ngài, để rồi chúng tự nhiên tuôn ra từ ngòi bút của ngài.

Hoang mang

Đối với ngài, tuy nhiên, đó luôn là bóng tối dày đặc nhất, không thể xuyên thấu, không thể hiểu nổi... *«Con khát khao ánh sáng, mà ánh sáng ấy chẳng bao giờ đến !* ngài than với cha Benedetto ngày 16 tháng 7 năm 1917, và nếu đôi khi, ta thấy vài tia sáng yếu ớt, điều xảy ra quá hiếm hoi, chính điều đó lại khơi dậy trong linh hồn con những khát vọng tuyệt vọng nhất để được thấy mặt trời rực rỡ trở lại. Những khát vọng này mãnh liệt đến nỗi thường xuyên khiến con quằn quại và đau đớn tột cùng vì tình yêu dành cho Thiên Chúa, và con thấy mình sắp lịm đi.

Tất cả những điều này, con không cố ý cảm nhận và cũng không hề gắng gượng để cảm thấy chúng. Hầu hết thời gian, mọi chuyện này xảy ra ngoài giờ cầu nguyện, thậm chí cả khi con đang bận rộn với những công việc bình thường.

Con không muốn cảm thấy những điều này, bởi vì con nhận ra rằng khi chúng trở nên quá mãnh liệt, thân xác cũng bị ảnh hưởng rất nặng nề. Chính vì thế mà con rất sợ rằng đây không phải là một tác động từ Thiên Chúa. Ôi, cha ơi, cha không thể tưởng tượng được nỗi sợ hãi này lớn đến mức nào đối với con ! Con có cảm giác như mình sắp chết ở mọi khoảnh khắc, và con ước được chết đi để không còn cảm thấy gánh nặng của bàn tay Thiên Chúa đè nặng trên linh hồn con... Đây là gì vậy ? Con phải làm gì để thoát khỏi tình trạng tồi tệ này?...» (1/408)

Tội nghiệp Padre Pio, ngài không ngừng trở lại cùng một chủ đề. Cám dỗ đối với chúng ta có thể là muốn lật nhanh những trang này để tới phần kết thúc ! Nhưng ta phải nghĩ rằng chính từng giờ, từng ngày, từng năm, Padre Pio đã phải chịu cuộc đóng đinh trong tim như thế. Và hãy nghĩ đến Chúa Giêsu, Đấng đã đến để sống lại Cuộc Khổ Nạn của Người trong ngài. Chúa Giêsu, trong nhân tính thánh thiện của Người, cũng đã trải qua những khát vọng yêu thương mãnh liệt đối với Chúa Cha, những khát vọng mà Người tái hiện nơi Padre Pio, điều đó thật sự gây xúc động sâu xa... Chiêm ngắm màu nhiệm hạ mình của Con Thiên Chúa, chiêm ngắm màu nhiệm Lời cầu nguyện của Chúa Giêsu, chẳng phải chúng ta cũng đang sống lại điều đó khi theo bước Padre

Pio, từng bước một, trên hành trình dài tiến về Canvê và cả Tabor hay sao ?...

Đức tin - *«Rồi lại có những lúc, con bị cám dỗ dữ dội chống lại đức tin, Padre Pio tiếp tục. Con chắc chắn rằng ý chí con không chấp thuận, nhưng trí tưởng tượng mạnh mẽ đến nỗi nó trình bày sự cám dỗ một cách sống động, như thể tội lỗi không chỉ là điều không có gì nghiêm trọng, mà còn là điều dễ chịu.»*

Hy vọng - *«Từ đó lại nảy sinh ra tất cả những ý nghĩ chán nản, mất tin tưởng, tuyệt vọng, - và thưa cha, con xin cha đừng sợ, vì lòng bác ái, - cả những tư tưởng phạm thượng nữa ! Trước một cuộc chiến khủng khiếp như vậy, con thấy sợ hãi. Con run rẩy và phải luôn ép mình chiến đấu. Con tin chắc rằng nếu con không gục ngã, thì đó là nhờ ơn Chúa.»*

Bác ái - Và Padre Pio giải thích thêm rằng hình ảnh những bất trung trong quá khứ, hình ảnh sự vô ơn của mình, luôn hiện diện trước mắt ngài. Ngài nói rằng tâm hồn ngài bị xáo trộn sâu sắc, và điều đó thậm chí ảnh hưởng đến thân xác...

«Thiên Chúa, một lần nữa, ngày càng lớn lao hơn trước mắt linh hồn con. Con luôn thấy Người hiện diện trên bầu trời linh hồn mình, Người bao bọc bởi

một đám mây dày đặc. Con cảm nhận Người thật gần, nhưng lại thấy Người xa lắm, xa lắm. Khi khát vọng ấy lớn dần, Thiên Chúa trở nên mật thiết hơn với con, con cảm nhận được Người, nhưng chính những khát vọng ấy lại khiến con thấy Người càng xa hơn. Ôi lạy Chúa con ! Thật là điều kỳ lạ !...» (1/408)

* * *

Dĩ nhiên, cha Benedetto sẽ trả lời và an ủi Padre Pio tội nghiệp, linh hồn ngài lúc này đang bị cuốn vào một giai đoạn mới của “Đêm tối đức tin”. Ngài nói rằng «Những khát vọng cháy bỏng và ngày càng mãnh liệt là công trình của Chúa Thánh Thần»... và Padre Pio không nên bận tâm đến chúng. “Những cám dỗ chống lại đức tin”, cùng với mọi hệ quả đi kèm, chỉ là cạm bẫy của Kẻ Dữ, cũng như những ký ức về các lỗi lầm trong quá khứ, những lỗi lầm thực ra chỉ là tưởng tượng! Nhưng ma quỷ rất giỏi trong việc biến một cảm xúc giả dối thành một thực tại đầy đè nén.

Như mọi khi, điều cần làm là phó mình cách trọn vẹn và mù quáng vào Trái Tim của Chúa. Ở đó, không sợ những cuộc tấn công của kẻ thù, cuộc sống sẽ diễn ra trong bình an. Và như để chứng tỏ với cha Benedetto rằng ngài thực sự xác tín, tận sâu thẳm, về giá trị của thái độ tín thác này, Padre Pio, trong thư trả lời cha Bè

trên tỉnh dòng, người đã chia sẻ với ngài những yêu cầu riêng, đã viết vào ngày 23 tháng 7 năm 1917 :

«Vây hãy hạ mình thật nhiều, thưa cha yêu dấu, và cũng hãy thừa nhận rằng nếu Thiên Chúa không phải là áo giáp và là khiên chắn của chúng ta, thì chúng ta sẽ lập tức bị xuyên thủng bởi đủ mọi thứ tội lỗi.

Và đó là lý do vì sao chúng ta luôn phải gần bó với Thiên Chúa bằng sự kiên trì trong các thực hành thiêng liêng, và cũng phải học qua chính những mất mát của bản thân, để trở nên người phục vụ Thiên Chúa...»
(1/411)

An ủi lẫn nhau

Padre Pio an ủi cha Bề trên Tỉnh dòng của ngài, và cha Bề trên Tỉnh dòng lại an ủi Padre Pio... *«Lá thư áp chót của cha đã mang lại cho linh hồn con, khi đó gần như hoàn toàn kiệt sức, một chút nhẹ nhõm, Padre Pio viết cho cha Benedetto ngày 4 tháng 8 năm 1917. Qua những lời giải thích của cha, con cảm thấy như được một bàn tay vô hình nâng đỡ và thôi thúc tiếp tục bước đi, đầy can đảm, trên con đường tiến về Thiên Đàng.*

Ngợi khen Thiên Chúa, Đáng vẫn tuân theo lòng thương xót lớn lao như thế để sinh ích cho con, kẻ vô cùng

khốn cùng, kẻ xứng đáng bị trừng phạt nặng nề vì sự bất trung của mình đối với Thiên Chúa. Con thấy xấu hổ, nhưng trước ân sủng mà Chúa Giêsu nhân lành đổ xuống trên con, đặc biệt qua các lá thư của cha, những lá thư khiến con phải khiêm hạ, nhưng đồng thời cũng giúp con xác tín về những điều cha khẳng định.

Khi nào, thưa cha yêu dấu, khi nào Chúa Giêsu sẽ thiêu đốt toàn thân con trong Tình Yêu Thánh của Người ? Khi nào con mới được hoàn toàn bùng cháy trong lửa yêu mến thần linh ? Khi nào con mới có thể kết hiệp mật thiết với Người để cất lên bài ca hoàn toàn mới, bài ca chiến thắng ? Khi nào sẽ chấm dứt cuộc chiến nội tâm này giữa Satan và linh hồn đáng thương của con, linh hồn vốn chỉ muốn hoàn toàn thuộc về vị Hôn Phu trên trời ?

Sự yếu đuối trong bản tính con khiến con lo sợ và toát mồ hôi lạnh. Satan, với những cạm bẫy đầy xảo quyệt, không mệt mỏi trong việc tuyên chiến với con, bao vây pháo đài nhỏ bé này, tấn công nó từ mọi phía. Tóm lại, Satan đối với con như một kẻ thù hùng mạnh, quyết tâm hạ một pháo đài trọng yếu. Hẳn không chỉ bao vây bằng một đoạn tường thành hay một pháo đài nhỏ, mà hẳn bao vây hoàn toàn, tấn công từ mọi hướng, hành hạ khắp nơi.

Thưa cha, những mưu mô quỷ quyệt của Satan khiến con kinh hoàng, nhưng chính nơi Thiên Chúa, qua Đức Giêsu Kitô, con đặt hy vọng sẽ luôn chiến thắng và không bao giờ bị đánh bại.»

Tiếp tục bức thư, Padre Pio bày tỏ với Bề trên Tỉnh dòng nỗi hoang mang của ngài. Ngài không hiểu một câu trong thư của cha Benedetto : *«Điểm tối nghĩa là thế này, ngài viết. Con nghiêng về việc tin rằng - con chép nguyên văn lời cha - rằng hình ảnh hỗn độn của cuộc sống quá khứ, cùng với cuộc tử đạo đau đớn của linh hồn và thể xác kéo theo sau đó, không phải là công trình của Thiên Chúa, mà đúng hơn là một sự tàn phá do Satan gây ra ; nhất là nếu sự hiểu biết về quá khứ được áp dụng cho những lỗi lầm nặng nề hiện tại, hoặc cho những hành vi vô ơn trọng đại...»* (1/414)

Một lần nữa, cha Benedetto sẽ trấn an linh hồn bị dày vò này : *«Carissimo Piuccio, ngài viết ngày 6 tháng 8 năm 1917, cha sẽ giải thích điểm tối nghĩa ấy để làm dịu tâm hồn con : Trong lương tâm của con, từ khi con đến tuổi khôn, cho đến thời điểm hiện tại, chưa bao giờ có một tội trọng hay một sự vô ơn nặng nề nào cả. Vì vậy, nếu hình ảnh về một cuộc đời tội lỗi hiện lên trước mắt con, khiến con cảm thấy mình đã từng xứng đáng với cơn thịnh nộ của Thiên Chúa, với sự chắc chắn rằng*

mình đã xúc phạm Người cách trầm trọng, thì hình ảnh đó là sai lầm và do đó là đến từ ma quỷ. Nỗi đau khổ theo sau chỉ có thể gán cho cùng một nguyên nhân ấy. Do đó, phải coi thường nó và tránh xa nó.

Ngược lại, nếu cuộc tử đạo xảy ra khi nhận ra những khuyết điểm và lỗi lầm không cố ý trong quá khứ, những lỗi nhỏ đến mức không đáng gọi là tội nhẹ, và điều này xuất phát từ cảm thức về lòng trung thành vô hạn mà ta phải dành cho Thiên Chúa, thì nguyên nhân chính là Chúa Thánh Thần. Nhưng ngay cả trong trường hợp này, cũng không nên xem cuộc tử đạo như một hình phạt để đền bù, mà như một hình phạt biến đổi, nghĩa là, phát sinh từ một tình yêu tế nhị. Chỉ đơn giản là như thế thôi !» (1/415)

Linh hồn trong suốt như pha lê của Padre Pio không thể chịu đựng nổi bất kỳ một khiếm khuyết nhỏ nào. Satan dễ dàng tìm cách chỉ ra một lỗi nhỏ không cố ý, mà phần lớn là tưởng tượng, xin được nhấn mạnh lần nữa. Hắn biết rất rõ rằng chỉ cần như vậy, nạn nhân của hắn cũng sẽ đánh mất bình an... May thay, các cha linh hướng của ngài luôn ở đó, nhân danh Chúa, để trấn an ngài, vì họ được ban ơn thánh đặc biệt để có quyền trên linh hồn Padre Pio.

Các Tập sinh trẻ

Vì chiến tranh, nhiều tu sĩ vắng mặt do đang làm nghĩa vụ ngoài chiến trường, nên Tỉnh dòng Foggia buộc phải tạm thời đóng cửa nhà tập Morcone. Các bạn trẻ muốn dần thân vào đời sống tu trì được gửi đến nhà tập của tu viện Cesena, thuộc Tỉnh dòng Capucin Bologna.

Năm 1917, bảy học sinh của trường Seraphique San Giovanni Rotondo, do Padre Pio đào tạo, đã được gửi đến Cesena. Ngày 6 tháng 8, họ mặc tu phục, và ngày 7 tháng 8 năm sau, tất cả đều tuyên khấn lần đầu.

Vội vã như mọi khi, Padre Pio viết cho cha Agostino:

«Thôi nào, đã đến lúc trả lời thư cha, nhưng than ôi, cha rất yêu dấu, con lại phải viết vội vã như mọi lần, vì con không có điều kiện dễ dàng để làm việc đó...

... Các cậu học trò của chúng ta đã lên đường đến nhà tập, và ngày mừng 6 vừa qua, họ đã mặc tu phục. Cha giám tập (đó là cha Filippo da Sant'Arcangelo) rất hài lòng về các em, và muốn con thường xuyên viết thư cho các em, hướng dẫn họ trên phương diện thiêng liêng. Còn cha, cha nghĩ sao ? Con có nên nhận lấy trách nhiệm ấy trước mặt Chúa không ? Xin hãy nói cho con rõ, và con sẽ hoàn toàn vâng phục. Con không

từ chối công việc, nếu đó là ý Chúa. Làm việc cho các linh hồn chẳng bao giờ là điều dư thừa cả.»

Và như thế Người đang hé mở một chút niềm vui nội tâm tràn ngập linh hồn mình, bất chấp những thử thách không ngừng mà Người phải chịu đựng, Padre Pio đưa ra những lời khuyên này... cho chính cha linh hướng của mình !...

«Cha cứ tiếp tục sống trọn vẹn trong Thiên Chúa giữa những thử thách mà lòng nhân hậu của Người đang để cha trải qua. Ôi, hạnh phúc biết bao, thưa cha, khi được hoàn toàn thuộc về Thiên Chúa, vì Người yêu thương những kẻ thuộc về Người, Người che chở họ, hướng dẫn họ, dẫn đưa họ đến bến bờ vĩnh cửu mà họ hằng khát khao !

Vậy nên, hãy cứ giữ nguyên như cha đang sống, và đừng bao giờ để linh hồn mình rơi vào sâu muộn, cũng đừng để nó sống trong cay đắng tinh thần hay trong những nỗi áy náy.

Đáng đã yêu mến linh hồn đó, Đáng đã chết để ban cho linh hồn đó sự sống, là Đáng dịu hiền, nhân hậu và rất đáng mến.

Vị Thiên Chúa cao cả ấy đã muốn cha thuộc trọn về Người. Người đã ban cho cha khát khao đó và cha đã hoàn tất điều ấy. Người đã khiến cha chọn những phương thế đích thực để đáp lại lời mời gọi thiêng liêng của Người. Giờ đây đừng nghi ngờ nữa. Con vui mừng tốt độ, và con chúc tụng lòng thương xót vô biên của Người. Trong lòng thương xót vô hạn ấy, con hoàn toàn thuộc về cha.» (1/416)

Thử thách thì cha Agostino tội nghiệp ấy không thiếu! Đời lính chẳng dễ chịu gì đối với ngài, cũng chẳng dễ gì đối với những binh lính khác, những tu sĩ khác đang phải trả giá cho Tổ quốc bằng mồ hôi, máu và cả mạng sống của họ. Ngay từ năm 1916, đã có ba mươi lăm linh mục dòng đang phục vụ quân đội, mười thầy sinh viên học giáo lý, bảy thầy trợ sĩ, và còn nhiều người nữa vẫn đang chờ lệnh lên đường !

Tỉnh dòng tội nghiệp !...

«Linh hồn cha như bị chia đôi, cha Benedetto viết ngày 16 tháng 8 năm 1917, khi nhìn thấy cảnh khốn khổ sắp tràn ngập các tu viện của chúng ta và nỗi tang thương toàn diện đang giáng xuống Tỉnh dòng thân yêu. Chúa Cha nghĩ sao về điều đó ?

Thiên Chúa Nhân Lành chẳng nói gì với con về đòn chí mạng cuối cùng này sao, một đòn như con cuồng phong tàn phá, cuốn phăng những gì còn sót lại nơi các tội tớ trung thành của Người, những người đang phục vụ tại thánh điện của Người ? Bóng tối giờ đã dày đặc đến nỗi chẳng còn nhìn thấy gì, ngay cả khi bước đi dò dẫm. Bao giờ ánh sáng mới lộ rạng ? Phần cha, thánh giá dường như đã trở nên bằng sắt và cha thấy đôi vai yếu đuối của mình không còn đủ sức gánh vác sức nặng khủng khiếp ấy...»

Và vì biết rõ Padre Pio đang sống trong kết hiệp thường xuyên với Thiên Chúa, vị Tĩnh dòng còn thêm :

«Trong những cuộc đàm đạo thân tình của con với Cha Trên Trời, xin con hãy khẩn khoản nài xin Trái Tim Thánh của Người ; hãy làm mềm cánh tay quyền năng của Người, và hãy nói với Người hãy chấm dứt tình trạng này, một tình trạng đang đe dọa nhấn chìm ngay cả những linh hồn đã tận hiến cho Người.» (1/417)

Cha Benedetto kết thúc thư bằng lời tự hỏi : «Chuyện gì sẽ xảy ra với các học sinh nội trú ? Những cậu bé tội nghiệp đó sẽ đi đâu được ?...»

Và cuối cùng : «Cha thấy rằng con không nên ra trình diện (trước Quân đội) nếu con không nhận được giấy

gọi đích danh.»

Bởi vì, như người ta còn nhớ, Padre Pio đã được hưởng một kỳ nghỉ dưỡng bệnh sáu tháng tại Naples... Ngài phải đợi lệnh. Nhưng cho đến lúc đó, ngài vẫn chưa nhận được bất kỳ giấy gọi nào, chưa có gì được gửi đến cả...

Trở lại Quân đội

Điện tín...

Họ sẽ không để ngài yên ổn lâu ! Ngày 18 tháng 8 năm 1917, ngài viết cho Cha Benedetto :

«Cha rất yêu dấu của con, Cầu xin Chúa Giêsu luôn ở bên cha ! Con đã được gọi trở lại Quân đội qua điện tín. Vì vậy, con phải lên đường ngay sáng mai. Xin Chúa thương trợ giúp con trong thử thách khắc nghiệt này và giải thoát con càng sớm càng tốt !

Lạy Chúa con, tương lai nào thê lương đang chờ đợi nhân loại khôn khổ ! Ôi tang thương biết bao cho Mẹ chúng ta, tức là Tỉnh dòng, với việc gọi lại những người đã được hoãn dịch để kiểm tra lại lần nữa !

Nhưng con tin tưởng, thưa cha, rằng thánh Phanxicô và tổng lãnh thiên thần Micae sẽ tiếp tục bảo vệ Tỉnh dòng của chúng ta. Chúa Giêsu vẫn im lặng, nhưng chúng ta hy vọng rằng Người sẽ không chậm trễ lâu để chấm dứt một thử thách quá đỗi cam go như vậy...»
(1/418)

Sự bảo trợ của thánh Micae ? Vâng, bởi vì Tỉnh dòng Foggia được đặc biệt phó thác dưới sự bảo trợ của tổng lãnh thiên thần cao cả này. Thực ra, Tỉnh này mang tên là «Provincia di Sant'Angelo», vì trong lãnh thổ của mình có đền thánh nổi tiếng kính thánh Micae trên núi Gargano.

Cũng trong ngày hôm đó, 18 tháng 8, Padre Pio thông báo tin được gọi trở lại cho Cha Agostino : *«Con sẽ phải lên đường ngay ngày mai đi Napoli...»*

Padre Pio... kẻ đào ngũ !...

Vậy đã xảy ra chuyện gì ? Chỉ huy Trung đoàn Bộ binh, khi không thấy binh sĩ Francesco Forgione trở lại, đã viết thư cho cảnh sát trưởng Carabinieri hoàng gia ở Pietrelcina yêu cầu tìm kiếm kẻ đào ngũ và đưa anh ta trở về trung đoàn càng sớm càng tốt...

Cảnh sát trưởng trả lời rằng trong làng không có ai mang tên Francesco Forgione cả. Tuy nhiên, viên cảnh sát tốt bụng này, mà phải thú thật là ông ta không mấy tinh ý ! lại biết rõ chàng tu sĩ trẻ hay đau yếu đó... nhưng, như tất cả mọi người, ông ta chỉ biết gọi ngài là... Padre Pio !

Chỉ huy trung đoàn hết sức ngạc nhiên trước câu trả lời của cảnh sát trưởng. Ông lại viết thư yêu cầu tăng cường điều tra và lập tức bắt giữ kẻ đào ngũ. Lúc đó đang là thời chiến, và đào ngũ là tội rất nghiêm trọng, mức án có thể là xử bắn !...

Cảnh sát trưởng không biết phải làm gì. Ông biết rõ từng người dân ở Pietrelcina. Một hôm, ông đi ngang qua nhà của chị gái Padre Pio và hỏi : «Bà Felicità, bà có biết một người tên là Francesco Forgione không ?» - «Ôi, tất nhiên là tôi biết ! Đó là em trai tôi, là Padre Pio !»

Cảnh sát trưởng sửng sốt... «Padre Pio !... Vậy bây giờ ngài đang ở đâu ?» - «Ở San Giovanni Rotondo !» - Felicità đáp.

Cảnh sát trưởng liền cầm lấy cây bút tốt nhất của mình và ngay lập tức viết thư cho đồng nghiệp tại San Giovanni Rotondo. Bằng mọi giá, và ngay lập tức, phải thông báo cho binh sĩ Francesco Forgione đến trình diện với chỉ huy trung đoàn.

Nhưng ở San Giovanni, cũng như ở Pietrelcina, chẳng ai biết «Francesco Forgione» là ai. Viên cảnh sát đáng thương viết thư lại cho đồng nghiệp ở Pietrelcina để báo rằng kẻ đào ngũ đã biến mất !

«Nhưng ông ta vẫn còn ở đó mà !», người kia trả lời, «chị của ông ta đã nói với tôi vậy mà !» ... Lại một cuộc điều tra mới, những cuộc viếng thăm mới, khám xét mới, thẩm vấn mới, thư từ mới, nhưng vẫn không có kết quả... cho đến một ngày, tình cờ, hay đúng hơn là do sự quan phòng, cảnh sát trưởng đến tu viện dòng Capucin. Ông hỏi một tu sĩ : «Thầy có biết binh sĩ Francesco Forgione không ?»

«Tất nhiên rồi, thưa ông, đó là Padre Pio !»... Cuối cùng thì cảnh sát trưởng cũng đã tìm ra !

Ngày hôm sau, tức là 19 tháng 8 năm 1917, ngài tới Napoli. Ngài trình diện với vị đại úy, và ông ta lập tức nói cộc lốc : «Binh sĩ Forgione, anh biết rằng anh đã bị ghi nhận là đào ngũ chứ ?»

Padre Pio không hề nao núng, vẫn giữ sự điềm tĩnh tuyệt đối và đưa ra giấy phép nghỉ của mình. «Không, thưa Đại úy, tôi không phải là kẻ đào ngũ. Trên giấy phép ghi rõ : “Licenza di convalescenza di mesi sei (nghỉ dưỡng bệnh sáu tháng) poi, attendere ordini (sau đó, chờ lệnh). Và lệnh đã được gửi đến cho tôi vào ngày hôm qua !”»

Tên tu sĩ “khó chơi” này đã đúng ! Vị đại úy thừa nhận sự thành thật của ngài và thậm chí còn cho phép

ngài được đi ăn bên ngoài doanh trại !

Napoli

Thế là, với Padre Pio tội nghiệp, một thử thách mới thật nặng nề...

Chúng ta đừng quên rằng, suốt nhiều tháng trời, ngài đã mang trong thân thể mình, dù là vô hình, những Dấu Thánh của Đấng Chịu Đóng Đinh. Thế nên ta có thể dễ dàng hình dung ra những đau đớn bổ sung mà ngài phải chịu đựng !

«Sáng nay con đến Bệnh viện - Padre Pio viết cho vị Tỉnh dòng ngày 20 tháng 8 - và con đã được hai người khám : chỉ huy đại đội là trung úy và viên sĩ quan phụ trách là đại úy. Mặc dù kỷ luật ở đây rất nghiêm khắc, cả hai đều công nhận bệnh tình của con là đúng như cha đã biết rõ, tức là “thâm nhiễm ở hai đỉnh phổi”. Cả hai đều gửi con đi để được theo dõi và khám bởi một cấp trên.

Vậy chẳng bao lâu nữa, con sẽ vào Khoa Quan sát. Bước đầu tiên diễn ra rất thuận lợi. Mong rằng những bước tiếp theo cũng sẽ tốt đẹp như vậy !» (1/420)

Ngày 24 tháng 8, ngài gửi một bức thư ngắn cho Maria Gargani, một trong những người con thiêng liêng của ngài :

«Từ Chủ nhật, cha đang ở Napoli, tại Bệnh viện Trinità, trong khu “Quan sát thứ hai”. Cha đã được gọi trở lại trình diện vì lý do quân sự qua điện tín. Bởi vậy, cha viết thư này đến con, tha thiết van nài con hãy làm một sự bạo lực ngọt ngào trên Trái Tim Chúa và Đức Mẹ thành Pompei, xin các ngài sớm đưa cha trở lại bóng mát của chôn tu viện thánh thiêng. Cha cũng mong nơi người chị rất thân yêu của con lòng bác ái tương tự.

Vậy xin con cầu nguyện, và cầu nguyện với tất cả lòng sốt sắng, con yêu dấu của cha, cùng với người chị em của con. Đừng ngừng nâng đỡ cha những ngày này. Cha thấy rất yếu. Cha cảm thấy sự sống đang rời khỏi cha. Hãy nói điều đó với Chúa Giêsu, hoặc là Người hãy giải thoát cha khỏi Babylon này, hoặc là sớm gọi cha về với Người...» (III/tr. 289)

Và ngài ký tên bức thư : *«Padre Pio, Cappuccino, Forgione»* và thêm : *«Tên tôi là như vậy : Francesco Forgione».*

Cùng ngày hôm đó, 24 tháng 8, Padre Pio viết một bức thư dài hơn gửi cho Vittorina Ventreila :

«*Naples, Bệnh viện Quân y Trinité, Khoa Quan sát thứ 2.*» Ngài cung cấp một vài chi tiết thêm về tình trạng của mình :

«*Thể chất và tinh thần cha đều cảm thấy rất tồi tệ. Cái nóng đang hoành hành ở đây lớn đến nỗi cơ thể yếu ớt của cha không thể chịu nổi. Cha sẽ không kể cho con về các phương pháp điều trị vì chúng thật tồi tệ. Nhưng trong mọi sự, xin cho Thánh Ý của Cha trên trời được thực hiện !*

Thứ Hai, ngay khi cha vừa trình diện, một trung úy, chỉ huy đại đội, đã khám cho cha, cùng với một đại úy, phụ tá trưởng. Cả hai đều chẩn đoán bệnh của cha là căn bệnh mà con đã biết rõ.

Cả hai đã gửi cha đến Khoa Quan sát thứ hai tại Bệnh viện Quân y Trinité. Tại đây, cho đến bây giờ, cha vẫn chưa được khám lại. Trong tim cha là cả một nỗi kinh hoàng bởi sự chậm chạp và lè mề này trong việc xử lý.

Sáng nay, cha bị đưa đến Phòng Thí nghiệm Hóa học để xét nghiệm đờm. Hãy lưu ý rằng đây là lần thứ hai.

Ai biết cha sẽ còn phải đi bao nhiêu lần nữa ? Kiên nhẫn! Rõ ràng là trung úy Larena, người mà cha đã gửi lời kính trọng từ giáo sư (ý nói giáo sư Mauro Serrano), đã không đưa ra lời giới thiệu nào có lợi cho cha. Ngay từ khoảnh khắc cha trình diện ông ấy, cha đã nhận thấy điều đó. Ông không thể hiện bất kỳ dấu hiệu hài lòng nào đối với lời chào từ giáo sư.

Bây giờ, con gái của cha, vì tất cả mọi người đều đã bỏ rơi chúng ta, chúng ta càng có lý do để đặt trọn niềm hy vọng nơi một mình Thiên Chúa và nơi Đức Trinh Nữ xinh đẹp ở Pompéi. Cùng với mọi thành viên trong gia đình con, cùng với tất cả những linh hồn hiệp nhất với chúng ta trong cùng một tinh thần trước mặt Chúa Giêsu, hãy làm một sự bạo lực dịu dàng với Thánh Tâm Chúa, để Ngài sớm giải thoát cha khỏi ách nô lệ của Babylon này.» (III/tr. 598)

Một tủ quần áo di động !...

Trong những ngày đầu ở doanh trại tại Naples, trong lúc chờ nhận nhiệm vụ, và vì sợ các bạn đồng đội chơi khăm như vẫn thường xảy ra trong môi trường quân đội này, Padre Pio đã nghĩ ra một cách ít ai ngờ tới để bảo đảm an toàn cho toàn bộ “hành lý” của mình, tức là quần áo. Ngài chẳng tìm ra cách nào hay hơn là... mặc tất cả quần áo lên người ! Hai áo lót, hai áo sơ mi, hai

áo gile, hai áo len và hai áo khoác !

Bỗng nhiên, một y tá hô lớn : «Francesco Forgione, đi khám sức khỏe !» Padre Pio đến gặp vị sĩ quan bác sĩ, và ông này bảo : «Forgione, cởi đồ ra !»

Padre Pio vâng lời và, bình thản, dưới ánh mắt ngạc nhiên của bác sĩ, ngài cởi áo khoác thứ nhất, rồi chiếc thứ hai ; một áo len, rồi cái thứ hai ; một áo gile, rồi một cái khác ; một chiếc sơ mi, rồi thêm một chiếc nữa ; cuối cùng là hai áo lót, từng chiếc một. Trong cái doanh trại nóng nực ở Naples này, chắc chắn là ngài rất nóng !

Khi ngài cởi xong, bác sĩ, sững sờ và cười vui vẻ, đã kêu lên : «Forgione, ma voi non avete adosso una biancheria, ma un maggazzino !» (Forgione, cậu không mặc quần áo lót, mà mang cả một nhà kho trên người !)

Không có Thánh lễ... một nỗi buồn thật sự !

Tại bệnh viện này không có nhà nguyện, và điều khiến Padre Pio đau khổ nhất chính là việc không thể cử hành Thánh lễ, Thánh lễ vốn là cả cuộc đời của ngài! Sức mạnh, sự bền chí, ý chí của ngài đều đến từ cuộc gặp gỡ hằng ngày với Chúa Giêsu trong Bí tích Thánh Thể. Việc ra ngoài hoàn toàn bị cấm đối với những ai đang ở trong “giai đoạn quan sát”. Đó thật sự là một nỗi

buồn tột cùng đối với ngài, ngài rơi vào trạng thái chán nản, không còn nghị lực. Ngài thiếu sự trợ giúp từ Trên Cao :

«Con cảm thấy cực kỳ đau buồn chỉ vì một lý do duy nhất là không thể cử hành Thánh lễ, ngài viết vào ngày 26 tháng 8 năm 1917 cho cha Benedetto, vì không có nhà nguyện và không được phép ra ngoài. Thật là một nỗi buồn ! Xin Chúa thương cho con sớm thoát khỏi nhà tù u tối này. Napoli, Phòng khám Y khoa.» Và ngài thêm : «Tên tôi là Francesco Forgione.»

«Chúa Giêsu muốn cha phải chịu thử thách ngày càng nhiều hơn, ngài viết ngày 27 tháng 8 cho một trong các chị em Ventrella, nỗi đau khổ của tôi gần như đã đạt đến điểm không thể quay đầu. Chén đắng sắp bị uống cạn đến giọt cuối cùng. Fiat voluntas Dei !

... Hãy trình bày nỗi giằng co này với Chúa Giêsu : hoặc là Người giải thoát cha khỏi thử thách hiện tại, bằng cách thay thế nó bằng một thử thách khác dưới bóng của tu viện thánh, hoặc là Người gọi cha về với Người, và thật sớm. Sự lưu đày đã quá nặng nề đối với cha, và con biết điều đó, chỉ vì cha ở xa quê hương Thiên Quốc, nhưng bây giờ, không chỉ là sống xa quê hương trên đất khách, mà điều đau đớn hơn cả, là ở xa Hòm Bia của Thiên Chúa. Quả thật, con phải biết rằng

trong phòng khám này không có nhà nguyện, và chúng tôi không được phép bước ra ngoài phòng khám y khoa này. Như vậy cha bị tước mất Chúa Giêsu và bị buộc phải không cử hành Thánh lễ. Thật là một nỗi buồn ! Một nỗi đau khôn tả ! Một cuộc lưu đày cay nghiệt cho người đã hiến dâng đời mình cho Thiên Chúa !» (III/tr. 601)

«Piuccio rất thân yêu, cha Benedetto tốt lành đã viết cho ngài vào ngày 28 tháng 8 năm 1917, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi và con sẽ được an ủi. Hãy dâng thử thách hiện tại cho Thiên Chúa để xin Người tha cho cha, và cho nhiều người khác, khỏi những cuộc tử đạo tương tự. Hãy dâng Tình Yêu bị đóng đinh lên bàn thờ của trái tim con và con sẽ tìm được sự an ủi mà con mong mỏi.

Cha hình dung được nỗi buồn của con và cha muốn có thể đến giúp con. Nhưng ai có thể giải thoát một linh hồn khỏi những thử thách mà Đấng Toàn Năng áp đặt ? Còn về những đau khổ nội tâm, hãy tìm sự an ủi trong việc hồi tưởng lại những lời giải thích đã được nhắc đi nhắc lại. Chúa của con không phải là kẻ thù của con, nhưng Chúa là tất cả, và Người đang chăm lo cho sự trưởng thành thiêng liêng của linh hồn con...»

Nỗi lo của Cha Giám tỉnh

Về phần chính Cha Benedetto, ngài vẫn đắm chìm trong cùng một nỗi lo lắng : «Trời vẫn giữ im lặng sao? ngài viết tiếp, Vậy thì Người muốn bẻ gãy cây sậy đã bị dập và dập tắt ngọn đèn còn leo lét ? Không, điều đó không thể xảy ra, và, nhân danh Đức Vông lời, hãy hỏi lại Người và viết cho cha câu trả lời, và nhanh lên !..» (1/tr. 423)

Rước lễ thiêng liêng

«Nguyện xin Chúa Giêsu rất thân yêu và dịu dàng của chúng ta ban cho con sức mạnh để chịu đựng thử thách khắc nghiệt mà Thánh Ý Quan Phòng của Người đã đặt trên con, cha Agostino cũng viết cho Padre Pio...» Ngài cầu nguyện và nhờ người khác cầu nguyện cho ngài, đó là sự trợ giúp duy nhất mà ngài có thể dâng lên cho Padre Pio. Chính ngài, ít nhất, có sự an ủi là có Mình Thánh Chúa ngay trong phòng riêng, nơi ngài đã sắp xếp một phần thành một nhà nguyện nhỏ. Ngài nhận rõ ơn ích của điều đó :

«Những tin tức của con, vốn ít mang lại an ủi, khiến cha đau buồn, ngài tiếp tục, đặc biệt là tin con không thể cử hành Thánh lễ. Điều đó thật khó chịu, cha hiểu điều đó, nhưng nếu đó là Thánh Ý chính Chúa Giêsu,

thì chúng ta còn có thể phàn nàn điều gì ? Chúa Giêsu có thể đến với con cách thiêng liêng bất cứ khi nào con muốn, ngay cả ở nơi đó, và có thể với hoa trái lớn lao hơn so với khi Người đến qua Bí tích. Con không biết rằng, đôi khi, việc rước lễ thiêng liêng cũng mang lại nhiều ơn ích, nếu không muốn nói là hơn, so với việc rước lễ Bí tích sao ? Vì thế cha xin con hãy lấy lại can đảm khi nghĩ rằng thử thách mới này là do chính Chúa Giêsu muốn. Chúa muốn mọi người cùng chịu đau khổ để tai họa đang hoành hành này chấm dứt. Chúng ta hãy dâng lên Chúa Giêsu tất cả những khổ đau riêng của mình để lòng nhân lành của Người chiến thắng trên trái đất và để cứu rỗi nhân loại đang khốn khổ. Nhưng cha hy vọng rằng con sẽ sớm trở lại với sự cô tịch thân thương. Hãy cho cha biết tin tức, dù chỉ bằng một tờ giấy nhỏ.» (I/tr. 424)

Tuy nhiên, Thiên Đàng vẫn im lặng, đóng kín, điếc trước những lời cầu nguyện của Padre Pio... Chúa Giêsu vẫn im lặng. Padre Pio đã vâng lời, ngài đã cầu nguyện, đã khấn nài, như cha Giám tỉnh đã truyền cho ngài phải làm... nhưng không có kết quả gì !

«Con đã làm điều mà cha đã truyền, ngài viết cho cha Benedetto vào ngày 2 tháng 9 năm 1917, nhưng lần này, câu trả lời thậm chí còn không đến...

... Con vẫn còn đang ở trong nhà tù này, ngài tiếp tục, buồn bã, nhưng cam chịu. Bây giờ con chắc chắn rằng Chúa Giêsu đòi hỏi nơi con thử thách sau cùng này, đó là, ôi lạy Chúa con ! con cũng phải chịu cùng số phận như bao anh em khác : con phải trở thành lính. Con muốn, lần này, mình đã lắm, nhưng điều đó không thể.» (1/tr. 425)

Đây có phải là một linh cảm chính xác, hay là một cơn cảm dỗ do kẻ thù chung gây ra ?... Than ôi, có vẻ như Thiên Chúa thực sự muốn đòi hỏi sự hy sinh của ngài, vì...

Đủ điều kiện cho phục vụ phụ

«... Điều mà con đã tiên đoán với cha trong lá thư con đã viết, không phải ngày 3 mà là ngày 4 tháng 9 năm 1917, giờ đây đã trở thành hiện thực đáng buồn.

Trong quá khứ, mọi chuyện đều tốt đẹp, như con đã thông báo cho cha, nhưng không như vậy với lần khám sức khỏe cuối cùng mà con vừa trải qua sáng nay với đại tá. Buổi khám này chỉ là một cái liếc mắt đơn thuần, không thêm nhận xét gì. Thế là ông ta quyết định kết luận con là “phù hợp với công việc nội bộ” (ngày nay tương đương với “phục vụ phụ”).

Kiên nhẫn thôi, cha rất thân yêu, Chúa Giêsu muốn làm con đau khổ ! Nguyện ý chí thánh của Người được nên trọn. Tuy nhiên, con vẫn ước gì cha có thể nghe chẩn đoán được đưa ra bởi các bác sĩ tại phòng khám số Một. Toàn thân con là một thể trạng bệnh lý, viêm phế quản lan tỏa, hình thể gầy gò, dinh dưỡng kém, và nhiều thứ khác nữa... Lạy Chúa con ! Thật nhiều bất công người ta có thể phạm phải !»

Tội nghiệp Padre Pio !... Khi kết thúc thư, với hy vọng được cử hành Thánh lễ trở lại, ngài xin cha Giám tỉnh : *«Con xin cha gửi cho con giấy chứng nhận để được phép cử hành Thánh lễ. Địa chỉ của con : Binh nhì Francesco Forgiione, Đại đội Y tế số 10 thuộc Trung đội số 4, Doanh trại Sales, Napoli.»* (1/tr. 426)

Cha Giám tỉnh bị choáng váng bởi tin tức này ! «Điều khiến cha đau buồn nhất, ngài viết ngày 6 tháng 9, điều làm xáo trộn linh hồn cha, là nghĩ rằng Thiên Chúa cho phép tất cả điều này vì Người không còn muốn thương xót tình dòng này nữa và đã quyết định chấm dứt nó. Chúng ta sẽ làm gì được cho các thanh niên ? Có phải Chúa muốn từ chối họ cả tấm bánh của giáo dục và trí tuệ sao ? Chúng ta đáng chịu mọi sự, và thậm chí còn hơn thế, nhưng liệu có thể cầu xin lòng thương xót không ? Còn con, khi nào con sẽ được cứu ? Con sẽ là

một người lính nằm trên giường sao ? Xin con nói cho cha điều gì đó, vì lòng bác ái !» (I/tr. 428)

Padre Pio đã báo động cho tất cả những *con gái thiêng liêng* của ngài. Họ phải cầu nguyện, phải vâng hãm Thánh Tâm Chúa Giêsu. Chỉ riêng ý nghĩ phải ở lại trong quân đội cũng đã làm ngài kinh hoàng. Làm sao một linh hồn nhạy cảm như ngài, người mà, dù đang sống trong đêm tối thiêng liêng, vẫn gần gũi với Thiên Chúa, làm sao một con người đã suy nhược vì những hãm mình, vì khổ đau nội tâm do cuộc đóng đinh vô hình, có thể chịu đựng nổi sự hỗn tạp nơi doanh trại, những trò đùa thô tục, sự sa sút đạo đức, những cuộc trò chuyện dơ bẩn vốn thường thấy trong môi trường đó ?... Và công việc ngài phải làm, những công việc nặng nhọc mà một binh nhì chắc chắn không thể thoát khỏi, làm sao ngài có thể chịu đựng nổi với đôi tay bị thương và đau đớn, với đôi chân luôn làm ngài khổ sở ? Ngài lại còn mang trong hồ sơ y tế tất cả các triệu chứng của bệnh lao. Ngài chẳng đã viết cho Maria Gargani ngày 10 tháng 9 năm 1917 đó sao : «*Cha không nói gì với con về tình trạng thâm nhiễm ở hai đỉnh phổi : ngay cả xét nghiệm da cũng cho kết quả dương tính.*» (III/tr. 290)

Thế nhưng, tâm hồn cao cả ấy vẫn viết trong cùng ngày cho Cha Agostino : «*Xin cha yên tâm, cha tốt lành*

của con, vì con có một sự cam chịu rất lớn trong đáy lòng con trước mặt Thiên Chúa...»

Tuy nhiên, điều đó không ngăn ngại tìm kiếm một sự trợ giúp nhân loại !...

«Giờ đây con muốn xin cha một ân huệ, ngài tiếp tục. Con mong cha tự tay viết thư cho Giovina (tức là chị của Raffaelina Cerase) để chị ấy xin một người bà con sống tại đây, ở Napoli, can thiệp giúp con với những ông cấp trên hung dữ kia. Người này chắc hẳn giữ một địa vị rất cao.

Con biết điều đó vì lần đầu tiên con đến Napoli, cô Raffaelina đã nói với con về người bà con này. Cha kính yêu, ngày nay chúng ta phải thừa nhận rằng công lý không thể thắng thế nếu không có ai đó giới thiệu giúp ta...»

Sau cùng, một niềm vui rất lớn đối với ngài : *«... Đã mấy ngày nay con bắt đầu cử hành Thánh lễ, và con hy vọng rằng Chúa Giêsu sẽ không còn muốn lấy đi khỏi con niềm an ủi duy nhất còn lại này nữa !»* (1/tr. 429)

Cuộc khám sức khỏe mới

Ngày 17 tháng 9, ngài viết cho một trong các chị em Ventrella : *«Xin cho Chúa Giêsu luôn trợ giúp chúng ta*

trong mọi nỗi khốn khổ và biến tất cả chúng ta thành những lửa thiêng của tình yêu !»

Sáng nay, giáo sư (Mauro Serrano) đã đến đây và ông ấy thật sự rất quan tâm. Tuy nhiên, cần phải vượt qua một bậc nữa, mà không có sự giúp đỡ của ai cả. Đó sẽ là ông đại úy của cha, người sẽ phải đề xuất cho cha một cuộc khám khác. Với người này, giáo sư không có bất kỳ mối quan hệ quen biết nào. Nếu chính ông ta cho cha đi khám, có thể nói rằng mọi chuyện đã được an bài, nhưng chính ở điểm này mà khó khăn nằm. Ông ấy là một người thần kinh yếu và hầu như không nghe ai cả.

Chính vì thế, con xin hướng về cha để cha gây áp lực với Thánh Tâm Chúa, cùng với tất cả những người hiệp thông với chúng ta, để Người không từ chối chúng ta ân sủng này.

Con đã dự định sẽ trình diện với ông ta vào sáng thứ Sáu tới. Chúng ta hãy cầu khẩn lòng thương xót Chúa một cách đặc biệt trong ngày hôm đó, hơn bao giờ hết, để Người đoái thương làm cho công lý, vốn đang bị chà đạp, được chiến thắng.

Cha có thể giúp con một việc không ? Xin cha nói với Rachelina (Russo, một người con thiêng liêng khác của ngài) chuẩn bị cho con một gói «scamozze»², không vượt quá ba ký, kèm theo một đôi vớ mà chị ấy sẽ xin từ Cha Paolino. Xin cha trông coi cho gói hàng này được gửi đi càng sớm càng tốt và báo lại cho con biết giá. Con không viết trực tiếp cho cha Paolino, vì con không đủ sức lực cũng như điều kiện thuận tiện.» (III/tr. 602)

Ngài không thể chịu đựng được nữa !... «*Thật vô ích khi nói với cha con đang cảm thấy thể lý thế nào, ngài viết cho Cha Benedetto ngày 19 tháng 9. Con hoàn toàn kiệt sức và nếu Chúa Giêsu không nâng đỡ, nếu Người không đến trợ giúp con, chắc chắn con sẽ gục ngã.*»

Chết ! Vâng, nhưng là trong tu viện !

«Con sẽ vô cùng đau lòng nếu phải rời khỏi thế gian này, không phải từ trong dòng tu, mà là từ doanh trại, với những bộ quần áo ô nhục đó. Chỉ cần nghĩ đến điều ấy thôi cũng khiến con rùng mình và rơi vào nỗi buồn thảm sâu sắc.

2 Từ «scamozze» là một từ trong phương ngữ Napoli, chỉ «Scamorze». Scamorza là một loại pho mát không lên men, có khối bột kéo sợi, hình quả lê hoặc hình chai, được làm từ sữa bò, hoặc từ sữa bò pha với sữa dê.

Dạ dày con ngày càng từ chối giữ lại bất cứ thức ăn nào. Vài ngày trước, con đã bị ho ra máu. Nếu đẹp ý Chúa, con dự định ngày mai sẽ đến buổi khám với ông bác sĩ đại úy ấy và con hy vọng, dù rất ít, sẽ thấy ông ta nhân đạo hơn một chút.

Chỉ cần nhìn ông ta thôi cũng đủ khiến người ta khiếp sợ. Ông là một người quá mức thần kinh. Nếu con còn có thể, con thà không đến trình diện còn hơn.

Linh hồn con, sau đó, vẫn luôn trong cơn giông bão. Satan muốn bằng mọi giá là kẻ chiến thắng. Liệu Chúa Giêsu có cho phép điều đó xảy ra không ? Ý chí yêu mến Ngài vẫn luôn cháy trong tim con. Xin Cha nói cho con, liệu Chúa Giêsu có giải thoát con khỏi Quân đội không? Con sẽ chết trong tu viện hay trong Quân đội?...

Câu trả lời đã đến, mang tính trấn an đối với «Người lính Francesco Forgione»... «Con không thể và cũng không được phép chết như một quân nhân. Sự Vâng phục đó, con sẽ không bao giờ có được, Cha Benedetto viết cho con ngày 22 tháng Chín. Hơn nữa, Cha mong con sớm trở về với chúng ta và sống trong đau khổ vì Vinh quang Thiên Chúa và lợi ích của Tỉnh dòng. Cha truyền cho con cầu nguyện với Chúa Giêsu theo ý hướng đó.» (1/431)

Thư giới thiệu

Cha Benedetto, sau một chuyến đi đến Barletta, đã ghé qua Lucera trên đường về, gần Foggia. Tại đó, ngài đã gặp vị Giám mục địa phương, Đức Cha Giuseppe Chieppa, mà chị gái của ngài không ai khác chính là Mẹ Bề Trên của Bệnh viện nơi Padre Pio đang ở. Cùng nhau, họ đã gửi đến ngài một bức thư. Thời đó, thực vậy, các bệnh viện, ngay cả bệnh viện quân y, cũng được giao cho các nữ tu chăm sóc.

«... Ngay khi con nhận được bức thư này, Cha Benedetto viết, nếu con vẫn chưa nói chuyện với bà ấy, hãy đến trình diện với bà ấy, tự giới thiệu là binh nhì Forgione Francesco... Hãy kể cho Mẹ Bề Trên nghe tất cả những đau đớn thể xác của con và cả chuyện ho ra máu mà con đã trải qua...»

Kết thúc bức thư này, vị Giám tỉnh trút nỗi đau và nỗi lo lắng của chính ngài vào trái tim của người con yêu dấu, carissimo Piuccio : «Ôi, linh hồn Cha đau đớn biết bao ! Con không có lấy một lời, không có một tia hy vọng nào để tiết lộ cho Cha, giúp Cha trụ vững trong nỗi hấp hối sâu thẳm này sao ? Làm sao con có thể nhìn thấy một người cha khổ đau như vậy mà không nói ít nhất rằng chúng ta đang ở đầu cuối của cơn thử thách ? Vậy là Israel sẽ bị hủy diệt sao ? Con Cha, xin làm nhẹ

bớt, và làm ngay đi, con ác mộng này một cách rõ ràng và chắc chắn. Cha đang chờ con, đến đi, nhân danh sự Vâng phục thánh thiện, và nhanh lên !» (1/431)

Padre Pio, ngài cũng đang chịu đau khổ. Từ lâu rồi, ngài không nhận được tin gì từ Cha Agostino. Ngài lo sợ điều tồi tệ nhất. Ngày 26 tháng Chín, ngài bày tỏ nỗi lo âu sâu sắc nhất của mình. Phải chăng ngài ấy đang bị bệnh, bị thương...? hay còn tệ hơn nữa... ? *«Con đã cầu xin Chúa cho biết tin tức về Cha, nhưng Cha muốn sao được ? Những câu trả lời của Chúa Giêsu, con không phải lúc nào cũng có thể nghe thấy...»* (1/432)

Còn chuyện khám sức khỏe trước viên đại úy bác sĩ vô cảm kia thì sao ? *«Từ nhiều ngày nay, Padre Pio tiếp tục, con đã định sẽ đến gặp ông đại úy của mình, người vốn là nỗi khiếp đảm của những người lính khốn khổ, để được khám, nhưng than ôi, đã gần mười ngày rồi không thấy ông ta ở doanh trại, vì theo lời người ta nói, ông ấy đang bị ốm. Xin kiên nhẫn ! Trong lúc đó, con thì yếu đi từng giờ...»* Và bức thư tiếp tục với những tâm sự đã trở nên quen thuộc về nỗi khổ tâm trong linh hồn ngài. Ngài luôn lo sợ mãnh liệt sẽ xúc phạm đến Thiên Chúa, và trong nỗi sợ đó, ngài cầu xin lời khuyên, sự bảo vệ và ánh sáng từ người cha linh hướng của mình, vì *«trên các con đường thiêng liêng, xét về phần con, ngài nói,*

con còn tệ hơn cả một đứa trẻ...»

Ngài vẫn giữ cùng một ý nghĩ tồi tệ về bản thân, vẫn cảm nhận cùng một cảm giác bất xứng, cùng một ý thức về một tội lỗi mà ngài tin là thật và khiến ngài viết, ngày 27 tháng Chín năm 1917, cho vị Giám tỉnh của mình :

«Con sẽ làm gì cũng được để làm nhẹ đi cuộc tử đạo mà Cha đang chịu đựng ! Nhiều lần trong ngày, con quỳ gối trước Thiên Tính để cầu nguyện cho điều đó, và con luôn lặp lại lời hiến dâng mình làm của lễ hy sinh cho Cha. Nhưng điều đó có ích gì, hy lễ của một nạn nhân bị ô uế thì có giá trị gì trước mặt Người ? Nhưng, chúc tụng Thiên Chúa, Đáng «suscitans de terra inopem et de stercore erigens pauperem» (nâng kẻ yếu từ tro bụi và đưa người nghèo từ bãi phân lên)». - (x. Thánh vịnh 113, 7)

Vâng, thưa Cha, những lời thánh thiêng này của vị Tiên tri Vương giả chính là những lời khiến con không rơi vào chán nản và không từ bỏ việc hiến dâng mình làm của lễ hy sinh cho Cha. Nguyên xin Cha Trên Trời đoái thương nhận lấy những ước nguyện của lòng con dành cho Cha và nâng Cha dậy khỏi tình trạng tinh thần mà Cha đang chìm đắm !» (1/433)

Khám sức khỏe lần nữa

«Sáng nay (27 tháng Chín năm 1917) con đã được trình diện để kiểm tra lần thứ ba, và, mặc dù vị thiếu úy khám cho con đã rất động lòng trắc ẩn trước câu chuyện về những khổ đau của con, ông ấy chỉ đơn giản tuyên bố con là “vĩnh viễn không đủ điều kiện” để tham gia các công việc chiến tranh.

Ông nói với con rằng, rất sẵn lòng, ông sẽ cho con được theo dõi, nhưng hiện tại thì không thể, vì con mới chỉ vừa được xuất viện : *«Con phải kiên nhẫn, con trai à, ông nói, hãy hy vọng vào tương lai. Kiên nhẫn nhé!»* (1/433)

Cuối cùng, Cha Agostino cũng đã gửi tin tức ! Mọi việc đều ổn : *«Đừng lo lắng cho cha, cha vẫn luôn khỏe mạnh, hãy tạ ơn lòng nhân hậu của Chúa Giêsu !... Thánh Giá là điều cần thiết và chúng ta phải ôm lấy Thánh Giá vì tình yêu đối với Chúa Giêsu và vì phần rỗi của chúng ta.*

... Hãy tiếp tục tin tưởng ! Chúa Giêsu rất tốt lành và Người sẽ làm cho công lý chiến thắng. Cha đã nói con hãy xin được khám (y tế) mỗi ngày nếu cần, miễn là họ vẫn chưa công nhận con. Phải can đảm lên, nếu không thì sẽ tồi tệ hơn đây.»

Về đời sống thiêng liêng của ngài, vẫn luôn bị giảng xé : «Giờ đây, linh hồn con đã được biết rõ bởi người đã được đặt làm linh hướng cho con. Cả cha, cả Cha Bề Trên, và những người khác hiểu linh hồn con, không ai trong chúng ta muốn con dấn vật vì linh hồn mình ; vậy hãy tin vào những gì chúng ta khẳng định, thế là đủ rồi. Cha nhắc lại : đừng sợ điều gì cả...»

Và Cha Agostino tốt lành cũng đặt vài câu hỏi cụ thể: «Cho cha biết : con có cử hành Thánh Lễ mỗi sáng không ? Con có cần ý lễ không ? Con trải qua ngày như thế nào ? Hai “thiên thần” vẫn còn ở với con chứ ? Trong bệnh viện này có các nữ tu không ?...»

Hai *thiên thần* ấy là hai tu sĩ dòng Capucin mang cùng tên : Cha Angelico da Sarno và Cha Angelico da San Marco la Catola. Padre Pio đã báo với Cha Agostino về sự hiện diện của họ bên ngài : «*Họ là chỗ dựa lớn cho con*», ngài đã viết ngày 10 tháng 9 năm 1917 (1/429)

Như một người lính già...

Vài ngày sau khi đến Napoli, trong tình trạng sức khỏe tồi tệ, không thể giữ lại bất kỳ thức ăn nào, Padre Pio đã viết thư cho cha mình, nhờ nếu có đến Napoli thì mang theo dầu ô-liu và phô mai cừu.

Zi'Grazio, rất mong được gặp lại con, đã lên đường sau hai hoặc ba ngày, mang theo một giỏ đầy thức ăn : dầu ô-liu, phô mai và những chùm nho tuyệt đẹp đến từ chính vườn nho của ông ở Piana Romana. Và mẹ ngài đã dồn hết tình thương vào việc chuẩn bị giỏ quà ấy.

Khi đến ga, ông xuống tàu và hỏi một người đánh xe ngựa chở mình đến “nhà bà Donna Carolina del Mastro”. Bà Carolina tốt bụng này là người gốc Pietrelcina và có một nhà trọ trong thành phố. Tất cả đồng hương đều đến chỗ bà khi có việc đến Napoli.

Người đánh xe đưa ông nông dân tội nghiệp đi một vòng thật xa quanh các con phố thành phố. Cuối cùng, ông ta thú nhận rằng không biết địa chỉ ấy và cũng chẳng biết Donna Carolina là ai. Zi'Grazio giận đỏ mặt !

«Tu mi vulivi fa fesso, uagliè ! Beh, te lu dico io a ddo sta !» - ông la lên bằng giọng phương ngữ Napoli đậm đà - «Mày muốn gạt tao à, được rồi, tao sẽ chỉ cho mày chỗ đó ở đâu !» Và ông chỉ đường bằng tay. «Tao không phải người Napoli, nhưng tao biết thành phố này “cchiù” (rành) hơn mày đấy !»

Khi đến nơi, Zi'Grazio nhất quyết không trả cho người đánh xe quá nửa lira, mặc dù đã thỏa thuận từ trước là bảy mươi lăm centime. Nhưng ông đã mất thời

gian và đang rất tức giận ! Zi'Grazio sau này sẽ tự thú :
«Tôi không muốn đưa thêm đồng nào nữa !»

Ông đến nhà Donna Carolina và ngay lập tức hỏi thăm về con trai : «Vâng, ngài ấy ở đây, Zi'Grazio, ngài ấy sắp đến thôi !»

Quả thật, một lúc sau, Padre Pio xuất hiện, mặc quân phục, đi xe đến ! Họ ôm nhau, chúc mừng nhau, hỏi thăm mẹ, hỏi thăm làng. Nhưng Zi'Grazio có chút bối rối khi thấy con mình đi xe.

«Padre Pio, vậy còn lại gì từ 75 centime mà con nhận được khi dâng Thánh Lễ, nếu con đưa 50 centime cho người đánh xe và 25 cho ông từ nhà thờ ?»

Người con trấn an ông. Ngài có thể đi xe vì ngài dâng lễ tại một nhà nguyện riêng và nhận được 15 lire.

Họ cùng ăn trưa rồi ra ngoài dạo chơi. Họ đến chỗ một người thợ đóng giày để nhận lại đôi giày lính mà Padre Pio đã nhờ tháo hết đinh ra, vì ngài không thể đi với đinh được... Grazio muốn trả tiền cho người thợ, nhưng Padre Pio ngăn lại : «No, Tata..., ngài nói, không đâu, Papa, ông ấy lấy những chiếc đinh trị giá năm lire, thế là đủ rồi !» Và họ tiếp tục đi dạo như hai người bạn già.

Zi'Grazio rất kính trọng con trai mình. Ông không bao giờ gọi ngài là *con trai*, mà luôn gọi là Padre Pio.

Đến giờ chia tay... Zi'Grazio bật khóc nức nở. Ông thấy rõ tình trạng sức khỏe tồi tệ của đứa con bất hạnh, sự suy sụp tinh thần, sự tàn phá thể xác. Ông khóc nức nở.

«Đừng khóc, Padre Pio nói, đừng sợ, “non faré il soldato !” Con sẽ không làm lính đâu, nhưng con cũng sẽ không phải ở trong quân đội lâu đâu, cha sẽ thấy mà!»

Zi'Grazio trở về Pietrelcina, đầy xúc động. Vừa trông thấy chồng, Mamma Peppa liền hỏi : «E Padre Pio, come sta ?» - «Sta bono ! nó khỏe lắm, trông như một người lính già ấy !»

Nhưng người mẹ thường có trực giác... Mười ngày sau chuyến thăm của cha mình, Padre Pio viết thư cho cha mẹ rằng ngài đã nhập viện, nhưng họ không cần lo lắng.

Zi'Grazio bỗng nói với vợ : «Giuseppa, tôi sẽ đi Napoli, đến chỗ Padre Pio !» - «Không, không cần gấp đâu, bà đáp, viết thư cho nó thì hơn...» Trực giác mách bảo bà rằng, cũng như lần trước, cơn sốt, căn bệnh, sẽ

là phương tiện Chúa dùng để đưa Padre Pio trở lại đời sống tu trì.

Họ gửi một lá thư, và Padre Pio trả lời : *«Đừng đến, ở đây chúng ta cũng không thể gặp nhau quá mười lăm phút, đừng gửi tiền vô ích. Con sẽ sớm về nhà...»*

Nhập viện !

«Ba ngày nay, con đang ở bệnh viện La Trinité. Người ta gửi con đến đây để chữa trị, ngài viết cho Cha Benedetto ngày 10 tháng 10 năm 1917. Con không viết sớm hơn được vì con sốt không cho phép. Từ thứ Bảy đến giờ, nó hành hạ con liên tục không dứt...» Và ngài ghi địa chỉ : *«Bệnh viện Quân sự La Trinité, Khu Phổi hợp, giường số 53 - Napoli.»*

Chính viên đại úy bác sĩ của Trung đội ngài đã cho nhập viện. Cùng ngày 10 tháng 10, ngài báo cho Cha Agostino, giải thích rằng *«bệnh của con đã đến mức “không thể hơn nữa”, và đó là lý do cuối cùng khiến người ta quyết định đưa con đến đây. Thưa cha yêu quý, liệu đây có phải là khởi đầu của sự giải thoát của con không ? Chúng ta hãy hy vọng và cầu xin mọi ơn lành từ Thánh Tâm Chúa và từ sự nhân hậu hiền mẫu của Đấng có thể làm mọi sự bên ngai tòa Đấng Tối Cao.»*

«Trưởng ban của phòng bệnh nơi cha đang nằm là Đại úy Pizzini, Padre Pio viết cho một trong các chị Ventrella vào ngày 8 hoặc 9 tháng 10. Như vậy con thấy, cha không còn thời gian để trình diện giáo sư nữa vì cha bị chuyển thẳng đến đây, và từ đây, không được phép ra ngoài. Vì vậy, cha xin con vui lòng cho người viết thư cho vị giáo sư nói trên để giới thiệu trường hợp của cha...» (III/p. 573)

Phương tiện không thể sai lầm !...

Đó là một trong những cơn sốt kinh khủng từng khiến Cha Paolino khiếp đảm, nhớ lại hồi tháng Giêng năm 1917, là cơn sốt khiến nhiệt kế của thầy giữ tu viện ở San Giovanni Rotondo vỡ tan. Về phần mình, Cha Benedetto dường như lại vui mừng. Ai mà biết được, biết đâu đây chính là phương tiện quyết liệt nhất mà Thiên Chúa dùng để đưa Padre Pio sớm trở lại tu viện? Những lời giới thiệu có thể hữu ích, nhưng phải luôn nhớ rằng, sau cùng, chính Thiên Chúa là Đấng điều khiển mọi sự, và Người không cần đến sự trợ giúp nhỏ bé nào của con người để hành động ! Một lần nữa, đây là bài học về sự phó thác trọn vẹn và tin tưởng vào bàn tay Thiên Chúa là Cha... Và Padre Pio đã thấu hiểu điều đó !

«Piuccio carissimo, cha Benedetto viết cho ngài ngày 14 tháng Mười, cha đã nhận được lá thư cuối cùng của con, trong đó con nói rằng con bị sốt. Cha hy vọng rằng Chúa sẽ sớm giải thoát con khỏi thử thách khắc nghiệt mà Ngài đã cho phép xảy ra vì những mục đích đáng yêu của Ngài, và có thể là để cứu rỗi những anh em khác.»

Cha Bề Trên rất mong muốn Padre Pio trở lại tu viện. Sự hiện diện của ngài thật sự cần thiết biết bao ! Và ngài đang rất lo lắng với các ứng sinh trẻ tu hành !

«Thứ Tư, nếu đẹp lòng Chúa, cha sẽ đi Foggià, ngài nói, và thứ Năm, cha sẽ lên đường cùng Perrotti và d'Addario đến Cesena... (Đó là nơi, như chúng ta còn nhớ, đã chuyển nhà tập đến.) Izzo đã về nhà. Lombardi cũng đã rời bỏ tu phục. Anh ấy hiện đã ở Gambatesa. Nardella thì bỏ trốn về với gia đình. Vậy nên, sự hiện diện của con tại San Giovanni Rotondo thật là cần thiết biết bao ! Hãy cầu nguyện để sớm trở về với chúng ta! Và nếu không phải vì con, thì ít ra hãy làm điều đó vì những người trẻ này.»

Hy vọng ?...

Một tia hy vọng ?... Có thể, vì Padre Pio đã viết cho cha Agostino ngày 15 tháng Mười năm 1917 : *«Cầu xin Chúa Giêsu cuối cùng cũng chấm dứt thử thách khắc nghiệt này. Cầu Ngài trả người tôi tớ của Ngài về với sự nghỉ ngơi êm dịu của chốn đan viện thánh thiêng ! Qua những con đường gián tiếp, con biết được - và con muốn hy vọng - rằng sự việc là như vậy, rằng người ta đã, hoặc đúng hơn, người ta sẽ có những sắp đặt cho con. Hãy cầu xin sự Quan Phòng Thánh Thiện để điều đó xảy ra, và nhanh chóng. Về mặt sức khỏe, con ngày càng yếu đi, con sốt vẫn không dứt. Nhưng về điều này, xin cha đừng lo lắng, vì giữa những mùi vị của hoang tàn, Chúa Giêsu không thiếu những lúc ban cho con sự an ủi.*

Điều khiến con buồn nhất là con không thể cử hành Thánh Lễ, cũng không thể được no thỏa bởi Thịt Vô Nhiễm của Con Chiên Thiên Chúa. Fiat !» (1/440)

«Vài ngày trước, Padre Pio viết cho cha Agostino, năm ngày sau đó, viên trung úy, người rất tốt bụng, nói với con rằng chừng nào cuộc khủng hoảng này còn kéo dài thì đại tá sẽ không thể đưa ra quyết định gì liên quan đến con, nhất là vì con chỉ mới được điều trị ở đây chưa bao lâu...»

Và một tin vui : *«Cha Paolino lần này cũng lại được thả tự do ! Deo Gratias ! Chúng ta hãy hy vọng điều tương tự cũng sẽ đến với cha Nazareno, người mà số phận sẽ sớm được quyết định.»* (1/441)

Bê trên tu viện Foggia thực ra cũng từng nằm điều trị trong cùng bệnh viện với Padre Pio. Đối với nhiều anh em, việc lưu đày trở nên đỡ khắc nghiệt hơn, và điều này hẳn là một hồng ân Thiên Chúa dành cho cả hai bên.

Một ân sủng khác, một niềm vui khác đối với Padre Pio : *«Thứ Tư và thứ Năm, con đã rất hạnh phúc vì có sự hiện diện của cha Bê Trên Tỉnh Dòng, ngài viết cho cha Agostino ngày 29 tháng Mười năm 1917. Ôi ! Chúa Giêsu thật nhân lành, Ngài không bao giờ bỏ rơi con cái mình không được an ủi, ngay cả trong đau khổ !»*

Được thả tự do !...

«Lạy cha rất yêu dấu, magnificate Dominum mecum! Padre Pio bắt đầu lá thư gửi cha Agostino như thế. Hãy ngợi khen Chúa với con ! ngài viết ngày 3 tháng Mười Một năm 1917. Con vừa nhận được thư của cha, và cùng lúc đó con được đại tá thăm khám. Nhờ mối quan hệ thực sự tốt đẹp với trưởng khoa, ông ấy đã cho con nghỉ phép bốn tháng theo mẫu số 41.

Điều này thì ít thôi, đúng là vậy, nếu xét theo hoàn cảnh của con, nhưng trong thời buổi hiện tại, chúng ta có thể và phải bằng lòng, và ngợi khen Chúa... Con không biết khi nào thì con sẽ được cho xuất viện, nhưng sẽ còn vài ngày nữa. Con đang chờ thư trả lời từ San Giovanni, nơi con sẽ tới ngay sau khi về thăm gia đình vài ngày để mặc lại tu phục...»

Ngài hoàn toàn không thích bộ quân phục !...

Khi báo tin vui ấy cho Vittorina Ventrella cũng trong ngày hôm đó, ngài nói rõ thêm : *«Cha không biết khi nào cha sẽ được cho xuất viện, nhưng chắc sẽ còn vài ngày nữa, vì người ta thấy tình trạng sức khỏe của cha như thế nên cha chưa thể đi đường được.»* (III/p.613)

Trở lại San Giovanni Rotondo

Chuyến đi của ngài đầy những phiêu lưu ! Rõ ràng, quý dữ không hài lòng chút nào ! Hẳn thực sự nổi điên vì không thể tiêu diệt hoàn toàn, đến mức giết chết, người đã giành giật khỏi tay hắn biết bao linh hồn!

«Một lần nữa, Satan muốn làm con nhục, Padre Pio viết cho Cha Benedetto vào ngày 13 tháng 11 năm 1917. Chủ nhật, con bắt chuyến tàu đầu tiên từ Pietrelcina đến Foggia. Tại đó, con lập tức bắt chuyến tàu đến Lucera để đến thăm cha. Ở Lucera, con không may mắn, không còn chỗ trong chiếc ô tô. Nó đã đầy, và điều khiến con đau buồn nhất là ngay cả ngày hôm sau con cũng sẽ không thể tìm được chỗ. Con cảm thấy không khỏe, con bị sốt. Con quyết định bắt chuyến tàu cuối cùng trở lại Foggia và thế là hôm qua con buộc phải quay lại đây.

Con không thể trì hoãn lâu hơn. Trước khi rời Naples, các ông ở bệnh viện đã bắt con ký một bản cam kết rằng, trong vòng tám ngày kể từ ngày được phép, tức là ngày mùng sáu, tôi phải có mặt tại điểm đến để lấy chữ ký của các Lực lượng hiến Hoàng gia khi trả lại chiếc áo khoác quân sự, nếu không sẽ bị phạt năm mươi Lire.

Vì vậy, thưa Cha yêu dấu, những gì con đã làm, con làm vì con không còn cách nào khác. Con rất tiếc vì không thể đến thăm cha, và càng tiếc hơn vì, nếu con không nhầm, cha đang cần được an ủi tâm hồn, vì nhiều lý do...» (1/445)

Đến nơi

Ngài đã đến, với sự nhẹ nhõm mà ai cũng có thể cảm nhận, tại tu viện San Giovanni Rotondo... Đó là ngày 13 tháng 11 năm 1917.

«Hôm qua con đã đến đây, ngài viết cho Cha Agostino ngày 14 tháng 11. Cuối cùng con cũng ở trong ngôi nhà của mình. Con vẫn chưa thể tin được rằng con đã được giải thoát khỏi thử thách vô cùng khắc nghiệt đó. Chúa thật nhân hậu với những người phục vụ Ngài ! Thử thách thật sự rất khắc nghiệt, đúng vậy, nhưng tất cả đã trở thành chiến thắng của Lòng Nhân Từ Thánh Thiêng của Ngài...» (1/446)

Ngài đã gặp những học sinh mới khác : *«Con rất vui mừng được thưa với cha, Padre Pio viết tiếp, rằng con thấy mọi người ở đây đều khỏe mạnh, và hầu hết là những gương mặt mới hoàn toàn, vì trong số các học sinh cũ, không còn ai cả. Cha Giám tỉnh đã đưa theo ba em cuối cùng còn lại của nhóm học sinh cũ...»* Và ngài

kết thúc bức thư bằng câu chuyện phiêu lưu kỳ lạ của chuyến trở về San Giovanni, cùng việc lỡ hẹn gặp Cha Giám tỉnh.

«Và bây giờ, con đã ở đây từ thứ Ba tuần trước rồi. Cuối cùng ! Bình yên của tu viện thật ngọt ngào sau một thử thách khắc nghiệt như vậy !» (IV/tr. 505), Padre Pio viết ngày 18 tháng 11 năm 1917 cho Cha Pietro Ricci, một người bạn thân thiết của các tu sĩ Capucin ở Foggia và San Giovanni Rotondo. Vị linh mục này có lòng tôn kính thật sự với Padre Pio.

Ngài đã được giải thoát khỏi thử thách đó ! Ngài dâng lời tạ ơn Chúa... Không phải ai cũng, than ôi, có thể nói như vậy ! «Lòng con thật lớn lao biết bao, thật vậy, khi nghe con nói rằng con đã ở trong sự bình an của nơi thánh thiêng, Cha Agostino viết ngày 18 tháng 11, ít nhất trong sáu tháng. Sau đó, Chúa Giêsu sẽ nghĩ đến vị trí của con. Nhưng, lạy Chúa tôi, khi nào thì giờ phút thiêng liêng của chúng con được trở về với sự bình an nơi tu viện mới đến ? Thật ra thì con không có lý do gì để than phiền. Cho đến nay, Chúa Giêsu đã đối xử với con thậm chí quá tốt ! Chắc chắn rằng Ngài đã đoái nhìn đến công trạng của những người cầu nguyện cho con. Nguyện Ngài được tạ ơn và chúc tụng mọi lúc mọi nơi ! Nhưng, con yêu quý, cha không thể giấu con rằng

cha cảm thấy một nỗi nhớ đau đớn về sự bình an nơi tu viện. Cha luôn thưa với Chúa : «*Fiat voluntas tua ! Nhưng điều đó thật sự khó khăn !...*» (1/447)

Cô đơn

Một tuần sau khi đến San Giovanni Rotondo, Padre Pio chứng kiến sự ra đi của Cha Luigi da Serracapriola. Ngài thuộc Lớp 1876, là lớp cao tuổi nhất, và vừa được triệu tập nhập ngũ. Ngài rời San Giovanni và dừng lại vài ngày tại quê nhà Serracapriola để khám sức khỏe quân sự. Ngài được tuyên bố là «Đủ điều kiện» và thực hiện nghĩa vụ tại bệnh viện Campobasso. Vì thế, tu viện San Giovanni gần như vắng lặng. «Vì không có vị Cha nào đến thay thế, Cha Paolino viết, chúng tôi chỉ còn lại một mình, Cha Pio và tôi.» Và ngài nhấn mạnh : «Hãy lưu ý, những ai sau này đọc những trang này, rằng khi tôi nói “một mình”, tôi muốn nói đến cả sự vắng mặt hoàn toàn của các tu sĩ huynh đệ.»

Thầy Costantino da San Marco la Catola, người chuyên đi quyên góp cho tu viện, cũng đã bị gọi nhập ngũ. Sau đó là các tu sĩ lớn tuổi hơn, như thầy Leone da Tora, người làm bếp. Người duy nhất còn lại lớn tuổi nhất là thầy Nicola da Roccabascerana. Chính thầy là người mang về cho tu viện những gì cần thiết để sống sót trong thời điểm vô cùng khó khăn này. Trong bếp,

chỉ còn lại một thỉnh sinh rất trẻ giúp đỡ thầy Leone, người làm bếp.

Phải làm gì đây ?...

Cha Paolino đáng thương rất lo lắng. Ngài tự hỏi liệu giải pháp khôn ngoan nhất có phải là tạm thời đóng cửa trường trung học Séraphique nhỏ bé và cho các cậu học sinh trở về với gia đình không. Làm như vậy là chấp nhận nguy cơ không bao giờ gặp lại họ nữa, chắc chắn họ sẽ đánh mất ơn gọi. Dù sao đi nữa, Cha Benedetto, Cha Giám tỉnh, chưa bao giờ đề cập đến kế hoạch đó, ít nhất là không công khai ! Thế nên cần phải đổi mặt, và Cha Paolino bắt tay vào công việc : «Tôi đã lấy hết can đảm, như người ta nói, ngài viết trong cuốn *Memorie intorno a Padre Pio* (tr. 90) và tôi đảm nhận công việc nấu ăn cho cả cộng đoàn sau khi đã tha thiết cầu xin Chúa ban cho tôi đủ sức mạnh để làm điều đó.»

Chỉ còn lại các học sinh nhỏ... Các em, vì thế, gần như bị bỏ rơi và phải tự lo cho mình. Cha Paolino đã chia sẻ nỗi lo lắng của mình với Padre Pio và nhờ ngài giúp đỡ trong việc trông coi các em, nhất là khi công việc hoặc sứ vụ mục vụ gọi cha đi nơi khác. Padre Pio vì thế trở thành người giám sát các giờ học, ngài luôn đi cùng các học sinh, như ngài đã từng làm từ khi mới đến tu viện San Giovanni. Ngài ăn cùng với các em, chuẩn

bị bữa sáng và bữa xế cho các em. Cha Paolino thì dạy học và cùng các em tham dự các buổi cầu nguyện. «Khi vào thời kỳ khủng hoảng ấy, tôi buộc phải vừa dạy học vừa nấu ăn, Cha Paolino lại viết, cũng như giải tội vào buổi sáng cho những người đến tu viện, một nỗi dằn vặt lương tâm to lớn cùng sự kiệt sức vô cùng ập đến tôi, thì chính Padre Pio đã an ủi tôi bằng lời nói của ngài. Ngài làm dịu lại cõi lòng tan nát của tôi...» Thật vậy, rất thường khi, Cha Paolino đáng mến bị kẹt lại trong tòa giải tội, nơi mà hồi nhân đến xưng tội khá đông, đến mức có lúc cha phải bỏ cả các tiết dạy. Vậy cha phải làm gì ? Bỏ rơi các hồi nhân ? Hay bỏ rơi học sinh? Cha không biết bốn phận của mình nằm ở đâu. Trong sự lưỡng lự ấy, cha tìm đến lời khuyên của Padre Pio : «Trước khi bước vào lớp học, nơi các học sinh đang chờ, cha lại viết, tôi thường ghé qua phòng của Padre Pio và trình bày với ngài những khổ tâm của mình. Ngài liền nói với tôi : “Nhưng hãy yên tâm, vì cha không đang thiếu bốn phận nào cả. Làm sao cha có thể để các linh hồn đã vượt đường xa từ quê đến tu viện để được hòa giải với Thiên Chúa mà không được xưng tội ? Và nếu trong số đó có một linh hồn đang mang tội trọng, mà chỉ tin tưởng nơi cha, liệu người đó có thể trở về nhà với địa ngục trong lòng nếu cha không giải tội cho họ ?”» (tr. 91). Và Cha Paolino được an ủi, yên tâm

trở lại. Chuyện ấy kéo dài gần ba tháng.

Bị ánh sáng Thiên Chúa làm lòa mắt

Padre Pio, phần ngài, vẫn đang sống trong cùng một Đêm tối của linh hồn. Bao năm trời qua đi, ngài vẫn đau khổ... Bao năm trời ngài vẫn khao khát được thấy Thiên Chúa, được gặp Ngài, được tan biến trong Ngài. Vậy mà Thiên Chúa không xa, Ngài ở bên trong chính ngài, nhưng ánh Sáng quá lớn ấy lại làm ngài lòa mắt, không thể nhìn thấy Ngài, và ngài vẫn tiếp tục lang thang như một kẻ khốn khổ lạc mất đường đi. *«Con tự hỏi giờ đây, ngài viết cho Cha Agostino ngày 26 tháng 11 năm 1917, con đang ở trong hành lang thánh thiêng của Chúa chúng ta hay đang ở trong những lều trại của kẻ tội lỗi ? Câu trả lời không đến một cách tự nhiên, con sợ hãi và run rẩy toàn thân. Nếu con nhìn lại đời sống quá khứ và hiện tại của con, con có xu hướng tin rằng con đang sống trong lều của những kẻ tội lỗi, và cảm giác đó khiến con tràn ngập nỗi buồn và bóp nghẹt cõi lòng con...»*

Quả thật con cũng có những lý do để tin rằng mình đang ở trong các hành lang thiêng liêng của Thiên Chúa. Con cảm nghiệm rõ ràng những khát khao không ngừng trong linh hồn con. Cách thánh thiện, con khao khát được kết hiệp với Thiên Chúa của con, dù con biết

phần lớn cuộc đời con ở trên ngọn núi thánh Can-vê.

Nhưng tại sao linh hồn con lại không hướng nhiều hơn về phía đó, nơi mà nó sẽ tìm được sự an ủi nhiều hơn ? Than ôi, thưa Cha, thật là một mớ hỗn độn trong tận sâu trái tim con ! Con là một mầu nhiệm đối với chính mình !...

Và rồi, những ngày này, linh hồn con lại một lần nữa rơi xuống địa ngục. Một lần nữa, Chúa lại để con đối mặt với con cuồng nộ của Satan. Những cuộc tấn công của hắc thật dữ dội và liên tục. Tên phản đạo khốn nạn ấy muốn xé toạc khỏi trái tim con điều thiêng liêng nhất của nó : Đức Tin. Hắc tấn công con suốt cả ngày, mọi giờ và mọi nơi, hắc khiến giấc ngủ của con trong những giờ đêm trở nên đắng chát.

Cho đến giây phút con viết những dòng này, con hoàn toàn ý thức rằng mình chưa bị đánh bại, nhưng về tương lai, liệu có vẫn như thế không ?

Con cảm thấy ý chí của con, vốn gắn chặt với Thiên Chúa của mình, vẫn rất mạnh mẽ, nhưng con cũng phải thú nhận rằng sức mạnh thể lý và tinh thần của con đang ngày một suy kiệt vì cuộc chiến đấu vô cùng khốc liệt mà chúng phải gánh chịu.

Có lẽ Chúa đã nhậm lời cầu xin của con, lời cầu nguyện mà con đã dâng lên với biết bao tha thiết khi ở Napoli, rằng Người hãy đổi thử thách này thành một thử thách khác, dù là nặng nề hơn ? Nếu đúng là như vậy, thưa Cha, thì ít nhất cũng có thể được an ủi phần nào.» (1/449)

Về chiến tranh... vẫn chưa có chút hy vọng nào thấy được hồi kết ! *«Người ta còn phải tiên liệu là chuyện ấy sẽ còn kéo dài, Padre Pio viết. Còn lâu lắm vương quốc Israel mới được phục hồi. Hãy luôn can đảm, vì Chúa Giêsu vẫn luôn ở với Cha !» (1/449)*

Những sự đảm bảo mới

Không có gì mới mẻ trong linh hồn của Padre Pio, vẫn là cùng một chiến trường ấy. Thật vậy, trong cùng ngày đó, ngài cũng đã trình bày điều tương tự với Cha Benedetto. Ngày 30 tháng Mười Một, Cha Giám Tỉnh lại một lần nữa trấn an ngài :

«Caro Piuccio, linh hồn con không chỉ ở trong hành lang, mà còn ở trong phòng của Chúa, và mặc dù con biết điều đó, con lại có khuynh hướng sợ điều ngược lại. Bởi trái tim con người không muốn tin vào điều gì có ích cho nó. Và Thiên Chúa cũng cho phép như thế, để nổi khắc khoải không bao giờ rời khỏi con và trở

thành một yếu tố của sự đau khổ.

Đừng sợ những cuộc tấn công vào Đức Tin, cũng đừng lo về tương lai. Đấng đã bảo vệ con rồi sẽ lại bảo vệ con.

Trong thử thách mới này, Cha cũng thấy, than ôi, sự nhậm lời cầu xin của con và việc đòi lấy một thập giá khác. Vậy thì, hãy an ủi chính mình đi !...» (1/450)

* * *

«Còn về linh hồn của con, Cha Agostino cũng viết ngày 1 tháng Mười Hai năm 1917, Cha xin con hãy an tâm. Kẻ thù chỉ có thể làm hại con trong mức độ mà Chúa Giêsu đã ấn định, và Thánh Ý của Chúa Giêsu sẽ được thực hiện cho con và nơi con, để làm vinh danh Người, để cứu độ con và làm cho Kẻ Thù phải nhục nhã. Cứ để con sư tử hỏa ngục cắn dõ con. Thánh Tông đồ đã hô lên : «Cui resistite in fide» (Hãy đứng vững trong đức tin) - (1 Phêrô 5, 9). Đức Tin, đó chính là sự chống trả lại con sư tử gầm thét ấy. Con đang cư ngụ trong các Nhà Tạm của Thiên Chúa, chứ không phải trong những nhà tạm của kẻ tội lỗi, điều đó chắc chắn. Con đang ở trong các Nhà Tạm của Thiên Chúa về mặt bên ngoài, bởi con đang sống trong Nhà của Chúa, là chốn linh thiêng, và con được bao quanh bởi các con

cái của Cha Phanxicô Seraphic của chúng ta, hiện tại và tương lai. Con cũng đang ở trong các Nhà Tạm của Thiên Chúa về mặt bên trong, bởi trái tim con, linh hồn con, thân xác con, tất cả các năng lực thể lý và tinh thần của con, tất cả đều được hiến dâng cho Chúa Giêsu ! Vậy thì sao ?... Đừng sợ gì cả !...

Cái mớ hỗn độn mà con thấy không phải là thật : hãy chỉ tin vào sự đảm bảo của người biết rõ con và yêu con trong Chúa Giêsu và vì Chúa Giêsu.» (1/451)

* * *

Dù đang ở trong đêm tối, trên thập giá, giữa nghi nan, Padre Pio vẫn nhìn rất rõ linh hồn của tha nhân... *«Sự hiện hữu của Thiên Chúa đối với Cha là quá hiển nhiên, chính Cha cũng đã nhìn thấy điều đó và Cha đã dâng lời chúc tụng Người, Padre Pio viết cho Cha Agostino ngày 15 tháng Mười Hai để gửi lời chúc Giáng Sinh. Xin Hải Nhi sắp chào đời tràn đầy tâm hồn Cha bằng ân sủng dạt dào và làm cho tâm hồn Cha ngày càng xứng đáng hơn với Người»* Padre Pio đã cầu chúc như thế khi mở đầu thư của mình.

«Sự trợ giúp đặc biệt này của Thiên Chúa dành cho Cha, chẳng phải giờ đây đủ để xoa dịu tâm hồn Cha, tâm hồn rất đẹp lòng Thiên Chúa, hay sao ? Chẳng

phải nó đủ để xua tan mọi nỗi sợ hãi trái chiều đang len lỏi trong tâm trí Cha sao ?»

Con hiểu rất rõ nỗi đau đang đè nặng lên Cha khi Cha phải xa rời chốn đan viện và không biết khi nào mới có thể trở lại trong sự bình an của nơi đó. Nhưng hãy can đảm lên ; Chúa, - như thánh Phaolô đã nói, - Người làm cho chết đi và ban lại sự sống, Người đẩy xuống âm phủ và giải thoát, Người làm cho ta nghèo và giàu, Người hạ bệ và nâng cao...

Ôi thưa Cha, chúng ta cũng hãy nói như thế : Chúa đặt gánh nặng lên vai, và chính Người cũng là Đấng cất bỏ gánh nặng đó, bởi khi Người đặt một thập giá trên vai một người được Người tuyển chọn, thì Người cũng ban cho người ấy sức mạnh đến nỗi khi chịu đựng sức nặng của thập giá, người ấy lại cảm thấy được nhẹ nhõm.

Lẽ nào Cha lại có thể nghi ngờ rằng một Người Cha tốt lành như Thiên Chúa chúng ta đã đặt Cha làm cha linh hồn của những người anh em đáng thương này mà không ban cho Cha một lượng mật ngọt dư tràn để xoa dịu nỗi đau của họ ? Điều đó không thể bị nghi ngờ, nhưng xin Cha hãy chú ý đến vài lời nhỏ mà trái tim con muốn nói với trái tim Cha :

Không có gì có thể và sẽ làm khô cạn dòng sữa và mật ngọt của đức bác ái cho bằng sự nuôi tiếc, những phiền muộn, nỗi u sầu. Vì thế, hãy sống trong niềm vui thánh thiện giữa những người con của Tổ quốc này, hãy là nguồn an ủi thiêng liêng cho họ, tốt lành, có dáng vẻ dễ gần, để họ có thể vui mừng mà tìm đến với Cha.

Con không bảo Cha phải là một kẻ nịnh hót, nhưng hãy dịu dàng, ngọt ngào, dễ mến. Tóm lại, hãy yêu thương những người khốn khổ trong thế gian này bằng một tình yêu chân thành, phụ tử và mục tử, như thế là Cha đã làm tất cả, Cha sẽ là tất cả đối với mọi người, là người cha cho từng người và là chốn nương tựa cho tất cả. Chỉ điều kiện đó thôi cũng đã đủ rồi...» (1/452)

Khi đưa ra những lời khuyên này cho Cha Agostino, Padre Pio lại một lần nữa bộc lộ một khía cạnh trong con người của ngài. Ngài yêu thương tất cả và từng người một bằng chính Trái Tim của Thiên Chúa. Mà như người ta vẫn nói, Thiên Chúa yêu thương như một người Cha với lòng dạ của một người Mẹ...

* * *

«Người con rất yêu dấu trong Chúa Giêsu Kitô, Cha Agostino hồi đáp ngài ngày 17 tháng Mười Hai năm 1917, cầu mong Hải Nhi Thiên Quốc luôn ở giữa trái

tim con ; xin Người hướng dẫn, soi sáng, ban sức sống và biến đổi trái tim ấy trong tình yêu bất diệt của Người!

Đó là lời chúc thân thương và chân thành mà Cha gửi đến con từ xa. Ôi, Cha đã ước ao biết bao rằng năm nay chúng ta có thể gửi lời chúc Giáng Sinh cho nhau trong sự bình an của chốn đan viện !... Nhưng “fiat” (Xin ý Chúa thể hiện !) Nguyên xin Chúa Giêsu tiếp tục ban cho tất cả chúng ta Ân Sủng Thánh của Người, ban cho ta can đảm và lòng từ bỏ cho đến ngày cuối cùng của thử thách...»

Vì quả thật cần rất nhiều can đảm để chịu đựng thử thách này... và cũng cần một đức tin mạnh mẽ để chấp nhận rằng chính thử thách ấy lại do Thiên Chúa cho phép. Biết bao tai ương, biết bao đau khổ, biết bao máu đã đổ... điều đó rõ ràng là công việc của hỏa ngục. Nhưng chính Thiên Chúa đã cho phép công việc đó xảy ra, để thanh luyện con người...

«Về những thử thách thường xuyên trong linh hồn con, Cha Agostino tiếp tục, Cha vẫn luôn khuyên con hãy bình tâm và phó mình cho các phán quyết của Thiên Chúa, với sự xác tín rằng, bởi vì chính là ý muốn của Chúa Giêsu cho linh hồn con phải đi qua những thử thách khủng khiếp này, thì cuối cùng mọi sự sẽ quy hướng về Vinh Quang của Thiên Chúa và phần rỗi của

con. Con chỉ cần chắc chắn rằng đúng là như vậy !»
(1/453)

Nhưng, một lần nữa, còn chiến tranh thì sao ? Chúa Giêsu nói gì về điều đó ? Padre Pio có biết điều gì không?... Trong lá thư gửi Cha Benedetto ngày 19 tháng Mười Hai, Padre Pio đã tiết lộ điều này...

Chúa Giêsu viếng thăm

«... Trong một trong những lần Chúa Giêsu đến viếng thăm con trong những ngày gần đây, con đã nài xin Người với lòng tha thiết hơn nữa, xin Người thương xót các dân tộc đang bị thử thách nặng nề bởi tai ương chiến tranh, và xin công lý của Người hãy nhường chỗ cho lòng thương xót của Người.

Điều lạ lùng ! Người chỉ đáp lại bằng một cử chỉ tay, mà theo thói quen, có nghĩa là : từ từ, từ từ !... “Nhưng bao giờ ?” con thêm vào. Và Người, nét mặt trở nên nghiêm nghị, một nụ cười nửa miệng, nhìn con trong giây lát và tiễn con đi mà không nói một lời.

Cái đó là gì vậy, thưa Cha ? Con không thể nói rõ với Cha. Tuy nhiên, con xin lưu ý Cha điều này : là trước đây, mỗi khi con nói với Chúa về chiến tranh, con không nhớ là Người đã nói điều gì hay làm một cử chỉ

nào. Người luôn giữ một sự im lặng sâu sắc, và thậm chí, nhiều lần Người rõ ràng để lộ rằng Người không hài lòng khi con đề cập đến điểm này, điều đó làm con hoàn toàn lúng túng. Khi con phải cầu xin Người về chủ đề đó, con cảm thấy như sắp chết vì phải cố gắng cưỡng lại chính mình.

Làm sao, bây giờ, để giải thích sự thay đổi thái độ này của Chúa ? Có thể Người muốn tự mình can thiệp vào diễn biến của cuộc đảo lộn toàn cầu này chăng ? Cầu xin Người vui lòng làm điều đó sớm đi !...

Giai đoạn mới của Đêm Tối Tâm Hồn

Còn về đời sống thiêng liêng của chính ngài, ngài vẫn cảm thấy sức nặng khủng khiếp của bàn tay Thiên Chúa đè lên mình. Ngài bị nghiền nát, tan vỡ. Ngài chỉ nghe thấy tiếng gầm rú của các thú dữ “làm con kinh hoàng đến mức con tin rằng mình đã sống mà xuống mồ.”

Tại sao con lại mệt mỏi đến vậy ? ngài tự hỏi. “Để làm quan tài cho con, con cũng xin thừa vậy !” Và ngài so sánh số phận mình với con tằm, chính nó làm ra cái kén mà nó sẽ chết trong đó.

“Nhưng cái chết của con vật đó thật đáng ganh tị, Padre Pio tiếp tục, bởi vì, đến lúc, nó sẽ sống lại, trở

thành một con bướm đẹp, trong khi cái chết của linh hồn con không phải là một cái chết thực sự, vì con thấy rất rõ rằng trong năm mờ tối tăm này, con sẽ khám phá ra điều mà, than ôi, con không muốn thấy : sự gian ác của chính con.

Ôi thưa Cha, ngay cả từ nơi sâu thẳm của ngục tối này, con vẫn lặp lại cùng Thánh Tông Đồ Dân Ngoại : “Lạy Chúa, con làm điều ác mà con ghét, và con không làm điều thiện mà con muốn !” (x. Rôma 7,19)

Ồ, vì bác ái, xin Cha hãy nói thật với con, con sẽ dừng lại ở đâu ; con phải làm gì để được bước vào tình thân với Thiên Chúa ? Đâu là chương ngại mà Cha nhận thấy nơi con, cái đã khiến con, như con cảm nhận rõ ràng, cư ngụ trong các trại của kẻ tội lỗi, chứ không phải thực sự trong hành lang của Thiên Chúa ?”

Nỗi thống khổ của ngài thật sâu sắc biết bao ! Ngài đau khổ biết chừng nào, Padre Pio khôn khổ !...

“Hãy để con, thưa Cha, hãy để con nói với một sự tự do thánh thiện, đúng như một người con nghèo khổ nói với người cha rất yêu quý của mình. Xin đừng đối xử dịu dàng với con, vì điều đó không thích hợp cho linh hồn con, nhưng hãy dùng với con sắt và lửa. Để uốn nắn tâm trí con, để phá vỡ ngôi mộ của sự chết này,

thì không phải là những cái vuốt ve hay lời tán dương, mà là những chiếc búa và những cái rìu. Để chữa lành những vết thương của linh hồn con, thì không phải mật ong, mà là giấm.

Xin Cha hãy nhớ rằng lần này con đang đứng về phía sự thật. Vậy nên, không ai được nói con sai, nhưng là đúng. Và bằng chứng cho sự đúng đắn của con, Cha sẽ thấy tất cả ở điều này : dù con có vắt óc suy nghĩ bao nhiêu, con cũng không tìm thấy trong mình một khuyết điểm nào mà con có thể sửa đổi. Cha thấy con đã trở nên mù lòa đến mức nào chưa ! Cuộc chiến chống lại Đức Tin ngày càng dữ dội hơn.” (1/454)

Cuộc chiến dữ dội, quả thật... Padre Pio, người không hề biết đến sự dối trá hay những lời nói quá đáng, thực sự đang chịu đau khổ bởi cơn khủng hoảng thiêng liêng này. Sự mù lòa lạ lùng ấy là một phần trong thử thách thanh luyện linh hồn. Tâm trí phải hoàn toàn thoát khỏi mọi cảm xúc, mọi cảm giác, mọi phản ứng nhân loại, để trở thành một khí cụ hoàn toàn ngoan ngoãn trong tay Thiên Chúa... Chính Chúa Giêsu, Đấng muốn ngự trong con tim, trong linh hồn, trong toàn thể con người của môn đệ trung thành, đang thiêu đốt bằng Lửa Tình Yêu tất cả những gì trong người ấy không phải là Thiên Chúa.

Được nên giống hình ảnh của Chúa Con...

Cha Benedetto, trong lá thư đề ngày 24 tháng 12, một lần nữa cố gắng đem lại niềm tin cho linh hồn đặc ân này, người đang bị ánh Sáng rực rỡ của Thiên Chúa làm cho mù lòa mà không hay.

“Caro Piuccio, ngài viết, nếu cha phải nói điều con muốn và thành thật theo nghĩa con mong đợi, thì cha sẽ nói dối mà làm lương tâm của cha và của con bị sai lạc. Sự thật, và toàn bộ sự thật, chỉ đơn giản là như sau: không có gì phải đẽo gọt, không có gì cần phơi bày và không có gì phải sợ.

Con đang ở trong hầm mộ, đúng vậy, nhưng là hầm mộ của Daniel. Con đang ở trong mồ, đúng vậy, nhưng là mồ của Chúa chúng ta. Con đã đi xuống đó, không phải vì lỗi lầm, cũng không phải vì bị phạt, nhưng là bởi ý muốn yêu thương của Cha Trên Trời, qua một trong những đòn đánh mà Người dùng với những kẻ Người yêu thương, những người mà Người đã định “conformes imagini Filii sui” - (nên giống hình ảnh của Con của Người) - (x. Rôma 8, 29).”

Vậy thì, không có gì phải sợ, chưa bao giờ trong linh hồn con có những lỗi lầm nặng hay nhẹ. Điều mà con tưởng đã khám phá ra trong mình rốt cuộc chỉ là một

hình ảnh sai lầm... (1/455)

Đêm Giáng Sinh tuy vậy lại tràn ngập niềm vui và sự an ủi đối với ngài : *«Lạy Chúa, Cha của con, ngài viết ngày 27 tháng 12 cho Cha Agostino, con không thể nào giải thích hết những gì con đã cảm nhận trong trái tim mình trong Đêm Hồng Phúc ấy. Con cảm thấy trái tim con tràn ngập một tình yêu thánh thiện dành cho Thiên Chúa đã làm người. Đêm tối của tâm hồn vẫn còn kéo dài vào thời điểm ấy, nhưng con cũng xin thưa, giữa một đêm dày đặc như vậy, con đã có một sự “quá tải thiêng liêng” rất mãnh liệt. Ôi biết bao lần tư tưởng của con hướng về Hải Nhi rồi lại hướng về Cha và từ Cha trở lại với Hải Nhi !*

Con không thể nào kể lại hết mọi điều đã xảy ra trong lòng con đêm hôm đó, đêm mà con đã thức trắng hoàn toàn, không nhắm mắt chút nào. Cầu mong Thiên Chúa đoái thương chấp nhận những ước nguyện mà con đã thưa với Người cho Cha và mà con không ngừng lặp lại trước hang đá Bêlem...» (1/456)

Chắc hẳn Padre Pio biết rõ ý nghĩa của thử thách mà linh hồn ngài đang phải chịu. Lẽ nào ngài đã không viết, ngày 24 tháng 12, cho Margherita Tresca, một trong những người con thiêng liêng của ngài sống tại Barletta, không xa Bari, và có lẽ ngài chưa từng gặp

mặt : *«Thử thách mà con đang trải qua là do chính Thiên Chúa muốn, không phải để phạt con vì những lỗi lầm, bởi vì chúng đã được Người tha thứ hoàn toàn, mà là để con trở nên giống chính Con của Người. Người muốn con nên giống Người trong những xao xuyến của hoang mạc và vườn Cây Dầu, Người muốn rằng con cũng sẽ trút hơi thở trên đồi Canvê và kêu lên cùng với Người tiếng kêu cuối cùng : “Lạy Chúa con, lạy Chúa con, sao Chúa bỏ con !”*

“Con đang tìm gì nơi trần gian này, nếu không phải là Thiên Chúa ? Vậy thì, cha nói cho con hay, nhân danh chính Thiên Chúa, rằng con đã có Người rồi...” Và Padre Pio cố gắng thuyết phục cô ấy, hãy đặt niềm tin và sự phó thác trọn vẹn nơi Chúa Giêsu duy nhất, *“Đáng dường như đang ngủ, nhưng đến giờ Người sẽ trỗi dậy để trả lại bình an cho con”... “Chỉ có một điều cần thiết, đó là được ở bên cạnh Người, và con đang ở đó. Con phải thấy mình thật diễm phúc khi được ở thật gần Chúa Giêsu và được Người ôm thật chặt. Con không phải làm điều gì khác ngoài điều con đang làm, hãy yêu mến sự nhân hậu thần linh này và phó mình trong vòng tay Người và trên Thánh Tâm của Người.”*

Thay vào đó, con hãy nói với Chúa : *“Ôi lạy Chúa con, nếu đây là thánh ý của Chúa, rằng con không tìm*

thấy chút an ủi nào trong việc thực hành các nhân đức mà Chúa đã thương tô điểm cho con, thì con cũng vui lòng chấp nhận, dù điều đó trái với ý muốn của con..."

"Cha khuyên con hãy yêu một Thiên Chúa chịu đóng đinh giữa bóng tối. Cha muốn viết tiếp nữa, nhưng giờ thì đã đến lúc cử hành nghi thức của Hải Nhi Giêsu. Gần nửa đêm rồi. Chúc tụng lòng nhân hậu thần linh của Hải Nhi Trên Trời này !" (III/tr. 173 tt)

Ngài cũng biết rõ vì sao Thiên Chúa đòi hỏi sự lột bỏ hoàn toàn : *«Hỡi con gái rất yêu dấu của cha, ngài viết ngày 28 tháng 12 cho Erminia Gargani, cha không bao giờ nghĩ đến con mà lại không nghĩ đến việc trên đồi Canvê cư ngụ những trái tim mà Đấng Lang Quân trên trời ưu ái với Thánh Tâm của Người... Các cư dân của ngọn đồi này phải được lột bỏ hết mọi thói quen và các gấn bó trần tục, cũng như Vua của họ đã bị lột bỏ các áo mặc khi Người lên đến đó. Con hãy lưu ý, con gái ngoan của cha, rằng áo của Chúa Giêsu là áo thánh, vì chúng chưa bao giờ bị ô uế. Vậy nên, khi bọn lý hình lột áo Người tại dinh Philatô, thật công bằng khi Thầy Chí Thánh của chúng ta lại khoác lấy chúng để cho chúng ta thấy rằng : trên ngọn đồi này, không ai được mang theo bất cứ điều gì phàm tục, và ai cả gan làm ngược lại thì Canvê - chiếc thang huyền nhiệm đưa người ta*

lên Thiên Đàng - không dành cho kẻ ấy...» (III/tr. 700)

* * *

Không ngừng nghỉ, một cách đều đặn, linh hồn Padre Pio tiến lên trong sự kết hiệp biến đổi. Vào cuối năm 1917, ngài linh cảm thấy có điều gì đó mới mẻ đang đến... Rốt cuộc, điều gì đã xảy ra trong đêm Giáng Sinh cuối cùng ấy, khi trái tim ngài tràn đầy tình yêu?... Ngài sẽ không bao giờ giải thích điều đó. Sự thân mật của ngài với Thiên Chúa ngày càng trở nên sâu đậm hơn, đòi hỏi hơn, và cũng đầy tính chịu đóng đinh hơn, bởi vì “*Canvê chính là chiếc thang huyền nhiệm dẫn ta lên Thiên Đàng...*” Padre Pio cho chúng ta hiểu rằng: Thiên Chúa chỉ có thể được kiếm tìm bằng sự từ bỏ hoàn toàn, Người chỉ lôi cuốn ta qua đau khổ thanh luyện, và chỉ để cho ta gặp được Người qua cuộc khổ nạn thập giá. Trong vòng vài tháng nữa, Padre Pio sẽ hoàn tất lễ tế của mình.

Năm 1918

Năm mới 1918 sẽ là một năm trọng đại. Đó sẽ là năm chiến tranh kết thúc và cơn ác mộng cuối cùng cũng chấm dứt. Những người sống sót sẽ lần lượt trở về nhà, và từ trên Thiên Đàng, thánh Phanxicô chắc hẳn sẽ hân hoan vui mừng khi thấy các tu viện của ngài cuối cùng lại được lấp đầy trở lại !

Đối với Padre Pio cũng vậy, đó sẽ là một năm trọng đại, năm sẽ đưa ngài ra trước mắt thế giới như một hình ảnh sống động của Đấng Chịu Đóng Đinh trên đồi Golgotha. Đời sống thiêng liêng của ngài sẽ đạt đến một đỉnh cao... Nhưng chúng ta chưa đến đoạn đó. Giờ đây, điều cần thiết là tiếp tục cuộc điều tra của chúng ta, theo sát từng bước, một cách thật khiêm tốn, linh hồn của nạn nhân tình yêu này, người đang chuẩn bị tiến lên bàn thờ của hy tế đời mình.

Ngài sẽ tiếp tục mô tả, một cách rất hiện thực và đầy hình ảnh, những biểu hiện vô cùng đau đớn mà qua đó sự thanh luyện toàn diện được thực hiện nơi ngài. Dù sao thì ngài cũng đã hoàn toàn dùng cạn vốn từ ngữ của mình, và từ lá thư này sang lá thư khác, vẫn là những cách diễn đạt ấy, vẫn là những từ ngữ ấy lặp đi lặp lại, nhưng luôn trình bày cùng một thực tại kinh hoàng như

nhau. Và điều này, chúng ta cần phải hiểu thật rõ. Linh hồn ngài dường như bị bao phủ bởi một bóng tối dày đặc đến mức không thể nhìn thấy ánh sáng bình minh đang rất gần. Tệ hơn nữa, ngài tin chắc rằng mình sẽ chẳng bao giờ thấy được ánh sáng đó.

Nhưng chuỗi những khổ đau thiêng liêng và thể lý thuộc mọi hình thức ấy, giữa *con giông tố dữ dội* này và những tiếng gầm gào của *các loài thú dữ*, ngài thú nhận rằng chưa bao giờ ngài thiếu can đảm, và ngài luôn chấp nhận theo thánh ý Chúa, vì ngài muốn yêu mến Thiên Chúa...

... Chính việc tìm kiếm Tình Yêu là động lực thầm kín của đời ngài và của những đau khổ ngài chịu. Một lần nữa, chúng ta cần nhấn mạnh đến khía cạnh này trong đời sống thần bí của ngài. Rõ ràng, thật đáng tiếc, có rất nhiều người, - quá nhiều người - trên thế giới, không biết - và sẽ chẳng bao giờ biết đến - những nỗi thống khổ của tình yêu mà linh hồn phải chịu khi đi tìm kiếm Thiên Chúa của mình. Tuy nhiên, đó lại chính là bản chất thiêng liêng của Padre Pio. Không có nỗi đau nào lớn hơn nỗi sợ xúc phạm đến Thiên Chúa, dù là rất nhẹ, như chúng ta đã nói ở trên. Tình Yêu là mạch sống của đời ngài. Ngài từng thốt lên một câu nói đầy ẩn tượng với Cha Agostino : «*Con không có một ước muốn nào*

khác ngoài điều này : hoặc là chết, hoặc là yêu mến Thiên Chúa, hoặc là cái chết, hoặc là tình yêu!» (1/369 - 19 tháng 11 năm 1916)

Ngài thường xuyên lặp lại việc dâng hiến mình làm của lễ hy sinh. Ngài chấp nhận mọi hậu quả, vì ngài biết rõ rằng ân sủng chỉ có thể mua được bằng máu... Ngài cũng ngày càng thường xuyên cảm nhận được Sự Hiện Diện của Thiên Chúa nơi phần sâu thẳm nhất của linh hồn mình. Nhưng, cần phải lặp lại : nếu ngài không nhìn thấy được, đó là bởi vì ngài đã bị mù lòa bởi ánh sáng quá mãnh liệt.

Và ngài sẽ tiếp tục như thế cho đến ngày 5 tháng 8 năm ấy, khi ngài chịu cuộc xuyên thấu của trái tim, và cho đến ngày 20 tháng 9, khi ngài thấy thân thể và trái tim mình bị thương tích như Chúa Giêsu.

Đau khổ là niềm vui của con

«Cầu mong Đức Giêsu rất dịu dàng tiếp tục tỏ bày với con sự ưu ái của Người trong tình yêu, Cha Agostino viết cho ngài ngày 3 tháng 1 năm 1918. Cha rất vui mừng khi biết rằng Chúa vẫn luôn quảng đại với những vuột ve thiêng liêng dành cho linh hồn con !

Cha biết rằng con đang đau khổ, nhưng đau khổ chính là niềm vui của con, phải không ? Cha biết rằng tâm trí con vẫn luôn bị bao phủ bởi bóng tối của thử thách, nhưng Chúa Giêsu đang ở trong con và ở với con. Cha vui mừng trước những «con quá tải thiêng liêng» của con...» (1/457)

«... Canvê của linh hồn con sẽ kết thúc và chiến thắng sẽ đến : triều thiên vĩnh cửu, Cha Agostino lại viết ngày 14 tháng 1. Tội nghiệp Cha Agostino ! Ngài đã xin các nữ tu đến hỗ trợ cho Bệnh viện Quân Y của mình. Nhưng Giám đốc đã thẳng thừng từ chối. Thế nhưng, chỉ có các nữ tu mới có thể thực hiện công tác chuẩn bị trong linh hồn những thương binh nặng, và nhờ đó giúp cuộc thăm viếng của linh mục tuyên úy thêm hiệu quả, và giúp họ lãnh nhận các Bí tích... Đối với một số người, điều này trở nên hết sức cấp thiết ! «Con đã thưa với Chúa Giêsu rằng Người hãy tự mình bù đắp cho sự bất xứng của cha chưa ? Và con cũng nói cho cha biết đi, con có hỏi Người khi nào thì thử thách kết thúc không ? Ôi, sự phó thác thánh thiện, thật cần thiết biết bao !.. Hãy cầu nguyện và cầu nguyện thật nhiều!» (1/458)

Hoàn toàn quá tải !

Bất chấp những đau khổ mà chỉ có các linh hướng thân thiết mới biết, bởi ngài không để lộ điều gì ra bên ngoài, Padre Pio vẫn sống một đời sống vô cùng bận rộn. Giữa việc chăm sóc các chủng sinh, ngồi tòa giải tội và viết thư hướng dẫn thiêng liêng, ngài không còn biết bắt đầu từ đâu :

«Con xin lỗi nếu đã để quá nhiều thời gian trôi qua mà không viết thư cho Cha», ngài nói với Cha Agostino ngày 21 tháng 1 ! Đã gần một tháng ngài không gửi gì cho vị linh hướng này !... *«Con thấy mình bị bao quanh bởi một vực thẳm của công việc đến mức không biết bắt đầu từ đâu ! ‘Fiat Voluntas Dei !’»*

Ngài cố gắng làm yên lòng vị Agostino hiền hậu đang lo lắng : *«Về linh hồn, công việc và sứ mạng của Cha, con xin Cha cứ an tâm, vì Chúa Giêsu rất hài lòng. Cha đừng nản lòng trong công việc mà Cha đã khởi sự.»*

Nhưng đối với bản thân, thì vẫn là điệp khúc quen thuộc : *«Còn về phần linh hồn con, nó vẫn bị bao phủ trong bóng tối dày đặc nhất, nhưng tiếng nói của Đấng có thẩm quyền nâng đỡ con, ban cho con can đảm, giúp con kiên nhẫn chờ đợi một cách thanh thản sự trở lại của mặt trời Thiên Chúa...»* (1/459)

Ngày 24 tháng 1, ngài cũng nói điều tương tự với Cha Benedetto :

«Tâm trí con vẫn luôn bị bao phủ bởi bóng tối, và bóng tối ấy ngày càng dày hơn», ngài viết, «những cơn cảm sốt chống lại đức tin ngày càng gia tăng. Vì thế, con vẫn luôn sống trong bóng tối, con cố gắng nhìn thấy, nhưng vô ích. Lạy Chúa con, khi nào - con không dám đòi mặt trời - nhưng ít nhất là bình minh, khi nào sẽ ló rạng ?...» (1/461)

Thuốc chữa

Chống lại những cuộc tấn công của kẻ thù, có thể có một phương thuốc. Trong thư trả lời, Cha Benedetto viết :

«Đừng bận tâm đến bóng tối, mặc dù chúng làm con đau khổ nhiều. Tuy nhiên, không phải là vô ích khi thỉnh thoảng vẽ dấu Thánh Giá trên trán với những lời sau : “Spiritus Sancti Gratia illuminet sensus et corda nostra !” (Nguyện xin ân sủng của Chúa Thánh Thần soi sáng các giác quan và tâm hồn chúng ta !) hoặc “Sedes Sapientiae, ora pro nobis !” (Ngai Tòa Khôn Ngoan, cầu cho chúng con !) Chống lại những cảm sốt về Đức Tin, hãy củng cố mình bằng lời khấn cầu thánh Micae và hai thánh Phêrô và Phaolô.

Con mong muốn bình minh ló rạng, trong khi đôi khi con đang hưởng ánh sáng ban trưa. Nhưng linh hồn luôn mong muốn ánh sáng lại tưởng rằng mình chưa từng được hưởng khi rơi vào bóng tối. Ở trần gian này, phần lớn là mùa đông, và bóng tối kéo dài hơn những giờ phút tươi sáng. Các thiên thần lần lượt đến, và thiên thần bóng tối chiếm ưu thế. Nhưng sẽ đến giờ có ánh sáng vĩnh cửu và người ta sẽ được thưởng vì đã chịu đựng bóng tối. Cha mong muốn - và Cha tin chắc - rằng đối với con, ánh sáng ấy sẽ bắt đầu ngay từ đời này.

Hãy viết cho Cha ngay và nói xem phương thuốc kê trên có hiệu quả không và nó có xua tan bóng tối, ít nhất là trong chốc lát không ...» (1/462)

Ít hiệu quả !...

«Con đã bắt đầu thực hành điều Cha khuyên, Padre Pio trả lời ngày 31 tháng Giêng, nhưng, Cha biết đấy ! Ngay lúc ấy, con cảm thấy dễ thở hơn một chút, nhưng sau đó, nó lại trở lại với sức mạnh còn lớn hơn. Tất cả đều bao hàm trong tình trạng này. Xin cho Thánh Ý Thiên Chúa được thực hiện. Con khẩn xin Cha cầu nguyện cho con trước mặt Thiên Chúa, không phải để được thoát khỏi thử thách, mà để Thiên Chúa luôn ban cho con ơn trung thành tuyệt đối với Ngài ...

Phân tích kỳ lạ...

... Sau đó, Cha nói với con, Padre Pio tiếp tục, rằng đôi khi con được hưởng “ánh sáng ban trưa”, và con cũng muốn tin như thế, nhưng con không thấy “ánh sáng ban trưa” ấy, vì bóng tối mà con đang mắc kẹt quá sâu đến nỗi con biết rõ - hoặc con tưởng mình biết rõ - rằng con chưa bao giờ được hưởng ánh sáng ấy.

Vậy thì, có hai khả năng : hoặc là con chưa bao giờ được hưởng ánh sáng đó và khi ấy Cha đã sai, và con hoàn toàn có lý để kết luận rằng, vì tội lỗi của con, Thiên Chúa đã cho con rơi vào địa ngục ngay từ đời này ; hoặc là điều Cha nói là đúng và kết luận còn lại cũng rõ ràng : tức là ánh sáng đã đến, và vì con không có một chút kỷ ức nào về nó, lý do khiến con không thể nhìn thấy ánh sáng ấy chính là điều này, - và nó không thể khác được, - đó là sự gian ác của con.

Con hoàn toàn có lý để sợ hãi, con có lý để nói rằng sự xấu xa của con là nguyên nhân của mọi điều dữ. Con có lý để khẳng định rằng con đang trên con đường diệt vong và con không nên mong đợi điều gì khác ngoài một hình phạt xứng đáng, do những sự bất trung của con.

Vì vậy, từ đó phát sinh ra sự mù lòa vĩnh viễn này khiến con, dù cố gắng thế nào để xét mình, cũng không bao giờ thấy được lỗi lầm nào, dù là nhỏ nhất.

A ! Cha yêu dấu, xin hãy một lần mở mắt ra thật kỹ để nhìn rõ tình trạng của con và khám phá cho con biết thực trạng sự việc. Hơn nữa, con cũng khẩn cầu Cha hãy làm điều đó một cách khản trương mỗi khi Cha thấy nơi con một tia hy vọng sám hối. A ! Cha yêu dấu, xin đừng nói rằng con lý luận không đúng, vì đúng là con đã bị sốt mấy ngày rồi, nhưng con không nghĩ là mình đang mê sảng...»

Padre Pio đáng thương không còn biết phải làm gì nữa, trái tim Ngài tan nát, bị xé toạc, và Ngài bất lực chứng kiến sự hủy hoại của linh hồn mình ...

«Nhưng xin hãy nói với Chúa Giêsu - (trong phần tiếp theo của bức thư, Padre Pio cầu nguyện) - điều gì là tiếng nói bên trong mà con luôn nghe thấy : “Ubi est Deus Tuus ?” (Thiên Chúa của người ở đâu ?) mà con không thể trả lời vì sợ nói dối ?

A ! Lạy Chúa, xin đến cứu giúp nỗi đau của con ! Con không có bình an trong chính mình, và con sẽ không có bình an cho đến khi con nghỉ yên trong Chúa. Nhưng con có nên giữ hy vọng khi thấy sự bất trung của chính

mình không ? Vâng, lạy Chúa, con vẫn còn đủ sức để thừa cùng Ngài rằng : “Dù Ngài có giết con, con vẫn hy vọng nơi Ngài !” Vâng, lạy Thiên Chúa, con sẽ luôn thừa với Ngài rằng : “Xin cứ chặt chỗ này, thiêu nơi kia, đừng tha thứ gì ở đây để rồi Ngài tha cho con trong cõi đời đời !”»

Cha ơi, xin tha thứ cho con vì sự lạc đề này, bởi nó là vô ý... Con đã để mình bị cuốn đi quá mức bởi nỗi đau khôn cùng đang hành hạ con đến mức hấp hối.» (1/463)

* * *

Nhưng Cha Benedetto vẫn kiên quyết trong xác tín của ngài : tất cả những điều này đều là một phần của thử thách... «Cha không lầm, cha không sai, và con cũng không phải là kẻ bị nguyên rủa. Ánh sáng đang lên, giữa trưa đang đến, và linh hồn con đang trải mình ra dưới ánh mặt trời, nhưng khi ánh sáng tan biến và bóng tối đến thay thế, người ta không còn nhớ gì nữa. Chúa cũng lấy đi ký ức về niềm an ủi mà ta đã từng biết, để bóng tối được trọn vẹn.

Hãy bình tâm và hãy tin chắc, từ bây giờ, rằng những bóng tối này không phải là hình phạt mà tội lỗi của con đáng phải chịu. Con không phải là kẻ vô đạo, cũng không phải là người bị sự độc ác của mình làm mù

quáng, nhưng con là một trong số nhiều người được chọn phải chịu thử thách như vàng được tinh luyện trong lửa.» (1/464)

Cha Benedetto sau đó giải thích rằng cuộc kiếm tìm đau đớn Thiên Chúa mà linh hồn Padre Pio đang trải qua chẳng là gì khác hơn ngoài “tình yêu kéo và tình yêu đẩy”. Và nếu tình yêu bỏ trốn, thì đó cũng là vì yêu và để mài sắc tình yêu... Người ta không bao giờ yêu nhiều bằng khi người ta đau khổ và khóc than.

Ngày 4 tháng Hai, Padre Pio đã trình bày cùng một trạng thái linh hồn với Cha Agostino. Ngài cũng đã chia sẻ với ngài phản hồi của Cha Giám Tỉnh : *«Cha Giám Tỉnh đã nhận xét rằng không có - và chưa bao giờ có - những lỗi nặng nơi con. Nhưng con không thể tự thuyết phục mình tin điều đó, ngoại trừ việc tất cả những điều này là kết quả của một hình phạt mà Thiên Chúa cho phép để trừng phạt con vì sự mù quáng và vô ơn của con...»* Đến lượt mình, Cha Agostino đã viết cho ngài ngày 21 tháng Hai : *«Hãy chỉ ở yên, vì trong lòng con, không chỉ không có bóng dáng của một sự xúc phạm đến Thiên Chúa, mà trái tim con còn đang cư mang ân sủng khiến linh hồn con trở nên đẹp lòng Chúa !»*

Kết thúc lá thư, Cha Agostino bày tỏ sự bối rối của ngài với người con rất yêu quý của mình : «... Và bây giờ, ngài viết, một điều khác, nhân danh Chúa Giêsu : cho đến nay, cha vẫn được dung thứ ở đây (như, cha tin rằng, tất cả các tuyên úy khác !), vì điều đó ít nhất, cha tạ ơn Chúa Giêsu. Nhưng dường như bây giờ người ta muốn ngăn cản sứ vụ của cha, và vì điều đó, cha chìm trong đau buồn sâu sắc. Xin Chúa Giêsu tỏ cho con thấy toàn bộ tình trạng trái tim của cha và gợi ý cho con một câu trả lời về vấn đề này. Cha muốn xin đi nơi khác. Cha Pietro (tức là Cha Pietro da Ischitella), người thanh tra các tuyên úy, có thể sắp xếp cho cha một vị trí khác trong một Bệnh viện khác. Con nghĩ sao ? Chúa Giêsu sẽ hài lòng chứ ? Cha nên hành xử thế nào ? Cha đợi câu trả lời sớm của con.» (1/467)

«Về điều cha hỏi con, Padre Pio trả lời ngày 27 tháng Hai, con không biết, cha ơi, con nên khuyên cha thế nào. Con chỉ nói rằng, chừng nào cha còn có thể tiếp tục ở lại, thì đừng bỏ cuộc. Con muốn bày tỏ cảm nghĩ của mình rõ ràng hơn, nhưng con sợ. Cha đã có thể hiểu rồi...»

Viễn cảnh đau đớn

Và bức thư kết thúc bằng một nốt nhạc đầy lo âu : ngày 6 tháng Ba, ngài sẽ phải một lần nữa trình diện tại

Quân đội, ở Napoli, và điều đó không khiến ngài vui mừng chút nào ! *«Con sẽ rời khỏi đây vào ngày 4 tháng Ba, ngài tâm sự với Cha Agostino, nghỉ lại buổi tối ở Foggia, để sáng hôm sau tiếp tục đi Napoli.»* (1/468) Không, viễn cảnh đó chẳng mấy dễ chịu, ngài đã từng chịu quá nhiều khổ sở trong doanh trại rồi !

Ngày 1 tháng Ba năm 1918, ngài cũng báo tin tương tự cho Bề trên Giám Tỉnh của mình :

«Điều con mong mỏi nhất là được đến chỗ cha, Padre Pio viết, trước khi con phải trình diện với Quân đội. Nhưng Chúa Giêsu không muốn ban cho con ân sủng đó và “Fiat !”. Con hy vọng sẽ được đến chỗ cha sau khi trở về, điều mà, nếu Chúa muốn, con cầu mong sẽ đến rất sớm.

Con sẽ phải trình diện vào sáng ngày 6 tháng này. Con sẽ rời khỏi đây cùng với Thầy Costantino, người cũng sẽ phải trình diện vào ngày 6, tức thứ Hai tới, để rời tiếp tục từ Foggia đến Napoli ngay trong buổi tối hôm đó hoặc cùng lắm là hôm sau. Xin cha cầu nguyện nhiều cho con với Chúa, để thử thách này không kéo dài và để mọi sự quy về vinh quang Thiên Chúa.

Trong linh hồn và thể xác, con đau đớn sâu sắc. Nhưng con sẽ luôn bám chặt vào những lời giải thích của cha. Con hy vọng mình sẽ không bị đè bẹp bởi cơn thử thách lớn lao này...»

Padre Pio sau đó kể với Cha Benedetto một sự việc đáng buồn :

«Với nỗi tiếc nuối, con phải cho cha biết rằng sáng nay, thầy Leone đã rời đi. Khu vực của thầy đã nhầm lẫn khi báo cho Vệ Binh Hoàng Gia ở đây rằng thầy đã bị tuyên bố là “đào ngũ” vì không đến khám sức khỏe. Tuy nhiên cha biết rõ rằng thầy ấy đã khám sức khỏe vài ngày trước lễ Giáng Sinh tại Bệnh viện Caserta, và bệnh viện này đã cho thầy trở về nơi cư trú trong khi chờ kết quả được thông báo. Đây là một sự nhầm lẫn, không có gì khó hiểu...» (1/469)

Ngay trước khi ngài lên đường, Padre Pio nhận được lời hứa cầu nguyện sốt sắng của vị Cha Agostino tốt lành : «... Trong khi chờ đợi, xin Chúa Giêsu đồng hành với con trên Con đường Thánh Giá mới, xin Người giúp con, và rồi đưa con trở về những bức tường thánh thiêng. Những lời cầu nguyện của tất cả các linh hồn thuộc về Chúa Giêsu đang đồng hành với con. Cha nhắc lại : đừng sợ cho linh hồn con. Nó vẫn hoàn toàn thuộc về Thiên Chúa, hãy tin tưởng, và như vậy là đủ...» (1/470)

Lần ở lại cuối cùng trong Quân đội

Napoli... một lần nữa !

Padre Pio không có nguy cơ nhìn thấy Napoli bằng con mắt của một du khách ! Ngài không có nguy cơ phí thời gian để chiêm ngưỡng khung cảnh tuyệt đẹp của vịnh được thống trị bởi khối núi đồ sộ của Vésuve ! Ngài cũng sẽ không xuýt xoa trước dáng hình của đảo Capri hiện lên ở đường chân trời !.. Với ngài, đó là “vùng đất xa lạ”. Đó là cách ngài đã gọi Napoli và doanh trại trong lần ở trước đây. Đó là một cái nhìn khác ! Trong ngày 6 tháng Ba, ngài gửi một bức thư ngắn cho Cha Benedetto :

«Cha rất yêu quý của con, xin Chúa Giêsu luôn ở cùng chúng ta và trợ giúp chúng ta trong giờ thử thách! Con vừa mới vượt qua cuộc khám đầu tiên trước một vị đại úy, và, tạ ơn Chúa, kết quả rất thuận lợi.

Cũng trong ngày hôm nay con sẽ nhập viện Trinità, tại khu vực Quan sát Thứ Hai, để được thực hiện các cuộc kiểm tra khác.

Chúng ta hãy cầu mong mọi việc suôn sẻ cho đến cuối cùng, và xin Chúa sớm giải thoát con khỏi sự si nhục này vượt quá sức chịu đựng yếu đuối của con.

Con không nói với cha con cảm thấy thế nào về thể chất và còn hơn nữa là về tinh thần. Cha có thể tưởng tượng được rồi.» (1/471)

Sự trợ giúp con người

Cùng ngày hôm đó, ngài viết thư cho Antonietta Vona. Người con gái thiêng liêng này, ngài đã gặp tại Napoli trong lần ở trước. Gia đình cô đã quen biết Padre Pio nhờ gia đình Morgera, những người điều hành một nhà trọ nhỏ tên “San Pasquale” trên đảo Ischia. Suốt khoảng ba mươi năm, các sơ nhà Cerase đã trú ngụ ở đó vào mùa hè. Chính qua các sơ ấy, gia đình Morgera đã quen biết Padre Pio.

Vào mùa hè năm 1917, Antonietta và em gái Celerina đã đi cùng mẹ đến trọ ở “San Pasquale”. Một ngày nọ, Antonietta, để giúp chủ nhà trọ, đã viết thư thay bà cho Padre Pio và vì con gái nhà trọ, Giuseppina Morgera, có việc đến Napoli, Antonietta đã đi cùng và nhờ vậy, họ đã có cơ hội gặp Padre Pio. Không chút do dự, và chắc chắn đã được thiên thần của ngài báo trước, như ngài vẫn thường như thế ! Padre Pio nhìn Antonietta và nói với cô : «*Chính con là người đã viết cho cha !*» Không cần nói thêm, không chỉ Antonietta mà cả gia đình cô đều trở thành những người ngưỡng mộ nhiệt thành Padre Pio và họ phó thác linh hồn mình cho ngài

chăm sóc... Họ thậm chí đã đến thăm ngài vào mùa xuân năm 1919, tại San Giovanni Rotondo, vài tháng sau khi ngài nhận các dấu thánh. Khi họ đến tu viện, Padre Pio đang ở Nhà Nguyện. Người ta gọi ngài ra và ba người khách, Antonietta, em gái Celerina và em trai Celestino, đã được bao phủ bởi hương thơm ngọt ngào, dấu chỉ cho sự hiện diện đặc biệt của Padre Pio.

Tuy nhiên, trong lần ở Quân đội trước đây, Padre Pio đã cầu xin sự giúp đỡ từ Antonietta : *«Con gái của cha, cho phép cha được gọi con như vậy, cha đã viết từ Doanh trại Sales ngày 21 tháng 9 năm 1917 - đừng chậm trễ đưa tay ra giúp đỡ một người con đáng thương của thánh Phanxicô, người đang gần như gục ngã dưới sức nặng của Thánh Giá và sự bất công của con người. Cha kêu gọi lòng bác ái của con. Người chỉ huy Trung đội của cha là trung úy Gargani, và vị bác sĩ đại úy khám sức khỏe cho chúng tôi là Giannattasio. Người đầu tiên là mẫu người quý ông điển hình, nhưng không phải như vậy đối với người thứ hai. Ông ta là một người mắc chứng thần kinh cấp độ cao. Việc phải trình diện trước ông ta khiến cha khiếp sợ. Bây giờ, cha không mong muốn gì khác ngoài việc vị tướng mà con nhắc đến có thể bảo vệ quyền lợi của cha trước vị bác sĩ đại úy này, để ông ta gửi cha đi kiểm tra chuyên sâu.»* (III/tr. 818)

Antonietta cũng quen biết giáo sư Mauro Serrano. Ngày 25 tháng 2, Padre Pio, khi báo cho cô về việc sắp rời đi đến Napoli, đã viết : *«Hãy làm ơn giúp cha xin một vài thư giới thiệu từ các ân nhân cũ của cha, đồng thời, nhờ họ viết một bức thư trực tiếp gửi cho giáo sư.»* (III/tr. 844)

Nhưng vào ngày 6 tháng 3, ngay sau khi đã qua vòng khám đầu tiên, Padre Pio báo cho Antonietta rằng ngài được gửi đi kiểm tra chuyên sâu : *«Hôm qua, cha đã đến gặp giáo sư và ông ấy bảo cha đến trình diện vào sáng nay và cập nhật cho ông ấy mọi diễn biến. Nhưng giờ làm sao đây nếu cha không thể ra khỏi chỗ này ? Hãy làm ơn tự mình đến báo cho ông ấy từ phía đó, trong khả năng của con.»*

Ngài cũng viết điều tương tự cho các chị em Ventrella, và thêm vào : *«Trong khi chờ đợi, chính các con cũng như tất cả những người thân thiết với chúng ta, đừng ngừng kêu cầu đến Thánh Tâm Thiên Chúa !»* (III/tr. 614)

Không có Thánh Lễ !...

Tại phòng khám này, mọi việc không diễn ra suôn sẻ: *«Đã ba ngày nay cha bị tước mất nguồn an ủi duy nhất còn lại giữa bao đắng cay lớn lao, cha không thể lên*

Bàn Thánh của Chúa để dâng Lễ. Đã ba ngày nay cha sốt liên tục và không có dấu hiệu giảm. Fiat Voluntas Dei semper !» (1/472) Đây hẳn là chiến lược của Chúa đang dần lộ rõ !

«Trong khi chờ đợi, chính con, cũng như Rachelina, Rosinella và tất cả những người thân yêu của chúng ta, hãy kêu nài đến Trái Tim Con và Trái Tim Mẹ vì cha, vì con nên biết điều này, Satan đang giăng bẫy độc hại để khuấy động làn nước nhằm chống lại cha. Vì vậy, hãy cầu nguyện và nhờ người khác cầu nguyện thật nhiều để công lý và sự vô tội được chiến thắng...» (III/tr. 512)

Tự do !...

«Cha rất vui mừng được chia sẻ với con ân sủng thiêng liêng mà Chúa đã ban cho cha, Padre Pio viết ngày 14 tháng 3 năm 1918 cho Antonietta Vona. Cha đã được miễn ngũ và sẽ rời khỏi đây trong vài ngày tới. Cha cảm ơn con cũng như tất cả các ân nhân đã chăm sóc cho cha. Cha sẽ luôn ghi nhớ điều đó trước mặt Chúa Giêsu. Cha không nói gì thêm vào lúc này vì cha kiệt sức.» (III/tr. 846)

Chỉ ngày hôm sau, 15 tháng 3, ngài mới báo tin vui tương tự cho cha Benedetto, đồng thời nói rõ : *«Trong vài ngày tới, người ta sẽ ký lệnh rời đơn vị của con, và*

như vậy con có thể rời Napoli với tâm hồn hết sức mãn nguyện, cầu xin đừng bao giờ phải trở lại đây nữa.»

Nhưng tại sao vẫn còn phải chờ thêm một thời gian?.. Đó là vì chiến lược của Chúa đã đem lại kết quả, nhưng Chúa Giêsu dường như còn thêm chút hài hước vào chuyện này... nếu có thể nói như vậy !... *«Cha nóng lòng được rời khỏi đây và sớm đến nơi cần đến... bởi vì cha bị đẩy rẩy cơn trùng, đến tận trên đầu...»* (1/473). Đó là lời giải thích !...

Ngài sẽ nói rõ với Cha Agostino, có lẽ vào cuối ngày hôm đó : *«Tối nay, con sẽ rời khỏi đây, và con nóng lòng được đến nơi sớm, vì con đầy rẩy cơn trùng đến tận trên đầu !»* (1/474). Vệ sinh trong bệnh viện này quả thật có phần đáng ngờ !

Trở về tổ ấm

Padre Pio đã được giải ngũ do bệnh lao phổi và ngài còn được cấp cả một khoản Lương Thương Binh. Ngày trước khi ngài được giải ngũ, Padre Pio đã trải qua một loạt các cuộc kiểm tra y tế. Sốt cao đến mức tắt cả nhiệt kế thông thường đều vỡ, và như vào tháng 1 năm trước đó, Cha Paolino phải dùng đến nhiệt kế đo nhiệt độ tã. Ngài có 48°. Các bác sĩ tất nhiên không thể hiểu nổi sao lại có một cơn sốt cao như vậy mà không kèm

theo mê sảng. Vì vậy, họ đã giải ngũ ngài với lời nói : « Chúng tôi gửi ông về chết ở nhà ! » Nhưng ngài còn sống thêm tới năm mươi năm nữa !...

Ngài dừng lại vài ngày ở Pietrelcina. « Khi được phép nghỉ, ngài về Pietrelcina, theo lời kể của Cha Ezechia Cardone. Ngài đã tống khứ những kẻ ký sinh trùng... và vài ngày sau, ngài trở lại San Giovanni Rotondo. Từ tháng 3 năm 1918, ngài không bao giờ trở lại quê hương. » Và Cha Ezechia nhấn mạnh : « Chính Padre Pio đã nói với con như vậy, khi con hỏi. »

Sự trung thực...

Trước khi rời gia đình và làng quê, Padre Pio muốn cha mình trả lại toàn bộ quần áo quân đội. Zi'Grazio đề nghị rằng ông có thể dùng chúng để làm việc trên đồng ruộng, nhưng Padre Pio đáp : « *Không, chúng không thuộc về con, phải trả lại, vì chúng không phải của chúng ta mà là của Chính phủ !* »

Sau đó, khi người ta muốn trả khoản Lương Thương Binh cùng tiền lương trễ hạn, ngài không bao giờ muốn nhận để làm của riêng. Cha ngài thúc giục ngài ký tên lên tờ thanh toán : « *Không, không, con ăn cấp của Chính phủ,* » Padre Pio trả lời, « *chúng không thuộc về con, vì con không phục vụ cho họ.* »

Nhưng khi ngài biết số tiền đó sẽ được chuyển cho lợi ích của tu viện và những thanh niên nghèo mà tu viện chăm sóc và giáo dục, ngài đồng ý ký tên vì sự vâng lời. Ngài đã được đảm bảo rằng tiền đó sẽ không vào túi riêng mình hay gia đình mình.

Cuộc ra đi khỏi Pietrelcina thật buồn... thậm chí là đau đớn. Ngài rời làng quê mà biết chắc rằng sẽ không bao giờ trở lại. Ngài rời bạn bè. Ngài rời cha mình, người đã vất vả làm việc cho ngài... ngài rời trên hết mẹ mình, người mà ngài hết mực yêu thương. Ngài đã tâm sự sau này rằng chuyến đi này đã làm ngài rất đau lòng.

Và khi vài người con tinh thần, nhiều năm sau, nói với ngài rằng họ sẽ đến thăm nơi ngài sinh ra và lớn lên, Padre Pio, nước mắt rung rung, thì thào : « *Ôi, la mia cara Pietrelcina !...* »

Làng quê yêu dấu Pietrelcina... một làng nhỏ giản dị, ẩn mình trong lòng đồi Sannio... Những túp lều nhỏ nơi những người nông dân chân chất sinh sống và làm việc... Từ làng nhỏ này, cho đến tận ngày nay, lan tỏa một hương thơm của ân sủng và thi vị thần bí vượt lên trên mọi thứ.

Padre Pio trở lại San Giovanni Rotondo vào ngày 17 tháng 3 năm 1918. « *Tối qua, cha đã trở về bóng mát của tu viện thiêng liêng, hoàn toàn được giải thoát khỏi nghĩa vụ quân sự* », ngài viết cho Ermina Gargani ngày 18 tháng 3. (III/trang 717)

Cha Paolino thở phào... Ông nhẹ nhõm, điều này thật dễ hiểu. Trong hồi ký *Memorie intorno a Padre Pio*, ông viết rằng Padre Pio đã buộc phải trở lại Naples một lần nữa. Tôi khi đó thì ở lại một mình, mang trên vai gánh nặng của các thanh niên và tu viện. Nếu sự vắng mặt của Padre Pio kéo dài lâu hơn thì sao ? Vì vậy, tôi đã cầu nguyện và làm cho mọi người cầu nguyện Chúa để Ngài giúp đỡ chúng tôi, và lần này, Chúa đã nghe lời cầu nguyện chung của chúng tôi, đặc biệt là của Padre Pio, người hơn ai hết, đã cầu xin Chúa giải thoát ngài khỏi nghĩa vụ quân sự. Trong lúc đó, với niềm vui to lớn, Cha Luigi da Serracapriola quay về phép ở San Giovanni Rotondo, lưu lại hơn một tháng, và Cha Cherubino da San Marco in Lamis cũng ở lại khoảng mười ngày. Họ đã đặt mình vào sự phục vụ của tôi và giúp tôi đối phó với những việc cần thiết lớn mà một mình tôi không thể xoay sở, nhất là trong việc trông nom những người trẻ hơn... »

Một lần nữa, Chúa đã sắp đặt mọi thứ... Và Padre Pio đã từng trải, không ít đau đớn, với thế giới tội lỗi mà chẳng bao lâu sẽ gõ cửa tòa giải tội của ngài... Chúa luôn chuẩn bị cho các dụng cụ lựa chọn của Ngài...

* * *

Niềm vui tràn ngập trong mọi trái tim ! Cuộc thử thách đã kết thúc với Padre Pio... ít nhất là thử thách của nghĩa vụ quân sự. Ngài đã trở lại sự tĩnh lặng và bình an của tu viện Đức Mẹ Ôn Phước. Giờ đây ngài là chiến sĩ của Chúa cho ơn cứu rỗi của nhiều người và tiếp tục sứ mạng cầu nguyện và hy sinh.

« Con rất thân yêu trong Chúa Giêsu Kitô, Cha Agostino viết ngày 20 tháng 3 năm 1918, xin cảm tạ Chúa Giêsu và luôn chúc tụng Ngài, vì Ngài vừa làm cho chúng ta chịu đau khổ, vừa làm cho chúng ta sống lại, vì tất cả đều để vinh quang Ngài và cho sự lành của chúng ta... »

Thật là niềm vui khi được thấy ngài được giải thoát !
« Trong bất xứng của cha, cha đã cầu nguyện, tiếp tục, có nhiều linh hồn đẹp lòng Chúa Giêsu đã cầu nguyện. Chúa muốn nhận lời chúng ta, xin tạ ơn Ngài ! » (1/475)

Sự phạm nghiêm khắc

Padre Pio đã trở lại nhiệm vụ Giám đốc linh hướng cho các cậu bé trẻ ở trường trung học Seraphique. Họ không phải là những thiên thần, còn xa lắm ! Tràn đầy sức sống, họ đôi khi gây ra không ít rắc rối, nhưng Padre Pio hiện diện ở đó, muốn giúp họ vươn lên cùng Thiên Chúa, trở thành những người đàn ông có bản lĩnh mạnh mẽ và sau này, nếu Thiên Chúa muốn, là những tu sĩ gương mẫu. Trong sự khiêm nhường, vị thầy trẻ không ngần ngại cầu xin sự trợ giúp và ánh sáng từ cha Bề trên. Những lời khuyên khôn ngoan mà ngài nhận được từ cha Bề trên sẽ rất hữu ích cho ngài. Chắc hẳn đã có một trong những lần *náo loạn đặc trưng* mà chỉ giới trẻ mới có thể bày ra, hoặc là một hành động bất tuân tập thể, hay là một sự vi phạm nghiêm trọng nội quy, không rõ chính xác; nhưng dù sao đi nữa, cha Bề trên đã viết một cách rất gay gắt và những lời của ngài vang lên thật cứng rắn...

«Cha tha thứ, và rất sẵn lòng, mọi điều mà họ đã thiếu sót trong cách cư xử của mình, cha Benedetto viết như vậy, và cha kết hợp lời xưng tội ngày thơ của họ với niềm hy vọng rằng từ nay họ sẽ thực sự muốn làm cha được an ủi.

Những thiếu sót, không làm cha sợ, nhưng cha e ngại hơn sự giả hình và sự cố tình phạm lỗi. Từ một cậu bé chỉ cố gắng tỏ ra tốt mà che giấu tội lỗi của mình, cha không thể mong đợi điều gì khác ngoài sự hư mất hoàn toàn của nó.

Cũng vậy, ta không thể hy vọng điều tốt đẹp nào từ người không cố gắng sửa mình, dù có thú nhận tội lỗi. Cha mong muốn có sự chân thành và một ý định nghiêm túc để cải thiện đạo đức.

Xin con làm ơn giúp họ hiểu rõ tư tưởng của cha. Hãy thêm rằng, đối với các học sinh thuộc “tiền tập viện” seraphique, đạo đức nhân bản đến từ giáo dục, từ sự trong sạch phong hóa và sự chuyên cần trong học tập vẫn chưa đủ. Còn cần đến lòng đạo đức tôn giáo, cần nuôi dưỡng những cảm xúc yêu thương chân thành đối với Chúa Giêsu Kitô và cần hướng tới việc trở thành những tập sinh nhiệt thành trong tương lai.

Từ đó con có thể hiểu rằng chỉ cần biết rằng một số người chỉ làm những điều không nên một cách lén lút, và chỉ tỏ ra trầm lặng, chăm chỉ khi bị giám sát. Đó là một thứ bệnh sốt nguy hiểm giết chết dần dần và phải lo sợ điều đó hơn là sự náo loạn rõ ràng và công khai.

Vậy thì con hãy không ngừng khiển trách, sửa phạt không khoan nhượng bất cứ ai mắc phải căn bệnh ấy, và khi cha thấy rằng mọi nỗ lực của mình trở nên vô ích, hãy cung cấp cho cha tên của họ để cha xử lý đúng như họ xứng đáng và thông báo cho gia đình của họ.

Cha sẽ không lâu nữa sẽ đến đó. Chính mắt cha sẽ nhìn xem ai thực sự hối cải. Khốn thay, nếu cha phát hiện ra những đứa trẻ hóa trang thành chiên non ! Cha sẽ không bị lay động bởi nước mắt, cũng không bởi những lời hứa hẹn.

Cha rất biết ơn con vì những hy sinh mà con chịu đựng để trường học hoạt động tốt, và cha cầu nguyện với Thiên Chúa để những hy sinh ấy, đối với một số người, không trở nên vô ích.» (22 tháng 3 năm 1918, 1/476)

Đó là những nguyên tắc sư phạm tốt đẹp mà Padre Pio chắc chắn đã noi theo trong sứ vụ giáo dục của ngài, bởi ngài là một người cha, nhưng vô cùng nghiêm khắc!

Lòng hiếu thảo

Ngày 20 tháng 3 năm 1918, trong lúc bày tỏ niềm vui khi thấy ngài được tự do, cha Agostino cũng đã đề lộ, qua nửa lời, nỗi xáo trộn nội tâm của mình. Trong

khi người con rất yêu dấu của ngài sẽ cử hành lễ Phục Sinh «trong bóng râm của đan viện, cùng với các anh em và con cái thiêng liêng, giữa các thiên thần của con, còn cha sẽ cử hành ở đây !...» (1/475) và những dấu ba chấm mà cha Agostino hiền hậu đã đặt ra, có thể hiểu được rất nhiều điều !

Điều đó đủ để Padre Pio hiểu ra, và một lần nữa, ngài thể hiện trái tim rộng lớn của mình, tình cảm hiếu thảo gắn bó với người cha linh hướng của ngài. Nhưng điều đó cũng đủ để giúp chúng ta hiểu rằng thử thách là thử thách, và không nên trốn tránh nó. Nó là điều Thiên Chúa muốn để thanh luyện và thánh hóa chúng ta. Nó cũng là một khía cạnh của mầu nhiệm Thập Giá, nơi chỉ có sự đau khổ mới có thể đền bù tội lỗi. Nhưng cuối cùng, đối với Thiên Chúa, không quan trọng là ai phải mang cây thập giá đó, có thể là người này hay người khác, điều cốt yếu đối với Chúa là món nợ phải được thanh toán.

Thật vậy, không nên rơi vào một sự lạc quan mù quáng nơi những người chỉ thấy nơi Thiên Chúa lòng Thương Xót của Ngài. Ngài cũng là Đấng Công Bình... và Ngài chỉ là Công Bình bởi vì Ngài là Đấng Thương Xót. Điều xấu vẫn là điều xấu, và dù được tha thứ, vẫn cần phải đền bù.

Lòng bác ái của Padre Pio vì thế đã thúc đẩy ngài xin được thay thế chịu những thử thách. Ngài thường xuyên nhận lấy những đau khổ thay cho người khác để họ được nhẹ gánh.

«Con rất đau buồn khi biết cha đang phải chịu những thử thách cực độ như thế, ngài viết ngày 25 tháng 3. Con cảm nhận nỗi khổ của cha như thể là của con. Biết rằng cha thường xuyên bị xáo trộn thúc đẩy con tự nhiên mà thưa với Chúa rằng Ngài hãy ra lệnh cho hoạn nạn nói dối phần nào những đợt tấn công dữ dội của nó, hoặc Ngài hãy gia tăng gấp bội sức mạnh nơi cha để chịu đựng Thánh Ý của Ngài một cách dịu dàng và kiên nhẫn.

Con luôn khẩn cầu hơn nữa để Ngài trút lên con những thử thách vốn dành cho cha, và để Ngài dành riêng cho cha triều thiên và phần thưởng xứng đáng với những thử thách ấy. Nhưng trong khi con cầu nguyện như vậy và ở trong nỗi buồn, con cũng cảm nhận một niềm vui thiêng liêng vì tình yêu lớn lao mà Thiên Chúa dành cho cha. Và dấu chỉ chắc chắn của tình yêu ấy chính là cơn bão tố đang đổ xuống trên đầu cha và làm cha đảo điên.» (1/477)

Nhưng xin cha Agostino đừng hoảng sợ ! Đừng tưởng rằng mình đã bị Thiên Chúa ruồng bỏ và lên án ! *«Đừng lắng nghe, đừng tin vào điều mà kẻ thù gọi lên, cũng như trí tưởng tượng của cha qua đó Satan thì thầm rằng vì những sự bất trung ẩn giấu và những thiếu sót trong sứ vụ của cha mà Thiên Chúa đang trừng phạt cha và muốn trừng phạt cho đến khi cha nhỏ bỏ chúng khỏi linh hồn mình, bởi vì điều đó hoàn toàn không đúng. Chính khi linh hồn than thở và sợ làm mất lòng Thiên Chúa, thì nó không xúc phạm đến Ngài và nó còn ở rất xa điều đó...»* (1/477)

Khi bảo đảm với cha linh hướng của mình rằng *«tình trạng tâm hồn cha là hệ quả của tình yêu dành cho Thiên Chúa và là bằng chứng của tình yêu vô song của Thiên Chúa dành cho cha»* Padre Pio đã làm gì nếu không phải là lặp lại cho cha Agostino những lời khuyên và giải thích chính ngài đã từng nhận được từ người cha ấy... Đây là bằng chứng cho thấy bài học đã được hiểu và ghi nhớ rất tốt, nhưng cũng là bằng chứng rằng Padre Pio nhận ra nơi đó sự hiện diện đích thực của Thiên Chúa đang hoạt động trong linh hồn.

Còn với chính ngài, vẫn là đêm tối, vẫn là bóng tối hoàn toàn, vẫn là thử thách, vẫn là nỗi dằn vặt không nguôi rằng mình đã bị Thiên Chúa ruồng bỏ : *«Lạy*

Chúa con, lạy Chúa con, sao Chúa nỡ bỏ con ?» đó là lời của Đức Giêsu trên đồi Canvê. Và chính Đức Giêsu ấy đang sống lại Cuộc Thương Khó và Con Hấp Hối nơi Padre Pio. Chính Đức Giêsu, qua Padre Pio, cảm nhận thực sự rằng mình bị Chúa Cha từ chối. Ngài đã trở thành tội lỗi trước mặt Ngài.

«Thưa cha, xin hãy giới thiệu con với Chúa Giêsu để con được giải thoát khỏi chính con và khỏi nỗi sợ hãi gắn liền với điều đó, Padre Pio viết cho cha Benedetto ngày 29 tháng 3 năm 1918. Nỗi sợ hãi ấy không ngừng dày vò con. Và có lẽ là có lý do, bởi vì con nghĩ rằng cuộc đời con chỉ là một sự xúc phạm không ngừng tới Thiên Chúa.

Con tin rằng các cha giải tội và chính người hướng dẫn con đã bị lừa dối về con. Và tất cả điều đó là hình phạt công bằng của Thiên Chúa. Ôi, gánh nặng ấy đối với con thật lớn lao ! Và nó càng trở nên nặng nề hơn khi con không tìm thấy nơi con sức mạnh để trở nên tốt hơn, mặc dù con đã cố gắng rất nhiều trên chính mình. Trong khi đó, con cảm thấy như Chúa đang rút dần ân sủng khỏi con và Ngài lên án con phải sống trong bóng tối như một hình phạt xứng đáng cho những bất trung của con. A ! vì bác ái, xin hãy đến cứu giúp con. Con sẵn sàng bị nhận chìm trong biển khổ và dưới sức nặng

của thử thách.» (1/479)

Padre Pio đã xin được đau khổ, ngài đã được như vậy. Ngài đã xin được chịu thử thách thay cho người khác, cho những người ngài yêu thương, lời ngài đã được nhận lời. Cha Agostino đã nhận ra sự hy sinh mà người con rất yêu dấu trong Đức Kitô đã hiến dâng cho ngài :

«Cha biết, thử thách đôi khi quá khắc nghiệt, ngài viết ngày 6 tháng 4 năm 1918, nhưng cha tin tưởng rằng cha sẽ không thiếu sự trợ giúp của Đấng không cho phép một con cá mồi nào vượt quá sức mạnh của linh hồn. Trong khi chờ đợi, con hãy cầu nguyện cho linh hồn cha. Đừng xin Chúa Giêsu chịu đau khổ thay cho cha, nhưng hãy nói với Ngài giúp cha, như vậy là đủ rồi. Đức Giêsu đã nói rằng mỗi môn đệ của Ngài phải vác thập giá của mình mỗi ngày và theo Ngài (x. Mt 16, 24). Vậy thì, chính cha cũng phải vác thập giá của mình! Fiat !»

* * *

Ngày 8 tháng 4 năm 1918, trong bức thư gửi Padre Pio, Cha Bê Trê-n-tin Dông đã trấn an ngài về những đau khổ đang đè nặng linh hồn ngài, về những giằng xé trong tâm hồn, về bóng đêm đang bao phủ ngài :

«Dù Kẻ Cầm Đồ có nói gì, và dù nó có làm gì đi nữa, thì Thiên Chúa đang thực hiện nơi con kế hoạch tuyệt vời của Người là hoàn tất sự biến hình trọn vẹn của con. Đừng tin vào những lời thì thầm và bóng tối chống đối của kẻ thù, và hãy tin chắc vào chân lý được chứa đựng trong lời tuyên bố mà cha đưa ra với đầy đủ thẩm quyền và lương tâm an toàn.

Sợ rằng mình sẽ hư mất trong vòng tay của lòng nhân lành Thiên Chúa thì còn kỳ lạ hơn một đứa trẻ sợ hãi khi đang được mẹ ôm chặt. Vậy hãy xua tan mọi nghi ngờ, mọi lo lắng. Chúng, hơn nữa, được Tình Yêu vô biên cho phép vì cùng một mục đích như cha đã nói ở trên...

Đừng vội vã quá !...

... Con làm tốt khi dâng mình làm của lễ hy sinh cho những cậu bé thân yêu ấy, nhưng hãy chờ đợi, vì chúng sẽ trải qua cuộc khủng hoảng vốn thường xảy ra trong tâm trí ở lứa tuổi ấy. Ở nơi chúng, các lỗi lầm mang tính vật chất nhiều hơn là ý thức. Khi phán đoán của chúng được phát triển và chúng có thể hiểu hết tầm quan trọng của những hành động của chính mình, chúng sẽ mở mắt và đưa ra những quyết định xứng đáng với ơn gọi của mình. Một số, than ôi, sẽ trở nên chai lì, nhưng chúng ta phải hài lòng với đa số.» (1/482)

Tình trạng thiêng liêng của ngài ngày càng trở nên phức tạp. Tội nghiệp Padre Pio không còn hiểu được điều gì nữa. Bằng mọi giá, ngài phải làm sáng tỏ một số vấn đề mới bằng cách mở lòng nói chuyện với Cha Bê Trên Tỉnh Dòng, người chịu trách nhiệm về lương tâm của ngài. Tuy nhiên, Cha Benedetto thường cư ngụ tại tu viện San Marco la Catola, nằm giữa núi non, giữa Campobasso và Foggia. Vì thế, để gặp được ngài, Padre Pio sẽ phải đến đó. May thay, Cha Agostino cũng phải qua đó vài ngày. Ngài đã xin được phép và sẽ ghé San Marco trước khi về thăm gia đình. Ngày 20 tháng 4, Padre Pio viết cho Cha Agostino :

«Con cảm thấy một nhu cầu mãnh liệt, không chỉ là được gặp lại cha, mà còn được bàn luận với cha và Cha Bê Trên Tỉnh Dòng về những vấn đề của linh hồn con.

Con thấy mình sắp trở thành một của lễ hy sinh bị đè nát dưới sức nặng của thử thách. Con không còn đủ can đảm để tâm sự trong thư từ về những nỗi đau và những cuộc chiến nội tâm của con nữa, vì con quá xa với khả năng diễn đạt những gì đang diễn ra trong con, và điều đó, ít ra là không do lỗi cố ý từ phía con.»

Sẽ không khó để ngài vắng mặt khỏi San Giovanni Rotondo vì, ngài nói, «ở đây có Cha Cherubino sẽ ở lại cho đến ngày 20 trong tháng, và ngài có thể thay thế

con trong những ngày con vắng mặt.

Tuy nhiên, con vẫn hoàn toàn chấp nhận trong trường hợp Cha Bề Trên Tỉnh Dòng không cho rằng con nên đến chỗ ngài vài ngày. Con sẽ kiên nhẫn chờ đợi chuyến viếng thăm của ngài tại đây, sẽ diễn ra trong thời gian ngắn, như ngài đã hứa với con trong một trong những lá thư của ngài.» (1/483)

Cha sẽ không để các con mồ côi !...

Ngài đã ở lại một tháng trọn tại San Marco la Catola. Điều đó, như có thể đoán trước, đã gây nên một cuộc cách mạng nhỏ nơi nhóm các con gái thiêng liêng : Cha của họ không còn ở đó nữa, ngài đã rời bỏ họ, và rồi họ sẽ trở thành gì nếu không có ngài ?... vì họ đã quen lên tu viện, trò chuyện với Cha của họ, nhận được từ ngài những lời khuyên và khích lệ. Sự vắng mặt của ngài khiến họ hoang mang.

«Các con muốn có cha luôn ở bên cạnh để cùng cha chiến đấu nhanh chóng hơn với kẻ thù linh hồn mình, cha viết ngày 17 tháng 4 năm 1918 cho các chị em Ventrella. Cha sẽ hạnh phúc biết bao nếu điều đó có thể thành sự thật ! Nhưng nếu các con không thể có cha hiện diện về mặt thể lý, hãy tin cha, về mặt thiêng liêng thì không như vậy. Cha biết các con không ít buồn

phiền vì cha rời khỏi nơi đó, nhưng hãy kiên nhẫn, một chút thời gian nữa các con sẽ lại thấy cha, rồi thêm một chút thời gian nữa các con sẽ không còn thấy cha nữa vì cha sẽ đi về cùng Cha chúng ta. Nhưng đừng để lòng các con xao xuyến, vì cha sẽ không để các con mồ côi !»

Một thập giá mới

Nhưng điều mà những cô con gái thiêng liêng tốt lành ấy không hề biết, những người đã đặt niềm tin nơi Padre Pio như một tảng đá - và họ đã đúng ! - đó là Padre Pio đang chịu một loại thử thách khác. Không chỉ ngài đang ở trong bóng đêm cho chính mình, mà ngài còn cảm thấy như đang ở trong bóng đêm cho cả người khác. Trong khi cho đến nay, ngài luôn ý thức rằng mình được Thiên Chúa soi sáng và linh hứng trong sứ mạng hướng dẫn thiêng liêng, thì giờ đây, ý thức ấy, và do đó là sự xác tín, sự an tâm, đã bị lấy đi. Ngài cảm thấy một cơn chóng mặt khủng khiếp khi nghĩ rằng không còn là Thiên Chúa đang nói qua ngài nữa, rằng dụng cụ mà ngài chỉ muốn trở thành trong tay Chúa đã hoàn toàn bị lệch lạc và hoàn toàn bất trung, và rằng vì ngài, các linh hồn sẽ hư mất, bởi ngài quý trọng các linh hồn biết bao !... Ngài nuôi dưỡng một tình yêu dịu dàng biết bao dành cho họ, nhưng cũng là một nỗi xé lòng :

nghĩ rằng, có thể, ngài đang đưa họ, dù không cố ý, đến sự hư mất.

Ngày 15 tháng 4 năm 1918, từ San Marco la Catola, ngài viết thư cho Girolama Longo, một người con gái thiêng liêng khác đã được giới thiệu cho ngài vào cuối năm 1916 bởi Nina Campanile. Trước hết, khi bắt đầu bức thư, ngài thổ lộ một nỗi băn khoăn cá nhân đang giày vò mình :

«Hãy cầu nguyện cho Mẹ tội nghiệp của cha, người đang trong tình trạng sức khỏe rất đáng buồn. Cha hy vọng rằng Chúa Giêsu sẽ còn muốn giữ bà lại sống với cha thêm một thời gian nữa...»

Nhưng đây là lý do khác : *«Sau đó, con cần đặc biệt khẩn cầu cho tinh thần khốn khổ của cha, điều mà con không thể tưởng tượng được là đang cần đến như thế nào, và con phải khẩn cầu không chỉ cho riêng cha, mà còn cho việc hướng dẫn các linh hồn mà Chúa đã giao phó cho cha chăm sóc.*

Ôi, con gái của cha, thật cay đắng khi nghĩ rằng người ta cũng sẽ phải trả lời trước mặt Thiên Chúa về những tội lỗi mà người ta đã khiến người khác phạm phải do một sự hướng dẫn bị sai lệch, hoặc về điều thiện lớn lao mà cha đã không làm cho các linh hồn vì

sự thiếu hiểu biết của mình, và xin Chúa đừng để điều đó là do sự cầu thả hay, tệ hơn nữa, do sự ác ý, dù là vô tình, của cha. A, con gái của cha, hãy cầu nguyện và cầu nguyện nhiều cho ý nguyện ấy, cùng với tất cả những người khác đang hiệp nhất với chúng ta trong cùng một tinh thần trước mặt Chúa.»

Sự thử thách này hoàn toàn mới, nhưng thực sự, Padre Pio đã không lường trước được một thập giá nặng nề đến vậy !

«Con không thể tưởng tượng nổi, ngài tiếp tục, nỗi sợ hãi này là một cái gai như thế nào đối với cha. Nó luôn cắm sâu nơi điểm cuối của linh hồn, nó khiến cha agoniser từng khoảnh khắc. Một ngàn cái chết tàn khốc nhất cũng chẳng là gì so với thập giá mới này mà Thiên Chúa đã gửi đến cho cha và sẽ theo cha đến tận cái chết, cha không ảo tưởng gì về điều đó.

Cha cũng biết rằng cái gai này sẽ chính là điều sẽ từ từ hủy diệt cha, bởi vì cha ý thức rất rõ rằng đây hoàn toàn không phải là một cơn cảm sốt : mà là một ý muốn trực tiếp của Thiên Chúa.

Về vấn đề này, thẩm quyền đã nói rõ. Mọi nỗ lực của cha đều không thể xua tan hay làm giảm bớt cái gai sắc nhọn này. Nó không để cha được tự do, dù chỉ một

khoảnh khắc. Với cái gai này trong linh hồn, mọi sự an ủi đều trở nên vô nghĩa đối với cha, mọi điều thiện đều là một cực hình, mọi công việc đều gây buồn chán, mọi sự giải trí đều là một cuộc tử đạo, ngay cả sự sống cũng trở nên nặng nề, cay đắng. Dù không muốn, cha vẫn nghĩ đến nó, vì cha không ngừng cảm nhận nó suốt ban ngày ; ban đêm, cha luôn mang nó trong tâm trí qua các giấc mơ. Khi thức dậy, đó là sự tra tấn và lo lắng đầu tiên của cha, là điều cuối cùng mà cha nghĩ đến khi thiếp ngủ.

Hỡi ôi, ai sẽ giải thoát cha khỏi thân xác chết chóc này ? Hãy nói cho Maria biết về cuộc tử đạo của cha (ở đây nói đến Maria Campanile, một người bạn của Girolama và cũng là con gái thiêng liêng của Padre Pio) - và tất cả hãy cùng giúp đỡ người Simon thành Cyrêné khốn khổ này đang vác Thập Giá cho mọi người.»

Tội nghiệp Padre Pio ! Cuộc tra tấn tinh thần phải khủng khiếp đến mức nào mới có thể khiến ngài thốt ra những lời đau xót như thế !

«Xin con tha lỗi cho cha vì đã để sự yếu đuối chiến thắng, ngài tiếp tục, khi cha phần nào giải thích cuộc tử đạo nội tâm của mình. Cha đã mang đến cho con một nỗi đau mới trong tâm hồn. Cha nài xin con đừng buồn khổ chút nào vì cha, bởi vì Chúa Giêsu sẽ ban

cho cha tất cả sức mạnh cần thiết để chịu đựng điều mà Người gửi đến. Người sẽ không lấy đi sức mạnh của cha để hiến mình cho các linh hồn khác. Đó là ý muốn của Người, và «xin vâng !» Từ tận đáy lòng, cha ban phép lành cho con và cho cả Maria - Padre Pio.» (III/tr. 1024)

Mười lăm ngày trước - tức là ngày 30 tháng 3 - trước khi rời San Giovanni Rotondo, Padre Pio đã viết một bức thư dài cho người bạn ở Foggia, Don Pietro Ricci. Padre Pio rất thân mật với ông, và trong bức thư này, ngài nói về những khó khăn mà ngài đang gặp phải : «Xin đừng ngừng khẩn cầu cho cha trước mặt Chúa, cha cũng đang làm điều đó cho con và gia đình con, để Người giải thoát cha khỏi chính mình và khỏi nỗi sợ chính đáng về sự cứu rỗi của cha, điều luôn dằn vặt cha không ngơi nghỉ. Ô, điều đó là một gánh nặng cho cha, và nó càng nặng nề hơn khi cha không tìm thấy trong mình đủ sức mạnh để trở nên tốt hơn, bất chấp mọi nỗ lực cha đã cố gắng thực hiện để trở nên như vậy...»

... Và ngài đi vào chi tiết cụ thể hơn về thử thách mới này :

«... Một cái gai khác đã cắm vào tim cha. Cha không biết phải hướng dẫn các linh hồn mà Chúa gửi đến cho cha như thế nào. Với một số người, thật sự cần đến

ánh sáng siêu nhiên, và cha không biết liệu mình có đủ tràn đầy ánh sáng đó hay không. Cha gần như mò mẫm, hành động với một chút giáo lý nhạt nhòa và lạnh lẽo mà cha đã học trong sách vở, và với chút ánh sáng nhỏ bé đến từ Đấng Tối Cao. Ai biết được các linh hồn tội nghiệp ấy có đang chịu đau khổ vì lỗi của cha hay không ! Điều duy nhất an ủi cha là ý nghĩ rằng, đối với một số linh hồn đặc biệt, cha có thiện ý và đã cầu xin ánh sáng của Thiên Chúa. Vì điều đó, cha cũng cầu xin con, bởi đức bác ái hiệp nhất chúng ta, hãy làm cho Thánh Tâm Chúa xúc động và nói cho cha biết điều gì con nghĩ về vấn đề này.» (III/tr. 514)

* * *

Padre Pio trở lại San Giovanni Rotondo vào buổi sáng ngày 16 tháng 5 năm 1918. Ngày hôm sau, 17 tháng 5, ngài đã viết một bức thư dài cho Margherita Tresca. Ngài cảm ơn cô vì những lời chúc tốt đẹp mà cô đã gửi nhân dịp lễ của ngài - ngày 5 tháng 5, lễ thánh Pie, tử đạo - và ngài đưa cho cô những lời khuyên khôn ngoan về sự tín thác hoàn toàn vào lời chỉ dẫn của cha linh hướng của cô... chính là ngài !... *«Hãy lắng nghe cha, cha nói với con trong Chúa, và cha nói với con rằng tình trạng hiện tại của con là một hiệu quả của tình yêu con dành cho Thiên Chúa và là một bằng chứng về tình*

yêu vô song mà Thiên Chúa dành cho con...» Cô cũng đang ở trong Đêm tối. Tất cả những người sống quanh Padre Pio, kể từ khi ngài đến tu viện Đức Bà Ban Ôn vào tháng 2 năm 1916, đều tiến nhanh trên nấc thang đi lên cùng Thiên Chúa. Họ, người này người kia, với một vài khác biệt nhỏ, đều trải qua những thử thách thanh luyện giống nhau, vốn là một phần của *Đường trình lên Núi Carmel*, như thánh Gioan Thánh Giá đã giải thích rất rõ ràng : «Để hiểu giáo lý này, vị Tiến sĩ người Tây Ban Nha viết, cần phải biết rằng linh hồn, trước khi đạt tới trạng thái trọn lành, thường phải trải qua hai loại đêm tối chính, mà các tác giả linh đạo gọi là những con đường thanh luyện, và ở đây chúng tôi gọi là những đêm, bởi vì trong cả hai trường hợp, linh hồn tiến bước, có thể nói như thế, trong bóng tối và trong đêm.» (*Đường lên Núi Carmel*, chương 1, khổ 1)

Và Margherita Tresca đang ở chính nơi đó...

Nhưng trong cùng bức thư, Padre Pio, chia sẻ với Margherita nỗi lo lắng vì chính bản thân ngài cũng không xứng đáng với Ân sủng của Thiên Chúa, vẫn khẳng định rằng các cha linh hướng của ngài đã lầm lẫn nghiêm trọng về ngài, nói đến sự bất lực của bản thân trong việc trở nên tốt hơn nữa, và tuyên bố rằng Thiên Chúa đã rút lại ánh sáng và ân sủng vì sự bất trung của

ngài, ngài viết :

«Giờ đây cha không biết làm sao để hướng dẫn các linh hồn mà Chúa đã trao phó và vẫn còn đang trao phó cho cha !...»

... Và ngài xin cô cầu nguyện và thậm chí hỏi ý kiến cô. Chính cô là người ngài viết cho : *«Sáng hôm qua, cha đã trở về từ San Marco la Catola, nơi cha đã ở suốt một tháng để tham khảo ý kiến của Cha Giám tỉnh và cũng là cha linh hướng của cha về những điều liên quan đến linh hồn của cha.»* (I/tr. 185)

Phản hồi đã không đến trễ ! Linh hồn Barletta, như Cha Benedetto gọi cô, đã viết cho ngài vào ngày 24 tháng 5 :

«Về sự thiếu ánh sáng siêu nhiên mà cha cảm nhận trong việc hướng dẫn đúng đắn các linh hồn đã phó thác nơi cánh tay cha và vì điều đó mà cha đau khổ vì sợ gây tổn thương cho họ, con nghĩ rằng chỉ cần có một ý hướng tốt và nghiêm túc là đủ để những linh hồn ấy nhận được sự trợ giúp cần thiết (khi họ đón nhận với thái độ thích hợp). Và hơn nữa, không đúng là cha thiếu ánh sáng siêu nhiên đó, ánh sáng ấy có đấy, chỉ là cha không cảm nhận rằng mình có nó, trong khi cha đang mang nó trong lòng và sinh nhiều hoa trái. Ánh sáng ấy

được ban xuống, nó tỏa sáng đến cả những vết thương sâu kín nhất trong linh hồn, để soi sáng và nâng đỡ họ. Chính con cảm nghiệm được điều đó trong lòng con. Về những cố gắng vô ích của cha trong việc trở nên tốt hơn (đó là sản phẩm của sự khiêm nhường sâu xa nơi cha), ai sẽ là người buộc con phải đáp lại cha ? Ước muốn và một lời «xin vâng» đơn sơ là đủ, và chúng làm gia tăng công phúc cũng như các nhân đức của chúng ta, và con còn muốn nói rằng mọi cố gắng vô ích đều là vô ích. Cha nghĩ sao ?» (III/tr. 185)

Trong chương XVI của *Đường lên Núi Carmel*, thánh Gioan Thánh Giá nói về sự tổn hại mà một số cha linh hướng có thể gây ra cho các linh hồn, vì họ không hướng dẫn các linh hồn một cách đúng đắn khi đối mặt với các thị kiến, các ân sủng và những đặc ân thiêng liêng mà các linh hồn ấy cho là mình được nhận lãnh :

«Lý do khiến tôi lúc này nói nhiều hơn về điểm này - thánh Gioan Thánh Giá viết - là do sự thiếu thận trọng mà tôi đã thấy nơi một số người hướng dẫn đời sống thiêng liêng. Họ đặt niềm tin vào những mặc khải siêu nhiên này ; họ tin chúng là tốt, đến từ Thiên Chúa, và cả hai bên, người hướng dẫn và người được hướng dẫn, đều rơi vào sai lầm lớn và cho thấy sự bất xứng. Họ xác nhận lời phán của Chúa : “Nếu người mù dắt người mù,

cả hai sẽ rơi xuống hồ.” (Mt. 15,14) Ngài không nói rằng họ sẽ rơi, nhưng là họ rơi ; bởi vì không cần phải có sự sa ngã rõ ràng trong lầm lạc thì họ mới rơi : chỉ riêng việc họ dám tự cho mình có thể hướng dẫn nhau đã là một sai lầm, và vì thế, người ta có thể nói rằng chỉ trong điều đó thôi, họ đã rơi rồi.»

Và thánh Gioan Thánh Giá, người vốn rất thận trọng - và có lý ! - với những linh hồn cho là mình có thị kiến hay mặc khải, khuyên các cha giải tội không nên lưu tâm đến điều đó. Nhưng «còn hơn thế nữa, ngài tiếp tục, khi các cha linh hướng thấy rằng những linh hồn này có những tương quan như vậy với Thiên Chúa, họ yêu cầu các linh hồn ấy nài xin Thiên Chúa mặc khải những bí mật này bí mật kia liên quan đến chính các ngài hoặc người khác ; và những linh hồn ấy đại dốt nghe theo, nghĩ rằng như thế là hợp lý để biết những điều ấy theo cách này. Chính các cha linh hướng cũng nghĩ rằng, bởi vì Thiên Chúa muốn mặc khải hay nói điều gì đó qua một phương tiện siêu nhiên, như Ngài muốn và vì mục đích Ngài định, thì cũng hợp lý để ao ước điều đó và thậm chí cầu xin Ngài.»

Chắc chắn Padre Pio đã đọc những trang sách ấy. Ngài biết rõ thánh Gioan Thánh Giá. Thật vậy, ngài còn mượn toàn bộ ngôn ngữ của *Đêm tối* từ thánh nhân...

Nhưng khi đọc chương này, hẳn là ngài không thể không nghĩ đến những câu hỏi mà Cha Benedetto và Cha Agostino đôi khi đã hỏi ngài : «Chúa Giêsu nói gì về điều đó ?...» và có lẽ cả một vài người con thiêng liêng nữa. Những «linh hồn tiến xa trong đời sống đạo» như thánh Phanxicô Salê đã gọi, và Padre Pio cũng biết thánh nhân ấy (phải chăng chính ngài đã mượn từ thánh nhân cụm từ : *phần sâu thẳm của linh hồn* ?) những linh hồn đó thật ra đã được hưởng những ánh sáng lạ lùng từ Trời Cao. Ta có thể hiểu rằng đoạn văn này trong *Đường lên Núi Carmel* đã làm ngài khiếp sợ. Và cũng rất có thể chính trang sách này là nguyên nhân, là khởi điểm, của cơn khủng hoảng thiêng liêng mới mà ngài đang trải qua...

* * *

Kể từ ngày 16 tháng 5 năm 1918, Padre Pio không bao giờ rời khỏi tu viện Đức Bà Ban Ôn ở San Giovanni Rotondo nữa.

Trong thời gian ngài vắng mặt, Cha Luigi da Serracapriola đã thay thế ngài. Giờ đây, cha có thể hoàn tất kỳ nghỉ phép quân sự của mình và trở về nơi bốn phận đang kêu gọi.

«Một lần nữa, Padre Pio và tôi, chúng tôi lại ở một mình để chia sẻ công việc trong tu viện và chủng viện, cùng nhau cố gắng cầm cự cho đến khi chiến tranh kết thúc, ngay cả khi nó còn kéo dài lâu nữa, Cha Paolino tiếp tục viết trong tác phẩm *Memorie intorno a Padre Pio* (tr. 94). Thế là trôi qua các tháng bảy, tám và chín, sau tháng sáu mà tôi đã nói đến. Sự tiêu khiển duy nhất trong cuộc sống đơn điệu của chúng tôi thời bấy giờ là thỉnh thoảng có một số anh em đồng tu là lính hay tuyên úy của San Giovanni Rotondo trở về phép để thăm gia đình, trong những ngày đó họ lên tu viện để chào Đức Mẹ Ân Sủng và ở lại trò chuyện với chúng tôi...»

Giữa tháng ba và tháng chín năm 1918...

«Thỉnh thoảng trong khoảng thời gian đó, Cha Paolino kể tiếp, Padre Pio nằm liệt giường vì đau yếu, và như mọi người có thể đoán được, công việc của tôi vì thế cũng tăng lên, bởi vì tôi còn phải chăm sóc cho ngài. Nhưng tôi sẵn sàng làm điều đó, vì tôi thấy rõ Chúa đã giúp đỡ tôi một cách vô cùng rộng lượng nhờ lời cầu nguyện của ngài.»

Và Cha Paolino bắt đầu tiết lộ vài điều tâm sự. Ngài kể lại hai sự việc mà «mỗi người có thể tự diễn giải theo ý mình», như ngài nói rõ, «tôi chỉ kể lại đúng như đã xảy ra.»

Xuất thần có nhân chứng

«Một buổi tối, khi Padre Pio đang nằm bệnh trên giường, còn tôi thì mệt mỏi hơn thường lệ vì công việc trong ngày, sau khi đọc kinh tối trong nhà nguyện với các cậu bé trong chủng viện và dừng lại với họ trong phòng ngủ, tôi vừa thấy họ ngủ hết thì tôi đi đến phòng của Padre Pio để xem ngài có cần gì không và chúc ngài ngủ ngon. Sau khi giúp ngài thay đồ, tôi ngồi lại với ngài một lúc, ngồi trên ghế dưới chân giường. Nhưng trong lúc đang nói chuyện với ngài, tôi đã ngủ thiếp đi một cách sâu đến nỗi không còn biết gì nữa !

Lúc đó đã quá nửa đêm khi tôi bị đánh thức bởi tiếng kêu lớn phát ra từ chiếc giường nơi Cha đang nằm. Vừa mở mắt ra, ban đầu tôi ngạc nhiên và đồng thời kinh ngạc khi thấy mình ở đó chứ không phải trong giường ngủ của mình. Nhưng tôi lập tức bị thu hút bởi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Padre Pio đang nằm nửa người trên giường, khuỷu tay phải tì lên gối, đầu tựa vào lòng bàn tay. Ngài thở hắt hển một cách ấn tượng, đến mức lồng ngực ngài giống như một ống bễ phồng lên và xẹp xuống, làm rung cả chiếc giường. Dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dầu đang cháy lung chừng trên tủ trong phòng, tôi nhìn thấy khuôn mặt ngài. Trông nó nhợt nhạt hơn thường lệ. Đôi mắt hé mở dường như sáng

lên. Chúng chăm chú nhìn, như thể đang nhìn thấy một cảnh tượng lôi cuốn. Trong lúc tôi đang chiêm ngắm cảnh tượng đó, Padre Pio bắt đầu nói : (cần nói thêm rằng vào thời điểm đó, ngài rất khao khát được chết để về trời) *«Vâng, Giêsu... xin ban cho con ân sủng đó. Con không thể còn ở lại trên trần gian mà không đến với Chúa...»* Một sự im lặng sâu sắc theo sau đó. Rồi ngài nói thêm vài lời nữa mà tôi không thể hiểu được vì ngài nói nhỏ. Lại im lặng hoàn toàn. Bỗng nhiên, khuôn mặt ngài sáng bừng lên và tôi nghe được vài từ : *«Là Mẹ, Đức Maria ?...»* Lại im lặng ; rồi những lời khác kèm theo một nụ cười nhẹ : *«Con thấy hình như cả hai đang trêu đùa con !»* Thêm vài giây yên lặng nữa và cuối cùng, với một nụ cười thật dịu dàng : *«Cảm ơn, cảm ơn Chúa Giêsu... Cảm ơn, Mẹ Maria !...»* Tôi nghĩ rằng mình đang chứng kiến một con xuất thần và nó đã kết thúc với những lời cuối cùng này. Thật vậy, Padre Pio lập tức trở lại trạng thái bình thường, trong khi tôi chuẩn bị trả lời nếu ngài, như thường lệ, hỏi tôi điều gì đó.

Thật vậy, ngài ngạc nhiên khi thấy tôi ở trong phòng : *«Paolino (thường thì ngài gọi tôi thân mật như vậy), cha đang ở đây à ? Sao lại thế này ?»* Tôi trả lời rằng chính tôi cũng ngạc nhiên khi thấy mình ở chỗ ngài chứ không phải trong giường của mình, nhưng tôi giải thích

rằng sự mệt mỏi của ngày hôm trước đã gây ra hiện tượng kỳ lạ này : tôi đã ngủ thiếp đi trước khi quay lại phòng ngủ. Câu trả lời của tôi làm ngài yên tâm. Sau đó, ngài hỏi tôi, đầy lo lắng : «*Nhưng cha tỉnh dậy từ lúc nào vậy ?*» - «Ồ, nếu con tỉnh dậy từ lâu rồi, thì con đã ngủ tiếp trong giường của con rồi chứ !» - «*Nhưng cha có thấy gì không, cha không nghe thấy gì trong lúc ở đây chứ ?*» Padre Pio hỏi tiếp, rõ ràng ngài đang rất lo lắng. - «Cha nghĩ gì vậy ?, tôi trả lời để kết thúc và trấn an ngài về điểm đó, cha nghĩ một người ngủ say đến nỗi không nhận ra mình không nằm trên giường thì có thể thấy hay nghe được gì chứ ?» - Cười nhẹ, tôi chào ngài, chúc ngài ngủ tiếp tốt trong phần còn lại của đêm và trở về phòng ngủ, lòng vẫn suy nghĩ về những gì đã xảy ra và những lời tôi đã nghe...»

Người ta hiểu được rằng Cha Paolino tốt bụng đã có phần nào bị ghệt thờ. Suy cho cùng, chắc chắn ngài thích chứng kiến một cơn xuất thần như đã diễn ra trước mắt, hơn là những sự quấy nhiễu ma quỷ như ngài đã chứng kiến đầy run sợ ở Foggia... khi quỷ dữ, *bằng một tiếng nổ*, đã làm ngài sợ chết khiếp ! Nhưng trong hồi ký của mình, Cha Paolino kể lại sự kiện thứ hai này. Nó xảy ra ba hoặc bốn ngày sau đó, và tội nghiệp Padre Pio vẫn còn nằm bệnh trên giường. Lúc đó vào khoảng ba giờ chiều...

Một người xuất thần vâng lời

«... Tôi bước vào phòng Cha để hỏi xem ngài thấy thế nào. Tôi thấy ngài trong tư thế giống như đêm hôm đó và hai lần tôi gọi to tên ngài, nhưng ngài không trả lời. Tôi chợt nảy ra một ý tưởng, muốn xem liệu Padre Pio có thực sự đang trong trạng thái xuất thần hay không. Tôi lặng lẽ đóng cửa lại và đi đến cuối phòng ngủ, sát cửa sổ nhìn ra thị trấn. Đến đó, tôi chỉ bằng ý nghĩ, không nói ra lời nào, tôi đã đưa ra mệnh lệnh : «Padre Pio, tôi truyền cho ngài, nhân danh sự Vâng Lời thánh, hãy trở về từ con xuất thần !» Vừa mới hình thành mệnh lệnh trong đầu thì tôi nghe thấy tiếng Padre Pio gọi tôi: «*Cha Quản lý !*» Trong lúc tôi đi băng qua hành lang, ngài tiếp tục gọi.

- «Cha muốn gì ?», tôi hỏi khi mở cửa bước đến bên giường ngài.

- «*Con muốn gì à ?*», ngài trả lời tôi, «*Cha hãy nói con nghe xem cha muốn gì chứ !*»

- «Con không muốn gì cả», tôi đáp. «Con đến đây vì cha gọi con, để xem cha có cần gì không !» Lúc đó Padre Pio nhìn tôi chăm chú và mỉm cười, nói thêm:
- «*Cha Quản lý, cha biết nhiều quá rồi đấy !*» Những lời đầy ẩn ý này giúp tôi hiểu rõ hơn điều mà tôi thực

sự muốn kiểm chứng, như tôi đã nói ở trên, đó là liệu đây có phải là một cơn xuất thần và liệu đó có phải là một cơn xuất thần thật sự. Cả hai điều đều đúng. Đó là một cơn xuất thần bởi vì, khi tôi bước vào phòng, ngài đang quá chìm đắm đến mức không trả lời hai lần tôi gọi to. Và đó là một cơn xuất thần thật sự, vì tất cả các nhà thần bí đều đồng ý rằng để biết một cơn xuất thần có thật hay không, có một dấu hiệu không thể sai lầm, đó là khi người đang trong xuất thần vâng lời và trở lại bình thường ngay khi nghe tiếng gọi của đức vâng lời. Và theo mệnh lệnh của tôi, dù chỉ là trong tư tưởng, Padre Pio đã lập tức trở lại bình thường và gọi tôi để hỏi tôi muốn gì.»

Một cú vả của quỷ !

Ngài đã có chút sợ hãi, Padre Pio, khi xuống núi từ San Marco la Catola ! Vào ngày 20 tháng 5 năm 1918, ngài kể lại sự cố trên đường cho Cha Benedetto. Ngài thú nhận rằng mình vẫn còn bị lay động đôi chút...

«Đi được nửa đường, chiếc xe hơi bị hỏng. Vì ấn tượng mà tôi đã trải qua vào lúc đó, và bởi vì chúng tôi đã phải qua đêm hoàn toàn ở vùng quê hoang vu, hệ thần kinh của tôi bị rối loạn đến mức giờ đây mới bắt đầu phục hồi lại được !» (1/487)

Khi người ta biết con đường từ San Marco la Catola đến Foggia, thì họ sẽ hiểu rằng việc phải qua đêm trong một vùng quê hoang vắng như thế là điều khá đáng sợ, đặc biệt vào thời đó khi xe hơi còn vô cùng hiếm !

Hướng về Đồi Sọ...

Padre Pio càng lúc càng tiến gần đến đỉnh Đồi Sọ. Linh hồn ngài ngày càng rối bời sâu sắc hơn, nhưng Tình yêu Thiên Chúa lại chiếm trọn ngài ngày một nhiều hơn. Một cách nghịch lý, chính Thiên Chúa dường như, trong mắt ngài, lại càng trở nên xa vời và khó tiếp cận hơn bao giờ hết, và điều đó làm ngài tan nát cõi lòng, bởi ngài cảm thấy Thiên Chúa muốn trừng phạt ngài, và đó là lý do tại sao Ngài rời xa ngài.

Một bức thư rất dài gửi cho Cha Benedetto đề ngày 4 tháng 6 - gần như là bản sao của bức thư ngài gửi Cha Agostino vào ngày hôm trước - cho chúng ta nghe thấy âm vang của tiếng kêu than trong tâm hồn ngài :

«Làm sao để kể cho cha nghe về nỗi thống khổ không cùng đang hành hạ linh hồn con ? Từ thứ Năm đến hôm nay, con cảm thấy linh hồn mình hơn bao giờ hết tràn ngập một nỗi rối bời khôn xiết. Con cảm thấy bàn tay của Chúa đang đè nặng trên con. Con cảm thấy Chúa thi thố toàn bộ sức mạnh của Người để trừng phạt con,

và như một chiếc lá bị gió cuốn bay, Người đẩy con ra xa và hành hạ con. Ôi ! Con không chịu nổi nữa rồi ! Con không thể chịu nổi sức nặng của Công lý Ngài, con cảm thấy bàn tay mạnh mẽ của Ngài đang nghiền nát con. Nước mắt là bánh ăn hằng ngày của con. Con dấn vất, con tìm kiếm Người, nhưng không thấy Người, ngoài cơn thịnh nộ của công lý Ngài...»

Và linh hồn bị hành hạ, bị nghiền nát đó kể lại chi tiết cuộc tử đạo của mình, cuộc tìm kiếm Thiên Chúa trong vô vọng, bóng tối, những đau đớn thể xác vì ngài mang những dấu thánh vô hình nhưng không kém phần đau đớn, những nỗi đau tinh thần : *«Lạy Chúa con... Ngài đã kết án con phải sống muôn đời xa mặt Ngài ?...»* Trong cuộc chiến này, điều đó có thể đoán trước được ! kẻ thù cuồng nộ, hấn lợi dụng, con mỗi có vẻ quá yếu đuối ! Và ngài tìm kiếm, tìm kiếm Thiên Chúa. *«Ôi lạy Chúa con ! Ngài đang ở đâu ?...»*

Ngài bày tỏ sự chấp nhận hình phạt mà mình xứng đáng, nhưng đồng thời, ngài muốn kết hợp trọn vẹn với tất cả những gì mà các vị linh hướng đã nói với mình, dù rằng ngài chỉ hành động bằng sức mạnh của ý chí. Ngài không cảm thấy bất kỳ xu hướng nào, không có chút cảm xúc nào... *Đêm tối* của giác quan hầu như đã hoàn tất sứ mạng của nó !

Còn lời cầu nguyện của ngài thì sao ! *«Đó là chiếc gai nhọn của nỗi đau và sự thống khổ chết người, nghĩ đến nó khiến con kinh hoàng, con không còn tìm thấy gì nữa, con không biết liệu lời cầu nguyện của con có thực sự là lời cầu nguyện hay chỉ là những lời trách móc dỗi dội mà trái tim con hướng về Thiên Chúa, vì nó quá say sưa trong đau khổ !»*

Đêm tối, đêm tối mỗi lúc một dày đặc hơn. Tỉnh thoảng, vài tia sáng «nói với tâm trí con rằng : *“Thiên Chúa ở trong điều thiện”*. Và trong tình trạng tuyệt vọng cùng cực này, nỗi sợ xúc phạm đến Thiên Chúa trở nên sắc bén hơn, vì trái tim đang *«cô đơn với những quấy rối nội tâm và bên ngoài»*, bởi kẻ thù thì lại hiện diện và rất cảm nhận được. Nhưng Thiên Chúa ở đâu ? *«Lạy Chúa con, Ngài ở đâu ?... Lạy Chúa con, lạy Chúa con... Con không còn biết nói gì khác : tại sao Ngài lại bỏ rơi con ?»*

Padre Pio khi ấy bày tỏ một sự vâng phục vô điều kiện đối với Cha linh hướng mà Thiên Chúa đã ban cho ngài làm người dẫn dắt. Ít nhất, xin người hiểu ngài, nâng đỡ ngài, hướng dẫn ngài, đỡ ngài đứng dậy ! Và ngài cầu xin : *«Xin khẩn cầu cho con sự trợ giúp từ Trời, một sự kết hợp trọn vẹn với các kế hoạch thần linh, thánh thiện và ẩn dấu, một sự vâng phục vững vàng và liên tục, một*

*sự vâng phục bằng thép đối với đức vâng lời, chiếc»
ván cứu sinh duy nhất nâng đỡ con trong một cơn bão
lớn đến thế, chiếc ván duy nhất mà con có thể bám vào
vào trong cơn đắm tàu tâm linh như thế này.*

*Thưa Cha, xin đừng nghĩ rằng con đã không làm hết
sức mình để thoát ra khỏi nhà tù này. Con đã làm một
cách vô ích, vì điều đó chỉ dẫn đến sự hủy diệt của con.
Con đã phải cam chịu nhìn thấy bóng tối bao trùm linh
hồn mình...» Mọi nỗ lực đều vô ích và ngài chỉ còn biết
khóc.*

*«Con đói, thưa Cha, con đói khát được Thiên Chúa
trở lại trong linh hồn con. Xin ban Ngài cho con, xin
cho con được no thỏa với Ngài, Đáng là sự sống của
con, là tất cả của con...» (1/488)*

Một bức thư khủng khiếp ! Những tiếng kêu xé lòng
từ một linh hồn đang tuyệt vọng tìm kiếm Thiên Chúa
mà không tìm thấy !

**«Những gì còn thiếu nơi Cuộc Thương Khó của
Đức Kitô»**

*«Caro Piuccio, Cha Benedetto trả lời ngài vào ngày
7 tháng 6, không phải là công lý, mà chính là Tình Yêu
Chịu Đóng Đinh đang đóng đinh con và muốn liên kết*

con với những đau khổ rất đắng cay của Người, không có an ủi và không có sự nâng đỡ nào ngoài những cơn thống khổ tuyệt vọng. Công lý không có gì để trả thù nơi con, mà là nơi những người khác ; và con, như một của lễ hiến tế, phải trả thay cho anh em con những gì còn thiếu trong Cuộc Thương Khó của Đức Giêsu Kitô. Đó là sự thật và là sự thật duy nhất.

Đừng mệt mỏi tìm kiếm Thiên Chúa, Ngài ở bên trong con, ở cùng con, trong những lời than thở, trong những tìm kiếm của con, ngài nói để trấn an ngài. Ngài giống như một người mẹ thúc giục đưa con nhỏ của mình đi tìm, trong khi bà đang ở ngay phía sau nó và với đôi tay, bà cố tình khiến nó tìm kiếm trong vô vọng.

Cha hiểu, than ôi, những nỗi thống khổ trong tình trạng của con. Chúng giống như những nỗi thống khổ của Hỏa ngục, nhưng con đừng lo lắng vì điều đó, đừng sợ ! Đấng dẫn vào địa ngục cũng đưa trở ra, và cùng với một vị thánh nữa !

Cha thực sự không biết nên khuyên con điều gì để xoa dịu cơn đau khổ của con... Và điều đó là vô ích, vì Đấng Toàn Năng muốn con làm của lễ toàn thiêu. Cha chỉ đơn giản khuyên con hãy noi gương Isaac trong tay Abraham và hãy hy vọng dù ngược với mọi hy vọng, cùng với cả hai người họ. Các vị tử đạo không chỉ chịu

đau khổ, mà họ còn chết trong đau đớn và chỉ gặp được Thiên Chúa sau cái chết.

Cha muốn rằng, trong cơn bão tố, con đừng kêu lên: «Lạy Chúa, xin cứu con !» để khỏi đáng bị trách: «Người hèn tin, sao lại hoài nghi ?» Vậy thì hãy để mình được nâng lên, cuốn đi, nhấn chìm trong cơn bão, bởi vì, ở tận đáy biển sâu, như ngôn sứ Giôna, con sẽ gặp được Thiên Chúa Đáng cứu độ con.

Cha nhắc lại với con rằng Thiên Chúa ở cùng con, và chính Ngài, vì yêu thương, đã treo con lên trên cây Thánh Giá khổ đau của Người !» (1/489)

Dùng lại những lời khuyên này

Padre Pio đã hiểu !... Ngày 13 tháng Sáu, ngài viết cho Maria Gargani, người cũng đang lâm bệnh : «*Linh hồn con đang ở trên Calvariô, bị đóng đinh vào thánh giá của Chúa Giêsu, giữa bóng tối và đau khổ, nhưng đừng sợ ! Sau khi đã bị đóng đinh với Chúa Giêsu, sau khi đã xuống mồ với Chúa Giêsu, con sẽ thấy ánh sáng bất diệt, và từ Calvariô, con sẽ bước sang Tabor vĩnh cửu.*

Trong khi chờ đợi - ngài tiếp tục - hãy luôn đọc lên lời “fiat” của sự phó thác tin tưởng, và hãy tận dụng

thời gian thử thách thiêng liêng này để thánh hóa bản thân cách sâu xa hơn và để cứu rỗi các linh hồn mà vì họ, Abraham đã hiến tế con. Chính vì vậy, đừng quên những lời đảm bảo của người đang nói với con nhân danh Thiên Chúa : hãy tin tưởng và hy vọng. Với đức tin và với hy vọng, con sẽ được trang bị để chống chọi trong cuộc chiến mà lòng nhân lành của Cha Trên Trời đã ném con vào. Với đức tin và với hy vọng, con cũng sẽ không thiếu đi sự thanh luyện dịu ngọt của tình yêu, tình yêu ấy luôn liên kết con mật thiết hơn với Thiên Hảo Tối Cao.»

Padre Pio hiểu rất rõ tình trạng của Maria Gargani, ngài rất quen thuộc với những thử thách này, chúng cũng đang dày xéo ngài ! Thật vậy, ngài tâm sự với người con thiêng liêng của mình : «*Cha đang ở trên thập giá, con gái à, cha đang nằm trên giường đau khổ, tâm trí đầy kinh hãi và cay đắng tột cùng. Hãy cầu nguyện thật nhiều với Chúa để thử thách này không nhấn chìm cha và nghiền nát cha mãi mãi...*

Hãy cầu nguyện thật nhiều, không phải để Chúa đưa cha xuống khỏi thập giá và khỏi bàn thờ hiến tế, vì điều đó là không thể, mà hãy cầu xin để lửa từ Trời xuống và nhanh chóng thiêu đốt lễ vật, đồng thời làm cho cha hoàn toàn quy phục thánh ý đời đời của Người...» (III/tr. 324)

Ngon lửa thiêu đốt

Cuộc tử đạo thiêng liêng của Padre Pio dường như đạt đến tột đỉnh : *«Ôi Trời ! Ôi Sự Sống ! Người đã cướp đi khỏi con một thị kiến !... Và Người chẳng biết rằng không có Người thì chính sự tồn tại của con không thể nào giữ được nữa, và con không thể sống mà không chết !* - ngài viết cho Cha Benedetto ngày 19 tháng Sáu năm 1918 - *Mọi sự đều bị thiêu đốt bởi một sức mạnh ẩn giấu, sức mạnh ấy đốt cháy ngay sau một khoảnh khắc nhẹ nhõm, tức là, sau sự thức tỉnh thoáng qua. Chính như vậy mà những lời khuyên quý báu và sự hướng dẫn bị hủy diệt, gây thiệt hại lớn hơn vì Thiên Chúa sẽ đòi con phải trả lễ về điều đó...*

... Con phải tìm thấy Thiên Chúa của con ở đâu ? Phải đặt con tim khốn khổ này ở đâu khi con cảm thấy nó bị xé toạc ra khỏi lồng ngực ? Con tìm kiếm Người cách kiên trì, nhưng con không tìm thấy. Con gõ vào trái tim của Đấng Từ Nhân Thiêng Liêng nhưng Người không trả lời. Nhưng điều này là gì ? Sự bất trung của con đã khiến Người trở nên cứng rắn đến thế sao ? Liệu con có thể hy vọng vào lòng thương xót, rằng Người cuối cùng sẽ lắng nghe tiếng kêu của con, hay con phải từ bỏ cả hy vọng ấy nữa ? Ôi Thiên Chúa, xin cho sự

ngoan cố kinh khủng của con cuối cùng cũng bị bẻ gãy! Ôi Thiên Hảo của con ! xin cho con cuối cùng yêu mến Người bằng tình yêu mà Người mong đợi, xin cho con trở về với Người sau cuộc kiếm tìm đầy áp lực và tan nát này !...

... Con gần như không còn đức tin. Con không thể cất cánh bay lên trên đôi cánh hạnh phúc của hy vọng - một nhân đức cần thiết biết bao để phó thác nơi Thiên Chúa khi cơn bão nổi lên đến tột đỉnh, và khi sự khốn khổ của con tràn đầy đến mức nghiền nát con. Con không có đức ái ! A ! Yêu mến Thiên Chúa con là hệ quả của sự hiểu biết trọn vẹn trong đức tin khó nhọc và trong các lời hứa mà linh hồn đắm mình vào đó, được tái tạo, phó thác và lại được nghỉ ngơi trong niềm hy vọng dịu ngọt. Con không có đức ái đối với tha nhân, vì điều đó là hệ quả của đức ái với Thiên Chúa, và nếu nhân đức đầu tiên thiếu vắng, nhân đức từ đó phát xuất dòng nhựa sống đến các cành, thì mỗi cành đều khô héo.»...

Ngài sẽ hoàn toàn quy phục thánh ý Thiên Chúa, dù không hiểu, dù không thấy mình đang đi đâu, chỉ vì sợ làm mất lòng Chúa. Ngài luôn trở lại điểm này. Linh hồn của ngài khao khát Thiên Chúa, ngài mòn mỏi mong chờ Cuộc Gặp Gỡ Thiêng Liêng, nhưng vì không thể nắm bắt được Thiên Chúa - Đáng Tuyệt Đối Khác

- nên ngài cho rằng đó là do sự khốn cùng, tội lỗi (tội gì vậy ?...) hay sự bất trung của mình... mà thật ra, ngài khó lòng nêu ra được danh sách cụ thể ! Đó chính là linh hồn của Padre Pio - tinh tế, rung động với tình yêu như dây đàn rung lên bởi làn gió nhẹ. Thật đáng khâm phục và cũng đầy bi thương ! Nhưng là một cảnh tượng tuyệt vời cho chúng ta, những kẻ đang chứng kiến sự khai sinh của một vị thánh.

Lá thư rất dài này ngày 19 tháng Sáu gửi Cha Benedetto đã khiến Padre Pio đỏ mặt : *«Lạy Chúa của con, con không biết phải nói sao với cha, thưa Cha, về sức chống chịu và sự cố gắng mà con đã phải dùng đến để giải thích tất cả những điều này với cha. Con đã giải thích với những nỗ lực to lớn, nhân danh Đức Vông Phục thánh thiện vốn đòi hỏi không được giấu giếm bất cứ điều gì.»*

Và rồi, một câu ngắn đầy ý nghĩa... *«Con đã phải rất vất vả để thoát khỏi nanh vuốt của Satan, và bây giờ con đang phải chịu đựng sự trả thù của hắn. Hắn liên tục tiêm nọc độc của mình vào con...»* Và Padre Pio run rẩy ; chính trong trạng thái này mà mỗi ngày ngài bước lên bàn thánh. Mỗi lần như vậy, ngài lại nghĩ mình đang phạm sự phạm thánh ! (1/490)

Đề trần an ngài, Cha Bê Trê trên một lần nữa xác nhận với ngài rằng Thiên Chúa đang hiện diện trong ngài. Ngài giống như hành khách trên một con tàu bị nhốt trong cabin, không thể thấy tàu đang tiến về phía trước, mà chỉ cảm nhận được những rung động và chấn động. Đó chính là hình ảnh mà Cha Benedetto đã sử dụng. Còn những tiếng than vãn và kêu gào, thì Chúa biết rõ, chính Người là Đấng gây nên nỗi đau ấy. Hơn nữa, Người đã không khước từ những tiếng kêu của Con mình trên Thập giá... (1/492)

Đến lượt Cha Agostino đến an ủi «người con rất yêu dấu trong Chúa Giêsu-Kitô» của mình : «Chúa Giêsu không bỏ rơi con trong những thử thách đau đớn mà linh hồn con đang vùng vẫy, ngài viết, Chúa Giêsu đang ở rất gần con hơn bao giờ hết, Chúa Giêsu kết hiệp mật thiết với trái tim con. Quả thật, những ước muốn mãnh liệt của con để tìm kiếm Người là đến từ Chúa Giêsu, những tiếng thở dài của con là từ Chúa Giêsu, những lời than thở của con là từ Chúa Giêsu. Mọi thứ trong con đều là từ Chúa Giêsu. Chính để tôn vinh Người và vì lợi ích cho con mà Người cho phép thử thách xảy ra. Chỉ cần biết như vậy là đủ cho con rồi ! Trong những lúc bị áp bức thiêng liêng nặng nề nhất, hãy đặt mình trong sự Hiện Diện Thiêng Liêng và đọc lên lời “fiat” của con...» (1/493)

Quả đúng là như thế, những lá thư mà Padre Pio trao đổi với các cha linh hướng là một sự lặp lại liên tục những điều giống nhau, những trạng thái linh hồn giống nhau, một sự kiếm tìm đầy lo âu đối với Thiên Chúa, nhưng cũng là một sự khô khan như nhau, sự im lặng bề ngoài giống nhau của Thiên Chúa. Chúng ta - những người đang đọc tất cả những điều này - không được phép chán nản, mà trái lại, phải nghĩ rằng những khoảnh khắc khủng khiếp này, Padre Pio đã thật sự trải qua... Thật là một sự tra tấn đối với linh hồn ngài !

«Hãy nói với Chúa Giêsu rằng đừng tiếp tục là một kẻ bạo chúa đối với con nữa, ngài viết cho Cha Benedetto ngày 27 tháng Bảy, nếu không con sẽ trở thành một kẻ bạo chúa đối với chính Người. Người để con phải tìm kiếm quá đổi, và vì người ta tìm kiếm Người giữa những người được tuyển chọn mà không thể gặp được, nên người ta bị cám dỗ mãnh liệt để tìm Người giữa các kẻ thù. Con cám dỗ này thật khủng khiếp để chống lại, nó dường như làm tan rã, lật đổ và đánh gục tất cả những gì mà linh hồn con, vốn đã nửa sống nửa chết, có thể gom góp lại để làm nảy sinh một tia hy vọng nhỏ nhoi khiến người ta hy vọng ngược lại mọi hy vọng !»

Padre Pio tội nghiệp còn đi xa hơn nữa, đến mức ngài dường như ghê tởm chính tình trạng thiêng liêng của

mình : *«Xin Cha hãy ngưng lại đi, thưa Cha, - ngài tiếp tục - xin ngưng lại vì lòng bác ái, đừng tiếp tục ban phát những viên ngọc quý cho con vật dơ bẩn này nữa, con vật chẳng biết sử dụng chúng, và cũng chẳng thể biết đánh giá đúng giá trị của chúng...»*

“Cảm nghiệm bản thể” mới

Bóng đêm ngày càng sâu đậm bao phủ lấy ngài, thậm chí khiến ngài *«quên cả những lời đảm bảo mà quyền bính đã ban cho mình»*. Chính trong tận cùng của đêm tối đó, ngài đã cảm nghiệm một lần đụng chạm bản thể mới. Biến cố này xảy ra vào ngày lễ Minh Máu Thánh Chúa : *«Đây là cách điều đó đã xảy ra, ngài giải thích với Cha Benedetto :*

Con nhớ rằng sáng hôm đó, vào lúc Dâng lễ trong Thánh Lễ, một hơi thở sự sống đã được ban cho con. Con thậm chí không thể diễn tả điều gì đã xảy ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó bên trong con. Con cảm thấy toàn thân rung lên. Con tràn ngập một nỗi kinh hoàng khủng khiếp và suýt nữa con đã bất tỉnh. Và rồi, là một sự bình an hoàn toàn mà con chưa từng cảm nghiệm trước đây.

Tất cả sự sợ hãi này, sự rung động và sự bình an xảy ra nối tiếp nhau không phải do thị kiến, mà là do cảm nhận về một điều gì đó đã chạm đến phần sâu kín và thâm kín nhất của linh hồn con. Con không thể giải thích cách nào khác về những gì đã xảy ra. Xin Chúa vui lòng làm cho Cha hiểu được sự việc đúng như nó đã diễn ra trong thực tại.

Trong khi đó, con đã có thời gian để hiến dâng trọn vẹn bản thân mình cho Chúa với cùng một ý hướng mà Đức Thánh Cha đã có khi ngài khuyên toàn thể Giáo Hội dâng những lời cầu nguyện và hy sinh. Vừa khi con làm xong điều đó, con cảm thấy mình bị đẩy vào một nhà tù khắc nghiệt, cánh cửa đóng sập lại sau lưng con. Con cảm thấy bị trói buộc trong những xiềng xích rất cứng rắn và lập tức cảm thấy như sắp ngất xỉu. Từ khoảnh khắc đó, con cảm thấy mình ở trong địa ngục, không hề có sự nhẹ nhõm nào, dù chỉ trong một khoảnh khắc.» (1/496)

* * *

Mặc dù linh hồn bị tra tấn khủng khiếp như vậy, Padre Pio vẫn hoạt động mãnh liệt trong sứ vụ của ngài đối với các linh hồn.

«Từ một tuần nay, con ở một mình với các cậu bé, ngài viết cho Cha Agostino ngày 29 tháng Bảy năm 1918, vì Cha Paolino đang vắng mặt, và con hy vọng ngài sẽ trở về vào tối mai. Thứ Bảy, ngài sẽ lại lên đường để đến Cesena tìm kiếm các tập sinh. Như cha thấy đây, thưa Cha, chính là thời gian vật chất mà con đang thiếu, những giờ buổi sáng, con hầu như dành trọn để nghe xưng tội. Nhưng, chúc tụng Thiên Chúa, Đấng trợ giúp con bằng Ân Sủng của Ngài !» (1/497)

Thực vậy, vào thời điểm đó, ngài đã phải đảm nhận việc điều hành trường Trung học Seraphic : *«Cha đang rất bận rộn với các kỳ thi của học sinh chúng tôi»*, ngài đã viết ngày 9 tháng Bảy cho Margherita Tresca. (III/tr. 197)

Giữa thử thách này, may mắn thay, Padre Pio biết rõ ngài có thể dựa vào sự nâng đỡ từ các người con gái thiêng liêng của mình :

«À ! con nói đúng khi nói rằng con không thể dừng đứng trước cuộc tử đạo quá đỗi tàn khốc của cha, ngài viết ngày 19 tháng Bảy cho Antonietta Vona. Nhưng phải tìm lại sức mạnh nơi Chúa, trong sự suy nghĩ dịu dàng rằng Ngài sắp đặt mọi sự với cân lượng và trật tự. Tuy nhiên, hãy tiếp tục trợ giúp cha bằng lời cầu nguyện khiêm nhường, bền bỉ và sốt sắng trước mặt

Chúa Giêsu để mọi sự được quy hướng về vinh quang của Người, về sự thánh hóa của cha và cho sự xây dựng của tha nhân. Vậy thì hãy cầu nguyện để cha không bị đè bẹp dưới một thử thách quá nặng nề và gay gắt.»
(III. 870)

Còn về lần đụng chạm bản thể trong ngày lễ Mình Máu Thánh Chúa, Cha Benedetto đã đưa ra nhận định của ngài : «Và cái gì đã xảy ra, cái gì đã có ý nghĩa gì trong lần đụng chạm thân mật vào buổi sáng lễ “Corpus Domini” ? Đó là Thiên Chúa đã chạm đến linh hồn con và làm nó run lên bằng cách ban cho nó một hơi thở sự sống, như thể với một loại tiên dược, để chịu đựng thập giá sắp đến, thế thôi !» (1/498)

Vâng, ngày càng rõ ràng hơn, trái tim của Padre Pio bị tổn thương vì tình yêu. Ngài sắp chạm đến một đỉnh cao trong đời sống của mình. Chẳng bao lâu nữa, trong vài ngày tới, ngài sẽ trải qua sự đâm thấu trái tim.

Những vết thương tình yêu mà Chúa sắp bắt đầu ghi khắc một cách hữu hình nơi người vốn không chỉ là tôi tớ của Người, nhưng còn là khí cụ của Người, thậm chí có thể nói là một *nhân tính bổ sung* cho Người - vì qua Padre Pio, Người muốn sống lại Cuộc Đời, Cuộc Khổ Nạn và Cái Chết của Người - những vết thương tình yêu ấy, do đó, là dấu chỉ không thể diễn tả được của sự ưu

ái thần linh. Chúng sâu xa hơn nhiều so với những vết thương thông thường, bởi vì chúng thấm đượm nhiều tình yêu hơn. Chúng cũng bền vững hơn, vì nơi Padre Pio, chúng sẽ không biến mất cho đến sau khi ngài qua đời.

Những vết thương ấy phát sinh chủ yếu từ sự hiểu biết sâu xa mà linh hồn ngài có về Thiên Chúa và các mầu nhiệm đức tin. Chúng tôi xin nhấn mạnh rằng đó là sự hiểu biết của linh hồn chứ không phải của *trí khôn*. Linh hồn, hay *tia lửa* của Thiên Chúa, có phần tinh túy nhất, như Padre Pio nói theo sau thánh Phanxicô Salêsiô, luôn được gắn chặt vào Thiên Chúa. Bên dưới nó, thần trí, trí khôn, có thể - và thực tế là - đang chìm trong tăm tối hoàn toàn. Thê xác, ở vị trí thấp hơn nữa, sẽ cùng chịu đựng, theo mức độ của nó, nỗi xé nát của thần trí và trí khôn, cũng như các ánh sáng dịu dàng phát xuất từ linh hồn. Chính vì vậy, *những vết thương tình yêu* đôi khi xuất hiện ra bên ngoài. Đó là những dấu chỉ thánh thiêng của Cuộc Khổ Nạn Đức Giêsu, các dấu thánh ghi khắc nơi thân thể của người đã tự hiến làm của lễ hy sinh. Chúng cũng hiện diện ở nội tâm... như sự đâm thấu trái tim...

Ngọn lửa sống động

Ánh sáng thần linh chiếu soi linh hồn sẽ thanh luyện nó và chuẩn bị nó để được kết hợp một cách mật thiết nhất với chính ánh sáng đó, giống hệt như lửa tác động trên khúc gỗ để biến khúc gỗ ấy thành chính ngọn lửa, bởi lẽ đúng là khúc gỗ cháy sẽ trở thành chính là lửa. Ngọn lửa, khi tiếp xúc với khúc gỗ, trước tiên sẽ làm khô nó, đẩy hết mọi độ ẩm ra ngoài, làm cho nhựa cây rỉ ra hết. Khúc gỗ đó rồi sẽ trở thành như than đá, đen, tối, và thậm chí xấu xí, sẽ đầy khói trong một vài lúc ; thậm chí sẽ trở nên ghê tởm vì người ta sợ chạm vào sẽ bị dơ.

Như thế, dần dần, mọi thứ trong khúc gỗ vốn không thể cháy sẽ bị loại bỏ, bị thanh trừ. Dần dần, ngọn lửa sẽ sưởi ấm khúc gỗ, ve vuốt nó từ bên ngoài, rồi đột nhiên, mà không ai biết chính xác bằng cách nào điều đó xảy ra, ngọn lửa sẽ thâm nhập vào bên trong chính khúc gỗ, vào trung tâm của nó, có thể nói là vào trái tim nó. Ngọn lửa đó sẽ thiêu đốt, sẽ nuốt trọn lấy nó, sẽ biến đổi nó cũng thành một ngọn lửa rực sáng, ngọn lửa đó sẽ tỏa sáng và sưởi ấm tất cả những ai đến gần. Nó sẽ soi sáng họ.

Vậy là đối với linh hồn thiện chí, sẵn sàng dâng hiến cho Tình yêu của Thiên Chúa trong một cử chỉ tự do, rộng lượng và, nói cho đúng, đầy tình yêu. Bởi vì chính là một sự dâng hiến tình yêu mà ta đang nói đến... Ngọn lửa thiêng liêng của tình yêu, trước khi kết hợp với linh hồn, trước khi biến linh hồn thành chính mình, sẽ trước hết thanh tẩy linh hồn khỏi mọi yếu tố trái ngược. *Ngọn lửa tình yêu* này sẽ phá hủy trong linh hồn tất cả những gì là nhân loại. Giống như gỗ trước khi trở thành lửa, linh hồn cũng sẽ trở nên đen tối, xấu xí, ô uế, ghê tởm, xấu xí hơn, dường như, so với trước đây. Linh hồn, hơn nữa, là kẻ duy nhất nhìn thấy mình trong trạng thái này. Linh hồn thậm chí có thể sợ hãi khi nhìn thấy mình trong tình trạng xấu xí này, đầy xu hướng phạm tội, hướng về tất cả những gì không phải là Thiên Chúa. Tất cả những thiếu sót này, linh hồn nhìn chúng với ánh mắt hoang mang dưới ánh sáng của sự chiêm niệm, nhưng, nghịch lý thay, ánh sáng này lại là một *ánh sáng mờ tối*. Quả thật, như Kinh Thánh nói, «không thể thấy Thiên Chúa mà không chết»... Cảnh tượng đau buồn này vạch trần cho linh hồn một thực tại buồn bã : linh hồn xứng đáng với hỏa ngục hơn, với sự từ chối của Thiên Chúa, với hình phạt của Ngài, hơn là sự thương xót và lòng tốt của Ngài. Linh hồn nghĩ rằng nó đã trở thành một vật ghê tởm đối với Thiên Chúa.

Dần dần khi linh hồn cõi bỏ và thanh tẩy bản thân, linh hồn sẽ được biến hóa thành Thiên Chúa, giống như gỗ chỉ trở thành ngọn lửa rực cháy sau khi đã là than đen, ghê tởm và xấu xí.

Nhưng cũng giống như gỗ trở nên càng lúc càng sáng rực, cho đến khi ngọn lửa bùng lên trong đó - ngọn lửa này, thực tế, dường như bắt nguồn từ chính bên trong nó - linh hồn càng lúc càng được thanh tẩy, càng lúc càng trở nên thần thánh. Thực sự, linh hồn đã được biến đổi thành Thiên Chúa. Ở một số khoảnh khắc, sự sống thiêng liêng dường như vọt ra từ chính linh hồn. Nhưng trước khi đạt tới giai đoạn cuối cùng này, phải thấy rằng, khi linh hồn vẫn ở trong tình trạng thanh tẩy này, nó cảm thấy rằng tất cả những điều tốt đẹp đã mất đi, rằng nó đầy dẫy ác tính, chỉ có những đắng cay. Oxy, tự thân, là tốt, nhưng khi nó đến với gỗ đang cháy, nó chỉ làm tăng cường ngọn lửa và, có thể nói, làm gia tăng nỗi đau đớn của gỗ.

Hãy tiếp tục so sánh của chúng ta : khúc gỗ bị ném vào lửa trở nên - như chúng ta đã nói - rực cháy và tự biến mình thành ngọn lửa sống. Nhưng nếu khúc gỗ có một kích thước nhất định, có thể sẽ xảy ra trường hợp trái tim của khúc gỗ không ngay lập tức bị ảnh hưởng bởi sự biến đổi diễn ra ở bề mặt, ở phần vỏ gỗ. Nhưng

khi nhiệt độ từ từ thâm nhập vào bên trong khúc gỗ, sự thanh tẩy, tức là sự đốt cháy, sẽ cảm nhận được và người ta sẽ nghe thấy tiếng gỗ kêu nứt và rên rỉ như thể đang chịu một nỗi đau đón mới.

Cũng vậy, *linh hồn của người bị thiêu đốt*, hoàn toàn hiến dâng cho ý muốn của Thiên Chúa, có thể có một sự biến đổi bề mặt khiến cho nó trở thành một ngọn lửa mãnh liệt, ám áp và thu hút đối với những ai đến gần. Nhiều người chỉ dừng lại ở giai đoạn này. Nhưng từ từ, sự biến đổi xâm nhập vào tận đáy tâm hồn, hay vào điểm tinh tế nhất của linh hồn, và từ đó, sẽ bắt đầu một giai đoạn thanh tẩy mới, tức là một giai đoạn đau khổ mới, cho đến khi linh hồn hoàn toàn được biến đổi thành Thiên Chúa.

Linh hồn của Padre Pio cũng đã trải qua những cơn khổ đau ghê gớm và những bóng tối dày đặc này. Linh hồn ngài cảm nhận được sự đau đớn của tình yêu Thiên Chúa một cách mãnh liệt và sâu sắc đến mức nỗi đau ấy đã khiến ngài kêu la. Thiên Chúa hiện diện ở đó, rất gần, trong chính ngài, nhưng trí tuệ của ngài không hiểu gì, nó vẫn chìm trong bóng tối. Linh hồn ngài cảm nhận tình yêu càng lúc càng mãnh liệt hơn, vì nó đang bị thiêu đốt bởi ngọn lửa thần thánh tuyệt vời này. Chính tình yêu này chỉ có thể đến từ Thiên Chúa. «Giờ đây,

tình yêu này, thánh Gioan của Thập Giá nói, càng có khả năng và sự sẵn sàng để kết hợp và làm tổn thương linh hồn, càng khi linh hồn đã chiến thắng, chịu đựng và từ bỏ mọi đam mê, để làm cho chúng mất hết mọi khoái cảm của cả trời và đất.»

Đây chính xác là những gì đã xảy ra trong tâm hồn của Padre Pio. Từng chút một, Thiên Chúa đã rút bỏ mọi cảm giác của tâm hồn ngài, và tập trung tất cả vào chính Ngài. Thiên Chúa đã trở thành đối tượng duy nhất của tình yêu của ngài, mục tiêu duy nhất trong sự tìm kiếm của ngài. Chính là như vậy, Thiên Chúa tác động vào những tâm hồn mà Ngài muốn kết hợp chặt chẽ, vào những tâm hồn mà Ngài muốn thuộc về Ngài trọn vẹn. Đó chính xác là - nhưng có ai nghĩ tới không?... - điều mà Chúa đòi hỏi khi Ngài ra lệnh : «Hỡi Israel, Yahvé, Thiên Chúa của chúng ta, là Yahvé duy nhất. Ngươi sẽ yêu mến Yahvé, Thiên Chúa của ngươi, hết lòng, hết linh hồn và hết sức lực của ngươi. Những lời này mà ta truyền cho ngươi hôm nay phải ghi khắc trong lòng ngươi !» (Đệ Nhị Luật 6, 4-7)

Tình yêu đối với Thiên Chúa là một ngọn lửa thiêu đốt. Vừa chạm vào tâm hồn, nó đã làm tâm hồn đó hoàn toàn khô cạn. Nó khát khao Thiên Chúa và, giống như người lữ khách đi lang thang trong sa mạc tìm một

nguồn nước để giải khát, tâm hồn quay đi quay lại, tìm kiếm Thiên Chúa mà không thể tìm thấy. Tuy vậy, nó rất mong mỗi được uống no say từ Nguồn Suối Thiên Chúa : «Linh hồn con khát khao Chúa, khi nào con sẽ được thấy Chúa mặt đối mặt ?..» như trong thánh vịnh 41.

Do đó, thật dễ hiểu hơn đôi chút những câu nói, - hay đúng hơn là những tiếng thở dài, - mà Padre Pio đã viết trong thư từ với các vị linh hướng của ngài. Một tâm hồn không bị thiêu đốt bởi ngọn lửa cháy bỏng của Tình Yêu Thiên Chúa khó có thể hiểu được những tiếng thở dài và những lời than vãn mà tâm hồn Padre Pio đã thốt lên. Cuộc thanh tẩy này, đối với Padre Pio, chỉ kết thúc khi ngài lên thiên đàng. Chính chúng tôi cũng đã nhận được sự xác nhận vào tháng 8 năm 1968, một tháng rưỡi trước khi ngài ra đi vào cõi vĩnh hằng. Ngài nói với chúng tôi, ánh mắt hoảng sợ của một đứa trẻ sợ hãi : *«Con yêu dấu, cầu nguyện cho cha giữ được Đức Tin !»*... Đức Tin, tức là sự tin thác tuyệt đối vào Thiên Chúa, Đấng là Cha, Đấng thanh tẩy, biến đổi và kết hợp linh hồn chúng ta với Ngài.

Chúng ta có thể hiểu rõ hơn về hiện tượng huyền bí mới này xảy ra vào buổi tối ngày 5 tháng 8 năm 1918 trong tâm hồn Padre Pio, sau những vết thương nội tâm

của tình yêu, sau những đau đớn của các dấu thánh vô hình và sự tham dự vào khổ đau của Chúa Giêsu trong cuộc Thương Khó của Ngài, đây là sự *xuyên thấu* của trái tim. Bị thiêu đốt bởi Tình Yêu Thiên Chúa, tâm hồn ngài đã bị một *nhân vật thiên quốc* tấn công, xuyên thủng đến tận sâu thẳm bằng một mũi tên lửa. Hiện tượng này đánh dấu một bước ngoặt trong hành trình huyền bí của ngài, sẽ đạt đến đỉnh điểm vào sáng ngày 20 tháng 9 khi ngài mang trên mình các vết thương chảy máu của Chúa Kitô.

Thư ngày 21 tháng 8 năm 1918

«*Cha yêu dấu của con - Padre Pio viết cho Cha Benedetto - cầu nguyện để Chúa luôn ở với Cha và Ngài ban cho Cha gặp bội phần những gì Cha đang cố gắng đem lại cho linh hồn con !*»

Ngài tiếp tục vẽ lên bức tranh quen thuộc về tâm hồn ngài, mà ngài cảm thấy ngày càng chìm sâu trong nỗi buồn, đau đớn và bóng tối : «*Mọi thứ đều lên án con - ngài nói - cái nhìn rõ ràng, thực tế, cụ thể về bản thân con xác nhận bản án không thể thay đổi mà Thiên Chúa có thể đã tuyên án đối với con !*» Ngài không còn thấy gì và chỉ có thể «*hy vọng chống lại mọi hy vọng*», như lời khuyên của vị Giám tỉnh.

«Mọi thứ đều bị thiêu rụi và phá hủy bởi một lực lượng ẩn giấu mà chắc chắn phải rất mạnh mẽ.» Ngài cảm thấy mình đang chìm dần vào vực thẳm và không biết làm thế nào để thoát ra.

Hơn nữa, ngài lại bị bệnh - một lần nữa - phải nằm trên giường : *«Ba ngày nay con phải nằm trên giường không làm gì được, và con cảm thấy nếu tình trạng này kéo dài thêm chút nữa, có lẽ con sẽ không còn gọi Cha nữa; khi sự bạo táp sẽ nhấn chìm tâm trí con và không thể làm gì được nữa, con sẽ làm gì đây ? Con tấn công mạnh mẽ và dữ dội từ mọi phía, ở mọi điểm, trên tất cả mọi thứ, nó chạm vào mọi thứ, mọi dự định, mọi khuynh hướng, mọi nhân đức đều bị thử thách.»* Ngài biết tình yêu là tuyệt vời biết bao, nhưng ngài cảm thấy mình bất lực và thậm chí không xứng đáng để đáp lại tình yêu ấy của Thiên Chúa.

«Qua ấn tượng sâu sắc và thom ngát mà Ngài để lại sau mỗi bước đi : vội vàng, con nhận ra rằng con thiếu mất một Điều Tốt vô cùng. Ôi ! sao con không thể chống lại sự bạo lực tối cao của một Chúa khôn ngoan, công bằng và nhân hậu !»

Con không tìm thấy gì để làm nhẹ cơn giận của Thiên Chúa, ngoài việc có thể làm hài lòng trái tim Ngài, và con không biết cách làm điều đó. Con thấy rằng mọi

thứ con dâng cho Ngài đều trở thành gai góc, và rằng chính con đã dâng cho Ngài những gai góc ấy, điều này không phải là ảo tưởng. Sự thật hiển hiện rõ ràng trong tất cả sự rõ ràng của nó. Con cố gắng thoát khỏi trạng thái bi thảm này, nhưng, không biết và không muốn, con bị đánh bại bởi cái ác mà con thực sự không muốn làm. Ôi! Con sẽ trốn đâu khỏi những mũi tên của Thiên Chúa, Đấng đang giáng xuống và đánh đập ?

Nhưng, đủ rồi, con sẽ ngừng kêu gào ! Thật là tốt khi im lặng đối với những ai phải im lặng và giờ đây đang ở trong tình trạng hoàn toàn tan vỡ. Con tuyệt vọng mọi thứ, nhưng không tuyệt vọng về Đấng là Sự Sống, là Sự Thật và là Con Đường. Chỉ Ngài, con xin hết thảy. Chỉ Ngài, con phó thác mình, vì Ngài đã là, và Ngài là Tất Cả đối với con...»

Ngài không còn sức lực nữa !... «Con chết đói trước bàn tiệc đầy thức ăn, con bị thiêu đốt bởi cơn khát nóng bỏng bên nguồn suối ban nước tinh khiết... Còn gì nữa?... Ánh sáng làm con mù lòa trước khi làm tan đi làn sương mù che phủ con. Làm sao điều này có thể xảy ra ? Con mệt mỏi vì không làm mệt mỏi thêm nữa người hướng dẫn con, và chỉ có sự khích lệ và sự phục tùng mới giúp con không buông xuôi hoàn toàn. Dựa vào đó, con sẽ cố gắng giải thích cho Cha hiểu những gì đã xảy

ra trong con từ tối ngày 5 và trong suốt ngày 6 tháng này. Con gặp rất nhiều khó khăn khi nói về những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đau khổ tột cùng này.

Lúc đó con đang giải tội cho các học sinh của chúng con vào tối ngày 5, khi đột nhiên con cảm thấy một nỗi khiếp sợ tột độ khi nhìn thấy một nhân vật thiên quốc hiện ra trước mắt tâm trí con. Trong tay, ngài cầm một loại công cụ giống như một thanh sắt rất dài với đầu nhọn bén, và dường như từ đầu nhọn ấy phát ra ngọn lửa.

Nhìn thấy tất cả những điều này và quan sát nhân vật này dùng sức mạnh lớn để đâm thanh công cụ vào trong linh hồn con, đó là một hành động duy nhất. Con chỉ kịp rên rỉ một chút, con cảm thấy mình sắp chết. Con bảo cậu bé rời đi vì con cảm thấy không khỏe và không còn sức để tiếp tục.

Cuộc tử đạo này kéo dài không ngừng cho đến sáng ngày 7. Con không thể mô tả được những gì con đã chịu đựng trong giai đoạn đau đớn đó. Con thấy rằng cả nội tạng của con cũng bị xé toạc và kéo giãn bởi dụng cụ ấy, và tất cả đều trở thành môi cho sắt và lửa. Kể từ ngày hôm đó, con đã bị thương đến chết. Con cảm thấy trong sâu thẳm linh hồn mình một vết thương luôn mở và khiến con đau đớn không ngừng.»

Và Padre Pio đã kết thúc lời kể của mình bằng những lời đầy thống khổ :

«Đó chẳng phải là một hình phạt mới mà Công Lý Thiên Liêng đã giáng xuống con sao ? Hãy tự mình xét xem điều đó có đúng không và liệu con có tất cả lý do để sợ hãi và sống trong nỗi thống khổ tội cùng ...»
(1/500)

* * *

Câu trả lời không đến chậm trễ. Nó rõ ràng và chính xác. Ngày 24 tháng 8, Cha Agostino nói với ngài : «Từ tối ngày 5 đến sáng ngày 7, Chúa Giêsu đã ban cho con một bằng chứng khác về tình yêu đặc biệt của Người. Vết thương thiêng liêng từ Đấng Thiên Quốc ấy là bảo chứng cho tình yêu của Thiên Chúa dành cho con.»

Và ngài nói thêm : «Con đã không suy nghĩ rằng ngày 6 là Lễ Chúa Hiện Dung sao ? Chúa Giêsu không chỉ muốn biến hình linh hồn con, mà còn muốn làm tổn thương nó bằng một vết thương mà chỉ một mình Người mới có thể chữa lành. Khi nào ? Khi nào Người muốn, và nếu Người muốn giữ nó mở ra cho đến khi Người gọi con về với Người... Fiat !» (1/501)

Về phần mình, Cha Benedetto trả lời ngài ngày 27 tháng 8 : «Tất cả những gì xảy ra trong con đều là kết quả của tình yêu. Đó là một thử thách, đó là một ơn gọi để trở thành người đồng công cứu chuộc. Vì vậy, đó là một nguồn vinh quang. Cha đặt điều này : như là điều chắc chắn và không thể nghi ngờ.

Những nỗi sợ hãi và lo lắng do kẻ thù gây ra bằng sự khoái trá tàn bạo của hắn khi hành hạ con đều bị đánh tan. Đáng Tội Cao chỉ cho phép điều đó với mục đích : mà cha đã nói với con.

Nói rằng con là một bụi gai : làm khổ Đáng Chúa đáng mến, và nhìn thấy sự bất xứng ấy như một sự thật hiển nhiên, rõ ràng, không để lại một bóng mờ nghi ngờ nào, thì đó là một lời dối trá long trọng.

... Dominus tecum ! (*Chúa ở cùng con*) chính Người, tình yêu kiên nhẫn, chịu đựng, giận dữ, bị đè bẹp, nghiền nát, bị ép trong tim, trong ruột gan, trong bóng tối đêm đen và, hơn nữa, trong nỗi cô đơn của Vườn Giêtsimani, chính Người ở cùng con, liên kết với đau khổ của con, và liên kết con vào đau khổ của Người.

Đó là tất cả ! Đó là sự thật và là sự thật duy nhất. Nỗi đau của con thậm chí không phải là một sự thanh luyện, mà là một sự kết hiệp đau thương.

Sự kiện về vết thương hoàn tất cuộc khổ nạn của con như nó đã hoàn tất cuộc khổ nạn của Đấng Yêu Dấu trên Thánh Giá. Ánh sáng và niềm vui của sự Phục Sinh sẽ đến chẳng ? Cha hy vọng vậy, nếu Người muốn như thế.

Hãy hôn bàn tay đã đâm xuyên con và thật nhẹ nhàng hãy ôm lấy vết thương ấy, một dấu ấn của tình yêu...»
(1/502)

* * *

Padre Pio đã cảm ơn Cha Bề Trên của mình về tất cả những gì ngài đã viết cho ngài. Ngài có vẻ yên tâm hơn một chút, mặc dù trong bức thư ngày 5 tháng 9, ngài lại vẽ nên bức tranh của đêm tối thiêng liêng đang ngày càng dày đặc. Có vẻ như củi chưa cháy đến tận tim, và ngọn lửa thiêng còn thấy điều gì đó cần phải thiêu rụi trước khi biến ngài thành ngọn lửa. Padre Pio lại nói về hiện tượng nhiệm mầu của sự đâm xuyên thiêng liêng, và về nỗi đau mà vết thương luôn mở và đẫm máu ấy gây ra cho ngài. vì đó là một vết thương thực sự !

«Con thấy mình chìm trong đại dương lửa - ngài viết - Vết thương đã lại được mở ra trong con chảy máu và vẫn không ngừng chảy máu. Chỉ riêng nó thôi cũng đủ khiến con chết hơn một ngàn lần. Ôi lạy Chúa con !

Và tại sao con không chết ? Hay là Người không thấy rằng chính sự sống cũng là một cực hình cho linh hồn mà Người đã làm tổn thương ? Có phải Người cũng tàn nhẫn, Người, Đấng không nghe tiếng kêu của kẻ đau khổ và không an ủi nó sao ? Nhưng con đang nói gì thế ?... Xin tha lỗi cho con, Cha ơi, con đã mất trí, con không biết mình đang nói gì. Sự đau đớn quá mức mà vết thương luôn mở gây ra cho con khiến con nổi giận ngoài ý muốn, khiến con bùng nổ và đẩy con vào cơn mê sảng, và con thấy mình không đủ sức để chống lại...»

«Trời đã đóng lại với con !»

Nhưng luôn vì sự tể nhị của tình yêu, Padre Pio tiếp tục : *«Cha ơi, xin nói rõ cho con biết, liệu những cơn bùng nổ mà con rơi vào có làm con xúc phạm đến Chúa không ? Con phải làm gì để không làm Chúa chán ghét nếu cú sốc quá dữ dội và nếu không đủ sức để chịu đựng nó ? Ôi lạy Chúa con !... Xin cho con rời bỏ cuộc sống thể xác này, nếu mọi cố gắng để sống lại từ cái chết thiêng liêng đều hoàn toàn vô ích. Con nghĩ rằng Trời đã đóng lại với con ! Mỗi nỗ lực, mỗi lời than thở đều bị bật ngược trở lại như một mũi tên để đâm chết trái tim tội nghiệp của con. Con cảm thấy lời cầu nguyện của mình chẳng mang lại ích gì...»*

... Linh hồn bị nghiền nát dưới sức ép. Nó được soi sáng rồi lại trở nên mù lòa, và đó là một sự mù lòa đau đớn đến mức chỉ người nào đã từng trải qua mới có thể chứng minh chắc chắn rằng nó tồn tại, đặc biệt là, con nghĩ, với một tâm hồn đã được đánh thức bởi thử thách và sau đó được đối diện với những tia sáng rực rỡ của sự sống thật đang lịm tắt trong nó từ khi mới sinh ra, sự đau khổ trở nên hoàn toàn không thể chịu nổi.»

Bị thương đến chết, Padre Pio còn cảm thấy đau đớn hơn nữa trước những cuộc tấn công của kẻ thù :
«Con luôn có Satan bên cạnh với những cám dỗ mãnh liệt. Con cố gắng chống lại hắn, nhưng con thấy mình không đủ sức thoát khỏi hắn với một ý chí mạnh mẽ hơn, và con sợ hắn sẽ thắng được điều gì đó, vì con luôn thấy hắn quanh quẩn bên con và hắn luôn trở lại tấn công...» (1/504)

Và trong bức thư ngài viết ngày 6 tháng 9 năm 1918 gửi Cha Agostino - nội dung gần giống như thư ngài vừa gửi cho Cha Bề Trên - linh hồn bị dày vò của Padre Pio thốt lên tiếng kêu :

«Lạy Thiên Chúa - Tình Yêu, xin cho những nghị định vĩnh cửu và công chính của Người được thành toàn trên tạo vật của Người, nhưng xin để lại cho nó sức mạnh để hy vọng ngược với mọi hy vọng !...» (1/505)

Cúm Tây Ban Nha

Vào tháng 9 năm 1918, thứ được gọi là cúm Tây Ban Nha hoành hành tại San Giovanni Rotondo, gây ra rất nhiều nạn nhân tại đó cũng như ở khắp nơi khác. Padre Pio cũng đã bị nhiễm. Ngài buộc phải nằm giường từ ngày 5 đến ngày 17 tháng 9. Một cơn sốt rất cao, như thường lệ, khiến ngài đổ mồ hôi đầm đìa. Chắc chắn là chính trong thời gian bệnh tật này mà Cha Paolino da Casacalenda, trong cuốn *Hồi Ký* của ngài, nhắc đến sự thân mật mà Padre Pio có với thiên thần hộ mệnh của mình :

«Sống với Padre Pio - ngài viết (tr. 100) - tôi đã đạt đến một mức độ thân tình nào đó với ngài, vì thế đôi khi tôi đặt vài câu hỏi để hiểu rõ hơn về những ơn lành mà Chúa đã ban cho ngài, đặc biệt là mối thân mật sâu sắc mà ngài có với thiên thần hộ thủ của mình. Ngài được thiên thần giúp đỡ trong nhiều nhu cầu thiêng liêng, vì vậy con thường đặt vài câu hỏi cụ thể về điều đó. Ngài không phải lúc nào cũng trả lời như mong muốn, vì ngài cảm thấy rất miễn cưỡng khi nói về điều đó. Tuy nhiên, đôi khi ngài cũng chiều lòng tôi và xác nhận rằng ngài yêu thiên thần hộ mệnh của mình biết bao và thiên thần của ngài cũng yêu ngài rất nhiều.

Khi chúng tôi ở lại một mình trong tu viện, vào lúc ngài đang bệnh, tôi nhận ra rằng, suốt đêm, ngài cần được giúp đỡ cho một vài nhu cầu, đặc biệt là khi ngài đổ mồ hôi. Mặt khác, tôi không thể giúp được vì, kiệt sức vì công việc rất nặng nhọc, vừa lên giường là tôi ngủ ngay một giấc sâu đến mức sáng hôm sau mới tỉnh.

Một tối nọ, khi tôi vào phòng ngài để thăm ngài, tôi nói : «Nghe này, Padre Pio, con rất sẵn lòng giúp ngài vào ban đêm, đặc biệt khi ngài toát mồ hôi, nhưng nếu ngài muốn con tỉnh dậy, hãy sai thiên thần hộ mệnh của ngài đến báo thức con !» Và vì ngài không đáp, tôi tiếp: «Chúng ta có thỏa thuận chứ ?» - «Được rồi !» ngài nói. Tôi rút về phòng ngủ, nơi các anh em đã ngủ say, và con cũng lên giường nằm. Không cần nói, vừa nằm xuống đắp chăn, tôi cũng ngủ say, quên Padre Pio, quên thiên thần hộ mệnh của ngài và những nhu cầu có thể cần giúp đỡ.

Có lẽ đã qua nửa đêm (ít nhất là tôi cảm thấy như vậy) thì bỗng nhiên tôi bị giật mạnh đến tỉnh giấc. Ngay lập tức tôi nhớ đến Padre Pio và rằng tôi phải chạy sang phòng ngài. Nhưng, hỡi ơi, sáng hôm sau tôi vẫn thấy mình trong chăn ! Quả thật mệt mỏi quá độ, giấc ngủ quá sâu khiến tôi không thể thức dậy để đến gặp Cha. Tuy nhiên tôi vẫn nhớ rõ cú giật đêm qua và tự hỏi mình

sao tỉnh giữa đêm mà không giữ lời.

Sáng hôm sau, tôi đến phòng Padre Pio và cười nói với ngài là tôi có cảm giác ai giật mình, rồi tôi tỉnh, nhưng ngay sau lại chìm vào giấc ngủ. Rồi tôi cười hỏi: «Thiên thần hộ mệnh của ngài đến giật con để làm gì, khi lại để con ngủ tiếp ?.. Thật không cần thiết, nhưng nếu tối nay ngài sai người đến, thì phải giật con đến mức con buộc phải dậy.»

Đêm sau cảnh tượng xảy ra y như vậy... và Cha Paolino lại ngủ tiếp. Không cần nói, sáng hôm sau trước mặt Padre Pio, mặt tôi xám xịt !

«Tối đến (đêm thứ ba) - Cha Paolino kể tiếp - tôi chào ngài, dặn ngài cầu thiên thần đánh thức tôi thật mạnh để có hiệu quả mong muốn, hoặc để yên tôi nếu ngài không muốn tôi phải có áy náy rồi, rồi tôi đi ngủ ở phòng chung. Khoảng vào một giờ rưỡi sáng, tôi cảm nhận bị giật mạnh đến mức lần này, tôi tỉnh hẳn, nhảy ngay ra khỏi giường và chạy ngay đến phòng Padre Pio, cầm nệm trên tay. Tới phòng ngài, tôi gõ cửa và vào hỏi: «Ngài cần gì?» - «*Con uớt sưng mồm hôi rồi - ngài đáp - xin giúp con thay đồ, con không thể tự làm được.*»

Cần lưu ý - Cha Paolino kết luận - là tôi đến đúng lúc, không quá sớm, không quá muộn, như thể tôi đã thức canh bên giường người bệnh thay vì ngủ say trong phòng.»

* * *

Và chúng ta đến đỉnh cao đòi Sọ... Chắc chắn Padre Pio đã suy ngẫm sâu sắc về mầu nhiệm Thánh Giá này. Ngài đã cử hành Lễ Suy Tôn Thánh Giá (hiện gọi là «Thánh Giá Hiển Vinh») ngay trên giường bệnh vào ngày 14 tháng 9. Đến ngày 17, tức ba ngày sau, ngài cử hành Lễ các Dầu Thánh của Thánh Phanxicô thành Assise, và vào ngày đó ngài vừa mới khỏi bệnh. Chúng ta đến ba ngày sau nữa, với chu kỳ lạ lùng và gây bối rối! - vào ngày 20 tháng 9 năm 1918; ngài cũng sẽ bị đóng đinh. Các hiệu ứng của vết thương do sự xuyên thấu sẽ trở nên mạnh mẽ hơn sau khi ngài hoàn toàn và chính thức nhận dầu thánh. Ngài sẽ giải thích với Cha Benedetto trong một bức thư ngài viết ngày 20 tháng 12.

Sự xuyên thấu là một ân sủng có thể gọi là *hiển linh thánh hóa*. Đó là *dấu ấn của tình yêu*, như Cha Benedetto đã viết. Nhưng đó là mở đầu cho Hiện tượng thánh tích, vốn là một *ân huệ đặc biệt*, bởi vì Thiên Chúa ban cho vì lợi ích của người khác. Ở Padre Pio, có thể coi đó là

kết quả logic, tiếp tục, bổ túc, sự bộc lộ ra bên ngoài của vết thương ẩn - dù mờ - của trái tim.

Đã tám năm trôi qua kể từ khi Padre Pio được kết hiệp một cách thần bí với Thánh Giá của Chúa Giêsu. Người ta còn nhớ, những dấu hiệu đầu tiên và những triệu chứng ban đầu của phép lạ xuất hiện vào mùa thu năm 1910. Đáp lại một bức thư của Cha Benedetto, vào ngày 8 tháng 9 năm 1911, Padre Pio kể lại những gì đã xảy ra trong người ngài suốt một năm, nhấn mạnh rằng một thời gian rồi, chuyện đó không tái diễn nữa, nhưng *«tối hôm qua, con đã gặp một chuyện mà con không thể giải thích hay hiểu được.»* Và ngài mô tả những vết đỏ xuất hiện ở giữa lòng bàn tay khiến ngài đau đớn khủng khiếp. Tương tự như vậy với đôi chân. Rồi, những *«dấu hiệu bên ngoài»* ấy đã biến mất.

Nhưng nỗi đau âm ỉ và bỏng rát thì chưa từng biến mất. Vào ngày 21 tháng 3 năm 1912, ngài đã viết cho Cha Agostino rằng *«từ tối thứ Năm đến sáng thứ Bảy, cũng như vào thứ Ba, đó là một bi kịch đau đớn đối với con. Trái tim, tay và chân con như bị một thanh gươm xuyên qua, đau đớn đến mức con cảm nhận được...»*

Cuối cùng *phép lạ* đã hoàn thành vào ngày 20 tháng 9 năm 1918 và kể từ đó trở đi, dấu vết ấy luôn hiện hữu.

Padre Pio cảm thấy bị nhục nhã và bối rối. Ngài tìm mọi cách để giấu kín, nhưng các con gái thiêng liêng của ngài nhận ra, các tu sĩ dòng Capucin nhận ra, Cha quản nhiệm đã báo tin cho cha Giám tỉnh. Mãi đến ngày 22 tháng 10, ngài mới vượt qua được sự bối rối lớn và kể lại với Cha Benedetto sự kiện đánh dấu một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời trần thế của ngài.

Nhưng ngài không tiết lộ ngay cho các vị linh hướng chuyện gì đã xảy ra với mình. Lá thư cuối cùng gửi Cha Benedetto là ngày 5 tháng 9. Ngày hôm sau, 6 tháng 9, ngài viết gần như y hệt cho Cha Agostino. Sau đó là một thời gian dài im lặng, như một cuộc ẩn tu khép kín mà Thiên Chúa dường như đã sắp đặt đặc biệt để ban cho Padre Pio món quà Thánh tích Thánh giá trong sự tĩnh lặng sâu xa nhất.

Padre Pio lại viết cho Cha Benedetto vào ngày 17 tháng 10 : *«Con trở lại - ngài viết - sau một thời gian rất dài im lặng, và chắc chắn cha sẽ tha thứ cho con, vì cha biết rằng lý do không phải là sự lơ là hay vô tâm, mà là sự bất khả tuyệt đối. Con cũng bị nằm liệt giường vì «con sốt Tây Ban Nha», con dịch giết chết rất nhiều người cả ở đây nữa. Thật mong muốn biết bao nếu Chúa gọi con về với Người, nhưng Người đã để con trở lại cuộc sống nghèo nàn này để chiến đấu với thời*

gian.

Con đã trải qua - và vẫn đang trải qua - những giờ phút kinh hoàng và buồn thảm. Thề xác và tinh thần làm con chết đi sống lại từng lúc !»

Ngài vẫn tìm kiếm Thiên Chúa, và Thiên Chúa dường như ngày càng xa cách hơn. «*Con khao khát hét lên và than khóc bằng giọng thật to, nhưng con quá yếu đuối và sức lực phản bội con...*»

Và vẫn là cảm giác đó : «*Cha ơi, con thấy hết mọi tội lỗi và sự bất nghĩa của mình trong toàn bộ vinh quang của nó...*» - «*Con đã không biết tận dụng những ân huệ lớn lao của Cha, và bây giờ con thấy mình chỉ bị kết án sống trong sự bất lực, khép kín trong chính mình...*»

Cuối cùng, ngài cũng hé lộ, dù chưa quá nhấn mạnh, những vết thương mà một «*nhân vật bí ẩn*» đã gây ra cho ngài và người ấy vẫn tiếp tục xuyên thủng ngài.

«*Liệu có phải hoàn toàn phải thốt lên lời «fiat» khi nhìn vào nhân vật bí ẩn đã làm con đau đớn toàn thân và vẫn tiếp tục công việc khắc nghiệt, gay gắt, sắc bén và xuyên thấu ấy không. Người ấy không cho các vết thương cũ có thời gian lành lại mà đã lại mở ra những vết thương mới với nỗi tra tấn vô cùng đối với nạn nhân*

tội nghiệp.

Ôi cha ơi, xin đến cứu con, vì lòng thương xót. Toàn thân con tràn ngập máu và nhiều lần mắt con đã phải nhìn máu chảy ra ngoài. Ôi, xin cho con thoát khỏi sự chịu đựng này, án phạt này, sự nhục nhã này, sự bối rối này !...» (1/508)

Một lần nữa, cha Giám tỉnh không đề lâu mà trả lời ngay ; hai ngày sau, vào ngày 19 tháng 10, cha viết cho ngài :

«... Con trai của cha, hãy nói hết và rõ ràng, đừng vòng vo nữa. Nhân vật kia đang làm gì ? Máu chảy từ đâu và mỗi ngày hay mỗi tuần bao nhiêu lần ? Chuyện gì đã xảy ra ở tay và chân, và như thế nào ? Cha muốn biết TẤT CẢ, từ đầu đến cuối, với mọi chi tiết, và theo sự vâng phục thánh thiện.»

Và vì Padre Pio vẫn than thở về cảnh khốn cùng của mình, cha Giám tỉnh trả lời ông : «Làm sao con có thể nói rằng Thiên Chúa xa lạ với linh hồn con khi trái tim con chảy máu vì một tình yêu rất mãnh liệt trong sự dịu dàng và rất nhẹ nhàng trong cơn dữ dội ? Và làm sao con có thể nói rằng con bị bỏ rơi nếu Người tra tấn con bằng tình yêu ?»...

* * *

Padre Pio phải vâng lời và cuối cùng cũng phải tiết lộ những gì đã xảy ra vào buổi sáng bi thương ngày 20 tháng 9 năm 1918... một tháng trước đó. Một tháng rồi đây !...

Bị đóng đinh...

«Con phải nói gì về điều cha hỏi con : làm sao con bị đóng đinh ? ngài viết ngày 22 tháng 10 năm 1918. Lạy Chúa, con cảm thấy bao nhiêu là bối rối và nhục nhã khi phải tiết lộ những gì Ngài đã thực hiện trong tạo vật khiêm nhường của Ngài !

Đó là buổi sáng ngày 20 tháng trước, trong Nhà Nguyễn, sau khi cử hành Thánh Lễ, con bỗng cảm thấy một sự nghỉ ngơi giống như một giấc ngủ nhẹ nhàng. Tất cả các giác quan bên trong và bên ngoài của con, cùng với các năng lực của linh trí, đều chìm trong một sự yên tĩnh không thể tả được. Xung quanh con hoàn toàn im lặng. Ngay sau đó, một sự bình an lớn tràn ngập, và con buông thả hoàn toàn trong sự tước đoạt mọi thứ. Có một sự ngưng nghỉ trong chính sự đồ nát (Có lẽ đây là trạng thái linh hồn thực sự mà ngài nghĩ). Tất cả diễn ra trong chớp mắt.

Và khi điều đó đang xảy ra, con thấy trước mặt mình một nhân vật bí ẩn, giống hệt người mà con đã thấy vào tối ngày 5 tháng 8, chỉ khác ở chỗ : tay, chân và cạnh sườn người ấy đang rỉ máu.

Cảnh tượng đó khiến con kinh hoàng, và những gì con cảm nhận lúc đó thì con không thể diễn tả cho cha nghe được. Con cảm thấy như sắp chết, và con đã chết nếu Chúa không can thiệp để giữ cho con tim con còn đập mạnh trong lồng ngực. Người ấy biến mất khỏi tầm mắt con, và con nhận ra tay, chân và cạnh sườn của mình bị đâm thủng và rỉ máu ! Hãy tưởng tượng nỗi đau mà con đã trải qua lúc đó và vẫn phải chịu đựng gần như hàng ngày.

Vết thương ở tim chảy máu liên tục, nhất là từ thứ Năm đến thứ Bảy. Cha ơi, con chết đi vì đau đớn bởi sự tra tấn và sự nhục nhã con chịu trong thâm sâu tâm hồn. Con sợ mình sẽ chết mất máu nếu Chúa không nghe được tiếng rên xiết của trái tim tội nghiệp này và ngưng lại việc tra tấn đó. Chúa Giêsu, Đấng thật nhân từ, liệu có ban cho con ơn này không ?

Ngài có lấy đi ít nhất sự nhục nhã mà con chịu đựng vì những dấu hiệu này không ? Con sẽ cất tiếng kêu lên với Ngài và không ngừng van xin rằng Lòng Thương Xót của Ngài đừng để con mất đi sự tra tấn hay nỗi đau,

vì điều đó dường như không thể được, và con cảm thấy một ý muốn say mê trong đau khổ, nhưng xin Ngài hãy lấy đi những dấu hiệu bên ngoài khiến con xấu hổ và nhục nhã không thể tả nổi và không chịu đựng được.

Nhân vật mà con muốn nói đến trong lá thư trước chính là người mà con đã nói với cha trong một lá thư khác, và con đã thấy ngày 5 tháng 8. Người ấy tiếp tục việc hành hạ không ngừng nghỉ, mang đến một nỗi đau kinh khủng cho linh hồn con. Con cảm nhận bên trong mình một tiếng gầm rì rào liên tục như thác nước đang đổ máu. Lạy Chúa ! Hình phạt công bằng và sự xét xử của Ngài đúng đắn, nhưng cuối cùng xin hãy thương xót con. «Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me !» (Lạy Chúa, xin đừng quở trách con trong cơn giận dữ của Ngài, và đừng trừng phạt con trong cơn thịnh nộ !) (x. Tv 6, 2)

Cha ơi, bây giờ cha đã biết hết những gì xảy ra trong tận đáy lòng con, xin đừng bỏ qua lời an ủi gửi đến con giữa nỗi cay đắng tàn khốc và khắc nghiệt này...» (1/510)

* * *

Còn gì để thêm vào một bức thư như thế ? Người ta dễ dàng tưởng tượng được tình trạng của Padre Pio lúc đó.

Tra tấn về thể xác, chắc chắn, và dễ hình dung, nhưng khó mà đo lường được nếu chưa từng chịu đựng những cơn đau ấy ! Nhưng còn là tra tấn về mặt tinh thần. Giờ đây, ngài đã ở trên Thánh Giá, bị đóng đinh cùng với Chúa Giêsu, chia sẻ những đau khổ giống Đấng Cứu Chuộc. Ôn gọi của ngài nay đã rõ ràng hơn bao giờ hết; ngài phải là một đáng đồng chuộc tội. Theo đúng nghĩa trọn vẹn, Đức Giêsu đã trở lại sống lại Cuộc Thương Khó đau đớn trong con người của người tôi tớ trung thành.

Nhưng người *bí ẩn* mà Padre Pio nói đến là ai ? Một số tác giả từng cho rằng đó là một thiên thần. Thực ra không phải vậy : Padre Pio đã tiết lộ trong một lần tâm sự với Don Giuseppe Orlando, đồng hương Pietrelcina, người từng hỏi ông cách thức mà ông được ban ơn dấu thánh tích.

«Con đang ở Nhà Nguyện để làm lễ Tạ Ôn trong Thánh Lễ, Padre Pio giải thích. Con cảm thấy mình nhẹ nhàng được nâng lên một điều gì đó vô hạn đang lớn lên mãi và làm con tràn đầy niềm vui khi cầu nguyện. Càng cầu nguyện, niềm sung sướng càng tăng lên. Bỗng nhiên, một ánh sáng chói lòa chiếu vào mắt con và giữa ánh sáng ấy, con thấy Đức Kitô với các vết thương của Ngài. Ngài không nói gì với con... rồi Ngài biến mất.

Khi con tỉnh lại, con thấy mình đang nằm trên mặt đất, bị thương. Tay, chân, tim chảy máu và đau đớn đến nỗi không còn sức để đứng dậy. Con bỏ lê từ Nhà Nguyễn đến phòng mình qua hành lang dài...»

Padre Pio phải làm gì trong tình trạng đó ?... Ngày 16 tháng 11 năm 1918, Cha Benedetto đã viết cho ngài, trong đó có những lời :

«Con hỏi cha, con phải làm gì trong hoàn cảnh hiện nay, và cha trả lời rằng không có cách nào khác ngoài việc «để mọi chuyện xảy ra», ngay cả khi con không muốn «để mọi chuyện xảy ra»...» (1/512)

Và Padre Pio đã để mọi chuyện xảy ra suốt năm mươi năm ! Bởi khi ngài đạt đến đỉnh cao của sự hoàn hảo trong đời sống nội tâm, thánh nhân dường như gần như bị buộc phải hòa nhập, cả về thể xác, với hình ảnh cao cả của Đức Kitô. Kitô giáo trọn vẹn không gì khác chính là cái chết thần linh này. Rất ít người đạt được, vì rất ít người hoàn hảo. Mọi thứ đều là vấn đề của tình yêu. Padre Pio từng nói : «*Tutto è scherzo d'amore !*» Tất cả chỉ là trò đùa của tình yêu !... Đó chính là chìa khóa giải mã dấu thánh tích của Padre Pio...

Các dấu thánh tích

Đây không hề là một thứ trang trí ! Đây là những vết thương sâu dường như do những chiếc đinh khổng lồ đâm vào bàn tay và bàn chân, cùng một vết rạch dài bảy mươi centimet ở bên hông. Một vết rạch khác dài gần ba centimet rưỡi cắt ngang vết đầu tiên theo hình chữ thập... vì ở Padre Pio có hai vết thương ! Từ những vết thương này liên tục chảy ra máu động mạch tươi và thơm ngát. Đó là nguyên nhân khiến Padre Pio phải chịu những cơn đau không thể chịu nổi.

Chúng ta tạm thời ngưng việc xem xét cuộc đời của Cha qua những lá thư ngài đã viết và tiết lộ linh hồn ngài, vì - như đã nhận thấy - chúng ta không muốn biến công trình của mình thành một tuyển tập những giai thoại và sự kiện phi thường đã điểm xuyết cuộc đời ngài. Đã có rất nhiều sách nói về điều đó rồi. Mục đích của chúng ta là nhằm trình bày bản chất sâu xa của linh hồn vĩ đại, tráng lệ, đặc ân ấy, linh hồn mà chúng ta đã có vinh dự lớn được biết và thân quen.

Chúng ta sẽ trở lại với các lá thư này sau. Nhưng để giúp ta có thể hiểu rõ hơn hiện tượng thần bí của việc có dấu thánh tích, trước khi gặp các sự kiện và những lần viếng thăm theo đúng thời điểm của chúng,

cần nói về các cuộc khám nghiệm lâm sàng do các bác sĩ được quyền hạn cử đến với Người Có Dấu Thánh tại Gargano.

Bác sĩ Festa

Bác sĩ Festa, người đã có dịp nhiều lần kiểm tra những vết thương này, mô tả như sau : «Tổn thương giải phẫu có hình dạng gần như tròn, với bờ sắc nét, có đường kính hơn hai centimet một chút... các tổn thương được phủ bởi một lớp hoại tử màu nâu đỏ... Thỉnh thoảng, lớp hoại tử này bong ra trước tiên ở quanh mép, rồi từng chút một về phía trung tâm, cho đến khi nó rơi hoàn toàn và lúc đó tổn thương hiện rõ trong mọi chi tiết, màu nâu đỏ và vẫn còn chảy máu...»

Những vết thương này đã mở suốt nửa thế kỷ trở lên. Chúng không bao giờ trở nên nghiêm trọng hơn, không bao giờ lành lại mặc dù khoa học đã cố gắng điều trị như những vết thương bình thường.

Và bác sĩ Festa nhấn mạnh : «Chúng không phải kết quả của một sang chấn bên ngoài. Chúng cũng không phải do bởi các chất hóa học có tính kích thích mạnh như người ta từng cho là. Vì thế, không phải tự nhiên, cũng không phải khoa học có thể tạo ra sự thay đổi nhỏ nhất nào cho chúng.

* * *

Bác sĩ đầu tiên đã khám những vết thương này vào năm 1919 là bác sĩ Romanelli, từ Barletta, một người bạn thân thiết của Cha Benedetto và Cha Agostino. Ông đã đến điều tra và kiểm tra đến năm lần. Kết luận vẫn luôn là : «Những vết thương không phải là nông và không có hiện tượng viêm nào.»

Giáo sư Bignami, đến từ Rome, đã cố gắng giải thích nguồn gốc khoa học của chúng. Ông rất ấn tượng với cuộc gặp gỡ Padre Pio, tin chắc ngài có sự cân bằng tâm thần hoàn hảo, nhưng «vì tôn trọng khoa học», ông đã áp dụng một phương pháp điều trị nhằm làm lành nhanh các vết thương... Ông thậm chí còn đóng dấu lên các băng gạc để ngăn bất kỳ ai chạm vào vết thương. Nhưng vài ngày sau, khi ông gỡ dấu, ông thấy gì ? Các vết thương vẫn nguyên vẹn và vẫn chảy ra máu tươi, sáng, thơm ngát... như trước !

Vậy thì đây không phải là sự giả tạo. Padre Pio quá nghiêm túc và đạo đức để có thể bị nghi ngờ điều đó! Cũng không phải là tự thôi miên, vì những phương pháp như thế chưa từng tạo ra những vết thương tồn tại nguyên vẹn suốt năm mươi năm.

Đối với khoa học, các dấu thánh tích của Padre Pio vẫn là một bí ẩn.

Bác sĩ Festa được gọi đến để khám lại các tổn thương của Padre Pio. Ông được Tổng quản Tỉnh Dòng Capucin mời đến. Ông đến San Giovanni Rotondo vào tháng 10 năm 1919. Ông là người không tin thần linh và rất quyết tâm chứng minh trò bịp nếu có thể.

Ông đã nhiều lần khám kỹ các vết thương, thậm chí sau vài năm. Dù mang tâm lý hoài nghi, duy vật và không tin, ông đã có công chấm dứt mọi tranh cãi. Ông tuyên bố các dấu thánh tích của Padre Pio không thể và sẽ không bao giờ có lời giải thích khoa học, vì chúng vượt ngoài mọi quy luật của tự nhiên.

Ông cũng kết luận tương tự về các cơn sốt rất cao mà thỉnh thoảng Padre Pio phải chịu. Có lúc sốt lên tới, như chúng ta đã biết, 48 độ, thậm chí, theo Cha Paolino, là 52 độ !.. đủ để làm vỡ tất cả các nhiệt kế. Nhưng khi bị sốt cao như vậy, Padre Pio chịu đau đớn tột cùng như thể xương ngài bị thiêu đốt (vì 52 độ thực sự rất nghiêm trọng !), như thể các dây thần kinh bị xé toạc, và ngài có một độ nhạy cảm đau đớn đến mức không thể chịu được sự tiếp xúc với ga trải giường.

Sau đó, bác sĩ Festa muốn gặp Padre Pio cùng với bác sĩ Romanelli. Kết quả là một tuyên bố đủ để loại trừ mọi nghi ngờ : «Năm tôn thương quan sát thấy trên Padre Pio thực sự phải được xem là những tôn thương thật sự của mô, với tính bền vững, đặc điểm giải phẫu bệnh kỳ lạ, khả năng liên tục chảy ra máu tươi, thom ngát, vị trí phù hợp với những nơi trên cơ thể mà Đức Chúa đã dâng hiến để chịu hiến tế tối thượng trên Thập Giá, có thể là một bí ẩn, nhưng chỉ đối với người nào, mặc dù được tự nhiên trình bày những chân lý rộng lớn, lại không thể vươn tới những tổng hợp vĩ đại của tôn giáo và đức tin.» (Festa, tr. 180)

Thật thừa khi phải thêm rằng chính bác sĩ Festa ấy, sau khi hoàn toàn được hoán cải, đã trở thành một người con thiêng liêng sốt sắng của Padre Pio và là một tín hữu sốt sắng.

Padre Pio đã chấp nhận tất cả những cuộc thăm khám và kiểm tra mà người ta buộc ngài phải chịu đựng, cho đến khi chúng bị cấm bởi nhà chức trách Giáo hội. Ngài chấp nhận việc người ta bàn luận, thậm chí nghi ngờ về Ân Huệ mà Thiên Chúa đã ban cho ngài, những vết thương giống như của Đấng bị đóng đinh trên đồi Golgotha, bởi vì ngài biết rõ rằng có rất nhiều người không thể nào hiểu được điều đó. Biết bao đau khổ

ngài đã phải chịu đựng vì sự hẹp hòi và thiếu đức tin của những người được cử đến để kiểm tra ngài nhân danh khoa học : « *Không phải khoa học - ngài nói - có thể mặc khải Đấng Hằng Hữu và những gì Người thực hiện, khoa học, dù lớn đến đâu, vẫn luôn là một điều nghèo nàn so với mẫu nhiệm vĩ đại của Thiên Tính.* »

« Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết việc họ làm ! » chính Chúa Giêsu đã nói như thế. Với giáo sư Bignami, người một ngày kia hỏi ngài : « Thưa Cha, tại sao những vết thương này lại xuất hiện ở đây (ông ta chỉ vào tay và chân) mà không phải ở những phần khác trên cơ thể ? », Padre Pio trả lời một cách cộc lốc và khô khan : « *Đúng hơn là ông, người của khoa học, hãy nói cho tôi biết tại sao chúng lại phải xuất hiện ở chỗ khác chứ không phải ở đây !* »

« Ta đã ban cho con những dấu thánh của Cuộc Khổ Nạn của Ta - Chúa Giêsu nói với thánh Phanxicô Assisi - để con trở thành người loan báo của Ta. »

* * *

Người nào không thể thoát ra khỏi thế giới vật chất, không thể nâng tâm trí mình lên, không thể hiểu những điều thiêng liêng, thì cũng không thể hiểu được các dấu thánh mà Chúa Giêsu đã in trên khí cụ của Người. Đối

với họ, đó chỉ là một món quà khó hiểu, phi nhân tính, tàn nhẫn, bi thương... Tuy nhiên, người được mang lấy những dấu thánh ấy, theo một cách nào đó, đã được thần hóa. Họ hiểu được tất cả vẻ uy nghi của điều đó và chỉ mong muốn hoàn toàn tiêu tan trước kỳ công kỳ diệu ấy.

Và, nói cho cùng, các dấu thánh mà Padre Pio đã mang - cũng như biết bao linh hồn được ưu tuyển khác, dù được biết đến hay vô danh - là một bằng chứng về sự hiện hữu của Thiên Chúa dành cho thế giới vô thần. Làm sao không thấy được lúc ấy hình ảnh vĩ đại của Hy Tế trên đồi Canvê ? Padre Pio, qua các dấu thánh, đã đưa biết bao Kitô hữu nguội lạnh quay trở lại với việc chiêm ngắm Thập Giá ! Chính vì vậy, sự tiếp xúc với bàn tay bị thương của Padre Pio, với tất cả những ai đã đặt một nụ hôn tôn kính lên chiếc găng tay bằng len màu nâu ấy, đã để lại một cảm giác không thể diễn tả được bằng ngôn ngữ con người.

Chúng tôi đã nói rồi, Thiên Chúa không muốn cứu rồi nhân loại tội lỗi một mình. Trong lòng thương xót và sự khôn ngoan của Người, Thiên Chúa đã muốn có những cộng tác viên bên cạnh Con Một Chí Thánh của Người, những người đồng công cứu chuộc, là những người, tiếp bước người đầu tiên trong số họ, Đức Trinh

Nữ Maria, sẽ giúp Người cứu độ thế gian. Sự điên rồ của Thập Giá là, đối với Thiên Chúa, là sự Khôn Ngoan tối cao của Con Tim. Chúa Giêsu muốn tiếp tục cứu độ thế gian, vì thế Người đã sống lại Cuộc Khổ Nạn của Người nơi Padre Pio, điều này cần phải được nhắc lại, bởi vì đó là một chân lý cốt yếu để hiểu Padre Pio và sứ mạng của ngài. Người mang dấu thánh của vùng núi Gargano, rớt cuộc, chỉ là *sự tiếp nối* của Đấng bị đóng đinh trên đồi Canvê.

Qua Padre Pio, vang vọng tiếng kêu của Chúa Giêsu: «Nếu con biết Hồng ân Thiên Chúa !... Hãy cho con uống !...» Đây thực sự là một vấn đề của tình yêu. Trái Tim Chúa Giêsu đầy tràn tình yêu đến mức không thể chứa đựng được nữa, nhưng một ngọn lửa như thế lại đòi hỏi sự hồi đáp. Tình Yêu kêu gọi Tình Yêu. Người mang dấu thánh của vùng Gargano đã trình bày cho thế gian, trong một sứ vụ truyền giáo không thể diễn tả, những dấu chỉ và bằng chứng của Tình Yêu vô biên ấy của Thiên Chúa dành cho thế gian.

Padre Pio, chứng nhân của Tình Yêu Thiên Chúa... Chẳng phải ngài muốn nói điều đó sao, khi ngài trả lời người đã nói với ngài : « Thừa Cha, con không tin vào Thiên Chúa ! » - « Nhưng Thiên Chúa, Người tin vào con !... »

Vì mọi điều đã được nói rõ trong câu đó...

Sau khi lãnh nhận dấu thánh

Những công trình của Thiên Chúa được thực hiện trong thâm lặng

Padre Pio đang ở một mình trong tu viện Đức Mẹ Ban Ôn khi ngài nhận được dấu thánh. Cha bề trên tu viện, là cha Paolino, lúc đó vắng mặt. Cha xác nhận điều này trong một bức thư viết ngày 16 tháng 3 năm 1964 gửi cho Ennemond Boniface, tác giả hai tác phẩm về Padre Pio. Cha phản đối mạnh mẽ tất cả những gì người ta đã nói và viết về biến cố phi thường này. Chỉ có một mình Thiên Chúa hiện diện.

« Không ai đã là nhân chứng cho điều xảy ra hôm ấy trong nhà nguyện nhỏ của tu viện, » - cha viết bằng một thứ tiếng Pháp không chuẩn - *« người duy nhất có thể nói điều gì đó về vấn đề này là cha bề trên, người mà lúc ấy đang sống với cha Pio tại San Giovanni Rotondo, và cha bề trên đó là cha Paolino, tức là tôi, không phải cha Arcangelo, người vốn không hề tồn tại. Nhưng chính cha Paolino, vào ngày 20 tháng 9 năm 1918, lại đang ở tu viện gần đó, tu viện thánh Matteo, để giúp giải tội cho các khách hành hương đến rất đông để kính viếng thánh Tông Đồ, người có lễ kính vào ngày hôm sau, 21. Vì lý do đó, cha Paolino thậm chí đã không thấy gì, và*

do đó không thể làm chứng về điều gì cả... » (*Hồi Ký*, tr. 244)

Trong những ngày đầu, cha Paolino thậm chí còn không nhận ra điều gì. Padre Pio chưa bao giờ nói gì về bản thân và cũng không cảm thấy cần phải chia sẻ với bất kỳ ai điều đã xảy đến với ngài. Ngài âm thầm chịu đựng và chiêm niệm...

Vẫn trong tác phẩm *Memorie intorno a Padre Pio* (tr. 110), cha Paolino kể lại rằng vào thời điểm ấy có một chủng sinh trẻ đang bị bệnh. Đó là một cậu bé trong trường học dòng Seraphic. Sự kiện này tất nhiên xảy ra một chút trước ngày 20 tháng 9. Bác sĩ đã yêu cầu tiêm thuốc cho cậu bé bệnh, nhưng vì không có nhân viên y tế chuyên môn, cha Paolino đành tự mình đảm trách việc tiêm. Người dược sĩ đã gửi đến, thay cho chất khử trùng, một ít axit phenic, mà không nói rõ rằng nó cần được pha loãng. Cha Paolino liền gọi Padre Pio đến giúp, và người y tá bất đắc dĩ này đã đổ axit phenic nguyên chất vào ly rồi nhúng bông vào đó. Ngài bị bỏng nhẹ ở ngón tay, điều hiển nhiên sẽ xảy ra. Bàn tay của Padre Pio cũng bị bỏng nhẹ... không ai nói chuyện gì đã xảy ra với cậu bé bệnh tội nghiệp kia !... Cha Paolino nói thêm : « Tôi lập tức nhận ra rằng axit phenic không được dùng nguyên chất mà phải pha loãng với nước,

điều tôi đã làm sau đó. Trong lúc đó, cậu bé, Padre Pio và chính tôi đã giữ lại nhiều ngày vết đỏ do vết bỏng nhẹ ở nơi axit chạm vào... »

Sau khi được in năm dấu thánh - mà tôi hoàn toàn không hề hay biết - Cha Paolino tiếp tục kể rằng chúng tôi, tức là Padre Pio và tôi, đang ở trong nhà nguyện để đọc Kinh Phụng vụ. Tôi đứng bên cạnh ngài và tôi đã thấy vết đỏ trên mu bàn tay. Tôi ngạc nhiên khi thấy rằng dấu vết đó đã biến mất khỏi các ngón tay tôi, trong khi vẫn còn trên tay của Padre Pio. Tôi lập tức hỏi ngài: “Nhưng... vết bỏng do axit phenic vẫn chưa biến mất trên tay cha sao ? Còn tôi thì mọi dấu vết đã hết từ lâu rồi.” Tôi thấy lúc đó Padre Pio kéo tay áo dòng che lại vết đỏ ấy và hoàn toàn không trả lời gì cả. Thật ra tôi có hơi bối rối trước cách xử sự này của Padre Pio, nhưng tôi nghĩ rằng ngài làm vậy để tránh làm phân tâm trong giờ cầu nguyện tại nhà nguyện. Tôi không nghĩ gì thêm và cũng không hỏi gì nữa khi chúng tôi rời khỏi nhà nguyện. Sự việc này là bằng chứng rõ ràng nhất cho thấy tôi không hề biết chuyện gì đã xảy ra.»

Khoảng mười ngày sau, Nina Campanile, một trong những người con thiêng liêng của Padre Pio, lên tu viện và gặp Cha Paolino trong hành lang. Cô mỉm cười, đầy vui sướng và xúc động, nói với ngài : «Cha Paolino, cha

có biết là Padre Pio đã nhận được dấu thánh không ?» Cha Paolino phá lên cười ! Ngài thú thật là ngài hoàn toàn không tin. Ngài sống cạnh Padre Pio suốt ngày, ngài ắt hẳn đã nhận ra điều gì đó nếu thật sự có ! Nhưng Nina Campanile nghiêm túc nói tiếp : «Không nên cười, vì điều con nói là sự thật. Cha có thể hỏi trực tiếp Padre, hoặc tìm cách nào đó để biết sự thật !» - «Hỏi trực tiếp Padre Pio à, cha trả lời, để rồi không nhận được câu trả lời, hoặc là một câu trả lời mơ hồ ? Vậy thì chẳng đáng. Cha sẽ tìm cách khác để biết chuyện !»

Cha Paolino có thói quen trước khi đi dạy cho các học sinh, thường ghé qua phòng của Padre Pio để trao đổi vài lời với ngài. Ngài quyết định tiến hành cuộc điều tra của mình. Sáng hôm sau, ngài vào phòng của Padre Pio... không gõ cửa. Ngài thấy Padre Pio đang ngồi viết trên bàn. Ngay lập tức, Padre đứng dậy và chào vị bề trên của mình, nhưng hai tay ngài đã được che lại. «Tôi, người muốn thấy cho bằng được các vết thương, Cha Paolino viết, không chỉ mời Padre ngồi xuống mà còn nói thêm : “Cha cứ tiếp tục viết đi, vì sáng nay con không có gì để nói cả. Con chỉ vào để chào cha và ngồi với cha vài phút trước khi bắt đầu lớp học !”» Padre tiếp tục viết, và tôi, tiến lại gần ngài hơn, đã thấy trước tiên vết thương ở mu bàn tay và trong lòng bàn tay phải, rồi sau đó là vết ở mu bàn tay trái. Tôi không thể thấy vết

trong lòng bàn tay trái vì ngài đang tì tay đó lên bàn để giữ tờ giấy.»

Cha bề trên đi dạy học với tâm trạng xáo trộn và bối rối như có thể tưởng tượng. Ngay trong ngày hôm đó, ngài viết một bức thư cho Cha Benedetto, vị Giám tỉnh, để thông báo về điều đã xảy ra và mời ngài đến San Giovanni Rotondo càng sớm càng tốt. Tội nghiệp Cha Paolino, ngài hiểu rất rõ rằng một điều kỳ diệu như thế này sẽ không thể bị người dân giữ kín quá lâu... Nina Campanile hẳn đã kể điều này - một cách bí mật - cho tất cả các con thiêng liêng khác. Và từ miệng người này sang người kia, tin tức sẽ chẳng mấy chốc lan rộng khắp nơi... và ai biết được nó sẽ được tiếp nhận như thế nào... và bởi ai... và các nhà chức trách Giáo hội sẽ có thái độ ra sao?... Không ! Vị Giám tỉnh phải đến ngay và chắc chắn phải có trách nhiệm với việc này !

Nhưng vị Giám tỉnh đã không đến... Ngài chỉ viết một bức thư cho Cha Paolino, mời ngài giữ im lặng tuyệt đối về sự việc. Chính vào thời điểm này, ta cần đặt hai bức thư của Padre Pio gửi Cha Benedetto, đặc biệt là thư đề ngày 19 tháng 10 năm 1918, trong đó Cha Benedetto yêu cầu người con thiêng liêng của mình một bản tường thuật đầy đủ. Ngài muốn biết «mọi thứ» và với «sự vâng lời thánh thiện»...

Nhưng Cha Paolino muốn biết tại sao Nina Campanile lại phát hiện ra sự việc. Cô kể đơn giản rằng, sau buổi nói chuyện thiêng liêng mà Padre Pio thường giảng cho các chị em, họ thường hôn tay ngài trước khi rời đi, như cách người ta vẫn làm ở miền Nam nước Ý, để bày tỏ lòng kính trọng với chức linh mục. Nhưng hôm đó, Padre Pio không nhúc nhích, ngài giữ hai tay giấu trong tay áo và không muốn cho các con thiêng liêng hôn tay như thường lệ. Một người trong số họ không chấp nhận điều đó, và bằng sức mạnh, cô kéo tay ngài ra để thực hiện cử chỉ tôn kính thường lệ, và chính lúc ấy cô đã nhìn thấy. Trên tay Padre có một dấu đỏ kỳ lạ. Trên đường trở về làng, họ đã kể cho nhau nghe.

«Tôi đã căn dặn Campanile phải giữ im lặng tuyệt đối - Cha Paolino viết rõ - và tôi khẩn khoản xin cô ấy hãy nói với tất cả các con thiêng liêng rằng nếu thật sự họ yêu mến Padre Pio, thì họ không được kể cho bất kỳ ai biết điều đã xảy ra.» Và với một chút hài hước, ngài thêm : «Nhưng khi cô ấy kể cho tôi điều đó, có thể thấy rằng lời khuyên của tôi đã đến quá trễ. Nói chung, phụ nữ không được tạo ra để giữ bí mật !»... Thật vậy, chỉ trong một thời gian ngắn, nhiều người ở San Giovanni Rotondo đã biết bí mật này... Người ta thì thầm với nhau. Tuy nhiên, phải mất tám tháng sau thì báo chí lớn mới đưa tin.

Mọi người đều nói : «Padre Pio là một vị thánh !»...
Và chính lúc ấy cuộc hành hương bắt đầu...

Cái chết của người chị gái Padre Pio

Chỉ năm ngày sau khi ngài mang các dấu thánh của cuộc đóng đinh, Padre Pio phải chịu nỗi đau lớn lao vì mất đi người chị gái Felicità, vợ của Vincenzo Masone. Cô qua đời cùng với đứa con nhỏ vì dịch cúm Tây Ban Nha. Ngày 26 tháng 9 năm 1918, Padre Pio viết cho cha mẹ :

«Cha mẹ yêu dấu của con, với trái tim tan vỡ vì nỗi đau sâu sắc nhất, con viết những dòng này cho cha mẹ. Nhưng con phải nói gì đây, từng lời nói nghẹn lại nơi cổ con, vì nỗi đau quá đỗi tàn nhẫn. Cha mẹ thân yêu, trong sự nghiêm khắc và cay đắng của đau khổ, con không còn sức mạnh nào khác ngoài việc kêu lên : “Lạy Chúa, Ngài là Đấng công chính, và những phán quyết của Ngài là chính trực !” (x. Tôbia 3,12)

Thiên Chúa đã ban cho con người chị đáng thương, và chính Thiên Chúa đã cất chị về, xin Chúc tụng Danh Thánh của Người ! Trong những lời nguyện và sự phó thác này, con tìm được đủ sức để không bị gục ngã dưới sức nặng của nỗi đau. Con cũng khẩn thiết mời cha mẹ hãy có cùng một lòng phó thác theo Thánh Ý Thiên

Chúa, và giống như con, cha mẹ sẽ tìm được sự an ủi trong đau khổ»...

Và rất kín đáo đề cập đến biến cố phi thường là việc ngài được đóng đinh, Padre Pio tiếp tục :

«... Con đang rất đau yếu và vô cùng tiếc nuối vì không thể đến với cha mẹ ít ngày để cùng nhau chia sẻ những giọt nước mắt và nỗi đau này, vì con cảm thấy rất mệt và hoàn toàn không thể thực hiện một cuộc hành trình dài và khổ nhọc như vậy.

Tuy nhiên con khẩn xin cha mẹ hãy yên tâm về phần con, vì con không còn nguy hiểm gì nữa. Cha mẹ cũng không cần lo lắng thêm để tìm hiểu tình trạng sức khỏe của con, vì những gì xảy ra là một điều bất thường, và so với các anh em tu sĩ sống ở đây với con, thì hiện nay con còn khỏe hơn họ.

Xin hãy viết thư cho con ngay, cho con biết chi tiết điều gì đó về người chị tội nghiệp của con, cũng như về sức khỏe của cha và của mẹ.

Con hôn cha mẹ thật trùi mến và cầu nguyện xin Chúa ban mọi niềm an ủi cho cha mẹ. Con của cha mẹ, P. Pio»

... và ở dưới chú thích, ngài thêm : *«Graziella vẫn khỏe, em ấy viết thư cho con hôm qua»*. Đó là người đã vào dòng Brigittines tại Rôma vào tháng Năm, lấy tên là nữ tu Pia dell'Addolorata.

Ngày hôm sau, 27 tháng 9, ngài đã viết cho Maria Gargani :

«... hãy thêm vào tất cả những điều đó (ngài đang nói về tình trạng sức khỏe tồi tệ của mình... và có lý do !) tin buồn mà cha vừa nhận được qua điện tín, cái chết của người chị cha, mẹ của ba đứa trẻ, và của một đứa cháu, con của người chị tội nghiệp đó. Mọi sự đều đã trọn vẹn, chẳng thiếu gì để cho nỗi đau của cha lên đến tột đỉnh. Ngay cả người mẹ tội nghiệp của cha cũng đang bệnh, và cầu mong Chúa giải thoát cho bà !» (III/ tr. 341)

Padre Pio có một trái tim và một tình yêu vĩ đại biết bao !...

Cuộc thương khó tiếp diễn

Tình yêu và đau khổ vẫn sẽ tiếp tục đồng hành với Padre Pio trong chặng đường mới của đời ngài. Không nên nghĩ hay tưởng rằng việc mang dấu thánh đã đặt Padre Pio tội nghiệp vào con đường của những điều

chắc chắn !... Chẳng phải chính khi Người chịu đóng đinh trên thập giá, bị ghim vào gỗ bằng bốn vết thương sống, Đức Giêsu đã kêu lên : «Lạy Cha, sao Cha bỏ con?» đó sao ? Chúng ta đã giải thích ý nghĩa sâu xa của *sự từ bỏ* này của Chúa Cha.

Padre Pio, được kết hợp mật thiết hơn với Chúa qua chính những vết thương ấy, cũng cảm nhận trong linh hồn mình, một cách tất yếu, cùng một nỗi thống khổ bi thảm. Thật là một đau khổ lớn lao ! Và ta hiểu được điều ngài muốn nói khi trả lời một người, hơi tò mò và đầy ngưỡng mộ về các dấu thánh, thậm chí có phần ghen tị: «*Ồ ! con nghĩ rằng Chúa muốn ban huân chương cho cha sao ?*»

Không, linh hồn ngài tiếp tục bước đi trong bóng tối dày đặc của Đêm tối Tâm linh. Ngài luôn mang cảm giác kinh hoàng là mình không thực hiện được Thánh Ý Thiên Chúa và thậm chí bị định cho án phạt đời đời... Ngài luôn cảm thấy rằng từng hành động của mình là một xúc phạm đến Thiên Chúa và không thể là gì khác. Một sự giằng vò khủng khiếp cho linh hồn mà sự gần gũi với Thiên Chúa đã làm cho trở nên hết sức nhạy cảm. Tất cả những lá thư mà ngài gửi cho các cha linh hướng đều là một bức tranh lặp lại mãi một trạng thái linh hồn buồn thảm như thế. Thật không đơn giản để bị đóng

đỉnh ! Cùng với Đức Giêsu mang lấy sự từ bỏ của Chúa Cha trước tội lỗi của thế gian quả là điều bi thảm. Có vẻ như khi suy nghĩ sâu xa về điều đó, thế gian nên ý thức hơn về bản chất thật sự của tội lỗi. Nhưng than ôi, như Đức Giáo hoàng Gioan Phaolô II đã nói với nỗi đau ngày 15 tháng 8 năm 1982 tại Lộ Đức, thế giới đã đánh mất ý thức về tội lỗi vì nó đã đánh mất cảm thức về Thiên Chúa. Về phương diện này, Padre Pio là chứng nhân cho Sự Thật.

Ngài sẽ tiếp tục hành trình thập giá của mình, dù biết rõ rằng không ai xung quanh có thể nhận ra nỗi đau sâu kín của ngài. Ngài sẽ bám chặt lấy chiếc ván cứu độ duy nhất còn lại, đó là sự vâng phục và quy phục mù quáng đối với các bề trên và Giáo Hội, là những người sẽ sớm can thiệp vào vụ việc này theo một cách đầy đau đớn mà chúng ta sẽ thấy. Padre Pio biết rõ rằng nơi nào có sự vâng phục, nơi đó có con đường thật và đó là nơi Thánh Ý Thiên Chúa thể hiện.

Với niềm tin lớn lao, ngài sẽ khẩn xin các cha linh hướng chỉ đường và soi sáng lối đi cho ngài : *«A ! Cha ơi - ngài viết ngày 24 tháng 11 năm 1918 cho Cha Benedetto - vì tình yêu của Trời cao, xin đừng để một đời sống đang dần tàn lụi trong bóng tối dày đặc nhất của đêm đen, thiếu vắng hoàn toàn một tia sáng nào,*

phải đối mặt với chính mình trong cô đơn ! Con cảm thấy mình đang chết dần vì sự xé nát mà con cảm nhận nơi đáy linh hồn mình !

A ! biết bao gai nhọn con cảm thấy giữa tâm trí mình, nó khiến con đau đớn vì tình yêu ngày đêm. Biết bao đau đớn tàn nhẫn con cảm nhận nơi các chi thể và vùng tim ! Tất cả những nỗi đau này khiến con liên tục lịm đi. Sự ngất đi này, dù ngọt ngào, nhưng vẫn là đau đớn và sắc bén.

Ôi ! những vết thương dịu ngọt ! Tuy rất đau đớn, nhưng sao các người lại ướp hương cho linh hồn con và còn chuẩn bị nó quy phục thêm trước những thử thách mới ?» (I/514)

Và Padre Pio tự hỏi liệu đây có phải là một hình phạt mới không !

* * *

Những đau đớn từ các vết thương ngày càng dữ dội hơn. Vết thương nơi tim lại có những biểu hiện khác. Vào ngày 20 tháng 12 năm 1918, Padre Pio viết cho vị Bề trên Tỉnh dòng của mình :

«Thưa Cha, khi nào sẽ kết thúc nỗi xé lòng mà con cảm thấy trong linh hồn và trong tim bởi những tác

động đã xảy ra và vẫn tiếp diễn ? Lay Chúa con, lay Cha con, con không thể chịu đựng thêm được nữa. Mỗi khoảnh khắc, con cảm thấy mình chết đi hàng nghìn lần. Con cảm thấy có một sức mạnh bí ẩn đang gặm nhấm con, một sức mạnh thâm kín và thâm sâu luôn giữ con trong trạng thái ngất ngây dịu dàng nhưng vô cùng đau đớn...

... Từ vài ngày nay, con cảm thấy trong người một thứ gì đó giống như một lưỡi sắt, từ đáy tim đi lên tới dưới vai phải theo một đường chéo. Nó gây cho con một cơn đau rất dữ dội và không để con được nghỉ ngơi một chút nào. Đây là gì ? Hiện tượng mới này, con bắt đầu cảm thấy sau một lần hiện ra khác của nhân vật bí ẩn thường xuất hiện vào ngày 5 và 6 tháng 8 và ngày 20 tháng 9 mà con đã kể với Cha, nếu Cha còn nhớ, trong những bức thư khác...» (1/515)

Ít nhất thì Padre Pio cũng có một niềm vui nhỏ để kết thúc năm 1918, người Cha đáng thương này. Chiến tranh cuối cùng đã kết thúc, cuộc thăm sát trên các chiến trường cuối cùng đã dừng lại, các tu viện sẽ lại nở hoa... Con thử thách đã qua và ngài bày tỏ niềm vui với Cha Agostino khi biết ngài đã an toàn. Hiện tại, Cha Agostino đang ở Rôma và vào ngày 28 tháng 12, cùng với Cha Pietro da Ischitella, ngài đã đến tu viện

Brigittines. Ngài đã gặp em của Padre Pio, sœur Pia dell'Addolorata : «Về mặt sức khỏe thể chất thì cô ấy rất tốt và về mặt thiêng liêng thì cô ấy rất vui, ngài viết. Cha Pietro sẽ gửi cho con bức chân dung của sœur Pia, chúng ta sẽ trở lại đó vào ngày mùng 1 Tết.»

Và trong cùng bức thư, đề một lần nữa trấn an «người con rất yêu quý trong Chúa Giêsu Kitô», Cha Agostino đã viết :

«Những thử thách khủng khiếp mà linh hồn con phải chịu là do Chúa Giêsu muốn. Chúng phục vụ và sẽ phục vụ cho vinh quang của Người, cho sự thánh hóa lớn lao hơn của con. Nhân danh Thiên Chúa, quyền bính ban cho con sự đảm bảo : vậy thì còn điều gì phải sợ nữa ?»
(1/517)

Năm 1919

«Chính Chúa Giêsu đang hành động trong con, Cha Agostino viết ngày 2 tháng 1 năm 1919, con hãy hạ mình dưới bàn tay uy quyền của Thiên Chúa. Hãy cầu nguyện với Người, cảm tạ Người và để cho Chúa Giêsu xử sự với con theo cách Người muốn. Cha đảm bảo với con rằng không có bóng dáng của một tội lỗi nào nếu con không thấu hiểu được ý nghĩa của những bảo đảm mà chúng ta đưa ra, tức là nếu con chỉ đơn thuần tin tưởng, mà chưa thuyết phục được chính mình. Trong tâm trí con, những tối tăm lại chính là ánh sáng, và đó chính là mặt trời công chính đang chiếu sáng trong linh hồn con. Cuộc tử đạo mà con đang chịu đựng trong linh hồn chính là do Thiên Chúa tạo ra, tức là bởi “sức mạnh bí ẩn” mà con nói đến và như con đã mô tả, đang giữ con trong một “sự ngất ngây dịu dàng nhưng đau đớn.”» (1/518)

Luôn là *bóng tối* này, luôn là những *đêm đen*... Thật ra, Padre Pio đang bước đi trong bóng tối của chiêm niệm. Ngài đang được che chở khỏi những cam bẫy của Quỷ dữ, vì Satan không thể chạm tới mức độ này. Chiêm niệm được đón nhận trong linh hồn một cách thụ động và bí mật, vượt ngoài nhận thức của giác quan và các năng lực, cả bên trong lẫn bên ngoài, của phần

cảm xúc. Vì vậy, - sự chiêm niệm ấy, - kể từ giờ, được bảo vệ khỏi những trở ngại mà sự yếu đuối tự nhiên của phần cảm xúc có thể gây ra, và điều này cũng là nhờ ân sủng của Thiên Chúa. Mà Satan thì không thể phát hiện được điều gì xảy ra trong linh hồn nếu không thông qua các năng lực của phần cảm xúc. Ở Padre Pio, cũng như ở thánh Gioan Thánh Giá, Thiên Chúa đã muốn rằng mối tương quan mật thiết giữa linh hồn và Thần Tính được giữ kín với phần thấp hơn của con người. Các năng lực cảm xúc bị gạt ra bên ngoài... Ở Padre Pio, từ nay, đó là sự *chiêm niệm thuần túy*...

Tuy nhiên, ma quỷ sẽ không chịu đầu hàng ! Nó biết rằng đang có *điều gì đó* xảy ra giữa Thiên Chúa và linh hồn của Padre, nhưng nó không thể xâm nhập. Để phá hủy hoặc tìm cách phá hủy hình ảnh Thiên Chúa trong linh hồn ấy, nó sẽ tấn công vào các năng lực thấp hơn, phần cảm xúc, phần mà nó có thể tiếp cận. Và chính từ đó mà những xáo trộn, đau khổ nội tâm, những bóng ma kinh hoàng, những nỗi sợ hãi vô cơ rằng mình là kẻ tội lỗi và đang đi trên con đường dẫn tới sự hư mất, như một kẻ bị loại trừ, sẽ phát sinh.

Nhưng Thiên Chúa luôn là Đấng chiến thắng. Luôn luôn, nơi tận cùng sâu thẳm của linh hồn, có một vùng đất kín đáo và đặc ân nơi mà Uy Linh Thiêng Liêng cư

ngụ. Và sự kết hợp bản thể này giữa linh hồn với Thiên Chúa hoàn toàn và vĩnh viễn thoát khỏi ảnh hưởng xấu xa và hủy diệt của Kẻ Thù. Khi có những sự kết hiệp *kín đáo* và *thân mật* giữa linh hồn với Thiên Chúa (vốn không gì khác ngoài những «*chạm đến bản thể*» mà chúng ta đã nhiều lần gặp trong linh hồn của Padre Pio), thì đó chính là cấp độ cao nhất của đời sống kết hợp. Chính về sự *chạm đến bản thể* này mà Hiền Thê trong Sách Diễm Ca đã nói khi thưa rằng : «Ước chi Người hôn tôi bằng môi miệng của Người». (Dc 111). Và ta hiểu rằng đây chính là Thiện Tối Cao mà không gì có thể vượt qua được.

«Chính Thiện Tối Cao này đã làm bị thương trái tim con, Cha Agostino tiếp tục, đó là vết thương của Đức Ái Thiên Liêng. Vết thương là thiêng liêng, nhưng nó cũng vang dội nơi thể xác. Đó là lý do vì sao con cảm thấy, ngoài sự xé nát bởi Tình Yêu Thiên Chúa trong linh hồn, còn có lưỡi sắt ấy gần như thực sự xuyên qua cả trái tim con...»

Vậy thì cần phải làm gì ?... «Hãy tin chắc rằng chính Chúa Giêsu yêu con ; hãy phó thác con cho những hành động thánh thiêng của Người !» (1/518)

Đó chính là tình trạng của Padre Pio ! Quả thật, ngay cả thể lý, cũng không dễ để mang trong mình các vết thương của Đấng Bị Đóng Đinh Thần Linh ! Linh hồn thì cháy bỏng tình yêu, điều đó đúng, nhưng thân xác thì vẫn còn đó, và ở cấp độ thần kinh cũng như các mô bị tổn thương bởi những vết thương kỳ diệu này, nỗi đau là rất dữ dội.

«Thưa Cha, con không thể sống nổi với nỗi đau này, ngài viết cho Cha Benedetto ngày 12 tháng 1 năm 1919, khi nó trở nên trầm trọng hơn, con cảm thấy bị tiêu tan, con cảm thấy mình đang chết, và vào những lúc ấy, con không thể nói với Cha rằng liệu con còn sống hay không. Con không còn là chính mình nữa. Đó là một sự pha trộn giữa đau đớn và dịu ngọt đan xen nhau và đẩy linh hồn con vào một sự thất thần ngọt ngào nhưng cay đắng.»

Padre Pio không thể chịu đựng thêm nữa !... Chỉ có sự ra đi về Trời mới có thể làm thỏa lòng mong đợi của ngài. Một lần nữa, ngài khẩn cầu vị Bề trên Tỉnh dòng cho phép ngài được chết : *«Ôi Cha ơi, chẳng phải đã đến lúc để Cha để cho con trai mình được yên nghỉ sao? Tại sao còn giữ con lại khi mà cuộc sống còn tệ hơn cả cái chết ? A ! Thưa Cha, xin đừng tàn nhẫn với con như thế nữa !...»* (1/519)

Nhưng vị Bề trên Tỉnh dòng không muốn nghe điều đó ! Nếu Padre Pio đã «bị đóng đinh vào thập giá với Đức Kitô», thì ngài cũng sẽ phải lặp lại với Chúa Giêsu: «Lạy Cha, con phó thác linh hồn con trong tay Cha !» Nhưng để nói rằng «Mọi sự đã hoàn tất !», thì điều đó vẫn chưa đến ! «Sứ mạng của con vẫn chưa hoàn tất, ngài nói với ngài, và thay vì hoàn toàn chìm đắm trong Thiên Chúa, con phải, trái lại, khao khát sự cứu độ của các anh em con... “Sitio !”...» (1/521)

Ngày 22 tháng 1 năm 1919, một bức thư tuyệt đẹp cho thấy Padre Pio đang nhanh chóng tiến lên những bậc thang của nấc thang thần bí :

«Cha rất thân yêu của con, cầu xin Chúa Giêsu tiếp tục chiếm hữu trái tim Cha và xin ân sủng của Người làm bạn đồng hành và nâng đỡ Cha trong mọi thử thách của tình yêu mà Người muốn gắn kết Cha vào. Con đã nhận được chùm nho mà Cha gửi cho con. Xúc động và biết ơn, con xin chân thành cảm ơn Cha trước mặt Chúa Giêsu và nài nỉ Người tiếp tục thanh tẩy trái tim Cha khỏi cặn bã còn tồn đọng và đổ đầy vào đó loại rượu màu nhiệm mà Hiền Thê trong Sách Thánh đã xin. Vâng, thưa Cha, Cha xin rượu để đổi lấy nho, và điều đó là chính đáng, rượu sẽ được ban cho Cha. Chỉ một chút nữa thôi và Cha sẽ được say trong thứ rượu ấy.

Đức Maria đã xin điều đó với Con của Mẹ và Người Con ấy sắp truyền lệnh cho đồ đầy nước vào các chum. Hãy chờ đợi phép lạ... và phép lạ chắc chắn sẽ xảy ra.»

Một trang viết đầy chất trữ tình tuyệt đẹp !... Và Padre Pio đáp lại những nỗi lo âu thiêng liêng đang siết chặt trái tim của vị Bề trên Tỉnh dòng. Ngài thậm chí không ngần ngại nhắc lại cho Cha những chân lý mà chính Cha Benedetto đã từng nói với ngài, Padre Pio :

«... Vậy thì, nhân danh chính Thiên Chúa, hãy khinh chê nỗi sợ hãi ấy, nó được Satan khơi dậy trong tâm trí Cha. Đừng để mình bị khuất phục, nếu không, Cha sẽ làm theo trò chơi của Kẻ Thù. Ai sợ xúc phạm đến Thiên Chúa thì thật ra không xúc phạm đến Người, nhưng họ xúc phạm vào lúc mà nơi họ không còn nỗi sợ ấy nữa. Trường hợp của Cha chẳng qua chỉ là một thập giá đơn giản mà thôi...»

«... Ôi Cha ơi, con cảm thấy mình đang chìm trong đại dương bao la của Tình Yêu của Đấng Con Yêu Dấu. Nhưng con lại cứ cảm thấy như bị đầy ngập mãi không dứt. Và dù rằng vị đắng của tình yêu này lại ngọt ngào, và sức nặng của nó dịu dàng, nhưng điều đó không ngăn được linh hồn, khi bị lôi cuốn mạnh mẽ như thế, không biết phải làm sao để mang vác sức nặng khôn lường ấy và con cảm thấy mình bị tiêu tan và sụp đổ.

Trái tim nhỏ bé của con cảm thấy không thể nào chứa đựng được Tình Yêu vô biên ấy. Đúng là Tình Yêu ấy ở cả bên trong và bên ngoài, nhưng, Ôi lạy Chúa con, khi nó trào ra như thế trong chiếc bình nhỏ bé của sự hiện hữu con đây, thì việc không thể nào chứa đựng được Tình Yêu vô biên ấy chính là một cuộc tử đạo !»

Các vách bên trong của con tim này cảm thấy như sắp nổ tung, và con ngạc nhiên vì điều đó vẫn chưa xảy ra.

Vẫn đúng khi nói rằng, nếu Tình Yêu này không thể hoàn toàn xâm nhập vào chiếc bình nhỏ bé này, thì nó sẽ tràn đổ hoàn toàn ra bên ngoài, nhưng làm sao có thể chịu đựng được Vô Hạn đè nặng lên chính mình ? Con cảm thấy mình đang chết đi, Ôi Thiên Chúa của con ! Người không thấy sự sống yếu đuối này, hoàn toàn thuộc về Người, đang lui tàn sao, thế nhưng, Người lại vẫn đứng vững ? Con chẳng có lý do gì để gọi Người là tàn nhẫn và độc ác sao ? Than ôi, con đã nói gì vậy ? Xin tha thứ cho con, Ôi Thiên Chúa và Tình Yêu của con, con không còn là chính mình nữa, và con không biết mình đang nói gì.

Người đã làm cho con trở nên nôn nóng, Người đã chinh phục con. Người đã thiêu đốt tất cả ruột gan con. Người đã đốt lên trong con một ngọn lửa hừng hực.

Làm sao con không kêu than khi chính Người khơi lên điều ấy và thử thách sự yếu đuối của con ?

Ôi Cha của con, xin đừng kinh hãi trước những lời lộng ngôn này, vì con không thể tự kiềm chế. Và con thấy rằng vì điều đó, chính Đấng Yêu Dấu cũng không ngoảnh mặt khỏi tạo vật của Ngài.» (1/524)

* * *

Tháng Hai năm 1919 bắt đầu, đối với Padre Pio, bằng một niềm vui lớn. Cha Agostino cuối cùng cũng đã được giải thoát hoàn toàn. Sau khi Hiệp Ước Đình Chiến được ký kết, ngài được điều trị vài tuần tại Rôma. Ngày 3 tháng Hai, ngài viết cho “người con yêu quý trong Chúa Giêsu” : «Cha lại viết thư cho con để xin con dâng lên Chúa một bài thánh ca tạ ơn, vì Ngài đã đưa cha bình an vô sự trở về những bức tường linh thiêng của sự cô tịch trong tu viện mà cha đã ao ước biết bao.

... Dù trong thời gian chiến tranh, cha luôn khỏe mạnh, được che chở bởi Thiên Chúa, nhưng cha không mong điều gì khác ngoài việc trở về với bình an của tu viện, và con có thể hình dung được niềm vui của cha khi lại được ở trong căn phòng nhỏ bé của mình !» (1/525)

Tội nghiệp Agostino !... Kể từ cuối tháng Giêng, cha không nhận được tin tức gì từ Padre Pio. Ngày 26 tháng Hai, cha viết cho người con của mình một bức thư trách móc... Làm sao ngài có thể bỏ mặc cha như thế ? Tại sao những người cứ quấy rầy cha liên tục lại không để cho cha yên một chút để có thể viết vài dòng ? Hơn nữa, khi Padre Pio từng mô tả rất dài về những đau khổ và dằn vặt của mình, thì cha, Cha Agostino, vẫn luôn hỏi đáp trong khả năng của mình. Vậy tại sao lại im lặng ? Tại sao đã lâu như vậy mà không một dòng tin tức ? «Chẳng lẽ Chúa Giêsu không muốn, hay Người lại để kẻ thù giờ một trò xấu xa nào đó ?» (1/526)

Nhưng Padre Pio đã lâm bệnh... *«Nặng hơn cha tưởng nhiều, ngài hỏi đáp. Con cứ tưởng đó là thử thách cuối cùng con phải chịu trước khi lìa bỏ cõi đời này. Nhưng một lần nữa, con đã thất vọng ! và “Fiat !” Con bắt đầu cảm thấy khá hơn một chút, và đã nhiều ngày nay con rời giường và dăng lễ trở lại, nhưng con vẫn còn rất yếu... Sáng nay, Cha Bề Trên Tỉnh đã rời chúng con. Ngài đã mang lại niềm vui bằng sự hiện diện vài ngày vừa qua...»*

Padre Pio cũng nhớ lại rằng vào thời điểm đó, ngài bị viêm phổi khiến ngài đau đớn khôn tả. «Chỉ sau vài ngày - Cha Paolino kể - khi thấy bệnh tình không

thuyên giảm, con quyết định gọi bác sĩ. Trời lạnh, mây mù nặng trĩu, đe dọa mưa, bao phủ cả bầu trời. Nhưng không thể chần chừ. Con xuống làng, gặp bác sĩ, và sau khi giải thích rằng con nghĩ đó là viêm phổi, con năn nỉ ông lên cùng. Chúng con cùng nhau đi, vừa đi vừa trò chuyện về Cha, về những cơn bệnh của ngài, những cơn sốt cao dữ dội. Đến tu viện, chúng con lập tức vào phòng Padre Pio. Và điều gì đã xảy ra trong khi đó ? Padre Pio đã kể lại chính điều đó, và con xin thêm rằng chính ngài cũng nhắc lại với con. Trong lúc ngài đang nằm chờ con quay về, một con chuột chui vào phòng, bắt đầu nhảy lên ghế, từ ghế sang bàn rồi xuống đất. Nó vui đùa tự do hoàn toàn ! Padre Pio, vốn vô cùng ghê sợ loài vật này, sợ đến mức toát mồ hôi ướt đầm, và chính nhờ vậy mà cơn viêm phổi biến mất. Chính bác sĩ cũng xác nhận rằng cơn đổ mồ hôi ấy đã đẩy lui cơn bệnh !»...

Thế đó, đôi khi, không thiếu chút khôi hài, Thiên Chúa can thiệp vào đời sống chúng ta, ngay cả qua một con chuột vô hại !

* * *

Trên đường trở về San Marco la Catola, Cha Benedetto dừng lại vài ngày ở Foggia. Từ đó, ngài gửi một mảnh thư cho Cha Agostino, lúc đó vẫn còn ở lại San Marco.

Đó là ngày Thứ Tư Lễ Tro, mừng 3 tháng Ba năm 1919. Tất nhiên, cha nói về “Piuccio” của họ... «Nơi ngài - cha viết - không có vết bầm hay dấu tích, mà là những vết thương thật sự xuyên qua tay và chân. Con cũng quan sát thấy vết thương ở cạnh sườn : một vết rách thực sự, luôn chảy máu hoặc dịch máu. Vào ngày thứ Sáu, có máu thật. Con thấy ngài đứng không vững, nhưng con vẫn để ngài dâng lễ vì ngài có thể, và khi ngài dâng lễ, ơn ban được phơi bày công khai, vì ngài buộc phải giữ tay trần và giơ cao.»

Ngày 11 tháng Ba, trong một bức thư gửi Cha Benedetto, Padre Pio viết : *«Thầy Nicolas sẽ kể cho cha điều đã xảy ra hôm nọ với chín cậu bé của chúng con, ngay sau khi Cha Paolo rời đi. Chỉ mình Thiên Chúa biết con đã khóc bao nhiêu và đã đau khổ thế nào. Nếu con không hóa điên và tìm con không vỡ tung, thì đó là nhờ một hồng ân to lớn. May thay, lúc đó con có Don Peppino bên cạnh...»* (1/528)

Vị “Don Peppino” đó chính là kinh sĩ Giuseppe Massa, đến từ San Giovanni Rotondo. Ngài có mối liên kết chặt chẽ với cộng đoàn Santa Maria delle Grazie. Trong thời chiến, ngài cũng từng giảng dạy thay tại trường dòng Seraphic. Nhưng biến cố khủng khiếp mà Padre Pio nhắc đến là gì ? Những cậu bé ở trường dòng

không hẳn là các vị thánh, và cũng chẳng “ngoan ngoãn như tượng thánh”. Dù sao, điều đó cũng phù hợp với lứa tuổi của chúng !

«Chúng tôi đang ở tháng Ba năm 1919 - có thể là ngày 10 hoặc 11 - Cha Paolino viết trong cuốn *Memorie intorno a Padre Pio* (tr. 119), sáu tháng sau khi nhận dầu thánh. Padre Pio, vì thiếu các Cha khác, ngoài việc giải tội cho các chủng sinh, còn đảm nhận vai trò giám đốc, đã dẫn các em ra sân tu viện, nơi có cây thánh giá và cây du vẫn còn đó, giờ đã lớn, để cho các em vui chơi trước khi lên nhà nguyện đọc Kinh Mân Côi.

Chiều hôm đó, con đã xuống làng để giải quyết một số việc của tu viện và lấy thư được phát vào buổi tối, vì thời đó chỉ có một chuyến xe hơi chạy mỗi ngày. Như Padre Pio kể lại, sau khi dừng lại chơi trên sân, các cậu bé xin phép leo lên ngọn núi phía sau quảng trường nhà thờ : “Thưa Cha, các em nói, chúng con sẽ không đi xa, Cha vẫn có thể thấy chúng con. Ngay khi Cha ra hiệu, chúng con sẽ quay lại ngay !”»

Cha không thấy có điều gì ngăn trở việc làm vừa lòng các cậu và rất sẵn lòng, ngài đã cho phép họ đi xa hơn và leo lên núi. Nhưng chuyện gì đã xảy ra ? Đám thanh niên đi xa quá, đến nỗi khi bóng tối buông xuống, Padre Pio không còn nhìn thấy họ nữa và cũng không thể gọi

họ trở lại ngay lập tức.

Ngài liền ở lại trên quảng trường, đầy lo âu, để chờ họ quay về, nhưng đau đớn biết bao khi nhận ra họ vẫn chưa trở lại. Khi tôi trở về San Giovanni, tôi thấy ngài vẫn còn ở quảng trường, kiệt sức trong nỗi đau đớn tột cùng. Tôi lập tức hỏi ngài điều gì đã xảy ra, và khi biết rõ mọi chuyện, chính tôi cũng bắt đầu lo sợ khi nghĩ đến những hiểm nguy mà các cậu ấy có thể gặp phải. Tuy vậy, tôi đưa Padre Pio trở về tu viện và tôi hướng về phía mà đám thanh niên đã biến mất. Tôi gọi to họ và lắng tai nghe, hy vọng có thể nghe thấy tiếng trả lời, nhưng vô ích... Chẳng bao lâu sau, tôi được một nông dân đang xuống núi cho biết rằng họ đã đến đỉnh núi và tiếp tục đi tiếp. Lúc đó, tôi linh cảm được sự thật. Vì “trưởng lớp” của chủng viện (chúng tôi gọi vậy để chỉ người đứng đầu nhóm học sinh, chịu trách nhiệm giám sát khi không có giám đốc hiện diện và báo cáo mọi việc xảy ra trong thời gian đó) là một người tên Monaco, quê ở Vico del Gargano, tôi nghĩ rằng chẳng có gì dễ dàng hơn đối với cậu ấy là thuyết phục bạn bè cùng đi với mình về Vico. Tất cả bọn họ, bị mê hoặc bởi một chuyến đi chơi cho phép họ làm quen với một tu viện mới (ít nhất là với một vài người chưa từng đến đó), mà không nhận ra tu viện ấy ở xa, không nghĩ đến những nguy hiểm đang chờ đợi và không đắn đo suy xét, đã

nghe theo lời khuyên sai lầm ấy. Ngay lập tức, tôi vào phòng nơi Padre Pio đang đau buồn, nhưng cũng đầy hy vọng, và tôi nói với ngài điều tôi đã suy đoán. Sau khi “nâng tinh thần” cho ngài, tôi quay trở lại và đi đến Đồn Cảnh binh để báo việc các chủng sinh của chúng tôi đã trốn đi, để sáng hôm sau các cảnh binh cùng với viên chỉ huy bắt đầu cuộc tìm kiếm những kẻ bỏ trốn. Chiều hôm sau, chúng tôi đã nhận được tin chính xác. Sau khi đi bộ suốt một đêm và cả ngày hôm sau, họ đã đến được tu viện của chúng tôi tại Vico vào buổi chiều, mệt mỏi, đói khát, nhất là đầy hối hận vì cuộc phiêu lưu và rất buồn phiền vì đã gây ra nỗi đau lớn cho các bề trên, đặc biệt là cho Cha Giám Đốc yêu quý của họ. Thật vậy, suốt đêm hôm ấy, ngài đã không nghỉ ngơi chút nào và ở trong tình trạng lo âu khủng khiếp cho đến khi nhận được tin rằng tất cả những người bỏ trốn đã đến nơi an toàn ở Vico.»

* * *

Cha Benedetto vì thế đã lên San Giovanni Rotondo vào cuối tháng Hai. Ngài ở lại đó đến ngày 3 tháng Ba. Vào thời điểm đó, phong trào lớn xung quanh Padre Pio vẫn chưa bắt đầu, tạ ơn Chúa !... Cha Paolino đã viết rõ rằng Cha Giám Tỉnh đã đến tu viện Đức Mẹ Ban Ổn để «tự mình xác minh chính xác những gì đã xảy ra nơi

thân thể của Padre Pio.»

Sau khi chứng kiến các dấu thánh, ngài đã lập một báo cáo chính thức trình lên Hội dòng trước khi tổ chức Tổng Tu Nghị tại San Marco la Catola từ ngày 4 đến ngày 6 tháng 5 năm 1919. Biên bản của cuộc họp ghi rằng «Cha Giám Tỉnh đã báo cáo với Hội Đồng Định Hướng rằng ngài đã tận mắt thấy các dấu thánh trên tay và cạnh sườn của người con thánh thiện Padre Pio da Pietrelcina, và đã thông báo điều này với Cha Bề Trên Tổng Quyền đáng kính.»

Như vậy, cách chính thức người ta biết rằng Padre Pio đã được nên giống với Đức Kitô chịu đóng đinh trên đồi Canvê. «Từ nay, Chúa Giêsu chịu đóng đinh nơi con, con được đóng đinh trong Người», Cha Agostino đã viết như vậy ngày 13 tháng 4 năm 1919. «Cuộc Khổ Nạn của Người là lương thực thường xuyên cho linh hồn con. Hơn thế nữa, con có thể và phải thốt lên như Thánh Phaolô và như Cha Thánh Seraphic của chúng ta : «Tôi mang trong thân mình tôi những dấu tích của Chúa Giêsu».» (x. Gl 6,17) Nhưng con hãy luôn nhớ rằng các ơn ban của Thiên Chúa, được ban cách nhưng không, cũng là để thánh hóa người khác. Hãy nói thay cho tất cả các linh hồn mà Chúa Giêsu đã giao phó cho con : Nguyên xin ân sủng của Chúa ở cùng thân trí anh

em, hồi các anh em của tôi. Amen !» (1/531)

Từ đó, tin Padre Pio nhận dấu thánh lan truyền ngày càng rộng rãi. Trong Dòng Capucin, Cha Bê Trê Tổng Quyền đã được thông báo. Các thành viên Hội Đồng đã được thông tin chính thức nhờ công Cha Benedetto, Giám Tỉnh. Nhưng như mọi khi, thay vì hiểu được sứ điệp nội tâm của phép lạ này, thay vì tự hỏi điều gì Thiên Chúa muốn nói với toàn thể giới và đặc biệt với hàng giáo sĩ - những người tại vùng này rất cần đến... - qua việc in các Dấu Thánh của Người trong thân xác và trái tim của một linh mục của Người, thì thế gian lại muốn biết liệu, về mặt khoa học, điều đó có thể giải thích được hay không !

* * *

Ngày 01 tháng 5 năm 1919, vào cuối một bức thư gửi “con yêu quý trong Chúa Kitô của cha”, Cha Agostino viết trong phần tái bút : «Bác sĩ đến từ Barletta rất cần lời cầu nguyện của con. Có lẽ ông sẽ đến thăm con...» (1/534)

Vị bác sĩ từ Barletta không ai khác chính là bác sĩ Luigi Romanelli, trưởng khoa tại Bệnh viện Barletta. Ông là một người bạn thân của Cha Benedetto và đã dành những tháng cuối cùng của cuộc chiến cùng với

Cha Agostino. Ông đến tu viện San Giovanni Rotondo vào tối thứ Tư, ngày 14 tháng 5, cùng với Cha Benedetto và Cha Paolo da Valenzano (Bari). Ngày hôm sau, thứ Năm 15 tháng 5, vị bác sĩ xung tội với Padre Pio, có một cuộc gặp gỡ lâu dài với ngài, tham dự Thánh lễ của ngài và đã rước Mình Thánh từ tay ngài. Tối thứ Năm và sáng thứ Sáu ngày 16, ông đã khám các vết thương của vị Cha. Ông rời tu viện vào sáng thứ Bảy 17, hoàn toàn kinh ngạc và cảm mến, mang trong lòng một lòng kính trọng sâu sắc đối với Cha. Ông sẽ quay lại vào ngày 15 tháng 7 năm sau, năm 1920, cùng với bác sĩ Festa và vị Giám tỉnh mới, Cha Pietro da Ischitella. Ông khám vết thương vào chiều 16 tháng 7. Ông còn gặp lại Padre Pio ba lần nữa.

Còn Padre Pio, thì bị vây quanh bởi tất cả những người hành hương đến từ khắp nơi. Chuyến viếng thăm này dường như không để lại ấn tượng quá sâu đậm trong lòng ngài, vì thật kỳ lạ, ngài dường như không nhớ gì nữa. Lạ thay, Cha Benedetto đã viết cho Padre Pio :

«Con nghe nói một bác sĩ từ Barletta đã đến đó. Có thật không ? Ông ấy đến để làm gì ? Hãy kể hết cho cha và cho cha biết điều gì về “tâm hồn con”...» (1/536)

Nhưng cũng lạ không kém, Padre Pio đã đáp :

«Cha yêu quý kính mến, con không có chút thời gian rảnh. Tất cả thời gian của con đều dành để giải thoát các anh em khỏi lưới của Satan. Nguyên cảm tạ Thiên Chúa vì điều này. Vì thế, xin cha đừng làm con buồn thêm bằng những lời kêu gọi về lòng từ ái, vì lòng từ ái lớn nhất chính là giải thoát các linh hồn bị Satan trói buộc để đưa họ về với Đức Kitô. Và con làm việc này không ngừng, ngày đêm. Về vị bác sĩ từ Barletta thì con không thấy có ai đến. Ở đây, có rất nhiều người đủ mọi thành phần và cả hai giới đến chỉ để xưng tội, và con chỉ được mời để thi hành nhiệm vụ đó. Có những hoán cải tuyệt vời. Hãy để cho tất cả chỉ nhận lấy ơn mà con không ngừng dâng cho tất cả trước mặt Chúa» (1/537)

Ngài chẳng hề thấy, chẳng hề nhận biết ai cả ! Vậy mà...

... Trong bản “báo cáo về các “tổn thương” của Padre Pio da Pietrelcina, được quan sát vào những ngày và giờ khác nhau”, bác sĩ Romanelli không nhận thấy bất kỳ thay đổi nào từ các ngày 15-16 tháng 5 năm 1919, và ông đã đưa ra một mô tả tổng quát kèm theo “những quan sát khiêm tốn”...

«1. - Là người có thể trạng rất gầy, ngài rất tái nhợt, trong khi các niêm mạc, đặc biệt là môi, có màu đỏ sẫm nổi bật so với màu da và tình trạng thiếu dinh dưỡng của ngài.

2. - Trên vùng gan bàn tay cả hai bên, chính xác tại vị trí xương đốt bàn thứ ba, khi quan sát bằng mắt thường, ghi nhận một vùng da có sắc đỏ rượu vang có kích thước tương đương một đồng tiền đồng 50 cent cho tay phải và đồng 2 cent cho tay trái. Vùng viền hơi phồng lên. Hình dáng gần như hình tròn. Khi quan sát kỹ, nhận thấy vùng đó không phải là da, mà là một lớp biểu mô hoặc màng mỏng lấp lánh, hơi nhô lên ở giữa, tạo thành một nốt nhỏ từ đó tỏa ra nhiều vết nhỏ màu đậm hơn, gần như đen. Toàn bộ vùng đó nhô cao hơn các mô xung quanh vốn lành mạnh bình thường. Khi sờ nhẹ, không cảm nhận được khối cứng xương. Ngược lại, nhận thấy màng đó có độ đàn hồi rõ rệt và không có lỗ hổng hay chảy dịch. Ở vùng mu tay cả hai bên và tại những vị trí tương ứng với các vùng trên, da có màu tương tự mà không sưng phồng và không có vết đen.

Khi đặt ngón tay cái lên lòng bàn tay và ngón trỏ lên mu bàn tay, bao trùm hai vùng mô tả, và nếu ấn mạnh, rất đau, có cảm giác chính xác về một khoảng trống giữa hai ngón, chỉ được ngăn cách bởi hai màng và mô

mềm mịn, mà khi ấn vào gợi nhớ đến cảm giác như trong cát, trong khi không cảm nhận được khối cứng của xương hoặc mô mềm xung quanh.

Tất cả các chuyển động chủ động và bị động của tay đều bình thường sinh lý. Từ điều đó kết luận rằng các vùng có sắc tố này chỉ là những màng che phủ một lỗ thủng xuyên qua từ phía này đến phía kia, tức là có sự gián đoạn mô trong chiều sâu của bàn tay.

3. - Trên mu bàn chân cả hai bên, còn có một vùng hình tròn kích thước như đồng tiền 5 cent, cũng phủ bởi một màng đỏ sẫm, trông sáng, đường viền rõ rệt, xung quanh là mô bình thường. Khi sờ vào, lớp màng cũng đàn hồi và cho cảm giác bên dưới có khoảng trống, và bàn chân bị xuyên thủng, bị che phủ ở những lỗ ấy bằng màng như đã mô tả. Như ở tay, ở chân, tất cả các động tác khớp và ngón chân đều bình thường và không gây khó chịu.

3. - Trên ngực bên trái, chính xác ở giữa đường vú và đường trước nách, tương ứng gần với khe gian sườn thứ sáu bên trái, có một vết thương rách, theo hướng dọc theo các xương sườn, dài khoảng 7 cm. Viền vết thương rõ ràng, hơi dầy mép, liên quan đến mô mềm. Khi quan sát bằng mắt, vết rách hướng từ dưới lên trên, hơi nghiêng từ ngoài vào trong, có hiện tượng chảy máu

động mạch. Giống như các vết thương trên ngực, không thể đưa ống thăm dò vào được. Vì vậy, khó xác định mức độ thâm nhập và hướng của hốc rách. Đặc điểm của vết thương là vết cắt...

Đó là một số điểm được vị bác sĩ ghi nhận khi lần đầu tiên khám phá vết thương của Padre Pio.

«Con sẽ mang những Dấu này trong suốt năm mươi năm !»

Những vết thương này, Padre Pio sẽ giữ suốt nửa thế kỷ. Ngài biết điều đó rất rõ. Bởi vì, dù nghe có vẻ kỳ lạ, ngài biết được khoảnh khắc mà Chúa cuối cùng sẽ gọi ngài về với Người. Khi ngài nhận lãnh các dấu thánh, Chúa đã nói với ngài một câu mà Padre Pio chưa bao giờ kể lại trong bất kỳ bức thư nào. Tuy nhiên, sau này, ngài đã tiết lộ điều đó cho một vài người con thiêng liêng, những người may mắn được gặp ngài, thường là vào buổi tối trong khu vườn tu viện, khi đến giờ giải trí. Trong những lúc thư giãn như thế, Padre Pio đôi khi để mình thổ lộ đôi điều *bí mật*. Khi thấy tay, chân và cạnh sườn mình bị đâm thủng và rỉ máu, Padre Pio đã thưa với Chúa Giêsu và cầu xin Người, như ngài đã viết trong bức thư nổi tiếng gửi Cha Benedetto ngày 22 tháng 10, xin Chúa cất đi, không phải là sự đau đớn, mà là những dấu hiệu bề ngoài, vì chúng khiến ngài vô

cùng bối rối. Padre Pio sau này tiết lộ rằng Chúa Giêsu đã trả lời : «Con sẽ mang chúng trong năm mươi năm, và sau đó, con sẽ đến với Cha !»

Thật vậy, đúng năm mươi năm sau cuộc khổ nạn, các dấu thánh biến mất và Padre Pio bước vào cõi vĩnh hằng của mình. (Theo Renzo Allegri, Padre Pio, *uomo della speranza*, tr. 208)

Một sự kiện khác, cũng đáng chú ý không kém, đã xảy đến với nhiếp ảnh gia đầu tiên chụp hình Padre Pio, ông Modesto Vinelli. Vài tháng sau khi Padre Pio được in dấu thánh, ông đã chụp vài tấm ảnh trong lúc cử hành Thánh lễ. Trong ảnh thấy rất rõ những vết thương rướm máu trên đôi tay. Một hôm, Modesto Vinelli phải đi đến Rodi Garganico vì công việc. Tại đó, xảy ra một *sự cố*... Một trong những tấm ảnh của ông rơi xuống đất, và hình ảnh ấy đã khiến một nông dân tại địa phương nổi cơn thịnh nộ và tuôn ra những lời xúc phạm cực kỳ thô tục và lăng mạ Padre Pio. Ông ta giẫm đạp lên bức ảnh và phá hủy nó. Ở miền Nam nước Ý, người ta vốn có máu nóng !... Thế là một cuộc ẩu đả nổ ra, đánh nhau bằng tay chân dữ dội, tưởng chừng không dừng lại được. Người nông dân bị đánh bại, thậm chí bị thương, còn Modesto Vinelli thì bị bắt giam bốn mươi ngày !

Khi được thả ra, ông đến gặp Padre Pio và kể lại sự việc : «Vì cha mà con đã phải ở tù bốn mươi ngày !» Padre Pio nghe, mỉm cười và nói : «*Modesto, chúng ta còn thời gian để chụp ảnh, chúng ta có cả năm mươi năm trước mặt !*» Modesto Vinelli sửng sò và đầy bối rối. Mỗi năm, vào ngày 20 tháng 9, ông đều lên tu viện để chúc Padre Pio nhân dịp kỷ niệm cuộc đóng đinh, và Padre Pio luôn tiếp đón người con thiêng liêng thân thiết ấy với một câu nói đầy ẩn ý đối với những người xung quanh, nhưng mà Modesto hiểu rất rõ, luôn ám chỉ đến quãng thời gian nửa thế kỷ.

Năm 1943 là dịp kỷ niệm hai mươi lăm năm... và như thường lệ, Modesto đến chúc mừng Padre Pio. Ngài nói: «*Modesto, chúng ta còn lại hai mươi lăm năm !*»

Nhưng vào sáng ngày 22 tháng 9 năm 1968, khi Padre Pio bị suy sụp sau khi dâng Thánh lễ kỷ niệm *năm mươi năm*, Thánh lễ cuối cùng, người ta đưa ngài trở lại phòng thánh trên chiếc xe lăn. Khi đi ngang qua lan can, ngài thấy ông Vinelli già đang khóc nức nở, và ngài nói : «*Ormai, sono cinquanta !*» Năm mươi năm đã hoàn tất ! Modesto suýt ngất và có thể đã ngã nếu không có vài người đứng gần đó đỡ lấy. Ông nhớ lại... Padre Pio qua đời chỉ vài giờ sau đó.

Báo chí vào cuộc

Chẳng bao lâu, do một sự tiết lộ không chủ ý, giới truyền thông lớn đã chớp lấy “hiện tượng Padre Pio” và loan truyền khắp nước Ý - thậm chí ra cả nước ngoài - tin tức về việc vị linh mục nhận được các dấu thánh. “25 dòng đầu tiên” được đăng vào thứ Sáu, ngày 9 tháng 5 năm 1919. Người ta đã bắt đầu nói về các sự kiện phi thường, những phép chữa lành, và những cuộc trở lại đạo vang dội. Tờ *Giornale d'Italia*, số 129 năm 1919, đã đặt tiêu đề cho bài viết : “*Những ‘phép lạ’ của một thầy dòng Capucin tại San Giovanni Rotondo*”, do một tác giả nặc danh.

«Những hiện tượng phi thường xuất hiện nơi một thầy dòng Capucin khiêm nhường, Padre Pio da Pietrelcina, là đề tài được bình luận sôi nổi và đầy quan tâm. Vị này xuất hiện lần đầu tại đất nước chúng ta với hào quang thánh thiện, và từ khi đến, dân chúng đã dành cho ngài những dấu hiệu tôn kính lớn lao. Cuộc sống nhiệm nhặt, sứ vụ được thi hành với sự hy sinh lớn lao, các phép lạ, khiến tu viện trở thành nơi hành hương đông đảo. Nhiều và đa dạng là những phép lạ được gán cho “Vị Thánh” : tinh thần tiên tri, ơn thấu suốt, hiện diện ở nhiều nơi cùng lúc, xuất thần...

Nhưng nếu các sự kiện này khiến người hoài nghi có thể nghi ngờ, thì người ta nói chung đều công nhận một hiện tượng mà ai cũng có thể nhìn thấy : hiện tượng các dấu thánh, xuất hiện nơi hai bàn tay, hai bàn chân và cạnh sườn.

Trong khi người bình dân đổ về tu viện để thăm “Vị Thánh”, thì giới trí thức và hàng giáo sĩ giữ một sự dè dặt nghiêm ngặt, chờ đợi phán quyết chính thức từ Giáo hội...»

Mà không hề hay biết, tác giả bài báo đã chỉ đúng những yếu tố cốt lõi sẽ luôn hiện diện trong cuộc đời của Padre Pio : sự hiện diện liên tục của những hiện tượng không thể giải thích theo tri thức khoa học hiện thời, tình cảm và sự kính trọng từ dân chúng, thái độ dè dặt từ giới trí thức và giáo sĩ, cùng với các can thiệp từ Giáo hội và phẩm trật.

Đám đông ngày càng đổ về tu viện đông đúc. Thư từ tới như mưa, Cha Paolino, tu viện trưởng, xác nhận, ngài đã phải «mở một văn phòng nhỏ để tiếp nhận tất cả thư từ». Cha Raffaele da San Giovanni Rotondo được bổ nhiệm vào nhiệm vụ này, và chẳng bao lâu sau đã được hỗ trợ bởi vài tu sĩ khác được Bề trên Tỉnh dòng gửi tới. Đức Tổng Giám mục Manfredonia đã trao cho Cha Paolino quyền cho phép các linh mục ngoại giáo

xứ và ngoại giáo phận được giải tội cho tất cả những người hành hương từ khắp nơi đổ về.

Tình hình vô cùng hỗn độn. Cha Paolino ghi nhận rằng có rất nhiều nhà báo, bác sĩ và bệnh nhân hy vọng một phép lạ chữa lành, thậm chí có cả những người bị quỷ ám thực sự được đưa đến để Padre Pio trừ quỷ, và còn có rất nhiều linh mục.

«Cũng không thiếu cả những kẻ móc túi - Cha Paolino nói - lợi dụng sự hỗn loạn trong nhà thờ và trên quảng trường nhỏ, họ hành động, vui mừng với cơ hội vừa mở ra cho họ mà chẳng thể nào tốt hơn được nữa.» (tr. 131)

Ngay cả những nhóm hành hương cũng đã đến các đền thánh lân cận của Đức Mẹ Đội Triều Thiên (cách Foggia mười hai kilômét) ; đến San Marco in Lamis, tại đền thánh Thánh Matthieu (cách San Giovanni Rotondo chín kilômét) ; đến Vương cung thánh đường Thánh Michel ở tận cùng của núi Gargano. « Tất cả họ đều dừng lại ở tu viện của chúng tôi, họ làm tăng số lượng người và đồng thời, là sự hỗn loạn ! » (tr. 132) « Đó là - Cha Paolino còn nói rõ thêm - hàng ngàn người ngủ ở bất cứ đâu họ có thể, bởi rõ ràng là không có khách sạn, không có nhà hàng, cũng không có chỗ trú cho người hành hương. Cảnh sát trưởng phải cử hai hay ba Vệ Binh đến tu viện để lập lại chút trật tự trong số những

người muốn xưng tội. »

Padre Pio giải tội cho đàn ông, những “con cá lớn”, trong phòng thánh ; còn phụ nữ thì được các Cha khác tiếp đón trong nhà thờ. Người ta phải xây dựng trong phòng thánh một kiểu bực nhỏ để các cuộc xưng tội ít ra... có phần kín đáo !

Padre Pio cử hành Thánh lễ vào buổi trưa. Chính ngài đã xin được dâng lễ vào giờ đó. « *Cha Bề trên* - ngài đã nói với Cha Paolino - *nếu cha không thấy điều đó bất tiện, con muốn dâng lễ vào giờ ấy, vì lấy lý do dâng Thánh lễ, con có thể thoát khỏi việc giải tội, nếu không, thì sẽ chẳng ai để con rời đi, và sau đó, con sẽ còn phải ở lại đến bao giờ ?... »*

Người ta thậm chí còn bán những bức ảnh ghép thể hiện hình ảnh của Padre Pio, bên dưới là nhà thờ nhỏ của tu viện, ở giữa hai hình ảnh là dòng chữ : « *Vera effigie del santo Sacerdote Padre Pio, Cappuccino da Pietrelcina* »... (Chân dung đích thực của vị Linh mục thánh Padre Pio, tu sĩ Capuchin đến từ Pietrelcina) chính xác như người ta đã làm với Cha sở xứ Ars !

Về phía các Bề trên, người ta cũng gặp một số khó khăn trong việc nhận thức đầy đủ những gì đang diễn ra tại San Giovanni Rotondo. Trước đó, trên núi Gargano

là sự tĩnh lặng và cô tịch hoàn toàn. Từ khi xảy ra phép lạ về dấu thánh của Padre Pio, là một sự xáo động không ngừng, đám đông vô số kẻ, và người ta không còn biết rõ mọi việc sẽ tiến triển như thế nào.

Theo lệnh trực tiếp của Chúa Giêsu, Padre Pio đã cầm bút ngày 14 tháng Sáu và viết một lá thư khá nghiêm khắc gửi Cha Agostino :

« ... Con lấy làm tiếc là không thể trò chuyện lâu với cha, vì con không có thời gian. Con chỉ xin cha, trước khi đi tham dự Tổng Tu nghị (dự kiến tổ chức tại Morcone để bầu cử mới vào ngày 5 tháng Bảy), xin cha hãy đến đây, hoặc chính cha, hoặc Cha Giám tỉnh, chỉ trong vài ngày thôi, để tự mình nhận thức rõ tình hình thực sự. Khi người ta nhìn sự việc từ xa, thì không thể nào thấy rõ ràng được, và chính điều đó đang xảy ra hiện nay.

Xin cha cầu xin Cha Giám tỉnh gửi nhiều thư đến làm vườn nho của Chúa, vì thật là một sự tàn nhẫn và là một sự bạo ngược thực sự khi mỗi ngày đuổi về hàng trăm thậm chí hàng ngàn linh hồn đến từ những miền xa xôi, chỉ với mục đích được thanh tẩy khỏi tội lỗi của họ, mà không đạt được điều ấy, vì thiếu các linh mục giải tội.

Con cũng phải xin cha, và tất cả các Bề trên tương lai của Tỉnh dòng, làm ơn đừng thay đổi nhân sự của cộng đoàn này, nếu người ta thực sự mong muốn điều tốt đẹp cho các linh hồn và cho cả Tỉnh dòng. Con nói điều này, không phải do ý riêng của con, nhưng là bị Chúa bắt buộc phải nói ra... » (1/538)

Một sự tiết lộ nghiêm trọng

Nhưng rốt cuộc, làm sao mà báo chí lớn lại nắm được các sự kiện diễn ra tại San Giovanni Rotondo ? Có vẻ như đã có một bản báo cáo về Padre Pio được gửi đến Cha Giám tỉnh... và dường như bản báo cáo đó không gì khác hơn là của bác sĩ Romanelli. Thế mà, trong cùng bức thư gửi Cha Agostino, Padre Pio đã viết thêm ở phần tái bút : *« Con phải nói với cha rằng mọi việc đã bị rêu rao khắp nơi mà hoàn toàn không cần thiết, bởi những người được các Bề trên đưa đến đây. »* Vậy nên, đó chính là một sự tiết lộ không đúng mực.

Thật vậy, Cha Giám tỉnh hoàn toàn không đồng ý với việc tiết lộ rộng rãi tin tức về việc Padre Pio mang dấu thánh ; ngài đã nói điều đó hết sức rõ ràng. Ngày 5 tháng Sáu năm 1919, ngài đã gửi cho Cha Paolino một bức thư khá nghiêm khắc. Padre Pio, thì lại không hề hay biết gì về bức thư này. Cha Benedetto đã truyền đạt lại sự thận trọng mà Bề trên Tổng quyền, Cha Venanzio

da Lisle-en-Rigault, yêu cầu, và đã thẳng thắn lên án sự tiết lộ nghiêm trọng mà Cha Raffaele da San Giovanni Rotondo đã phạm phải, khi lạm dụng sự tin tưởng của Bề trên bằng cách chép lại báo cáo của bác sĩ Romanelli.

« Cha Paolino thân mến - Cha Giám tỉnh viết - Cha Bề trên Tổng quyền khả kính gần đây đã khuyến cáo rằng chúng ta phải giữ sự thận trọng cao độ đối với những sự kiện liên quan đến «Piuccio» của chúng ta. Ngài cũng đã bày tỏ sự không tán thành, bằng những lời lẽ rõ ràng, đối với một số bản báo cáo, dù là mật, với người giáo dân, vì phải lo ngại trước những sự tiết lộ không mong muốn.

Vậy nên, chính chúng ta phải hết sức thận trọng để không cho phép, cũng không mong muốn, rằng những điều thiêng liêng bị phơi bày nơi công cộng, và hơn thế nữa, trở thành miếng mồi cho báo chí, nhất là báo chí thế tục. Chúng ta có thể chấp nhận và thờ phượng Thánh Ý từ Trên Cao, theo cách Ngài muốn và vào thời điểm Ngài muốn, cho việc công bố những điều phục vụ cho Vinh Quang của Đấng Tạo Hóa và của thụ tạo.

Nhưng khi đọc tờ *Il Mattino*, tôi đau lòng nhận thấy rằng đã có những tiết lộ xảy ra, không thể không có lỗi của cộng đoàn này. Tôi biết, trực tiếp thì cha không thể nào đồng lõa với sự tò mò của phóng viên, nhưng một

số chi tiết sẽ không thể được biết đến nếu không do các tu sĩ tiết lộ cho người giáo dân.

Việc sao chép gần như nguyên văn bản kết luận của Romanelli là dấu hiệu rõ ràng của sự thiếu thận trọng hoặc hoàn toàn không có thận trọng, và dẫn đến kết luận rằng người ta đã yêu cầu bản sao chính thức và đã được cung cấp. Ở điểm này, đó là sự xúc phạm đến Thiên Chúa, vì điều đó đi ngược lại ý muốn của Cha Tổng quyền cũng như của tôi. Nếu có sự triệu hồi, dĩ nhiên, tôi sẽ không sợ bị khiển trách. Tôi báo trước với cha rằng nếu Tòa Thánh biết đến những điều nhẹ dạ này, các tác giả sẽ phải chịu hậu quả. »

Và Cha Benedetto giải thích rằng kể từ nay phải từ chối mọi nỗ lực muốn biết thêm... « chúng ta có thể tự mình trao hay cho phép người khác trao danh hiệu công khai là «thánh địa» cho một nơi, khi lý do chưa được thẩm quyền tối cao nhìn nhận và phê chuẩn hay không?... » Và ngài nhấn mạnh cần phải có « sự thận trọng và rất nhiều thận trọng ».

Nhưng ở phần tái bút, ngài còn thêm một đoạn dài, rõ ràng được viết sau đó, với giọng điệu cực kỳ nghiêm khắc :

« Sau khi viết thư này - ngài nói - tôi vừa mới được biết rằng Cha Raffaele, một cách lạm dụng, còn lợi dụng cả danh nghĩa của tôi và giả vờ có sự cho phép của tôi, đã chép lại cho mình bản kết luận của Romanelli. Tôi hoàn toàn không đồng tình và lên án hành động đó như là sự vi phạm kiến thức thuộc phạm vi bí mật. Cha Raffaele đáng lẽ phải bị khai trừ ngay lập tức.

Cha biết rõ sự hoang mang và sự miễn cưỡng mà Padre Pio đã thể hiện khi ngài buộc phải chịu cuộc khám nghiệm, cha cũng biết tôi đã phải dùng đến bao nhiêu quyền uy để buộc ngài vâng lời, cũng như để bước vào phòng của ngài với lý do là điều đó phục vụ cho vinh quang lớn hơn của Thiên Chúa ; vậy mà cha đã đánh cắp bí mật của một linh hồn với tất cả sự tế nhị trong cảm thức của nó và trao nó cho báo chí như một đề tài cho mục tin vặt ? Điều đó thật là quá đáng !

Từ nay trở đi, tôi cấm tuyệt đối *sub gravi* (nghĩa là dưới hình phạt của tội trọng) không được truyền đạt cho bất kỳ ai và vì bất kỳ lý do gì những tin tức riêng tư khác về các sự kiện đã xảy ra hoặc sẽ xảy ra, vì tôi chắc chắn rằng bất kỳ sự tiết lộ nào phát xuất từ chúng ta, hoặc dưới hình thức nào có thể lộ ra sự can dự của chúng ta, đều gây tổn hại đến danh dự của Tu phục và đến sự nghiệp của Cha thân yêu chúng ta.» (Cha

Paolino, *Memorie*, tr. 342 và các trang tiếp theo.)

Cha Benedetto không thể làm gì khác ngoài việc gửi một bản báo cáo về tình huống mới này lên các bề trên cấp cao tại Rôma, vì ngày 24 tháng Sáu, Cha Giuseppe-Antonio da San Giovanni in Persiceto, Chương án Tổng quyền của Dòng, đã viết cho ngài :

« Con xin xác nhận đã nhận được thông tin mới nhất về các sự kiện tại San Giovanni Rotondo. Con cũng đã xem tất cả những gì được đăng tải trên các tờ báo khác nhau, trong đó một vài tờ, thực lòng mà nói, có vẻ không đáng tin cho lắm. Chúng ta hãy cầu nguyện cùng Chúa để mọi sự được trở lại phục vụ cho Vinh Quang lớn lao nhất của Người. »

Dường như cũng có một vài thành viên thuộc hàng giáo sĩ địa phương đã gửi bài báo với mục đích - che giấu không mấy thành công - là để cảnh báo cho các nhà chức trách tại Rôma !

Dù sao đi nữa, chiến dịch truyền thông này đã làm mọi người cảnh giác, trong đó có một nhân vật đặc biệt, Hoàng thân Klugkist, từ Kiev, người mà chúng tôi sẽ dịch lại một bức thư tuyệt vời, là một chứng từ rục rĩ về chuyên viếng thăm của ông với Padre Pio.

Hoàng thân Klugkist

Hoàng thân Charles Klugkist sinh tại Kiev vào ngày 25 tháng 3 năm 1871, là con trai của ông Henri và bà Maria de Strahlorn. Bị lưu đày vào đầu Thế chiến thứ Nhất, ông đã đến Ý và cư ngụ tại Rôma, tại nhà người chị họ là Công nương Del Drago.

Tại Firenze, ông có dịp gặp gỡ giáo sư Giovanni Hoffmann, người mà ông trở thành môn đệ, và cùng ông dấn thân vào việc nghiên cứu các Khoa học huyền bí. Giáo sư Hoffmann, gốc Königsberg ở Phổ, là một con người học thức uyên bác, thông thạo nhiều ngôn ngữ phương Đông và có khả năng giải mã các ký tự tượng hình của Ai Cập. Là một tín hữu Kitô giáo sâu sắc, ông say mê việc tìm kiếm Thiên Chúa và hành trình của ông bao trùm tất cả các tôn giáo. Cũng vì cùng một khát vọng, ông đã nghiên cứu cả ngành Cận tâm lý học. Flammarion, Charles Richet là những người bạn của ông, và Hoàng thân Klugkist đã gia nhập nhóm của họ.

Quả thật, ông cũng là một người có học thức sâu rộng và tâm hồn cao thượng. Bị dày vò bởi những vấn đề tâm linh, ông không ngừng tìm kiếm sự thật. Ông theo đạo Chính Thống giáo.

Vào năm 1919, cũng như bao người khác, ông đã nghe nói về Padre Pio qua các bài báo đăng tải nhiều phóng sự. Vì thế, ông đã đến San Giovanni Rotondo vào mùa hè năm đó và đã mở lòng mình với vị tu sĩ dòng Capucin mang dấu thánh. Vị tu sĩ ấy lặng lẽ nói với ông : « *Con đường mà con đang tìm, con đã tìm thấy rồi !* » Đó là một tiếng sét ái tình thiêng liêng !

Trở về Rôma, ông cải đạo sang Công giáo và sau đó gia nhập Dòng Ba Ngôi với tên gọi là Thầy Pio của Chí Thánh Ba Ngôi. Ông bắt đầu thời gian tập viện tại Livorno, nơi ông khấn Tạm ngày 23 tháng 6 năm 1922. Sau đó, ông sang Canada và tuyên khấn Trọn đời tại tu viện Montréal vào ngày 25 tháng 7 năm 1924. Sau khi được truyền chức linh mục, ông đã thực hiện một sứ vụ tông đồ phong phú và sống một đời sống thánh thiện. Ông qua đời tại Halifax (Canada) vào năm 1948.

Padre Pio đã chỉ cho ông con đường phải đi. Con gái của giáo sư Giovanni Hoffmann, bà Auriti, cư ngụ tại Firenze, người dành cho tác giả của những trang này một tình cảm huynh đệ chân thành, đã trao cho chúng tôi bức thư của Hoàng thân gửi cho thân phụ bà. Dưới đây là bản dịch nguyên văn. Một lần nữa xin nhắc lại: đây là một văn bản tuyệt vời thuật lại chuyến thăm Padre Pio của ông vào mùa hè năm 1919.

Hoàng thân đã phác họa cho chúng ta một bức chân dung tuyệt mỹ về Padre Pio. Ông có nhắc đến - và chúng ta sẽ trở lại vấn đề này sau - những hương thơm tỏa ra từ máu của Padre Pio, khả năng xuất hiện đồng thời ở nhiều nơi, các phép lạ, và Thánh lễ phi thường mà ngài cử hành, vốn thực sự là đỉnh cao của mỗi ngày của ngài... đã từ năm 1919, và thậm chí trước đó nữa !

Thật kỳ lạ, Hoàng thân đã nhắc đến một lời cầu nguyện mang tính *tiên tri*... Con người ấy, vốn am hiểu sâu sắc các khoa học huyền bí và đã nghiên cứu hầu như mọi hiện tượng tôn giáo, người hoàn toàn nắm vững huyền nhiệm phi thường của Ấn Độ giáo, không thể không bàng hoàng, ngỡ ngàng, sửng sốt.

Trong Ấn Độ giáo, lời cầu nguyện có những quy luật, những đòi hỏi của riêng nó. Lời cầu nguyện luôn đi kèm với hành vi tôn giáo, hy lễ hay lễ vật dâng tiến.

Lời cầu nguyện, hay *mantra*, là một *công thức linh thánh* mang trong mình quyền năng của ngôn từ. Đó là sự kết hợp của những âm tiết được dùng cho những mục đích chính xác. Trong Ấn Độ giáo, một lời cầu nguyện chỉ trở nên hữu hiệu nếu nó không chỉ được đọc đúng về nội dung, tiết tấu, trọng âm, mà còn phải được dọn mình bằng sự tập trung tinh thần cần thiết. Với *mantra*, người ta có thể đánh thức những quyền năng phi thường. Việc

lập đi lập lại Danh Thiên Chúa, chẳng hạn, đưa linh hồn vào kết hiệp với Ngài. Srđ Ramakrishna từng nói rằng Danh Thiên Chúa và chính Thiên Chúa là một...

Những lời thánh, mang lại hiệu quả đúng như điều chúng nói đến, chính là những mantra. Padre Pio, về phần mình, đã phát âm những lời không thể hiểu nổi trước khi ban lời tha tội theo nghi thức phụng vụ, như chính Hoàng thân Klugkist đã chứng thực... và như chính chúng tôi cũng có thể làm chứng. Thật vậy, chúng tôi chưa bao giờ hiểu được Padre Pio đã nói gì trước khi ban Bí tích Giải tội cho chúng tôi. Và tuy rằng, đầu chúng tôi gần như chạm đầu ngài, và chúng tôi nghe rất rõ từng âm tiết ngài phát ra. Chẳng lẽ đó lại không phải là một ví dụ về *nói trong Thánh Thần*, dấu chỉ cho thấy Thánh Linh đã chiếm hữu trọn vẹn linh hồn và con người Padre Pio ?

Chứng từ của Hoàng thân cho chúng ta một ánh nhìn khác, soi rọi một khía cạnh khác nơi viên kim cương kỳ diệu là linh hồn của Padre Pio... trong suốt ánh sáng của Thiên Chúa.

Một bức thư tuyệt vời

«Rôma, Palazzo Del Drago,
ngày 12 tháng 11 năm 1919.

Thưa Thầy rất đáng kính,

Với niềm vui lớn lao, con hồi âm theo ước muốn của Thầy được biết rõ về cuộc viếng thăm «Vị Thánh».

Số người mà tôi đã gặp mà để lại cho con ấn tượng thật sự là những người đã được khải thị thật sự rất ít, không chỉ là những người có một tấm bằng đẹp phủ đầy dấu đỏ, những danh hiệu hoa mỹ và những con số. (Người dưới đây, rất trân trọng, thuộc về nhóm cuối cùng đó...) Và trong số ít ỏi ấy, Padre Pio nổi bật với một sự vượt trội siêu nhân.

Chỉ riêng nơi ngài, con đã đối diện với “Cái Tôi” Thiên liêng, chỉ nơi ngài, con không còn thấy dấu vết nào của “cái tôi” phàm nhân. Những người khác chỉ là “những người” mà nhân cách họ phần nhiều hay ít đều bị thấm nhuần điều thiên liêng. Ngược lại, ngài chỉ là một dụng cụ của Thiên liêng. Ngài đã đạt được mục đích, sự Hiệp nhất.

Về quá khứ của ngài, con chẳng biết gì ngoài những gì một linh mục ở Foggia kể cho con tôi nghe : “Tôi biết ngài từ ngày ngài vào tu viện các capucin, cách đây mười lăm năm, khi ấy ngài mới mười bảy tuổi. Ai cũng yêu mến ngài vì sự giản dị lớn lao, sự khiêm tốn lớn lao và lòng tốt lớn lao. Điều xấu xa không tồn tại trong ngài... Tôi không biết nói gì thêm nữa...”

Ba năm trước, ngài được gửi tới San Giovanni Rotondo vì lý do sức khỏe. Người ta nói với con rằng ngài chỉ có một phổi hoạt động và dạ dày thì từ chối tất cả thức ăn đặc. Do đó ngài hầu như không ăn gì, điều này làm dân gian đồn rằng ngài không cần phải ăn uống.

Con biết đến ngài qua báo chí, trong đó có tờ Mattino di Napoli dành hẳn một trang cho ngài. Những bài viết có những lời chứng của các bác sĩ và bệnh nhân được chữa lành kỳ diệu đã khiến con rất ấn tượng, đến mức con quyết định phải tận mắt kiểm chứng điều kỳ lạ này.

Dù chấp nhận điều đó có thể xảy ra, con muốn kiểm tra nó một cách khách quan. Con cũng bị thúc đẩy bởi hy vọng nhận được từ Thánh lời giải thích về một số trải nghiệm mang tính tôn giáo và vài lời khuyên cho tương lai.

Ngày khởi hành càng đến gần, niềm vui sâu sắc và tình yêu thương huynh đệ dành cho những người thấp kém nhất trong con càng lớn lên, chưa từng có trước đây. Những trở ngại không thiếu. Chúng hiện ra như những cây nấm mọc lên giữa con và đích đến, nhưng con không bao giờ mất thái độ hòa nhã và bình tĩnh.

Ở Foggia, con ngay lập tức bị bao quanh bởi “mafia” đã hình thành quanh Thánh. Mỗi đến ngày thứ hai con mới có được chỗ trên một trong những chiếc xe tải chở các khách hành hương tới San Giovanni Rotondo. Người ta không muốn cho con vé xe ô tô buýt điện, thuộc cùng công ty và giá vé hạng nhất khứ hồi là 10,40 lira.

Con phải trả 20 lira, giá vé cho những khách hành hương nghèo, và đi trên chiếc xe tải bản thiu và ồn ào. Với 5 lira tiền boa, con ngồi cạnh tài xế. Trước đó, người ta đã cố ép con đi xe ngựa với giá 170 lira, giá thấp nhất...

Sau hai tiếng lắc lư trên con đường tồi tệ nhất, chúng con đã đi được 37 cây số từ Foggia đến San Giovanni Rotondo. Thị trấn có hơn 12.000 dân, nằm trên một trong những bậc thềm của dãy núi Gargano. Về mặt vệ sinh, vị trí rất tốt, nhưng nghệ sĩ cảm thấy bị bao phủ bởi nỗi buồn lớn lao.

Đồng bằng rất rộng của Foggia chủ yếu là đầm lầy, và hoàn toàn bằng phẳng. Đây đó có một nông trại cô lập, đây đó một cái cây tội nghiệp, và càng lên cao, người ta càng cảm thấy bị nghiền nát bởi cảnh hoang tàn của phong cảnh : đá và đá khắp nơi đến tận mây trời. Tuy nhiên, xung quanh các làng mạc, người ta thấy đất rất đen, màu mỡ, đất của Fouilles trồng những vườn nho rất sung túc. Xe tải đưa chúng tôi thẳng tới tu viện nằm cách làng một cây số, giữa một vùng sa mạc thật sự.

Ngay lập tức, con nhận thấy sự nghèo đói trầm trọng trong khu thánh địa, nhưng cũng có một sự sạch sẽ hiếm thấy trong Giáo hội Công giáo...

Con đưa cho một Thầy tỳ giảy giới thiệu của tổng giám mục Gaëte, trong đó con xin phép được nói chuyện với Thánh, và con được dẫn vào một sân nhỏ tới một cánh cửa rất nhỏ và rất đơn sơ...

«Chỉ cần vào đi !...» Thầy nói với con. Con quyết đoán đẩy cửa và suýt nữa đụng phải một capucin ngồi trên một chiếc ghế rom, khoanh tay, khuỷu tay tựa lên lưng một chiếc ghế khác, trước mặt là một người đàn ông quỳ trên đất xưng tội.

Vị Capucin từ từ ngẩng đầu lên nhìn con. Đó chính là Padre Pio ! Rất ấn tượng vì cuộc gặp gỡ bất ngờ, con bước vào hành lang rất hẹp nơi ngài đang giải tội và nơi đó đầy những người đàn ông đang chờ đến lượt.

Ở cuối, phía sau một cánh cửa, nghe thấy tiếng ồn ào lớn. Đó là những nông dân khác đang cố xông vào. Sự kỳ lạ của không khí làm con càng thêm bối rối. Con hiểu rằng «cuộc nói chuyện» phải nhường chỗ cho một buổi xưng tội và con rút lui vào một góc nhỏ cách Thánh vài bước để chuẩn bị và đồng thời quan sát ngài.

Nhưng sau vài phút, con bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của khuôn mặt và thái độ toàn diện của Padre Pio đến nỗi quên hẳn việc xưng tội. Con chưa bao giờ thấy một cảnh tượng đẹp đến vậy.

Con có thể quan sát tự do, vì ánh mắt ngài dường như chỉ nghe lời người xưng tội nói, nhưng không nhìn bằng mắt thể xác. Thân thể ngài, đặc biệt là hai cánh tay khoanh lại, có một sự bất động lạ thường gần như bị cứng đờ. Cuối mỗi lần xưng tội, ngài sống động trở lại và trả lời bằng giọng rõ ràng, âm sắc thể hiện tình yêu thương huynh đệ dành cho người xưng tội. Sau câu trả lời, luôn có sự thay đổi hoàn toàn trên biểu cảm khuôn mặt. Trước đó, người ta thấy một hào quang phát ra quanh ngực và đầu, giờ tất cả như quay vào trong thân

xác vật lý dường như «tắt ngấm». Rồi từ từ, với giọng trầm, ngài đọc một lời cầu nguyện theo nhịp điệu, một «Mantra», bằng một thứ tiếng phương Đông mà con không biết. Con nhớ ba từ thường lặp lại : «Adai nanda» - «Idiè» - «Cio». Có thể từ đầu tiên là «Adonai», nhưng điều này có vẻ khó, vì khi ngài đọc, ngài tách ra, nói «Adai nanda» và «nanda». Lời thỉnh cầu lạ lùng, bí ẩn này kích thích sự tò mò của con và con tiếc không thể hỏi ngài giải thích. Cuối cùng, ngài ngược mắt lên, cả khuôn mặt sáng rực và với một cử chỉ trang trọng, ngài ban phép tha tội.

Con đã để cho năm, sáu người đi trước, người cuối cùng là một linh mục. Cha ta xin xem các dấu thánh tích ẩn dưới găng tay. Padre Pio, với một nụ cười nhẹ nhàng và dịu dàng như muốn nói : «Thomas, cha cần phải sờ mới tin sao ?», đã cởi dấu thánh ra cho linh mục xem và hôn. Con muốn chờ thêm, nhưng một người Napoli, nghĩ là làm con vui, kéo con bằng cánh tay và thúc con đi tiếp. Con phải tiến lên và quỳ xuống. Bất chợt, con nhận ra con đã quên chuẩn bị xưng tội ! Vị thánh, không nhìn thẳng vào con, ngay lập tức hỏi câu quen thuộc : *«Lần cuối con xưng tội khi nào ?»* - «Sáng hôm qua», con trả lời. - *«Từ sáng hôm qua đến nay con phạm tội gì ?... Con có phạm tội nào không ?»*

Ngay lập tức, một tiếng nói bên trong nói với con: «Mỗi thánh nhân phạm ít nhất bảy tội mỗi ngày.» Những lời đáng chú ý đó làm con bối rối sâu sắc. Con nghĩ : «Nếu một thánh nhân có bảy tội phải thú nhận, thì con, một tội nhân bình thường, chắc phải có ít nhất mười hai tội sẵn sàng, nhưng con không thể tìm ra gì cả !».

- «Con có thể nói với cha rằng con đã hạnh phúc đến mức được ở gần mục tiêu đến nỗi con thậm chí không cảm thấy chút nào sự nôn nóng ? Điều đó sẽ là một ảo tưởng... Con đã mất cả ngày chỉ để mơ mộng, ăn uống, đi dạo và quên mất tha nhân. Con đã đồng tình với người bạn cùng bàn khi anh ta chỉ trích dịch vụ kém cỏi. Con thú nhận rằng con đã không chuẩn bị gì cả, con không biết rằng mình sẽ có cơ hội được xưng tội với ngài, Cha ơi... Con đến đây với hy vọng được đặc ân trò chuyện...» Giá mà con đừng bao giờ nói điều đó ! Padre Pio lập tức cắt ngang lời con : - *«Không thể được, con thân mến, cơ không thể dành cuộc gặp riêng cho ai cả, có quá nhiều người ! Nếu con có điều gì muốn nói với cha, hãy nói ngay bây giờ trong buổi xưng tội...»*

Lời từ chối của ngài khiến tôi mất bình tĩnh. Tờ giấy giới thiệu còn nằm trong túi của người Thầy, và danh sách những trải nghiệm huyền bí kèm theo các câu hỏi liên quan thì nằm trong vali của con ! Nhưng con buộc

phải nói, nếu không, con sẽ nhận được một lời xá tội tương đương với một «lời từ biệt !».

Thế là con bắt đầu kể, lộn xộn, nhảy từ thời kỳ này của quá khứ sang thời kỳ khác, trộn lẫn tội lỗi và những cuộc phiêu lưu, những nghiên cứu và thực nghiệm, trong một mớ hỗn độn kỳ lạ.

Padre Pio lắng nghe con với sự chú ý cao độ, tuy nhiên tránh ánh mắt của con. Còn con, trong khi nói, con quan sát ngài, con càng lúc càng bị cuốn hút bởi «sự chân thật» nơi sự thánh thiện của ngài. Không một cử chỉ, không một ánh nhìn, không một lời nói nào mang dấu ấn «cá nhân». Con có cảm giác như đang cảm nhận được điều gì đó vô cùng siêu việt hợp nhất với thân thể khiêm nhường và mong manh này. Con không biết có phải vì một câu nói thiếu cân trọng nào đó của con (tôi hy vọng là không), ngài rên lên và nghiêng người về phía bên trái, nơi mang vết thương luôn rỉ máu từ mũi giáo đâm. Thêm nữa, nhiều lần, nhưng như thể vô thức, ngài thối lên hai bàn tay như thể chúng đang bỏng rát. Con đã nói suốt mười phút hoặc hơn, và con có thể tiếp tục nói đến tận đêm, nếu lương tâm không khiến con phải ngưng lại. Con không muốn lạm dụng lòng tốt của vị Thánh cũng như sự kiên nhẫn của những người khác.

Câu trả lời của vị Thánh đến ngay lập tức, rõ ràng, rất đẹp, thường sôi nổi, kèm theo những cử chỉ diễn đạt của cánh tay. Con không nhận được một lời trách mắng nào. Ngài nói về những trải nghiệm của con với sự chắc chắn đến mức con lập tức có niềm xác tín rằng mình đang đứng trước một vị Thầy đích thực. Ngài không thể có được một nền văn hóa «khoa học-huyền môn», nhưng về mặt hiểu biết qua kinh nghiệm cá nhân, ngài cho thấy mình sở hữu chân lý soi sáng, Duy Nhất, Không thể phân chia, vượt lên trên mọi biểu tượng, mọi tín ngưỡng, mọi truyền thống huyền bí. Tất cả những gì ngài nói đều dành riêng cho con.

Không một lời tuyên bố, không một lời khuyên nào có thể áp dụng cho tất cả mọi người, không một chút dấu vết nào của sự hùng biện ngọt ngào, không một lời răn dạy mục vụ nào. Ngài chỉ nói với tôi về sự nguy hiểm của những ảo ảnh mang tính Lucifer, và ngài kết thúc bài nói của mình bằng một lời mà con có thể tóm gọn lại như sau : «*Con đường mà con tìm kiếm, con đã tìm thấy rồi !*» Ngài đã thấy rằng con không còn có nguy cơ lạc hướng nữa, nhưng ngài không muốn ảnh hưởng đến ý chí của con, ngài để con có tự do quyết định cho chính mình.

Trong khi ngài đọc «Mantra» một cách huyền bí (lần này là thì thầm), con chăm chú quan sát ngài. Ý thức của ngài như chìm sâu vào một vực thẳm, từ đó phát ra những lời nói thần bí. Rồi, như một đóa huệ thiên giới nở bung, bản thể của ngài vươn lên, tỏa sáng từ nội tâm, hòa quyện với một Đấng Không Thể Xác Định, Đấng Tối Cao, đấng ấy đã làm phát ra lời công bố xá tội từ chính đôi môi con người của vị tu sĩ Capucin khiêm nhường.

Không còn gì khác để làm, con hôn lên bàn tay đã ban phúc cho con, và con cảm nhận được hương thơm thấm đượm tỏa ra từ những dấu thánh.

Mùi «hương thơm của sự thánh thiện» này cũng đã được xác nhận bởi các bác sĩ đã từng thăm khám cho vị Thánh, và sau đó trong nhà thờ, người ta có thể cảm nhận được mùi hương ấy từ khoảng cách vài bước. Đôi khi, người ta kể lại rằng, mùi hương lạ kỳ ấy lan tỏa khắp toàn bộ thánh điện, có lẽ tùy theo mức độ thánh thiện vào thời điểm đó. Con cũng đã nhận ra những biến đổi ấy trong lời nói của ngài và trong toàn bộ thái độ của ngài ; đó là một sự giãn nở và thu hẹp liên tục của một yếu tố siêu nhiên, siêu phàm. Ngay cả những «phép lạ» của ngài cũng không xảy ra theo một trình tự đều đặn - chính ngài dường như cũng không làm

chủ được sức mạnh hành động đó ; đôi khi, cách nhau đến hai tuần hoặc hơn, mới xảy ra một phép lạ chữa lành, một hiện tượng phân thân, hay một lời tiên tri. Với những người đến xin ơn, ngài sẽ trả lời sau khi xưng tội: «Ân huệ mà con cầu xin đã được ban cho con !» hoặc «Nó sẽ được ban cho con sớm thôi...» hoặc «Cha không thể xin được ơn mà con mong muốn !» Nhân cách của ngài hoàn toàn bị xóa mờ. Đó chính là nét đặc trưng của Padre Pio.

Con chờ đến giờ Lễ trong nhà thờ. Vị Thánh giải tội mỗi sáng từ 5 giờ đến 12 giờ trưa không ngừng nghỉ. Đến trưa, ngài cử hành Thánh lễ. Con đã tham dự năm Thánh lễ do các linh mục và tu sĩ hành hương đến cử hành, những Thánh lễ được cử hành với lòng sốt mến lớn lao.

Nhưng khi Padre Pio bước ra từ phòng thánh, lưng còng, đôi mắt khép hờ, thì ngôi nhà thờ nhỏ bé nghèo nàn ấy bỗng tràn ngập một bầu khí linh thiêng : cùng với ngài, chính Chúa Kitô đã bước vào.

Đôi tay của vị Thánh để trần, và trên làn da nhợt nhạt hiện rõ các dấu thánh của cuộc đóng đinh, hai vòng tròn rõ ràng như hai dấu ấn đỏ gắn vào, cỡ bằng một đồng xu. Như con đã từng viết cho thầy, giữa vết thương phía mu bàn tay và lòng bàn tay (và cả trên bàn chân), có

một khoảng trống, và khi ép hai lớp da lại, chúng sẽ chạm vào nhau. Trong lúc Truyền Phép, các dấu thánh trở nên sẫm màu, ánh xanh, do máu dồn về. Và con nghĩ cũng đã nói với thầy rằng nhiệt độ cơ thể của ngài, trong những cơn xuất thần thường xuyên, đạt tới 48 đến 50 độ, mà không hề có dấu hiệu rối loạn nội tạng nào. Sự việc này được xác nhận bởi các lời chứng công khai của các bác sĩ.

Đỉnh cao của Thánh lễ chính là phần Rước lễ. Con chưa bao giờ thấy điều gì cao quý và xúc động đến thế. Khi vị Thánh tiến đến gần con với Mình Thánh trong bàn tay sáp, trên đó tỏa sáng dấu thánh của cuộc đóng đinh, con có cảm giác như đang đứng trước chính Chúa Kitô và con òa khóc trong nước mắt nồng cháy. Ngài và Mình Thánh như trở thành một thực thể duy nhất, đôi mắt của ngài, bị hút chặt trong trạng thái xuất thần, dường như không thể rời khỏi Mình Thánh. Ngày hôm đó, con đã rước lấy Chúa !...

Con vừa kết thúc phần cảm tạ thì nhận thấy hai quý ông rất lịch lãm đang nói chuyện với một Thầy. Thầy này rời đi rồi trở lại sau vài phút với một nụ cười gương gạo. Hai quý ông, sau khi nghe Thầy ấy nói, nhún vai rồi bỏ đi, rõ ràng là rất bức bối. Con biết sau đó rằng họ đã nhờ Thầy nhắn với Padre Pio rằng họ muốn xưng tội

với ngài, và vị Thánh (người chưa hề nhìn thấy họ) đã trả lời vị tu sĩ : «Hãy mời họ đi, họ không đến để xưng tội !» Có vẻ như chuyện này xảy ra rất thường xuyên. Vị Thánh lập tức nhận ra khi có người đến chỉ vì tò mò hay để chế giễu ngài. Khi, nửa tiếng sau, tôi trở lại ngôi làng, tôi cảm thấy hoàn toàn kiệt sức và hoang mang. Tôi có cảm giác như vừa bước ra từ thời Trung Cổ xa xưa nhất. Những gì tôi đã thấy và trải qua hoàn toàn không nằm trong khuôn khổ của thế giới hiện đại.

Trong bữa ăn, con làm quen với Ủy viên Tỉnh trưởng của vùng, một người khá duy vật và cộc cằn. Ông kể cho con : «Khi tôi đến đây cách đây vài tháng, tôi cũng muốn gặp vị Thánh. Chúng tôi đã nói chuyện về nhiều điều, và cuối cùng, tôi nói với ngài rằng tôi tiếc phải rời đi vài ngày sau đó, vì Ủy viên Hoàng gia sẽ đến thay thế tôi đã được bổ nhiệm rồi. Mỉm cười, Padre Pio lắc ngón tay như phủ nhận và nói : “*Ông nhầm rồi ! Ông đến đây là để ở lại với chúng tôi trong nhiều tháng...*” - “Chính ông mới nhầm !” tôi nghĩ vậy ! Nhưng thật không may, ngài đã tiên đoán đúng ! Đã nhiều tháng trôi qua, và tôi chẳng còn hy vọng gì được thay thế nữa !»

Con đã ra đi ngay trong buổi tối hôm đó nếu con không được nhờ mang các tràng hạt và những vật dụng khác của các bệnh nhân ở Ausonia đến để được làm

phép. Và vì thế, con quay lại tu viện để đưa hộp đồ cho một trong hai Thầy luôn giữ liên lạc với vị Thánh. Tuy nhiên, hai người này muốn giúp con có được buổi gặp gỡ mà trước đó con đã bị từ chối, và bảo con quay lại vào tối hôm sau. Thật vậy, con đã có may mắn được nói chuyện với Padre Pio trong một sân nhỏ nơi ngài đang chờ được gọi vào giờ Kinh chiều (dành riêng cho các tu sĩ). Con cố gắng hoàn tất “cuộc xưng tội” của mình và thậm chí còn xin được ngài viết vài dòng trên hai bức ảnh !

Trong lúc trò chuyện này, con đã quyết định sẽ quay lại San Giovanni Rotondo để ở lại vài tháng, dù con chưa nói ra quyết định ấy. Con đang chuẩn bị từ biệt thì Thầy đứng bên cạnh bỗng nói, con cũng chẳng rõ vì sao : «Ông này sắp rời đi !» Padre Pio, lần đầu tiên, nhìn thẳng vào mắt con và mỉm cười, và nụ cười đầy biểu cảm ấy như nói : *«Đây không phải là một cuộc ra đi vĩnh viễn...»* «Vâng, thưa Cha, con đáp lại... nhưng là để trở lại !»

Ngài gật đầu đồng tình và ban cho con phép lành của ngài.

Ngay cả trong cuộc trò chuyện ngoài trời này, con vẫn có thể quan sát thấy sự tập trung sâu sắc nơi vị Thánh. Và điều khiến con xúc động nhất, là trước khi

ban phép lành cho các vật thánh, ngài đã cầu nguyện thật lâu. Khi rời tu viện, con trò chuyện với hai người dân địa phương từng chứng kiến phép lạ gần nhất, cách đó mười tám ngày. Trong số các khách hành hương có một người lính bị thương ở chân, lê bước đi với hai cây nạng. Vì số người đến quá đông, anh ta chỉ có thể xưng tội vào ngày hôm sau. Anh ở lại nơi quảng trường nhỏ, chăm sóc vết thương và còn cho mọi người xem. Khi được vào gặp vị Thánh, anh ta đã xưng tội và xin ơn chữa lành : *«Con có thể đi rồi !»* Padre Pio chỉ đơn giản nói như vậy. Người lính định lấy hai cây nạng để đứng lên, nhưng vị Thánh ngăn lại : *«Bỏ chúng đi, con không cần đến nữa !... Đứng dậy đi !»* Người tội nghiệp ấy không dám tin, rồi anh từ từ đứng lên và khi không còn cảm thấy đau đớn nữa, anh lao đi thật nhanh, giật bỏ các băng gạc và bật khóc, nhảy nhót như điên dại... vết thương đã biến mất, chỉ còn lại một vết sẹo nhỏ.

Con có thể kể cho thầy nhiều chuyện khác nữa, nhưng con muốn giới hạn ở những điều do chính nhân chứng tận mắt kể lại. Con nghĩ con đã viết cho thầy về người phụ nữ bị mù ?.. Bà ấy đã từ xa đến, hoàn toàn tin tưởng rằng mình sẽ được sáng mắt, nhưng Padre Pio nói với bà : *«Hiện tại, Cha không thể xin được ơn mà con cầu xin, nhưng đừng nản lòng, chẳng bao lâu nữa, con sẽ thấy !»* Tuy nhiên, lời hứa của vị Thánh dường như chỉ

là một sự an ủi đơn thuần, và bà ra đi trong tuyệt vọng, nói với người bạn đồng hành là một linh mục ở Gaëte rằng bà đã mất hết hy vọng. Nửa giờ sau đó, khi đang ở trên xe, bà đột nhiên hét lên : «Dừng lại, dừng lại, tôi thấy rồi !»

Người ta kể cho con những trường hợp khác về sự chữa lành xảy ra sau vài giờ hoặc vài ngày, điều này khiến người ta nghĩ rằng vị Thánh hành động theo các chòm sao. Trong Tin Mừng cũng có nhắc đến giờ của các phép lạ, lúc mặt trời lặn, v.v...

Về hiện tượng hóa thân, các thầy đã đưa cho con một bản mô tả in sẵn về một lần xuất hiện ban đêm của vị Thánh ở một ngôi làng cách đó hàng chục dặm. Báo chí cũng đã nói đến một trường hợp khác như vậy : một cô gái bị bệnh đã lâu, được một tu sĩ dòng Capuchin hiện ra và giải thoát khỏi căn bệnh chỉ trong chớp mắt. Không lâu sau đó, qua báo chí, cô biết đến sự hiện diện của Padre Pio. Cô đến gặp ngài cùng với bác sĩ của mình và nhận ra ngài chính là người khách thần bí đã hiện ra trong đêm.

Con đã cố gắng tìm hiểu vài chi tiết về sự xuất hiện của các dấu thánh, và từ hai người bạn thân thiết của vị Thánh, con được nghe kể như sau : «Vào khoảng cuối tháng Mười năm ngoái, khi tin đồn lan ra rằng Padre

Pio đã nhận được các dấu thánh, tôi đã đến gặp ngài để xem phép lạ, nhưng tôi thấy xấu hổ vì sự tò mò của mình và không dám xin được nhìn thấy.

Không lâu sau đó - tôi đã nói chuyện với ngài thêm vài lần - ngài nói với tôi : «Con đã vượt qua sự tò mò nhờ lòng thương mến dành cho Cha. Bây giờ, con sẽ được nhìn thấy và chạm vào.» Khi nói điều đó, ngài vén tay áo để lộ các dấu thánh, cho tôi ấn vào da để xác nhận khoảng trống trong lòng bàn tay và bàn chân, và cho tôi đặt ngón tay vào vết thương nơi cạnh sườn vẫn còn chảy máu và trông rất tươi mới. Khi tôi thỉnh cầu, ngài kể cho tôi : *«Từ một thời gian trước, Cha đã cảm thấy đau ở tay, chân và sườn. Tối ngày 18 tháng Mười (1918), trong khi đọc kinh Kính Mừng, Cha đã thấy Chúa hiện ra và sau đó Cha nhận ra mình đã nhận được các dấu thánh.»*

Vào thời điểm đó, có dịch cúm “Tây Ban Nha”, và trong suốt thời gian dịch diễn ra, Padre Pio, cũng như các tu sĩ khác, đã chuẩn bị thuốc khử trùng và tay ngài bị phỏng do acid phenic, điều này giúp ngài che giấu các dấu thánh trong vài ngày. Khi dịch bệnh chấm dứt, những người khác nhận ra rằng Padre Pio đang cố gắng giấu những vết trên tay mình và phát hiện rằng quần áo của ngài có dấu máu. Ngài cầu xin mọi người đừng

nói gì với ai, nhưng chẳng bao lâu sau, phép lạ đầu tiên được biết đến và dòng người hành hương bắt đầu đổ về.

Con đã cảm nhận với nỗi đau sâu sắc rằng hàng giáo sĩ, ít nhất là một phần trong số họ, không nhìn nhận thiện cảm những gì đang xảy ra ở San Giovanni Rotondo. Tại Rôma, một số linh mục đã lan truyền tin đồn rằng Padre Pio đã bị giam trong một tu viện ở thủ đô và bị Tòa Thánh điều tra nghiêm ngặt, vì họ cho rằng đó là một trò giả mạo !...

Vẫn là câu chuyện cũ thôi ! Nếu chính Chúa Kitô quay trở lại, thì chính các linh mục sẽ là những người kết án tử cho Ngài ! May thay, Vatican sẽ không thể đụng đến vị Thánh - cả đất nước sẽ vùng lên, và cùng với đất nước, hàng ngàn tín hữu thà bị vạ tuyệt thông còn hơn phải khuất phục trước một bản án ô nhục chống lại Padre Pio !

Con không tin rằng giới chức cao cấp trong Giáo hội sẽ phạm phải sai lầm nghiêm trọng đến thế !

Con kết thúc bức thư này, được viết vội và bị ngắt quãng nhiều lần. Xin thầy thứ lỗi cho nội dung lộn xộn và hình thức thiếu trau chuốt. Con còn muốn thêm nhiều điều khác, nhưng xin để dành vào một ngày khác, khi con có thể viết trong sự bình thản cần thiết.

Kính thưa Thầy rất đáng kính của con, xin Thầy vui lòng nhận nơi đây lời cảm ơn chân thành nhất và sự bảo đảm về lòng kính trọng sâu xa của con,

Người học trò tận tụy của Thầy, Carlo Klugkist.

Phải chăng đây không phải là một chứng từ tuyệt vời của một người đã hiểu, từ tận đáy lòng, Padre Pio là ai? Chúng tôi đã nhận thấy một vài sự lẫn lộn, một vài điểm không chính xác trong suốt bức thư này, nhưng những sai sót ấy chẳng mấy quan trọng. Bài trình bày của chúng tôi đã, từ trước, chỉnh đốn lại sự thật rồi !

Một lời cảnh báo khác từ Cha Bê Trên Giám Tỉnh

Thật không may, không phải tất cả các bài báo viết về “trường hợp Padre Pio” đều là lời khen ngợi. Một số tờ báo giật gân cũng đã nắm lấy sự kiện và biến nó thành trò cười. Ngày 10 tháng Sáu năm 1919, một bức thư khác từ Cha Benedetto gửi cho bề trên của tu viện cho chúng ta biết rằng Adelchi Fabrocini, người giữ chức hiệu trưởng trường tiểu học ở San Giovanni Rotondo, đã viết một vài “bài báo” : hai bài được đăng trên *Il Tempo*, số ngày 3 tháng Sáu năm 1919, có tựa đề “Các phép lạ của Padre Pio tại San Giovanni Rotondo”, và bài ngày 7 tháng Sáu trên *La Nazione della Sera* tại Florence, có khả năng là do ông ta viết. Ông ta cũng là phóng viên

duy nhất cho các tạp chí *Epoca* và *Il Mattino di Napoli*.

«Về những bài viết của Adelchi - Cha Benedetto nói - tôi than phiền nói chung về sự tĩ mĩ của ông ấy đến mức trở thành trò lố. Cũng may là ông ta không mô tả cả cảnh Padre Pio đi “vệ sinh”. Ông ta đã muốn khoe khoang quá mức với *Il Mattino* và đã để cho mình bị cuốn vào con số được xem là người biết rõ nhất, đến mức làm mọi thứ để chiếm nhiều cột báo, điều này thể hiện một con người thiếu nghiêm túc, đúng như tôi từng nghĩ về ông ta.

Tôi đặc biệt lên án, với sự bức xúc sâu sắc nhất, việc ông ta, bất chấp sự phản đối mà người ta đã nêu ra với ông ở đó, lại sử dụng những tâm sự của các Cha trong mục đích nghề nghiệp... Xin Cha đừng để mình bị mê hoặc bởi những lời khen như “có học thức và thông minh” mà ông ta dành cho Cha. Nhưng hãy nhìn nhận mọi chuyện một cách khách quan và tự đặt cho mình một sự dè chừng cần thiết đối với ông ta.

Cuối cùng, tôi lên án, với tất cả sự phẫn nộ của tâm hồn, việc lạm dụng bản báo cáo mật do bác sĩ Romanelli soạn về các dấu thánh, khi người ta đã cho ông ta xem hoặc chép lại nó. Nếu sự tiết lộ mà chính ông ấy ám chỉ không có nghĩa là đã lén sao chép bản báo cáo ấy, thì phải thừa nhận rằng có ai đó trong anh em đã lén đưa

tài liệu đó cho ông ta.

Đừng nói rằng phần thư từ mà chúng ta đang nói đến có thể được giải thích là do cuộc trò chuyện mà ông ấy đã có. Không thể nào lặp lại những câu và lời trong bản báo cáo với độ chính xác toán học nếu không giả định rằng đó là do được tiết lộ một cách riêng tư.

Điều này đối với tôi sẽ luôn là một điều bí ẩn nếu tôi không biết rằng Cha Raffaele đã sao chép nó lại trái với ý muốn của tôi, và trong hoàn cảnh này, thật kỳ lạ là Cha Raffaele lại khẳng định rằng ông không biết gì cả.

Theo số gần nhất của «Foglietto» (Tờ báo quân sự của Lucera, gần Foggia), hẳn là Cha đã bắt đầu hiểu được lý do vì sao các biện pháp phòng ngừa của chúng ta là hợp lý đến vậy. Có thể không bao lâu nữa Cha sẽ cảm nhận được hết tầm quan trọng của chúng. Thầy Giuseppe nghe nói rằng sẽ có một ủy ban gồm các bác sĩ quân y đến để xác minh thực tế của điều kỳ diệu. Tôi không tin vào những lời đồn đại, nhưng nếu chuyện đó xảy ra, hãy lịch sự tiễn họ ra về. Quyền lực quân sự thì liên quan gì đến Padre Pio ?...»

Và bức thư kết thúc bằng lệnh cấm không được tiếp đón bất kỳ ai tại tu viện. Từ giờ trở đi, cần phải thận trọng, nhưng đã quá muộn rồi !...

* * *

Đó chính là bầu không khí mà người ta đã sống trong đó tại San Giovanni Rotondo ! Có một vị thánh sống giữa mình là một điều tuyệt diệu, nhưng đôi khi cũng hơi phiền toái ! và cần phải vận dụng tài trí đến mức kỳ diệu để đối phó với những vấn đề chắc chắn sẽ nảy sinh trong thực tế !

Tổng tu nghị đã được tổ chức và Cha Benedetto được miễn nhiệm khỏi chức vụ Giám Tỉnh, mà ngài đã đảm trách suốt thời kỳ chiến tranh. Cha Pietro da Ischitella là người kế nhiệm, nắm quyền điều hành Tỉnh Dòng. Ngài sẽ thể hiện cùng một sự kín đáo và thận trọng như Cha Benedetto. Ngài thậm chí còn ban hành một sổ quy định nhằm bảo vệ Padre Pio.

Ngày 30 tháng Chín năm 1919, với sự đồng thuận hoàn toàn của các Cố vấn, Cha Pietro quy định rằng, tại tu viện San Giovanni Rotondo, nhà thờ và cửa tiếp khách sẽ được đóng lại vào lúc Ave Maria (Kinh Truyền Tin). Ngài nhắc lại rằng các nhà báo và nhiếp ảnh gia không được phép đến gần Padre Pio. Ngài nhắc các tu sĩ phải rất tế nhị khi báo lại với Cha những điều có thể làm tổn thương đến sự khiêm nhường của ngài, cũng như khi đặt ra câu hỏi với ngài. Cấm không được chiếm hữu, và càng không được trao cho người khác, những

vật dụng thuộc về Cha, ngoại trừ các ảnh nhỏ mà Padre Pio có thể viết vài dòng suy niệm để đáp lại lòng sùng kính của giáo dân.

Các Cha dòng Capuchin đã hoàn thành bổn phận của mình. Sự thận trọng mà họ đã tự đặt ra thật xứng đáng với lòng kính trọng. Tuy nhiên, trong suốt hàng chục năm sau đó, các nhà báo và những kẻ tò mò sẽ liên tục thử thách sự kiên nhẫn của họ... Dù sao đi nữa, tin tức về việc Padre Pio được in dấu thánh đã lan truyền khắp thế giới. Thiên Chúa đã cho phép điều ấy... Tất cả mọi người đều biết rằng, từ nay, trong một tu viện khắc khổ trên núi Gargano, đang sống, đang chịu đau khổ và đang cầu nguyện, vị linh mục đầu tiên trong lịch sử Giáo Hội mang dấu thánh : Padre Pio da Pietrelcina.

Những giọt nước mắt vui mừng ở Pietrelcina

Một buổi chiều mùa thu năm 1918... Người đưa thư mang thư đến nhà xứ của Pietrelcina. Ông từ nhà thờ “đã nhận lấy bó thư và báo rồi mang đến cho cha xứ đáng kính Don Salvatore Pannullo... Giờ đọc thư là khoảnh khắc được mong chờ nhất vì ai cũng hy vọng nhận được tin tức từ những người trẻ đang ở ngoài mặt trận, tại miền Bắc nước Ý. Và cha xứ của làng muốn kiểm tra những bức thư đó... có thể có vài tin tức mà tốt hơn là các gia đình không nên biết quá... đột ngột.

Hôm nay, trong bó thư, có một bức từ San Giovanni Rotondo... “Piuccio nhớ đến chú mình, Zi'Tore !” ông từ nhà thờ nghĩ vậy. Thực ra, bức thư không phải của Padre Pio, mà là của bề trên tu viện nơi ngài đang ở, Cha Paolino da Casacalenda...

... và trong thư có nói rằng Padre Pio đã nhận được dấu thánh !

Cha chánh xứ không quá ngạc nhiên. Ngài cho gọi cha mẹ của Padre Pio đến, họ là người thân, nhưng là những nông dân chân chất nên không biết đọc chữ rõ ràng, và chính cha chánh xứ là người đọc thư cho họ nghe. Chuyện gì đã xảy ra sau đó, chính Zi'Grazio, cha

của Padre Pio, đã kể lại như sau :

«Một ngày nọ vào mùa thu, Don Salvatore sai người đi gọi “Mogliera”, vợ tôi.

- “Giuseppa - ông từ nhà thờ nói - Don Salvatore muốn bà đến nhà một chút !”

- “Để làm gì vậy ?...”

- “Ngài có một bức thư muốn đọc cho bà nghe !”

Nhưng vì Giuseppa có Padre Pio và Sœur Pia ở xa quê, bà nghĩ một trong hai người có chuyện gì không ổn.

- “Không, họ vẫn ổn !” và cùng lúc đó, “*piangeva come un vitello*”, ông ta khóc như một con bê !

- “Vậy có chuyện gì, chồng tôi hỏi, tại sao ông lại khóc ?...”

- “Vì vui mừng quá nên tôi khóc đấy !”

- ...

- “Giuseppa, bà biết không, Padre Pio là một vị thánh đấy... Hãy đến nghe thư đi !”

Giuseppa liền chạy đến nhà của cha chánh xứ Pietrelcina :

- “Don Salvato, buon giorno a Voi !”
- «Chào bà, Giuseppa, Grazio không có nhà à ?»
- «Không, ông ấy đang ở ngoài đồng !»

Thế là Don Salvatore, vì tuổi đã cao nên mắt kém, gọi cháu gái mình là Grazia, một cô giáo, và mời cô đọc bức thư. Rồi ông nói : «Giuseppa, chuyện đẹp đẽ này tôi đã biết từ ba năm trước. Nhớ lại xem, một lần bà hỏi Padre Pio tại sao ông ấy lại vung vẩy tay phải trên không trung, và ông ấy trả lời trong tiếng cười rằng mình đang chơi đàn ghi-ta ? Chính vào lúc đó, ông ấy đã nhận được những dấu thánh ở tay, chân và cạnh sườn lần đầu tiên. Chính ông ấy đã nói với tôi vào buổi tối hôm đó. Khi Grazio trở về từ cánh đồng, hãy bảo ông ấy đến nghe thư nhé !»

Khi tôi trở về từ đồng và nói : «Buona sera, moglierama! Chào buổi tối, vợ yêu !» thì Giuseppa bật khóc.

- « Ehi ! Che c'è ? Ê ! Có chuyện gì thế ?»
- «Tôi khóc vì hạnh phúc !»

- «Vì sao vậy ?...»

- «Con trai yêu dấu của chúng ta là một vị thánh. Ngài có những Dấu Thánh như Đức Chúa Giêsu. Hãy đến nhà Don Salvatore để nghe cha đọc thư !»

- «Nhưng cha cũng sẽ nói đúng điều đó thôi. Giờ tôi đã biết rồi. Và tôi đã không đi...»

Các cuộc kiểm tra y khoa

Padre Pio giờ đây đã trở thành một trường hợp *bệnh lý*... Người dân bình thường thì ngay lập tức đã hiểu rằng Thiên Chúa hiện diện trên núi Gargano theo một cách rất đặc biệt. Nhưng những người khôn ngoan và uyên bác thì sẽ phải kiểm tra, nghiên cứu, phê bình và đưa ra phán đoán. Và điều đó cũng không phải là điều đáng xem nhẹ... Những lần kiểm tra mà Padre Pio sẽ phải chịu, dù sẽ một lần nữa làm tổn thương sự khiêm nhường và kín đáo của ngài, dù sẽ khiến ngài có cảm giác như bị đem ra làm trò bàn tán và tiết lộ bí mật của vị vua cho thiên hạ biết, thì cũng sẽ giúp ngài bước thêm vài bậc thang nữa hướng về Thiên Đàng.

Bác sĩ Bignami

Vào tháng Năm năm 1919, bác sĩ Romanelli từ Barletta đã đến San Giovanni Rotondo. Vài ngày sau

khi được bầu vào chức vụ Bề trên Tỉnh dòng vào tháng Bảy năm 1919, Cha Pietro da Ischitella bắt đầu đến tu viện vào một buổi sáng. Đi cùng ngài là bác sĩ Amico Bignami, người trước đây là giáo sư và sau đó là Giám đốc Viện Bệnh lý học Tổng quát của Khoa Y và Phẫu thuật, thuộc Đại học Rome. Nếu sáng hôm đó ông được Bề trên Tỉnh dòng dẫn đến, thì đó là vì ông đã được Tòa Thánh cử đi để xem xét nguồn gốc của các dấu thánh nơi Padre Pio, và lập một bản báo cáo chi tiết sẽ được trình lên các nhà chức trách giáo hội có thẩm quyền. Bản báo cáo này, được viết tại Rome, mang ngày 26 tháng 7 năm 1919.

Ngay khi họ đến tu viện, người ta gọi Padre Pio, và buổi khám nghiệm diễn ra ngay trong phòng riêng của ngài, có sự hiện diện của Bề trên Tỉnh dòng. Thậm chí còn có thêm vài lần khám khác trong suốt hai ngày mà vị giáo sư lưu lại tại tu viện. Cha Paolino, với tư cách là giám đốc tu viện, cũng có may mắn được tham dự những lần khám nghiệm này.

«Cần phải làm rõ - Cha Paolino viết trong cuốn *Ký ức về Padre Pio* (tr.166) - rằng, để làm sạch vết thương và cầm máu phần nào, Padre Pio đã sử dụng acid phenic. Giờ đây, tôi không hiểu làm sao một bác sĩ thuộc đẳng cấp khoa học như giáo sư Bignami, sau khi đã khám

nghiệm nghiệm túc các vết thương và cả tính cách của Padre Pio, lại có thể đi đến kết luận rằng các vết thương là kết quả của những vết bỏng liên tục do acid phenic mà Padre Pio đã tự dùng...»

Nói cách khác, điều đó có nghĩa rõ ràng rằng Padre Pio đã tự mình “tạo ra” các dấu thánh ! Sau khi mô tả sơ lược về nhân cách và diện mạo của các vết thương, vị giáo sư thực sự khẳng định rằng, liên quan đến bản chất của các tổn thương đã được mô tả, chúng xuất phát từ «một trường hợp bệnh lý» mà có thể tìm ra nguồn gốc dựa trên các giả thuyết sau :

- a. rằng chúng đã được tạo ra một cách nhân tạo và cố ý,
- b. rằng chúng là biểu hiện của một trạng thái bệnh lý,
- c. rằng chúng là kết quả vừa của một trạng thái bệnh lý, vừa là nhân tạo.

Sau khi loại trừ, từ đầu, giả thuyết thứ nhất bằng cách nói : «Tôi không nghĩ rằng có thể đơn giản chấp nhận giả thuyết thứ nhất, đặc biệt là khi không có bằng chứng trực tiếp, giáo sư Bignami có khuynh hướng thiên về giả thuyết thứ hai hơn, bởi vì tồn tại một thứ gọi là «hoại tử thần kinh của da»... Ông thậm chí còn nói rằng

«những biến đổi tồn tại trên đôi tay của Padre Pio chỉ là kết quả của một dạng hoại tử nông của biểu bì và có thể là cả những phần bên ngoài của lớp hạ bì, và người ta có thể liên hệ chúng với các loại hoại tử thần kinh đã được đề cập ở trên...»

Nhưng ông không thể giải thích được «sự đối xứng hoàn hảo trong vị trí của các tổn thương đã mô tả và việc chúng tồn tại mà không có thay đổi đáng kể nào...»

Vẫn còn giả thuyết thứ ba : «Chúng ta có thể nghĩ rằng các tổn thương đã được mô tả bắt đầu như là những sản phẩm bệnh lý (hoại tử thần kinh và nhiều vùng trên da), và rằng chúng đã được hoàn thiện một cách vô thức, nhờ một hiện tượng ám thị, để trở nên đối xứng và được duy trì một cách nhân tạo bằng phương tiện hóa học, chẳng hạn như bằng cồn i-ốt.»

Điều này quả thật là hơi “quá”, và có một mâu thuẫn hiển nhiên đã được giáo sư Romanelli chỉ ra trong một bức thư gửi ngày 7 tháng 11 năm 1920, cho Bề trên Tổng quyền của dòng Capucins. Ông tuyên bố rằng các tổn thương không hề nông mà rất sâu, rằng chúng tiết ra máu động mạch rất nhiều, rằng chúng không bị hoại tử, nhưng ngược lại lại tỏa ra một hương thơm thẩm đượm, và do đó không thể được xếp vào loại vết thương thông thường. Và ông còn nói thêm : «Người mà, trong phần

đầu bản báo cáo của mình, khẳng định rằng Padre Pio không phải là một người mắc bệnh thần kinh, và trong phần thứ hai lại cho rằng Padre Pio có các tổn thương có nguồn gốc thần kinh, thì vô tình đang nói rằng mình không biết và không thể giải thích được bản chất của các tổn thương đã được nghiên cứu.»

Ông cũng nhắc đến một ghi nhận của bác sĩ Festa, người đã chứng minh rằng, trong các vết thương được nghiên cứu, không hề có dấu vết của côn i-ốt, và ông đã chứng minh điều đó bằng các thí nghiệm hóa học. «Hơn nữa - ông tiếp tục - các mô bị ăn mòn bởi côn i-ốt thì không thể nào tiết ra loại máu tươi sáng như thế. Cuối cùng, tại sao những vết thương đó lại không bao giờ bị nhiễm trùng, trong khi chúng chẳng hề được khử trùng chút nào !»

Và kết luận trong bức thư này, bác sĩ Romanelli viết: «Chính vì thế tôi đã viết từ tháng Sáu năm 1919, và tôi xin lặp lại điều đó bây giờ, rằng những vết thương này không thể được xếp, do tính chất và diễn tiến lâm sàng của chúng, vào loại tổn thương phẫu thuật thông thường. Chúng có một nguồn gốc hoàn toàn khác mà tôi không biết được...»

Cần biết rằng giáo sư Bignami, một bác sĩ nổi tiếng nhưng là người vô thần, thành viên của Trường phái duy vật tích cực, đã được các nhà chức trách giáo hội lựa chọn chính vì lập trường duy vật của ông. Ông đã rất khách quan trong mọi điều liên quan đến con người Padre Pio. Ông công nhận sự quân bình hoàn hảo của ngài, sự chân thành của ngài, nhưng các kết luận của ông thì hoàn toàn phi lý.

Bác sĩ Festa

Các bề trên trong Dòng sau đó đã cử bác sĩ Festa đến. Bộ trưởng Tổng quyền, Cha Venanzio da Lisle-en-Rigault, đã yêu cầu ông đến thăm Padre Pio ngay từ tháng Bảy, nhưng vị bác sĩ này đã để sự việc kéo dài. Chính ông cũng thừa nhận rằng ông nghĩ mình sẽ được đặt trước “một trong những trường hợp đã quá quen thuộc của chứng cuồng loạn hoặc một dạng rối loạn tâm thần nào đó”. Cuối cùng, ông quyết định lên đường và rời Rome vào buổi tối ngày 8 tháng Mười năm 1919 để đến Foggia vào sáng hôm sau. Ông tới San Giovanni Rotondo vào tối cùng ngày 9 tháng Mười và tiến hành lần khám đầu tiên cho Padre Pio “với tất cả các khía cạnh có thể” vào lúc... 21 giờ !

Lần khám thứ hai các vết thương được thực hiện vào sáng hôm sau, ngày 10 tháng Mười, lúc 7 giờ. Ông ở lại tu viện trong ba ngày và cũng kiểm tra Padre Pio dưới góc độ tâm lý học.

Ông ghi ngày cho bản báo cáo của mình là 28 tháng Mười và nộp lên Giáo triều Tổng quyền dòng Capucins vào ngày 15 tháng Mười Một sau đó.

Ông quay lại vào các ngày 15 và 16 tháng Bảy năm 1920 và tiến hành các cuộc khám khác cho Padre Pio.

Lần này, ông đi cùng với bác sĩ Romanelli. Cả hai bác sĩ hoàn toàn đồng thuận “trong các quan sát đã thực hiện và trong những kết luận đã đưa ra”, chính ông đã nói như vậy. Lần này, ông lại viết một bản báo cáo khác và giao cho Bề trên Tổng quyền của Dòng.

Ngày 15 tháng Mười Hai năm 1924 - tức là bốn năm sau - bác sĩ Festa đã xin phép nhà chức trách giáo hội để khám lại Padre Pio, “nhằm có thể đưa ra kết luận cuối cùng về tình trạng hiện tại của những tổn thương mà cơ thể ngài đang mang”. Đương nhiên, ông đã nhận được sự cho phép. Và chính khi đó ông đã viết cuốn sách *Per amore di verità. Impressioni e deduzioni scientifiche sul Padre Pio da Pietrelcina*, mà ông đã kính cẩn dâng lên Thánh Bộ Giáo lý Đức tin, như ông nói, “với một cảm

thức sâu sắc về sự tôn trọng và lòng sùng kính”.

Bác sĩ Festa đã có thể khám - như chúng ta sẽ thấy về sau - các vết thương của Cha trong ngày 5 tháng Mười năm 1925, trong một cuộc phẫu thuật thoát vị bẹn mà chính ông đã thực hiện cho vị được in dấu Thánh. Ông nói vào lúc đó rằng các vết thương vẫn mang những đặc điểm y hệt như ông đã mô tả trong báo cáo đầu tiên.

Băng gạc “niêm phong” !

Trong chuyến thăm của mình, giáo sư Bignami đã có ý tưởng đặt niêm phong lên các băng gạc của Padre Pio để đảm bảo rằng không ai đụng chạm vào các vết thương, và điều này kéo dài suốt tám ngày ! Ông yêu cầu Cha Giám Tỉnh cấm Padre Pio dùng bất kỳ loại thuốc hay chất khử trùng nào, và việc thay băng phải được thực hiện trước sự chứng kiến của hai nhân chứng. Người ta sẽ thấy rõ liệu các vết thương có lành lại hay không !

Điều này ít nhất cũng mang lại một kết quả tốt đẹp cho chính Cha Paolino ! “Về phần tôi - ngài viết (tr. 170) - tôi rất biết ơn giáo sư Bignami, vì nếu không có lệnh của ông, tôi sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy các vết thương của Cha. Chính vì thế, khi Cha Giám Tỉnh gọi tôi và, vì đức vâng lời, nói với tôi trước mặt hai

Cha, trong đó có Cha Placido, những gì chúng tôi phải làm, đồng thời bắt chúng tôi thề sẽ tuyệt đối tuân thủ các chỉ thị, tôi đã thi hành các mệnh lệnh đó cùng với hai anh em khác một cách vui lòng hơn người ta có thể tưởng tượng.

Cha Giám Tỉnh rời đi, và sáng hôm sau, trước mặt các nhân chứng, tôi đã giúp cởi áo, áo lót và tất của Cha; và cùng với các Cha, tôi đã có thể nhìn thấy rõ ràng vết thương nơi cạnh sườn, cũng như nơi chân và tay, những nơi rất khó quan sát vì thường được che bởi găng tay.

Vì vậy, trong suốt tám ngày, mỗi sáng người ta tháo băng gạc của ngày hôm trước sau khi kiểm tra con dấu niêm phong và thay bằng băng gạc mới. Chính nhờ vậy mà chúng tôi có cơ hội nhìn thấy và quan sát các vết thương trên thân thể của Cha, người tuy nhiên đau khổ sâu sắc trong lòng khi phải phơi bày những vết thương mà ngài luôn cố gắng giấu kín khỏi ánh mắt mọi người. Ai đã có thể, vào những khoảnh khắc ấy, nhìn thấy khuôn mặt của Cha, hẳn đã đọc được rõ ràng nơi đó sự ghê tởm lớn lao và đồng thời là sự bối rối sâu sắc, qua nét nhợt nhạt hiện rõ trên gương mặt của ngài.»

Và Cha Paolino cung cấp cho chúng ta một chi tiết mang ý nghĩa đặc biệt :

«N như một ghi chép tường thuật - ngài tiếp tục - tôi phải nói ở đây rằng điều làm tôi ấn tượng nhất khi nhìn thấy các vết thương ấy chính là hình dạng của vết thương ở cạnh sườn, nằm đúng phía tim chứ không phải ở phía bên kia của hông, như tôi đã từng nghe nhiều người nói.

Nó có hình dạng gần như là một chữ X. Từ đó, người ta suy ra có *hai* vết thương. Và điều này trùng hợp với một câu chuyện mà tôi đã từng nghe kể, nhưng không thể chứng minh vì thiếu tài liệu xác thực, rằng trước khi nhận các dấu thánh, Padre Pio đã bị một thiên thần đâm bằng gươm vào cạnh tim...»

Cha Paolino rõ ràng đang ám chỉ đến sự xuyên thấu trái tim đã xảy ra vào buổi tối ngày 5 tháng Tám năm 1918. Nhưng ngài không biết, và cũng không thể biết, bức thư trong đó Padre Pio đã mô tả vết thương này với Cha Benedetto.

«Một điều khác làm tôi rất xúc động - ngài tiếp tục - là vết thương này có hình dạng như một vết bỏng nặng, không phải chỉ là vết thương trên bề mặt, mà ăn sâu vào cạnh sườn. Sâu đến đâu ?.. Điều đó tôi không biết, vì đó là công việc của các bác sĩ chứ không phải của chúng tôi. Chúng tôi đã nhận lệnh quán băng và niêm phong lại, kiểm tra để chắc chắn không có gì bị động đến và không có gì được bôi thêm vào.»

Với cách điều trị này, giáo sư Bignami nghĩ rằng các vết thương sẽ đơn giản là lành lại, như bất kỳ vết thương nào khác lẽ ra phải như vậy, nhưng...

«...vào ngày thứ tám - Cha Paolino tiếp tục - khi người ta tháo băng gạc ra khỏi Padre Pio một cách dứt khoát, trong khi ngài đang dâng Thánh lễ, máu từ tay ngài chảy ra nhiều đến nỗi chúng tôi buộc phải mang khăn tay đến để Cha có thể lau đi...»

Vì vậy, người ta đã thông báo cho Cha Giám tỉnh, và báo cáo lại cho ngài về những gì đã xảy ra trong suốt tám ngày đó. Cha Paolino, khi mô tả sự chảy máu phi thường này, đã nói rằng đó là một bằng chứng “rằng Chúa không đồng tình với nhận định của giáo sư Bignami. Nếu ông ấy còn sống, tôi không biết ông sẽ nói gì về việc các vết thương đó vẫn còn tồn tại ba mươi tám năm sau khi chúng xuất hiện !”

Cha Paolino đã viết những dòng này vào năm 1956.

Vết thương ở vai

Nhưng liệu người ta có biết rằng ngoài các vết thương ở tay, chân và cạnh sườn, Padre Pio còn mang trên vai phải dấu tích của thánh giá không ? Thánh Bernard thành Clervaux đã một lần hỏi Chúa đâu là nỗi đau lớn

nhất của Ngài trong Cuộc Thương Khó. Chúa Giêsu đã trả lời : “Ta có một vết thương trên vai, sâu ba ngón tay và có ba khúc xương bị lộ ra vì sức nặng của cây thánh giá. Vết thương này gây cho Ta nỗi đau lớn nhất, nó khiến Ta đau hơn tất cả các vết thương khác, và loài người không hề biết đến nó.”

Padre Pio, chính ngài, cũng mang vết thương đó. Người anh em và người bạn rất thân thiết của chúng ta, Fra Modestino, đã đích thân cho phép chúng tôi chia sẻ chứng từ của ngài ở đây :

«Một buổi tối năm 1947, trước cửa phòng số 5, Padre Pio đã tâm sự với tôi rằng một trong những nỗi đau lớn nhất của ngài là khi thay áo lót. Thực ra, tôi luôn nghĩ rằng nỗi đau này là do vết thương ở cạnh sườn gây ra cho vị Cha đáng kính. Nhưng sau đó, tôi đã phải thay đổi ý kiến. Ngày 4 tháng 2 năm 1971, tôi đã đến phòng lưu trữ để sắp xếp một số quần áo từng thuộc về Tôi tớ của Thiên Chúa.

Tôi đã quan sát kỹ hơn một chiếc áo len mà ngài từng mặc, và thật ngạc nhiên, tôi đã nhận thấy một vết máu không thể xóa được ở đúng vị trí xương đòn bên phải.

Tôi chợt nhớ đến lời tâm sự mà Cha đã nói với tôi vào năm xa xưa 1947 và lần đầu tiên, ý nghĩ rằng nỗi đau đó có thể đến từ một vết thương bí ẩn ở trên vai đã thoáng qua tâm trí tôi. Tôi đã lập tức nói điều này với Cha Bề trên thời ấy, Cha cố Lino Barbati, và ngài đã bảo tôi viết một bản tường trình ngắn gọn kèm với chiếc áo len đó.»

Tôi thú nhận sự thật : tôi vẫn còn hơi bối rối. Tôi tìm kiếm một dấu hiệu xác nhận tính chân thật của ý nghĩ đã thoáng qua trong tâm trí tôi. Chính đêm đó, ngày 4 tháng 2 năm 1971, trước khi đi ngủ, tôi đã cầu nguyện với Padre Pio bằng những lời sau :

«Cha yêu dấu, nếu thật sự Cha có vết thương ở vai, xin hãy cho con một dấu hiệu !» Tôi thiếp ngủ. Nhưng chính xác lúc 1 giờ 05 phút, giữa đêm khuya, khi tôi đang ngủ yên, một cơn đau đột ngột, dữ dội, ở vai đã đánh thức tôi. Cùng lúc đó, tôi nghe một giọng nói nói với tôi : *«Cha đã chịu đau khổ như thế này !»*

Một mùi hương nồng nàn bao trùm lấy tôi và lan tỏa khắp phòng tôi. Tôi đã đứng dậy. Từ lúc đó, tôi không còn nghi ngờ gì nữa. Vị Cha yêu dấu, vị linh mục đầu tiên mang dấu thánh, ngoài năm dấu thánh ở tay, chân và cạnh sườn, còn có một vết thương ở vai khiến ngài đau đớn ngày đêm.»

Cha Pellegrino Funicelli, người thường giúp Padre Pio thay quần áo, đã tuyên bố rằng ông gần như luôn nhận thấy một vết bầm tròn, đôi khi ở vai này, đôi khi ở vai kia, có đường kính khoảng mười xen-ti-mét.

Chắc chắn, vết thương ở vai này được xác nhận trong bức thư mà Padre Pio đã viết cho Cha Benedetto vào ngày 20 tháng 12 năm 1918, trong đó ngài nói rằng ngài cảm thấy như có một lưỡi sắt từ tim đâm lên tới dưới vai phải, gây ra một cơn đau khủng khiếp.

Và một lần, khi thấy Padre Pio cúi người và có vẻ đau đớn, Fra Modestino đã hỏi ngài có đang đau không: «*Ồ! Thập giá nặng lắm, con ạ !*» ngài đã trả lời như vậy.

Mão gai

Đó là toàn bộ Cuộc Thương Khó mà Chúa Giêsu sống lại trong Padre Pio... phải nói thẳng ra là như vậy, một lần nữa. Vì Padre Pio chẳng khác nào là một *nhân loại* bổ sung cho Đấng Cứu Chuộc. Khi một người con thiêng liêng hỏi ngài có chịu đau đớn vì đội mạo gai không, Padre Pio đã trả lời một cách khẳng định, «nếu không thì việc hiến tế sẽ không trọn vẹn.» Ngài cũng đã thú nhận điều đó với Cha linh hướng của mình, Cha Agostino.

Có một mảnh vải mà Padre Pio đã dùng để lau máu chảy ra từ đầu. Nó hoàn toàn thấm đầy máu. Chính ngài đã nói rằng ngài đội mũ gai khắp vòng đầu, và trong khi cử hành Thánh lễ, những gai đó là vô số. Nhưng ngài cũng chịu cuộc tử đạo này cả trước và sau Thánh lễ, vì, theo ngài nói, *«không bao giờ rời khỏi chiếc vương miện ấy !»*

Fra Modestino kể lại, về chuyện này, rằng vào tháng 1 năm 1947, ông đang phục vụ Thánh lễ cho Padre Pio. Lúc đó, chỉ có rất ít khách hành hương. Vị Cha cử hành rất sớm vào buổi sáng, trước mặt khoảng hai mươi người.

«Vào thời điểm đó - ông kể - Thánh lễ của Cha kéo dài từ một tiếng đến một tiếng rưỡi. Tôi mệt vì phải quỳ lâu. Tôi đứng sang bên bàn thờ để tiếp tục tham dự, đứng, Thánh lễ. Từ chỗ tôi đứng, tôi có thể theo dõi rất kỹ các cử chỉ, các động tác, những giọt nước mắt và những tiếng thở dài, sự tập trung sâu sắc của Padre Pio. Khi ánh mắt tôi dừng lại trên trán và phía sau gáy của vị chủ tế, tôi nhận thấy ở chỗ đó, da thịt có vẻ như được đan xen, và trên trán, có những lỗ nhỏ giống như những vết chích gai.

Sau này, thường xuyên, Padre Pio dùng ngón giữa của bàn tay phải chạm vào hai bên thái dương và có những cử chỉ như muốn gỡ bỏ điều gì đó gây khó chịu.»

Tại sao lại là ngón giữa ? Vì khi cử hành Bí tích Thánh Thể, Padre Pio luôn tuân thủ nghiêm ngặt qui định lúc bấy giờ, yêu cầu các linh mục sau phép Biệt lễ giữ ngón cái và ngón trỏ, vốn đã chạm vào Bánh Thánh, khếp chặt lại để không để sót lại mẩu bánh nào dính trên ngón tay. Do đó chỉ còn ngón giữa...

«Cuối cùng tôi còn nhận thấy - Fra Modestino tiếp tục - trên trán ngài có một cây thập giá nhỏ khoảng ba xen-ti-mét. Tôi đang chứng kiến sự đội mũ gai của Padre Pio.»

Và có biết bao người đã thấy điều tương tự !...

Đòn roi

Và đòn roi !... Chúng ta còn tìm thấy, như đã nhớ, một bức thư của Padre Pio gửi Cha Agostino, trong đó ngài thừa nhận chịu đòn roi ít nhất một lần mỗi tuần... chính là cái đòn roi mà Chúa Giêsu đã chịu ! (1/669 - 10 tháng 10 năm 1915)

Padre Pio, thiên thần của sự trong sạch, đã hiến dâng thân xác mình, như Chúa Giêsu, và cùng với Người,

chịu đựng cực hình phi nhân tính này, để đền tội cho những lỗi lầm làm ô uế Đền Thờ của Chúa Thánh Thần là thân xác chúng ta.

Nhưng, một lần nữa, fra Modestino lại mang đến cho chúng ta một chứng từ cảm động. Ông đã thấy Padre Pio trong mộng - bởi vì sau khi qua đời, Padre Pio vẫn tiếp tục viếng thăm các người con thiêng liêng của ngài theo cách ấy. Ngài đã nói với ông vào lúc đó về nỗi đau đớn khủng khiếp này và ngài nói : *«Con trai của Cha, khi một vết thương đã mở ra, người ta đau ít hơn vì máu có thể chảy ra dễ dàng hơn. Nhưng nỗi đau trở nên không thể chịu đựng nổi nếu máu bị ép phải thoát ra qua các lỗ chân lông của da.»*

Thân xác của Cha không còn một chỗ nào - dám nói như vậy - để còn có thể nhận thêm những vết thương nữa. Nhưng chính Padre Pio đã cầu xin Chúa ban cho ngài hết vết thương này đến vết thương khác, vì tội lỗi của con người trong sự ô uế là vô vàn, và chỉ mình ngài - cùng với Chúa Giêsu - để đền thay cho chúng.

Ngài đã tâm sự với một trong các con gái thiêng liêng của mình : *«Trong lúc chịu đòn roi, Đức Mẹ rất Thánh luôn ở bên cạnh Cha. Toàn thể Thiên Đàng đều hiện diện.»*

- «Cha ơi, Cha có bao nhiêu vết thương ?» người ta đã hỏi ngài. *«Ai mà đếm được chứ ? - ngài đáp - chúng ta phải nên giống Chúa Giêsu mà !»*

Và fra Modestino đã từng cầm trên tay, khi ông sắp xếp những tấm vải từng được Padre Pio sử dụng, một chiếc áo sơ mi mà người ta gọi đúng là “áo sơ mi của sự đánh đòn”. Nó hoàn toàn thấm đầy máu, là chứng tích cho cực hình khủng khiếp mà Đấng Bị Đóng Đinh trên núi Gargano đã phải chịu.

Mồ hôi máu - Nước mắt máu

Fra Modestino - vẫn là ông - lại tiếp tục làm chứng rằng Padre Pio đã chịu đựng - không biết bao nhiêu lần! - mồ hôi máu và nước mắt máu. Người anh em tốt lành ấy có ba chiếc khăn tay thấm máu mà Padre Pio đã dùng để lau mồ hôi trên trán. Hai chiếc khăn tay khác được ngài dùng để lau những giọt nước mắt máu chảy ra từ mắt ngài. Chính fra Modestino đã nghe Padre Pio, trong một cuộc mặc khải nội tâm, nói với ông rằng : *«Cha đã dâng cùng một hy lễ như Chúa Giêsu đã dâng tại vườn Cây Dầu. Cha đã hiệp thông với những đau khổ của Đức Kitô !»*

Toàn bộ Cuộc Thương Khó

Như thế, từ mồ hôi máu, nước mắt máu đến chịu đánh đòn, từ đội mào gai đến bị đóng đinh, toàn bộ Cuộc Thương Khó của Chúa Giêsu đã được tái hiện nơi Padre Pio. Sau khi *in* chính mình vào người tôi trung trung tín, Chúa Giêsu đã đến để đổi mới sự Hiện Diện của Người giữa loài người trong thế kỷ XX này. Padre Pio thực sự đã cho thấy giữa chúng ta một hình ảnh sống động của Chúa Giêsu trong Hy tế và những đau khổ cứu độ của Người :

- «Thưa Cha, khi nào Cha đau khổ ?» một người con thiêng liêng hỏi Padre Pio.

- «*Luôn luôn, con ạ !*»

- «Thưa Cha, Cha đã luôn luôn chịu đau khổ sao ?»

- «*Ngay từ trong lòng mẹ Cha !*»

- «Và Cha đau khổ điều gì vậy ?»

- «Tất cả những gì mà một người mang lấy toàn thể nhân loại có thể phải chịu.»

Cũng như quanh Chúa trên các nẻo đường xứ Palestine, đám đông cũng tụ họp quanh Padre Pio. Ai cũng muốn thấy ngài, chạm vào ngài, nói chuyện với

ngài. Kẻ này mang kéo theo, tìm cách cắt áo dòng của ngài để có một thánh tích, người kia xin một phép lạ, tất cả đều hiện diện nơi cuộc đóng đinh của ngài tại bàn thánh. Một số người - và không phải ít - đã chế giễu ngài. Họ đã chống đối và bách hại ngài, vì họ không xứng đáng với ngài. Sự thánh thiện của ngài - quá hiển nhiên ! - khiến họ cảm thấy bối rối !

Như Chúa Giêsu, Padre Pio đã cô đơn... cô đơn trước mặt Giuđa, cô đơn trước mặt các luật sĩ và biệt phái, cô đơn trước các Thượng Tế - những người vẫn còn đó - cô đơn trong tay những kẻ đã vu khống, tố cáo, chống đối ngài, cô đơn trước những kẻ muốn lợi dụng ngài cho các mưu tính thấp hèn. Cô đơn chịu đau khổ và mang lấy tội lỗi của thế gian, cô đơn toát mồ hôi máu, cô đơn tuôn nước mắt máu, cô đơn chịu cả Cuộc Thương Khó...

Cô đơn ?.. Vâng ! vì chính Chúa Giêsu đang hiện diện một mình trong ngài.

Các đặc sủng của Padre Pio

Padre Pio, chịu đóng đinh như Chúa Giêsu... Padre Pio chịu đóng đinh với Chúa Giêsu, bởi vì Padre Pio và Chúa Giêsu, cần phải nói lại, là một. Padre Pio đại diện cho Chúa Giêsu và làm cho Người hiện diện trước mắt những ai đã xa rời Người. Ngài là một ngọn hải đăng thu hút và soi sáng.

Ngài được trao phó một sứ mạng vĩ đại, và không thể nào quên được Chúa, Đấng từ thời thơ ấu đã trao cho ngài một huấn lệnh, một khẩu hiệu : «Hãy nên thánh và làm cho người khác nên thánh !» Những đặc sủng mà Chúa đã ban cho ngài không nhằm mục đích nào khác ngoài việc trợ giúp ngài trong sứ mạng thánh hóa và cộng tác cứu chuộc. Đối với Padre Pio, đó là, theo một cách nào đó, những «Thư ủy nhiệm» của ngài trước một thế giới đã đánh mất cảm thức về Thiên Chúa. Cần biết nắm bắt và hiểu những dấu chỉ mà Thiên Chúa gửi đến cho chúng ta.

Cha đã được ghi dấu bằng các dấu thánh của Chúa, cũng như Chúa Giêsu, Đấng Phục Sinh và Hằng Sống, vẫn giữ lại các Vết Thương của Người. Qua đó, ta thấy được mầu nhiệm của sự chết và phục sinh. Các dấu thánh đã gây cho Cha những đau đớn dữ dội và dai

dằng. Ai có thể biết được bao nhiêu máu đã chảy ra từ những vết thương mở ấy suốt nửa thế kỷ ? Một trong những người con thiêng liêng của ngài, giáo sư Enrico Medi, một nhà khoa học nổi tiếng, đã có một bài suy niệm đầy xúc động khi lần chuỗi Mân Côi trong lễ an táng của Cha. Ở Mầu Nhiệm Mừng thứ hai, ông đã kêu lên : «Tôi có cảm tưởng rằng chưa từng có một vị thánh nào trong đời sống Hội Thánh, trong Lịch sử Hội Thánh, mà Chúa lại đòi hỏi nhiều máu đến thế như nơi Padre Pio... Một cuộc khổ nạn liên tục, không ngừng : máu, máu, máu, để hoàn tất một sứ mạng cứu độ, thánh hóa...» Đáng chịu đóng đinh sống động... chính là cách mà Đức Giáo Hoàng Phaolô VI đã gọi ngài ngày 20 tháng 2 năm 1971, trong buổi tiếp kiến các Tổng Cố Vấn Dòng. «Một người đại diện được ghi dấu thánh của Chúa chúng ta, một con người của cầu nguyện và đau khổ...» Từ mà Đức Thánh Cha dùng bằng tiếng Ý là *stampato*, có nghĩa là : *được in khắc, được đóng dấu* như đồng tiền hay huy chương, được chạm khắc... những diễn đạt rất chính xác để mô tả Padre Pio. Những dấu chỉ ấy cho chúng ta thấy toàn thể con người ngài bị thiêu đốt bởi tình yêu dành cho Thiên Chúa và cho anh em mình. Ngài mang trong mình hai chiều kích của thập giá : chiều dọc, biểu lộ tình yêu của ngài dành cho Thiên Chúa, và chiều ngang, biểu lộ ngọn lửa yêu mến

nhân loại, cho những người mà chính ngài gọi là «*các anh em nơi trần gian lưu đày*».

Nhưng con người thì cứng đầu hơn cả những con lừa rong ruổi trên những con đường bụi bặm ở vùng quê Pouilles. Thỉnh thoảng, họ cần một túm cỏ tươi thơm ngon để có thể bước tiếp ! Để hiểu được cường độ của tình yêu đang bùng cháy trong trái tim của Padre Pio, cần phải thấy tình yêu ấy nở hoa trên chính thân thể ngài. Tình yêu dành cho Đáng Chịu Đón Đỉnh đã làm máu từ các vết thương tuôn trào và ban cho ngài tất cả những đặc sủng khác.

Hương thơm

Từ toàn thân của Padre Pio toát ra một mùi hương thấm đượm. Nó bắt đầu lan tỏa vào đúng ngày ngài nhận được các dấu thánh một cách trọn vẹn và vĩnh viễn, và rất nhiều người cho biết đã cảm nhận được mùi hương ấy cả sau khi ngài qua đời. Bác sĩ Romanelli có nhắc đến điều đó trong bản báo cáo đầu tiên mà ông gửi lên Bề Trên Dòng, mà không thể giải thích được nguồn gốc của nó. Ông thậm chí còn ngạc nhiên trước một người anh em tu sĩ của Padre Pio - đó là Cha Paolo da Valenzano - về việc một tu sĩ, người mà người ta coi là một vị thánh, lại sử dụng nước hoa ! Padre Pio, có lẽ, đã nghe được điều đó ! Bởi vì trong hai ngày tiếp theo

khi bác sĩ còn ở lại tu viện, ông không cảm nhận được gì nữa. Nhưng vào lúc sắp rời đi, khi bước xuống cầu thang, ông lại bị bất ngờ bởi mùi hương dễ chịu ấy... mà vẫn không tìm được lời giải thích. Không có bất kỳ loại thuốc nào bôi lên các vết thương của Padre Pio có thể tỏa ra một mùi thơm dễ chịu như thế... Mà máu thì đã bao giờ có mùi như hoa hồng, hoa huệ, hoa violet hay hoa nhài đâu !... Và mùi hương đó lại đậm đặc đến mức làm người ta như nghẹt thở, như khi người ta ngửi một lọ nước hoa hảo hạng và chính hiệu.

Bác sĩ Festa - người đã từng khám các vết thương của Vị Mang Dấu Thánh - tuyên bố : «Tôi có thể khẳng định rằng, trong lần khám đầu tiên, tôi đã gỡ ra từ cạnh sườn ngài một tấm khăn thấm máu và đem theo để xét nghiệm dưới kính hiển vi. Cá nhân tôi thì hoàn toàn mất khả năng ngửi mùi, tôi không cảm thấy bất kỳ mùi gì từ tấm khăn ấy ; tuy nhiên, một viên sĩ quan đáng kính và những người khác, khi từ San Giovanni trở về và ngồi cùng xe với tôi, mặc dù không hề biết rằng tôi đang mang theo tấm khăn ấy trong một chiếc hộp nhỏ, và dù gió từ chiếc xe chạy nhanh thổi mạnh, họ vẫn cảm nhận rất rõ mùi thơm tỏa ra và quả quyết với tôi rằng nó hoàn toàn giống với mùi hương phát ra từ người của Padre Pio.

Khi tôi đến Rôma, trong những ngày sau đó và suốt một thời gian dài, tấm khăn ấy, được cất trong một ngăn tủ ở phòng khám, đã làm cho bầu không khí nơi đó thơm nức đến nỗi, trong số những người đến khám, rất nhiều người đã hỏi tôi mùi hương đó từ đâu mà có.»

Nguồn gốc của mùi hương đó có thể là gì ? Một linh hồn đặc biệt - người mà vụ án phong chân phước đang được tiến hành - và từng là «con gái tinh thần» của Padre Pio, Lucia Fiorentino, viết trong hồi ký cuộc đời mình rằng một ngày năm 1919, bà cảm nhận được một mùi hương khiến bà rất ngạc nhiên. Bà nhìn quanh xem có hoa không, nhưng không tìm thấy hoa cũng như không thấy ai có thể tỏa mùi hương. Bà liền thưa chuyện với Chúa Giêsu, người mà bà thường xuyên trò chuyện. Chúa đáp lại bà bằng một lời nói nội tâm : «Đó là linh hồn của cha hướng dẫn con, người không bao giờ bỏ con. Hãy trung thành với Thiên Chúa và với người ấy.» Và Lucia kết luận rằng bà đã cảm thấy được an ủi giữa những nỗi buồn chồng chất lên mình.

Mùi hương... linh hồn của Padre Pio !...

Chúng tôi biết một nữ tu tốt bụng như rất nhiều nữ tu ở Ý ! thuộc Dòng «*Pie Operaie di San Giuseppe*» (Các Nữ Công Nhân Đạo Đức của Thánh Giuse), và bà sống gần Florence. Bà quê ở Benevento, gần như cùng

quê với Padre Pio ! Bà đã quen biết Cha vào năm 1928, và Người đã dẫn dắt linh hồn bà nhiều năm liền. Bà tự mình làm chứng :

«Mỗi khi tôi xin điều gì, ngay cả sau khi ngài mất, Padre Pio (bà gọi Người là Papa) đều trả lời. Tôi nhận biết qua một mùi hương. Đó là câu trả lời của Cha ! Và có cả một ngôn ngữ của các mùi hương !

Nếu đó là mùi hương hoa hồng - nữ tu tiếp tục - thì nghĩa là *ân sủng* và *đau khổ*, vì không có hoa hồng nào mà không có gai ! Nếu đó là mùi hoa violet, nghĩa là *khổ chế* và *khiêm nhường*, nói cách khác, Cha xin được giúp đỡ bằng khiêm nhường và hy sinh. Nếu đó là mùi axit phenic, câu trả lời rất rõ ràng : *từ chối tuyệt đối*. Nhưng nếu đó là mùi hương mạnh mẽ của hoa nhài, Cha muốn gửi một *dấu hiệu của sự dịu dàng*. Đôi khi, đó là mùi bánh mì mới hoặc hạnh nhân, và đó là lời mời cầu nguyện nhiều hơn và đến gần Thánh Thể thường xuyên hơn, và cũng *ngghiêm túc hơn*. Cuối cùng, mùi hương nồng nàn của nhang là dấu hiệu rằng ân sủng được cầu xin đã được lấy ra từ Trái Tim Thiên Chúa.

Mùi hương phát ra từ toàn thân Cha, hương thơm của máu chảy ra từ các vết thương trên Thập Giá, chính là minh chứng cho sự hiện diện tinh thần của Người. Có nhiều ví dụ từ khắp nơi trên thế giới chứng minh

những hiện tượng này. Chúng tôi cũng đã cảm nhận nhiều lần và luôn luôn để an ủi chúng tôi, báo trước nguy hiểm, và cho chúng tôi dấu hiệu của tình thương cha đầy yêu thương. Có biết bao bệnh nhân làm chứng rằng những mùi hương của Padre Pio - như lời đáp lại lời cầu nguyện xin Người cho họ, dù họ cách Người rất xa - đã đến an ủi, trấn an và đôi khi, làm chứng cho sự lành bệnh của họ ?

Không hiếm khi mùi hương đó xuất hiện trong một nhóm người đang nói về Người, về Padre Pio, như thể một lần nữa, lời Chúa Giêsu nói rằng nếu hai hoặc ba người tụ họp nhân danh Người, thì Người sẽ ở giữa họ, lại được chứng thực. Nói cho cùng, Padre Pio - *hiện thân huyền bí của Chúa Giêsu* - có thể hành động khác được chăng ? Chính chúng tôi cũng, trong chuyện này, có những trải nghiệm cá nhân.

Mùi hương đó không chỉ dành cho những người yêu mến Padre Pio và xem ngài như một *Người Cha* cho linh hồn họ, mà còn đến với những người không tin, những kẻ có cách sống đáng ghét. Không có quy tắc nào cho hiện tượng bí ẩn, kỳ lạ và không thể giải thích này. Các ơn lành của Thiên Chúa thường vượt quá mọi tưởng tượng. Chúng ta có thể làm gì, ngoài việc công nhận chúng là như vậy, không tranh cãi, bởi vì chúng là

khách quan, và ngưỡng mộ với lòng khiêm tốn ?

Một bằng chứng

«Các axit và các chất ăn mòn - bác sĩ Giorgio Festa viết (xem sách của ông trang 162) - thường có tính chất vật lý là đốt cháy, tức là phá hủy, hủy diệt các chất hữu cơ. Và do đó, mùi hương, về mặt vật lý, là một «phát tán các hạt hữu cơ», khi tiếp xúc với một axit hoặc một chất ăn mòn nào đó, ngay lập tức ngừng tồn tại như vậy. Nếu ta thử cho vài giọt, ví dụ, axit clohidric hoặc axit sunfuric vào một lọ tinh dầu thơm, thì mùi hương đậm đặc trước đó phát ra từ lọ sẽ ngay lập tức biến mất, chính vì các chất hữu cơ tạo thành nó đã bị phá hủy bởi chất ăn mòn.»

Vậy thì... nếu mùi hương, như bác sĩ Festa nói, là một «phát tán các chất hữu cơ», ta có thể nói, về hương thơm của Padre Pio, đó là một sự *hiện diện thực sự* nào đó...

Những lời phản đối của các kẻ hoài nghi, nếu họ thành thật, phải nhường chỗ trước kinh nghiệm của những người rất đông và lan rộng khắp thế giới đã từng cảm nhận được những mùi hương này. Đó có phải là tự thôi miên ? ảo giác ? Thật vô lý khi khẳng định như vậy, vì làm sao một sự thôi miên có thể tạo ra cảm giác mùi, dù

ở khoảng cách xa, trên những người có cá tính rất khác nhau ?

Song thân hiện diện (Ở hai nơi cùng lúc)

Ngày 11 tháng 12 năm 1918, Padre Pio đã viết thư cho Rosalia Gisolfi. Trong vòng thân mật, người ta gọi bà là «Rosinella». Bà là cháu gái của Rachelina Russo. Bà đang ốm, thậm chí khá nặng. *«Chúa Giêsu ban phước cho con, Ngài nâng đỡ con và ban cho con sức mạnh chịu đựng thử thách mà Ngài đã muốn gửi đến con, và sớm cho con phục hồi sức khỏe như trước đây.»* Thư bắt đầu như vậy, đầy yêu thương, gửi đến cô gái trẻ chưa đầy hai mươi bốn tuổi. Người Cha đảm bảo với bà về lời cầu nguyện không ngừng của mình trước Chúa. Nhưng Người viết thêm : *«Con đừng nghi ngờ, con gái của Cha, về sự ưu ái thiêng liêng. Chính vì yêu thương mà Ngài thử thách con ; chính vì yêu thương mà Ngài cho phép người đầy tớ bất xứng của Ngài đến bên con trong một đêm gần đây. Mọi việc đều do Ngài cho phép để an ủi con, để làm dịu con, để tiếp thêm sức mạnh cho con trong thử thách vô cùng khó khăn này...»* (III/trang 525)

Người ta cũng biết rằng, trước khi quen biết và gặp Raffaeline Cerase, Padre Pio đã từng “thăm viếng” bà ấy nhiều lần.

Và trên toàn thế giới, có biết bao người có thể làm chứng rằng họ đã thấy Padre Pio thật sự, bằng xương bằng thịt ?... Trong cuốn sách viết về Người, Cha Fernando da Riese Pio X ghi lại: «Nhiều phi công của không quân Anh-Mỹ, thuộc nhiều quốc tịch (Anh, Mỹ, Ba Lan, Palestine), và theo nhiều tôn giáo (Công giáo, Chính thống, Tin lành, Do Thái), có thể xác nhận hiện tượng song thân của Padre Pio. Trong cuộc chiến tranh cuối cùng, mỗi lần họ bay qua vùng Gargano để thực hiện các cuộc oanh tạc, họ nhìn thấy một tu sĩ với đôi tay đầy thương tích giơ lên ngăn cản họ thả bom. Foggià và gần như tất cả các thành phố của vùng Pouilles đã chịu nhiều cuộc oanh tạc liên tục. Không có quả bom nào rơi xuống thành phố của Padre Pio. Khi chiến tranh kết thúc, khi đến San Giovanni Rotondo, những phi công này đã nhận ra với sự chắc chắn tuyệt đối vị Thầy dòng mà họ đã gặp và nhìn thấy trong các chuyến bay của họ...»

Thật kỳ lạ !...

Padre Pio cũng thường hiện diện ngoài biên giới nước Ý. Ai mà không biết câu chuyện về cái chết của Đức Tổng Giám mục Damiani, Đại diện Tổng Giám mục Giáo phận Salto ở Uruguay, người mà Padre Pio đã hứa sẽ ở bên giúp ông trong giây phút chuyển sang cõi đời

vĩnh hằng. Và Padre Pio đã giữ lời hứa đó !

Người ta còn khẳng định rằng Padre Pio thậm chí đã đến Budapest bằng hiện tượng song thân để an ủi Hồng y Mindszenty, người tị nạn tại Đại sứ quán Mỹ. Người cũng đã đến Nam Tư để hỗ trợ Hồng y Stepinac trong phiên tòa của ông, và đến Ba Lan để an ủi tín hữu của Hồng y Wyszynski, người chịu đựng sự bách hại của chế độ cộng sản. (xem Lesourd và Benjamin : *Các bí ẩn của Padre Pio*, trang 143).

Vâng, đây là một hiện tượng kỳ lạ, chắc chắn, đó là song thân. Một người có thể cùng lúc hiện diện ở hai hay nhiều nơi khác nhau. Một ngày năm 1922, các tu sĩ Capucin ở San Giovanni Rotondo đang thảo luận với nhau về hiện tượng song thân của Thánh Antôn thành Padoue, nhân dịp lễ của ngài sắp đến. Một người trong họ nói rằng có thể những người được Thiên Chúa ban đặc ân đó còn không nhận ra mình đang song thân. Padre Pio, người có mặt trong cuộc thảo luận, đã xen vào : «Dĩ nhiên là họ nhận ra, - ngài nói - họ có thể không biết đó là thân xác hay linh hồn mình đang di chuyển, nhưng họ ý thức rõ những gì đang xảy ra và họ biết mình đang đến đâu !» Ngài biết rất rõ điều mình nói !

Chúng ta cũng có thể làm chứng rằng đã từng thấy ngài hiện diện bằng song thân... Trong số đó, có một buổi sáng khi trên tuyết, ngài đứng giữa đám đông đang đi lên nhà thờ để tham dự Thánh lễ sáng - Padre Pio cử hành vào lúc năm giờ ! Ngài đã đi tìm, biết ở đâu đó, một thanh niên bị quỷ ám đã bỏ nhà trốn đi. Cha và cậu bé tội nghiệp ấy đã vào qua cánh cửa hành lang gọi là «hành lang dành cho những người được định đoạt» rồi biến mất. Chúng tôi đến phòng lễ phục, vì sáng hôm đó, chúng tôi có đặc ân phụ giúp Padre Pio tại bàn thờ. Đó là một Thánh lễ đầy kịch tính, vào một ngày thứ Sáu tháng Hai năm 1956 và... Padre Pio đang ở đó, đã mặc lễ phục phụng vụ, trầm ngâm sâu sắc, xanh xao... Một lúc sau, ngài thở dài, mở mắt và như *lấy lại sức sống*. Ngài đã trở lại với chính mình.

Khi Padre Pio xuất hiện đồng thời ở nhiều nơi khác nhau trong cùng một thời điểm, người ta gọi đó là song thân hiện diện. Một lần, ngài xuất hiện với một trong những con cái tinh thần của mình, Giovanni Bardazzi, ở Prato (Florence). Cùng lúc đó, ngài cũng xuất hiện với một trong những con cái tinh thần khác, sống gần San Casciano-Val-di-Pesa, bên kia thành phố Florence, trên con đường dẫn đến Siena mà mọi người gọi là Adémarista. Giovanni nghe về chuyện viếng thăm đó và rất sùng sốt. Anh đến gặp Padre Pio và hỏi : «Thưa Cha,

Cha có đến nhà con vào ngày đó, vào giờ đó không?»
 - «Chắc chắn rồi,» Padre Pio trả lời, «Con không vui sao ?» - «Nhưng con biết Cha cũng đến nhà người ở Adémarista cùng lúc đó, làm sao điều đó có thể được ? Người ở Adémarista chắc nói dối ! Nếu Cha có ở nhà con thì làm sao cùng lúc có thể ở bên người ấy ?»

Padre Pio trở nên rất nghiêm túc và đáp : «*Con trai, khi cử hành Thánh Lễ, lễ đó được cử hành đồng thời ở bao nhiêu nhà thờ trên toàn thế giới ? Khi làm phép Thánh Thể, Chúa Giêsu hiện diện trong tất cả các nhà thờ, đúng không ? Con đã hiểu chưa ? Vậy thì đừng hỏi gì hơn nữa !*» Chính Giovanni Bardazzi đã kể lại sự kiện rất có ý nghĩa này.

Vậy thì ?... Nó chính xác như ánh sáng bị phân tán thành vô số tia sáng khi nó chiếu qua một lăng kính. Nếu không có lăng kính, ánh sáng sẽ không thể được nhận biết. Padre Pio giống như lăng kính phản chiếu ánh sáng của Thiên Chúa. Chính ngài tiết lộ ánh sáng thần linh, bởi vì ánh sáng ấy đã bao phủ và chiếm trọn con người ngài !

Một lời chứng khác - thú vị - được kể bởi một nữ tu thuộc dòng «*Pie Operaie di San Giuseppe*». Năm 1954, Lucia (tên thật trong đời thường của bà) bị đau quận gan. Bà bị sốt cao rất dữ dội trong gần một năm. Anh

họ bà, Enzo Mercurio, người mù mà ai cũng biết ở San Giovanni Rotondo, người đã được Padre Pio chuyển hóa từ chủ nghĩa vô thần tuyệt đối, đã đến tìm Cha để xin giúp đỡ cho người chị họ tội nghiệp của mình. *«Cô ấy sẽ không chết, Padre Pio trả lời, cô ấy đã uống được nửa chén đắng và phải uống cho đến đáy !»*

Tuy nhiên, một đêm nọ, người nữ tu tội nghiệp không chịu nổi nữa. Bà cảm thấy bị Cha tinh thần của mình bỏ rơi, dù bà đã nhiều lần kêu cầu và gọi Cha đến giúp! Padre Pio xuất hiện bên bà trong trạng thái song thân hiện diện. Ngài mặc y phục giống người Ấn Độ, trên đầu đội khăn turban ! Ngài mỉm cười, đi quanh giường như đang đùa vui, thậm chí giả vờ không nhận thấy tình trạng sức khỏe của bà. Rồi ngài biến mất... Thái độ kỳ lạ, có thể nói như vậy, của Padre Pio được giải thích bởi thực tế rằng trong phương ngữ Benevento, quê hương của nữ tu, khi nói với ai đó «Tu fai da Indiano !» (Bạn cư xử như người Ấn Độ hay Ấn Độ giáo), nghĩa là «Bạn quên tôi rồi, không nghĩ đến tôi nữa, làm như tôi không tồn tại!» Đến trong dạng người Ấn Độ và mỉm cười, Padre Pio muốn nói : «Cha vẫn nghĩ đến con, dù con không nhận ra, dù cha có vẻ thờ ơ với con !» Vì Padre Pio không ghét đùa giỡn, trái lại !...

Đôi khi Padre Pio báo trước chuyến viếng thăm của mình. Người ta kể câu chuyện về một bé gái bị bệnh, đã báo trước giờ đến ước chừng của Cha. Cha mẹ em, đơn sơ và hoàn toàn không biết gì về hiện tượng song thân hiện diện này, đã ra ga để... đón Padre Pio ! Họ dĩ nhiên là không tìm thấy ngài ! Và khi trở về nhà trong nỗi thất vọng, họ buồn bã nói với cô bé : «Cha không đến !» - «Sao lại không ? cô bé đáp lại, Ngài vừa mới rời khỏi đây thôi mà !»

Một thanh niên khác, cũng được chữa lành một cách kỳ diệu sau một cơn bạo bệnh, muốn thử xem có thật chính Padre Pio đã đến chữa lành mình không. Anh ta đến gặp Cha, giả vờ vẫn còn bệnh như trước : «*Đi đi, con trai của cha* - Padre Pio nói, vỗ nhẹ vào vai anh một cách thân mật - *đi đi, và hãy cẩn thận đừng bao giờ, không bao giờ nữa, thử thách lòng thương xót của Chúa !*»

Ngài thường dùng cách này để theo dõi các con cái tinh thần của mình. Một trong số đó, một thanh niên người Rôma, vốn có thói quen cời mũ mỗi khi đi ngang qua một nhà thờ, một hôm khi đang đi cùng nhóm bạn vui vẻ, đã quên làm cử chỉ tôn kính đối với Sự Hiện Diện Thực Sự. Phản ứng đến ngay lập tức. Xấu hổ vô cùng, chàng trai nghe thấy bên tai mình tiếng kêu và lời

quở trách của Padre Pio : «*Vigliacco ! Đồ hèn nhát.*»

Nhưng câu chuyện chưa dừng lại ở đó ! Khi sau đó, chàng trai, hơi run rẩy, đến tòa giải tội của Padre Pio, ngài nói một cách nghiêm khắc : «*Lần này, con chỉ bị quở trách, lần sau, con sẽ nhận một “son oro scapaccione !” - một cái tát ra trò !*» Đôi khi, sự hài hước của các thánh lại được thể hiện như thế đấy !

Đặc ân này, *đặc sủng này*, cho phép Padre Pio hiện diện bên cạnh một số linh hồn để an ủi, nâng đỡ họ trong những thời khắc then chốt. Về mặt con người, điều đó là không thể giải thích được. Nhưng ta phải có sự khiêm nhường và trung thực để công nhận những điều hiện hữu. Song thân hiện diện là một sự kiện khách quan.

Sự sáng suốt - Khả năng thấu suốt lương tâm

Padre Pio có đặc ân được ban ơn thấu suốt lương tâm và biện phân các linh hồn. Nghĩa là ngài có thể nhìn thấu vào bên trong linh hồn của người đến gần ngài, nơi sâu kín và bí mật nhất, nơi chỉ có Thiên Chúa và chính lương tâm chúng ta mới biết được. Đó là một quyền năng thật đáng sợ : bước vào lương tâm con người như một lưỡi dao mổ để giúp hối nhân lấy ra khỏi đó tội lỗi!... thậm chí, trước cả khi hối nhân kịp mở miệng nói

ra.

Bởi vì, càng thanh luyện, càng được Thiên Chúa biến đổi, thì linh hồn càng có khả năng kết hiệp mật thiết hơn với các linh hồn khác. Thần trí Thiên Chúa dò thấu những điều sâu kín nhất, đến cả những bí mật thâm sâu của chính Thiên Chúa. Ôn thấu suốt lương tâm mà Chúa Thánh Thần ban cho Padre Pio đã làm cho linh hồn ngài trở thành một khí cụ hoàn hảo của Thánh Thần Thiên Chúa. Biết bao lần Padre Pio đã kể lại tội lỗi của các hối nhân. Ngài đọc thấu tâm hồn họ như thể đọc một quyển sách mở. Chính chúng tôi cũng có thể làm chứng cho điều này, vì chúng tôi đã từng trải nghiệm ! Rất đổi ngạc nhiên, đầy xấu hổ, nhưng cũng tràn đầy sự nhẹ nhõm, Padre Pio đã nói với chúng tôi một vài điều. Ngài chỉ rõ bản chất vật chất của một vài lỗi lầm mà theo chúng tôi là chỉ nhẹ, chỉ là tội nhẹ, không đáng kể, và vì thế chúng tôi chưa bao giờ chú tâm đến. Padre Pio đã giải thích cho chúng tôi thấy sự nghiêm trọng của những lỗi ấy... mọi tội đều là “tội ác” trước Lòng Nhân Hậu vô biên và Sự Uy Nghi vô biên của Thiên Chúa, và thật là một hồng ân của Thiên Chúa khi được Padre Pio giúp chúng tôi hiểu rõ điều đó !

Padre Pio có thể đọc thấu linh hồn những người đến gần ngài. Ngài đọc được cảm xúc, những nghi ngờ của

họ. Một trong những người con thiêng liêng của ngài, mà chúng tôi rất thân quen và được ông quý mến, ông Bernard ở Carouge (Genève), đã kể lại sự việc sau :

«Lần đầu tiên vợ chồng tôi đến San Giovanni Rotondo là vào năm 1958. Chúng tôi may mắn quen biết ông Dal'Ollio, giám đốc khách sạn Saint-Michel. Công việc này là do Padre Pio giao cho ông, vì ông là một trong những người con thiêng liêng của Cha. Ngoài ra, ông còn là quản lý tài chính của Casa Sollievo della Sofferenza. Có thể nói rằng ông có quyền ra vào tu viện. Vì rất mong muốn tôi, người còn hơi hoài nghi về Padre Pio, được gặp Cha, nên chính ông đã đưa tôi vào gặp Padre, vào một trưa nọ, ngay trước cửa phòng ăn của tu viện...

Hôm đó, Padre nhìn xoáy vào tôi, đặt tay lên trán tôi và nói bằng tiếng Pháp : *«Bây giờ, mọi sự sẽ rõ ràng !»* Ra khỏi tu viện, trong lòng xúc động, tôi hỏi ông bạn hướng dẫn liệu ông có nghe rõ những lời của Cha hay không, và tại sao Cha lại không mang bao tay, bởi tôi cảm thấy rõ ràng bàn tay của Cha chạm vào trán tôi, chứ không phải vải len. Ông Dal'Ollio cười sáng khoái và quả quyết rằng Cha vẫn đeo bao tay, ngài không bao giờ tháo bao tay trong ngày, và rằng Cha hoàn toàn không nói một lời nào cả. Nhưng ông cũng thêm rằng, với

Padre Pio thì không nên ngạc nhiên trước những hiện tượng như thế.

Ông Dal'Ollio đã kể cho chúng tôi rất nhiều về Cha, vì ông quen ngài đã lâu. Trong số đó, ông kể một chuyện phi thường xảy ra vào mùa đông trước đó, ngay trước Giáng Sinh 1957. Và đó là một ví dụ về khả năng sáng suốt lạ thường của Cha, bởi vì nếu Padre Pio có thể đọc được lương tâm con người, thì ngài cũng có thể chăm sóc từ xa đến cả những lợi ích vật chất của các con cái thiêng liêng của mình.

«Một buổi sáng, như ông Dal'Ollio kể lại, hệ thống sưởi của Khách sạn Saint-Michel bị hỏng. Dù đã cố gắng hết sức, lò đốt dầu vẫn không chịu khởi động. Ông gọi điện đến Foggia để yêu cầu gửi một kỹ thuật viên đến. Thật không may, vào thời điểm đó, họ hoàn toàn quá tải và trả lời rằng sẽ không thể đến trong vòng ba tuần ! Ông Dal'Ollio hết sức bối rối. Ông đang chờ đón các nhóm hành hương lớn đến từ Đức và thời tiết thì rất lạnh. Ông thăm cầu khẩn Padre Pio : «Cha thấy đó, Cha đã để con rơi vào hoàn cảnh khôn đốn thế này đây !» Trong tuyệt vọng, ông lại xuống phòng lò sưởi và thử khởi động lại lò đốt. Đáng ngạc nhiên là nó hoạt động được, và sau đó ông nhận thấy các bộ tản nhiệt bắt đầu nóng lên. Mọi thứ tiếp tục hoạt động tốt trong suốt

mùa lễ.

Vào khoảng giữa tháng Giêng, các kỹ thuật viên từ Foggia đến khách sạn : «Không cần nữa, ông Dal'Ollio nói, mọi thứ vẫn hoạt động tốt !»

Vì đã đến nơi, các kỹ thuật viên quyết định kiểm tra hệ thống. Họ hốt hoảng gọi giám đốc : «Nhìn kia, toàn bộ hộp đầu nối điện đã bị cháy đen. Lò đốt của ông không thể hoạt động được, điều này là không thể !» Toàn bộ phải thay thế. Thế nhưng, lò đốt đã hoạt động bình thường suốt hơn hai tuần nay !»

«Đó là cách, ông Dal'Ollio nói, mà Padre Pio đôi khi can thiệp, ngay cả trong những sự việc rất vật chất !»

* * *

Một ví dụ khác về sự hiểu biết siêu nhiên của Cha... Vẫn là ông Bernard kể lại câu chuyện. Nhân vật lần này là một trong những người con gái thiêng liêng đầu tiên của Padre Pio, Lina Fiorellini, người đã quen biết Padre Pio từ tháng Bảy năm 1919.

Mỗi tuần, bà có một buổi gặp gỡ với Cha linh hướng của mình và nhân dịp đó bà đưa cho ngài các món quà mà bà đã nhận được, các tin nhắn mà bà xin ngài trả lời để truyền đạt lại cho những người đang chờ đợi, bà

cũng mang đến những cánh hoa hồng đã phơi khô mà bà chuẩn bị mỗi năm với mục đích này, cùng với các loại thảo mộc thơm, tất cả những thứ đó bà phân phát cho bạn bè để lan truyền những phúc lành của Padre Pio.

Bà luôn sống khá nghèo khó tại San Giovanni Rotondo, chỉ ngoại trừ hai năm gián đoạn sống ở La Paz, Bolivia, nơi mà bà đã được Padre Pio đến thăm hai lần trong tình trạng song thân hiện diện. Sau đó bà bị bệnh rất nặng, nằm liệt giường nhiều năm trời, chịu đựng đau khổ hiệp thông với Padre Pio, người vẫn luôn khích lệ bà kiên cường và nói rằng những đau khổ ấy vẫn còn cần thiết.

«Chúng tôi đã quen biết Lina Fiorellini từ năm 1958, vợ tôi và tôi, ông Bernard kể lại, tức là trong suốt mười lăm năm cuối đời của bà. Bà nói chuyện lưu loát bằng tiếng Ý chuẩn (vì bà là người gốc Parma) và nói không biết mệt. Có thể nói rằng trong rất nhiều lần đến thăm, bà đã kể cho chúng tôi nhiều sự kiện và kỷ niệm thú vị.

Nhân dịp năm mới, vào năm 1953, Padre Pio đã gửi lời chúc mừng đến bà, cầu chúc cho năm... 1957 sẽ là một năm tốt đẹp đối với bà. Lina, cũng như những người xung quanh bà, nghĩ rằng Cha không nắm rõ năm hiện tại và đã nhầm năm. Và làm sao Cha có thể chúc

một năm tốt đẹp cho bà, trong khi bà đang phải chịu đựng những đau đớn khủng khiếp ! Nhưng thực tế, đó là một lời tiên tri ! Năm 1957 chính là năm bà hồi phục phần nào sức khỏe. Từ đó, bà có thể dần dần ngồi dậy, ra ngoài và làm một số việc. Bà bị thiếu máu ác tính (bệnh bạch cầu) và chỉ tiếp tục sống nhờ vào sự nâng đỡ nhiệm màu của Padre Pio.

Thỉnh thoảng, nhất là vào dịp kỷ niệm ngày gặp gỡ đầu tiên của họ hoặc vào các đại lễ, Padre Pio gửi cho bà một lời nhắn đầy an ủi. Năm 1958, nhân dịp kỷ niệm lần thứ ba mươi chín ngày gặp gỡ đầu tiên của họ, Lina Fiorellini đã xin ngài cho một dấu chỉ. Vài ngày sau đó, bà chuẩn bị một gói quà gồm các thư từ và quà tặng mà bà được giao mang đến cho Padre Pio. Trong số đó, có một chuỗi tràng hạt tuyệt đẹp do một người quá cố để lại. Bà gói tất cả thật cẩn thận và trao gói quà đó cho Padre Pio trong buổi gặp mặt thường lệ vào sáng Chúa Nhật.

Ngày hôm sau, tức thứ Hai, khi trở về từ Thánh lễ sáng, bà ngạc nhiên khi thấy tràng hạt đó nằm trên bàn làm việc của mình. Bà lập tức hỏi Francesca, người hầu già của bà. Không ai có thể đến nhà trong lúc bà vắng mặt... Và bà hoàn toàn chắc chắn rằng mình không quên cho tràng hạt ấy vào trong gói quà gửi cho Cha. Vậy thì

sao ?... Chuyện kỳ lạ này ám ảnh bà suốt cả tuần, và đến Chúa Nhật kế tiếp, trong buổi trò chuyện với Cha, bà khẩn khoản xin ngài giải thích để bà được yên lòng. Bà đưa tròng hạt cho ngài xem. Padre Pio để lại tròng hạt trong tay bà và xác nhận rằng đó là dành cho bà : ‘Con đã chẳng xin Cha một dấu chỉ sao ?’ ngài nói với bà ?...»

Padre Pio biết hết mọi sự và nhìn thấy *từ xa*. Sự việc sau đây lại một lần nữa cho thấy kiến thức siêu nhiên của Padre Pio :

«Vào tháng Năm năm 1957, ông Bernard kể lại, có hai cặp vợ chồng (trong đó có một người Pháp không biết một chữ tiếng Ý nào và một người phụ nữ gốc Ý) đến San Giovanni Rotondo để xin Padre Pio ban phép lành cho cuộc hôn nhân của họ. Sau Thánh lễ và phép lành, Cha đã nói với họ một bài huấn từ ngắn gọn bằng tiếng Ý. Đến trưa, hai cặp vợ chồng cùng nhau ăn trưa tại Khách sạn Sainte-Marie-des-Grâces. Tại đây, người Pháp đã bày tỏ rằng ông thấy Padre thật tinh tế khi đã nói với ông vài câu bằng tiếng Pháp, vì ông không hiểu tiếng Ý. Người vợ trẻ của ông, cũng như các thực khách khác, đã khẳng định với ông rằng Padre Pio không hề nói một lời nào bằng tiếng Pháp, mà chỉ luôn luôn nói bằng tiếng Ý. Thế nhưng, người Pháp đó vẫn hoàn toàn

chắc chắn rằng mình đã hiểu hết mọi điều bằng chính ngôn ngữ của mình. Padre, nói tiếng Ý, nhưng đã khiến cho bài huấn từ trở nên dễ hiểu đối với người Pháp. Phải chăng đó chính là ơn nhiệm màu về các thứ tiếng mà sách Công vụ Tông đồ đã nói đến ?...»

* * *

Một sự kiện thậm chí còn lạ lùng hơn nữa về sự hiểu biết siêu nhiên của Cha. Câu chuyện này, được ông Bernard kể lại, do chính bà Anna Rinaldi ở Rôma thuật lại. Bà đến San Giovanni Rotondo lần đầu tiên vào ngày 1 tháng Tám năm 1957.

Vào năm 1951, có lễ tôn phong chân phước cho Đức Giáo hoàng Piô X và Anna đã đến Vatican. Bà muốn tôn kính thánh tích của Đức Thánh Cha.

«Trên xe buýt, bà kể lại, tôi để ý thấy một cô gái cứ nhìn chăm chăm vào đám đông như đang tìm ai đó. Đột nhiên, ánh mắt tôi gặp ánh mắt cô ấy và bằng một cử chỉ tay, cô gọi tôi và nói : “Ngồi cạnh tôi nhé” và cô nhường chỗ cho tôi.

“Cô tên là Anna phải không ?” - “Vâng, nhưng xin lỗi, tại sao cô hỏi vậy ?” - “Cô hai mươi một tuổi.” - “Xin cô, làm sao cô có thể biết những điều này về

tôi?” Cô trả lời tôi : “Cô tên là Anna và cô hai mươi một tuổi. Cô đang đến Vatican để viếng xác thánh Piô X. Vậy cứ đi đi, nhưng cô sẽ không thấy xác ngài đâu, vì nó đã được di dời rồi.” - “Thôi thì, dù sao tôi cũng đã lên đường rồi và tôi không muốn quay lại.” - “Tùy cô, nhưng rồi cô sẽ thấy lời tôi nói là đúng. Nói cho tôi nghe, cô có biết Padre Pio không ?” - “Tôi thì không biết trực tiếp, nhưng tôi đã nghe nói, có một người quen của tôi đã nhận được một phép lạ nhờ lời cầu nguyện của ngài.” - “Tôi biết rằng mỗi năm cô đều đi đâu đó ra khỏi Rôma. Chuyến đi đầu tiên mà cô thực hiện phải là đến với Padre, bởi vì Padre đang đợi cô !” - “Nhưng Padre Pio, làm sao ngài có thể biết rằng tôi tồn tại ?” - “Padre Pio biết hết, ngài đang đợi cô !”

Tôi đã nói chuyện với cô gái ấy suốt chuyến đi trên xe buýt, Anna Rinaldi kể tiếp, khoảng ba phần tư giờ, và những lời cô ấy cứ lặp đi lặp lại là : “Padre Pio đang đợi cô !” - “Tôi dự định sẽ đến đó, nhưng cha mẹ tôi không cho tôi đi đến chỗ ấy !” - “Vậy thì cô hãy ghi tên và họ của tôi lại, cô ấy gợi ý, và khi cô đến đó, cô cứ nói rằng cô đang tìm tôi.”

Tôi lục trong túi xách để tìm một mảnh giấy, nhưng không có. Tôi lấy ra một tấm hình. Tôi không có bút hay viết chì, nên cô gái đã cho tôi mượn viết của cô ấy

và bảo tôi ghi : Lina Fiorellini, con gái thiêng liêng của Padre Pio, San Giovanni Rotondo. Và bên dưới, Padre Pio da Pietrelcina, tu viện dòng Capuchin. (Foggia)

Chúng tôi cùng xuống xe buýt, tôi đi một lối, còn cô ấy đi lối khác, và tôi cũng không bận tâm hỏi xem cô ấy sẽ đi đâu.

Cô gái đó trông như thế nào, bây giờ tôi hoàn toàn không còn nhớ chút gì cả, và ngay sau cuộc gặp hôm đó tôi cũng không thể nhớ được, vì cô ấy luôn nhìn tôi chăm chú vào mắt, ánh nhìn của cô sâu sắc đến mức tôi cảm thấy như bị buộc phải nhìn thẳng vào mắt cô. Cô ấy khá to con, cao cỡ Padre Pio và mặc một bộ đồ tối màu.

Tôi vào trong đền thờ và quả thật không tìm thấy xác thánh Piô X. Khi trở về nhà, tôi kể lại cuộc gặp gỡ ấy cho cha mẹ tôi nghe. Họ nói rằng họ sẽ cho phép tôi đi San Giovanni khi nào tôi tìm được ai đó đi cùng. Nhưng chuyến đi của tôi đến với Padre luôn bị cản trở bởi những việc bất ngờ. Dù vậy, mỗi mùa hè tôi đều rời Rôma, nhưng không hiểu vì sự trùng hợp lạ lùng hay như một hình phạt, mà luôn có chuyện xảy ra, ngay cả khi công việc buộc tôi phải rời Rôma. Ý nghĩ rằng chuyến đi đầu tiên của tôi lẽ ra phải là đến với Padre Pio đã trở thành một cơn ác mộng đối với tôi.

Cuối cùng, vào tháng Tám năm 1957, tôi biết được rằng một người bà con (người đã được Padre Pio hiện ra trong giấc mơ, mời đến San Giovanni) sắp đi gặp vị tu sĩ dòng Capucin mang dấu thánh, và tôi đã đi cùng với bà ấy.

Khi đến tu viện, tôi đến văn phòng tiếp tân dành cho phụ nữ để hỏi thăm Cha Pellegrino về việc tôi cần làm gì để xưng tội với Padre Pio. Khi đang nói chuyện với ngài, tôi chợt nhớ đến địa chỉ mà cô gái kỳ lạ kia đã cho tôi trên xe buýt ở Rôma, và tôi lấy ra tấm hình mà tôi đã ghi chú lên đó : «À ! Lina Fiorellini, Cha Pellegrino nói, vâng, vâng, tôi nhận ra nét chữ này !» - «Nhưng - tôi đáp - chính tôi đã viết trên tấm hình này mà.

Cô Fiorellini sống ở đây sao ? Cô là con thiêng liêng của Padre Pio ?» - «Đúng vậy, cô ấy là người con thiêng liêng đầu tiên của Padre Pio. Cô hãy đến tìm cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ vui lắm.» - «Tôi đã gặp cô ấy ở Rôma, trong dịp lễ tôn phong chân phước cho Piô X...» - «Nhưng, cô Fiorellini chưa từng rời khỏi San Giovanni Rotondo, theo tôi biết, trừ khi cô ấy đã đến Rôma một hai ngày vì dịp tôn phong ấy, nhưng tôi không nghĩ vậy!»...

Được Cha Pellegrino hướng dẫn như thế, tôi đã đến nhà cô Lina Fiorellini, nơi một điều bất ngờ lớn đang chờ tôi. Người phụ nữ sống cùng cô ấy (vì cô ấy đang

bệnh) ra mở cửa và tôi hỏi : «Có phải đây là nơi cô Lina Fiorellini sinh sống không ?» - «Vâng», rồi bà dẫn tôi vào một căn phòng nơi cô đang làm việc, bị vây quanh bởi một lượng thư từ khổng lồ. «Xin lỗi, nhưng cô có phải là cô Fiorellini mà tôi đã gặp ở Rôma vào năm 1951 không ?» - «Nhưng... tôi chưa từng rời khỏi đây từ năm 1940, khi Padre Pio giữ tôi lại !» - «Vậy, cô không nhớ tôi sao, không nhớ đến người tôi ?» - «Vào thẳng vấn đề đi, cô đề nghị, và cho tôi biết cô muốn gì!»

Tôi kể cho cô ấy nghe về cuộc gặp gỡ của chúng tôi trên xe buýt vào năm 1951, về chuyến đi của tôi đến San Giovanni, về cuộc nói chuyện của tôi với Cha Pellegrino. Tôi cho cô xem tấm hình mà tôi đã viết trên đó bằng chính cây bút cô ấy đã cho tôi mượn. Cô ấy ngày càng kinh ngạc, còn tôi cũng vậy, khi nghĩ đến một sự trùng hợp kỳ lạ là nét chữ của địa chỉ mà tôi đã viết theo lời cô ấy đọc chính là nét chữ của Lina Fiorellini.

Sự việc này thật sự phi thường, nhưng trong những mâu nhiệm của Thiên Chúa với Padre Pio, đây không phải là lần đầu tiên xảy ra những điều tương tự. Tôi đã được chính Cha Pellegrino xác nhận điều này khi ngài nói : «Ngay cả giữa anh em chúng tôi, cũng xảy ra biết bao điều như thế !» Về phần Lina Fiorellini, cô kể cho

tôi nghe rằng một người bạn của cô ở Rôma đã nói đã thấy cô, thật ngạc nhiên, ở cầu thang nhà thờ San-Lorenzo in Panisperna, trong khi Lina chưa bao giờ rời San Giovanni Rotondo do bệnh tật của mình...

Khi ấy, đó chỉ là song thân hay khí cụ mà Padre Pio đã sử dụng !

Phép lạ

Liệu có cần phải kể thêm về các phép lạ mà Chúa đã thực hiện qua Padre Pio không ? Ai cũng biết về cô Mary Pyle, một người phụ nữ Mỹ rất giàu có, đã đến San Giovanni Rotondo vào năm 1922 cùng với bà Montessori, nhà giáo dục nổi tiếng. Cô đã bị thu hút và quyết định ở lại đây. Cô từ bỏ tất cả để sống bên cạnh Padre Pio. Cô gia nhập Dòng Ba Capucin. Cô đã hiến tặng toàn bộ tài sản để xây dựng một tu viện tại Pietrelcina, chính là nơi mà khi còn trẻ, Padre Pio đã từng thấy... Anh trai cô, ông James Tolman Pyle, là giám đốc Hàng không Dân dụng tại Washington D.C.

Cô sống cùng với một vài người phụ nữ khác, cũng là những người thuộc Dòng Ba như cô ; trong một ngôi nhà màu hồng, rất đơn sơ, cách tu viện chỉ vài bước chân, ngôi nhà ấy vẫn còn tồn tại đến ngày nay. Chính trong ngôi nhà này, cô đã tiếp đón cha mẹ của Padre Pio. Và

cũng tại đây, cả hai ông bà đã qua đời. Người ta có thể viếng thăm căn phòng nơi cha mẹ của vị thánh mang dấu thánh đã bước vào cõi vĩnh hằng, nơi mà Padre Pio đã nhiều lần đến thăm họ và bày tỏ tình con tha thiết. Trong phòng có một bức ảnh của Robert Kennedy. Tổng thống đã gửi bức ảnh đó cho Mary Pyle để báo tin về chuyến thăm sắp tới của ông đến San Giovanni, không lâu trước khi xảy ra vụ ám sát bi thảm đã cướp đi mạng sống của ông.

Khoác trên mình bộ tu phục của Dòng Ba thánh Phanxicô, với áo dòng màu nâu, dây thắt lưng bằng dây thừng và khăn voan đen. Cô Mary Pyle sống một cuộc đời vô cùng giản dị, chẳng bao giờ lo nghĩ đến ngày mai, dưới sự hướng dẫn thiêng liêng của Padre Pio. Thời gian của cô được chia đều giữa nhà thờ của tu viện, nơi cô phụ trách đàn harmonium và điều khiển một ca đoàn nhỏ, và ngôi nhà riêng, nơi cô tiếp đón bạn bè và khách hành hương, đồng thời cố gắng trả lời một lượng thư từ khổng lồ.

«Chính vào buổi sáng hôm tôi đến thăm - ông Bernard kể lại - người nhân viên bưu điện kiêm đưa thư đến mang thư đến, gồm ba bưu kiện, mười bảy bức thư (từ Brazil, Mỹ, Pháp, Ý, v.v.) và rất nhiều báo chí. ‘Ngày nào cũng như vậy, hai lần một ngày’, cô nói với tôi. Cô

hoàn toàn không thể trả lời hết số thư này.

Cô chỉ chọn ra một vài bức thư có nét chữ quen thuộc của bạn bè, hoặc đến từ những nơi rất xa.

Hàng trăm bức thư đã nằm đó, chờ được trả lời, suốt nhiều năm trời ! «Ai cũng xin phép lạ cả - cô nói - ai cũng muốn nhận được điều gì đó. Nhưng thật ra, rất ít người thực sự cố gắng để hiểu. Họ không tự hỏi bản thân rằng họ có thể trao tặng được gì. **Người ta sẽ không bao giờ hiểu hết về Padre !** cô nói thêm... Ngài giống như một tảng băng trôi. Chỉ có một phần rất nhỏ nhô lên trên mặt biển và có thể nhìn thấy, trong khi một khối lượng khổng lồ còn lại nằm dưới mặt nước, vô hình nhưng có thật. Người ta không biết được cả kích thước, lẫn hướng đi của nó.

Padre thường xuyên cho lời khuyên hơn là thực hiện phép lạ cho những ai van xin ngài. Nhưng ngài ngay lập tức bắt được trình độ của từng người, ngài nói với tất cả bằng ngôn ngữ riêng của họ, thậm chí trong lĩnh vực khoa học, ngài đơn giản với những người nông dân trong làng, là bác sĩ với các bác sĩ, luật sư với luật sư, kiến trúc sư với kiến trúc sư...

Padre Pio «bác sĩ phẫu thuật»...

«Một thời gian trước đây, tiếp tục cô Mary Pyle kể, người ta đã mời một vị bác sĩ phẫu thuật giỏi đến Casa Sollievo della Sofferenza để thực hiện một ca mổ cấp bách và khó khăn, được Padre Pio đánh giá là cần thiết. Vị bác sĩ này tuyên bố rằng khoa học ở đây bất lực và ca mổ là vô ích, không có gì có thể làm được. «Nhưng Padre Pio đã nói phải mổ !» người ta nói với ông ta. Ông ấy đã có một cuộc gặp với Padre Pio. Người giải thích chi tiết và bằng những thuật ngữ y khoa chính xác cách thức ông phải tiến hành, mô tả các giai đoạn khác nhau của ca phẫu thuật. Vị bác sĩ phẫu thuật ngạc nhiên khi nghe Padre Pio nói chuyện như một giáo sư ở Khoa Y. Sau đó, Padre Pio giữ tay ông lâu trong tay mình và nói: «Bây giờ hãy đi làm ca mổ này đi !» Ca phẫu thuật diễn ra chính xác như Padre đã mô tả và một cách dễ dàng đến kinh ngạc. Ngay khi hoàn thành, vị bác sĩ, không còn thời gian trở lại tu viện, đã gọi điện : ‘Xin nói với Padre rằng ngài đã hoàn toàn thành công trong ca mổ, không phải tôi. Đôi tay tôi như được hướng dẫn một cách thần bí’... Sự can thiệp kỳ diệu của Padre Pio!»

Padre Pio «luật sư»

«Cũng kỳ lạ không kém là sự can thiệp “kỳ diệu” khác của Padre Pio ! Với một luật sư, sự can thiệp của ngài cũng chính xác như vậy và hành động của ngài còn mang lại sự hoán cải. Một bà đến xin lời khuyên từ Padre Pio. Sau một vụ kiện thừa kế kéo dài mà bà đã thua, bà hoàn toàn bị phá sản. Hai người con trai của người cộng sự đã khuất của cha bà đã thành công trong việc tước đoạt của bà phần tài sản đáng lẽ được hưởng theo di sản. Padre Pio bảo bà nên đến gặp một luật sư nổi tiếng ở Rome, người duy nhất có thể giải quyết vụ việc đau lòng này. ‘Nhưng ông ta là một cộng sản công khai !’ bà nói với ngài. ‘Chỉ có ông ta mới làm được điều gì đó cho bà !’ Cha nhắc lại.

Sau khi từ chối ban đầu việc đến gặp luật sư cộng sản này, bà đáng thương cuối cùng đã nghe lời Cha và đến tìm ông ta ở Rome. Ngay từ đầu, luật sư tuyên bố đây là một vụ kiện đã thua và ông ta không thấy giải pháp nào, nhưng vẫn hứa sẽ suy nghĩ. Một đêm nọ, Padre Pio hiện ra trong phòng ngủ của ông ta. Vị luật sư này không biết Padre Pio trực tiếp, nhưng nhận ra ngài qua những bức ảnh mà ông từng xem. Padre Pio chỉ rõ cho ông ta một điều khoản trong Bộ luật, Quyền III, nhờ đó ông ta tìm ra chìa khóa cho vụ việc của khách hàng. Vô cùng

ấn tượng, luật sư liền đứng dậy và ngay trong đêm đến văn phòng làm việc. Ông tra cứu Bộ luật và thực sự tìm thấy, trong điều khoản do Padre Pio chỉ dẫn, giải pháp mà ông đã tìm kiếm vô vọng. Ngay lập tức ông khởi kiện lên Tòa Phúc Thẩm và, khác với các vụ tương tự, vụ án được đưa ra nhanh chóng trước các thẩm phán. Vụ kiện thắng lợi và bà được trả lại quyền lợi.

Kết quả là luật sư hoàn toàn thay đổi, được biến đổi tận gốc. Ông xé thẻ Đảng Cộng sản trước tiên, rồi lên San Giovanni Rotondo và gặp Padre Pio. Sau đó ông trở thành một trong những lãnh đạo của Phong trào Công Giáo Roma. Cô Mary Pyle, kết thúc ông Bernard, không cho tôi biết tên ông ấy và tôi cũng không dám hỏi...»

Mary Pyle còn kể một phép lạ khác : «Một bé gái ba tuổi sắp chết. Tất cả người thân đều khóc lóc. Bất ngờ, bé tỉnh lại với nụ cười tươi và nói : ‘Tại sao các ông bà sợ ? Padre Pio đã đến thăm con, con vẫn còn ngửi thấy hương thơm của ngài !’ Bé đã được chữa lành và hằng năm vẫn trở lại thăm ân nhân của mình.»

Sự sống lại !

Và câu chuyện này thật tuyệt vời ! Đó là trường hợp của fra Daniele. Ông là một anh em dòng Capucin tại tu viện San Giovanni Rotondo.

« Tôi biết ông ấy một cách cá nhân, ông Bernard nói rõ, và tôi đã đến với ông ấy, đến thăm cha mẹ ông ấy, năm 1959. Họ sống trong một ngôi nhà rất đơn sơ, tại số 30, Via Cincinnato, trong thị trấn San Giovanni. Thực ra, fra Daniele là một người được cứu sống bằng phép lạ. Padre Pio đặc biệt thương yêu ông ấy, ông ấy như con trai của Người và luôn sống trong sự hiệp thông với Người. Người ta nói, Mary Pyle nói rõ, rằng những gì fra Daniele nghe được, Padre Pio đều nghe thấy, và những gì ông ấy nói ra thì như thể chính Padre Pio nói vậy. Sức khỏe yếu ớt, ông đã trải qua nhiều ca phẫu thuật. Bệnh tình trở nặng và Padre Pio gửi ông đến Rome trong một phòng khám, nơi ông được chữa trị bởi những chuyên gia lớn, là bạn của Padre Pio. Họ đã cắt lách cho ông, nhưng tình trạng không những không khá lên mà còn tệ hơn. Một đêm, ông qua đời và thi thể được đặt trong phòng lạnh. Các bác sĩ làm giấy chứng tử. Sáng hôm sau, khi họ đến để chuẩn bị tắm rửa cho người chết, họ thấy fra Daniele tỉnh lại và mỉm cười...

Một số người kể những chuyện phi thường, ví dụ fra Daniele đã lên luyện ngục, ông đã nhìn thấy các linh hồn và Ba Ngôi Thánh... Nhưng phải cẩn thận với những truyền thuyết khó kiểm chứng này mà chính người trong cuộc chưa bao giờ nói tới, Mary Pyle nói rõ. Nhưng sự thật là fra Daniele đã nhận được, trong đêm, sự viếng thăm của Padre Pio cùng với thánh Etienne và thánh Laurent. Họ đã khuyên ông lấy lại can đảm. Kể từ đó, ông hồi phục ; nhưng các bác sĩ chỉ cho ông sống được vài tháng nữa, vì ông bị bệnh bạch cầu và không còn lá lách. Thế nhưng, ông vẫn tiếp tục sống, tràn đầy sinh lực, hoạt động không ngừng, nói chuyện nồng nhiệt và bằng cả trái tim với tất cả những ai đến gần, trực tiếp chuyển những nỗi đau và vấn đề được giao cho ông đến với Padre Pio. Và chuyện đó đã kéo dài nhiều năm...»

«Tôi đến đây để giữ bạn cùng !»

Miss Mary Pyle còn kể với bạn của chúng tôi, ông Bernard, trường hợp của một người bạn già của Padre Pio, người thỉnh thoảng đến thăm ngài.

«Người hầu già của ông ta luôn đi cùng. Khi ông ta lên phòng Padre Pio, người hầu đáng thương ở lại dưới hành lang chờ... Một đêm năm 1958, trời rất lạnh và cuộc gặp gỡ kéo dài. Bất ngờ, người hầu già thấy Padre Pio đến với bà và nói : *«Người ta để bà một mình, đáng*

thương, tôi đến để giữ bạn chút đấy !» Và ngài ở lại trò chuyện với bà khoảng mười phút. Khi bạn của Padre Pio xuống, ông xin lỗi vì đã ở lại bên Cha lâu như vậy và làm bà phải chờ. « Nhưng thời gian trôi nhanh quá, ông nói, bà chắc là bị lạnh lắm ! » - « Ôi không ! người hầu đáp lần này, tôi không thấy thời gian dài và tôi đã được sưởi ấm. Padre Pio đến thăm tôi và chúng tôi đã nói chuyện mười phút !»... Thế mà người đàn ông đó không rời Padre Pio dù chỉ một phút suốt cả buổi tối.

Jean XXII

Một lời tâm sự cuối cùng của Mary Pyle, mà ông Bernard đã kể lại cho chúng ta, sẽ kết thúc cái nhìn tổng quan ngắn gọn này về một vài kỳ công mà Padre Pio là người khơi nguồn... Những cái nháy mắt ấy mà Quan Phòng đôi khi gửi đến thế gian qua các tôi tớ trung tín của mình thật sự có khả năng cho chúng ta thấy và mặc khải cho chúng ta biết Thiên Chúa yêu thương chúng ta đến mức nào và Người can thiệp vào đời sống hằng ngày của chúng ta ra sao. Điều này đến từ Đức Giáo Hoàng Gioan XXIII.

«Bức điện tín đầu tiên mà Gioan XXIII gửi đi sau khi được bầu chọn là gửi đến cho Padre Pio, Mary Pyle kể thêm. Trong đó chỉ có những lời đơn sơ này : «Cha đã đúng ! Gioan» Ngài ám chỉ đến một lần viếng thăm mà

Đức Thánh Cha, khi đó là Hồng y Roncalli, Thượng phụ Venezia, đã thực hiện đến gặp Padre Pio vài năm trước cùng với một số vị giám mục khác. Khi thấy ngài, Padre Pio đã nói : «Ngài rồi sẽ làm Giáo hoàng !» Vị Thượng phụ Venezia lúc đó liền đáp rằng chắc ngài nhầm rồi, vì ngài có tinh thần quá tự do. «Ngài sẽ là Giáo hoàng !» - Padre vẫn quả quyết. Quả thật, tương lai đã chứng minh Padre Pio đã đúng !

Cũng như Padre Pio, Mary Pyle không ưa các nhà báo. Trong khi bà thấy người bạn của chúng ta là ông Bernard ghi chép lại tất cả những điều kỳ diệu mà bà kể, bà nhìn ông một cách nghiêm khắc, nghĩ rằng ông là một trong những người đàn ông luôn rình rập để tìm vài tin tức giật gân mà lấp đầy các trang báo nào đó. Nhưng rồi bà cũng yên tâm lại ! Và bà đã kể lại một câu đùa, đúng hơn là một lời khiển trách, mà Padre Pio đã nói với một trong những nhà báo ấy : *«Đừng làm ồn với đồng giấy của ông bên cạnh một người đang cầu nguyện !»*

Và Mary Pyle đã kết thúc buổi trò chuyện bằng câu : *«Đừng phí thì giờ mà đọc báo chí, đó là phúc âm của Quỷ dữ !»*

Bà cũng đã nói đúng !

Thần nhân... lại thêm một lần nữa !

Nữ tu tốt lành thuộc dòng «*Pie Operaie di San Giuseppe*», mà chúng ta đã nói đến trước đó, gần như không bao giờ cạn lời khi mô tả tất cả những lần gặp gỡ mà bà đã có với Padre Pio ! «Ngài biết hết mọi sự, ngài đọc được trong linh hồn tôi, không điều gì thoát khỏi ngài !» - bà thốt lên. Và bà kể lại những khởi đầu trong đời sống tu trì của mình, trước hết là ơn gọi của bà.

Bà đã quen biết Padre Pio vào năm 1938. Cha bà muốn đưa ra một quyết định cho tương lai. Ông muốn bà kết hôn với một luật sư, một người bạn của gia đình. Ở miền Nam nước Ý, mọi việc vẫn diễn ra như vậy ! Cô gái trẻ Lucie rất quý mến người ấy... như một người anh trai, không hơn. Khi chàng luật sư trẻ ngỏ lời với Lucie, cô, để không làm anh tổn thương, đã trả lời rằng mình muốn đi tu. Vị luật sư, có phần thất vọng vì cô gái xinh đẹp, đã cầu cứu đến cha của cô. Cha cô khuyên con gái hãy đến gặp Padre Pio. San Giovanni Rotondo không cách Benevento bao xa, nên việc di chuyển cũng không quá khó khăn. Lucie vì thế đã cùng chị gái lên đường tìm gặp Padre Pio.»

Trong lúc xưng tội, Lucie không dám đặt “câu hỏi” với Cha, cô không biết bắt đầu thế nào. Padre Pio khi ấy đã cất tiếng : «*Chúa Giêsu* - ngài nói - *không muốn*

con làm vợ giữa đời, mà Người muốn con làm HIỀN THÊ của Người !» Cô phản đối, vì cô «rất yêu đời». Thật ra, cô chẳng có nhiều ý muốn vào tu viện ! Nhưng với giọng trầm và dịu dàng, Cha nói với cô, nhấn mạnh từng lời : *«Tu sarai religiosa, e il tuo mistero è il quinto doloroso ! - Con sẽ là nữ tu, và mầu nhiệm của con là mầu nhiệm thương khó thứ năm !»* Lucie tràn ngập niềm vui, vì cô nghĩ : mầu nhiệm ấy nằm ngay bên cạnh các Mầu nhiệm Vinh hiển ! Nhưng niềm vui đó chỉ thoáng qua, cô bật khóc... Cô cảm thấy cả cuộc đời, với những niềm vui, những thú vui, hoàn toàn sụp đổ. *«Va davanti a Gesù e prega - lui dit le Père - io ti aiuterò ! - Hãy đến trước Chúa Giêsu và cầu nguyện, Cha sẽ giúp con !»*

Thật vậy, nữ tu tốt lành ấy thú nhận, sự che chở của ngài chưa bao giờ thiếu vắng nơi tôi, ngay cả trong những thời khắc gian nan nhất của cuộc đời ! » Padre Pio biết hết mọi sự ! Còn chàng luật sư trẻ ngày ấy... Anh đã trở thành một tu sĩ dòng Phanxicô và là linh mục !

Và sơ kể cho chúng tôi một sự việc minh họa rất rõ “sự thấu suốt” của Padre Pio. Biết bao lần người ta đã thấy ngài nhận một bức thư và, ngay cả khi chưa mở ra, đã đưa ra câu trả lời ? Một ngày nọ, sơ kể lại, đó là vào năm 1959, sơ đến San Giovanni Rotondo theo yêu cầu

của chị gái, đề hỏi Padre Pio về một công việc buôn bán mà chị gái định mở.

Nhưng nữ tu đáng kính ấy không có nhiều thời gian... Làm sao tiếp cận được Padre Pio giữa đám đông như vậy ? Nữ bề trên của Nhà dòng tại San Giovanni, sơ Vincenza, bảo chị lên tu viện, đi cùng với Alfonso, được mọi người thân mật gọi là “Fofò”. Đó là một cậu bé khoảng mười tuổi, cháu trai của Padre Pio, con của một người chị gái ngài. Cả hai đứng chờ trong hành lang nối từ phòng thánh đến tu viện. Padre Pio đến, dừng lại trước mặt cháu trai mình và hỏi : - «Con đi với ai vậy ?» - «Với sơ Vincenza !» cậu bé trả lời. - «Không ! Người này không phải là sơ Vincenza, mà là sơ Fracasso» (sơ Lắm Chuyện), vị cha nói đùa một cách vui vẻ, rồi quay sang nữ tu đáng mến, người mà đến lúc đó vẫn chưa nói một lời nào, và nói : «Hãy nói với chị con cứ làm như chị đã quyết định !»... Ngài biết hết mọi sự !

«Con đã làm gì ngài ?...»

Nhưng để thêm một chút hài hước, điều mà Padre Pio thường xuyên mang lại, vì, “một vị thánh buồn là một vị thánh đáng buồn !”, như thánh Phanxicô Salêsiô từng nói, dưới đây là một câu chuyện khác do chính nữ tu tốt bụng ấy kể. Câu chuyện này cổ hơn nhiều, xảy ra từ năm 1939.

Người ta đã đưa cho Lucie - lúc đó chưa đi tu - một tấm hình Padre Pio. Cô thấy vị cha trong hình trông chẳng giống chút nào, nên vò nát tấm hình thành một cục và tức tối ném nó xuống gầm giường trong phòng khách sạn. Sáng hôm sau, khi đi xưng tội, Padre Pio mở tấm màn che tòa giải tội và nói với cô : «*Sia lodato Gesù Cristo ! - Chúc tụng Chúa Giêsu Kitô !*» rồi lập tức đóng lại ngay. Cô gái trẻ đứng chờ. Một lát sau, Padre Pio lại mở màn ra, và trước khi ngài kịp nói điều gì, cô đã hỏi : «Nhưng, thưa Cha, con đã làm gì khiến Cha như vậy ?» - «*Còn Cha, Padre Pio đáp, Cha đã làm gì con, mà hồi nãy con đã ném Cha xuống gầm giường?*» Ngài có vẻ mặt ranh mãnh đến mức Lucie nói tiếp : «Ôi ! Thưa Cha, Cha trông thật là khó coi !» Padre Pio mỉm cười, nghe xưng tội của cô và ban phép lành. Lại một lần nữa, ngài đã thấy tất cả !

Mười năm sau, sơ lâm bệnh nặng. Một giáo sư của bệnh viện Đại học Y Pise đã thông báo cho sơ một cách lạnh lùng rằng sơ chỉ còn sống được hai năm. «Ông ấy đã cho tôi điều trị bằng mười lần chiếu xạ radium để trị một khối u trong nội tạng», sơ kể lại.

Sau lần chiếu xạ đầu tiên, sơ ngủ thiếp đi. Một bác sĩ chỉ đơn giản thực hiện đủ mười lần chiếu xạ cho sơ, và không biết có nên quyết định mổ hay không, đã cho sơ

về với gia đình ở Bénévent để thay đổi không khí. Bác sĩ gia đình, cũng giống như vị giáo sư kia, đều nghiêng về hướng phẫu thuật. Nhưng sơ lại tin tưởng vào Padre Pio hơn bất kỳ bác sĩ nào.

Sơ đã cho chuyển tấm phim X-quang của mình đến Padre Pio, tuy nhiên không nói rõ đó là phim của ai. Padre Pio, như vậy, bình thường thì không thể biết được đó là phim của nữ tu ấy. Thế mà, khi xem tấm phim, ngài đã kêu lên : *«Tội nghiệp sơ X, sơ ấy bệnh nặng quá! Một người bảo không, hai người bảo có.»* Ngài đang nói đến các bác sĩ, dĩ nhiên rồi ! Fra Gerardo có mặt lúc đó, và Padre Pio bảo ông : *«Hãy nói với sơ hãy cẩn thận và hãy nghe theo điều mà “người bác sĩ thứ tư” sẽ nói với sơ vào ngày mai.»*

Sáng hôm sau, nữ tu đã xưng tội được với Padre Pio. Sau khi ban phép giải tội, ngài hỏi sơ : - *«Con muốn nói với Cha điều gì ?»* - «Thưa Cha, sơ kêu lên, con có nên mổ không ?» Thở dài sâu, Padre Pio đáp : - *«Hãy phẫu thuật đi, nhân danh Thiên Chúa !»* - «Padre, sơ nói tiếp, lei mi aiuta con la preghiera ! Xin Cha giúp con bằng lời cầu nguyện !» - *«Gửi cho Cha một bức điện tín - Padre Pio đáp - và Cha sẽ mặc áo blouse trắng đến với con !»*

Ngày 19 tháng Mười Một, hôm đó là thứ Bảy, ca phẫu thuật được thực hiện dưới hình thức gây tê tại chỗ. Chính sơ ấy đã “hướng dẫn” bác sĩ phẫu thuật, người không biết nên bắt đầu từ đâu. «Hãy xem dưới gan», sơ nói tự nhiên, như thể được linh hứng bất ngờ. Người ta tìm thấy một túi đầy những khối tròn giống như thủy tinh, chúng đã được giữ lại trong rượu cồn. Kể từ đó, chúng tôi có thể làm chứng ! sơ ấy luôn có sức khỏe hoàn toàn tốt.

Phục sinh

Quả thật, nữ tu này thật là không biết mệt mỏi ! Chi của bà, Maria, con gái tinh thần của Padre Pio, đã làm lời nguyện làm «Nạn nhân» cho sự ăn năn của chồng bà. Bà cũng qua đời sau khi chồng bà trở lại đạo. Cậu con trai nhỏ của bà, tên là Francesco, thường xuyên bị những cơn co giật do bệnh động kinh. Người ta quyết định đưa cậu đến gặp Padre Pio, nhưng cậu bị một cơn co giật dữ dội trên xe chở đến San Giovanni và đã chết. Tuy nhiên, chuyến đi vẫn tiếp tục. Khi đến San Giovanni Rotondo, người mẹ đau khổ khóc than xin được mang thi thể đưa trẻ đến gặp Cha. Có một ông có hẹn với ngài, ông ấy đồng ý để làm vui lòng người mẹ tội nghiệp đang khóc và than thở, mang thi thể đứa bé vào phòng Padre Pio. «Padre - ông nói - người đàn bà

tội nghiệp này đang tuyệt vọng và bà ấy gửi đứa nhỏ này đến với cha.» Padre Pio vuốt ve khuôn mặt đứa trẻ và nhẹ nhàng nói : «*Francesco, svegliatil - hãy thức dậy đi !*» Đứa bé mở mắt. Nay nó đã kết hôn và là người cha hạnh phúc của ba cô con gái. Sự «phục sinh» này đã xảy ra vào năm 1942.

Chính Padre Pio nói : «*Tôi là một tạo vật mà Chúa sử dụng cho lòng thương xót của Ngài !*»

Hiện tượng Padre Pio

Vậy là, từ nay, có một *Hiện tượng Padre Pio*. Từ đó, Người đóng đinh ở Gargano sẽ có *những người ủng hộ*, nhưng cũng, như người ta đã đoán trước, có cả *những kẻ chống đối*. Trong dòng chảy không ngừng của các ý kiến lên xuống ấy, ngài sẽ phải giữ vững giữa đại dương rộng lớn. Ngài sẽ đau khổ, điều đó thật rõ ràng, vì tất cả sự cuồng tín không thể tránh khỏi sinh ra xung quanh và về phía ngài. Nhưng ngài cũng sẽ không bớt đau khổ trước những người chống đối ngài, vì ngài làm họ khó chịu quá, vì ngài làm xáo trộn cuộc sống quá dễ dàng của họ, vì ngài chiếu rọi ánh sáng quá lớn lên cuộc đời họ đầy rẫy tội lỗi và hỗn loạn. Họ sẽ thực sự nổi giận dữ với ngài, những người bị ánh sáng quá rực rỡ của Thiên Chúa hiện ra trong mắt ngài đột ngột kéo ra khỏi bóng tối, như chim đêm bị ánh mặt trời làm cho mù

lòa. Chúng ta sẽ sớm gặp họ, tất cả những người đó. Và chúng ta không thể không nhớ lại cái nhìn kinh hoàng ngày 28 tháng Ba năm 1913, mà Chúa đã ban cho người tôi trung trung thành của Ngài, bức tranh đáng sợ về một số giáo sĩ mục ruỗng ! Không ! Padre Pio không dễ dàng quên tiếng thét đánh thép của Chúa dành cho những kẻ trần truồng đang cử hành Bí tích Thánh Thể ấy : «*Những kẻ đồ tể !...*»

Những người tin và những người không tin, những người bệnh và những người khỏe mạnh, cùng nhau tụ họp trong ngôi nhà thờ nhỏ. Tất cả đều trở về nhà, hạnh phúc và mãn nguyện. Những người phỉ báng Chúa, những kẻ căm ghét Giáo Hội, lại tìm đến, bị thu hút như bởi một nam châm, bên cạnh vị Capucin khiêm tốn, và họ ra về ca ngợi Chúa và con trai vâng lời Giáo Hội !

Vâng, ngay từ năm 1919, đã có một *Hiện tượng Padre Pio*. Tuy nhiên, tiếng đồn về những đám đông ngày càng tăng lên không ngừng, công việc mục vụ sôi nổi mà Padre Pio phát triển, ngài thực sự không còn một phút giây nào cho riêng mình, nhưng điều đó không thể làm giảm đi sự tìm kiếm sốt sắng của ngài đối với Thiên Chúa.

«Toàn bộ cuộc đời của một Kitô hữu chân chính là một khát khao thánh thiện - thánh Augustin đã nói (bài giảng về Thứ thứ nhất của thánh Gioan). Có thể, điều con khao khát, con chưa thấy được, nhưng khi khao khát, con trở nên có khả năng được thỏa mãn khi điều con phải thấy đến. Thiên Chúa, bằng cách làm cho con chờ đợi, làm rộng ra khát khao ; bằng cách làm cho con khao khát, Ngài làm rộng ra tâm hồn ; khi mở rộng tâm hồn, Ngài tăng khả năng tiếp nhận. Đó là cuộc sống của chúng ta, ta luyện tập bằng cách khao khát. Khát khao thánh thiện rèn luyện chúng ta càng nhiều khi ta đã tách rời những ước muốn của mình khỏi tình yêu thế gian.»

Đó là khát khao đang thiêu đốt tâm hồn của Padre Pio.

Bị thiêu đốt vì sự Cứu rỗi của các linh hồn

«Giờ điểm nửa đêm, ngài viết cho Cha Benedetto ngày 6 tháng 11 năm 1919, và mệt mỏi vì những công việc căng thẳng đã hoàn thành suốt cả ngày, con cầm bút viết cho cha vài điều từ tâm hồn con...»

Và ngài bày tỏ lòng sốt sắng mãnh liệt mà ngài cảm thấy cho sự cứu rỗi của tất cả những ai đến với ngài: *«Ôi con nghèo khổ ! Con không thể tìm thấy sự nghỉ ngơi. Con mệt mỏi và chìm trong một nỗi đắng cay cực*

độ, trong sự tuyệt vọng tuyệt đối, trong nỗi lo âu đau đớn nhất khi không thể, không phải tìm lại Thiên Chúa của con, mà là không thể đưa tất cả anh em con đến với Thiên Chúa. Con phải làm gì đây ? Con không biết !...»

Ngài cảm nhận được một «*sự dịu dàng tốt cùng khi tâm hồn hướng về Thiên Chúa*» và «*một nỗi đắng cay tốt cùng khi nó hướng về tha nhân. Trong khi chờ đợi*», Ngài tiếp tục, «*con cảm thấy mình đang chết dần.*» (1/542)

Ngài luôn cảm thấy cần phải dựa vào Cha Benedetto, người từng là Bề trên Tỉnh Dòng cũ giờ đây ! «*Bao nhiêu nước mắt con muốn rơi trên trái tim của Cha, một người Cha đã hiểu - phần lớn - nỗi khổ hình đang thiêu đốt con và không để con được nghỉ ngơi một giây phút nào.*» Để thốt lên lời cầu nguyện của mình, ngài gửi đến Chúa Hải Đồng, như ngài viết ngày 12 tháng 11, vì «*con muốn hy vọng rằng trái tim của một đứa trẻ sẽ dịu dàng hơn và hướng về các anh em mình đang trong cơn cần.*» (1/543)

Và luôn là nỗi suy nghĩ kinh khủng đó xé nát trái tim ngài, đó là sợ rằng mình không còn ở trong ân sủng của Thiên Chúa. Cha Benedetto phải trấn an ngài thêm lần nữa :

«Nghĩ ngờ đôi khi quấy rầy con rằng con thậm chí không còn ở trong ân sủng của Thiên Chúa và vì vậy, Thiên Chúa không nghe những tiếng than van của con, là hoàn toàn không có cơ sở. Không thể nào tâm hồn con đang hấp hối, bị tra tấn bởi lòng sốt sắng cho Vinh quang Thiên Chúa và sự cứu rỗi của anh em con, mà lại không có đức ái làm động lực, làm chỗ dựa và làm sự sống !» (13 tháng 11 năm 1919 - 1/544)

Bị thiêu đốt, đúng vậy, Ngài hoàn toàn bị thiêu đốt, người nghèo Padre Pio : *«Con bị thương nặng đến chết, Ngài viết ngày 16 tháng 11, con một mình chiến đấu, ngày đêm, không một giây phút nghỉ ngơi. Bây giờ là một giờ sau nửa đêm, khi con viết cho cha vài dòng này. Con chịu đựng được mười chín giờ làm việc liên tục, không nghỉ. Kiên nhẫn nhé !»* (1/545)

Ngài cô đơn, thật vậy, chịu đau khổ và mang thập giá. Những người khác, dù rất mến mộ ngài, chỉ có thể nhìn ngài mà thôi. Ngày 19 tháng 11, Cha Benedetto nói với ngài : «Cha giống như Gioan, người đứng dưới chân thập giá, nhìn Người yêu dấu chịu đau khổ mà không thể cứu giúp, và ngắm nhìn, cam chịu, những gì con làm trên nạn nhân được chọn và tự nguyện vì lợi ích nhân loại.» (1/546)

Bởi vì Padre Pio trên Thập giá và Chúa Giêsu trên Thập giá, chính là Một.

Trên Thánh Giá, Chúa Giêsu đã nghe những lời chế nhạo của các Kinh sư và Biệt phái. Người đã chịu đau khổ vì điều đó. Padre Pio, cách nhiệm màu nhưng thực sự đã được kết hợp với Đấng Chịu Đóng Đinh, không thể bước đi trên một con đường nào khác. Những lời chỉ trích, chế nhạo, những ám chỉ hiểm độc bắt đầu lộ diện, phát xuất, như đã nói, từ một số thành phần trong hàng giáo sĩ. Ngài bị cáo buộc là một kẻ bịp bợm, tự bịa ra vài đặc sủng vì mục đích kiếm lời một cách đáng hổ thẹn. Ngài, chẳng mấy bận tâm, dù trong lòng vẫn đau khổ. Ngài đau khổ nhất là khi thấy các anh em đồng tu - và đặc biệt là vị bề trên của mình, Cha Paolino - người mà ngài dành tình cảm huynh đệ sâu sắc, cũng phải chịu cùng một kiểu nhạo báng như thế.

Vì đời sống trong tu viện thì hoàn toàn không dễ dàng và cũng chẳng yên ổn gì. Đám đông ngày một đông hơn. Có rất nhiều người bệnh thể xác và tinh thần đến với Padre Pio và từ nơi ngài ra về với tâm hồn nhẹ nhõm và thân xác được chữa lành. Họ chiếm trọn cả ngày và gần như cả đêm của cộng đoàn. Làm sao để đối mặt với dòng người như thác lũ ấy ? Tuy nhiên, các tu sĩ dòng Capuchin đều ngưỡng mộ rằng giữa cơn lũ lụt

không ngừng ấy, Padre Pio vẫn giữ được sự bình an, sự tập trung nội tâm phi thường, nụ cười, sự sẵn sàng, lòng bác ái và sự khiêm nhường của mình. Các anh em tu sĩ cố gắng, dù không dễ gì, để bảo vệ ngài khỏi đám đông miền Nam sôi nổi và quá khích, đến mức họ không ngần ngại dùng kéo cắt vụn áo quần ngài đã mặc, cả chiếc ghế mà ngài từng ngồi. Khi người ta có một vị thánh trong tay, thì người ta muốn tận dụng, và mọi thứ đều có thể trở thành thánh tích. Một ngày nọ, Cha Paolino muốn thử thách vị thánh đồng tu của mình :

«Giả vờ mệt mỏi và chán nản hơn ngài - ngài viết trong *Hồi Ký* (tr. 160), vì công việc thường nhật, tôi lại gần ngài. Ngài đang ngồi nghỉ trong nhà ăn. Tôi nói : “Padre Pio thân mến, nhưng chuyện gì đang xảy ra ở đây với đám đông này làm chúng ta mất hết tự do và khiến chúng ta phải làm việc quá sức đến mức không thể nghỉ ngơi được nữa ? Con kiệt sức rồi. Con không chịu nổi nữa !” Padre Pio lắng nghe và, mỉm cười, ngài đáp lại :

“Con ngạc nhiên rằng cha, một người giảng thuyết, và với tư cách đó, lẽ ra phải có lòng nhiệt thành lớn lao đối với các linh hồn, mà lại nói như vậy. Cha biết rằng khi các nhà giảng thuyết công bố Lời Chúa trong các nhà thờ, họ phải bỏ nhiều công sức để có được

một nhóm thánh giả nhỏ nhoi đến nghe bài giảng. Điều đó còn tệ hơn đối với việc giải tội. Ngoại trừ một vài trường hợp đặc biệt, thì những ai đến xưng tội cũng hiếm hoi lắm. Bây giờ, ngược lại, khi Chúa, chỉ nhờ ơn thánh của Người và không hề có lời mời gọi nào từ phía chúng ta, lại gửi đến một mùa gặt phong phú như thế, mà cha chẳng tìm được gì tốt hơn ngoài việc than phiền theo cách này sao ? Chẳng lẽ cha đồng ý để cho biết bao linh hồn ra đi mà không được hòa giải với Chúa sao ? Hãy làm việc đi, làm việc nhiệt thành đi, và hãy cảm tạ Chúa đã cho phép chúng ta được làm việc vì vinh danh Người và vì phần rỗi các linh hồn !”»

«Lòng nhiệt thành đối với Nhà Chúa thiêu đốt con !»
 - Thánh Vịnh 69, 10, được Thánh Gioan nhắc lại trong chương 2, câu 17. Và đúng là như vậy đối với Padre Pio.

Sự chuyển của Cha Paolino

Một thập giá khác, một nỗi đau xé lòng khác lại sắp đổ xuống Padre Pio vào tháng Mười năm 1919 : sự ra đi của Cha Paolino da Casacalenda. Ngài là bề trên của Padre Pio, vì ngài giữ chức giám đốc tu viện Đức Mẹ Ân Sủng ; ngài cũng là người con thiêng liêng của Padre Pio, vì Cha Paolino đã phó thác linh hồn mình cho Padre Pio hướng dẫn. Thế đủ hiểu mối liên kết đầy

tình huynh đệ giữa hai vị tu sĩ sâu đậm đến mức nào.

Trong cuộc họp chuẩn bị cho Tổng hội (cuộc họp được tổ chức trước kỳ Tổng hội), diễn ra tại Foggia từ ngày 24 đến 30 tháng 9 năm 1919, Cha Paolino đã được chuyển làm Phó bề trên tu viện Gesualdo, thuộc tỉnh Avellino, và cũng là Giám đốc trường học. Cuộc ra đi này đã khiến Cha Paolino rơi nước mắt :

«Ai cũng có thể hình dung nỗi tiếc nuối tôi cảm thấy khi phải rời San Giovanni, nơi tôi đã làm việc nhiều năm và nơi mà, dù công việc ngày càng nặng nề hơn vì những biến cố tôi đã mô tả, tôi đã quá quen thuộc đến mức không còn thấy nó nặng nhọc như thuở ban đầu nữa. Nhưng lý do chính, ai cũng có thể đoán ra, đó là việc phải rời xa Padre Pio, người mà tôi yêu mến không chỉ vì ngài là người anh em trong Thánh Phanxicô, mà còn vì ngài là người đã hướng dẫn linh hồn tôi như một vị linh hướng, trên con đường của sự Thiện. Nhưng khi sống đời tu trì, thì phải vâng phục và làm câm lặng tiếng nói của con tim để vâng lời các bề trên, những người đại diện cho Thiên Chúa, Đáng mà chúng ta đã tận hiến đời mình khi tuyên khấn.»

Đó là cách Cha Paolino diễn tả nỗi đau đớn trong tâm hồn mình trong cuốn *Memorie intorno a Padre Pio* (tr. 179) : «Sau khi chào từ biệt tất cả anh em trong dòng,

tôi đến chào Padre Pio cuối cùng. Cuộc chia ly đối với cả hai chúng tôi thật đau đớn và tràn đầy xúc động, nhưng Chúa đã ban cho chúng tôi sức mạnh để chịu đựng. Và như vậy, sau khi tôi phó thác mình cho lời cầu nguyện của người anh em thân yêu, và ngài cũng xin tôi cầu nguyện cho ngài, chúng tôi đã ôm nhau và chia tay. Trong khi ngài xuống để nghe giải tội, thì tôi ra khỏi cánh cửa mà tôi đã từng ra vào biết bao lần, nhưng lần này tôi bước ra mà không biết bao giờ mới có thể quay lại lần nữa !» (tr. 180)

Nhưng trước khi rời San Giovanni Rotondo vĩnh viễn, Cha Paolino đã có một cử chỉ đầy tế nhị : ngài đã xin từ Rôma cho Padre Pio một phép lành Tông Tòa đặc biệt từ Đức Bênêdictô XV.

Chiến dịch vu khống

Quyết định chuyển vị giám đốc về Gesualdo được thúc đẩy, trong số những lý do khác, bởi một chiến dịch vu khống, chỉ trích, phát xuất từ một... thành phần nào đó trong hàng giáo sĩ, kể cả - như sẽ thấy sau này - Tổng Giám mục Manfredonia, người đã hoàn toàn thay đổi quan điểm. Tại địa phương, phản ứng mạnh mẽ đến mức một bản thỉnh nguyện với hai mươi tám chữ ký đã được gửi đến Cha Bề trên tỉnh dòng, là Cha Pietro da Ischitella, yêu cầu ngài rút lại quyết định chuyển

Cha Paolino.

Ngày 14 tháng 11 năm 1919, Nina Campanile, khi chuyển đến Cha Paolino một bức thư của Padre Pio, đã viết : «Ngay cả gia đình con, cả làng này, đặc biệt là những người đã từng được cha giúp đỡ, đều tin tưởng mạnh mẽ rằng cha sẽ trở lại San Giovanni ; mặc dù không thể bám víu vào cảm xúc này, nhưng Chúa lại linh hứng cho con, con gần như có thể nói là một sự xác tín về sự trở lại của cha. Cha đã làm việc quá nhiều trên cánh đồng nho của làng chúng ta, thật không thể nào Chúa lại không cho cha thấy hoa trái của một hy sinh lớn lao như vậy...» (*Memorie*, tr. 347). Tu viện dường như trở nên hoang vắng.

Vâng, thử thách thật khắc nghiệt. Nhưng Cha Paolino nhìn nhận đó là Thánh Ý Thiên Chúa. Ngay khi ra đi, thực vậy, ngài cảm thấy một sự mệt mỏi khôn cùng, vì đã làm việc quá nhiều tại San Giovanni Rotondo ! Nhưng hơn hết, tại tu viện mới, ngài vẫn nhận được tin tức :

«Con biết được rằng tại Rôma, các bản báo cáo liên tục đổ về, được gửi từ nhiều giáo sĩ địa phương chống lại Padre Pio và những người ở cạnh ngài. Nếu con ở lại lâu hơn, ai biết họ sẽ vẽ nên hình ảnh con ra sao trước Thánh Bộ, và ai biết điều gì sẽ xảy ra với con, vì ai cũng

biết rằng thật khó để được minh oan khi bị cáo buộc trước một Tòa án nghiêm khắc đến thế trong các phán quyết của mình !»

Quả thực, tình hình tại tu viện San Giovanni khá nguy hiểm.

Những kẻ thù tung đủ mọi đòn và không ngừng gia tăng cuộc chiến. Họ vịn vào những tình huống tầm thường nhất để đưa ra những cáo buộc nghiêm trọng. Một số giáo sĩ tại giáo xứ San Giovanni Rotondo và vài đồng bọn của họ đã mô tả Padre Pio như một kẻ giả hình, truy lạc, xác thịt, tự tạo ra và duy trì các dấu thánh cho mình. Người ta chỉ trích nặng nề nhóm các con gái thiêng liêng của Cha Padre Pio.

Những kẻ đáng buồn này được hậu thuẫn bởi Đức Cha Pasquale Gagliardi, Tổng Giám mục Manfredonia. Cha Paolino viết rằng ngài «đã chuyển sang phe đối lập và nghĩ rằng mình đang cổ vũ cho một lý tưởng thánh thiện khi chiến đấu chống lại Padre Pio, chống lại Tu viện San Giovanni Rotondo». Để có được một sự bảo vệ nào đó, người ta buộc phải đặt Tu viện dưới quyền trực tiếp của Bề trên tỉnh dòng. Cha Lorenzo da San Marco in Lamis được cử đến làm Phó bề trên. Ngài có nhiệm vụ đại diện cho Bề trên tỉnh dòng.

Vị tổng giám mục này - xin dành sự tôn kính xứng đáng cho chức giám mục của ngài - thực chất là một con người ít nhất cũng phải nói là kỳ quặc. Không thuộc phạm vi của chúng tôi ở đây để phơi bày những hành vi tồi tệ mà ngài đã phạm phải, vì đã có nhiều tác phẩm khác - được viết ra nhằm bảo vệ Padre Pio - đề cập chi tiết đến vấn đề này, nhưng Padre Pio không bao giờ muốn khuấy động đồng bùn hôi thối đó. Vị tổng giám mục này chẳng tốt đẹp gì hơn những kẻ thù khác của người mang dấu thánh, bởi vì Đức Giáo hoàng Piô XI, - khi sau này nhận ra rằng mình đã bị lừa dối và lợi dụng, - đã cách chức ngài khỏi Tòa Giám mục vì các hành vi vô luân, gây tai tiếng, liên quan đến các vấn đề luân lý, và thậm chí còn cấm ngài không được mang các biểu tượng giám mục nữa. Ngài qua đời tại quê nhà Tricarico, ngày 11 tháng 12 năm 1941.

Tất cả những linh mục đồi bại và vô luân này, những người từ lâu đã từ bỏ phẩm giá của đời sống linh mục, cảm thấy vô cùng khó chịu trước sự thánh thiện tỏa sáng của Padre Pio... Cha Paolino, chẳng hạn, đã kể trong *Memorie* (tr. 184) về trường hợp của vị kinh sĩ Miscio, ở San Giovanni Rotondo, người đã «cố gắng tống tiền, yêu cầu các tu sĩ đưa cho ông một khoản tiền, với lời đe dọa rằng nếu không được đáp ứng, ông sẽ tiết lộ, trong một cuốn sách sắp đưa đi in, những chuyện

ng nghiêm trọng có thể gây xáo trộn không chỉ đối với các tu sĩ, mà còn đối với chính Padre Pio...» Vị kinh sĩ này kết thúc trong tù với bản án «một năm tám tháng, kèm theo một năm giám sát đặc biệt»... Người ta cáo buộc các tu sĩ là đã «xông vào đánh nhau để chia phần tất cả những gì được mang vào tu viện do lòng sùng mộ mà mọi người dành cho Padre Pio».

Như Đức Hồng y Lercaro, Tổng Giám mục Bologna, đã không sợ hãi tuyên bố trong một cuộc họp quan trọng của các Nhóm Cầu nguyện, vào tháng 12 năm 1968 :

«... Sự khổ hạnh trong đời sống khiêm hạ của ngài và lòng nhiệt thành trong lời nói và sứ vụ âm thầm của ngài đã khiến các Mục tử bất xứng phải khó chịu và làm bùng phát cuộc khủng hoảng của Giáo phận Manfredonia, vốn đã bị nhiễm độc bởi sự bất trung, bị ô uế bởi “những điều ghê tởm phạm trong nơi thánh” và được bao che bởi những sự đồng lõa quái dị và những mưu tính vụ lợi.

Những con người đáng khinh, - Đức Hồng y tiếp tục, - bị ánh sáng của một đời sống thánh thiện và một sứ vụ tinh tuyền vạch trần, lại đáng buồn thay, vẫn được lắng nghe khi họ vu cáo người anh em khiêm hạ là một kẻ đạo đức giả thích phô trương và khi họ tuyên bố rằng những phép lạ khiến đám đông tín hữu đặt niềm tin nơi

ngài không chỉ là ảo giác mà còn là những trò lừa bịp.

Án phạt từ nhà chức trách bề trên, phán quyết đã gây ra nó, không được biện minh bởi một cuộc khảo sát khách quan, đã gặp nơi ngài, như mọi quyết định từ bề trên vẫn luôn gặp, một sự vâng phục âm thầm... «Jesus autem tacebat» (Chúa Giêsu thì im lặng), thánh Gioan đã nói như vậy.

Đó là những lời đầy can đảm của Đức Hồng y Lercaro... Tất cả chiến dịch đó bắt đầu từ năm 1919... và kéo dài cho đến năm 1933, sau khi ngài *bị cô lập*. Khởi đầu của cuộc bách hại này không nghi ngờ gì chính là bản báo cáo hết sức tiêu cực do Cha Gemelli viết mà chúng ta sẽ còn phải nhắc đến. Nhưng trên khung cảnh ấy, khung cảnh của ghen tị, thù hằn, chỉ trích, tấn công lén lút, chế nhạo... ta phải nhìn thấy hình ảnh của Chúa Giêsu bị nhạo báng, bị chỉ trích, bị sỉ nhục... như trong phiên toà bất công của Người trước Caipha và Philatô... và nghĩ rằng chính Chúa Giêsu ấy đã đến để sống lại những điều đó, qua người tội tởm trung tín của Ngài là Padre Pio.

Can-vê và bóng tối linh hồn

Không, thực sự không nên nghĩ rằng Padre Pio được hưởng phúc lạc sau khi nhận dấu thánh ! Biến cố xảy

ra vào ngày thứ Sáu 20 tháng 9 năm 1918, ngày mà ngài, một cách bí ẩn và rõ ràng, đã được đồng hình đồng dạng với Đấng Chịu Đóng Đinh trên đồi Can-vê, không đánh dấu điểm kết thúc nào cả. Lý tưởng chưa đạt tới, chén chưa được cạn đến giọt cuối cùng. Đó chỉ là một chặng trong cuộc leo lên huyền nhiệm của ngài. Nếu những đặc sủng mà giờ đây ngài được ban thu hút đông đảo đám đông đến gần ngài, nếu những ân huệ mà Chúa ban giúp ngài phục hồi sức sống và sự thánh thiện cho các linh hồn, thì với ngài vẫn còn đó Đêm tối kinh hoàng của linh hồn. Dường như Thiên Chúa không muốn tỏ mình một cách rõ ràng với người tôi tớ trung tín của Ngài... vì có lẽ, ngài sẽ có nguy cơ rơi vào tự mãn và kiêu ngạo... có lẽ thậm chí sẽ dừng lại trên hành trình, vì nếu đã thấy được đích đến của cuộc tìm kiếm và đời sống mình, thì có thể ngài sẽ không còn khả năng bước tiếp. Không, Thiên Chúa là Đấng Hoàn Toàn Khác Biệt, và Ngài muốn người ta phải dốc toàn lực mà tìm kiếm Ngài... nhưng người ta chỉ có thể đạt tới Ngài trong thị kiến mặt đối mặt, sau khi đã vượt qua ngưỡng cửa của Vĩnh Cửu.

Đêm tối của linh hồn là một ân sủng của Thiên Chúa, theo nghĩa rằng nó chìm linh hồn vào trong bóng tối dày đặc đến mức không thể làm gì khác hơn là vùng vẫy để tìm lại Thiên Chúa mà linh hồn đã từng thoáng

thấy một lần, và có lẽ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Thiên Chúa muốn được tìm đến bằng Đức Tin thuần khiết, hoàn toàn không có cảm xúc, không có cảm giác, không có một rung động nào. Chỉ có ý chí là được tự do hành động. Đó chính là một hành vi yêu mến tự do và chân thực. Và, như thể để mài sắc thêm sự kiếm tìm Ngài, Thiên Chúa đặt vào linh hồn của người mà Ngài thu hút về với Ngài và đem vào thử thách, cảm giác rằng mình là một tội nhân và bị ruồng bỏ.

«Caro Piuccio, cha Benedetto viết cho ngài ngày 28 tháng 11 năm 1919, tại sao lại nghi ngờ Tình Yêu đang chiếm hữu con và đang làm con đau đớn đến thế trong thâm sâu nội tâm ? Làm sao con có thể sợ rằng Đấng đã ghi dấu trái tim con bằng Dấu ấn của Ôn Cứu Chuộc lại sẽ từ chối con ?» (1/546)

Năm 1920

Từ nay, Padre Pio đã mô tả rất rõ ràng *chân dung thiêng liêng* của mình. Chúng ta đã theo dõi quá trình tiến triển của ngài qua tất cả những lá thư mà ngài đã trao đổi với hai cha linh hướng của mình... Chúng ta cũng đã đọc một vài lời khuyên thiêng liêng mà ngài dành cho những người nam hay nữ tìm đến ánh sáng thiêng liêng của ngài. Đó là sự dư đầy của tâm hồn ngài tuôn trào qua những trang giấy ấy. Trong đó, chúng ta đã gặp một linh hồn rực lửa, bị thiêu đốt thật sự bởi Tình Yêu Thiên Chúa và con khát khao được kết hiệp với Đấng Cứu Chuộc Thần Linh trong Công Trình Cứu Độ của Ngài. Trong «tập thư từ» mà người ta gọi là *Epistolario*, chính là *cốt lõi đời sống thiêng liêng* của Padre Pio mà chúng ta đã khám phá. Đáng khâm phục? không nghi ngờ gì ! Có thể noi theo ? thật đáng tiếc, điều đó lại ít chắc chắn hơn ! Cần phải có biết bao sự quảng đại biết dường nào ! Hẳn đó là một ân sủng mà chúng ta phải khẩn cầu nơi Chúa, nhờ lời chuyển cầu của người đã hoàn toàn hiến thân cho Tình Yêu khi còn ở trần thế này.

Sứ vụ thiêng liêng mãnh liệt mà Thiên Chúa giờ đây đã giao phó cho ngài sẽ không cho phép, và cũng sẽ

không còn cho phép ngài viết nhiều nữa. Nhưng, chúng ta sẽ nói, điều đó cũng không quan trọng ! Chúng ta đã cảm nhận được linh hồn ấy rồi ! Từ nay, chúng ta sẽ chỉ tóm lược những bức thư mà ngài đã viết cho đến năm 1923. Sau thời điểm đó, thẩm quyền Giáo Hội đã yêu cầu ngài ngưng mọi thư từ với bất cứ ai. Nhưng hiện giờ, chúng ta hãy còn nhớ nhanh, đây đó, vài bông hoa từ khu vườn Thiên Đàng ấy.

Padre Pio trước hết nhận thấy nơi mình có một sự thô bạo nào đó trong lời ăn tiếng nói. vì, cũng như bao người khác, Padre Pio cũng phải đấu tranh với bản tính tự nhiên của con người ! Trong một hành động khiêm hạ sâu xa, ngài viết cho cha Benedetto ngày 14 tháng 6 năm 1920 : *«Con chỉ tiếc là, không cố ý và không để ý, đôi khi con lại hơi lớn tiếng khi liên quan đến việc sửa lỗi (huynh đệ). Con thừa nhận đó là một sự yếu đuối đáng trách, nhưng làm sao con có thể tránh được điều đó, nếu như nó xảy ra mà con chẳng hề hay biết?»* (1/544)

Phương thuốc ?... Cha Benedetto đã đơn sơ chỉ dẫn cho ngài : *«Hãy tự phạt mình, như một hình thức đền tội, mỗi lần con dễ mất sự kiềm chế, thì con hãy lập tức trở nên hiền dịu gấp đôi !»* (1/555)

Rắc rối sẽ sớm trở nên rõ ràng... Satan nổi giận khi thấy quá nhiều linh hồn thoát khỏi tay hắn. Hắn sắp sửa khơi mào cuộc bách hại đầu tiên chống lại Padre Pio, kẻ thù tử địch của hắn. Giai đoạn đầu tiên sẽ là chuyến viếng thăm thất bại của Cha Agostino Gemelli, người sáng lập Đại học Công giáo Milan.

Cha Gemelli, chuyến viếng thăm thất bại.

Vào tháng Tư năm 1920, Cha Agostino Gemelli, một tu sĩ Dòng Phanxicô đến từ Milan, nổi tiếng và được tháp tùng bởi Armida Barelli, đã đến San Giovanni Rotondo. Cần lưu ý ngay rằng vị bác sĩ cũ này, sau đó đã bước vào đời sống tu trì và sẽ trở thành Viện trưởng Đại học Công giáo Milan, từng quen biết Hồng y Ratti từ thời ngài còn là Thủ thư tại Thư viện Ambrosiana. Hai học giả này đã kết thân với nhau. Và người ta biết rằng vào năm 1922, Hồng y Achille Ratti sẽ lên ngôi Giáo hoàng và lấy tước hiệu là Piô XI. Tình bạn giữa hai người, sự tin tưởng lẫn nhau của họ, sẽ là một trong những lý do dẫn đến cuộc cách ly đầu tiên đối với Padre Pio.

Cha Benedetto, người chứng kiến tận mắt, thuật lại chuyến thăm San Giovanni Rotondo của Cha Gemelli :

«Cha Gemelli, lúc ấy vẫn chưa là Viện trưởng Đại

học, đã viết thư cho Cha Giám tỉnh, là Cha Pietro, nói rằng ông muốn đến San Giovanni để thăm viếng. Cha Pietro trả lời rằng, nếu ông định đến đó với tư cách là một nhà khoa học và để khám nghiệm Padre Pio, thì ông cần phải có phép của các Bề trên tại Rôma, bởi vì ngài biết rõ sự ghê sợ lớn lao của Padre Pio đối với việc phải chịu những cuộc khám nghiệm và tư vấn kiểu đó. Gemelli đã trả lời rằng ông chỉ đến với mục đích riêng tư và thiêng liêng.

Chính ngày hôm đó, tôi có mặt tại Foggià để đi San Giovanni. Pietro cho tôi đọc bức thư hồi âm (là một bưu thiếp) và bảo tôi chờ đến ngày hôm sau để tháp tùng Gemelli đến San Giovanni. Gemelli đến vào buổi tối và thậm chí không hề bày tỏ mong muốn được khám Padre Pio.

Sáng hôm sau, chúng tôi cùng nhau lên đường, với Cha Đại diện Giám mục và Thư ký của Foggià, nhà giảng thuyết Mùa Chay là Cha Gérard, Bề trên của các Cha Dòng Phanxicô, và bà Barelli.

Bà Barelli xin được gặp riêng Padre Pio và, trước sự hiện diện của tôi, bà đã hỏi, trong số những điều khác, rằng liệu Chúa có chúc lành cho Công trình dự tính (Đại học Công giáo) hay không. Padre Pio chỉ trả lời một âm tiết duy nhất : «*Vâng !*»

Chúng tôi đã đến nơi vào buổi tối, và ngày hôm sau, bà ấy, tức là quý bà nói trên, bắt đầu nài nỉ tôi cho phép Gemelli khám Padre Pio. Tôi trả lời rằng tôi không thể làm gì được, vì Cha Giám tỉnh đã dặn tôi một cách rõ ràng rằng không được ép Padre Pio phải chịu sự khổ nhục này, nhất là vì Cha Gemelli đã không mang theo phép cần thiết, như ông đã được thông báo, và ông cũng đã tuyên bố rằng ông không đến đây với ý định đó.

Trước những lời nài nỉ nồng nhiệt và lặp đi lặp lại của bà Barelli, tôi chỉ có thể đối đáp bằng sự bất lực của mình trong việc làm bà hài lòng. Muốn làm điều đó, tôi đã phải bất tuân. Tôi còn nói thêm rằng tôi không hiểu sự cần thiết của một cuộc khám nghiệm trực tiếp, bởi vì đã có những báo cáo rõ ràng từ các bác sĩ khác về vấn đề này.

Sau khi từ bỏ ý định khám nghiệm, Gemelli yêu cầu được gặp Padre Pio. Cuộc gặp diễn ra trong phòng áo lễ và chỉ kéo dài vài phút. Tôi đứng ở một góc xa và tôi có cảm tưởng rằng Padre Pio, như thể mệt mỏi, đã cho ông ấy lui. Vậy thôi !» (Thư gửi Cha Luigi d'Avellino, ngày 16 tháng 7 năm 1932)

«Padre Pio đã cho ông ấy hiểu - đó là lời của Cha Fortunato da Serracapriola, người cho biết đã nghe chính miệng Padre Pio kể lại chi tiết này - rằng ngài

không thể cho ai xem các dấu thánh của mình nếu không có một phép đặc biệt và một lá thư từ Thánh Bộ. Và khi Gemelli cứ khẳng khẳng, Padre Pio đã nhắc ông ấy rằng điều đó không thuộc quyền của ngài và rằng các mệnh lệnh của Giáo Hội thì không được đem ra bàn cãi.»

Nhưng chẳng bao lâu sau người ta đã bắt đầu tung tin về một bản báo cáo của Cha Gemelli. Đức Hồng y Michele Lega, Giám mục ngoại ô thành Roma của Frascati, thậm chí còn nói đến một bản báo cáo khủng khiếp được viết sau một chuyến viếng thăm mà Cha Gemelli đã tiến hành đối với Padre Pio.

Sự thật thì hoàn toàn khác ! Gemelli chưa bao giờ khám Padre Pio !

Điều gây phẫn nộ và thật không xứng đáng với một con người trung thực bình thường, đó là chính Cha Gemelli, khi viết thư cho Cha Martindale - sau một bài viết đăng trên tạp chí *The Month* - lại muốn «làm rõ một vài điểm» : «Tôi đã được giao phó - Gemelli nói - bởi một thẩm quyền Giáo Hội, tôi không cần phải nói rõ đó là thẩm quyền nào, để tiến hành một cuộc điều tra. Tôi đã gửi đến thẩm quyền Giáo Hội đó, hơn một lần, các bản báo cáo của tôi. Thẩm quyền Giáo Hội đó, cũng như tôi, đều bị ràng buộc bởi bí mật, vì thế không ai biết

tôi đã viết gì, ngoại trừ các thành viên của thẩm quyền đó, và do đó những ý kiến mà người ta muốn gán cho tôi không được dựa trên các thông tin chính xác.

Tôi không hề đưa ra bất kỳ tuyên bố nào - ông tiếp tục - liên quan đến Padre Pio trong cuộc gặp gỡ của tôi với bác sĩ Festa. Điều đó là bình thường, vì tôi đã, và vẫn đang, bị ràng buộc bởi bí mật. Tôi chỉ nói với ông ấy rằng tôi đã đến thăm Padre Pio.

Ý kiến mà bác sĩ Festa nói đến (trong sách của ông), tôi chưa từng nói ra hay viết ra. Đó là sự thật. Vào thời điểm đó, tôi đã khiếu nại với bác sĩ Festa và tôi đã thông báo với các thẩm quyền cấp cao về sự sai lệch trong các lời khẳng định của bác sĩ Festa, của Argentieri và những người khác.

Tôi rất biết ơn nếu ông có thể vui lòng cải chính các thông tin sai lệch của mình, vì việc mô tả tôi theo cách như vậy là không công bằng.» (Thư đề ngày 20 tháng 6 năm 1952).

Vấn đề ở đây là một bài báo đã được xuất bản vào tháng 6 năm 1952, và bức thư của Gemelli được đề ngày tại Milan, ngày 20 tháng 6 năm 1952.

Ngày 8 tháng 7 năm 1952, Cha Martindale trả lời : «Cha Gemelli cảm ơn và khẳng định trong số những điều khác : điều quan trọng là vấn đề về Padre Pio da Pietrelcina. Tôi đã xem xét kỹ lưỡng Padre Pio và các vết thương thánh ; trong suốt cuộc khám nghiệm đó, Cha Phó tỉnh có mặt. Tôi không còn nhớ rõ nội dung chi tiết bây giờ. Tôi chưa bao giờ, trong bất kỳ dịp nào, viết về Padre Pio, và điều này vì những lý do hiển nhiên. Tôi không hề đưa ra ý kiến của mình về Padre Pio cho bất kỳ ai. Với bác sĩ Festa, tôi chỉ có một cuộc trao đổi rất ngắn và tôi đã cẩn trọng không nói về Padre Pio. Tôi chỉ nói với ông ấy, trong những nét chính, về các biểu hiện khác nhau của các nhà huyền bí.

Bác sĩ Festa đã lạm dụng, đưa các tuyên bố của tôi cho báo chí. Tôi đã hỏi xem mình có thể trả lời không, và tôi được ra lệnh im lặng và để mọi việc tự diễn ra.

Tôi biết rõ các chiến dịch bôi nhọ mà những nhà văn đó đang tiến hành chống lại tôi. Tôi biết chúng dựa trên các khẳng định sai lệch. Lỗi của tôi là đã hành động như một bác sĩ chuyên khoa.» (Thư ngày 17 tháng 7 năm 1952).

Ngoài việc Cha Benedetto không phải là Cha Bê trên Tỉnh Dòng - Cha Alessandro da Ripabottoni ghi chú (trong Padre Pio da Pietrelcina) rằng, «chúng ta không

biết nơi đâu, bằng cách nào và khi nào Cha Agostino Gemelli đã khám kỹ lưỡng Padre Pio và các vết thương thánh, vì rất chắc chắn ông ta chỉ đến San Giovanni Rotondo đúng một lần.»

Cha Gemelli đã viết năm 1924, nhân dịp kỷ niệm bảy trăm năm ngày thánh François mang vết thương thánh, một bài báo về chủ đề này và ông ta nói về các «người được cho là mang vết thương thánh» khác. Theo ông, ngoài thánh François và thánh Catarina, tất cả những người mang vết thương thánh đều là những người mắc bệnh tâm thần. Ông không thừa nhận tính siêu nhiên của vết thương thánh và cho rằng những người mang vết thương đó thực ra có các tổn thương có nguồn gốc từ bệnh cuồng hysteria. Điều đó là rõ ràng !

Thật vậy, trong bài báo đó, tên Padre Pio không được nhắc đến một lần nào, điều này cho phép Cha Gemelli, khi Pie XI kết thúc giai đoạn cô lập đầu tiên đã áp dụng với Padre Pio, tuyên bố rằng ông không hề viết một dòng nào chống lại nhà huyền bí của Gargano. Nhưng ông chưa bao giờ thừa nhận sự thất vọng của mình và cũng đã giữ kín việc kể lại cách Padre Pio lạnh lùng từ chối cho ông được khám nghiệm !

Chúng ta có thể hiểu ngay từ bây giờ, nguyên nhân xuất phát từ thái độ nghiêm khắc của các thẩm quyền Roma đối với Padre Pio. Tình bạn gắn bó giữa Gemelli và Pie XI và sự tin tưởng mà Pie XI đặt vào Gemelli chính là nguyên nhân hoặc ít nhất là một trong những nguyên nhân.

* * *

Về phương diện tâm linh, bước đường mà Padre Pio trải qua là một chuỗi liên tục của những niềm vui lớn lao và những nỗi tuyệt vọng lớn lao. Ngài chịu đựng đến mức không còn biết rằng chính Thiên Chúa đang hành động như vậy và đang thử thách linh hồn mình. Về điểm này, ngài vẫn muốn thanh tẩy linh hồn bằng sự buông bỏ. Nhưng lòng sốt sắng của các linh hồn thiêu đốt ngài, ngài đau khổ và đối tượng thường xuyên là *«sự phản ứng kém của con người đối với ân huệ từ trời»*, ngài viết ngày 13 tháng 8 năm 1920. *«Tôi muốn, tôi muốn làm điều gì đó cho họ, hơn nữa, để làm cho họ dễ chịu trong Trái Tim Thiên Chúa, nhưng tôi cảm thấy bất lực trong việc đó. Giống như thể tôi bị cắt mất đôi cánh.»* (1/557)

Nhưng ngài vẫn giữ bình an ! «Nguyện Ý Thiên Chúa được thực hiện trong con, trên con và vì con - Cha Agostino viết ngày 29 tháng 8 năm 1920. Cha khuyên

con hãy luôn vui vẻ, yên tĩnh trong mọi sự và cho mọi sự, vì Chúa Giêsu muốn như vậy.» (1/560)

Công việc, tuy nhiên, càng ngày càng nặng nề hơn, đám đông càng lúc càng đông hơn. *«Xin luôn cầu nguyện cho con với Chúa Giêsu - Padre Pio trả lời Cha linh hướng của mình ngày 16 tháng 9 - bởi vì về thể xác, con cảm thấy ngày càng mệt mỏi hơn và công việc vượt quá sức con, vẫn tăng lên và con không thể làm gì khác hơn ngoài việc phải phục tùng.»* (1/561)

«Con có thể nói gì về linh hồn mình ? - Padre Pio viết cho Cha Benedetto ngày 8 tháng 10 - con thấy mình chìm trong nỗi tuyệt vọng cực độ. Con là người duy nhất mang gánh nặng của tất cả, và ý nghĩ không thể đem lại sự an ủi tinh thần cho những người mà Chúa Giêsu sai đến với con, suy nghĩ về việc nhìn thấy biết bao linh hồn muốn biến mình một cách liêu lĩnh trong tội lỗi, khinh miệt Thiên Tối Cao, làm con đau đớn, tra tấn, hành hạ, làm kiệt quệ bộ não con, xé nát trái tim con.

Ôi Thiên Chúa, con cảm thấy như một chiếc gai đâm sâu vào trái tim con. Hai sức mạnh dường như hoàn toàn trái ngược nhau, một là muốn sống để giúp đỡ anh em đang lưu đày, và một là muốn chết để được hiệp nhất với Chàng Rể, những ngày gần đây con cảm nhận

chúng tăng lên một cách khổng lồ, ngay tận cùng của linh hồn con. Chúng xé nát linh hồn con và cướp mất sự bình an trong linh hồn con, không phải là bình an nội tâm của linh hồn, mặc dù sự bình an đó, có thể nói, chúng chỉ chạm tới nó từ bên ngoài. Nhưng con nhận ra rằng sự bình an đó rất cần thiết cho con để có thể hành động với nhiều dịu dàng và nhiều sự thánh thiện hơn.»

Và việc tìm đến vị linh hướng của mình trở nên đầy lo âu hơn. Ngài không biết phải làm gì nữa. Cái phao cứu sinh duy nhất với ngài, ngọn hải đăng duy nhất sẽ soi sáng, chính là lời nói có thẩm quyền của Cha linh hướng :

«A ! cha ơi, cha ơi - Padre Pio tiếp tục - đừng để con một mình, xin cha đến cứu giúp con bằng lời cầu nguyện và lời khuyên của cha. Con nói với cha rằng con đang ở trong một nỗi cô đơn khiến con mất đi sự bình tĩnh và nghỉ ngơi, thậm chí mất cả cảm giác thèm ăn. Nếu cứ tiếp tục như thế này, con nói với cha rằng chúng ta đang đứng trước một cơn khủng hoảng lớn, vì con nhận thấy thân xác cũng đang chịu đựng những cơn khủng hoảng của linh hồn, và con sợ điều này hơn điều kia, không phải cho bản thân con, mà chỉ riêng cho những người khác.» (1/562)

Những tiếng kêu này thật sự là bằng chứng cho giai đoạn đau đớn mà Padre Pio đang trải qua. Linh hồn ngài liên tục bị đánh bại bởi dòng chảy của đau khổ và khó khăn mà Satan không ngừng gieo rắc trên con đường của ngài. Nhưng, - chúng ta đã từng ghi nhận, - bối cảnh thay đổi hoàn toàn khi vai trò được đảo ngược và người được dẫn dắt trở thành người hướng dẫn. Cả Cha Benedetto lẫn Cha Agostino đều không bao giờ thành công trong việc đem lại sự bình an trọn vẹn trong linh hồn Padre Pio, bởi Thiên Chúa có lẽ muốn cho ngài chịu cái cực hình của trái tim này. Nhưng ngược lại, chỉ trong hai câu, Padre Pio có thể, và với uy quyền biết bao ! đưa linh hồn của những vị linh hướng trở lại con đường chính đạo. Thật sự, ngài có món quà nâng đỡ, củng cố, và định hướng những linh hồn tìm đến chức linh mục của ngài. Đối với những vấn đề của chính mình, ngài chỉ có đôi mắt của người mù, trong khi ngài quan sát linh hồn người khác với - có thể nói - gần như một ánh mắt của chim Linh Ưng. Ngài biết rất rõ cách phát hiện những ưu ái của Thiên Chúa cũng như những ám chỉ quý dữ, ngài biết tìm lời nói đúng đắn và an ủi, lời nói đánh thép hoặc soi sáng. Người mà không bao giờ tìm thấy sự yên tĩnh hay thanh thản cho chính mình, lại biết cách làm dịu người khác và đem lại cho họ sự bình an. Ngài nói «*thay mặt Chúa Giêsu*» như

ngài thường nói, hoặc đúng hơn... Chúa Giêsu nói qua ngài, điều đó mới chính xác hơn !

«Mỗi lo lắng của cha xuất phát từ Satan, ngài nói thẳng với Cha Benedetto, ngày 27 tháng 10 năm 1920, Thiên Chúa cho phép điều đó chỉ với một mục đích duy nhất là làm cha chịu đau khổ. Vì vậy, hãy an tâm về điểm này và về mọi nỗi lo sợ trong linh hồn cha, vì không có lý do gì để phải sợ hãi. Thiên Chúa yêu cha và cha đáp lại ơn của Ngài. Đó là toàn bộ sự thật và sự thật duy nhất !

Con biết - ngài tiếp tục - rằng Satan đã thổi vào tai cha rằng : “Ai mà biết được liệu Padre Pio hay một người nào đó khác có lầm lẫn khi cho cha những đảm bảo này hay không ?...”

Nhưng rồi, Cha ơi, khi nào Satan từng nói sự thật vì lợi ích của một linh hồn ?...» (1/563)

Niềm vui trong công việc...

«... Chúa Giêsu bắt đầu cho con cảm nhận một cách sâu xa rằng thật ngọt ngào khi sống và lao nhọc vì anh em mình». (1/564)

Nhưng ngài vẫn chưa được bình an : *«Con cảm thấy một nỗi cay đắng sâu sắc trong linh hồn mình - ngài viết ngày 18 tháng 11 năm 1920 cho Cha Agostino - và con không biết nguyên nhân. Con xoay trở mọi phía và con cảm thấy những mũi châm ngày càng đau hơn.»*

Và cùng ngày đó, ngài báo tin một tang sự trong gia đình : *«Con báo cho cha một tin không vui. Cháu trai của con, Franceschino, đã về trời ngày mừng 9 vừa qua. Cha mẹ nó thật khốn khổ, xin cha cầu nguyện cho họ biết chấp nhận. Nếu cha có thể, xin ghé qua Pietrelcina để an ủi họ, còn nếu không thể, xin viết cho họ một bức thư nhỏ.»*

Cậu bé nhỏ này, Francesco, một trong những đứa con của Michele Forgione, anh trai của Padre Pio, được Cha Agostino rất quý mến. Bao lần trong các bức thư, ngài gửi đến cậu những cái hôn và vuốt ve ! Cậu sinh ngày 18 tháng 3 năm 1909 và qua đời ngày 9 tháng 11 năm 1920 ; cậu được mười một tuổi !

... Nhưng cùng với những gai nhọn

«Xin hãy thường xuyên trao phó con cho Chúa Giêsu - Padre Pio viết cho Cha Benedetto ngày 16 tháng 12 năm 1920 - vì con đang ở trong một trạng thái linh hồn rất xáo động bởi cơn bão. Thừa cha, con phải làm sao

để nhỏ đi những gai nhọn đang xé nát con tim con.»
(1/568)

«... Con bảo mà con đã nói với cha khi gặp mặt vẫn đang ngày càng dữ dội hơn. (Cha Benedetto đã ghé qua San Giovanni trên đường đến Barletta nơi ngài đã giảng dịp lễ Đức Mẹ Vô Nhiễm ngày 8 tháng 12.) Lòng tin tưởng vào thẩm quyền không thiếu, và những nỗ lực mà con làm để bám lấy điều đó càng làm tăng thêm sự đâm chích của những gai nhọn đang xé nát con tim con một cách dữ dội. Thừa cha, thật là những ngày u ám và thê lương đang hiện ra trước mắt con ! Một lễ Giáng Sinh tồi tệ biết bao đang chờ con năm nay ! Con sẵn sàng chấp nhận tất cả, miễn là Chúa Giêsu hài lòng và Người cứu được các linh hồn anh em con, đặc biệt là những linh hồn mà Người đã giao phó cho con !»
(1/569)

«Con đã nói với cha rằng những gai nhọn, con không biết và không thể nhỏ chúng ra khỏi linh hồn mình, Cha Agostino viết ngày 21 tháng 12, nhưng điều đó không thể nào ! Đáng đã đặt chúng vào thì cũng có thể nhỏ chúng ra. Nhưng nếu Đáng đã chịu đựng mãi gai cũng muốn trao mãi gai cho trái tim con, chẳng lẽ con không vui mừng vì đó là Ân ban của Thiên Chúa sao ? Hãy luôn chắc chắn rằng bất cứ đau khổ nào xảy đến với con,

dù về tinh thần hay thể xác, thì đó đều là theo Thánh Ý Thiên Chúa. Vì thế, con đừng để điều gì làm con xao động. Hãy dâng lên Chúa Giêsu những đau khổ của con cho những ai đang đau khổ như con và cho những ai không biết hoặc không muốn chịu đau khổ. Đó là món quà của Chúa Hải Đồng Giêsu !» (1/571)

Năm 1921

Năm mới này bắt đầu, đối với Padre Pio, bằng sự đầy vò tinh thần quen thuộc : *«Những ngày tội tệ và một lễ Giáng Sinh khủng khiếp con đang trải qua - ngài viết cho Cha Benedetto ngày 1 tháng Giêng - con không thể nào nhở được những gai nhọn sắc bén đang xé nát con tim con từ mọi phía.*

Nếu như con có thể, như trước kia, tìm được một chút khuây khỏa trong ước muốn duy nhất và cháy bỏng là rời khỏi chốn lưu đày này để hợp nhất với Chúa Giêsu! Ngày nay, điều đó không còn được ban cho con nữa, con bị cuốn đi theo một cách làm choáng váng, để sống vì anh em con, và do đó, để say sưa và no thỏa trong những đau khổ mà tuy thế, con không cưỡng lại được việc than thở.

Lạy Chúa ! Thật mạnh mẽ biết bao, ‘phép rửa mà con phải chịu’ (x. Luca 12, 50) của Con Cha đang được cảm nhận thật sâu sắc trong lòng con. A ! Thừa Cha, xin hãy giúp con đạt đến sự hiến tế hoàn hảo !»

Chiều kích ngang của tình yêu, nghĩa là tình yêu dành cho những «anh em cùng lưu đày», ngày càng chiếm trọn Padre Pio. Ngọn lửa thần linh thiêu đốt ngài chính

là tiếng kêu của Chúa Giêsu trên Thập Giá : «Sitio ! Con khát !», khát những linh hồn xa cách Thiên Chúa, khát sự cứu rỗi đời đời của họ. Người ta hiểu được vì sao Padre Pio viết trong cùng một bức thư : *«Con cảm thấy có điều gì đó chạm đến sự điên rồ, dù con biết và thấy rằng tất cả phát xuất từ một chủ thể hoàn toàn làm chủ chính mình và yêu mến tất cả những gì là công chính và thánh thiện.»* (1/573)

Ngày càng thường xuyên hơn, người ta ghi nhận từ phía Cha Benedetto, nhưng cũng từ phía Cha Agostino, rằng người ta ký thác cho những lời cầu nguyện và ánh sáng thiêng liêng của Padre Pio những ý chỉ đặc biệt, những bệnh nhân, những nữ tu cần được canh tân một cách nghiêm túc !... và ngay cả vị Hồng y Quốc Vụ Khanh, Pietro Gasparri, khi giới thiệu một gia đình thân hữu, đã xin Padre Pio cầu nguyện cho Đức Thánh Cha và cho chính ngài. Đức Bênêđictô XV luôn yêu thương và bảo vệ Padre Pio... Bao lâu ngài còn ở trên ngai Tông Tòa Phêrô, Padre Pio sẽ không có gì phải lo sợ, chỉ đến thời Đức Piô XI, những khó khăn thực sự mới bắt đầu, được kích động và nuôi dưỡng bởi những người bị vương bận bởi sự thánh thiện của Padre Pio.

Padre Pio lâm bệnh

Padre Pio lâm bệnh trong nửa đầu tháng Giêng năm 1921. Một bưu thiếp tập thể, gửi cho Cha Benedetto, cho chúng ta biết điều này. Cha Cherubino da San Giovanni Rotondo và Cha Lorenzo da San Marco in Lamis đã viết, người thứ nhất : «Padre Pio khỏe hơn rồi, ngài còn can đảm hơn trước, sau cơn bệnh ngắn nhưng rất dữ dội» ; người thứ hai : «Padre Pio đã bình phục và đã trở lại công việc của mình.» (1/579)

«Về thể lý, con khá ổn - Padre Pio viết cho Cha Agostino ngày 20 tháng Giêng - sau một lần viếng thăm của Chúa chúng ta với một roi sắt, vào tuần trước. Con đã trở lại, tạ ơn Chúa, với đời sống lao động thường nhật của con. Còn về tinh thần, thì ngày càng tồi tệ hơn...» (1/580)

Vẫn là bóng tối sâu thẳm ấy đang hành hạ ngài. Ngài khao khát ánh sáng, nhưng không có gì cả ! Chỉ còn sự vâng phục thẳm quyền là giữ ngài đứng vững và «con nhận được một chút an ủi - ngài viết ngày 30 tháng Giêng - một cách gián tiếp, chỉ nhờ chiêm ngắm mùa gặt phong phú trong Nhà Chúa. Còn lại - ngài thêm - con cảm thấy có sức mạnh để từ bỏ tất cả miễn là các linh hồn quay về với Chúa Giêsu và yêu mến Người !»

«Xin hãy gởi gắm con, và xin mọi người gởi gắm con với Tình Yêu Thiên Chúa - ngài viết ngày 14 tháng Ba cho Cha Benedetto - để cho công việc đang đè nặng và đè bẹp con, liên tục và không ngừng nghỉ, dù ngày hay đêm, và những bệnh tật thể lý của con đang xấu đi nhiều ngày nay, đừng khiến con gục ngã. Con luôn làm việc trong đau khổ và công việc thì quá lớn đến nỗi con không có thời gian nghĩ đến bản thân, và nếu con không mất trí thì đó thật là một phép lạ.» (1/585)

Cơn hấp hối của linh hồn

Tình trạng tinh thần của ngài càng trở nên tồi tệ hơn: *«Linh hồn con đang trong cơn hấp hối cực độ và đau đớn - ngài viết cho Cha Benedetto ngày 20 tháng Tư năm 1921 - con bị cám dỗ bằng mọi cách. Con cám dỗ thường xuyên là sự tuyệt vọng vì phải hư mất đời đời. Lý do duy nhất khiến con nghĩ như vậy là : không được nhận lời trong những lời cầu nguyện con dâng cho người khác. Con cố gắng hy vọng nhưng lại bị cám dỗ bởi sự tự phụ. Lạy Chúa con ! phải làm sao đây ? Con hy vọng, và con bị cám dỗ bởi sự tự phụ. Không muốn hy vọng khiến con hoảng sợ và kinh hãi và điều đó sẽ khiến con trở nên bất lực. Xin cha nói cho con biết, thưa Cha, con phải theo con đường nào. Con biết rằng những lý do sáng rõ trong tâm trí khi bị cám dỗ*

chỉ là cảm dỗ thật sự và đơn thuần. Con cố gắng khinh thường tất cả những điều đó, thế nhưng con không thể nào nhổ được những chiếc gai đau đớn ấy khỏi lòng mình. Con mạnh mẽ khẳng định, trong từng khoảnh khắc, rằng con không muốn xúc phạm đến Chúa theo bất cứ cách nào, thế nhưng con vẫn không thể nào được bình an !» (1/590)

«Con hãy bằng lòng làm việc như Chúa Giêsu muốn và bao lâu Ngài muốn, Cha Agostino viết cho ngài ngày 30 tháng Tám. Ân sủng Thiên Chúa sẽ không bao giờ từ bỏ con. Mọi sự xảy ra nơi con và xung quanh con đều đến từ Chúa Giêsu. Hãy để cho ân sủng trên trời hướng dẫn con đến đâu Ngài muốn và theo cách Ngài muốn. Những ước muốn cháy bỏng của con sẽ được thỏa mãn.» (1/592)

Ngày 3 tháng Sáu, ngài chia sẻ với Cha Benedetto một loại cảm dỗ khác : *«Vào những thử thách cũ mà cha đã biết, lại thêm một thử thách khác, thuộc một dạng khác, đó là cảm giác trở thành một gánh nặng và sự phiền toái cho tất cả mọi người, đặc biệt là cho các anh em. Điều này hầu như không dựa trên bất cứ điều gì, nhưng thử thách ấy vẫn làm con bức bối, hành hạ con và không để con được hưởng một chút bình an nào trong tâm hồn.*

Thử thách này thật quá nặng nề đến nỗi, trong những ngày gần đây, giữa cao điểm của cay đắng, con đã buột miệng thốt ra những lời này : “Nếu con là gánh nặng cho anh em, nếu công việc của con không làm anh em hài lòng, xin hãy nói thẳng với con vì bác ái, để con đi xin tá túc nơi khác !”»

Và ngài giải thích với Cha Benedetto hiền lành rằng ngài đang chờ đợi một chút an ủi. Ngài tưởng rằng mình đã tìm được khi nhận được bức thư cuối cùng của cha, nhưng thực ra, đó lại là một bức thư trách móc vì ngài đã im lặng quá lâu và vì ngài đã viết quá ngắn. «Con đang chuẩn bị mặc áo lễ để dâng Thánh lễ, nhưng con đã phải rời khỏi phòng thánh để trào nước mắt, xả bớt nỗi cay đắng. Khi dâng Thánh lễ, chính vào lúc Truyền phép, Chúa Giêsu đã an ủi con một lát, và rồi... lại rơi xuống vực sâu !» (1/607)

« ... Con đang trải qua một thời kỳ của sự hãm mình và những mâu thuẫn mà, tiếc thay, con không thể nào diễn tả bằng lời với người có trách nhiệm chăm sóc linh hồn con», Padre Pio viết ngày 23 tháng Tám năm 1921 cho Cha Agostino. Hẳn là ở đây ngài ám chỉ đến những lời chỉ trích dữ dội, đầy dối trá và vu khống, bắt đầu nhắm vào tu viện và chính Padre Pio.

Ngoài ra, đã có một sự hiểu lầm giữa Cha Benedetto và Padre Pio. Một từ đã không được Cha Giám Tỉnh hiểu đúng. Trong một bức thư đề ngày 23 tháng Mười, khi đính chính lại mọi việc, Padre Pio nhân đó khẳng định rằng ngài tuyệt đối muốn trung thành với ơn gọi của mình, muốn ở lại đúng nơi Thiên Chúa đã đặt ngài.

«Cha bảo con đã đe dọa rằng sẽ chỉ còn nghĩ đến bản thân, vậy con xin thưa cùng cha. Con không biết con đã nói điều đó hay chưa, và nếu có thì con đã nói khi nào, và với ai. Dù sao đi nữa, nếu thực sự con đã nói như vậy, thì con cũng xin thưa với cha rằng, thưa cha, điều đó không mang ý nghĩa như cách cha đã hiểu. Chính cách sống của con là bằng chứng. Con đã làm việc, con muốn tiếp tục làm việc. Con đã cầu nguyện, con muốn tiếp tục cầu nguyện. Con đã thức canh, con muốn tiếp tục thức canh. Con đã khóc, con muốn tiếp tục khóc mãi cho những người anh em cùng kiếp lưu đày. Con biết và con hiểu rằng tất cả những điều ấy chẳng là gì to tát, nhưng con biết làm những điều đó, con có thể làm những điều đó, và đó là tất cả những gì con có thể làm...» (1/609) Và ngài thêm vào, không thiếu sự hài hước : «Hình như “Bà Dolcezza”, Bà Dịu Dàng, đã đỡ hơn đôi chút, nhưng con vẫn chưa hài lòng. Tuy vậy, con không muốn nản lòng.»

Một vị Hồng y đến Tu viện

Ngày 25 tháng Mười năm 1921, Hồng y Augusto Sili, Tổng trưởng Tòa Thượng Thẩm Tối Cao và là Khâm sứ Tòa Thánh tại Đền Thánh Pompei, đã đến Tu viện San Giovanni Rotondo, cùng với Đức Cha De Angelis, thuộc cùng Phái đoàn Tòa Thánh.

Đây không phải là lần đầu tiên một vị Giáo phẩm cao cấp đến gần Padre Pio, bị thu hút bởi danh tiếng thánh thiện của vị linh mục in năm dấu thánh trên vùng núi Gargano, bởi rớt cuộc, cả các Giáo phẩm cao cấp cũng có linh hồn cần được cứu độ ! Nhưng ngài cũng đến để điều tra. Giáo Hội luôn rất thận trọng trong những vấn đề như thế này. Vào tháng Năm năm 1920, Đức Cha Bonaventura Ceretti, Tổng Giám mục hiệu tòa Corinthe và là Thư ký Bộ Các Vấn Đề Giáo Hội Ngoại Lệ, cũng đã từng đến. Ngài đã xúc động sâu sắc bởi thời gian lưu lại và sự tiếp xúc với Padre Pio.

Trong Sổ Lưu Niệm của các vị khách, Hồng y Sili đã viết những dòng sau : «Với một sự mãn nguyện thiêng liêng lớn lao, tôi đã viếng thăm Cha đáng kính Pio tại tu viện San Giovanni Rotondo. Tôi xin phó dâng cho ngài tất cả những ý chỉ của tôi mà tôi đã trình bày trực tiếp, và tôi xin cảm ơn Cha Bề Trên đáng kính về lòng hiếu khách nhã nhặn mà ngài đã dành cho tôi và người bạn

đồng hành của tôi, Đức Cha Giuseppe De Angelis. - 25 tháng Mười năm 1921 - Augusto, Hồng y Sili.»

Bị thiêu đốt bởi tình yêu

Ngày 16 tháng Mười Một, Cha Benedetto lại phàn nàn rằng mình không còn biết gì về những niềm vui và nỗi buồn, những khó khăn, những đau khổ nội tâm của Padre Pio và cuối cùng cha tự hỏi phải làm sao để hướng dẫn ngài. Nếu người bệnh không nói rõ cho bác sĩ biết những triệu chứng mà mình nhận thấy, thì làm sao vị bác sĩ ấy có thể chữa lành ? Đó là điều hiển nhiên! Vì vậy, ngày 20 tháng Mười Một, Padre Pio gửi một “bản tường trình chi tiết” tiết lộ cho chúng ta thấy chiều cao thiêng liêng mà ngài đã đạt tới : linh hồn ngài chỉ là một đại dương tình yêu.

«... Thật là một bất hạnh lớn đối với con khi không biết cách diễn tả và phơi bày tất cả ngọn núi lửa luôn rực cháy thiêu đốt con, mà Chúa Giêsu đã nhốt lại trong con tim bé nhỏ này.

Tất cả có thể tóm tắt như sau : con bị thiêu đốt bởi tình yêu Thiên Chúa và tình yêu tha nhân. Đối với con, Thiên Chúa luôn in hằn trong trí. Người được khắc ghi trong trái tim con. Con không bao giờ mất Người khỏi tầm mắt. Có khi con chiêm ngắm vẻ đẹp của Người,

những nụ cười và xao động của Người, lòng thương xót của Người, sự báo oán của Người, hay đúng hơn là sự nghiêm khắc của công lý của Người.

Hãy hình dung xem linh hồn con bị thiêu đốt bởi những cảm xúc nào giữa tất cả sự mất tự do nội tâm này, với tất cả sự giam hãm quyền lực ấy, cả tinh thần lẫn thể xác !

Xin hãy tin con, thưa cha, những cơn bộc phát giận dữ mà con đôi khi thể hiện chính là do bởi ngục tù khắc nghiệt này, hãy gọi đó là ngục tù hạnh phúc.

Làm sao có thể thấy Thiên Chúa buồn rầu vì tội lỗi mà ta lại không buồn giống như Người được ? Làm sao có thể thấy Thiên Chúa sắp trút sấm sét mà để ngăn lại, không còn cách nào khác ngoài việc giơ tay ra để giữ cánh tay của Người, còn tay kia vung về phía anh em mình với hai mục đích : để họ từ bỏ điều ác và tránh xa, thật nhanh, khỏi nơi họ đang đứng, vì cánh tay của vị Thẩm Phán đã sẵn sàng giáng xuống họ...

Tuy nhiên, cũng xin cha tin con, lúc này tinh thần con hoàn toàn không bị chao đảo, ít xao động hơn. Con không cảm thấy gì khác ngoài việc có và muốn điều Thiên Chúa muốn. Trong Người, con luôn cảm thấy được nghỉ ngơi, ít nhất là trong nội tâm ; còn bên ngoài

thì đôi khi lại chẳng dễ chịu chút nào !

Và rồi, với các anh em ? Than ôi, biết bao lần, nếu không muốn nói là luôn luôn, con đã thưa với Thiên Chúa, Đáng là Thẩm Phán, cùng với Môsê : «Hoặc là xin Ngài tha thứ cho dân này, hoặc là xin xoá tên con khỏi Sách Sự Sống !» (x. Xuất Hành 32, 31-32)

Thật là đau đớn khi phải sống bằng con tim ! Phải chết từng giây từng phút bởi một cái chết không hề giết chết, chỉ để sống trong cái chết, và trong cái chết mà sống. Than ôi, ai sẽ giải thoát con khỏi ngọn lửa thiêu đốt này ? Xin cha cầu nguyện cho con, thưa cha, để một dòng nước cuộn cuộn có thể đến làm dịu đi đôi chút những ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt trong trái tim con !» (1/611)

«Con ơi, nếu con muốn phụng sự Chúa - ông Sirac hiền triết đã viết - hãy chuẩn bị tâm hồn con cho thử thách !» (Huân Ca 2, 1) Đó chính xác là điều đang xảy ra với Padre Pio !

Satan gây nhiễu loạn

Ngày 24 tháng Mười Hai năm 1921, để làm sáng tỏ thêm một vài điểm cho Cha Benedetto, người đã không hiểu đúng những lời khuyên mà Padre Pio đã nói với

ngài, Padre Pio viết : *«Con không biết liệu có phải là Chúa, hay là kẻ thù, đã khiến cha hiểu sai, hiểu hoàn toàn ngược lại với những gì con đã nói về cha ! Những điều con đã nói về cha, con nói trong Chúa, thế mà cha lại trách con một cách nghiêm trọng đến mức có thể khiến con phải thề rằng sẽ không bao giờ mở miệng ra nữa.»*

Nhưng ngài còn thêm : *«Xin cha gởi gắm con với Chúa Giêsu và xin cầu nguyện cho con. Xin thưa với Người rằng con không hề muốn cây thánh giá mà Người đã gửi đến cho con trong những ngày này, vì con thấy nó làm con đau đớn và là một trở ngại cho sứ vụ của con.»* (1/616)

Đây là một thử thách thiêng liêng mới. Padre Pio sẽ giải thích rõ hơn sau này. Ngài đã viết cho Cha Bernardo da Pietrelcina ngày 26 tháng Mười Hai : *«Về sức khỏe thì con rất khỏe, nhưng con cảm thấy vô cùng kiệt sức vì công việc hết sức căng thẳng mà con phải gánh chịu trong những ngày này.»* (IV/tr. 275) Nhưng cụ thể hơn, ngài đã viết cho Erminia Gargani : *«Xin con hãy tha thiết dâng cha lên Chúa Giêsu và xin Người lắng nghe, xin Người cất khỏi cha nỗi đau khổ mới trong tâm hồn này, nỗi đau đã đè xuống cha từ nhiều ngày qua và giữ*

cha bị đóng đinh. Điều này không ích lợi, vì nó ngăn cản cha chu toàn Thừa tác vụ thánh của mình.» (III/tr. 795)

Năm 1922

Lá thư đầu tiên của năm mới này, một năm sẽ mang tính quyết định, then chốt và đầy thập giá đối với Padre Pio, bắt đầu bằng một trình bày về nỗi sợ đang khuấy động sự nhạy cảm trong tâm hồn ngài.

«Nỗi đau khổ mà con đã nói với cha trong bức thư trước đó - ngài viết cho Cha Benedetto ngày 10 tháng Giêng - đang tra tấn con với cường độ dữ dội hơn. Xin cha cầu nguyện cho con và xin những linh hồn thân thiết với Chúa Giêsu cũng cầu nguyện, để nếu Chúa Giêsu vui lòng, thì Người sẽ đổi nỗi đau này thành một nỗi đau khác cho con. Con sẽ không quá nôn nóng được giải thoát nếu con không nhận thấy sự cản trở nghiêm trọng mà nó gây ra cho việc thực thi cách tự do sứ vụ của con.

Ý nghĩ rằng con không còn ở trong ân sủng trước mặt Thiên Chúa, nỗi nghi ngờ rằng con đã lạm dụng các Bí tích thánh, rằng con đã không đối xử một cách thánh thiện với những điều thánh, rằng con đã không xưng tội cách trọn vẹn và tốt đẹp, đó chính là chiếc gai không ngừng xé nát trái tim con. Con không còn biết phải chạy đến với vị thánh nào. Con không còn biết nên dùng cách thế nào nữa.

Con biết rằng có rất nhiều linh hồn thân thiết với Thiên Chúa đang cầu nguyện và cầu nguyện nhiều với Chúa Giêsu cho con, và khi thấy rằng đối với con, trời ngày càng trở nên 'bằng đồng', con lại càng thêm xác tín nơi điều này.» (1/617)

Đó chính là thập giá mới mà Padre Pio đã nói đến. Một linh hồn nhạy cảm đến thế, yêu mến Chúa Giêsu đến thế, thì không bao giờ có thể chịu đựng nổi dù chỉ một tội nhẹ, một vết nhơ nhỏ nhất. Chỉ khi chúng ta giữ ánh mắt hướng về cường độ tình yêu dành cho Thiên Chúa đang thiêu đốt linh hồn Cha, thì chúng ta mới có thể hiểu được cuộc khủng hoảng mới này và đo lường được nỗi đau đón thiêng liêng mà ngài đã phải chịu đựng. Thật là một cơn khát khôn nguôi mà ngài cảm thấy đối với Thiên Chúa !

«Con cảm thấy kiệt sức vì mệt mỏi, cả thể lý lẫn tinh thần - ngài lại viết cho Cha Benedetto vào cuối tháng Giêng ấy - Con cầu nguyện, nhưng không một tia sáng nào đến từ Trên Cao, lời cầu cứu liên li mà con hướng về Đấng Tối Cao làm khô cả cổ họng con. Lạy Chúa của con ! Ai sẽ giải thoát con khỏi nhà tù tăm tối này, khỏi địa ngục gấp đôi này ?» (1/618)

Cha Benedetto sẽ trấn an ngài vào ngày 1 tháng Hai về nỗi sợ xúc phạm đến Chúa, điều đang giày vò Padre Pio : «Xúc phạm đến Thiên Chúa - cha nói - nhưng nỗi sợ ấy chính là triệu thiên của mọi sự đóng đinh, và giờ đây, con đã xác tín điều đó nơi tận đáy lòng.» (1/619) Nỗi sợ ấy, Cha Benedetto còn nói thêm, là một «viên ngọc quý» mà Lòng Thương Xót của Thiên Chúa đã muốn dùng để trang điểm cho linh hồn của Padre Pio. Còn những lời rên rỉ thì nên dâng lên cho «những ai không rên rỉ và không cảm thấy nhu cầu phải sợ hãi». (1/621)

Cúm mùa

Ngày 31 tháng Giêng năm 1922, Padre Pio đã gửi một bức thư ngắn cho người bạn thân lớn của ngài, Don Giuseppe Orlando, ở Pietrelcina : *«Tôi đã nằm giường mấy ngày, bị đánh gục bởi tai họa cúm mùa này, vốn ở vùng này là một trận dịch thực sự. Nhưng tôi đã rời giường từ mấy ngày nay và đã hoàn toàn hồi phục. Tôi đã trở lại với lối sống thường ngày của mình.»* (IV/tr. 567)

Ngài vẫn đang sống trong mâu nhiệm bị Thiên Chúa chối từ, - hay đúng hơn, cần phải hiểu như thế này, - Chúa Giêsu đang sống lại nơi Padre Pio cảm nghiệm bị Chúa Cha bỏ rơi vì tội nhân. Chính điều đó đang giày

vò linh hồn Padre Pio. Một lần nữa, ngài giải thích điều ấy cho Cha Benedetto : *«Con đã từ bỏ mọi sự để làm đẹp lòng Thiên Chúa - ngài viết ngày 20 tháng Hai - và con đã sẵn sàng hy sinh mạng sống mình cả ngàn lần để chứng minh tình yêu của con dành cho Người, và giờ đây, ôi Thiên Chúa, thật cay đắng biết bao khi cảm thấy tận đáy lòng con rằng Người đang nổi giận với con. Con không thể, không, không thể tìm được bình an trong cơn bất hạnh này. Trái tim con một cách không cưỡng lại được luôn hướng về Chúa của mình với tất cả nhiệt huyết, nhưng có một bàn tay sắt cứ luôn xô đẩy con ra.»* (1/622)

Thử thách này, Padre Pio đương nhiên chấp nhận : *«Con không xin Chúa Giêsu cắt đi nỗi đau khổ này, không - ngài viết cho Cha Benedetto ngày 17 tháng Ba năm 1922 - nhưng con xin đừng để con xúc phạm đến Người, và con xin một chút ánh sáng để biết rằng đau khổ này không phải là hình phạt cho sự bất trung của con.»* (1/624)

«Về linh hồn con, con không dám nói gì với cha vì con đang mệt mỏi và rất bận rộn - Padre Pio vẫn viết cho Cha Benedetto ngày 6 tháng Tư năm 1922 - ... và rồi, không có gì mới cả. Con bảo dường như chưa lắng dịu. Nếu cha biết được cơn cuồng phong đã đổ xuống

*con từ sáng nay cho đến sau khi cử hành Thánh Lễ !
Lạy Chúa của con ! Con tưởng chừng như mình sẽ bị
nhấn chìm bởi những làn sóng và không thể nào trôi
dậy được nữa. Con đã mệt mỏi vì cuộc chiến đấu. Con
đã tin chắc rằng mình sẽ gục ngã dưới sức nặng. Bây
giờ, thập giá vẫn nặng nề như mọi khi, nhưng mặc dù
nó nặng và đè nặng, con vẫn có thể chịu đựng được.»
(1/627)*

Ngài vẫn luôn cảm thấy cùng một cái gai găm sâu trong tim. Nhưng thập giá này «phải được dâng hiến cho biết bao anh em linh mục của chúng ta, những người không quan tâm đến sự tể nhị và sự thánh thiện của chức vụ, và những người đang chịu những thử thách gắn liền với chức vụ ấy» , Cha Benedetto gợi ý vào ngày 20 tháng Tư.

Và ngày 3 tháng Năm năm 1922, Padre Pio viết cho cha linh hướng của mình : «Một lần nữa, xin cha hãy nói với Chúa Giêsu rằng Người hãy thương xót linh hồn khốn khổ của con, và rằng Người hãy nhổ đi cái gai ấy, vốn đã ghim chặt vào trung tâm trái tim con. Nó đang xé nát trái tim con một cách dữ dội biết bao ! Tình trạng hiện tại gần như không còn chịu đựng nổi nữa. Dù sao đi nữa, xin cho Thánh Ý Người luôn được thực hiện ! Với tất cả lòng kính trọng, con hôn tay cha và

con xin cha ban Phép Lành Thánh. Người con rất vâng phục của cha, Padre Pio, dòng Capucin.»

Và như vậy kết thúc bức thư cuối cùng mà Padre Pio đã viết cho Cha Benedetto. Ngài muốn «Thánh Ý Thiên Chúa được thể hiện». Chúa sẽ chẳng bao lâu nữa lại gõ cửa người tôi trung trung tín của Người.

Bách hại

Một vị thánh luôn luôn gây khó chịu ! Ngài làm cho những người có đời sống chẳng mấy hòa hợp với sự thánh thiện, với nhân đức, với các giới răn của Thiên Chúa cảm thấy không yên ổn. Ngài khiến những người sống cùng cảm thấy lúng túng.

Những lời chỉ trích dồn dập đổ xuống tu viện và các cha dòng Capucin. Họ bị cáo buộc là kiếm tiền một cách dễ dàng, thậm chí còn đánh nhau để chia phần chiến lợi phẩm thu được trong ngày, tất cả những điều này tuy hết sức nực cười nhưng lại được viết ra, truyền bá và gửi đến các nhà chức trách Giáo hội. Đức Tổng Giám mục Gagliardi thú nhận rằng ngài đã gửi mọi thứ đến Thánh Bộ Giáo lý Đức tin.

Còn có cả một đám đông những người sưu tầm thánh tích và những kẻ, viện có có quen biết với các tu sĩ, đã lợi dụng điều đó để trục lợi. Một bức thư của Cha Paolino da Casacalenda gửi Cha Giám tỉnh, Cha Pietro da Ischitella, đề ngày 8 tháng Tám năm 1919, hé lộ phần nào bầu khí xáo trộn mà các tu sĩ đang phải đối mặt :

«Có thể có một vài người đạo đức đã khoe khoang về tình bạn của mình với Padre Pio nói riêng và với các tu

sĩ nói chung. Nhưng điều đó có liên quan gì đến chúng ta ? Có phải lỗi của chúng ta nếu một hay nhiều người (đặc biệt là phụ nữ) tự hào về mối quan hệ với chúng ta. Hay đúng hơn, chẳng phải đó là sự phù phiếm muôn thuở của thế gian vốn len lỏi vào khắp nơi sao ?

Về những tấm vải dính máu, không có gì chắc chắn rằng chúng đã được trao cho người đạo đức đó để giữ. Con khá chắc rằng Padre Pio tự giặt chúng, ngài thậm chí còn không đưa cho chúng con để giặt. Con nghĩ rằng, vì quần áo của chúng con được đưa ra ngoài để giặt, nên chẳng có gì dễ hơn là những người này đã lấy từ một chiếc áo nào đó phần bị dính máu rồi giữ lại. Đôi khi họ thậm chí còn không trả lại chiếc áo cũ, mà gửi đến một cái mới. Tất cả những điều này, dĩ nhiên, đều không có sự đồng ý của các thầy.

Còn về chuyện chúng con phát các mảnh áo dòng, dây thắt lưng, áo lót v.v... thì đó là sai sự thật. Sự thật là đám đông ùa vào, tay cầm kéo, và họ đã cắt xén áo lễ, áo dài trắng, dây thắt lưng, thậm chí cả những chiếc ghế mà Padre Pio từng ngồi, và khi ngài rời đi, được hộ tống bởi cảnh vệ và hiến binh, vẫn có những kẻ táo bạo đã kịp cắt một mảnh áo hay áo choàng của ngài. Còn những người khác, ở bên ngoài tu viện, có thể đã phát tán những đồ vật đó ? Con không biết. Tuy nhiên, điều

chắc chắn là chúng con hoàn toàn không dính dáng gì đến chuyện này...

Tóm lại, con tin rằng, thay vì chú ý đến những điều ngớ ngẩn đó, chúng ta phải chú ý nhiều hơn đến sự kiện chính về Padre Pio. Nếu có những dấu hiệu siêu nhiên nơi ngài, thì không có gì phải ngạc nhiên nếu xảy ra một vài điều bất tiện nho nhỏ. Cha không nghĩ vậy sao?»

Người ta cũng đã chỉ trích rất nhiều - ít nhất thì điều đó đến từ một số giáo sĩ ! - rằng người ta hôn tay vị linh mục mang dấu thánh ! Thật ra, người ta đã từng nghĩ đến việc mời đám đông không lồ đến tu viện mỗi ngày, hôn tay Padre Pio sau Thánh lễ. Có quá nhiều người ! Có người còn đến từ nước ngoài ! Và biết bao nhiêu người không thể nói với ngài được một lời nào ! Padre Pio mang lại điều tốt lành, không thể nào xua đuổi tất cả những người ấy !

Và Cha Giám tỉnh Pietro biết rất rõ rằng những dấu chỉ siêu nhiên đó không phải là giả mạo, rằng các dấu thánh thực sự là xác thực. Chẳng phải chính ngài đã từng yêu cầu Padre Pio đặt tay lên một chiếc bàn phủ báo đó sao ? Khi Padre Pio tháo găng tay ra, lớp da hoại tử che vết thương rơi xuống và «tôi đã thấy chính lỗ thủng xuyên qua bàn tay. Tôi thậm chí có thể nhìn thấy, xuyên qua vết thương, những chữ in lớn của tờ

báo. Nếu các bề trên của tôi yêu cầu, tôi sẽ khẳng định điều đó !»

Những cuộc tấn công vì thế ngày càng gia tăng nhắm vào các tu sĩ. Nhưng Đức Thánh Cha Bênêdictô XV thì ngược lại, ngài bênh vực Padre Pio : «Cần trọng là điều tốt, ngài nói, nhưng tỏ ra quá hoài nghi thì lại là điều xấu !» Và vào ngày 27 tháng Mười Hai năm 1921, ngài đã nói với luật sư Cesare Festa, một cựu hội viên Tam Điểm mà Padre Pio đã hoán cải : «Cha Pio thực sự là một người của Thiên Chúa. Có một vài người đã nghi ngờ điều đó, nhưng tôi sẽ góp phần làm cho ngài được biết đến !» Và với Đức Cha Damiani, Tổng Đại diện của Salto (Uruguay), chính Đức Bênêdictô XV đã nói, bằng tiếng Tây Ban Nha : «Thật vậy, Cha Pio là một con người phi thường, một trong những con người mà Thiên Chúa thỉnh thoảng sai đến thế gian để hoán cải nhân loại !»

Hạn chế đầu tiên

Trong lúc chờ đợi, các nhà chức trách có thẩm quyền quyết định xem xét kỹ hơn tất cả những gì đang diễn ra xung quanh Padre Pio. Vì điều đó, cần phải lập lại sự yên tĩnh trong tu viện, cần tránh mọi sự «đưa ra ánh sáng» về vị linh mục mang dấu thánh. Ngài sẽ không còn được cử hành Thánh lễ vào giờ cố định nữa, mà

vào bất kỳ giờ nào, tốt nhất là «summo mane», tức sáng sớm, và trong hình thức riêng tư. Ngài không được ban phép lành cho dân chúng nữa. Ngài không được, vì bất kỳ lý do nào, cho thấy các dấu thánh, không được nói về chúng, cũng không được cho hôn chúng. Ngài phải tuân theo những chỉ thị này trong cách cư xử của mình và công khai tuyên bố, bằng lời nói và hành động, cả với các anh em tu sĩ lẫn với người ngoài, ý muốn kiên quyết của mình là được để yên và làm việc cho sự thánh hóa chính mình.

Và người ta cho rằng điều hợp lý là Padre Pio phải có một cha linh hướng khác. Ngài phải cắt đứt mọi liên lạc, kể cả bằng thư từ, với Cha Benedetto da San Marco in Lamis.

Cuối cùng, có vẻ như điều hợp thời là, để mọi điều này được thực thi một cách chính xác, cần đưa Padre Pio đi xa và gửi ngài đến một tu viện ở miền bắc nước Ý ; và người ta mong muốn việc chuyển đi này được thực hiện càng sớm càng tốt.

Cũng phù hợp là Padre Pio không được trả lời nữa, dù là trực tiếp hay thông qua người khác, cho những ai xin ngài lời khuyên, những ân huệ hay bất cứ điều gì khác.

Kết thúc một sự hướng dẫn

Người ta ra lệnh cho Cha Benedetto giao nộp cuốn nhật ký mà ngài có thể đã viết về Padre Pio, và buộc ngài từ nay không được nói hay viết gì về ngài nữa, cũng như phải chấm dứt hoàn toàn mọi liên lạc với người con thiêng liêng của mình.

Nhưng Cha Benedetto chưa từng viết bất kỳ biên niên sử hay nhật ký nào về Padre Pio ! Cha chỉ ghi lại một vài ngày tháng quan trọng trong hành trình thiêng liêng của linh hồn ngài. Cha từng có ý định, sau này, sẽ viết một cuốn tiểu sử về ngài, nếu Thiên Chúa gọi ngài về, như cha từng nghĩ vào một thời điểm nào đó.

Vì thế, xác tín rằng một chương trong sứ mạng thiêng liêng của mình đã khép lại vĩnh viễn, Cha Benedetto - trong suốt hai mươi năm còn lại của cuộc đời (ngài qua đời ngày 22 tháng Bảy năm 1942) - đã không bao giờ gặp lại và cũng không bao giờ nói chuyện nữa với người mà ngài gọi là «Piuccio thân yêu nhất của cha».

Ôi, nỗi đau đớn ấy biết bao cho cả người Cha và người Con !

Mối đe dọa chuyển đi

Tin tức rằng người ta muốn chuyển Padre Pio đến một tu viện khác chẳng bao lâu đã bị rò rỉ ra bên ngoài. Nó vang lên như một quả bom ở San Giovanni Rotondo. Đó gần như là một cuộc cách mạng ! Ngày 27 tháng Chín năm 1922, một bản kiến nghị dài năm mươi trang đầy chữ ký được thị trưởng đệ trình : «Những người ký tên dưới đây, cư dân của San Giovanni Rotondo - có thể đọc thấy trong đó - sau khi biết rằng người ta sẽ đưa Padre Pio da Pietrelcina rời khỏi tu viện các cha Capucins này, phản đối kế hoạch đó, và cảnh báo các nhà chức trách giáo hội cũng như các vị trong Dòng Anh Em Hèn Mọn rằng, nếu một ngày nào đó người ta tìm cách chuyển Padre Pio khỏi San Giovanni Rotondo, họ sẽ bảo vệ việc giữ ngài lại bằng mọi cách, kể cả những cách cực đoan, và họ sẽ trả đũa bất kỳ ai bị xem là chịu trách nhiệm cho việc đưa đi người tu sĩ này, người đang làm rạng danh quê hương chúng tôi, lan tỏa biết bao điều tốt lành đến thế giới đau khổ và thu hút biết bao sự sùng kính nơi dân chúng.»

Mọi chuyện đã quá rõ ràng !... Phải suy nghĩ kỹ càng trước khi đưa Padre Pio đi nơi khác ! Khi có một vị thánh, thì đương nhiên là phải giữ lấy ! sống hay chết, bởi thậm chí đã từng có một chàng trai quá khích đến

nhà thờ với một khẩu súng lục, trong ý định giết Padre Pio. Anh ta nghĩ rằng, ít ra như vậy, chúng ta sẽ có được di hài của ngài ! Đừng quá lấy làm phần nộ trước những *phương cách cực đoan này*, chúng ta đang ở miền Nam nước Ý và ở đó con người thường có máu nóng !

Bởi vì vào ngày 14 tháng Tám năm 1922, lời yêu cầu chuyển Padre Pio sang tu viện khác lại một lần nữa được nhắc đến, khẩn thiết hơn. Cha bề trên của San Giovanni, là Cha Lorenzo da San Marco in Lamis, đã được thay thế bởi Cha Ignazio da Ielsi. Ngài nhận nhiệm vụ ngày 10 tháng Chín. Nhiệm vụ của ngài không hề dễ dàng, ngài phải đối đầu với cả một đoàn người biểu tình không ngừng nghỉ, ngày đêm, vây lấy tu viện. Ngay cả cảnh sát vệ binh cũng hỗ trợ, không phải cho các tu sĩ, mà cho cư dân trong thị trấn, vì họ cũng muốn giữ Padre Pio lại ! Đó là «Padre Pio của họ» ! Còn Cha Bề Trên Tỉnh Dòng, Cha Pietro, thì không biết phải làm sao để bảo đảm với Cha Bề Trên Tổng Quyền rằng ngài sẽ được vâng lời, ngay khi điều đó có thể thực hiện. Nhưng Thiên Chúa - điều đó thật hiển nhiên ! - không muốn Padre Pio ra đi !

Năm 1923

Ngày 22 tháng Năm năm 1923, bề trên tu viện được thông báo một cách không chính thức rằng những giới hạn và cấm đoán mới đang được chuẩn bị nhằm chống lại Padre Pio. Quả thật, ngày 31 tháng Năm, một «Declaratio» của Thánh Bộ được công bố. Cha Bề Trên Tỉnh Dòng đứng ngồi không yên. Ngài cố gắng chuẩn bị tâm hồn của các tu sĩ tại San Giovanni để đón nhận phán quyết từ Rôma. Ngài đã viết cho Padre Pio : «Hãy chuẩn bị uống chén đắng như chính tôi đã phải uống !»

Padre Pio, bình thản và chấp nhận

Thái độ của Padre Pio ra sao ? Chắc hẳn «ngài đã biết», chắc hẳn Thiên Chúa, trong sự thân mật của linh hồn ngài, đã cho ngài linh cảm thấy chặng đường thập giá tiếp theo. Trong biên niên sử của tu viện, cha bề trên đã viết, đề ngày 15 tháng Sáu năm 1923 :

«Tôi nhận được một lá thư từ thư ký của Tỉnh Dòng chúng tôi và trong đó, tôi thấy rằng trong vài ngày tới sẽ có những chỉ thị liên quan đến Padre Pio. Padre Pio đón nhận thông báo về các biện pháp này với một sự bình thản hoàn toàn, và trong khi tôi cảm thấy có phần

lo lắng trong lòng, thì tôi quan sát thấy nơi ngài cùng một cách sống như trước, bình tĩnh, gần như, tôi muốn nói, như thể không có chuyện gì xảy ra. Ngài chỉ nói một vài lời : *“Họ đừng để chúng ta chờ lâu đến thế ! Họ hãy nói cho chúng ta biết chúng ta phải làm gì !”*»

«Declaratio» của Thánh Bộ, được công bố trên báo Osservatore Romano ngày 5 tháng Bảy năm 1923, và được đăng lại trong «Analecta Ordinis Fratrum Minorum Capucinatorum», vốn là kiểu như *Công báo của Dòng*, viết như sau :

«Thánh Bộ Tối Cao và Thánh Thiêng của Tòa Thánh, được giao trách nhiệm bảo vệ sự toàn vẹn của Đức Tin và luân lý, sau một cuộc điều tra về các hiện tượng được cho là gắn với Padre Pio, gọi là “de Pietrelcina”, thuộc Dòng Anh Em Hèn Mọn Capuchin, cư trú tại Tu viện San Giovanni Rotondo của Giáo phận Foggia, tuyên bố rằng, theo điều tra nói trên, điều siêu nhiên trong các hiện tượng đó không thể xác nhận được, và khuyến cáo các tín hữu hãy hành xử phù hợp với tuyên bố này. Rôma, tại Dinh Thánh Bộ, ngày 31 tháng Năm năm 1923 - Luigi Castellano, Chánh Văn Phòng của Thánh Bộ Tối Cao và Thánh Thiêng.»

Cần lưu ý sai sót *có chủ ý*. San Giovanni Rotondo không thuộc giáo phận Foggià mà thuộc giáo phận Manfredonia, và từ đó, người ta có thể nhận ra rằng tổng giám mục Manfredonia, người đã gửi nhiều tài liệu chống lại Padre Pio, đã cố gắng che giấu hành động của mình bằng cách làm cho xuất hiện tên Foggià. Đây là thông báo chính thức đầu tiên được phát ra từ Thánh Bộ. Sẽ còn có những thông báo khác, cũng sẽ nhắc lại nội dung của thông báo này.

Ngay sau khi văn bản chính thức được công bố, *Analecta* đã đăng lại văn bản đó.

Cha Paolino, lúc ấy đang ghé thăm San Giovanni Rotondo, đã cầm lấy tập tạp chí, lướt mắt qua và thấy đoạn liên quan đến Padre Pio. «Tôi lập tức nghĩ đến vị Cha đáng quý, ngài viết trong cuốn *Memorie* (trang 175), và đến ấn tượng mà một tin tức như thế này có thể gây ra trong tâm trí ngài. Vì vậy, tôi đã đích thân quyết định sẽ không bao giờ cho Padre Pio biết điều đó và tôi đã nhét cuốn tạp chí vào túi áo để bước vào phòng ăn, uống chút cà phê và nghỉ ngơi một chút.

Phần trên của Tạp chí, mà tôi không để ý, vẫn lộ ra ở mép túi áo. Padre Pio, người cũng có mặt trong phòng ăn, đã nhận thấy và hỏi tôi xem *Analecta*. Tôi đã cố gắng đánh lạc hướng ngài bằng cách nói rằng chúng tôi

thậm chí không có thời gian làm dấu Thánh Giá trong tu viện, và vì vậy, tốt hơn là nên nghĩ đến những việc quan trọng hơn. « Con cũng là con của Dòng - ngài nói - và như vậy, nếu ngài không thể đọc hết tài liệu ngay lúc này, ngài ít nhất có thể đọc nội dung qua các tiêu đề. » Tôi đành chiều ý ngài và đưa cho ngài tờ báo của Dòng. Tôi ở lại để xem ngài sẽ làm gì, hy vọng tin tức từ Tòa Thánh sẽ thoát khỏi sự chú ý của ngài. Nhưng chỉ trong tích tắc, như thể ngài đã biết trước, ngài bắt đầu lật xem tạp chí và, sau khi nhanh chóng qua những trang trước phần thông báo của Tòa Thánh, ngài dừng lại và chăm chú đọc nó : « Cha đã đọc chưa ? » tôi hỏi, rồi nói thêm: « Chính vì vậy mà con không muốn cha đọc *Analecta*.»

Rồi, suy nghĩ sâu sắc, ngài nhìn tôi và chậm rãi nhưng với niềm tin lớn lao nói: « *Họ muốn làm gì con thì làm. Chỉ cần họ không cấm con cử hành Thánh Lễ và rước Chúa Giêsu vào lòng con !* »

Và Cha Paolino kết luận: « Những lời đó mới chỉ lúc ấy bộc lộ cho tôi thấy tình yêu lớn lao của Padre Pio đối với Chúa Giêsu Thánh Thể, đồng thời cũng là khát khao mãnh liệt của ngài được rước Chúa vào lòng qua phép Thánh Thể. Lời đó cũng như một lời tiên tri.» Thật vậy, người ta sẽ không bao giờ cấm Padre Pio cử

hành Bí tích Thánh Thể.

Bề trên tỉnh dòng không dám ngay lập tức truyền đạt các mệnh lệnh từ Rôma. Đặc biệt, ngài tránh cấm Padre Pio cử hành Thánh Lễ công khai, vì sợ phản ứng dữ dội từ dân chúng. Những lời đồn về việc chuyển ngài đi đã làm dậy sóng dư luận, thì chuyện dân chúng không được thấy Padre Pio trên bàn thờ sẽ ra sao !

Tuy nhiên, ngày 25 tháng 6 năm 1923, Padre Pio sẽ cử hành Thánh Lễ trong nhà nguyện nội bộ của tu viện, và đúng như dự đoán, cơn bão dữ dội bùng lên: «Một ngày rất khó khăn - Cha Ignazio da Ielsi, người quản tu, viết trong Nhật ký của mình - theo lệnh nhận được, Padre Pio bắt đầu cử hành Thánh Lễ riêng tư. Chỉ có ông từ nhà thờ tham dự. Các nghi lễ tại nhà thờ vẫn như cũ. Buổi chiều, một dòng người tràn ngập quảng trường tu viện (gần 3000 người) và la hét. Họ thậm chí đe dọa nếu không cho Padre Pio cử hành Thánh Lễ công khai. Để làm dịu tình hình, tôi tạm hoãn quyết định cho đến khi có lệnh mới. Dân chúng rút lui có vẻ hài lòng, nhưng thực ra thì không. »

Và cha quản tu gửi một điện tín cho Bề trên tỉnh dòng: «Sáng nay, thực thi lệnh không cử hành Thánh Lễ công khai. Tối nay, biểu tình quy mô lớn, con không thể duy trì việc tuân thủ, buộc phải đình chỉ cho đến khi có lệnh

mới.»

Vì vậy, ngày 26 tháng 6 - ngày hôm sau ! - Padre Pio lại cử hành Thánh Lễ công khai. Về phần mình, Thị trưởng đã viết thư cho Thống đốc Foggia, cho Bề trên tỉnh dòng. Trật tự công cộng bị đe dọa.

Ngày 8 tháng 8, Padre Pio được biết lệnh chuyển ông đến Ancône đã được ban hành vào ngày 30 tháng 7. Ngày 31 tháng 7, Bề trên tổng quyền thông báo quyết định cho Bề trên tỉnh dòng các Marches (ở Ancône) và xác định rằng người này có thể điều động Padre Pio đến một tu viện xa xôi trong tỉnh, và hơn nữa, phải đảm bảo không ai đến quấy rầy ông để giữ yên tĩnh cho ông và những người khác.

Bề trên tỉnh dòng Ancône định gửi Padre Pio đến tu viện Cingoli, nơi ngài sẽ phụ trách, với tư cách người giải tội, cho các học sinh của tu viện. Ngài sẽ bị cô lập hoàn toàn, vì Cingoli nằm giữa núi non và tu viện bao quanh bởi những khu rừng rậm rạp.

Tuy nhiên, vấn đề nan giải vẫn còn nguyên : làm sao để đưa Padre Pio ra khỏi tu viện mà mọi người không hay biết... bởi vì họ canh gác rất chặt và quyết tâm làm bất cứ điều gì để không để “cha của họ” đi ! Một tu sĩ ở Ancône, có lẽ đến để tìm Padre Pio, còn đề xuất một kế

sách kỳ lạ : cho một chiếc xe kéo ra khỏi tu viện với hai thùng rượu, một thùng đựng rượu vang, thùng kia chứa Padre Pio, rồi đi đến Foggia. Người quản tu, may mà ! không đồng ý. Cha thừa nhận sau này rằng cha không đủ khả năng để cho Padre Pio vào thùng rượu !

Các nhà chức trách dân sự còn phản ứng với vị Tổng Giám mục. Thật ra, chính đó là điều Đức cha muốn. Padre Pio quá thánh thiện đối với Đức cha ! Nhưng Đức Cha Gagliardi không phản ứng.

Giữa tất cả những xáo động - mà ngài cảm nhận rất rõ - Padre Pio vẫn giữ được sự bình thản. Ngài ở trong tay Thiên Chúa, đầy lòng tín thác. Trái tim ngài hướng về những điều cao cả hơn, linh hồn ngài tan biến trong Thiên Chúa, thân xác ngài chịu khổ hình và ngài được đóng đinh cùng với Chúa Giêsu trên Thánh Giá. Tuy nhiên, ngài vẫn bận lòng vì biết bao linh hồn không còn được hưởng ơn phục vụ thiêng liêng của ngài. Nhưng các linh hồn thuộc về Thiên Chúa, vậy thì chính Thiên Chúa hãy lo liệu cho họ ! Còn ngài, là gương mẫu của sự vâng phục và ngoan ngoãn tuyệt đối, thì sẵn sàng làm bất cứ điều gì người ta muốn nơi ngài. Các Bề trên và anh em đồng dòng tu của ngài luôn làm chứng điều đó.

Padre Pio cũng sẽ viết cho Cha Luigi d'Avellino, vào ngày 27 tháng 8 năm 1923 : *«Con nghĩ rằng không cần phải nói với Cha con sẵn lòng vâng phục biết bao, nhờ ơn Chúa, bất cứ mệnh lệnh nào được các Bề trên của con truyền đạt. Tiếng nói của các ngài, đối với con, là tiếng nói của Thiên Chúa, Đáng mà con muốn giữ trọn niềm tin thác cho đến chết, và với sự trợ giúp của Người, con sẽ vâng phục bất cứ mệnh lệnh nào, cho dù điều đó gây đau đớn cho thân phận khốn cùng của con.»*

Ngày 12 tháng 8, ông đã viết thư sau đây cho Thị trưởng Francesco Morcaldi.

Bức thư cho thấy hình ảnh một tu sĩ gương mẫu trong sự vâng phục, dù lòng ông tan nát khi nghĩ đến việc phải rời khỏi San Giovanni Rotondo :

«Những biến cố xảy ra trong những ngày này đã làm con xúc động sâu sắc và khiến con rất lo lắng vì con sợ rằng chính con có thể là nguyên nhân vô tình gây ra những sự kiện buồn thảm cho thành phố thân yêu của con. Con cầu xin Thiên Chúa hãy xua tan tai họa ấy, và đổ xuống trên con một sự sỉ nhục nào đó...

Tuy nhiên, nếu như Cha đã thông báo cho con rằng việc chuyển con đã được quyết định, con xin Cha hãy dùng mọi phương tiện để thi hành thánh ý của các Bề trên con, vốn là ý của Thiên Chúa, mà con sẽ vâng phục một cách mù quáng.

Con sẽ luôn nhớ đến dân tộc quảng đại này trong những lời cầu nguyện nghèo nàn nhưng không ngừng của con, van xin cho họ được bình an và thịnh vượng, và như một dấu chỉ của tình thương đặc biệt của con, vì con không thể làm gì khác, con xin bày tỏ ước nguyện rằng, nếu các Bề trên không ngăn cản, thì di cốt của con sẽ được an nghỉ trong một góc nhỏ thanh bình của mảnh đất này.

Kính cẩn, con hoàn toàn thuộc về Cha trong Chúa ngọt ngào, Padre Pio da Pietrelcina».

Đoạn cuối cùng này được khắc lại trên một tấm bia đá cẩm thạch, gắn trên một trong bốn cột trụ bao quanh ngôi mộ của Padre Pio, trong hầm mộ của Vương cung thánh đường Đức Mẹ Ban Ôn.

Rút lui !

Ngày 15 tháng 8, Padre Pio hát Thánh Lễ Trọng thể vào lúc 9 giờ 30. Buổi tối, tám người lực lưỡng, tay

cầm gậy gộc, đến nói với tu viện rằng Cha không được rời đi, «nếu không - họ tiếp tục - chúng tôi sẽ đóng đinh Padre Pio và cả cha bề trên !», không hơn không kém !

Cha Bề trên Tổng quyền không còn biết nghĩ sao. Cần phải hành động với sự thận trọng tột bậc. Nhưng người ta ngạc nhiên ở các cấp cao về cách mà những chuyện vốn phải tuyệt mật lại rò rỉ ra giữa dân chúng một cách kỳ lạ như vậy ! Ở San Giovanni, người ta rình rập tất cả các cuộc đi lại của các tu sĩ, theo dõi cả những người mới đến. Ai mà biết chuyện gì có thể xảy ra ?

Trưởng Ty Cảnh sát thậm chí đã cử một viên chức đến San Giovanni Rotondo để nghiên cứu tình hình. Không nghi ngờ gì, chuyến thăm này không qua được mắt dân chúng, và nếu ông ta không bị đám đông đánh hội đồng thì thật sự là một phép lạ. Khi trở về Rôma, viên chức ấy đã trình báo với Tướng De Bono, thêm rằng «bất cứ ai đến gần Padre Pio đều trở nên không còn khả năng ngược đãi ngài» và rằng, để đưa Padre Pio ra khỏi tu viện này, «nhất thiết phải dùng biện pháp vũ lực với nguy cơ đổ máu là chắc chắn.» Tướng De Bono, bị ấn tượng bởi bản báo cáo này, đã trở thành người khởi xướng việc thu hồi lệnh thuyền chuyển do các nhà chức trách Giáo hội ban hành.

Vào tháng 9, Cha Luigi d'Avellino, vẫn quyết tâm thi hành lệnh của các Bề trên, đã xin toàn quyền để thực hiện việc chuyển đi này, vào ban ngày, đồng thời yêu cầu Chính quyền địa phương bảo vệ các tu sĩ dòng Capucin và cuối cùng, ngài nói : «Khi việc đã rồi, dân chúng sẽ đau buồn, nhưng rồi họ sẽ hiểu rằng Padre Pio cũng như mọi tu sĩ khác, phải vâng phục Thánh Ý qua các Bề trên hợp pháp của mình.»

Nhưng sự cho phép đó đã không được chấp thuận, vì, «trong lúc này - Cha Bề trên Tổng quyền nói - không nên nghĩ đến việc chuyển Padre Pio.»

Với niềm vui, Padre Pio sẽ dâng Thánh Lễ Nửa đêm, giữa đoàn dân tộc hoan hỷ, vào lễ Giáng Sinh năm 1923 ấy. Giáng Sinh đối với ngài là một lễ hội ngọt ngào vô cùng.

Ngày 31 tháng 12, cha bề trên, Cha Ignazio da Ielsi, đã viết trong nhật ký của mình : «Buổi tối, chúng tôi kết thúc năm bằng bài hát “Te Deum”, và thật sự phải cảm tạ Chúa vì năm qua đã sống giữa biết bao lo âu cùng với sự bảo vệ rõ ràng của Chúa. Lạy Chúa Giêsu, xin được chúc tụng và cảm tạ Ngài, và xin ánh mắt tỉnh thức của Ngài ngự trên con và trên cộng đoàn này, để đáp ứng mục đích mà Ngài đã ban phát biết bao ơn lành và phúc lành ! - 31 tháng 12 năm 1923.»

Padre Pio sẽ không bao giờ rời khỏi San Giovanni Rotondo. Đó là quyết định của Thiên Chúa.

Năm 1924

Vào tháng Hai, Cha Pietro da Ischitella, Bề trên Giám tỉnh, qua đời vì một cơn đau tim khi mới bốn mươi bốn tuổi. Cha Cố vấn thứ nhất, Luigi d'Avelino, kế nhiệm với tư cách Đại diện. Nhưng, vì Padre Pio và tất cả những gì đang diễn ra và có nguy cơ sẽ còn xảy ra quanh ngài, người ta nhanh chóng thay thế ngài bằng một tu sĩ không thuộc Tỉnh dòng, đó là Cha Bernardo d'Alpicella, người không có thành kiến nào cả. Và chính lúc ấy, từ Rôma, một vị khâm sai Tông Tòa được cử đến, đó là Cha Celestino da Desio. Vị này đã gặp Thị trưởng Morcaldi và bất ngờ khó chịu khi được biết rằng Thị trưởng đã đệ đơn kiện Tổng Giám mục Manfredonia vì tội phỉ báng, đặc biệt là vì đã tố cáo rằng ông ta đã nhận tiền từ Padre Pio để bênh vực ngài, và vì đã tuyên bố rằng ông sống nhờ vào của cải của Padre Pio.

Các kẻ thù của Cha vẫn chưa buông tha ! Ngày 24 tháng 7, Thánh Bộ Đức Tin lại công bố một “Lời cảnh báo” khác chống lại Padre Pio :

«Qua tuyên bố ngày 31 tháng 5 năm ngoái, được đăng trong Tập san Các Văn kiện của Tòa Thánh (Quyển XV, tr. 376), Thánh Bộ Tối Cao và Thánh Thiêng, được

giao trách nhiệm bảo vệ Đức Tin và Luân lý, đã cảnh báo các tín hữu, sau một cuộc điều tra về các sự kiện thường được gán cho Padre Pio da Pietrelcina thuộc Dòng Anh Em Hèn Mọn Capuchin, đang sống tại tu viện San Giovanni Rotondo, thuộc giáo phận Foggia, rằng không thể chứng minh được điều gì liên quan đến tính siêu nhiên được cho là nơi các sự kiện đó, và vì vậy đã khuyên nhủ các tín hữu hãy tuân thủ tuyên bố ấy trong cách họ cư xử. Nay, sau khi đã thu thập thêm nhiều thông tin từ các nguồn phong phú và chắc chắn, Thánh Bộ Tối Cao và Thánh Thiêng ấy xét thấy mình có bổn phận phải một lần nữa khuyến cáo các tín hữu, với những lời nghiêm trọng hơn nữa, rằng phải tuyệt đối tránh việc đến thăm ngài, hay có bất kỳ liên hệ nào với ngài, kể cả qua thư từ, với lý do sùng kính. Rôma, Điện Thánh Bộ - ngày 24 tháng 7 năm 1924 - Luigi Castellano, Công chứng viên của Thánh Bộ Tối Cao.» (A.A.S.16 1924 tr. 368)

Thánh Bộ Đức Tin sẽ còn can thiệp thêm nhiều lần nữa : ngày 23 tháng 4 năm 1926, ngày 11 tháng 7 năm 1926 và ngày 22 tháng 5 năm 1931, để lên án và cấm những tác phẩm đã được viết về Padre Pio... Không thể không nghĩ đến sự điên cuồng của những kẻ thù đối với người mang Dầu Thánh !

Trong số những kẻ thù của Padre Pio - như chúng ta đã thấy - người tệ hại nhất lại chính là Tổng Giám mục Manfredonia, Đức Cha Pasquale Gagliardi. Trong Nhật ký của mình, Cha Agostino bày tỏ nỗi đau và sự phẫn nộ trước những hành động như vậy, thậm chí trước một lời vu khống ghê tởm :

«Vị Tổng Giám mục khi đến tu viện đã chấp thuận lời khẩn cầu của Bề trên và cho phép Cha (Pio) được nghe giải tội. Khi vào năm 1918 và 1919, danh tiếng của Padre Pio lan rộng qua các tờ báo, thì cũng chính lúc đó bắt đầu một cuộc chiến âm thầm, do hàng giáo sĩ địa phương gây ra - một số người trong đó - được Đức Cha Gagliardi ủng hộ, qua trung gian của ngài, vô số thư cáo buộc, phóng đại, vu khống bắt đầu tuôn đến: một cuộc chiến đúng là mang tính satan. Một ngày kia, vị Tổng Giám mục đã nói : “Những lá thư gửi cho tôi, tôi chẳng đọc, tôi gửi thẳng đến Thánh Bộ !” Đức Cha Cuccarollo, Giám mục Bovino, một hôm hỏi tôi : “Có đúng là Đức Cha Gagliardi, khi đang ở tu viện San Giovanni Rotondo, đã thấy Padre Pio đang xúc nước hoa không ?” - “Thưa Đức Cha - tôi trả lời ngài - đó là một lời vu khống hoàn toàn !” Và Đức Cha Cuccarollo nói : “Điều đó được người ta kể lại ở Rôma. Cha có thể viết tất cả ra giấy để tố cáo sự vu khống này đến Rôma được không ?”

“Không những con có thể, mà con phải làm điều đó, và con muốn làm !” Và thế là tôi đã viết ra giấy, bản tôi đã trao cho Giám mục Bovino, tất cả những điều tôi đang viết lại bây giờ, ghi lại mọi chi tiết của sự việc đáng tiếc ấy.

Đức Cha Gagliardi đã đến tu viện hai lần, lần đầu vào năm 1917, như tôi đã nói ở trên, và khi ấy ngài không thể bắt gặp Padre Pio vì chẳng ai biết gì về ngài cả. Lần thứ hai là vào năm 1920 hoặc 1921, tôi không nhớ rõ. Hôm đó, tôi có mặt ở San Giovanni Rotondo. Khi ấy, Padre Pio cử hành Thánh Lễ vào khoảng mười một giờ, sau khi đã ngồi tòa giải tội. Vị Tổng Giám mục đến tu viện vào khoảng mười giờ rưỡi, và chính tôi đã đón ngài tại cửa tu viện và đưa ngài đến phòng số 9. Tôi ở lại để trò chuyện với ngài vì chúng tôi đã quen biết nhau từ nhiều năm. Lúc 10 giờ 45, hoặc muộn hơn một chút, Padre Pio đến và quỳ gối để hôn nhẫn giám mục của ngài, lúc ấy đang ngồi. Khi ngài đưa tay phải cho Padre Pio, tôi đã thấy Đức Tổng Giám mục cúi xuống và hôn tay Cha, bàn tay được che bởi ống tay áo của ngài.

Sau khi trao đổi với nhau vài lời, Padre Pio xin phép đi dâng Thánh Lễ. Khi đó, Đức Tổng Giám mục nói với tôi : «Chúng ta cũng đi tham dự Thánh Lễ nào.» Thế là tôi đã cùng Đức Tổng Giám mục vào nhà nguyện, ngài

ngồi vào ghế đọc Kinh Thần vụ, tay cầm sách Kinh Nhật tụng và chăm chú nhìn Padre Pio đang cử hành Thánh Lễ. Tôi luôn đứng bên cạnh Đức Tổng Giám mục. Kết thúc Thánh Lễ, Padre Pio không đọc các kinh Kính Mừng Maria. *(Người ta biết rằng lời cầu nguyện này đã được Đức Giáo hoàng Lêô XIII truyền đọc cùng với Kinh Lay Nữ Vương và Kinh Thánh Micae. Kinh ấy vẫn được đọc cho đến khi có cải cách phụng vụ của Công đồng Vaticanô II.)* Đức Tổng Giám mục hỏi tôi lý do. Tôi trả lời rằng đó là Thánh Lễ dòng. Sau đó, tôi đưa Đức Tổng Giám mục đến phòng ăn, luôn ở cạnh ngài. Trong bữa ăn, ngoài những chủ đề khác, người ta nói về hai vụ phong thánh mới : thánh Jeanne d'Arc và thánh Marguerite Alacoque. Đức Tổng Giám mục nhận xét rằng chính phủ Pháp chỉ cử phái đoàn đến Rôma tham dự lễ phong thánh của thánh Jeanne, vì cho rằng bà là vị thánh yêu nước, còn thánh Marguerite thì bị chính phủ Pháp xem như một người phụ nữ cuồng tín. Đức Cha Gagliardi nói thêm : «Nhưng tôi, tôi đã không bỏ phiếu thuận cho thánh Jeanne d'Arc, trong khi tôi đã bỏ phiếu thuận cho thánh Marguerite.» Tôi liền nói với ngài : «Thưa Đức Cha, bây giờ Đức Cha cũng tin rằng thánh Jeanne d'Arc thật sự là một vị thánh trên Thiên Đàng chứ ?» - «Vâng, chắc chắn rồi, vì Đức Giáo hoàng đã phán !»

Sau bữa ăn, Padre Pio đi nghỉ ngơi, còn chúng tôi, các thầy dòng, thì ra vườn dưới hàng thông để giải trí cùng với Đức Tổng Giám mục. Sau giờ giải trí, vào khoảng ba giờ chiều, Đức Tổng Giám mục phải trở về giáo phận và muốn chào từ biệt Padre Pio. Tôi đưa Đức Tổng Giám mục lên lầu và chúng tôi gặp Padre Pio ở hành lang. Đức Tổng Giám mục tiến lại gần Padre Pio để nói chuyện, tôi lùi ra một chút, nhưng tôi nghe rõ ràng những lời mà Đức Tổng Giám mục thì thầm với Padre Pio : «Cha ơi, xin cầu nguyện nhiều cho một người cháu gái của con đang bị bệnh.» Padre Pio gật đầu đồng ý và quỳ xuống hôn nhẫn giám mục của ngài. Padre Pio tiễn Đức Tổng Giám mục đến tận cầu thang, còn tôi và các anh em khác thì tiễn ngài đến tận cửa tu viện. Qua tường thuật này, có thể thấy rằng Đức Tổng Giám mục không hề bước vào phòng của Padre Pio, và vì vậy, lời vu khống về nước hoa đã được làm sáng tỏ. Về sau, Đức Tổng Giám mục được gửi về nghỉ ngơi tại gia đình ở Tricarico, nơi ngài còn sống thêm nhiều năm nữa, nhưng có vẻ như ngài chưa bao giờ thay đổi ý kiến về Padre Pio. Pace sepulto ! (Bình an cho nắm tro tàn của ngài !) và xin Chúa đón nhận ngài trong Vinh Quang của Người !» (tr. 265-266)

Vậy mà, Cha Paolino da Casacalenda, trong hồi ký của ngài (tr. 190), nói rõ ràng rằng «vị Tổng Giám mục đã cả gan gửi đến Thánh Bộ Đức Tin một bản tường trình trong đó Đức Cha nói rằng, sau khi đã đến tu viện San Giovanni Rotondo và được các tu sĩ đón tiếp, trong khi Padre Pio đang dâng Thánh Lễ tại nhà thờ và tất cả các thầy khác đang bận giải tội hoặc làm những công việc khác trong nhà thờ hay ở nơi khác, chính Đức Cha đã bước vào phòng của Padre Pio, theo lời vị Giám mục này thì cửa phòng khi ấy để hé mở, và Đức Cha đã lục lọi các vật dụng mà Cha vẫn thường dùng. Đức Cha ta đã tìm thấy các chai mỹ phẩm và nước hoa, từ đó Đức Cha kết luận rằng Padre Pio hoàn toàn không thể là một người của Thiên Chúa nếu ngài thoa lên người những thứ mà chỉ có người đời mới dùng. Vì thế, điều mà nhiều người cuồng tín từng khẳng định, rằng từ các vết thương của Padre Pio tỏa ra một hương thơm đặc biệt, là điều hoàn toàn sai sự thật ; nếu có mùi thơm nào, thì chính Padre Pio đã tự thoa lên các vết thương ấy. Ngài đã làm như thế vì rất mong được người khác ngưỡng mộ hơn nữa.»

Thật dễ hiểu khi vị Tổng Giám mục này - vốn được lòng trong Giáo triều Rôma - đã khiến cán cân nghiêng về phía bất công. Đức Cha đã bị cách chức vào ngày 1 tháng 10 năm 1929 và đã sống mười hai năm cuối đời

trong gia đình, với lệnh cấm không được mang các biểu tượng giám mục. Đức Giáo hoàng Piô XI là một con người cứng rắn, đó là điều ít nhất có thể nói về ngài !

Năm 1925

Chúng ta đã hơi đi chệch khỏi dòng thời gian của cuộc đời Padre Pio. Chúng ta đã cố gắng khám phá linh hồn của ngài, quan sát cuộc sống của Cha, chiêm ngắm nơi ngài những kỳ công của ân sủng. Chúng ta đã dừng lại khá lâu nơi cơn bão tố nghiêm trọng đầu tiên ập đến trên người tu sĩ khiêm hạ này, người mang những dấu thương của Đấng chịu đóng đinh, trên thừa tác vụ linh mục của ngài. Và chúng ta đã thấy rằng «đụng đến Padre Pio» là điều bất khả. Thiên Chúa đã đánh thức nơi dân làng nhỏ bé của San Giovanni Rotondo những người bảo vệ nhiệt thành nhất cho ngài. Đó là dấu chỉ của lòng biết ơn mà họ dành cho ngài, chẳng phải chính Padre Pio đã trao lại Thiên Chúa cho họ sao ? Chẳng phải - chính nhờ đời sống khổ hạnh, đau khổ và bị đóng đinh của ngài, - họ đã hiểu được mẫu nhiệm Can-vê sao ? Chẳng phải chính ngài đã dạy họ rằng, trong thế gian này, không có điều gì có giá trị nếu không đi qua Thập Giá sao ?

Nếu ngài bị đóng đinh, mang trong thân thể năm dấu thương sống động của Đức Kitô chịu đóng đinh, nếu ngài phải chịu đựng những đau khổ khác gắn liền với mẫu nhiệm Can-vê này, thì Padre Pio cũng có thể bị

bệnh, và khi đó, phải chữa trị cho ngài ! Thế nên, vào ngày 5 tháng 10 năm 1925, ngài đã trải qua một cuộc phẫu thuật thoát vị bẹn.

Bác sĩ Giorgio Festa, trong tác phẩm tuyệt vời của ông *Misteri di Scienza e Luci di Fede*, kể lại rằng ông đã phải đến núi Gargano vào tháng 9 năm 1925. Ông vừa mới hồi phục sau một cơn bệnh nặng và cảm thấy cần nghỉ ngơi vài ngày bên cạnh Padre Pio. Ông đến nơi vào buổi tối ngày 27 tháng 9 và, dưới cơn mưa dai dẳng, ông phải tự mình đi bộ trên con đường đá gập ghềnh dẫn đến tu viện lúc bảy giờ.

Ông nhận thấy người ta đã phá bỏ bức tường ngăn cách hai phòng nhỏ để tạo thành một phòng chung, nơi mọi người có thể tụ họp và sưởi ấm quanh chiếc lò đất nung lớn được đặt ở đó. Như thế, trong những buổi tối mùa đông dài lạnh giá, người ta có thể tìm thấy chút ấm áp dễ chịu. Người ta vừa mới quét vôi trắng các bức tường của Phòng Cộng đoàn mới này và bác sĩ Festa đã thốt lên : «Phòng này đẹp thật, nó giống hệt như một phòng phẫu thuật !» Ông đâu ngờ mình lại nói đúng đến thế.

Trong lúc trò chuyện, Padre Pio đã nhờ người bạn của mình khám bệnh. Ngài đang đau đớn cùng cực vì một chứng thoát vị bẹn, lại thêm biến chứng viêm phúc

mạc. Cha tội nghiệp đau đến mức thường xuyên buồn nôn. Khi khám lâm sàng, bác sĩ Festa nhận thấy chức năng tim, thận và phổi vẫn tương đối bình thường. Vì vậy, ông quyết định tiến hành phẫu thuật cho Padre Pio. Ông tha thiết xin Cha mang dấu thánh cầu nguyện thật sốt sắng để cuộc phẫu thuật được thành công. Padre Pio từ chối và mỉm cười tuyên bố :

«Chẳng phải chính Chúa Giêsu đã dạy chúng ta yêu thương nhau và làm điều tốt cho nhau sao ? Và Người lại chẳng nói thêm rằng nếu làm như vậy, Người sẽ ban phúc cho hành động của chúng ta sao ? Vậy tại sao lại bắt Người phải lặp lại điều mà Người đã nói một lần rồi ? Phải chăng điều con sắp làm cho cha không phải là một việc lành và là một hành vi của tình yêu sao? Vậy thì hãy thực hiện ý định của con đi và hãy yên tâm, Chúa sẽ không quên chúc lành cho đôi tay của con đâu!»

Ngày 5 tháng 10, vào khoảng trưa, sau khi Padre Pio từ nhà thờ trở về, nơi ngài đã cử hành Giờ kinh cho các anh em đã qua đời và đã giải tội cho rất nhiều người, ngài tuyên bố : *«Thưa bác sĩ thân mến, cha đây, nay phó thác vào tay con, tuy nhiên, cha không muốn bị gây mê bằng chloroform !»* Và ngài xác quyết rằng quyết định của ngài là dứt khoát, vì các bề trên của ngài không

muốn các vết thương của ngài lại bị khám nghiệm thêm một lần nữa, điều mà bác sĩ Festa chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Ca phẫu thuật do đó đã được thực hiện mà không có bất kỳ loại gây mê nào khác ngoài một ly nhỏ rượu benédictine. Khi tiến hành cắt bỏ túi thoát vị và lấy đi các chỗ dính, Padre Pio thì thầm : *«Lạy Chúa Giêsu, xin tha thứ cho con, nếu con không đau khổ được như lòng con mong muốn.»* Ngài đã ngất đi nhiều lần.

Nhân dịp này, bác sĩ Festa đã kiểm tra lại các dấu thánh. Không có sự thay đổi nào xảy ra trong gần sáu năm qua. Tuy nhiên, ông ghi nhận điều sau đây :

«Vì tình yêu đối với sự thật và sự chính xác, tôi chỉ xin nói thêm rằng lớp vảy nhẹ phủ trên vết thương ở nửa ngực bên trái, mà tôi đã thấy trong các lần khám trước, nay đã rơi ra. Vết thương hiện ra rõ ràng, tươi mới và đỏ, có hình thánh giá, với những “tia sáng ngắn, nhưng rõ rệt, phát ra từ mép của vết thương.”»

Ánh sáng...

Ngày 3 tháng 1 năm 1929. Mẹ của Padre Pio đã qua đời !

Chúng tôi muốn một lần nữa hé mở một góc khác trong tấm màn che trái tim của Padre Pio, bởi chính khi ta học hỏi và nhìn ngắm con người thì ta sẽ tìm thấy vị thánh.

Về người mẹ của Padre Pio, rất cuộc người ta không biết được nhiều, nhưng điều người ta biết chính là tình yêu phi thường, đầy tôn kính, sâu sắc, mà từ thuở ấu thơ Padre Pio đã dành cho bà. Ngài thường gọi bà là «*Mamma, mẹ bé nhỏ*» nhưng khi nói đến bà, ngài lại dùng một từ khác, ngài gọi bà là «*Mammella*». Người ta còn nhớ đến nỗi xé lòng mà Mamma Peppa đã phải chịu khi cậu Francesco rời xa bà - lúc đó cậu mới mười lăm tuổi ! - để vào nhà tập ở Morcone. Bà đã ngất đi.

Người ta cũng biết được nỗi lo lắng của bà khi Padre Pio, lúc đó còn là một linh mục trẻ, buộc phải ở lại Pietrelcina, phải chiến đấu suốt đêm với ma quỷ. Bà không thể nào không nhận ra những dấu vết hiện rõ trên gương mặt của người con trai yêu quý, và khi bà đến để sắp xếp lại căn nhà, bà thường nhận thấy những dấu vết rõ ràng của cuộc chiến đấu !

Người ta còn lưu giữ một bài văn mà Francesco đã viết hồi còn nhỏ khi đi học, với đề tài : «Nụ hôn của mẹ». (Lavori scolastici, V/tr. 54)

«Ôi, những nụ hôn của mẹ dịu dàng và trù mên biết bao - đứa trẻ đã viết - Chúng như những mũi tên có thể xuyên thủng trái tim cứng cõi nhất của những đứa con vô ơn. Khi nhớ đến biết bao sự chăm sóc của mẹ và vô số nụ hôn mà các bà mẹ đã đặt trên khuôn mặt chúng ta khi chúng ta còn nhỏ, ai mà lại không nghĩ đến các ngài? Trong số vô vàn nụ hôn mà mẹ tôi, đầy tình thương, đã đặt trên khuôn mặt tôi, có một nụ hôn đặc biệt hơn tất cả, đã làm tôi xúc động đến tận đáy lòng. Chỉ cần nghĩ đến nó thôi, tôi không thể nào không thốt lên : “Ôi mẹ ơi, mẹ đã yêu con biết chừng nào !”»

Trở thành tu sĩ... linh mục... được đồng hành đồng dạng với Đức Kitô chịu đóng đinh, tình yêu của Padre Pio dành cho mẹ ngài không hề suy giảm, trái lại còn lớn hơn nữa, bởi vì tình yêu Thiên Chúa thanh luyện các tình yêu khác, làm cho chúng lớn lên, cao quý hơn.

Một ngày tháng Tư năm 1919, cha mẹ của Padre Pio đến San Giovanni Rotondo cùng với vợ của Michel, anh trai của Padre Pio. Họ nghe tin rằng Padre Pio đã có «những vết thương», nhưng vì không biết Dấu thánh là gì, họ chỉ đơn giản nghĩ rằng ngài bị bệnh nặng, nên

đã đến thăm ngài. Họ mang theo những món ăn quê nhà, bánh quy có nhân mứt nho. *«Com'è buona la roba casareccia ! Thật là ngon, đồ nhà làm !»* Padre Pio nói.

Họ ở lại vài ngày tại San Giovanni, mỗi ngày tham dự Thánh lễ của người con trai mình, giờ đây đang trở nên nổi tiếng ! Michel, thì vẫn còn đang tha hương bên nước Mỹ xa xôi. Người mẹ không hiểu tại sao Padre Pio lại để mọi người hôn tay mình, còn khi bà đến gần thì ngài lại giấu tay ra sau lưng ! *«Tôi đã ở đây hai mươi ngày rồi, bà nói, mà vẫn chưa nói được với nó một lời nào ! Madonna mia ! sao Padre Pio lại cư xử như vậy ? Đến cả bàn tay, nó cũng không cho tôi hôn !»*

Khi người ta kể lại lời phàn nàn này cho Padre Pio, ngài trả lời : *«Từ bao giờ lại có chuyện một người mẹ phải hôn tay con mình ?»*

Ngày 5 tháng 12 năm 1918, Mary Pyle, ân nhân của các thầy dòng Capucin, đã đưa Mamma Peppa từ Pietrelcina tới. Bà cho bà cụ ở trong chính ngôi nhà của mình, gần tu viện. Bà cụ đến để đón lễ Giáng Sinh bên người con trai mình. Thời tiết giá buốt, như thường lệ ở San Giovanni Rotondo vào tháng Mười Hai, gió, tuyết và băng giá. Và người phụ nữ quê mùa tốt bụng ấy không bao giờ chịu mặc chiếc áo khoác len ấm áp mà vài người bạn đã tặng, bà cảm thấy nó quá sang trọng

đôi với bà ! Bà cứ khăng khăng mặc chiếc áo quá mỏng của mình. Bà đã tham dự Thánh lễ Đêm Giáng Sinh do Padre Pio cử hành với lòng đạo đức cảm động. Ngài yêu mến lễ Giáng Sinh biết bao ! Tình yêu đó, chính bà, người mẹ, đã gieo vào tâm hồn các con mình, đặc biệt là người con giờ đây đã mang những dấu thánh của Đấng bị đóng đinh !

Ngày lễ Giáng Sinh, bà trở lại tu viện và bị viêm phổi, chỉ trong vài ngày đã lâm vào tình trạng nguy kịch. Trong lần viếng thăm cuối cùng tại tu viện, bà đã để lại như một lời trăng trối cho Cha Giám tỉnh, Cha Raffaele da Sant'Elia a Pianisi : «Cha Giám tỉnh - bà nói - hãy thương con tôi, Padre Pio nhé !» - «Zia Peppa - ngài trả lời - đừng lo lắng gì cả, còn bây giờ, xin bà giữ gìn sức khỏe, vì trời đang rất lạnh !» (Hồi ức của Cha Raffaele)

Padre Pio mỗi sáng đều mang Mình Thánh Chúa đến cho mẹ ngài, người lúc này đang hấp hối. Chính ngài đã ban Bí tích Xức dầu Bệnh nhân cho bà. Ngài ở bên giường mẹ rất lâu, đút cho bà ăn và uống bằng chính đôi tay mình, đôi tay được che bằng găng, từ đó đôi khi nhò ra vài giọt máu. Thật là cảm động biết bao cho những ai đã chứng kiến cảnh ấy, trước hết là chính Mary Pyle. Mamma Peppa qua đời vào ngày 3 tháng Giêng năm

1929, lúc 6 giờ 15 sáng.

Nỗi đau của Padre Pio thật lớn lao, khủng khiếp, khiến những người đã thấy ngài chịu đựng đau khổ suốt bao năm qua cũng phải ngạc nhiên, vì họ không hiểu được tại sao ngài lại có thể suốt cả ngày kêu lên trong điệu dâng : *«Mamma, Mamma mia ! Mamma mia bella! Mammella mia !»*

«Nhưng, thưa Cha, chính Cha đã dạy chúng con rằng đau khổ chỉ là một biểu hiện của tình yêu mà ta phải dâng lên Thiên Chúa. Tại sao Cha lại khóc như vậy ?» một vài người con thiêng liêng đã nói với ngài để an ủi.

Padre Pio đột nhiên trở nên nghiêm nghị, trả lời : *«Nhưng đó là những giọt nước mắt của tình yêu, không gì khác ngoài tình yêu !»*

Hôm sau, thi hài của Mamma Peppa, được mặc tu phục Dòng Ba, được đưa đến nhà thờ tu viện. Một đám đông lớn đã cùng tham dự cuộc rước long trọng đưa bà đến nghĩa trang San Giovanni Rotondo, nơi bà đang yên nghỉ trong mộ phần của cộng đoàn các thầy dòng Capucin, chờ ngày phục sinh sau hết.

Vài ngày sau đó, vào ngày 17 tháng Giêng, Padre Pio đã viết cho anh trai mình là Michel : *«Em nhân cơ hội*

mà Vú đỡ đầu Ventrella mang lại để gửi thư này cho anh và bảo đảm với anh rằng - nhờ ơn Chúa - em cảm thấy khá hơn một chút...»

(Ở đây là nói đến Vittorina Ventrella, con thiêng liêng của Padre Pio, nhưng cũng là mẹ đỡ đầu trong bí tích rửa tội của Pia, con gái của Michele Forgione, tức cháu gọi Padre Pio bằng cậu).

*«... Quả thật - ngài tiếp tục - là ngày tháng trôi qua, thay vì lấp đầy khoảng trống lớn do sự ra đi của người Mẹ thân yêu của chúng ta gây ra trong tôi, tôi lại càng cảm thấy khoảng trống đó sâu sắc hơn, nhưng đó là một khoảng trống xé lòng, vâng, nhưng không làm tôi mất thăng bằng. Và vì tất cả những điều đó, xin dâng lời tạ ơn vô tận lên Lòng Nhân Hậu của Thiên Chúa !»
(IV/tr. 816)*

Trái tim của Padre Pio thật tuyệt vời biết bao ! Tình yêu của ngài dành cho mẹ mình lớn lao biết bao !

Mamma Peppa, người mẹ thánh thiện của một người con thánh thiện !

Cuộc thử thách lớn lao

«Khi anh em gặp phải muôn vàn thử thách, hãy coi đó là một niềm vui lớn. Vì thử thách làm cho đức tin của anh em được tinh luyện, và sự kiên trì do đó mà phát sinh, sự kiên trì ấy sẽ dẫn anh em đến một đời sống hoàn hảo ; như thế, anh em sẽ thật sự hoàn thiện, không thiếu điều gì.»

(Thư của thánh Giacôbê 1, 2-4)

Cuộc thử thách giáng xuống Padre Pio là một thử thách kép. Phần đầu thuộc về ngoại cảnh, liên quan đến sự cách ly nghiêm ngặt mà người chịu đóng đinh trên núi Gargano phải chịu. Giai đoạn này kéo dài từ ngày 9 tháng Sáu năm 1931 đến ngày 16 tháng Bảy năm 1933. Chúng ta sẽ quay lại phần này.

Phần thứ hai của thử thách thuộc về nội tâm, diễn ra trong linh hồn ngài. Nó phát triển theo từng giai đoạn kế tiếp nhau, có thể nói như vậy, và đôi khi đạt đến mức độ dữ dội khiến người ta phải kinh hãi. Ban đầu, Cha Padre Pio không thấy rõ trong linh hồn mình, mặc dù ngài lại có nhiều ánh sáng thiêng liêng dành cho người khác. Những lá thư mà chúng tôi đã đọc qua khiến chúng tôi cũng cùng sống với ngài nỗi tử đạo này, trong sự đồng cảm với Padre Pio.

Ngài cảm thấy một nỗi sợ hãi to lớn, không thể kiểm soát được : đó là sợ làm mất lòng Chúa qua bất cứ hành vi nào của mình. Những lá thư cũng cho thấy sự lo âu ấy, và chúng ta biết rõ những xé lòng ấy là có thật, rằng ngài đã thực sự sống qua chúng !

Ở giai đoạn thứ hai, Padre Pio bắt đầu sợ rằng mình sẽ không được cứu rỗi.

Điều gì sẽ xảy ra với ngài sau khi chết ? Nhiều lần, ý nghĩ về sự hư mất đời đời đã giày vò tâm trí ngài.

Ở giai đoạn thứ ba, ngài bắt đầu sợ cái chết chính nó. Ngày 28 tháng Chín năm 1933, Cha Agostino ghi vào Nhật ký : «Tôi chỉ có thể trò chuyện với Padre Pio chừng một giờ đồng hồ. Cuộc thử thách vẫn còn hằn sâu trong linh hồn ngài. Nó không dẫn ngài đến tuyệt vọng, điều đó là chắc chắn, nhưng luôn giữ ngài trong tình trạng không biết liệu mình đang làm điều đúng hay sai, đang làm vui lòng hay phật lòng Thiên Chúa : *“Dĩ nhiên, con có ý muốn làm vui lòng Chúa - ngài nói với tôi - nhưng sự không chắc chắn thì còn tệ hơn cả cái chết, bởi vì sự không chắc chắn về việc con đang ở trong ân sủng của Thiên Chúa khiến con sợ hãi !”*» (Nhật ký tr. 94)

Người ta hiểu được, trong thử thách đau đớn này, trong sự bất định xé nát linh hồn tinh tể của ngài, tại sao ngài lại xin Cha Agostino, vào ngày 30 tháng Mười Một năm 1933 : «*Nhưng hãy cầu nguyện tất cả để Chúa thực sự hoán cải con !*» Và trong thử «luyện ngục của linh hồn» đích thực này, ngài đã khóc ! (x. Nhật ký tr. 95)

Thử thách này sẽ giầy vò linh hồn Padre Pio cho đến hơi thở cuối cùng của ngài. Ngày 24 tháng Mười năm 1935, Cha Agostino viết trong Nhật ký : «Thử thách thường lệ, mà có lẽ sẽ kéo dài đến chết, bót xé lòng hơn. Dĩ nhiên, nó không làm ngài gục ngã, nhưng nó khiến ngài sống trong một sự bất định huyền nhiệm, khiến linh hồn ngài không biết phải cư xử thế nào.» (Nhật ký tr. 100)

Ngày 24 tháng Tư năm 1959, chính Cha Agostino viết : «Chúa luôn giữ Cha trong cảm nghiệm của một sự khiêm nhường đích thực.»

«Tôi đã có thể trò chuyện với Padre Pio hơn một giờ đồng hồ - ngài còn viết ngày 16 tháng Tư năm 1935, thử thách của linh hồn ngài vẫn như cũ. Từ nhiều năm nay, các an ủi từ trời đã biến mất, ngài sống bằng đức tin thuần khiết, được nâng đỡ bởi đức cậy, ngài cảm thấy ngọn lửa bác ái đối với Thiên Chúa và các linh

hồn. Nhưng thử thách khủng khiếp vẫn không ngừng, và nó phục vụ cho sự khiêm nhường của ngài.»

Thật là một chứng từ đẹp đẽ mà vị linh hướng đã dành cho người con thiêng liêng của mình !

«Cha đã bắt đầu viết nhật ký, như tôi đã khuyên ngài biết bao lần để nhờ đó mà biết được điều gì đó về nội tâm của ngài. Tôi đã đọc và tôi đã chấp thuận... Cha Agostino còn viết như vậy. Cha Bề trên Giám tỉnh, Cha Bernardo da Alpicella, một lần đã khuyên Cha nên viết vài bài suy niệm về các lễ lớn trong năm cho các học sinh của chúng ta. Padre Pio nói với tôi rằng ngài đã viết vài bài, nhưng vì không hài lòng, ngài đã hủy chúng đi. Ngài còn nói rằng, vì đã nhiều năm không còn thói quen viết lách, nên việc diễn đạt tư tưởng ra giấy rất khó khăn, nhất là sau cái chết của mẹ ngài. Ngài đã bị xúc động rất mạnh, mặc dù ngài đã đón nhận với lòng phó thác.»

Padre Pio vì thế đã bắt đầu một quyển Nhật ký. Nó mở đầu bằng một «chương trình sống» - rất đáng chú ý đối với chúng ta - và chắc chắn ngài đã theo đuổi nó cho đến chết : *«Nhân danh Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta! Amen !»*

Các việc đạo đức đặc biệt hằng ngày : không dưới bốn giờ cầu nguyện suy niệm - và các giờ này thường xoay quanh cuộc đời của Chúa chúng ta : Giáng Sinh, Khổ Nạn và Cái Chết.

Tuần cửu nhật : kính Đức Mẹ Pompei, thánh Giuse, tổng lãnh thiên thần Micae, thánh Antôn, Cha thánh Phanxicô, Thánh Tâm Chúa Giêsu, thánh Rita, thánh nữ Têrêsa thành Giêsu. Mỗi ngày, không dưới năm chuỗi Mân Côi trọn vẹn.»

Ngài mở quyển Nhật ký vào ngày 21 tháng Bảy năm 1929.

«Sau mười lăm ngày chịu đựng đau khổ nặng nề, sáng nay, sau thánh lễ, trong lúc tạ ơn, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi nghe Chúa Giêsu nói với tôi trong lòng : “Hãy bình tĩnh, đừng xao động, Thầy ở với con !” Những lời ngắn gọn này, được nói bằng một giọng thật dịu dàng, thật thấm thía, thật uy quyền, đã tạo ra hiệu quả gì, tôi không thể diễn tả được. Chỉ biết rằng, tôi cảm thấy được sống lại, sau khi sự sống tưởng chừng đã bị tiêu hủy hoàn toàn nơi tôi bởi cuộc tử đạo kéo dài suốt mười lăm ngày qua.

Mọi sự đối với tôi dường như đã bị hủy hoại, mọi sự trong tôi bị nghiền nát, tất cả làm tôi buồn nôn, mọi

sự đẩy tôi đến tuyệt vọng. Mọi thứ đều chống đối, trù dục vọng. Một lòng thương xót rất lớn dành cho các linh hồn, đến mức mỗi đau khổ nhẹ nhất nơi họ cũng trở thành một cuộc tử đạo đối với tôi. Tôi đã muốn giúp họ, nhưng tôi hoàn toàn cảm thấy mình bất lực. Và tất cả điều đó gây cho tôi những nỗi đau chết người. Tôi hướng về Chúa Giêsu, nhưng ai đáp lời tôi ? ... sự trống rỗng, sự trống rỗng hoàn toàn !

Tận đáy linh hồn tôi, tôi nghe một tiếng vọng dường như nói với tôi : con bị mất linh hồn mãi mãi rồi, hãy nghĩ đến việc bị hủy diệt hoàn toàn bởi hỏa ngục này, nơi mà con sẽ không bao giờ thoát ra được nữa. Hãy nguyên rửa mọi sự, vì mọi sự đều chống lại con và sẽ luôn chống lại con !

Lạy Chúa con, con nhìn thấy Chúa như một vị Thẩm phán, vậy mà, con vẫn nhìn Chúa với một cái nhìn đầy tin tưởng lớn lao, mặc dù con cảm thấy mình không thể hy vọng gì về lòng thương xót. Và trong khi con nhìn Chúa với ánh mắt đó, thì điều đã xảy ra sáng nay đã diễn ra. Deo gratias !

Nhưng niềm an ủi đó kéo dài bao lâu ? Nửa ngày, không hơn ! Rồi đột nhiên, tôi lại thấy mình bị quăng trở lại trong chảo luyện trước kia. Khi nào điều này mới chấm dứt ? Liệu nó có qua đi hay tôi sẽ mãi mãi

là nạn nhân của cơn thịnh nộ của vị Thẩm phán công minh, tức Thiên Chúa ?

Nhưng trong tất cả những gì đang xảy đến với tôi, tôi cảm nhận rất rõ trong lòng niềm hy vọng không được tuyệt vọng. Liệu niềm hy vọng này có phải là vô ích không ? Dù thế nào đi nữa, ôi Chúa Giêsu, con phải thừa cùng Người như Gióp : «Con sẽ hy vọng nơi Ngài, ngay cả khi con thấy mình trong cơn tuyệt vọng !» (x. Gióp 13,15)

15 tháng Tám 1929

Tình trạng ấy, ngày càng trầm trọng hơn, đã kéo dài cho đến sáng nay, ngày Lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời.

Tôi đã ở bên bàn thờ để cử hành Thánh Lễ khi chuyển mà tôi sẽ kể đã xảy ra. Trước hết, tôi xin nói rõ rằng sáng nay, tôi đã bước lên bàn thờ thánh, tôi không biết bằng cách nào. Những cơn đau thể xác ganh đua với những nỗi đau nội tâm, như muốn tra tấn toàn thể con người khốn khổ của tôi. Tôi cảm nhận những nỗi âu lo chết người ấy dữ dội đến mức không thể diễn tả. Tôi chỉ xin nói rằng, càng tiến đến lúc Truyền phép, thì nỗi buồn tẻ ấy càng dâng cao và càng gay gắt hơn. Tôi cảm thấy mình sắp chết. Một nỗi buồn chết người tràn ngập toàn thân và tôi tin rằng mọi sự đã chấm dứt với tôi, cả

cuộc sống tạm bợ lẫn sự sống đời đời.

Ý nghĩ chính khiến tôi buồn nhất là không bao giờ có thể bày tỏ được lòng biết ơn và tình yêu của tôi đối với Lòng Nhân Hậu Thiên Chúa. Không phải hỏa ngục làm tôi sợ hãi nhất, mà là sự nhận biết rõ ràng rằng ở dưới kia, không còn tình yêu nào nữa. Và chính điều đó khiến tôi cùng lúc cảm nhận, trong một khoảnh khắc cũng như trong mọi khoảnh khắc, vô vàn cái chết đồng thời.

Tôi đã chạm tới đỉnh điểm. Tôi đã chạm tới đỉnh sinh tử, và ở nơi tôi tưởng là cái chết, tôi lại tìm thấy sự an ủi và sự sống. Vào lúc tôi Truyền phép Mình Thánh, một ánh sáng bỗng lan tỏa khắp linh hồn tôi và tôi thấy rõ Mẹ Thiên Đình cùng với Chúa Hải Đồng trong tay. Cả hai đều nói với tôi : «Hãy bình tĩnh ! Chúng Ta ở cùng con, con thuộc về Chúng Ta và Chúng Ta thuộc về con !»

Điều đó vừa xảy ra xong, tôi không còn thấy gì nữa, chỉ còn lại sự bình an, sự thanh thản... Tất cả những đau khổ biến mất ngay lập tức. Suốt cả ngày hôm đó, tôi cảm thấy mình được chìm đắm trong một đại dương ngọt ngào và một tình yêu không thể diễn tả dành cho Thiên Chúa và cho các linh hồn. Tôi đã nhận được nhiều ánh sáng nội tâm về một vài người. Tôi đã thấy

vị V. của Người (Vị Đại diện) dưới thế đang phải uống chén đắng vì sự gian ác của loài người. Nhiều lần, tôi được mời gọi cầu nguyện và mời gọi người khác cầu nguyện cho ngài và cho sự hoán cải của những linh hồn gian ác ấy.

Khi mặt trời lặn vào ngày hôm đó, tôi trở lại với trạng thái bình thường cùng với sự xao động nhẹ nhàng của một cơn bão dường như sắp đến nhưng người ta còn cảm thấy nó ở đâu đó xa xa. Điều gì sẽ xảy ra ? Chỉ có Chúa biết. Nếu đo sức mạnh của tôi bằng Đấng đang nâng đỡ tôi, thì tôi nghĩ rằng mình đã sẵn sàng chịu mọi đau khổ vì Chúa Giêsu. Laus Deo ! (Ngợi khen Thiên Chúa !)

Vì dù giữa bão tố và tăm tối, Padre Pio vẫn biết rất rõ rằng Thiên Chúa luôn ở đó, luôn canh giữ, luôn soi sáng và luôn yêu thương.

Sự cô lập

Những năm từ 1919 đến 1933 là thời kỳ vô cùng khó khăn và đau đớn đối với Padre Pio. Những cuộc khám y khoa, các can thiệp lập đi lập lại của Thánh Bộ, những cuộc bách hại và tấn công, vu khống và những lời đe dọa chuyển nơi. Con mưa đòn ấy đã giáng xuống người Cha tội nghiệp, người chẳng nói một lời nào. Ngài im lặng như Chúa Giêsu trước các kẻ tố cáo và những kẻ nhạo báng Ngài. Đỉnh điểm của tất cả sẽ là sự cô lập khủng khiếp kéo dài suốt hai năm dài đằng đẳng, từ ngày 11 tháng 6 năm 1931 đến ngày 15 tháng 7 năm 1933.

Tối ngày 9 tháng 6 năm 1931, một bức thư được gửi tới tu viện qua đường bưu điện, trong đó người ta đề nghị rằng Padre Pio tuyệt đối phải ngoan ngoãn chấp nhận một biện pháp nghiêm trọng và rằng ngài phải cố gắng, trong phạm vi quyền hạn của mình, thuyết phục những người khác cần thiết phải làm như vậy. Nhưng Padre Pio thì vẫn luôn vâng lời, nên chẳng cần phải nhắc nhở thêm nữa.

Biện pháp nghiêm trọng đó, quy định mới ấy, nói rằng tất cả các năng quyền thi hành tác vụ đều bị rút khỏi Padre Pio, ngoại trừ việc cử hành Thánh Lễ và

rằng ngài chỉ được cử hành Thánh Lễ một cách riêng tư trong nhà nguyện nhỏ bên trong tu viện, và không bao giờ được cử hành công khai, không có sự hiện diện của bất kỳ ai.

Khi Bề trên báo cho Padre Pio biết tin khủng khiếp đó, ngài ngược mắt lên trời và chỉ thì thầm : *«Xin cho Thánh Ý Chúa được thể hiện !»* Rồi, ngài lấy tay che mắt, cúi đầu và không nói gì thêm nữa.

«Tôi đã cố gắng an ủi ngài, Cha Raffaele da Sant'Elia a Pianisi, vị bề trên của tu viện, đã viết như vậy, nhưng sự an ủi duy nhất ngài tìm được chính là nơi Chúa Giêsu bị treo trên thánh giá, bởi vì không lâu sau đó, ngài quay trở lại nhà nguyện và ở đó cho đến quá nửa đêm.»

Sau đó, trong suốt hai năm thử thách khắc nghiệt, Padre Pio không hề thốt ra một lời than trách nhẹ nhàng nào, nhưng như thường lệ, ngài luôn tỏ ra ngoan ngoãn, khiêm nhường, vâng phục, nhẫn nại với tất cả mọi người.

Những ai tìm cách an ủi ngài theo cách này hay cách khác, chưa bao giờ nghe thấy ngài than phiền hay có một dấu hiệu nhỏ nhất chống lại thẩm quyền. Với ngài, đó chính là Thánh Ý Thiên Chúa. (x. Padre Pio, P. Alessandro da Ripabottoni, tr. 322)

Ngày 11 tháng 6, Padre Pio đã cử hành Thánh Lễ trong nhà nguyện nhỏ bên trong tu viện, chỉ với sự hiện diện của một người giúp lễ. Ngài ở lại trước bàn thờ hơn ba tiếng đồng hồ !

Nỗi đau khổ lớn nhất của ngài, đó là bị cấm cứu các linh hồn khỏi tội lỗi và hòa giải họ với Thiên Chúa, bị cấm hướng dẫn các linh hồn, ngay cả qua thư từ.

Tin tức ấy lan ra như lửa cháy rừng, không chỉ trong làng San Giovanni Rotondo, mà còn khắp nước Ý và thậm chí cả ở nước ngoài. Rất nhiều lá thư phản đối đã được gửi tới các nhà chức trách tôn giáo. Về phần cư dân trong làng, phải có sự hiện diện của cảnh sát quân sự mới ngăn họ khỏi một hành động quá khích.

Thế là người ta thay đổi chiến thuật và giữ thái độ bình tĩnh hơn... vì người ta nghĩ rằng nhờ cách đó sẽ dễ dàng hơn trong việc thu hồi lại biện pháp vô nhân đạo này.

Padre Pio đã phản ứng thế nào ?

«Ngày 1 tháng 7, Cha Agostino viết trong Nhật ký của mình (Diario tr. 78) tôi đã có mặt tại San Giovanni để trò chuyện trong một giờ với Piuccio của chúng ta. Từ ngày 12 tháng 6, lệnh của Thánh Bộ đã đến, tước bỏ

khỏi Cha mọi quyền hành tác vụ, ngoại trừ quyền được cử hành Thánh Lễ một cách riêng tư tại nhà nguyện trong nội vi. Tôi thấy Padre Pio rất buồn bã. Vừa khi chúng tôi vào phòng ngài, ngài đã bật khóc. Tôi xúc động, nhưng tôi cố kìm nén cảm xúc của mình và để ngài khóc vài phút. Sau đó, chúng tôi nói chuyện. Người Cha thân yêu nói với tôi rằng ngài cảm thấy thử thách này rất sâu sắc và hoàn toàn bất ngờ. Tôi đã an ủi ngài trong khả năng của mình, tôi nói rằng ngài cần phải vâng phục một cách hết sức chính xác.

Tôi nhớ lại - Cha Agostino tiếp tục - rằng nhiều năm trước, ngài từng nói hầu hết những người cha linh hướng của ngài và những người yêu mến ngài sẽ rời bỏ ngài, dù không phải vì lỗi của họ. «Và tôi nói với ngài - thời khắc ấy đã đến rồi... và ngài phải chấp nhận thử thách, mọi người sẽ tiếp tục yêu quý ngài, thậm chí tình yêu họ dành cho ngài sẽ lớn hơn nữa.» - «*Nhưng con không nghĩ rằng điều đó lại được thể hiện như thế này !*» ngài đáp lại. «Chính xác là như vậy - tôi nói tiếp - Chúa Giêsu muốn như thế, và Fiat ! Ngài phải tiếp tục ở lại trên thánh giá, con người sẽ tiếp tục đóng đinh... và tất cả sẽ hướng đến Vinh Quang Thiên Chúa và ích lợi cho các linh hồn.» - «*Nhưng chính vì các linh hồn mà con cảm thấy nỗi đau của thử thách này !*» ngài nói với tôi. «Con sẽ tiếp tục cầu nguyện và chịu đựng vì các linh

hồn, và Chúa Giêsu có thể cứu được nhiều người, ngay cả khi không cần đến tác vụ của con, chỉ cần con chấp nhận những đau khổ ấy.» Và như thế, Padre Pio đã lấy lại được sức mạnh.

Tội nghiệp Padre Pio !... Cần phải đọc toàn bộ *Nhật ký* của Cha Agostino để thấy ngài đã sống qua thử thách ghê gớm này như thế nào. Nhưng ngài đã không ở lâu trong cú sốc đó. Để nạn nhân trở nên đẹp lòng Thiên Chúa, thì cần phải có sự chấp nhận từ phía họ. Hơn nữa, ngài đã nhận ra rằng nỗi buồn chẳng mang lại điều gì ngoài việc khép kín vào chính mình.

«Ngày 24 tháng 7 năm 1931, Cha Agostino lại viết, tôi cùng với Cha Giám Tỉnh (Cha Bernardo da Alpicella) trở lại San Giovanni. Tôi đã có thể nói chuyện với Piuccio thân yêu gần một tiếng đồng hồ. Tôi thấy ngài khá hơn nhiều, nhờ ơn Chúa. “Bây giờ, con sống những ngày của mình như thế nào ?” tôi hỏi ngài. Ngài trả lời: “*Con cầu nguyện, học như con có thể và... con làm phiền các anh em của con !*” - “Sao vậy ?” - “*Con đùa giỡn như trước và còn hơn trước nữa !*” Ngài nói rõ với tôi : “*Ngày đầu tiên của thử thách khủng khiếp, con cảm thấy rất tệ nhưng sau đó Chúa đã nâng đỡ con và như vậy con đã thích nghi với khí hậu mới. Tạ ơn Chúa Giêsu ! Nhưng xin các cha đến thăm con thường xuyên*

hơn. Con cần một lời nói thân thiện, huynh đệ, phụ tử.”
Khi được hỏi về thử thách đã từ lâu đè nặng trên tâm trí ngài, ngài trả lời : *“Tạ ơn Chúa, nó đã được dịu bớt phần nào, con chịu đựng dễ dàng hơn.”»*

Ngài dành phần lớn thời gian trong nhà nguyện, chìm đắm trong suy niệm thánh - Cha Agostino còn viết trong chuyến viếng thăm từ ngày 8 đến 15 tháng 8 năm 1931. Cha khuyên Padre Pio viết một cuốn Nhật ký và tiếp tục các bài *Suy niệm* mà Cha Giám Tỉnh đã đề nghị... Ngài chịu đựng sự “*giam hãm*” như ngài gọi bằng sức mạnh và niềm tin, ngài ngày càng nhận ra rõ hơn Thánh Ý Thiên Chúa - cha viết ngày 24 tháng 9 - và nhân dịp đó, tôi đã cảm nhận thấy mùi hương trong phòng của Padre Pio. Ai biết tôi đã bao nhiêu lần bước vào căn phòng của ngài. Tôi đã nói chuyện với ngài, chạm vào những tấm khăn dính máu của ngài. Nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy mùi hương ấy. Đó là một mùi thơm mà tôi không biết diễn tả thế nào, nhưng dịu dàng, dễ chịu, tinh tế.»

«Chúa vẫn luôn giữ ngài trong thử thách ấy, không ngừng tái diễn. Ngài đã nói với tôi về chén đắng của mình - Cha Agostino viết ngày 15 tháng 11 năm 1931 - chén đắng cạn đi rồi lại đầy trở lại, và vì thế càng trở nên đắng cay hơn. Những thị kiến từng nâng đỡ ngài -

cha còn viết - đã biến mất.»

Tuy nhiên, không hoàn toàn như vậy, vì ngày 2 tháng 1 năm 1932, Cha Agostino lại trở về San Giovanni Rotondo. Ngày hôm đó có một buổi lễ tôn giáo nhân dịp giỗ của Mamma Peppa, mẹ của Padre Pio. Ngài rất xúc động, điều đó có thể hiểu được, vì mẹ ngài là tất cả đối với ngài, và vết thương của sự chia ly vẫn còn xa mới lành được, liệu nó có bao giờ lành không ? Sau khi nghe giải tội cho Padre Pio, Cha Agostino đã hỏi ngài về tình trạng linh hồn, hỏi ngài rằng Chúa Giêsu còn hiện diện và hiện ra với ngài không. «Ngài trả lời tôi - Cha Agostino hiền lành viết - rằng Chúa Giêsu thường hiện diện, nói với linh hồn ngài, ban cho ngài những thị kiến thiêng liêng, những lúc khác thì im lặng, đôi khi lại “*incrognato*” (giận dữ), và Cha Agostino nhấn mạnh rằng đó chính là từ mà Padre Pio đã dùng. Đức Mẹ nhỏ bé trên trời, thiên thần bản mệnh, cũng làm y như vậy !»

Ngày 1 và 2 tháng 6 năm 1932, khi trở lại San Giovanni, Cha linh hướng viết : «Về thể chất, tôi thấy ngài khá ổn. Về tinh thần, ngài vẫn luôn bị đánh dấu bởi thử thách quen thuộc, như một cái gai cắm sâu trong linh hồn. Trời im lặng, và ngài sống bằng đức tin và hy vọng. Ngài thường bị dẫn dắt bởi ý nghĩ này : “*Liệu con có được cứu rồi không ?*” Tôi đã có thể tham dự Thánh

Lễ của ngài trong nhà nguyện nhỏ bên trong. Người giúp lễ sẽ khóa cửa sau lưng để không ai có thể vào. Như thế Padre Pio tuân thủ nghiêm ngặt mệnh lệnh của Thánh Bộ. Sáng hôm đó, Thánh Lễ kéo dài một giờ ba mươi lăm phút. “Memento” cho người sống, hai mươi lăm phút, cho người đã khuất, mười lăm phút. Sau khi rước Mình Thánh, phần ấy kéo dài gần hai mươi phút. Người ta nói với tôi rằng Thánh Lễ của ngài luôn có thời lượng như vậy, ít nhiều. Trong Thánh Lễ, ngài đã khóc và trông hoàn toàn biến đổi.»

«Ngài trông giống như Chúa Giêsu chịu đóng đinh!» Cha Alberto d’Apolito còn nói vậy trong tác phẩm Testimonianze 2. Thật vậy, một ngày kia, Padre Pio đã thổ lộ với Cleonice Morcaldi : *«Trong khi cử hành Thánh Lễ, con bị treo trên Thánh Giá với Chúa Giêsu và con chịu đựng mọi đau khổ mà Chúa Giêsu đã chịu trên đồi Can-vê, trong chừng mực mà bản tính con người có thể chịu đựng được.»*

«Khi ngài ở Thư viện - Cha Alberto d’Apolito lại viết - ngài rất thích khi có các anh em dòng đến thăm và thích trò chuyện. Người ta nói về những chủ đề tôn giáo, luân lý, mang tính giáo huấn.

Đối với chúng tôi là tu sĩ - ngài tiếp tục - đó là thời khắc thuận lợi nhất để có một cuộc trò chuyện thân mật

với ngài và để thể hiện tình cảm con thảo của chúng tôi giữa cơn bão tố dữ dội đang hoành hành chống lại ngài. Padre Pio, rất nhạy cảm với những quan tâm và biểu hiện yêu thương của chúng tôi, đã bày tỏ lòng biết ơn theo nhiều cách khác nhau. Khi trên bàn có những gói nhỏ bánh quy, kẹo, sôcôla do các con thiêng liêng gửi tặng qua Cha bề trên địa phương, ngài phân phát tất cả cho các anh em, và nếu không thể làm hài lòng tất cả, thì ngài làm điều đó với rất nhiều tế nhị.

Khi tôi xin ngài một lời nhắn nhỏ ở mặt sau một ảnh thánh, ngài không từ chối. Nếu lúc đó không thể, ngài nói với tôi : *«Hiện giờ cha không thể ! Cha không có thời gian ! Cha không biết... Con quay lại lúc khác nhé!»*

Ngài không bao giờ quên điều gì ngài đã hứa. Hơn nữa, chính ngài còn nhắc lại điều đó ! Một lần, tôi xin ngài một tấm ảnh với một lời nhắn phía sau, ngài trả lời rằng ngài không có tấm nào cả. Tôi không nài nỉ và cũng chẳng còn nhớ đến nữa.

Vài tháng sau, tôi quay lại San Giovanni Rotondo. Khi Padre Pio thấy tôi, ngài nói : *«Con không quay lại lấy tấm ảnh mà con đã xin cha. Vào phòng cha đi, nó đã sẵn sàng từ lâu rồi.»*

Một ngày nọ, tôi đã cả gan xin ngài một đôi găng tay. Ngài hỏi tôi muốn dùng để làm gì. Tôi trả lời là để dùng vào những ngày lạnh. Ngài liền mở tủ, lấy đại một nắm găng tay và đưa cho tôi. Khi nhìn vào, tôi đếm được năm chiếc và nói : «Cha linh hướng ơi, chúng là số lẻ. Con có thể làm gì với chúng đây ? Chúng thậm chí không phải là từng đôi, mỗi chiếc lại khác nhau !»

«Nếu con muốn, thì lấy đi - Padre Pio nói - nếu không thì cứ để lại !» Tôi đã không muốn để lại, vì tôi biết rằng mình sẽ không bao giờ có lại được chúng. «Cha ơi - tôi nói thêm - mấy chiếc găng tay này có vẻ còn mới. Sao cha không cho con những chiếc đã cũ? Hãy đưa cho con những chiếc cha đang đeo và cha dùng những chiếc mới này !»

- *«Những cái đó thì không, cha không thể đưa cho con - Padre Pio nói - những cái cha đưa cho con, cha đã dùng rồi và chúng đã được giặt sạch.»*

Tôi không muốn nài ép, vì tôi biết ngài đã nhận được những lệnh rất nghiêm khắc từ các bề trên cấp cao là không được cho găng tay, vớ, hay những mảnh vải thấm máu để tránh sự cuồng tín và mê tín của các tín hữu.

Padre Pio rất vâng lời trong mọi sự, ngay cả những việc nhỏ nhất. Khi còn trẻ, chừng nào còn có thể tự làm

được, ngài chưa bao giờ yêu cầu ai giúp đỡ cho các việc cá nhân. Ngài tự mình làm tất cả. Ngài tự thu nhặt các mảnh vải thấm máu, các băng quấn và bông gòn mà ngài đã dùng để khử trùng các vết thương, và theo lệnh đã nhận, ngài đích thân mang chúng đi đốt.

Một người say mê đọc sách

Trong những năm bị cách ly, Padre Pio đã đặt ra cho mình một vấn đề hoàn toàn mới : làm sao ngài sẽ sử dụng thời gian rảnh rỗi bị ép buộc này ? Bây giờ, ngài có thể cử hành Thánh Lễ theo nhịp độ của riêng mình, không ai còn chê trách rằng Thánh Lễ của ngài kéo dài quá lâu nữa !

Nhưng, như mọi tù nhân, ngài đọc sách, học hỏi, viết lách, dành hàng giờ trong Thư viện của tu viện.

Một ngày nọ, vào năm 1957, khi trò chuyện với một vị Khâm sứ của Bộ Ngoại giao Tòa Thánh, Đức Cha Tondini, về những cuốn sách ngài từng đọc từ lâu, Padre Pio tuyên bố :

«Các sử gia thì thiên vị, và ngay cả khi không cố ý, họ vẫn mô tả mọi điều liên quan đến Tổ quốc mình một cách tích cực. Lịch sử thật sự không tồn tại. Chỉ có Lịch Sử Thánh mới có thể được gọi là lịch sử đích thực.

Và hãy chú ý nhé ! Con đã đi đến kết luận này sau khi đọc hết toàn bộ Cantù, Pastor, và Rohrbacher, điều đó không phải là chuyện nhỏ đâu !»

Không, điều đó thật sự không nhỏ ! Bộ Storia Universale (Lịch Sử Thế Giới) của Cesare Cantù gồm ba mươi lăm quyển, bộ Storia dei Papi (Lịch Sử Các Giáo Hoàng) của Ludovico Pastor gồm mười sáu quyển, còn bộ Storia Universale della Chiesa Cattolica (Lịch Sử Giáo Hội Công Giáo) của Renato Francesco Rohrbacher được xuất bản thành hai mươi tám quyển, tổng cộng là bảy mươi chín quyển sách !

Một lần khác, khi trò chuyện với một linh mục có bằng cấp về Sinh học, Padre Pio đã trình bày quan điểm của ngài về Darwin :

«Darwin à ? Ông ta không phải là một nhà tiến hóa. Trong các tác phẩm của mình, ông ta nghiên cứu thuyết tiến hóa như một giả thuyết mà chính ông cũng tuyên bố là không tin. Thực ra, ông ta cũng là một “người theo thuyết sáng tạo”. Chính những người theo chủ nghĩa Darwin đã khiến ông phải nói ra những điều mà ông chưa từng nói, để loại bỏ Thiên Chúa ra khỏi cơ chế Tạo Dựng. Nhiều môn đệ đã phản bội Thầy mình !»

«Chỉ trong một ngày - Padre Pio kể lại - với một trong những anh em đồng tu của ngài - cha đã đọc hết toàn bộ “Thần khúc” (của Dante), từ chín giờ sáng đến nửa đêm. Một mạch liền ! Lúc đó cha mới hiểu rằng đó là một Tác phẩm vĩ đại. Nhưng đầu cha như muốn nổ tung!» Và người cha hỏi : *«...vì nghe thấy tất cả những con quỷ đó à ?»* - *«Không ! - Padre Pio mỉm cười trả lời - không, không phải vì chúng ! Bọn đó thì cha biết rõ qua kinh nghiệm rồi !»*

Không những ngài đọc sách, mà còn để lại những suy niệm sâu sắc do chính ngài viết ra, về Thánh Lễ, về Đức Mẹ, về Ngày Đầu Năm, về Lễ Hiện Linh, về Con hấp hối của Chúa Giêsu. Toàn là những kỳ công đích thực, thật sự tuyệt vời !

Cuối cùng, một tin vui !

Suốt cả thời kỳ Padre Pio bị cách ly, nhà thờ của tu viện vẫn được lui tới siêng năng không kém gì khi ngài còn tự do trong sứ vụ linh mục. Rất nhiều người xưng tội và rước lễ. Trong suốt hai năm dài đằng đẳng, mọi người không ngừng cầu xin Chúa, với những lời nguyện sốt sắng, xin cho ngài được phục hồi danh dự.

Ngày 14 tháng 3 năm 1933, hai vị Khâm sứ đã đến tu viện. Một trong số họ là Đức Cha Posetto. Đức Giáo Hoàng Piô XI đã gọi ngài đến khẩn cấp và ra lệnh cho ngài lập tức đến gặp Padre Pio. Ngay tối hôm đó, ngài lên đường cùng với Đức Cha Bevilacqua. Họ đến tu viện, được Cha bề trên tiếp đón và xin được gặp Padre Pio. Người ta trả lời rằng ngài đang cử hành Thánh Lễ và sẽ không xong trước mười giờ. Ngài đã lên bàn thánh lúc bảy giờ sáng !

Khi kết thúc Thánh Lễ, Padre Pio đã gặp gỡ và trò chuyện lâu với Đức Cha Posetto. Sau bữa ăn, Padre Pio lui về phòng của mình và Đức Cha Posetto đã nói chuyện khoảng nửa giờ với cha bề trên, cha Raffaele, dọc theo con đường trồng đầy cây bách, nơi cuối con đường có một nguyện đường nhỏ kính Chúa Giêsu đang hấp hối trong Vườn Cây Dầu. Họ nói chuyện về Padre Pio. Vị Khâm sứ ngưỡng mộ sâu sắc sự khiêm nhường, sự vâng phục và toàn bộ cách hành xử của Padre Pio, như chính Đức Cha đã nói, đến mức Đức Cha đã nhận ra nơi ngài một con người của cầu nguyện và *hoàn toàn thuộc về Thiên Chúa*. Khi trở về Roma, Đức Cha đã trình bày chứng từ này với Đức Giáo Hoàng Piô XI. Đức Thánh Cha sắp sửa lưu ý đến điều ấy.

«Tuần Thánh, Padre Pio đã nằm liệt giường với cơn sốt 48°, sống lại trọn vẹn những ngày Khổ Nạn của Chúa - cha Raffaele kể lại - ngài không thể thốt nên một lời nào, người ta chỉ thấy ngài đau đớn và tuôn trào nước mắt.»

Vào tháng Sáu, Manfredonia đón chào vị Tổng Giám mục mới. Đó là Đức Cha Andrea Cesarano, một tu sĩ Capucin. Ngày 23 tháng Sáu, ngài đến San Giovanni Rotondo và toàn dân chúng cũng đến nghênh đón ngài, đồng thời xin ngài hỗ trợ cho việc phục hồi danh dự của Padre Pio.

Và ngày 14 tháng Bảy là lễ thánh Bonaventure ! Một cái tên thật ý nghĩa, vì hôm đó, một *tin vui* đang được chuẩn bị.

Ngày 15 tháng Bảy, Cha Giám Tỉnh Bernardo da Alpicella trở về từ Rôma, ngài vui mừng lên San Giovanni Rotondo và dùng bữa tối với toàn thể cộng đoàn. Sau đó, ông ngài cha bề trên đi gọi Padre Pio, người vẫn còn đang cầu nguyện trong nhà nguyện, như thói quen hằng ngày.

«*Chuyện gì vậy ?*» Padre Pio hỏi. «Tất cả chúng ta đều được giải treo a divinis», cha bề trên trả lời. «Ồ!...» Padre Pio thốt lên, nhưng ngài nhận ra rằng cha bề trên

đang đầy niềm vui. Họ đến phòng ăn và Cha Giám Tỉnh nói : «Deo Gratias ! Cha có một tin vui an ủi muốn thông báo. Padre Pio có thể dâng Thánh Lễ trong nhà thờ và giải tội cho các tu sĩ bên ngoài nhà thờ !»

Padre Pio đứng dậy, quỳ gối trước Cha Giám Tỉnh, hôn tay ngài và cảm tạ Đức Thánh Cha vì lòng nhân hậu phụ tử của ngài.

Tin tức lan truyền rất nhanh. Ngay sáng hôm sau, Padre Pio có thể dâng Thánh Lễ trở lại ! Nhiều người đã khóc vì vui sướng !

Điện tín chúc mừng gửi đến từ khắp nơi. Dân chúng lại đổ về ngọn núi thánh, và từ thời điểm này bắt đầu có những công trình xây dựng đầu tiên quanh tu viện. Các người con thiêng liêng không muốn rời xa Cha của họ nữa. Nhưng kết luận, chúng ta xin mượn lời một linh mục xứ Bavaria đã viết : «Đối với tôi, San Giovanni Rotondo là một Assise mới, và khi dự Thánh Lễ của Padre Pio, tôi đã thấy Đức Giêsu Kitô sống lại trên trần gian sau hai mươi thế kỷ !»

Và điều đó thật sự đúng biết bao !

Cuối cùng tự do !

Sáng hôm ấy, ngày 16 tháng Bảy năm 1933, thật oi bức trong ngôi nhà thờ nhỏ ! Đám đông đã đến rất đông, đầy hoi hộp mong được gặp lại Padre Pio. Mọi người căng thẳng, thỉnh thoảng thấy thấp thoáng sau cánh cửa phòng thánh hé mở là chiếc áo dòng thô của một tu sĩ Capucin. Đến 9 giờ, Padre Pio vẫn chưa xuất hiện. Mọi người bắt đầu sốt ruột. Nửa giờ sau, cuối cùng, cửa mở ra, người ta thấy bóng dáng Padre Pio đang mặc lễ phục, lần đầu tiên sau hai năm, ngay trong phòng thánh ấy. Rồi ngài quỳ gối để thỉnh lạng cầu nguyện.

Có người đã thấy thoáng qua và mang tin đến cho đám đông : ngài đang cầu nguyện, đầu gục vào cánh tay... người ta nói ngài đang khóc. Tóc ngài đã bạc, vai còng xuống, bước đi nặng nề... Trong hai năm ấy, ngài đã già đi rất nhiều.

Cuối cùng, ngài đến với ánh mắt nhìn xa xăm... Ngài hơi khó khăn khi tiến gần bàn thờ... vì có quá nhiều người ! Chuông reo vang vui vẻ, không ngừng, đám đông khóc nức nở vì cảm xúc, ai cũng khóc ! Thỉnh thoảng lại có tiếng la của phụ nữ, một lời kêu cầu...

Padre Pio cuối cùng đã được tự do, được phục hồi đến mức vào cuối Thánh Lễ, ngài có thể ban Phép Lành Tòa Thánh do chính Đức Thánh Cha yêu cầu. Đó là một đặc ân giống như một sự chuộc lại. Rộng lớn, trên đám đông ấy, Phép Lành của Đức Thánh Cha tuôn đổ qua bàn tay đầm thũng của Padre Pio.

Từ nay, những vết thương đó không còn bị cấm đoán nữa.

Và khi, vài tháng sau, Padre Pio lại lấy lại khả năng giải tội, một linh hồn ưu tiên của San Giovanni Rotondo, Lucia Iadanza, nói với ngài trong phòng giải tội : «Cha ơi, Cha kính yêu, ba năm ấy thật dài biết bao !»

«Đối với con... và cả với cha nữa ! Padre Pio trả lời. Chúa Giêsu đã sai cha đến để cứu rỗi các linh hồn. Nhưng cha đã làm gì trong ba năm đó ? Cha đã cầu nguyện. Nhưng cầu nguyện thôi thì không đủ cho sự mạng được giao phó. Giúp cha với, cha cần sự giúp đỡ của con. Chúng ta hãy cầu xin Chúa Giêsu để điều đó không tái diễn nữa. Chúa Giêsu cần các linh hồn, Chúa Giêsu cần cứu các linh hồn.»

Và San Giovanni Rotondo lại trở thành một ngọn hải đăng cho thế giới... Để chuyển đổi thế giới, cần phải làm cho người ta ngạc nhiên. Vậy là, dân chúng sẽ trở

lại Gargano... Trong khi trên thế giới, chính linh mục đi tìm linh hồn, thì ở đây, ngược lại, chính các linh hồn tìm đến linh mục ! Người ta đến gặp Padre Pio, rồi ra đi được giải thoát, nhẹ nhàng, vui mừng... Người ta tìm kiếm linh mục... và đó là một Linh Mục thật tuyệt vời ! Những lá thư đổ về tu viện, báo *Il Corriere del Libro* số ngày 15 tháng Giêng năm 1947 cho biết đến năm 1946, đã có khoảng 35.000 bức thư gửi đến San Giovanni Rotondo ! Người ta gọi đó là một «Thư viện biết ơn» !

Padre Pio đã lấy lại phòng giải tội và bàn thờ của mình. Các linh hồn sẽ lại tìm được sự tha thứ nơi vị Tôi Tớ Chúa phi thường này. Padre Pio có thể làm rung động, theo đúng nghĩa của từ này, toàn bộ đám đông tụ họp quanh bàn thờ của ngài, trong Thánh Lễ không thể nào quên của ngài.

Tòa giải tội và Bàn thờ

Tòa giải tội

Chúng ta vẫn còn nhớ - không khỏi xúc động ! - khuôn mặt của Padre Pio. gương mặt ngài xuất hiện nhợt nhạt và đau đớn, nét mặt căng thẳng, khi ngài ngồi tại tòa giải tội. Chúng ta nhớ những tiếng nói to, đôi khi khàn khàn, vì ngài đang nức nở khóc...

Padre Pio, một ngày kia, đã nói với chính chúng tôi: «*Tôi là một cha giải tội !*» Thực vậy, đó chính là sứ mạng của ngài : hòa giải các linh hồn với Thiên Chúa sau khi đã giành lại họ từ tay Satan. Chính vì lý do này mà Chúa đã ban cho ngài đặc sủng đáng sợ là đọc thấu lương tâm. Bước qua ngưỡng cửa của một trái tim, đi vào chiều sâu bí mật của một linh hồn là việc khó khăn nhất. Bởi vì mỗi linh hồn là một thế giới bất khả xâm nhập mà chỉ một mình Thiên Chúa mới có thể thấu suốt. Trong các *Tự thú* của mình, thánh Augustinô chẳng đã nói đến Thiên Chúa như Đấng gần gũi với chúng ta hơn chính bản thân chúng ta đó sao ?

Khi Padre Pio qua đời, tờ báo của Vatican, *L'Osservatore Romano*, đã viết : «Padre Pio đã an ủi và đưa trở lại với Chúa vô số linh hồn, ngài đã hòa giải với Thiên Chúa những người đã xa rời Đức Tin và đời sống

Kitô giáo, đôi khi thậm chí là những kẻ thù nghịch và chống đối Tôn Giáo ; tòa giải tội của ngài là một tòa án của lòng thương xót và cả của sự nghiêm khắc. Những ai bị từ chối không được giải tội, phần lớn đều luôn bị thôi thúc trở lại để tìm thấy bình an và sự thấu hiểu, trong khi, đối với họ, một thời kỳ mới trong đời sống thiêng liêng đã được mở ra.»

Padre Pio đã trả lại sự sống cho những linh hồn đã chết ! Chúng ta đã từng trích dẫn lời của Đức Giáo Hoàng Bênêdictô XV : «Padre Pio là một con người phi thường, thuộc loại người mà Thiên Chúa thỉnh thoảng gửi đến trần gian để đưa nhân loại trở về với Người.»

Vậy thì Cha chính là - và chính Bênêdictô XV đã khẳng định - một «dấu chỉ của thời đại», mà toàn bộ cuộc đời là một Sứ Điệp của Thiên Chúa. Vị Tông đồ, vị Tử đạo của Tòa giải tội, cho chúng ta thấy Thiên Chúa «một cách minh bạch».

Chúng ta còn nhớ, Padre Pio đã xin - vì lý do bác ái, để giúp Don Salvatore Pannullo, Cha sở của Pietrelcina, được quyền nghe giải tội. Nỗ lực đầu tiên của vị linh mục trẻ bắt đầu từ tháng Tư năm 1911 ; và cho đến năm 1913 ngài đã viết khoảng mười tám lá thư với cùng một ý định. Nhưng sự cho phép vẫn không đến. Đường lối của Thiên Chúa thật nhiệm mầu, và ta phải im lặng mà

tôn thờ. Tại sao ?

«Chắc chắn rằng vào thời điểm đó, Padre Pio không phải là đối tượng được ưu ái của phần lớn hàng giáo sĩ địa phương, - Cha Tarcizio Zullo viết - bởi vì gần như toàn bộ các tín hữu đều đổ về với Cha để tham dự Thánh Lễ, bởi người ta nói rằng, chỉ có Thánh Lễ của Padre Pio mới thật sự là một Thánh Lễ ! Xin một sự cho phép trong bầu khí như vậy ư ? Chắc chắn nó sẽ không được chấp thuận, bởi vì những vị giám khảo có liên quan chắc chắn sẽ không muốn góp phần làm tăng số giáo dân đến với một tu sĩ mà họ chỉ đang chịu đựng.» (Hội nghị Linh đạo Padre Pio, tr.217)

Tuy vậy, Padre Pio vẫn kiên trì, ngài đã gõ cửa cho đến khi cửa mở, vì ngài cảm thấy linh hồn mình bùng cháy tình yêu dành cho anh em mình, và cho Thiên Chúa, Đáng mà tội lỗi đã trục xuất khỏi linh hồn họ... Ngài cũng nghe thấy tiếng nói huyền nhiệm mà ngài không thể làm câm lặng, tiếng nói luôn vang lên trong thăm sâu tâm hồn : «Hãy nên thánh... và hãy thánh hóa!»

* * *

Bí tích Hòa Giải - bí tích Tha Thứ - là dấu chỉ hữu hình của Mầu Nhiệm Vượt Qua của Chúa. Chính là Cuộc Thương Khó của Đức Kitô hành động trong bí

tích này, là sự hiệp thông với những hoa trái được mang lại nhờ Hy Tế Cứu Độ. Qua các bí tích, các tín hữu được kết hợp một cách ẩn dấu và huyền nhiệm, nhưng thật sâu xa và sinh hoa kết quả, với Đức Kitô Đau Khổ.

Vậy phải nói gì về bí tích này khi được cử hành bởi người mang dấu thánh của núi Gargano, hình ảnh sống động của Đấng Chịu Đóng Đinh ? Người ta biết rằng, Đức Kitô hiện diện trong vị Linh Mục của Ngài, Đấng là dấu chỉ hữu hiệu của Ngài. «Trong con người của các Giám Mục, được các Linh Mục trợ giúp, chính Đức Giêsu Kitô, Thượng Tế Tối Cao, hiện diện giữa các tín hữu» - tài liệu «*Lumen Gentium*» viết như vậy. (Số 21) - «Ngài ban phát các Bí tích của Đức Tin cho các tín hữu.»

Nơi Padre Pio, Thừa tác vụ của Bí tích Tha Thứ, dấu chỉ hữu hiệu của Đức Kitô, thực sự đạt đến một đỉnh cao. Làm sao khi nhìn thấy đôi bàn tay, đôi chân và con tim bị thương tích của vị linh mục giải tội độc nhất vô nhị này, người ta lại không nghĩ đến Đấng Phục Sinh, Đấng vào chiều tối Phục Sinh đã cho các Tông đồ thấy các vết thương vinh hiển và nói với họ : «Anh em hãy nhận lấy Thánh Thần ; anh em tha tội cho ai, thì người ấy được tha...» (Gioan 20, 19-23)

Nơi tòa giải tội, Padre Pio là một «thứ Sáu Tuần Thánh kéo dài» không ngừng, người đã trao ban, cùng với máu từ các dấu thánh của ngài, sự sống và bình an của Đấng Phục Sinh cho các tội nhân ăn năn. Mẫu nhiệm chết và sống lại của Đức Kitô, có nhiều người đã nói đến. Còn Padre Pio, ngài đã trình bày nó cho chúng ta tại Tòa Giải Tội.

Như Đức Giêsu, chẳng phải Padre Pio đã hiến dâng chính mạng sống của mình đó sao ? *«Từ lâu rồi - ngài đã viết cho Cha Benedetto ngày 29 tháng 11 năm 1910 - con cảm thấy trong lòng một khát vọng, là dâng mình cho Chúa như một lễ hy sinh cho những người tội lỗi nghèo khổ».* (1/23)

Padre Pio rất hiểu thế nào là làm lễ vật hy sinh.

- «Thưa Cha - có người hỏi ngài một ngày nọ - Cha đau đớn thế nào ?»

- *«Đau như một người gánh cả nhân loại trên vai - ngài đáp - Hãy cầu nguyện cho người đang mang gánh nặng của tất cả... thập giá của mọi người !...»*

- «Thưa Cha, ai là người Simon thành Kyrênê của Cha ?»

- «*Không ai cả* - Padre Pio đáp - *Mọi người đều nói : “Tội nghiệp Cha... tội nghiệp Cha !” Và rồi mọi người đều chất gánh nặng lên Cha !*»

Bởi vì chứng kiến Padre Pio đau đớn và rên siết trong Tòa Giải Tội quả là một điều khủng khiếp. Có người đã hỏi ngài : «*Nhưng thưa Cha, một Cuộc Khổ Nạn nhục nhã, đau đớn, đắng cay như vậy, thật sự cần thiết cho Chúa để cứu chuộc nhân loại sao ?*»

- «*Người ta sẽ không bao giờ hiểu được* - Padre Pio đáp - *thế nào là chống lại Thiên Chúa !*»

Bởi vì tội lỗi là điều đối nghịch với ý niệm về Thiên Chúa. Tội lỗi chỉ có thể được định nghĩa trong mối tương quan với Thiên Chúa. Đó là lý do, khi con người ngày nay đánh mất cảm thức về Thiên Chúa, thì họ cũng đánh mất luôn cảm thức về tội lỗi. Đức Giáo hoàng Gioan Phaolô II đã nhấn mạnh điều này một cách rất rõ ràng tại Lộ Đức, ngày 15 tháng 8 năm 1982.

Cuộc Khổ Nạn của Đức Kitô, mà Padre Pio mang lấy ngày đêm, được khắc ghi vào chính thân xác của ngài, vì thế không là gì khác hơn ngoài một lời kêu gọi gửi đến các tội nhân. Để đạt đến Thiên Chúa, cần thiết phải có cuộc đóng đinh ấy, sự hủy diệt tận căn *cái tôi* của chúng ta. Những cuộc thanh luyện trong đêm tối

của các giác quan và linh hồn, như Padre Pio đã trải qua và như thánh Gioan Thánh Giá đã giải thích, chuẩn bị cho các linh hồn chiêm niệm được kết hợp biến đổi với Thiên Chúa, cho ta thấy rõ sự tương phản giữa sự Thánh Thiện khôn tả của Thiên Chúa và vực sâu bất toàn mà thụ tạo đang chìm đắm trong đó. Người ta hiểu được vì sao Padre Pio lại dạy chúng ta phải kinh sợ tội lỗi đến thế !

Ngài ghê tởm tội lỗi đến mức thà chết một ngàn lần còn hơn để cho bùn nhơ của nó làm ô uế linh hồn mình. Vì vậy, ngài chiến đấu chống lại tội lỗi nơi Tòa Giải Tội. Ngài chiến đấu với tất cả sức lực của mình để hồi nhân cuối cùng có thể hiểu được Đáng mà họ đã xúc phạm là ai, *Đáng* đầy Lòng Nhân Từ và Tình Yêu.

Chính trong chiều kích đó mà ta cần phải hiểu sứ vụ linh mục của Padre Pio, bằng không, ta sẽ chỉ thấy nơi ngài một hiện tượng lạ lùng mà thôi. Thật là cảm động khi nghe Cha cất lên lời «*Ego te absolvo a peccatis tuis...*» (“Cha tha tội cho con...”). Khuôn mặt ngài như được biến đổi, rạng rỡ, căng thẳng hướng về một luồng ánh sáng mà chỉ mình ngài thấy được, hoàn toàn bị chiếm lấy bởi Thần Khí Thiên Chúa, Đáng đôi khi khiến ngài thốt ra những lời lẽ khó hiểu. «Ôn nói các thứ tiếng» nơi ngài thật sự là phản chiếu của Đáng Phục

Sinh. Từng lời, từng lời của Bí Tích Tha Thứ được thốt ra. Chúng dường như vang vọng từ trên Thánh Giá... Người tội lỗi đứng dậy, được rửa sạch trong Máu Cứu Độ... và Padre Pio luôn dành cho họ, sau đó, một cử chỉ trìu mến, vui tươi.

* * *

Vị Tông đồ - tử đạo nơi tòa giải tội ấy đã giữ đôi tay mình đóng chặt vào tòa ấy cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời : «Cho đến cuối cùng - *L'Osservatore Romano* còn viết - Padre Pio, dù bị hen suyễn và viêm phế quản, kiệt sức vì đền tội, vẫn sống và thi hành sứ vụ của mình. Ngài đã được phép cử hành Thánh Lễ khi ngồi, đến tòa giải tội bằng xe lăn vì đôi chân không thể đỡ ngài đứng nữa, nhưng ngài không muốn từ bỏ sứ mạng và bổn phận của một linh mục, thừa tác viên của Ân Sủng và Lòng Thương Xót của Thiên Chúa.»

Padre Pio... dấu chỉ của Thiên Chúa dành cho các linh mục.

Một ngày nọ, người ta hỏi ngài : «Thưa Cha, đối với chúng con, Cha là ai ?» - Ngài đã trả lời : «*Giữa anh em, Cha là người anh em ; nơi bàn thờ, Cha là lễ vật ; nơi tòa giải tội, Cha là vị thẩm phán !*»

Vâng, Padre Pio đã *xét xử* các linh hồn. Ngài thấy rất rõ ràng, thỉnh thoảng, người đàn ông hay người phụ nữ đến quỳ bên cạnh ngài chẳng có chút ăn năn thống hối nào. Ngài biết rõ rằng nếu ngài ban Bí Tích Giải Tội trong hoàn cảnh đó, ắt hẳn bí tích ấy sẽ vô hiệu, bởi vì ân sủng không được linh hồn ấy mong đợi. Các Bí Tích chỉ có hiệu quả, chỉ sinh hoa trái, trong mức độ chúng được đón nhận bằng một tâm hồn rộng mở. Người con hoang đàng trong Tin Mừng đã được cha đón nhận chỉ vì anh ta đã bước đi bước đầu tiên. Do đó, chính để khơi dậy ngọn lửa của lòng sám hối chân thật và tình yêu, mà đôi khi, Padre Pio đã xua đuổi một ai đó ra khỏi tòa giải tội của mình. Người ta đã thấy biết bao nhiêu người đàn ông, phụ nữ, thanh niên đi lang thang trong làng, vừa khóc vừa khấn cầu để được Padre Pio cho trở lại tòa giải tội. Nhưng ngài, trong thời gian đó, vẫn không rời mắt khỏi họ. Ngài cầu nguyện cho họ. Ngài hy sinh cho họ. Ai có thể hiểu hết điều ấy ?

«Thưa Cha, tại sao Cha lại đối xử với con cái của Cha nghiêm khắc đến vậy ?» - người ta đã hỏi ngài. «*Cha loại bỏ điều cũ kỹ và đặt vào đó điều mới !*» đó là câu trả lời của ngài.

Thỉnh thoảng, người ta nghe thấy tiếng hét của Cha : «*Hãy đi tìm một cha giải tội khác đi !*»... và đôi khi, nếu

hồi nhân không thể đợi được, họ đi tìm một linh mục khác để xin giải tội. Họ hầu như luôn luôn được tha tội, nhưng rồi, về sau, các tu sĩ đồng viện với Padre Pio đã đến hỏi ngài xem họ nên làm gì. Vì đối với họ, cuối cùng, đó là một vấn đề về lương tâm : họ có được phép hay không ban bí tích giải tội mà Padre Pio đã từ chối? Padre Pio, lúc ấy, đã mang một dáng vẻ lạ lùng, như ở ngoài chính mình, xa lạ với chính bản thân mình, như được kể lại bởi một trong những người con thiêng liêng của ngài, chứng nhân của cảnh tượng, Modesto Vinelli: *«Cha luôn luôn ban phép tha tội - Cha đã trả lời như vậy - nhưng Padre Pio thì chỉ có một mà thôi !»* Một suy nghĩ kỳ lạ, thực sự là như vậy. Lúc đó, không phải ngài đang nói, vì nếu là ngài, hẳn ngài đã nói : *«Như tôi, chỉ có một !...»*, nhưng ngài lại nói : *«Padre Pio thì chỉ có một !»* Vậy thì, ai đang nói về ngài, nếu không phải là Đấng mà ngài là khí cụ hoàn hảo ? Chính là Chúa Giêsu... đang sống lại trong ngài.

Padre Pio không phí thời gian để “mô xê chi li” như người ta vẫn nói ! Với ngài, không có sự phân biệt giữa *tội trọng* hay *tội nhẹ*. Chỉ có *tội*, mà chính tội ấy là nguyên nhân của Thánh Giá Chúa Giêsu, và thế là đủ ! Ngài dạy chúng ta rằng Bí Tích Hòa Giải là một vấn đề của tình yêu chứ không phải là vấn đề của công lý hay quyền lợi. Ngài làm cho người ta hiểu rằng việc xưng

tội thường xuyên giúp thúc đẩy sự hoán cải, duy trì sự tế nhị của linh hồn, làm cho đức khiêm nhường lớn lên, và củng cố trong những lúc cám dỗ.

Còn về việc hướng dẫn thiêng liêng mà Cha thường đưa ra sau khi tha tội cho các hối nhân đến với ngài, điều đó không nhắm đến việc chữa lành *tâm lý*, nhưng đúng hơn là chữa lành linh hồn. Nó cung cấp phương tiện cho sự hoán cải, chỉ dẫn con đường phải theo để đạt đến sự kết hiệp yêu thương lớn hơn với Thiên Chúa. Nó khắc ghi trong tâm hồn nỗi sợ *sa ngã*.

Cha biết cách thích ứng với từng người, bất kể địa vị hay trình độ học vấn của họ. Đối với ngài, chỉ có linh hồn là quan trọng, linh hồn trong mối tương quan với Thiên Chúa và chính *ân huệ sáng suốt* mà chúng ta đã nhắc đến khiến người ta kinh ngạc khi thấy mình bị soi thấu từ bên trong như vậy.

- «Thưa Cha, - một hối nhân hỏi một ngày kia - làm sao Cha biết được mọi sự như vậy ?»

- «*Cha biết các con từ trong ra ngoài, như chính các con biết mình trong gương !*» ngài đã trả lời như vậy.

Và một lần khác, ngài còn nói thêm : «*Cha biết hết mọi sự trong Ánh Sáng của Thiên Chúa !*»

Một ngày kia, một tu sĩ trong tu viện phải đọc các lời nguyện trừ quỷ trên ba người bị quỷ ám. Những linh hồn bất hạnh như vậy không phải là điều hiếm thấy ở San Giovanni Rotondo, cũng như không hề hiếm ở Ars, vào thời Cha thánh sở đạo.

«Trong các cuộc trừ quỷ - Cha Tarcisio thuật lại - giữa tất cả những điều tôi hỏi quỷ, tôi đã muốn biết tại sao Cha lại nghiêm khắc với rất nhiều linh hồn trong tòa giải tội. Câu trả lời là : «Padre Pio đối xử với mỗi linh hồn theo ý Thiên Chúa. Bên cạnh tòa giải tội, luôn có Đức Trinh Nữ và thánh Phanxicô để trợ giúp ngài (dĩ nhiên, quỷ không nêu tên các vị !) và Padre Pio chỉ làm và nói những gì các ngài gợi ý cho ngài.»

Bối rối, kinh ngạc, và có phần hoang mang, vị tu sĩ ấy liền đến gặp Padre Pio :

«Thưa Cha - ngài nói - con xin hỏi Cha nhân Danh Thiên Chúa và Cha phải trả lời để con được yên lòng. Có đúng là trong tòa giải tội Cha được Đức Trinh Nữ và thánh Phanxicô trợ giúp và rằng đối với các linh hồn, Cha không làm gì và không nói gì ngoài những điều được Đức Mẹ rất thánh và Vị Tổ Phụ Seraphim gợi ý cho Cha ?»

Padre Pio tỏ ra ngạc nhiên, do dự. Nhưng ngài trả lời: «*Con trai của Cha, nếu không có hai vị ấy ở với Cha, thì Cha có thể làm được gì ?*» Bí mật của ngài đã bị tiết lộ bởi những người bị quỷ ám !

Một ngày nọ, một người con gái thiêng liêng của ngài thấy Cha đau đớn và suy sụp, cô hỏi : «Thưa Cha, Cha đau khổ nhiều quá ! Tại sao Cha lại đại đột đến độ tự hiến mình làm của lễ không chỉ cho Giáo Hội và cho nước Ý, mà còn cho cả nhân loại ?»

Ngài liền đáp ngay : «*Beh !... uno scemo ci voleva pure ! Cần phải có một thằng ngốc nữa !*»... vì ngài không thiếu khiêu hài hước !

Là dấu chỉ hữu hình và hiệu quả, người mang dấu thánh đến từ Gargano đã nhắc nhở thế gian tội lỗi rằng phương thế duy nhất để đạt được ơn cứu độ và bình an là sống trọn vẹn mẫu nhiệm Tử Nạn và Phục Sinh của Đức Kitô.

Bàn Thánh

Khía cạnh khác trong con người huyền nhiệm của Padre Pio là thái độ của ngài đối với Bí tích Thánh Thể, với Thánh Lễ phi thường của ngài.

Nếu Padre Pio không dâng Thánh Lễ, người ta hẳn đã ít nói về ngài hơn rất nhiều, và phải nói thêm rằng nhiều đau khổ thể xác, tinh thần và thiêng liêng đã có thể được tránh cho ngài. Điều đó có nghĩa rằng những đau khổ của Padre Pio bắt nguồn từ và có lý do hiện hữu trong việc canh tân, làm cho hiện tại hóa Hy Tế của đời Can-vê là chính Thánh Lễ.

Cách Padre Pio cử hành Bí tích Thánh Thể đã làm rung động biết bao người hành hương đến San Giovanni Rotondo ! Biết bao người đã đến đó với thái độ tò mò, chỉ để xem cho biết, và rồi đã trở về nhà với tâm hồn bị xáo trộn tận sâu thẳm và hoàn toàn hoán cải ? Bởi vì không thể chỉ dự Thánh Lễ của Padre Pio, người ta buộc phải bước vào và tham dự thật sự.

Trong một tập sách nhỏ mang tựa đề *Padre Pio visto dall'interno*, Cha Giovanni da Baggio, chuyên gia về Thần học Huyền nhiệm, thuật lại một cuộc trò chuyện - có thể nói gần như là một buổi phỏng vấn - mà ngài đã có với Padre Pio khi viếng thăm San Giovanni Rotondo (từ 12 đến 25 tháng 11 năm 1946).

Ngài hỏi Padre : «Trong Thánh Lễ, Cha có chịu những đau đớn mãnh liệt hơn không ?» Padre gật đầu.

«Có phải Cha sống lại toàn bộ Cuộc Thương Khó của Chúa Giêsu không ?» Padre Pio đặt đầu vào hai bàn tay, chống khuỷu tay lên lưng ghế, và với vẻ mặt biểu lộ một sự tập trung thiêng liêng đầy đau đớn, ngài nói :
«A! giá mà cha đã biết !...»

«Sao ? Có phải Cha hối hận vì đã làm linh mục?»
Ngài nhìn tôi với đôi mắt ánh lên một thứ ánh sáng không thể định nghĩa được - Cha Giovanni kể lại - và ngài không trả lời tôi.

«Vậy thì ?...»

«Khi cha còn là sinh viên, nếu cha biết được những gì cha biết bây giờ, cha đã rút lui vào một sa mạc và đã không lãnh nhận chức linh mục. Nếu cha biết điều đó từ trước, cha đã không để cho mình được thánh hiến !»

Thật lạ lùng !

Nhưng điều đó hoàn toàn không có nghĩa là Padre Pio hối tiếc vì thiên chức linh mục của mình, rằng ngài hối tiếc đã trở thành linh mục ! Ngài đã khẩn cầu điều ấy với biết bao khát khao, ngay cả khi nghĩ rằng mình sắp chết... Ngài đã viết biết bao lá thư gửi các bề trên để xin được mở đường đến Bàn Thờ. Trái lại, đây là biểu hiện của một sự khiêm nhường lớn lao, bởi vì theo năm

tháng, Padre Pio đã có thể đo lường được giá trị bao la, choáng ngợp của Thiên chức Linh mục. Lúc ban đầu, ngài không biết rằng mình sẽ thực sự trở thành một của lễ hy sinh. Ngài đã không thấy, vào thời điểm ấy, Chúa Giêsu đau khổ như trong thị kiến nổi tiếng năm 1913 về những linh mục bất xứng, những người đã xé toạc khỏi Thánh Tâm Chúa tiếng kêu thảm thiết ấy : «Lũ đồ tể!...» Từ đó, ngài đã hiểu rằng mình không thể là gì khác ngoài một nạn nhân, và *tình trạng hy sinh* của ngài, Padre Pio đã sống qua chính thiên chức linh mục của mình. Nạn nhân mới đầy quảng đại ấy, Đấng đã tự hiến dâng chính mình cho Thiên Chúa, Thiên Chúa đã muốn cho người ấy được mặc lấy Thiên chức Linh mục, nghĩa là được nên đồng hình đồng dạng với Đức Kitô - Linh mục... Nạn nhân mới ấy đã sống lại mỗi ngày trong nỗi sầu khổ và đau đớn của Cuộc Thương Khó của Đức Giêsu. Đúng hơn, chính Chúa Giêsu đã sống lại Cuộc Thương Khó của mình nơi các chi thể chịu đóng đinh của khí cụ trung thành này.

Padre Pio, trong suốt cuộc đời, luôn phản chiếu hình ảnh của Thiên Chúa ! Trong mọi chi tiết cuộc sống, ngài đã để lộ ra sứ mạng đồng công cứu chuộc của mình. Ngài đã là, như mọi linh mục đều phải là, dấu chỉ bí tích, mang tính cá nhân và sống động của Đức Kitô hằng sống và đang hành động giữa dân Người. Thấy

Padre Pio cũng chính là thầy Đức Kitô ! Cha chỉ là khí cụ của Chúa Giêsu. Hãy đọc lại tất cả những bức thư trong đó ngài mô tả “cuộc hôn phối thần bí” mà Thiên Chúa đã thiết lập với linh hồn ngài... Tóm lại, Padre Pio đã giúp chúng ta hiểu Linh mục là gì.

Thánh Thể trong cuộc đời ngài

Nơi mà Padre Pio đạt đến đỉnh cao trong việc hành động in persona Christi (trong chính con người của Chúa Kitô), chính là lúc cử hành Thánh Thể. Chính trong cử hành nhiệm màu và đau đớn ấy mà Padre Pio được mạc khải là người cầu nguyện, là người đau khổ, là người hoàn toàn thấm nhuần bởi Thiên Chúa - đến độ thân thể ngài trở nên sáng rực - (và về điều này, chính chúng tôi là nhân chứng) như một lễ vật được chọn để sống lại trong xác thịt Nhiệm của Thập Giá. Thật vậy, nơi Bàn Thờ, Padre Pio là dấu chỉ hữu hình, là bí tích của Chúa Giêsu chịu đóng đinh.

Chúng tôi đã dõi theo, từng bước một, qua các bức thư của ngài, những rung động xé lòng ngài về Thánh Thể. Ngài khao khát và khát vọng Chúa Giêsu. Ngài nghĩ mình sẽ chết nếu không được rước lễ. Ngài đau buồn và bị dày vò khi bệnh tật, những cơn sốt không thể tưởng nổi thiêu đốt ngài khiến ngài không thể lên bàn thờ. Ngài trải qua nhiều giờ trước Thánh Thể.

Biết bao người đã tham dự thánh lễ cảm động của ngài đã bị lay động sâu xa bởi ánh mắt ngài nhìn vào Mình Thánh. Ngài thấy vượt qua hình bánh !

Khi ngài tiến về bàn thờ, là với ánh mắt đau thương, căng thẳng. Ngài sống lại cơn hấp hối. Bước chân ngài nặng nề, lê từng bước, vì thập giá trở nên nặng nề trên vai. Các lời nguyện được đọc một cách chậm rãi, bằng giọng trầm, rõ ràng nhưng đầy rung cảm, ngài đi sâu vào ý nghĩa của từng lời. Thái độ của ngài rất trang nghiêm, ngay cả khi tuổi già và những cơn đau buộc ngài phải cử hành khi đang ngồi trong những tháng cuối đời.

Khi ngài nâng Bánh Thánh và Chén Thánh trong phần Dâng lễ, hoặc khi nâng Mình và Máu Thánh sau lời Truyền phép, các ống tay áo cứng của áo lễ tuy che kín nhưng vẫn để lộ ra các vết thương nơi tay. Những người hiện diện đều xúc động sâu sắc. Ôi ! Những bàn tay đầm máu ấy dâng lên Lễ Vật Thánh ! Thật dễ hiểu biết bao điều đang xảy ra trên bàn thờ vào giây phút ấy! Người ta nói : «Ngài thực sự trông giống như Chúa Giêsu !»

Ngày 6 tháng 10 năm 1937, Cha Agostino đã ghi vào *Nhật ký* : «Chúng tôi cũng đã ghi lại độ dài của Thánh lễ, ví dụ như khi Dâng lễ chén thánh, ngài giữ chén thánh giờ cao trong nhiều phút. Khi Truyền phép

hai hình bánh và rượu, ngài đọc các lời Thánh rất lâu. Khi quỳ gối, ngài đứng như bị đóng đinh, tại hai lời Memento, ngài giữ rất lâu, v.v. Khi tôi hỏi, ngài trả lời rằng ngài không cố ý làm thế, mà là ngài cảm thấy như bị đóng đinh, bị kéo bởi một sức mạnh huyền nhiệm.»

Thật sự rất đáng ngạc nhiên khi nghe ngài ngập ngừng đọc các lời Truyền phép, ngài gần như lặp lại từng từ, như thể muốn chắc chắn mình đã đọc đúng : «Hoc Hoc... est... est... enim... enim... Corpus... Corpus... Meum... Meum»

Và khi ngài đắm ngực trước khi rước lễ, để bày tỏ sự bất xứng của mình, thì bằng một sức mạnh cảm động biết bao, ngài đã thực hiện cử chỉ ấy. Ai mà ngờ được lại có nhiều sức mạnh đến thế trong đôi tay đã bị xuyên thấu ấy !

Rước lễ, đó là sự kết hợp giữa Lễ Vật Thiêng Liêng với lễ vật con người. Tất cả đều là thanh lặng, dịu dàng và ánh sáng.

Những ai đã được ân phúc tham dự Thánh lễ ấy còn giữ lại ký ức nào ! Cũng như ký ức về cảnh chen lấn không thể tin nổi để được vào nhà thờ lúc 4 giờ 45 sáng, bất kể thời tiết thế nào !

Một ngày kia, người ta hỏi Cha : «Vây đôi với cha, Thánh lễ là gì ?» - «*Bàn thờ nói lên tất cả* - ngài trả lời - *chỉ cần nghĩ đến điều đang xảy ra nơi bàn thờ là đủ!*» - Người ta còn nhớ đến những gì ngài viết trong các bức thư : những nhịp đập mãnh liệt của trái tim khi ngài đứng trước Chúa Giêsu nơi Thánh Thể ; ngọn lửa thiêu đốt toàn thân ngài khi đứng nơi bàn thờ ; niềm hoan lạc mà ngài cảm nhận khi nếm trái «sự ngọt ngào của thịt vô nhiễm của Con Thiên Chúa» ; sự hòa nhập của trái tim ngài với trái tim Chúa Giêsu.

Ngay khi kết thúc giây phút thanh lặng dài sau khi rước lễ, ánh mắt của Padre Pio hướng về các người con của ngài đang vây quanh bàn thờ, những người đã sống, theo nghĩa đen của từ ấy, cùng một cuộc Khổ nạn như ngài, dĩ nhiên là ở mức độ nhẹ hơn rất nhiều. Một ngày kia, trong một bức thư, ngài đã tự hỏi tại sao không phải ai cũng bốc cháy trước Thánh Thể, đặc biệt là các linh mục. Vài tháng trước đó, Chúa Giêsu đã cho ngài hiểu được thế nào là tình trạng của một lễ vật hiến tế.

Vây nên, người ta hiểu rằng khi đến gần một cách mật thiết như thế với Sự Uy Nghi của Thiên Chúa, ngài đã cảm nghiệm sâu xa sự bất xứng của con người. Đó từng là thái độ của Môsê, cũng như của ngôn sứ Isaia. Từ đó, nỗi sợ hãi khủng khiếp đã chiếm lấy ngài, nỗi sợ

bị kết án xuống hỏa ngục, vì ngài cảm thấy mình quá nghèo hèn.

Cả cuộc đời của Padre Pio là một cuộc đời linh mục, như cuộc đời của Chúa Giêsu. Cuộc đời ấy không thể đạt đến đỉnh cao ở đâu khác ngoài Hy Tế Thánh lễ. Chính vì vậy, hiểu được Thánh lễ là hiểu được Padre Pio, và ngược lại, Padre Pio đã giúp chúng ta hiểu Thánh lễ, sự kết hợp sâu xa và dứt khoát của chính bản thân ta với Chúa Giêsu.

Qua một cuốn Nhật ký

*T*ruyền thuyết về Padre Pio là một tuyển tập những cuộc trở lại vang dội, những sự chữa lành phi thường. Nhiều tác phẩm đã ghi lại những điều đó. Nhưng đó không phải là mục đích của chúng ta. Chúng ta chỉ muốn dò sâu, để hiểu rõ hơn, và có lẽ để bắt chước một vài khía cạnh nào đó, tâm hồn của Padre Pio. Vì vậy, chúng ta sẽ không dừng lại ở những sự kiện đánh dấu lịch sử của San Giovanni Rotondo, mà sẽ giữ ánh mắt linh hồn mình hướng về vị tu sĩ mang dấu ấn thần linh ấy, *hiện thân thần bí* đích thực của Chúa Giêsu.

Padre Pio không còn viết nữa kể từ khi bị tách ly đau đớn. Ngài đã bị cấm tiếp tục liên lạc với Cha Benedetto, và vị linh hướng thiêng liêng tuyệt vời này không bao giờ còn gặp lại người con yêu dấu của mình là «carissimo Piuccio». Đôi khi, những người trong Giáo Hội lại có thể tỏ ra quá tàn nhẫn, thiếu lòng bác ái huynh đệ nhân danh Tình Yêu Thiên Chúa. Việc xét đoán không thuộc về chúng ta, nhưng chúng ta biết Padre Pio đã cảm nghiệm sự chia ly này đau đớn đến mức nào. Padre Pio đã có lần nhắc lại điều đó với Cha Agostino. Tuy nhiên, thử thách ấy là do Thiên Chúa muốn, và nó đã góp phần

rất lớn - như tất cả những đau khổ thể xác và tinh thần khác - vào sự thánh hóa của Padre Pio.

Chúng ta còn lại cuốn *Diario*, cuốn Nhật ký của Cha Agostino. Khi giờ từng trang, chúng ta sẽ thấy được Padre Pio trong đời sống và trong đau khổ. Chúng ta cũng sẽ nhận ra rằng Thiên Chúa luôn giữ ngài trong sự thử luyện của cùng một *cái gai*, vì nếu ngài là khí cụ tuyển chọn của Chúa Giêsu, thì ngài vẫn phải, bằng mọi giá, sống trong khiêm hạ và sống màu nhiệm Thánh Giá.

«Tôi đã trải qua một ngày ở San Giovanni - Cha Agostino viết ngày 28 tháng 7 năm 1933 - và tôi đã có thể nói chuyện lâu với Padre Pio. Vài ngày nay, ngài đã được phép cử hành Thánh lễ trong nhà thờ và có thể giải tội cho các anh em chúng ta...»

Padre Pio đã được phục hồi năng quyền giải tội cho các tín hữu vào năm sau đó, ngày 25 tháng 3 cho nam giới, và ngày 12 tháng 5 cho nữ giới.

«... Về thử thách của linh hồn - Cha Agostino viết tiếp - ngài vẫn cảm thấy nó mãnh liệt và cố định trong tâm hồn. Ngài chịu đựng với sự phó thác. Tuy vậy, nó vẫn luôn rất đau đớn và chỉ một chút hy vọng nhỏ nhoi mới có thể nâng đỡ được tinh thần ngài. Còn lại, Cha

vẫn khỏe, đang gánh lấy sức nặng của Thánh Giá yêu dấu của mình.»

Kèm theo thử thách ấy là nỗi sợ cái chết... Liệu vào giây phút đó, người ta có đang ở trong tình trạng ơn thánh không ? Trong một thời gian dài, câu hỏi đầy lo âu này sẽ giày vò linh hồn bị dày xéo của ngài : *«Hãy cầu nguyện hết thủy - ngài nói ngày 30 tháng 11 năm 1933 - để Chúa thực sự hoán cải con !»*

«Ngài mong mỗi được phục hồi năng quyền giải tội - Cha Agostino viết ngày 15 tháng 2 năm 1934 - nhưng chỉ vì lòng yêu mến các linh hồn. Chúa vẫn luôn giữ ngài trong sự khiêm hạ.»

«Thử thách kinh khủng ấy có lúc lên, lúc xuống. Ngài nói với tôi : *“Có khi, con tưởng mình phát điên, con cảm tạ Chúa vì Ngài không cho con thời gian để suy nghĩ lâu, vì con phải nghĩ đến biết bao điều.”* Chúa vẫn giữ ngài trong sự khiêm hạ và không ngừng làm cho ngài hiểu rõ hơn sự yếu đuối của chính mình.» (17 tháng 10 năm 1934)

«Ngày 24 tháng 10 năm 1934 - Cha Agostino viết - tôi trở lại San Giovanni để dự lễ mừng Cha bề trên (Cha Raffaele). Tôi đã nói chuyện nửa giờ với Cha. Lần này, chúng tôi nói về các linh hồn khác, và tôi đã khâm phục

sự phán đoán ngay thẳng của ngài về tình trạng thiêng liêng của họ. “*Con ước gì mình có thể phán đoán linh hồn mình như con thấy linh hồn của những người khác*” - ngài nói với tôi. Nhưng ngài xác tín rằng không ai là thẩm phán trong chính việc của mình, và cần phải dựa vào sự phán đoán của người khác qua việc linh hướng.»

«Chúa giữ ngài trong sự khiêm hạ, nhưng cũng nâng đỡ ngài. “*Nhưng thử thách này, liệu có thể là vĩnh viễn không ?*” - ngài hỏi tôi. “Không - tôi trả lời - nếu là một thử thách, thì nó không thể là vĩnh viễn, vì nó là một luyện ngục, mà luyện ngục thì luôn là tạm thời !” - “*Vậy thì Fiat !*” - ngài thêm, *miễn là Thánh Ý Chúa được thực thi trọn vẹn !*»

Chúng tôi đã nói về nhiều chủ đề khác nhau, và tôi khâm phục sự thận trọng và sự quân bình đúng mực trong tinh thần của ngài, lòng bác ái lớn lao nơi trái tim ngài. Cuộc trò chuyện của ngài luôn thân thương, hữu ích, dễ chịu. Thánh lễ của ngài kéo dài một tiếng rưỡi. Tại bàn ăn, ngài ăn rất ít, nhưng luôn vui vẻ !» (4 tháng 7 năm 1935)

* * *

Ngày 10 tháng 8 năm 1935 là kỷ niệm 25 năm chịu chức linh mục của Padre Pio. Cha đã cử hành một Thánh lễ trọng với hương và cho rước lễ 495 người. Cuối Thánh lễ đó, theo ước muốn được chính Đức Piô XI bày tỏ, Padre Pio đã ban Phép lành Tòa Thánh. Tại nhà ăn, có hai vị khách : Zi'Grazio, thân phụ của Padre Pio, và anh trai của ngài là Michele.

«Tôi chỉ có thể nói chuyện với ngài vồn vện ba phần tư giờ - Cha Agostino viết ngày 6 tháng 2 năm 1936, sáu tháng sau. Về phương diện tinh thần, ngài vẫn cảm thấy cùng một thử thách dữ dội. Ngài không biết và cũng không thể giải thích được điều đó. Rõ ràng là Chúa đang giữ người tôi tớ của Ngài trong sự khiêm hạ sâu thẳm nhất : *“Con hy vọng rằng Chúa sẽ ban cho con vào giây phút cuối cùng ân sủng của sự ăn năn trọn hảo”* ngài nói với tôi. Tôi đã cố gắng nâng đỡ ngài phần nào, trong khả năng của mình, và ngài vẫn giữ mình trong sự vâng phục.»

«*Thưa Cha - Padre Pio nói với vị linh hướng ngày 9 tháng 7 năm 1936 - xin hãy tin con, điều này thật kinh khủng, con không hiểu làm sao Chúa lại có thể cho phép tất cả điều này ! Con cảm thấy mình bị ngăn trở trong mọi sự và con không biết mình đang hành động đúng hay sai. Điều này không phải là sự quá nghiêm*

khắc, con nhận thấy điều đó : nhưng sự bất định không biết mình có làm đẹp lòng Chúa hay không thì đè bẹp con. Và điều đó xảy ra trong tất cả mọi sự, tại bàn thờ, trong tòa giải tội, khắp nơi. Con tiến bước gần như là nhờ một phép lạ, nhưng con chẳng hiểu gì cả !»

«Về sức khỏe thể lý - Cha Agostino viết - có vẻ như ngài sẽ sống lâu. Và ngài vẫn luôn ăn rất ít, chỉ vào bữa trưa. Ngài uống một ly rượu vang. Nhưng khẩu phần ăn đó thì không đủ cho một người làm việc như ngài.»

Ngày 27 tháng 1 năm 1937, cha viết : «Con đã đến San Giovanni và có thể nói chuyện với Padre Pio hai giờ đồng hồ. Về thể xác, ngài đau nhiều hơn thường lệ. Ngài bị cúm và ho liên tục khiến ngài không thể nghỉ ngơi vào ban đêm. Thực ra, thân xác ngài lúc nào cũng đau đớn, ngài ăn rất ít, ngủ rất ít, mỗi sáng đều giải tội trong nhà thờ, mỗi ngày đều tiếp đón những người đến xin ngài hướng dẫn. Có thể nói rằng ngài được giữ vững bằng phép lạ. Về tinh thần, ngài đau khổ theo ý Chúa và chỉ mình Chúa biết. Thử thách thiêng liêng quen thuộc đã trở nên dữ dội hơn, bóng tối dày đặc, ngài không biết làm sao để tiến bước, thậm chí cả ký ức về những bảo đảm mà ngài từng nhận được cũng không đem lại sức mạnh gì. Đó là một nỗi dày vò không thể diễn tả. “Đây không phải là tuyệt vọng - ngài nói - nhưng con không

hiều gì cả !”»

«Chúa có hài lòng khi con hành động theo cách này hay cách khác không ? - Padre Pio hỏi vị linh hướng ngày 17 tháng 3 năm 1937. - *Tất nhiên, con luôn cố gắng có ý hướng ngay lành, nhưng mỗi khi con làm một điều gì đó, sự nghi ngờ lại xâm chiếm con : liệu con đang hành động đúng hay sai ?*» - «Tôi đã phải trấn an ngài - Cha Agostino viết - rằng bất kể ngài hành động như thế nào, Chúa sẽ hài lòng vì ý hướng của ngài luôn ngay lành.»

«Sự trở lại của tôi là một sự quan phòng - ngài kể lại, ngày 27 tháng 4 năm 1937, bởi vì thử thách quen thuộc đã trở nên dữ dội hơn từ một ngày trước, và nó hành hạ ngài theo một cách không thể diễn tả. Ngài cũng đau đớn về thể xác, bị cảm nặng và hơi sốt. Ngài đã xưng tội và được an ủi bởi những lời trấn an của tôi.

Thật là một mâu nhiệm khôn dò của Sự Quan Phòng Thần Linh ! Một linh hồn sáng suốt như vậy, thánh thiện như vậy, được Chúa yêu thương như vậy, mà lại sống thường xuyên trong bóng tối, và cần một lời trấn an, ngay cả từ một người thấp kém hơn ngài rất, rất nhiều!»

Ngày 19 tháng 5 năm 1937, Cha Agostino hỏi Padre Pio «tại sao ngài gặp nhiều khó khăn đến thế khi cử hành Thánh Lễ, đặc biệt là lúc Dâng Lễ, Truyền Phép và Hiệp Lễ.» Ngài trả lời rằng Chúa đã cho phép như vậy, và ngài phải chịu đựng những khó khăn ấy, v.v. *«Và con đón nhận chúng cách vui vẻ và sẵn lòng, bởi vì đó là ý Chúa.»*

Quỷ dữ xuất hiện

Ngày 6 tháng 10 năm 1937, Cha Agostino viết : «Kẻ thù của các linh hồn, kẻ từng bách hại Padre Pio cách cá nhân trước đây bằng việc hành hạ ngài dưới muôn hình thức, nay vẫn tiếp tục bách hại ngài theo cách khác. Bằng việc gieo rắc nghi ngờ nơi các bề trên và những người khác.»

Người ta đã đơn giản cáo buộc Padre Pio mở cửa nhà thờ vào ban đêm cho những phụ nữ lang thang quanh tu viện để được gặp ngài ! Một lần nữa, sự vu khống lại xuất hiện. Nhưng nhờ ơn Chúa !, người ta sẽ sớm biết sự thật : đó là một phụ nữ trong làng, ghen tuông và phần nào bị kích động, không muốn nói là hoang tưởng!

«Khi bị hỏi về những nghi ngờ đang đè nặng trên ngài - Cha Agostino viết ngày 15 tháng 12 năm 1937 - ngài đơn sơ thừa nhận rằng ngài chỉ cần chứng tá của lương tâm mình trước mặt Thiên Chúa. Với Cha Giám Tỉnh, ngài sẽ đưa ra mọi lời giải thích mà người ta muốn. Nhưng Cha Giám Tỉnh đã vắng mặt hơn hai tháng nay.»

Cái chết của Cha Giám Tỉnh

Ngày 8 tháng 1 năm 1938. Đã tám ngày kể từ khi Cha Bernardo da Alpicella, Giám Tỉnh, «đã bước sang một đời sống tốt đẹp hơn» như Cha Agostino viết. Cha đã hỏi Padre Pio về việc này, vì ngài có vài «ánh sáng». *«Chúng ta phải cầu nguyện nhiều - ngài nói - bởi vì cha ấy đang trong Luyện Ngục !»*

Tất cả những gì người ta có thể nói về Padre Pio đều hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến ngài : *«Thưa Cha - ngài nói với cha linh hướng đã đến thăm ngài ngày 29 tháng 3 năm 1938 - con chỉ tìm cách chu toàn bốn phận, làm đẹp lòng Thiên Chúa và đem lại điều tốt lành cho các linh hồn. Con không nghĩ gì khác, con không tán thành việc người ta hành hương vì con, con muốn giải tội càng nhiều càng tốt và con không bận tâm đến điều gì khác. Con muốn người ta ngăn cản những nhóm tổ chức kiểu đó, vì như thế con không thể giải tội một cách xứng đáng.»*

Vào tháng 8 năm 1938, Cha Agostino được bầu làm Giám Tỉnh Foggia. Vì Cha Bernardo đã qua đời ngày 31 tháng 12 năm 1937, Bề Trên Tổng Quyền là Cha Vigilio da Valstagna đã bổ nhiệm Cha Agostino da San Marco in Lamis làm Đại diện Giám Tỉnh. Từ ngày 6 đến 11 tháng 8 năm 1938, tại Campobasso, đã diễn ra Tổng Tu Nghị Tỉnh Dòng và Cha Agostino được bầu làm Bề Trên Giám Tỉnh. *«Sự việc phải diễn ra như thế - Padre Pio nói ngày 25 tháng 8 - và xin tạ ơn Chúa !»*

Vị Giám Tỉnh mới

Theo *Nhật ký*, Cha Agostino đã lên San Giovanni Rotondo khoảng mỗi tháng một lần. Mỗi lần thăm viếng, ngài đều thấy Padre Pio trong cùng một trạng thái thiêng liêng, giữa đêm tối mịt mù nhất, với chiếc gai luôn cắm sâu trong linh hồn : đó là không biết mình có đang thực hiện Thánh Ý Chúa hay không. Một nỗi dằn vò khủng khiếp biết bao ! Sự dằn vò ấy kéo dài từng giây phút, hãy nghĩ kỹ về điều đó ! đối với một linh hồn tinh tế như thế, bởi vì linh hồn ấy ngụp lặn trong ánh sáng Thiên Chúa mà sự chói lòa của ánh sáng ấy, nghịch lý thay, lại làm ngài lóa mắt và mù lòa. Và hầu như trong mỗi chuyến viếng thăm, Cha Agostino đều ghi lại rằng Padre Pio hy vọng vào giờ phút cuối cùng, ngài sẽ nhận được «sự ăn năn trọn hảo». Chính bằng

con đường khiêm nhường đó mà Thiên Chúa hướng dẫn khí cụ ngoan ngoãn của Ngài trở về với Ngài. «Thử thách quen thuộc vẫn còn kéo dài - vị Giám Tỉnh viết ngày 5 tháng 1 năm 1939, và tôi nghĩ rằng nó sẽ theo ngài đến tận cái chết, bởi vì nó góp phần giữ ngài luôn trong sự khiêm nhường». Vâng, đó chính là lý do.

Padre Pio chính ngài đã đưa ra một cái nhìn về thử thách này : *«Có những điều rất thiết yếu - ngài tâm sự với Cha Agostino ngày 1 tháng 4 năm 1939 - những điều thực sự thích hợp với Vinh Quang của Thiên Chúa, mà con không thể thực hiện được như con mong muốn và như con phải làm. Trong Thánh Lễ, đôi khi, con thấy mình và cảm thấy mình bối rối đến mức không thể tiến lên cũng không thể lùi lại ; để tiếp tục, con phải gắng sức đến mức không thể diễn tả. Con biết điều đó không phải là một nỗi áy náy lương tâm, vì nếu là vậy, con đã biết cách vượt qua nó. Người ta thấy rằng con phải có một sức mạnh thể lý và tinh thần thực sự phi thường - ngài nói thêm - nếu không, con đã gục ngã. Lúc cao lúc thấp, xưa nay vẫn thế ! Thử thách này đã khiến con bệnh cả về thể lý nữa trong quá khứ. Những căn bệnh của con có nguyên nhân từ sự đè nặng tinh thần này»*. Thật là một thử thách đầy huyền nhiệm ! Cuộc sống của ngài vẫn luôn sôi động như thế, việc ăn uống vẫn luôn kham khổ như thế : «Ngài ăn ít và chỉ vào bữa trưa -

Cha Agostino viết ngày 29 tháng 5 năm 1939 - Gần đây, ngài uống hai ly rượu. Sau khi mệt mỏi vì giải tội, ngài không bao giờ có vẻ kiệt sức.»

Chặng Đàng Thánh Giá mới

Đầu tháng 10 năm 1939, tại San Giovanni Rotondo, người ta tổ chức ba ngày kính thánh Phanxicô Assisi, Quan Thầy chính của nước Ý. Nhân dịp này, vào chiều ngày 7 tháng 10, vị tổng giám mục mới của Manfredonia, Đức cha Andréa Cesarano, đã làm phép mười bốn Chặng Đàng Thánh Giá do các người con thiêng liêng từ Bologna dâng tặng Padre Pio. Các chặng đàng được dựng dọc theo con đường dẫn từ làng đến tu viện. Padre Pio, rất vui mừng, đã có thể đồng hành cùng Đức Tổng, nhưng tại mỗi chặng, ngài phải ngồi trên một chiếc ghế được mang theo.

Cung hiến hai bàn thờ

Ngày 23 tháng 11 năm 1940, Đức Tổng Giám mục Manfredonia đã cung hiến hai bàn thờ mới trong nhà thờ của tu viện, bàn thờ thứ nhất dâng kính thánh Phanxicô Assisi, trên đó Padre Pio sẽ cử hành Thánh Lễ suốt nhiều năm, bàn thờ còn lại dâng kính thánh Felix. Nhân dịp này, Cha Agostino đã trở lại tu viện và gặp lại «Piuccio».

«Ngài vẫn luôn cảm thấy như bị trói buộc thiêng liêng, ngài không biết liệu trong từng hành động của mình, mình làm đúng hay sai, mặc dù ngài luôn cố gắng làm mọi sự để đẹp lòng Chúa với ý hướng thường xuyên và, nếu có thể, là hiện tại. *«Nhìn chung - Padre Pio nói - con thấy mình là kẻ tội lỗi, bất xứng, v.v. nhưng khi nhìn vào từng hành động, con dường như không thấy điều xấu, vì nếu con thấy, con chắc chắn sẽ tránh và ghê tởm điều đó !»*

Vào tháng 3 năm 1941, ngài thậm chí còn lo sợ rằng mình không còn trong ơn nghĩa Chúa nữa, vì nghĩ rằng nếu ngài không thể nhận ra điều xấu trong mình, thì điều đó hẳn là một hình phạt Chúa gửi đến !

Chiến tranh

Tôi đã hỏi ngài về diễn biến của cuộc chiến, Cha Agostino viết ngày 16 tháng 3 năm 1941. Ngài trả lời rằng chúng ta sẽ còn những thất bại nữa và chiến thắng sẽ phải trả giá đắt : *«Một cuộc tàn sát thật kinh khủng, thưa Cha, cầu xin Chúa giúp đỡ và cứu vớt chúng ta !»*

Nhiều lần, Cha Giám Tỉnh Agostino đã gửi thư kêu gọi các tu sĩ trong tỉnh dòng tuyển chọn ơn gọi để phục vụ cho sứ vụ tại Eritrea, một sứ vụ đã được giao phó cho các tu sĩ Capucin vùng Foggia từ ngày 11 tháng 10

năm 1937. Những lời hỏi đáp không nhiều, và chính Cha Agostino đã đề nghị tự mình lên đường. Padre Pio rất sợ chuyến đi này. Có người đã nói với ngài rằng cha linh hướng của ngài sẽ ra đi mãi mãi đến miền đất xa xôi ấy : «*Con đã mất Cha Benedetto, bây giờ, con lại mất cha nữa sao !*» - ngài đã nói như thế ngày 3 tháng 6 năm 1941. May mắn thay, chuyến đi ấy đã không diễn ra !

Vào các ngày 7, 8 và 9 tháng 8 năm 1941, Cha Tổng Quyền - lúc này là một người Bỉ, Cha Donato da Welle - đã cùng Cha Agostino đến San Giovanni, vì Cha Agostino vừa được tái đắc cử làm Giám Tỉnh. Padre Pio lúc ấy đang bị bệnh, sốt cao. Ngày 8 tháng 8, Padre Pio đã có thể cử hành Thánh Lễ tại nhà nguyện nội viện của tu viện và Cha Tổng Quyền đã tham dự Thánh Lễ, ngài đã vô cùng xúc động : «Ngài đã tham dự Thánh Lễ luôn luôn quỳ suốt một giờ mười lăm phút và ngài hết lòng khâm phục Padre Pio».

Tư tưởng không ngừng về Thiên Chúa

Ngày 22 tháng 7 năm 1942, Cha Benedetto đã bước vào cõi vĩnh hằng. Từ ngày 6 đến ngày 12 tháng 2 năm sau đó, năm 1943, Cha Giám Tỉnh trở lại bên Padre Pio: «Thử thách trong tâm hồn ngài vẫn như cũ - cha viết. Có vẻ như chính ngài cũng tự thuyết phục mình rằng

Chúa giờ đây muốn giữ thử thách huyền nhiệm này mãi trong tâm hồn ngài cho đến chết. Đó chắc chắn là một thử thách giữ ngài trong sự khiêm nhường. Cuộc sống hằng ngày của ngài vẫn như cũ, sự kết hiệp thiêng liêng với Thiên Chúa là thường xuyên. Ngài khó mà sao lãng khỏi tư tưởng không ngừng hướng về Thiên Chúa. Còn về hiện tượng đám đông đến xưng tội với ngài hoặc đến xin ý kiến, ngài tỏ ra hoàn toàn thờ ơ, ngài chỉ là một khí cụ ngoan ngoãn và khiêm tốn trong tay Quan Phòng.»

* * *

Trong suốt mùa hè năm 1943, thành phố Foggia bị không quân Đồng Minh oanh tạc nhiều lần. Thành phố bị tàn phá và ngay cả tu viện Thánh Anna của các cha dòng Capuchin cũng bị hư hại nghiêm trọng. «Sau các cuộc oanh tạc khiến cho tu viện của chúng tôi ở Foggia không còn ở được nữa - Cha Agostino viết - tôi đã tạm thời chuyển Văn phòng Tỉnh Dòng đến San Giovanni Rotondo. Trong thời gian ở lại đây, tôi đã có thể nói chuyện riêng với Padre Pio hai hoặc ba lần.» Từ ngày 17 đến 24 tháng 9 năm 1943, Padre Pio bị bệnh, nằm trên giường, sốt. «Cha đã chịu đau khổ - Cha Giám Tỉnh lại viết - vì những ngày ấy, người ta đồn rằng Đức Giáo hoàng bị quân Đức chiếm đóng Rôma giữ làm

tù nhân trong Vatican. Padre Pio chịu đau khổ và cầu nguyện cho tất cả, nhưng đặc biệt cho Đảng Đại Diện Chúa Kitô». Ngài đã tiên báo rằng chiến tranh sẽ kết thúc *«bằng sự hủy diệt nước Đức, đất nước đã bị Thiên Chúa nguyên rủa»*.

Ngày 31 tháng 12, Padre Pio đã cử hành một Thánh Lễ Trọng thể trước các sĩ quan và binh lính Mỹ, mặc dù đêm hôm đó, một cơn bão dữ dội đã đổ xuống khu vực. Mỗi Chúa nhật sau đó, các binh lính Mỹ lại đến dự Thánh Lễ của Padre Pio, kể cả những người theo đạo Tin Lành. «Tất cả đều ngưỡng mộ và sốt sắng.»

Cha Agostino, Bề trên ở San Giovanni Rotondo

Ngày 4 tháng 11 năm 1944, Cha Paolino da Casacalenda trở thành Tỉnh trưởng Dòng. Còn Cha Agostino, ngài được bổ nhiệm ngày 21 tháng 12 làm bề trên tu viện San Giovanni Rotondo. Không cần nói cũng biết ngài vui sướng biết bao ; ngài sẽ được sống cùng với «Piuccio» !

Nhưng bởi vì giờ đây sống chung dưới một mái nhà với Padre Pio, ngài hầu như không còn ghi chép gì nữa! Tuy nhiên, ngày 31 tháng 12 năm 1945, ngài có ghi lại rằng «từ giờ Kinh Chiều lễ Giáng Sinh đến ngày 27 tháng 12, Cha đã bị bệnh, bị đau thận và đau nhức khớp.

Ngài thậm chí không thể cử hành Thánh Lễ. Ngay khi bác sĩ tiêm thuốc giảm đau, Padre Pio đã ngồi dậy và tiếp tục thừa tác vụ của mình. Thư từ gửi đến thậm chí còn nhiều hơn trước. Trung bình, có khoảng một trăm lá thư mỗi ngày. Các Cha đều trả lời hết. Khi cần, họ xin ý kiến của Padre Pio.

Ngài chỉ ăn khoảng hai mươi gram thức ăn trong vòng hai mươi bốn giờ, thế mà cân nặng vẫn không giảm.» - Ngài vẫn sống một cuộc đời đầy bận rộn. Cha Agostino ghi nhận rằng phần lớn các thư là những lời tạ ơn vì những ơn lành đã nhận được nhờ lời cầu nguyện của Padre Pio. Ngài có sức mạnh kỳ diệu nơi Trái Tim Thiên Chúa. Thật ra, ngài vẫn luôn như thế !

Một ánh sáng chói hơn mặt trời

Ngày 8 tháng 4 năm 1946, Cha Agostino viết : «Cách đây vài ngày, một nông dân sống bên cạnh hàng rào tu viện, đối diện với cửa sổ các phòng của chúng tôi, đã kể cho tôi một chuyện lạ lùng. Ông tên là Nicola Pazienza, là một ông lão nhỏ bé với lòng tốt và sự đơn sơ kỳ lạ. Ông kể rằng nhiều năm trước, vào mùa hè, trong khi ông đang ngủ trên sân đập lúa, ông bỗng tỉnh dậy và thấy phòng của Padre Pio, vào khoảng nửa đêm, sáng rực lên với một ánh sáng chói hơn mặt trời. Và Padre Pio rực rỡ đứng giữa luồng sáng đó. Khi nhìn thấy cảnh

tượng ấy, ông lão hiền lành thốt lên : «Lạy Chúa tôi, thiên đàng sẽ ra sao đây ?»

Bầu cử

Padre Pio tuy vậy cũng không quên những bổn phận khiêm tốn nơi trần thế này. Ngày 6 tháng 6 năm 1946, Cha Agostino nhắc rằng hôm ấy là ngày bỏ phiếu cho Hiến pháp và Trưng cầu dân ý. Không ai biết rằng Padre Pio sẽ xuống làng lúc 12 giờ 15 để bỏ phiếu vào thùng. Đó là một sự bùng nổ niềm vui và những người dân tốt lành của San Giovanni Rotondo, không tin vào mắt mình, đã tụ tập xung quanh ngài để hôn tay và tung hô ngài. «Đảng Dân chủ Thiên Chúa giáo đã đạt được đa số tuyệt đối - Cha Agostino viết. Những người thuộc đảng đối lập đổ lỗi cho Padre Pio. Họ nói rằng chỉ bằng sự hiện diện của ngài, ngài đã khiến họ mất nhiều phiếu bầu.» Và Cha Agostino kết luận : «Satan đang giận dữ!»

Cái chết của Zi'Grazio

Ngày 18 tháng 10 năm 1946, Cha Agostino ghi vào *Nhật ký* tin cha của Padre Pio qua đời. «Trong tháng Chín - ngài viết - Padre Pio vẫn tiếp tục đời sống thừa tác thường ngày để làm vinh danh Thiên Chúa và ích lợi cho các linh hồn. Khách hành hương từ nơi xa đến còn đông hơn thường lệ. Cha vẫn giải tội suốt cả buổi

sáng. Lượng thức ăn vật chất vẫn chỉ vài gram, và chính lương thực thiêng liêng cũng nuôi sống thân xác, giúp ngài có thể chịu đựng những lao lực phi thường của thừa tác vụ thánh.

Đêm ngày 4 tháng 10, người cha già của Cha lâm bệnh nặng, và Padre Pio đã xuống thăm ông (tại nhà của cô Mary Pyle). Ngài ở lại đó suốt đêm đến sáng. Các ngày 5, 6 và 7, ngài cũng đến thăm nhiều lần. Người bệnh đã qua đời tối ngày 7, lúc chín giờ rưỡi. Padre Pio có mặt ở đó. Ngài chịu đựng sự mất mát người cha với sự phó thác lớn lao, nhưng thân xác ngài thì chịu nhiều đau đớn. Ngày 8, người ta đưa thi hài vào nhà thờ của chúng tôi để cử hành tang lễ. Buổi chiều, thi hài được đưa đến nghĩa trang. Suốt cả ngày hôm đó, Padre Pio ở lại trong ngôi nhà nơi người cha đã qua đời. Ngài nằm trên giường, chịu đựng và cầu nguyện. Buổi tối, người ta đưa ngài trở lại tu viện bằng một chiếc xe riêng. Cho đến ngày 14, ngài chỉ có thể cử hành Thánh Lễ. Sau đó, ngài lại trở về giường nghỉ vì cảm thấy kiệt sức. Tâm trí ngài được nâng đỡ vì ngài sống trong sự phó thác và kết hợp với Thiên Chúa, nhưng xác thịt thì yếu đuối. Ngày 15, ngài trở lại đời sống thường nhật, giải tội và tiếp đón tất cả những ai tìm đến với ngài.»

Ngài luôn kết hiệp với Thiên Chúa. «Đời sống thiêng liêng của Padre Pio luôn là sự kết hợp với Chúa - Cha Agostino viết ngày 2 tháng 12 năm 1946 - một sự nâng tâm hồn liên li hướng về Thiên Chúa, một cuộc đối thoại với Thiên Đàng mà những lo toan trần thế cũng không thể ngắt quãng. Ngay cả trong giờ giải trí với các anh em, khi nhìn ngài, người ta có cảm giác ngài vẫn đang chăm chú suy nghĩ về Thiên Chúa.

Tất cả những ai đến gặp đều ra về mãn nguyện và đầy cảm phục trước lòng bác ái, sự đơn sơ, khôn ngoan, và thận trọng của ngài khi trả lời, khuyên bảo hay quyết định điều gì. Giữa muôn vàn biểu hiện của tình yêu và sự ngưỡng mộ ấy, ngài vẫn giữ thái độ dửng dưng, như thể mọi thứ không dành cho ngài. Ngài luôn khiêm tốn nghĩ mình thấp hèn. Ngài quy mọi vinh dự về cho Chúa. Các dấu thánh vẫn hiện diện như lúc ban đầu. Vết thương ở cạnh sườn vẫn chảy máu, và các băng gạc ngài thay mỗi ngày được trao cho Bề trên giữ gìn cẩn thận.»

Thật vậy, người ta biết rằng, từ ngày 21 tháng 12 năm 1944 đến ngày 20 tháng 6 năm 1952, Bề trên tu viện chính là Cha Agostino !

Một người nọ xin Padre Pio một ơn lành. Ngài trả lời : - «*Cha có thể cầu nguyện, và cha sẽ cầu nguyện, nhưng chính Chúa mới là Đấng ban ơn !*» Nhưng với sự đơn sơ, người ấy hỏi lại : «Còn cha, cha là thánh nào?» - Cha mỉm cười và đáp : - «*Cha sẽ cầu nguyện, con cũng hãy cầu nguyện !*» Mọi người đều thán phục sự khiêm nhường và đơn sơ của Cha. Câu chuyện nhỏ này được Cha Agostino ghi lại ngày 13 tháng 1 năm 1947.

«*Mấy ngày trước - ngài lại viết - chúng tôi có vị thăm viếng trong vài phút, đó là Tổng Giám mục Manfredonia. Ngài kể đã đến Roma trong chuyến thăm ad limina và đã nói chuyện với Đức Giáo Hoàng. Đức Giáo Hoàng hỏi : « Padre Pio làm gì ? » Tổng Giám mục đáp : « Đức Thánh Cha, ngài tha tội cho thế gian, không chỉ những tội nhỏ mà cả những tội lớn ! » Tổng Giám mục còn nói rằng ngài đã đến Toà Thánh và nói với một cố vấn : « Các ông đã để lại bao nhiêu tội lỗi trong thế giới khi suốt ba năm đã đình chỉ Padre Pio giải tội ! » (17 tháng 4 năm 1947)*

«*Lương thực hàng ngày của ngài - Cha Agostino tốt bụng viết ngày 22 tháng 5 năm 1947 - chỉ có vào buổi trưa, khoảng 10 hay 15 gram. Thế mà, ngài vẫn đảm đương thừa tác vụ từ sáng tới tối !*»

Hài hước Thiên Đàng

Đôi khi, chính Thiên Đàng cũng can thiệp để bảo vệ Padre Pio ! « Vài ngày trước - Cha Agostino viết ngày 30 tháng 4 năm 1948, trước ngày bầu cử, một người cộng sản ở San Marco in Lamis đi qua con đường, ngồi trên một chiếc xe tải. Đến dưới tu viện, y hét lớn : « Đả đảo Padre Pio, nó chỉ còn ít ngày để sống ! » Năm phút sau, vừa đến làng San Giovanni, kẻ phạm thượng bị đau quặn thận dữ dội và phải quay lại San Marco ngay tức khắc trong cơn đau không thể chịu nổi ! Ngày 18 tháng 4, khi chúng tôi đến cùng Padre Pio bằng xe để đi bầu cử, khi đến giữa Corso, một người phụ nữ bắt đầu hét lên : « Bây giờ thì đây lại sẽ đi bầu thẳng... » (và bà ta nói một từ không thể nhắc lại). Nói xong, bà ta bước một bước định đi bầu tại khu vực, trượt chân, ngã xuống đất và bị gãy xương đùi. Người ta đưa bà về nhà và bà không thể đi bầu ! »

Nhiều linh mục và tu sĩ tìm đến Padre Pio. Các đại biểu quốc hội cũng đến xin lời khuyên. Họ ra về với tâm hồn sáng suốt và được tăng cường sức mạnh để hoàn thành bổn phận. Một người cộng sản đến vì tò mò và đã được cải đổi.» (7 tháng 4 năm 1949)

«Thư từ ngày càng tăng lên từng ngày - cha Agostino viết ngày 13 tháng 9 năm 1949 - các lá thư đến hàng trăm. Có những bức thư cảm động van xin ơn lành ; và người ta viết về Padre Pio như về một vị thánh có quyền năng bên Chúa. Nhiều lá thư nói về những ơn lành đã nhận được.» - «Ngày 6 tháng 10, Đức Cha Padre Cirillo Da Erzerum, dòng Capucin, giám mục Syria, đã đến. Với một cha, ngài nói : ‘Tôi đến thăm một vị thánh !’» (10 tháng 10 năm 1949)

Ngày 9 tháng 2 năm 1952, cha Agostino đã ghi chú: «... Tôi biết Đức Giáo Hoàng luôn gởi gắm cho lời cầu nguyện của Padre Pio. Mấy ngày vừa qua, Đức Giáo Hoàng đã xin một Thánh lễ của Padre Pio cho một ý chỉ đặc biệt.» Người ta biết Đức Piô XII rất quý trọng, rất ngưỡng mộ Padre Pio.

«Cuộc sống của Padre Pio vẫn diễn ra theo ý muốn của Thiên Chúa vì vinh quang Chúa và vì ích lợi của các linh hồn, viết cha ngày 8 tháng 2 năm 1953. Ngày 22 tháng 1 đã cử hành lễ kỷ niệm 50 năm ngày ngài mặc Áo Dòng. Cha Bề trên Tỉnh dòng (lúc đó là cha Antonino da Sant’Elia a Pianisi) đã nhận lời tuyên khấn lại mà cha đã phát biểu với tất cả sức mạnh của lòng sốt sắng siêu phàm mà chỉ có Chúa mới hiểu. Cha Bề trên Tỉnh dòng đã nói với cha vài lời ngắn gọn nhưng đầy

cảm xúc và rất thích hợp. Nhà thờ nhỏ không chứa nổi đám đông. Bức tranh lưu niệm được cha tự tay viết.»

Nội dung bức tranh này còn mang tính tiên tri:

50 năm đời sống tu trì,
50 năm gắn bó trên Thánh Giá Đấng Cứu Chuộc,
50 năm ngọn lửa thiêu đốt cho Chúa và cho những người Ngài đã chuộc lại.

Linh hồn con còn mong gì hơn là dẫn tất cả về cùng Ngài, Lạy Chúa,

và kiên nhẫn chịu đựng ngọn lửa thiêu đốt
đốt cháy mọi thẳm sâu trong lòng con của «Cupio Dissolvi».

Ngài đã từng nói về «50 năm gắn bó trên Thánh Giá Đấng Cứu Chuộc» !

«Ghi nhận việc giải thoát một số người bị quỷ ám - cha Agostino viết ngày 9 tháng 2 năm 1954. Nhiều người cộng sản đã bỏ thẻ đảng ở đây và đã trở lại với Thiên Chúa.»

Cái chết của một người tâm phúc

«Những ngày vừa qua, từ mừng 6 đến mừng 9, cha đã bị ảnh hưởng sâu sắc hơn chúng tôi, những người anh em cùng dòng, và hơn cả những người khác, bởi một tai

ương bất ngờ, cái chết đột ngột của bác sĩ Sanguinetti, cha Agostino viết ngày 11 tháng 9 năm 1954. Ông không chỉ là người bạn và bác sĩ tận tâm của Tu viện, mà còn là người thân tín của cha trong Đại công trình của phòng khám. Người quá cố đáng kính là linh hồn của công trình, là người tâm phúc của cha. Từ mùng 6 đến mùng 9, cha chỉ có thể cử hành Thánh lễ, nhưng không thể giải tội. Sáng ngày mùng 10, cha cũng đã xuống giải tội. Nhưng chỉ cần nhắc đến biến cố đau buồn này, ngài xúc động và bật khóc.»

* * *

Từ năm 1956 đến 1959, cha Agostino không còn ở San Giovanni Rotondo. Ngài được bầu làm Giám tỉnh lần thứ ba. Nhưng ngài đã làm hết sức để thường xuyên lên thăm «Piuccio». Ngài tự ghi lại điều đó trong Nhật ký: «Tôi thường đi đến San Giovanni Rotondo» hoặc «Tôi đã có thể đến San Giovanni mỗi tuần.» Mỗi lần viếng thăm, ngài đều viết vài dòng... luôn là những điều giống nhau, hoặc gần giống ! «Padre Pio hoạt động không ngừng, ngài chỉ ăn vài gam thức ăn. Ngài là một phép lạ sống, linh hồn ngài luôn kết hợp mật thiết với Thiên Chúa.» - «Có rất nhiều chuyển thăm của các Hồng y, Giám mục, các “bậc lớn” trên thế gian này, lẫn với người dân bình thường, khao khát được nhìn thấy

Thiên Chúa thật gần. Đồng thời cũng có nhiều ám chỉ kín đáo về những khó khăn trong việc phát triển Casa Sollievo della Sofferenza, bệnh viện lớn của Padre Pio, “công trình của ngài”.

Ngày 18 tháng 11 năm 1958, cha Agostino viết : «Padre Pio đáng kính vẫn sống cuộc đời cầu nguyện và kết hiệp mật thiết với Chúa, có thể nói là ở mọi khoảnh khắc trong ngày cũng như lúc nghỉ ngơi ban đêm. Ngay cả trong những cuộc trò chuyện với các anh em đồng dòng và những người khác, ngài vẫn giữ được sự kết hiệp nội tâm với Thiên Chúa. Vài ngày trước, ngài bị viêm tai giữa rất đau đớn. Trong hai ngày, ngài không giải tội cho phụ nữ. Ngài đã cảm nhận trọn vẹn nỗi đau của linh hồn mình trước cái chết của Đức Giáo Hoàng Piô XII (mất ngày 9 tháng 10 năm 1958). Nhưng sau đó, Chúa đã cho ngài được thấy ngài trong Vinh quang Thiên đàng. Khi Đức Tân Giáo Hoàng Gioan XXIII được bầu (ngày 28 tháng 10 năm 1958), Padre Pio đã vô cùng vui mừng và ngài cầu nguyện cho vị Tân Giáo Hoàng, cầu chúc một triều đại dài lâu. Đức Giáo Hoàng đã gửi cho ngài Phép lành Tông tòa đầu tiên của ngài.»

Ngày 8 tháng 6 năm 1959, Cha Agostino trở về San Giovanni với tư cách là một tu sĩ đơn sơ. Ngài nay đã “trở lại hàng ngũ” ! Ngài có thể gần gũi hơn để chăm

sóc Padre Pio, người đang rất bệnh. Chính vì vậy mà ngài viết : « Cha luôn sống trong sự kết hợp mật thiết với Chúa. Hơn một tháng nay, ngài cảm thấy mệt mỏi về thể xác. Vào cuối tháng Tư, các bác sĩ đã chẩn đoán ngài bị viêm phổi - phế quản. Vài ngày sau đó, họ phát hiện ngài bị viêm màng phổi, buộc ngài phải hoàn toàn nghỉ ngơi. Từ ngày 5 tháng Năm, ngài không còn dâng Thánh Lễ, và không giải tội nữa. Ba lần, người ta đã chọc hút cho ngài hơn một nghìn gam dịch. Ngày 4 tháng Sáu, các giáo sư Gasparini và Pontoni đã đến. Họ không chỉ định việc chọc hút dịch, nhưng đã kê đơn thuốc để làm tiêu dịch. Cha đau khổ vì không thể tiếp tục cuộc sống hằng ngày với sứ vụ thiêng liêng vì lợi ích các linh hồn. Trong phòng của ngài, qua một chiếc micro, ngài lắng nghe các nghi lễ diễn ra trong nhà thờ và sau buổi lễ, ngài gửi đến dân chúng những lời thánh thiêng và ban phép lành cho mọi người. »

Thật ấn tượng, thậm chí xúc động, khi lắng nghe những bản ghi âm của các « lời ngắn buổi tối » này. Với giọng nói khàn khàn của một người bệnh, Cha vẫn thể hiện sự hiện diện của mình, mang lại niềm vui lớn lao cho tất cả các con thiêng liêng đang cầu nguyện cho ngài và với ngài, cảm nhận một cách đau đớn sự vắng mặt của người Cha duy nhất của họ.

Phép lạ !

Chính Padre Pio đã tự gán việc chữa lành của mình cho Đức Mẹ Fatima. Tượng Đức Mẹ hành hương đã được đưa đến San Giovanni Rotondo vào ngày 5 tháng 8 năm 1959. Ngài nhìn chiếc trục thẳng, nước mắt lưng tròng, khẩn cầu Mẹ Trên Trời đến cứu giúp.

« Trong khi chiếc trục thẳng mang tượng thánh của Đức Mẹ bay vòng trên tu viện trước khi rời đi - Cha Agostino viết vào ngày 8 tháng 9 năm 1959 - Padre Pio đã nói với Mẹ Trên Trời, với trái tim cháy bỏng tình yêu: *“Mamma mia, từ khi Mẹ đến Ý, con đã đau đớn, bị đóng đinh bởi bệnh tật, bây giờ Mẹ rời đi, Mẹ không nói gì với con sao ?”* Ngay lúc đó, Cha cảm thấy như một sức mạnh huyền nhiệm trong cơ thể và ngài nói với các anh em : *“Cha đã được chữa lành !”* »

Một tờ báo ở Foggia đã đăng một bài báo bày tỏ tiếc nuối rằng Đức Mẹ đã đến San Giovanni Rotondo chứ không phải đến Đền Thánh Thánh Micae ở Monte Sant' Angelo - Cha Agostino tiếp tục kể. Khi đó, Cha đang ở trong phòng tối cùng với một người anh em. Tôi đã đưa tin này cho ngài. Với sự đơn sơ của một đứa trẻ, ngài kêu lên : *« Đức Mẹ đã đến đây vì Mẹ muốn chữa lành cho Padre Pio ! »* Đơn giản thế thôi !

Những khó khăn mới

Có rất nhiều khó khăn nảy sinh liên quan đến Bệnh viện của Padre Pio. Mọi việc không suôn sẻ. Một số bác sĩ thậm chí đã nộp đơn xin từ chức. Chính Padre Pio đã phải sa thải bác sĩ X-quang Massenti vào tháng Ba năm 1960. Satan nổi điên lên, điều đó là ít nhất có thể nói được ! Bằng chứng đã được Cha Agostino đưa ra vào tháng Giêng năm 1960. Năm trước đó, tại Lorette, một tu sĩ Capucin thuộc tỉnh dòng Marches, Cha Emidio, đã trừ tà cho một người bị quỷ ám. Qua miệng người này, quỷ đã nói về Padre Pio : « Giờ đây, chúng tôi không thể làm gì chống lại ông ấy nữa, nhưng chống lại Công Trình của ông ấy (bệnh viện) thì chúng tôi đã tổ chức rất tốt ! »

Chính vì vậy mà Rôma đã cử một Vị Khâm Sứ Tông Tòa đến, đó là Đức Cha Maccari, thuộc Đại diện Giáo hoàng tại Rôma (ngài sau này trở thành Giám mục của Ancona). Ngài đến San Giovanni Rotondo vào ngày 30 tháng Sáu năm 1960, và kết thúc chuyến viếng thăm tông tòa vào ngày 17 tháng Chín sau đó. « Hy vọng rằng Satan sẽ bị bẻ gãy sừng - Cha Agostino viết ngày 14 tháng Mười - và như thế, Quyền Năng Tình Yêu của Thiên Chúa sẽ được tôn vinh. » Ngài còn viết thêm : « hông nghi ngờ gì, Cha đang chịu đau khổ vì nhiều lý

do khác nhau, nhưng ngài luôn phó thác theo Thánh Ý Chúa, vì ngài chắc chắn về điều thiện hảo sẽ được thực hiện nhờ Công Trình của Thiên Chúa. »

Bề trên tu viện khi đó là Cha Rosario da Aliminusa, người đã kế nhiệm Cha Emilio da Matrice. Hai cái tên này gợi nhớ đến những giờ phút đen tối của cuộc bách hại chống lại Padre Pio... và Đức Cha Maccari thì nghiêng về phía họ. Bởi vì, thật không may, đã có một cuộc bách hại thứ hai chống lại Padre Pio.

Cuộc bách hại lần thứ hai

Năm 1925, Padre Pio đã thúc giục một số người con thiêng liêng của ngài cải tạo một tu viện cũ của các nữ tu Clarisses thành một bệnh viện nhỏ với khoảng hai mươi giường dành cho những ca cấp cứu nhất. Tại đó, người nghèo được chữa trị miễn phí. Mười ba năm sau, bệnh viện này đóng cửa. Nhưng đó chỉ là một thử nghiệm đầu tiên.

Năm 1940, Padre Pio khởi xướng một cuộc phiêu lưu khác, có phần điên rồ, phải thừa nhận như vậy, giữa thời kỳ chiến tranh thế giới, khi quyết định xây dựng một bệnh viện khác... Điều kỳ lạ là, bệnh viện to lớn này lại được dựng lên chính tại nơi mà vào ngày 2 tháng 2 năm 1575, một người phiêu lưu bị hủy hoại bởi cò bạc và truy lạc, lúc đó đang làm công cho các tu sĩ Capucin ở Manfredonia, đã được ơn hoán cải, như bị sét đánh bởi ân sủng. Người này đang trên đường đến một làng lân cận. Về sau, ông trở thành thánh Camille de Lellis !

Bởi vì trên ngọn núi Gargano này, Thánh Thần đã thổi hơi từ rất lâu rồi !

Ba người bạn đầu tiên của Padre Pio, những “đồng sáng lập” bệnh viện, là bác sĩ Sanguinetti một dược sĩ, bác sĩ Kiswarday và bác sĩ Sanvico, người vốn là bác

sĩ thú y và từ lâu đã là con thiêng liêng của Padre Pio.

Người ta biết đến cuộc phiêu lưu xây dựng bệnh viện lớn lao này. Có rất nhiều tác phẩm đã kể lại. Bệnh viện được khánh thành vào ngày 5 tháng 5 năm 1956 bởi Hồng y Lercaro, tổng giám mục Bologna, với sự hiện diện của các nhân vật y học hàng đầu từ châu Âu và châu Mỹ. Padre Pio đã dâng Thánh Lễ trước cổng bệnh viện.

Nhân dịp đó, Cha đã chấp nhận nói vài lời với các bác sĩ có mặt tại đó. Ngài đã nói với họ, trong số những điều khác, về bốn phận và sứ mạng của họ :

« Sứ mạng của các con là chữa lành bệnh tật. Nhưng nếu bên giường bệnh, các con không mang theo tình yêu, thì cha không tin rằng các phương thuốc sẽ có hiệu quả. Hãy mang Thiên Chúa đến với các bệnh nhân, điều đó sẽ có giá trị hơn tất cả các cách chữa trị khác ! »

Bệnh viện này đã được mua bằng máu của Padre Pio... Máu từ các dấu thánh của ngài, đúng vậy, nhưng cũng là máu của linh hồn ngài... Nếu “Cuộc bách hại” đầu tiên, - dù có vẻ khó tin - là do những đặc sủng và dấu thánh của ngài gây ra, khiến Giáo Hội đã thấy cần thiết phải “che đậy ánh sáng dưới thùng” trong ba năm, thì cuộc bách hại lần thứ hai lại bùng nổ vì bệnh viện này.

Vụ « khủng hoảng Giuffrè »

Ngay từ năm 1945, tại Ý, người ta bắt đầu nghe nói về một nhà ngân hàng ở Imola, Jean Baptiste Giuffrè. Ông ta đã lập nên một tổ chức tài chính ít nhất cũng có thể gọi là liêu lĩnh, không xa mấy với hành vi lừa đảo, và con người này tự xưng là « nhà ngân hàng của Thiên Chúa » ! Giuffrè trả cho khách hàng của mình mức lãi suất từ 20 đến 100 %, không ít hơn ! Và, dĩ nhiên, các Tòa Giám Mục, các tu viện đổ xô đến với ông ta. Họ đã trở thành nạn nhân. Tuy nhiên, Đức Giáo Hoàng Piô XII đã rung chuông báo động. Tất cả kết thúc tại Tòa án với một vụ khủng hoảng tài chính khổng lồ. Nhờ ông ta, một số tu sĩ tạm thời sống trong cảnh dư dả, vì ngày 17 tháng Tư năm 1958, vụ phá sản đã chính thức xảy ra. Vụ này khiến khoảng hai mươi lăm ngàn người trở thành nạn nhân. Các tu sĩ Capucin (những kẻ tham lam, như chính Giuffrè gọi họ), đã nhận một phần trong số hai mươi một tỷ Lire, là kết quả của các giao dịch ngân hàng.

Giờ đây họ không còn khả năng chi trả những khoản khổng lồ như thế... Riêng Tỉnh Dòng ở Foggia đã phải đối mặt với khoản nợ một tỷ rưỡi Lire (vào năm 1958!) trong khi trong quỹ không có nổi một triệu !... Để bù

đắp thâm hụt, cảm dỗ thật lớn khi muốn rút tiền từ quỹ của bệnh viện của Padre Pio.

Đức Piô XII đã thấy trước nguy cơ này. Ngay từ ngày 4 tháng Tư năm 1957, ngài đã miễn cho Padre Pio lời khẩn khó nghèo, để ngài có thể, với sự an tâm trong lương tâm, nhận các khoản tiền mà các « người con thiêng liêng » từ khắp nơi trên thế giới gửi đến, nhằm nâng đỡ Công Trình của ngài.

Người ta đã cố - một cách tàn nhẫn - gây áp lực với Padre Pio để chuyển hướng các khoản tiền của Casa Sollievo della Sofferenza sang quỹ của các tu sĩ Capucin. Mọi biện pháp đều được sử dụng để tiêu diệt Padre Pio hoặc cố gắng tiêu diệt ngài ! Không sao kể hết những sự ngược đãi, những lời ám chỉ, sự ác ý, thậm chí người ta còn trừng phạt ngài bằng cách không cho phép người anh em giúp đỡ ngài trong việc di chuyển đi lại. Padre Pio bị thương ở chân.

Người ta thậm chí còn đặt micro trong tòa giải tội của ngài và trong những nơi ngài tiếp các hối nhân, để biết tiền đến từ đâu, và vị Bề Trên chịu trách nhiệm khi đó là Cha Emilio da Matrice. Còn người kế nhiệm ngài, Cha Rosario da Aliminusa, thì lại hợp làm quản ngục hơn là Bề Trên của một Tu viện thuộc Dòng Con của Thánh Phanxicô Seraphic !

Trong bài diễn văn nổi tiếng trước các Nhóm Cầu Nguyện, tháng Mười Hai năm 1968, Đức Hồng y Lercaro, rất can đảm nhưng đầy sáng suốt, đã đưa ra một phán đoán rất nghiêm khắc về cuộc bách hại mang tính thời Trung Cổ này :

« ... Điều làm Cha Padre Pio đau đớn đến mức hấp hối - Đức Hồng y nói - không phải là việc người ta, trái với mọi công lý, cố gắng nắm quyền kiểm soát những tài sản mà “Nhà Xoa Dị Nỗi Đau” đại diện, ngôi nhà được nâng đỡ bởi lòng bác ái của các người con thiêng liêng của ngài. Dĩ nhiên, ngài cần phải bảo vệ ý nguyện của các ân nhân, mà để gìn giữ điều đó, người ta đã cho phép ngài, dù đã khấn giữ lời thề Nghèo Khó, được quyền quản lý những tài sản đó như thể là tài sản của chính mình, và ngài, chừng nào chưa tin rằng đang đứng trước một ý muốn cao hơn, dưới danh nghĩa của sự vâng phục, tước đoạt khỏi tay ngài Công Trình thân yêu kia, thì ngài vẫn giữ vững, một cách khiêm nhường và điềm đạm.

Nhưng điều khiến ngài đau đớn đến tận đáy lòng, điều khiến ngài hấp hối như Đấng Cứu Thế trong Vườn Cây Dầu, không hẳn là vì ngài đau khổ *cho* Giáo Hội - điều đó hẳn đã mang lại cho ngài sự an ủi từ ánh sáng của mỗi phúc hạnh được hứa ban cho những ai chịu

đau khổ vì Tin Mừng - mà chính là việc ngài chịu đau khổ bởi Giáo Hội, bởi những con người của Giáo Hội, những người đã chuyển tải vào cộng đoàn mà Đức Kitô hằng linh hoạt bằng Thần Khí của Người và làm cho trở nên tuyệt diệu như một bí tích cứu độ, tất cả gánh nặng của những yếu đuối, lòng tham lam, tham vọng, ti tiện và lệch lạc của họ.

Ngài cảm nhận vị đắng của những cách hành xử độc đoán, những biện pháp khắc nghiệt, sỉ nhục, hiểm độc, mà không phản kháng hay kêu ca. Ngài bị cô lập khỏi bạn bè, và như Chúa Giêsu, ngài có thể nói : « Con đã tìm kiếm một người an ủi trong vô vọng. Người ta đã đẩy xa khỏi con các bạn hữu và anh em con. »

Thay vào đó, những kẻ đối nghịch kéo đến, thúc đẩy bởi sự oán hận đáng thương của kẻ tâm thường, không chịu nổi sự vượt trội của nhân đức, được chống lưng bởi các thế lực hùng mạnh. Chính những người anh em của ngài trở thành kẻ hành hạ ngài, và người được giao cho ngài, theo truyền thống các tu sĩ Capucin, để làm chỗ dựa trong tuổi già, lại trở thành tên phản bội hèn mọn, và đã đẩy xa hơn nữa nụ hôn phản bội đến mức phạm thánh. « Và Chúa Giêsu đã lặng thinh ! »...

Ngay cả Quan Phòng cũng lặng thinh. Như trong Cuộc Thương Khó của Chúa chúng ta, Thiên Chúa để mặc loài người cho những đam mê của họ, không can thiệp bằng những quyền năng từ trên. « *Lạy Thiên Chúa con, lạy Thiên Chúa con, tại sao Ngài bỏ rơi con ?* » - hẳn là người Thầy dòng cao niên đau yếu bệnh tật kia đã rên lên từ trong sâu thẳm tâm hồn mình.

Và ngài cũng im lặng...

* * *

Kết quả là, Cha Bề Trên Tổng Quyền đã ra lệnh, vào tháng Mười Một năm 1961, cho Padre Pio phải chuyển giao cho Tòa Thánh khoảng 200.000 cổ phiếu của Casa Sollievo della Sofferenza. Sau một đêm trọn vẹn cầu nguyện, Cha đã ký vào văn bản chuyển nhượng, điều khiến ngài mất quyền sở hữu bệnh viện của mình để trao vào tay Tòa Thánh.

Chính trong bối cảnh đau buồn này mà “Cuộc Viếng Thăm Tông Tòa” của Đức Cha Maccari đã diễn ra vào tháng Bảy năm 1961. Nhưng khi biết điều mà ngày nay chúng ta biết, ta có thể chất đầy ý nghĩa trọn vẹn lên những lời đơn sơ của Cha Agostino, tưởng chừng như vô hại : « Không nghi ngờ gì, Cha đang chịu đau khổ vì nhiều lý do khác nhau, nhưng ngài luôn vâng theo

Thánh Ý Thiên Chúa. »

Các thánh là như thế.

Bản ghi cuối cùng trong Nhật ký của Cha Agostino mang ngày 23 tháng Mười Một năm 1961 : « Đức Cha Bề Trên Tổng Quyền khả kính (lúc ấy là Cha Clemente da Milwaukee) đã đến vào ngày 16. Ngài đã thông báo cho Padre Pio quyết định của Tòa Thánh, theo đó về mặt pháp lý, Phòng Khám được xếp vào số các Công Trình Tôn Giáo, và để Padre Pio giữ vai trò Đáng Bảo Trợ cho đến khi ngài qua đời. »

Như thế là kết thúc Nhật ký của Cha Agostino. Bệnh tật trong những năm cuối đời không cho phép ngài tiếp tục viết nữa, nhưng ngài vẫn luôn hiện diện, bên cạnh “Piuccio” yêu dấu của ngài. Phải chăng ngài không chính là người, sau cùng, hiểu rõ ngài nhất ?

Cha Agostino qua đời

Trong biên niên sử của tu viện San Giovanni Rotondo, vào ngày 14 tháng Năm năm 1963, Cha Gerardo di Flumeri đã viết :

« Đêm nay, lúc một giờ, Cha Agostino da San Marco in Lamis rất đáng kính đã trút hơi thở cuối cùng. Đã bệnh suốt hơn năm năm, trong một năm rưỡi cuối cùng,

ngài buộc phải gần như luôn nằm trên giường. Trong ba tháng cuối đời, ngài cũng không còn có thể cử hành Thánh lễ. Cha rất đáng kính Agostino đã ba lần làm Giám Tỉnh của Tỉnh Dòng chúng ta, mà ngài đã điều hành với sức mạnh và tình yêu phụ tử. Hơn nữa, vị Cha thân yêu này rất gắn bó với Padre Pio, người mà ngài đã làm cha giải tội trong suốt nhiều năm. Vì vậy, người ta dễ dàng hiểu được nỗi đau lớn lao mà Padre Pio phải chịu đựng vì cái chết của Cha Agostino. »

Ngài hưởng thọ bảy mươi ba tuổi và bốn tháng.

Sau bốn mươi sáu năm tình bạn sâu sắc và mật thiết thiêng liêng, một trang quan trọng trong cuộc đời của Padre Pio đã khép lại. Đối với Cha Agostino, ngài luôn là “Piuccio” của ngài, và đối với Padre Pio, ngài mãi mãi là “Cha Giáo” của mình (tức là thầy dạy), vị Padre Lettore.

Các Nhóm Cầu Nguyện

Cầu nguyện

Một số người luôn tìm kiếm một điều gì đó. Các tu viện là bằng chứng cho thấy có những người khác lại đang tìm kiếm “một ai đó” ! Thánh Biển Đức đã nói rằng các tu sĩ là những người đi tìm kiếm Thiên Chúa. Padre Pio là một trong số đó. Ngài đã cho chúng ta thấy điều ấy... Ngài, người thường nói : « *Trong sách vở, người ta tìm kiếm Thiên Chúa ; trong lời cầu nguyện, người ta gặp được Ngài* », đã dẫn dắt chúng ta đến với Đấng cư ngụ trong ngài.

Chính vì thế mà Padre Pio là, theo đúng nghĩa đầy đủ của từ này, một người của cầu nguyện, một con người được *làm nên bởi* cầu nguyện.

Cầu nguyện ! Đó chính là điều kiện thiết yếu và căn bản cho một cuộc tìm kiếm sinh hoa trái. Ngài đã từng nói về chính mình : « Tôi là một Linh mục cầu nguyện! » Cả cuộc đời ngài trước hết là một hành trình tìm kiếm Thiên Chúa, sau đó là đón nhận Thiên Chúa, và sau cùng là kết hợp với Thiên Chúa. Biết bao nhiêu giờ ngài đã quỳ gối trước Thánh Thể, trong ánh sáng mờ mờ của ca đoàn dòng tu ? Biết bao đêm ngài đã trải qua trong phòng riêng, đàm đạo với Trời Cao, chiến

đâu như Giacóp với Thiên Thần cho đến rạng đông, với Đấng duy nhất có thể nhận lời những lời khẩn cầu mà con cái thiên liêng ký thác cho ngài ? Biết bao tràng Mân Côi ngài đã lần suốt đời mình ? Thật phi thường ! Không thể tin nổi !

Sự hồi tâm, vốn liên tục đưa ngài trở lại với chính nội tâm mình, cho phép Padre Pio tìm gặp Thiên Chúa nơi đó và sống từ nơi Ngài. Từ đó, hoàn toàn được phó thác trong vòng tay của Người Cha rất yêu thương, ngay cả khi Người đánh đòn ngài, ngay cả khi Người quất roi ngài, ngay cả khi Người đã đóng đinh ngài - Padre Pio vẫn hoàn toàn an toàn. Tuy nhiên, cuộc tìm kiếm ấy luôn đầy lo lắng, liên tục : đâu phải chuyện nhỏ khi đi tìm kiếm Đấng Vô Hạn ! Trong cuộc kiếm tìm ấy, ngài bị giày vò bởi ý nghĩ rằng... một ngày nào đó mình có thể bất trung ! Chính đời sống nội tâm sâu xa đó đã đem lại cho khuôn mặt ngài một nét bình an và quyền rũ, điều đã làm chán động tất cả những ai đến gần ngài. Padre Pio thuộc về nhóm những con người thâm lặng và rực sáng, những người mang lại hương vị cho thế gian. Những người ấy là “muối cho đời” và “ánh sáng cho trần gian”.

Người cầu nguyện không sợ gì cả, ngoại trừ việc xúc phạm đến Thiên Chúa, việc bất trung với Ngài ; đó là

một nỗi sợ mang tính tình yêu. Một số người khác thì thậm chí còn chẳng biết sợ Thiên Chúa. Ngài quá xa lạ với mỗi bận tâm của họ ! Họ thậm chí không tự hỏi về sự hiện hữu của Ngài ! Trái lại, chính những người đó lại sợ bản thân mình. Chính vì vậy mà họ chìm vào xao nhãng và mê muội.

Để con người có thể tìm lại chiều kích toàn vẹn của mình, với đôi chân vững vàng đặt trên mặt đất, nhưng đầu thì ngẩng lên Trời, cầu nguyện là một *con đường bắt buộc phải đi qua*. Và Padre Pio, Bậc thầy về cầu nguyện, có thể hướng dẫn chúng ta qua hành trình ấy. Ngài đã kinh hoàng trước nỗi bất hạnh của một nhân loại đã đánh mất Thiên Chúa. Ngài tham dự - một cách hữu hình - vào những bi kịch của nhân loại. Không mệt mỏi, ngài đã cầu nguyện cho thế giới, và kêu gọi các con cái thiêng liêng của mình, những người con của trái tim ngài, cùng cầu nguyện với ngài, hợp nhất với Lời nguyện linh mục của ngài, lời nguyện dâng hiến và đền tạ. Ngài dâng lên Thiên Chúa tình yêu mà loài người đã từ chối không dâng Ngài.

Và thế là, trong trái tim đang cháy bỏng của ngài, đã sinh ra các « Nhóm Cầu Nguyện ». Ngài đã từng nghĩ đến điều này từ năm xa xôi 1918 khi ngài cầu nguyện cùng với nhóm đầu tiên gồm các người con gái thiêng

liêng của ngài, ngay khi mới đến tu viện Đức Mẹ Ân Sủng.

Các Nhóm Cầu Nguyện

Từ lâu trước khi Giáo Hội «chính thức» đề cập đến, Padre Pio đã muốn hiện thực hóa các nhóm ấy để nâng đỡ công trình Bác ái lớn lao của ngài, tức là Phòng khám của ngài. Bởi vì hai Công trình này gắn bó mật thiết với nhau. Công trình của các Nhóm Cầu Nguyện được thành lập để làm nền tảng, nền móng thiêng liêng cho Công trình *Casa Sollievo della Sofferenza*.

Padre Pio hiểu rất rõ rằng, trong Giáo Hội, công việc và sứ mạng của những “người thợ làm vườn nho” chỉ có thể sinh hoa trái nếu ở gốc rễ có sự cầu nguyện và sự hiến dâng âm thầm của những thành viên khác. Chính để làm nổi bật sứ mạng lan tỏa đó, ngài đã gọi Phòng khám của mình, không phải là “Bệnh viện”, bởi như thế sẽ chỉ gọi đến việc chăm sóc y tế cho người bệnh, mà là “Ngôi nhà An ủi của Đau khổ”, vì Casa muốn trở thành, trước hết và trên hết, một mái ấm của đời sống thiêng liêng và cầu nguyện.

Casa Sollievo della Sofferenza, một tên gọi thật tuyệt diệu, mà Padre Pio đã đặt cho Công trình của ngài không phải không có sự can thiệp nào đó từ Trời, bởi

không còn nghi ngờ gì rằng ngài đã được linh hứng... Hơn nữa, chữ Sollievo gợi đến một sự thắng hoa của đau khổ, sự biến đổi đau khổ, hơn là một sự xoa dịu đơn thuần nỗi đau ấy. Chính là toàn bộ Mầu nhiệm của Thập Giá cứu độ và của đau khổ mang tính cứu chuộc, hoặc đồng cứu chuộc, mà ta có thể cảm nhận được nơi nền tảng của Công trình này.

Khi vào ngày 8 tháng 3 năm 1952, vị Đại Giáo hoàng Piô XII đã thốt lên : «Điều mà Giáo Hội đang khẩn thiết cần đến, đó là những tín hữu và những nhóm tín hữu, thuộc mọi tầng lớp, những người được giải thoát khỏi mọi sợ hãi loài người, sống và hành động phù hợp với các Điều răn của Thiên Chúa và các Luật của Chúa Kitô», thì ngay lập tức Padre Pio hiểu rõ rằng các «Nhóm Cầu Nguyện» của ngài phải có chỗ đứng trong Giáo Hội. Trong bản hòa tấu của Giáo Hội, họ có phần để đóng góp, và đó không phải là phần nhỏ !

Vì vậy, điều quan trọng là sống đơn sơ như những Kitô hữu xứng đáng với tên gọi ấy, sống trọn vẹn Tin Mừng. Vào ngày 5 tháng 5 năm 1966, Padre Pio đã xác định rõ dự định của mình : *«Hãy là những mái ấm của Đức Tin và tình yêu, nơi giữa các bạn, chính Chúa Kitô hiện diện, mỗi khi các bạn tụ họp để cầu nguyện và chia sẻ bữa tiệc huynh đệ dưới sự hướng dẫn của các linh*

mục và các vị linh hướng của các bạn.»

Lệ thuộc vào Giáo Hội

Bởi vì các Nhóm Cầu Nguyện này hoàn toàn lệ thuộc vào Giáo Hội. Sự hiện diện của linh mục là không thể thiếu. Ngay từ khi thành lập, người ta đã phát hành một tập sách nhỏ trong đó có thể đọc thấy : «Chúng tôi muốn trung thành tuân theo các nguyên tắc, luật lệ và quy tắc của Thánh Giáo Hội Công giáo, mà chúng tôi phải dành sự tôn kính tận tụy nhất và sự vâng phục nghiêm túc nhất. Qua đó, chúng tôi mong tránh được mọi sự lệch lạc có thể xảy ra do các sáng kiến cá nhân, dù có được thúc đẩy bởi lòng nhiệt thành và thiện chí, nhưng vẫn có thể bằng cách nào đó làm sai lệch mục đích của Nhóm Cầu Nguyện.»

Vì thế, mọi sự ứng biến đều bị loại bỏ, mọi sự thiếu thận trọng, tất cả những gì không thực sự là lời cầu nguyện đều phải bị loại trừ. Người ta sẽ lần chuỗi Mân Côi, theo tinh thần của Padre Pio, với các ý chỉ của Đức Giáo Hoàng, vốn chắc chắn trùng hợp với các ý chỉ của Giáo Hội, người ta sẽ cử hành Thánh Thể trong sự hiệp thông với toàn thể Giáo Hội. Về điều này, chính chúng tôi đã hỏi ngài rằng liệu trong các nhóm này, người ta có thể tổ chức các buổi thuyết trình hay các hoạt động khác không. Cha đã ngắt lời chúng tôi và nói : «*Tuyệt*

đôi không ! Những “chiacchierate - các cuộc tán gẫu” chỉ có thể phá hủy nhóm mà thôi !»

Danh sách chính thức đầu tiên của các Nhóm Cầu nguyện, liên kết với *Casa Sollievo della Sofferenza*, có từ tháng 7 năm 1950. Đa số họ là các nhóm ở Ý. Dần dần, họ lan rộng ra, và thế là bắt đầu hình thành, quanh San Giovanni Rotondo, một mạng lưới vô hình và huyền nhiệm, sớm bao phủ toàn thế giới, vì các nhóm cầu nguyện hiện diện tại mọi quốc gia, trên mọi châu lục. Họ kết hiệp trong cùng một lời cầu nguyện, trong cùng một tình yêu đối với Thiên Chúa và con người, những *«người con của trái tim Padre Pio»*.

Các nhóm ấy đã mở rộng chức linh mục của Padre Pio đến tận cùng thế giới. Cầu nguyện cho những người không cầu nguyện, yêu mến Thiên Chúa thay cho những người không yêu mến Ngài, các Nhóm Cầu nguyện muốn đem lại cho thế giới phần linh hồn còn thiếu mà nó đang cần. Họ tiếp tục khắp nơi lời cầu bầu của Cha. Cùng với ngài, họ tiếp tục mời gọi Chúa đến với thế giới chúng ta. Lời cầu nguyện đó đã được hiện thực hóa thành một công trình cụ thể tại San Giovanni Rotondo : bệnh viện hiện đại này, một *Thành phố* thực sự của những người đau khổ. Vì thế, đây là lời mời gọi đến những công trình cụ thể và thiết thực khác. Đức

tin không hành động là một đức tin chết, như Thánh Tông Đồ Giacôbê đã giải thích rất rõ ràng trong Thư của ngài. (2, 14-20)

Một trong những niềm vui cuối cùng của Padre Pio trên trần thế là được chứng kiến sự công nhận chính thức từ Tòa Thánh đối với các Nhóm Cầu nguyện. Ngày 31 tháng 7 năm 1968, chỉ vài tuần trước khi qua đời, Rôma đã bổ nhiệm Cha Carmelo da San Giovanni in Galdo làm Người phụ trách Tổng quát. Ngày hôm trước khi Padre Pio bước vào cõi vĩnh hằng, Đại hội Quốc tế lần thứ tư của các Nhóm Cầu nguyện đã kết thúc tại San Giovanni Rotondo. Thánh lễ cuối cùng ! của Padre Pio là dành cho họ. Phép lành cuối cùng của ngài là dành cho họ. Trước khi rời thế gian này, ngài đã để lại cho Giáo Hội di sản quý giá nhất của mình, điều mà ngài xem như là con người trong mắt mình, chính là các «Nhóm Cầu nguyện».

«Cầu nguyện là chiếc chìa khóa mở ra Trái Tim Thiên Chúa, ngài đã nói, chỉ có cầu nguyện mới có khả năng biến đổi thế giới.»

Phác họa một chân dung

«Ngài là một chứng nhân mang dấu thánh của Chúa chúng ta. Ngài là một con người của cầu nguyện và đau khổ...»

(Phaolô VI, ngày 20 tháng 2 năm 1971)

Đức tin và cầu nguyện - Tìm kiếm Thiên Chúa

Điều gây ấn tượng mạnh nơi Padre Pio, chính là kinh nghiệm Đức Tin của ngài. Ngài sống trong Thiên Chúa và Thiên Chúa sống trong ngài. Tất cả những ai đã từng tiếp cận ngài đều nhất trí nói rằng qua Padre Pio, họ đã gặp được Thiên Chúa. Ngài từng nói rõ rằng ngài yêu sự cô tịch, nhưng không bao giờ có đủ thời gian để cầu nguyện. Và ngài thú nhận rằng khi cầu nguyện, tâm hồn ngài bị tràn ngập *«bởi một ngọn lửa dịu dàng và ngọt ngào, thiêu đốt nhưng không gây đau đớn.»* (1/154)

Tuy nhiên, ngài rất khó để mô tả những gì mình cảm nghiệm trong các cuộc tiếp xúc huyền nhiệm với Thiên Chúa, vì đó là lĩnh vực của điều không thể diễn tả. Trong cùng một bức thư gửi Cha Benedetto, ngài ví mình như một mục đồng nhỏ bé hoàn toàn không thể mô tả vẻ huy hoàng của một cung điện mà mình đã dạo bước bên trong : lời lẽ không đủ. Vì vậy, ngài thích giữ thinh lặng

và chiêm ngắm «ở bên trong chính mình».

Và tuy vậy, chúng ta đã thấy xuyên suốt những bức thư nơi Padre Pio bộc bạch và chia sẻ, rằng ngài luôn bị tấn công bởi cám dỗ, nghi ngờ, những cuộc tấn công xảo quyệt chống lại đức tin, chống lại sự tín thác và phó thác nơi Thiên Chúa. «*Tin khó biết bao !*» ngài đã thốt lên ngày 8 tháng 3 năm 1916.

Trong những lời khuyên thiêng liêng mà ngài thường ban cho các người con thiêng liêng, ngài luôn nhấn mạnh nhiều đến đức tin và sự phó thác ấy, có lẽ bởi vì ngài biết, qua kinh nghiệm bản thân, rằng kẻ thù dễ dàng tấn công nhất ở điểm này, và rằng chính tại đây hấn dễ chiến thắng nhất. Ngài nói rằng đức tin và sự tín thác ấy phải là nền tảng mà nếu không có, chúng ta sẽ không bao giờ có thể xây dựng điều gì vững chắc. Phải xác tín rằng Thiên Chúa thực sự điều khiển cuộc đời chúng ta, rằng Ngài nhìn thấy và yêu thương nó, rằng chính «*Ngài là Đấng nắm giữ các sợi dây*», ngài đã từng nói với chính chúng tôi như thế. Cần phải chắc chắn về sự Quan Phòng của Thiên Chúa trên chúng ta và trên thế giới, và cảm nhận trên chúng ta ánh mắt Yêu Thương của Chúa Cha.

Một cách nghịch lý, càng Padre Pio tiến gần đến Thiên Chúa và càng Thiên Chúa chiếm hữu ngài, thì Padre Pio lại càng cảm nhận cách đau đớn sự yếu đuối của bản tính con người mình. Đôi lúc, Thiên Chúa dường như còn ẩn mình, rút lui, biến mất. Và rồi, để hành hạ ngài, những bầy quỷ dữ từ hỏa ngục lại kéo đến, chúng thì rất thật.

Hầu như từng bước một, chúng ta đã theo dõi các mức độ khác nhau của Đêm tối của giác quan và Đêm tối của linh hồn, mà Cha đã phải chịu đựng suốt cả đời. Chúng tôi vẫn còn giữ kỷ niệm xúc động và xao xuyến của cuộc trò chuyện cuối cùng với ngài, vài tuần trước khi ngài bước qua ngưỡng cửa Vĩnh cửu : «*Con trai của cha, hãy cầu nguyện để cha giữ được Đức Tin !*» Khi đó, một vực thẳm đã mở ra trước mắt chúng tôi ! Chúng tôi từng nghĩ rằng Cha mình đã vượt xa những cuộc chiến mà chúng tôi, các Kitô hữu ở một mức độ thấp kém hơn nhiều, thường phải trải qua, than ôi ! Chúng tôi từng nghĩ rằng Padre Pio hầu như đã được hưởng «*thị kiến vinh hiển*», rằng ngài đã thoát khỏi mọi nghi ngờ và do dự, thế mà chỉ vài lời ấy đã cho chúng tôi thấy lại mâu nhiệm ẩn mình mà ngài từng sống. Vâng, Padre Pio có những đặc sủng, vâng, Padre Pio được Chúa Giêsu *chiếm hữu*, ngài như một sự *nhập thể thần bí* của Ngài, nhưng nếu ngài có những ánh sáng kỳ diệu

cho người khác, do Thiên Chúa ban cho, thì ngược lại, đối với chính ngài - vì khiêm nhường - ngài luôn sống trong «*bóng tối*» tuyệt đối. Và chính điều này làm cho ngài trở nên gần gũi với chúng ta. Đối với chúng tôi, Padre Pio là mẫu gương và tấm gương của một cuộc tìm kiếm Thiên Chúa bền bỉ, một cuộc tìm kiếm không ngừng nghỉ.

Những người con thiêng liêng của ngài, khi trải qua kinh nghiệm khắc nghiệt của «*Đêm tối của linh hồn*», đã chạy đến với Cha mình để xin lời khuyên. Ngài hiểu rõ điều đó là gì ! Vì vậy, ngài khuyên họ hãy «*để cho bóng đêm qua đi*» và phó thác vào tay Chúa. Điều này thực chất là loại bỏ những lo lắng ngăn cản Chúa Thánh Thần hành động trong linh hồn ta. Điều này cũng có nghĩa là xua tan mọi lo âu, sợ hãi vô ích, do dự. Ngài giải thích rằng tất cả những điều ấy hoàn toàn vô ích, vì không gì có thể thay đổi một thử thách mà Thiên Chúa gửi đến cho ta.

Cuộc tìm kiếm không ngừng nghỉ này về Thiên Chúa, được mạc khải trong Đức Giêsu Kitô, đã dẫn đến câu nói vừa đơn sơ, vừa choáng ngợp : «*Vâng, linh hồn con bị thương vì tình yêu Chúa Giêsu, con đang bệnh vì yêu!*» (Thư gửi Cha Agostino, 9 tháng 8 năm 1912 - 1/93). Nó dẫn đến sự kết hợp của các con tim : «*Ôi,*

cuộc đối thoại với Thiên Đàng sáng nay ngọt ngào biết bao - ngài viết ngày 18 tháng 4 năm 1912 - Trái Tim Chúa Giêsu và trái tim con đã hòa làm một. Không còn là hai trái tim đập nữa, mà chỉ là một trái tim.» (1/74).

Thật vậy, chính Thiên Chúa là Đấng khơi dậy nơi con người sự tìm kiếm Ngài. Nhưng bởi vì Ngài là Tình Yêu, nên Ngài không bao giờ làm ngơ trước cuộc kiếm tìm ấy và Ngài tự ban chính mình cho thụ tạo của Ngài. Tuy nhiên, để cho thụ tạo không bị lóa mắt bởi ánh sáng quá chói lòa, Ngài che mặt mình lại, như đã làm với ngôn sứ Êlia tại núi Sinai. (x. 1 Các Vua 19).

Từ cuộc gặp gỡ thân mật này với Thiên Chúa, từ sự «hòa hợp của hai con tim», người ta có thể hiểu được khao khát mãnh liệt được chết đang thiêu đốt trái tim của Padre Pio. Ngài muốn chết, không phải để trốn tránh nỗi đau đang hành hạ mình, nhưng là để thỏa mãn khát vọng được chìm đắm trong Thiên Chúa.

Thực thi Thánh Ý Thiên Chúa

Vượt lên trên khao khát mãnh liệt được đến với Chúa của mình, Padre Pio muốn, bằng mọi giá, thực thi Thánh Ý của Chúa Cha. Ngài phải ở lại trần gian, giữa những người anh em cùng cảnh lưu đày. Ngài đã hiểu rằng sự mạng của mình là được hiệp nhất cách đặc biệt mật

thiết với Hy Tế của Chúa : *«Con đã được đưa lên Thập Giá của Con Cha và con cố gắng thích nghi với nó cách tốt nhất, con xác tín rằng mình sẽ không bao giờ xuống khỏi đó...»* ngài đã viết cho Cha Benedetto ngày 9 tháng 11 năm 1916. (1/368)

Qua kinh nghiệm, ngài biết rõ thử thách và đau khổ là gì. Ngài luôn khuyên đừng bao giờ để mình bị lay chuyển bởi những thử thách : *«Chúng chỉ kéo dài một thời gian»* ngài nói và ngài giải thích rằng đừng bao giờ sợ hãi khi gió thổi và đừng bao giờ tưởng rằng tiếng lá xào xạc là tiếng vũ khí rền vang ! *«Mùa đông sẽ qua đi - ngài còn nói - và cơn bão càng dữ dội, mùa xuân vĩnh cửu sẽ càng rực rỡ».*

Việc thực thi Thánh Ý Thiên Chúa tự nhiên kéo theo một quyết tâm không bao giờ xúc phạm đến Chúa, dù chỉ là cách nhẹ nhàng nhất, đó là một đòi hỏi của tình yêu. Vì vậy, đối với Padre Pio, là một sự khổ chế nghiêm ngặt mà ngài tự đặt ra để đền tội cho những gì ngài gọi là các thiếu sót của mình... và cả của người khác. Lỗi nhỏ nhất, tội nhẹ nhất, cũng có thể là nguyên nhân khiến Chúa Giêsu xa cách. Ngài nghĩ rằng mình không thể sống nổi nếu biết rằng Chúa Giêsu không còn tiếp tục yêu thương ngài... *«Mỗi một tội nhỏ nhất mà con phạm phải - ngài viết cho Cha Benedetto ngày*

7 tháng 7 năm 1913 - là một lưỡi gươm đau đớn đâm xuyên trái tim linh hồn con». Làm sao có thể không hiểu rằng, trước một tình yêu như thế, một khát vọng như thế, Chúa Giêsu đã tỏ mình ra và đến chiếm hữu người tôi trung trung tín của Ngài. Và quả thật, câu văn tiếp theo, trong cùng một bức thư ấy, là : «*Vào những lúc nhất định, con cảm thấy mình bị thúc đẩy phải kêu lên như Thánh Tông Đồ, mặc dù than ôi, không được với cùng một sự hoàn hảo : không còn là con sống nữa, nhưng con cảm thấy có một Đấng nào đó đang sống trong con*». (1/136)

Trong sự tìm kiếm miệt mài Thiên Chúa ấy, trong việc thực thi Thánh Ý Thiên Chúa, Padre Pio đã tỏ ra anh hùng đến mức cao nhất. Không có *cảm giác* nào, không có *tình cảm* nào, hoặc gần như không. Chỉ có Đức Tin, đức tin mãnh liệt, khắc nghiệt và đơn sơ. Dường như - chúng ta nói - ngài cảm thấy Thiên Chúa xa rời. Ngài chỉ đơn giản là ẵm mình để ngài tìm kiếm Ngài với cường độ mạnh hơn nữa và với tất cả nhiệt huyết của trái tim mình. Như Tin Mừng nói, Thiên Chúa là kho báu không thể có được nếu trước đó người ta không bán hết tất cả, nếu người ta không từ bỏ những gì mình sở hữu. (x. Matthieu 13, 44-46). Padre Pio đã tìm kiếm Thiên Chúa qua sự từ bỏ triệt để mọi thứ nơi chính mình. Ngài đã tìm thấy sự viên mãn trong Thiên Chúa

sau khi tiêu hủy trong lòng mình tất cả những gì không phải là Thiên Chúa. Đó là cuộc tử đạo không ngừng của cả cuộc đời ngài. Và ngài đã tìm thấy Thiên Chúa mãi mãi.

Bí ẩn của Thập Giá trong cuộc đời Padre Pio

Những nỗi đau tinh thần

Nhiều lần, Padre Pio đã nhắc đến những nỗi đau tinh thần mà ngài phải chịu đựng, “*những cuộc chiến đấu gay gắt của tâm hồn*” mà ngài nói với Cha Agostino, trong đó có ngày 7 tháng 9 năm 1914. (1/205). Trong các bức thư, ngài liệt kê khá đầy đủ tất cả những gì ngài phải chịu đựng: những cám dỗ chống lại Đức Tin, Đức Cậy, và cả Đức Khiết Tịnh, vì những hình ảnh dâm dục và khiếm nhã mà đêm đêm, những “vị khách tới” của ngài, những “brutti cosacci” như ngài gọi, đã đưa ra để quấy rối ngài.

Tiếp đến, là nỗi sợ bị đọa đày, nỗi sợ làm tổn thương Thiên Chúa, sự bất lực trong việc biết được những gì xảy ra trong ngài có phải là từ Thiên Chúa, có phải là một hình phạt dành cho ngài hay ngược lại, là một ảo giác ma quỷ.

Nỗi sợ không còn trong ân sủng của Thiên Chúa, lạm dụng các Bí tích, cùng với những đau khổ tinh thần tột cùng, tâm hồn khô cạn, bóng tối ngày càng tăng, những cú đánh dữ dội từ Địa ngục nổi giận, cảm giác trở thành một gánh nặng không thể chịu nổi cho các anh em cùng dòng.

Những đau khổ thâm kín trong Thánh Lễ, trong đó mỗi lần ngài sống lại toàn bộ cuộc Khổ Nạn. Ở đó thực sự, ngài đứng vào vị trí của Đức Giêsu Kitô.

Cần thêm vào đó những đau khổ tốt cùng mà ngài phải trải qua trong những “giai đoạn quân sự” của mình, điều mà ngài gọi đùa là “trăm ngày”, vì thật sự, tâm hồn nhạy cảm, đức hạnh và sự ngây thơ của ngài đã bị thử thách nghiêm trọng. Chúa đã đặt ngài vào trong thế giới của những người tội lỗi... để sau này, tại tòa giải tội, ngài có thể đón nhận các tội nhân bằng tình yêu. Ngài đã trải qua nỗi đau của một vị linh mục giải tội tiếp xúc trực tiếp với sự dữ.

Ngài còn chịu đựng, ở một mức độ khó có thể đánh giá được, những lời phản đối nảy sinh liên quan đến dấu thánh của ngài. Ngài đã đau khổ khi phải tiết lộ “Bí mật của Vua” như thế !

Cuối cùng là sự phân biệt đối xử mà ngài bị áp đặt... cuộc bức hại ma quỷ, cuộc bức hại vô nhân đạo, mà ngài phải nhận từ những người đáng lẽ ra phải bảo vệ, bảo vệ và yêu thương ngài, nhưng ngược lại, họ đã phản bội ngài, như Judas đã làm vì vài “ba mươi đồng bạc”.

Padre Pio, nạn nhân vô tội, đã tóm tắt tất cả trong vài câu nói đầy ý nghĩa : *“Trên con - ô Cha - (ngài viết cho Cha Agostino) - đã ngừng lại cơn cuồng nộ của biển lớn, và tất cả những con sóng và dòng nước, như lời nhà Tiên tri nói, đã đổ lên con. Thiên Chúa đã đẩy bạn bè và người quen của con ra xa, và tất cả đều ghét bỏ con. Cha Tổng quyền (...) giữ im lặng hoàn toàn với con và con không biết lý do vì sao. Cha giải tội trách mắng con...”* (1/270)

Suốt trong những lá thư của Cha, chúng ta đã tìm thấy rất nhiều ám chỉ đến những nỗi đau thầm kín, kỳ lạ, như thể chúng đã hẹn gặp nhau chính ngay trong trái tim của ngài. Đối diện với đại dương của sự cay đắng đó, Padre Pio, như để chỉ cho chúng ta con đường và mời gọi chúng ta bước theo, đã cầu nguyện, « Con sẽ không mệt mỗi khi cầu nguyện với Chúa Giêsu », ngài nói (1/25). Đó là một hành động phó thác. Ngài chấp nhận Ý Chúa cách nào đi nữa thì cũng phải thành : *«Fiat!* » ngài thường nói, *« Ý Chúa phải được thực hiện ».*

Ngài vẫn trung thành và kêu cầu sự giúp đỡ từ các bề trên tâm linh, từ những người mà Thiên Chúa đã đặt gần bên ngài, những người mà Thiên Chúa đã ban ánh sáng, sức mạnh và ơn gọi để hướng dẫn ngài : *« Tuy nhiên, con luôn kiên nhẫn và tin tưởng vào quyền uy »,*

ngài viết cho Cha Agostino (1/384).

Con đường thập giá này đã dẫn Padre Pio đến đỉnh Golgotha... Đứng đỉnh cùng với Đức Kitô, đắm chìm trong mầu nhiệm của Thập giá, Padre Pio đã trải qua chính nỗi cô đơn như Đức Giêsu. Ngài đã cảm nhận như Đức Giêsu, trong trái tim mình, sự từ chối và sự dường như bị Cha bỏ rơi, hoặc đúng hơn, chính Đức Giêsu, trong Padre Pio, đã sống lại sự tuyệt vọng của vườn Gethsémani và Golgotha.

Đau đớn thể xác

Những nỗi đau và khô sở tinh thần đã lan tỏa : tất yếu, vào trong cơ thể của Cha : « *Đừng nghĩ - ngài viết cho Cha Agostino ngày 9 tháng 5 năm 1915 - rằng thân thể không dính líu đến những nỗi đau khủng khiếp mà linh hồn con phải chịu. Không, nó tham gia một cách rất ngạc nhiên...* » (1/252).

Chúng ta đã gặp, trong hầu hết các lá thư, những ám chỉ đến các cơn đau ngực, đau cột sống, phổi, dạ dày không chịu ăn, đến những cơn ho làm rách ngực, những cơn đau đầu không chịu nổi, mồ hôi ra ướt đầm, chứng thấp khớp và viêm khớp làm tê liệt các chi, không kể đến những cơn sốt cao đến mức nhiệt kế thường không chịu nổi !

Thêm vào đó, còn phải kể đến những đau khổ có nguồn gốc huyền nhiệm hơn : đội mào gai, trận đánh roi, vết thương ở vai, xuyên thủng tim và cuối cùng, dấu thánh toàn phần. Những vết thương đã chảy máu suốt nửa thế kỷ !

Và với một cơ thể yếu ớt như vậy ! Làm sao ngài có thể chịu đựng tất cả những điều đó ? Padre Pio thực sự là một « phức hợp lâm sàng » hoàn toàn làm người ta bối rối !

* * *

Trước tất cả những điều đó, thái độ của Padre Pio là gì? « ... *Trong im lặng, con thờ lạy và hôn tay Đấng đang đánh con, vì con biết rõ rằng : người mà một bên đè nén con, bên kia nâng đỡ con ...* » (gửi Cha Benedetto, ngày 26 tháng 5 năm 1910 - 1/5)

« *Xin Cha trên trời luôn được chúc tụng - ngài viết cho Cha Agostino ngày 30 tháng 10 năm 1914 (1/207) - người muốn đối xử với con như vậy, và Ngài cũng được tôn vinh trong thân xác con, vì Ngài là sự sống của tôi, và con sống chỉ để phục vụ Ngài. Con không sống cho mình, con sống cho Ngài.* »

« Chúa Giêsu là chứng nhân cho con, chỉ riêng Ngài con đã dâng và đang dâng lên sự chịu đựng cực kỳ của con ... » (Gửi Cha Benedetto, ngày 1 tháng 10 năm 1921 - 1/607)

Vâng, cả cuộc đời Padre Pio là « Thập Giá » và « Tử Đạo » theo sau một lời mời gọi phi thường của Thiên Chúa và một sự đáp trả phi thường của con người. Và, khi Francesco Messina điêu khắc « Đường Thánh Giá » quanh sườn núi bên cạnh tu viện, ông đã thể hiện, ở trạm thứ năm, Simon người xứ Cyrene qua hình ảnh của Padre Pio. Đối với Chúa Giêsu, Padre Pio chính là « người xứ Cyrene ».

Trong Padre Pio, mầu nhiệm cứu rỗi các linh hồn được hiện thực hóa trong Mầu nhiệm Thập Giá.

Ba tình yêu : Đức Kitô, Hội Thánh, Đức Mẹ

Trong những lá thư của Cha - cả những thư ngài gửi cho các bề trên tâm linh, lẫn những thư ngài gửi cho các linh hồn tìm đến chức vụ linh mục của ngài - ta cảm nhận được ba tình yêu cháy bỏng trong trái tim ngài : Đức Kitô, Hội Thánh, Đức Mẹ. Thực ra đó chỉ là một tình yêu duy nhất nhưng nở hoa theo ba hướng.

Đức Kitô và Hội Thánh

Đức Kitô, như sự viên mãn và nguồn sự sống, đã trở lại sống trong Padre Pio. Trái tim rộng mở và sẵn sàng của Padre Pio đã cho phép Chúa sống lại, trước mắt thế giới, cuộc đóng đinh đầy máu của Ngài. Người « đại diện của Đức Kitô mang dấu Thánh tích », để nhắc lại một lần nữa cách nói hay của Giáo hoàng Phaolô VI, đã yêu mến Hội Thánh say đắm, dù ngài cũng phải chịu đau khổ vì Hội Thánh : « *Con muốn sống và chết trong Giáo Hội* », ngài nói.

Những người đã gần gũi ngài đã làm chứng cho nỗi đau lớn mà ngài phải chịu khi nghe nói về những phản đối đang nổi lên trong Giáo Hội. Có phải đó là dấu hiệu do Thiên Chúa muốn cho sự xây dựng đức tin của chúng ta ? Lá thư cuối cùng, những lời cuối cùng mà Padre Pio viết trên trần gian này, là biểu hiện của lòng

trung thành và sự hiếu thảo đối với Tòa Thánh. Ngày 12 tháng 9 năm 1968, Padre Pio đã viết cho Phaolô VI :

« Đức Thánh Cha, con nhân dịp cuộc gặp gỡ của Ngài với các Cha Quản Nhiệm, xin được hiệp thông tâm linh với các anh em của con và khiêm nhường dâng lên dưới chân Ngài lòng kính trọng trù mến, toàn bộ lòng thành kính của con đối với Ngài, trong hành động đức tin, tình yêu và sự vâng lời đối với phẩm giá của Đấng Ngài đại diện trên trần gian. Dòng Capuchin luôn ở tuyến đầu trong tình yêu, sự trung thành, sự vâng lời và sự tận tụy đối với Tòa Thánh ; con cầu xin Chúa để Dòng vẫn như thế và tiếp tục trong truyền thống nghiêm túc và khắc khổ về tôn giáo, sự nghèo khó Phúc Âm, việc tuân thủ trung thành Luật Dòng và Hiến Chương, đồng thời đổi mới trong sức sống và trong tinh thần nội tâm, theo các Chỉ Dẫn của Công Đồng Vatican II, để luôn sẵn sàng đáp ứng các nhu cầu của Mẹ Hội Thánh theo dấu hiệu của Đức Thánh Cha.

Con biết rằng trái tim ngài đang rất đau khổ những ngày này vì vận mệnh của Hội Thánh, vì hòa bình thế giới, vì những nhu cầu to lớn của các dân tộc, nhưng nhất là vì sự thiếu vâng lời của một số người, ngay cả những người Công giáo, đối với giáo huấn cao cả mà ngài ban cho chúng con, được Thần Khí Thánh trợ giúp

và nhân Danh Thiên Chúa.

Con dâng lên ngài lời cầu nguyện và nỗi đau hàng ngày của con, như một món quà nhỏ bé nhưng chân thành, từ người con út trong số các con của ngài, để xin Chúa ban an ủi cho ngài bằng ơn phước của ngài, để Ngài tiếp tục con đường thẳng và gian nan, trong việc bảo vệ Sự Thật Vĩnh Cửu, vốn không bao giờ thay đổi theo thời gian.

Nhân danh các con tâm linh của con, và các «Nhóm Cầu Nguyện», con cảm ơn ngài vì Lời nói rõ ràng và quyết đoán mà ngài đã tuyên bố trong Thư Chung cuối cùng «Humanae vitae», và con xác nhận lại niềm tin của con, sự vâng lời vô điều kiện đối với các chỉ dẫn sáng suốt của ngài.

Xin Chúa ban cho sự chiến thắng thuộc về sự thật, hòa bình cho Hội Thánh của ngài, sự an lành cho các dân tộc trên đất, sức khỏe và thịnh vượng cho Đức Thánh Cha, để khi những cơn bão tạm thời này qua đi, Nước Chúa sẽ chiến thắng trong mọi trái tim, qua công trình truyền giáo của Ngài với tư cách là Mục Tử Tối Cao của toàn thể Kitô giáo.

Quỳ gối dưới chân ngài, con xin ngài ban phước cho con, cũng như các anh em đồng đạo của con, các con

tâm linh của con, các «Nhóm Cầu Nguyện», các bệnh nhân của con, và mọi sáng kiến lành mạnh mà chúng con cố gắng thực hiện nhân Danh Chúa Giêsu và dưới sự bảo vệ của ngài. Từ Đức Thánh Cha, người con khiêm nhường nhất, P. Pio, Capucin»

Vài tháng trước đó, thực vậy, ngày 25 tháng 7 năm 1968, đã được ban hành Thư Chung «*Humanae Vitae*» về việc hạn chế sinh đẻ. Nó đã gây ra trên thế giới, ngay cả trong các giới được gọi là «*công giáo*», một làn sóng phản đối mạnh mẽ đến mức Phaolô VI đã phải chịu nhiều đau khổ. Nỗi đau đó lại càng tăng thêm bởi những rối loạn đang diễn ra trong Hội Thánh do sự hiểu sai hoặc hiểu lỏng lẻo về Công Đồng Vatican II, khi không phải là một sự giải thích các quyết định được «*gán*» cho Công Đồng một cách tùy tiện !

Padre Pio đã chứng minh lòng trung thành, sự phục tùng, sự vâng lời, tình yêu của mình đối với Hội Thánh và với Đức Thánh Cha bằng cách viết lá thư này, có thể xem như Di chúc của ngài về điểm này. Rồi, ngài lặng lẽ ra đi.

Tình yêu ngài dành cho tha nhân, như ngài đã nhiều lần thuật lại trong các bức thư gửi các bề trên của mình, thực ra hòa nhập với tình yêu dành cho anh em trong Giáo Hội, dù họ thực sự đang ở trong đàn chiên hay

ngài còn phải cầu nguyện «*để làm cho tất cả đều thuộc về Thiên Chúa*», như ngài đã viết cho Cha Benedetto ngày 6 tháng 11 năm 1919 (1/542)

Đối với những người mà ngài gọi là *anh em lưu đầy* của mình, Padre Pio đã dâng trọn cuộc đời, và thậm chí, cho họ, ngài đã sẵn sàng *hy sinh mạng sống mình hàng nghìn lần*. Vào ngày 29 tháng 11 năm 1910, ngài đã xin Cha Benedetto một «*ân huệ*» : «*Con đến xin phép Cha. Từ lâu, con cảm thấy trong lòng một nhu cầu: đó là dâng mình làm của lễ cho Chúa, làm nạn nhân cho các tội nhân nghèo khó và cho các linh hồn Luyện Ngục.*»

Cuối cùng, chẳng phải chính vì lợi ích của toàn thể Giáo Hội mà Padre Pio đã thành lập các Nhóm Cầu Nguyện, mà ngài mong muốn chúng như những núi lửa của tình yêu và sự đền tội để cứu rỗi thế giới sao ?

Giáo Hội... Đức Giáo Hoàng... hai tình yêu dành cho Padre Pio. Ngài đã dâng nỗi đau hàng ngày cho Đức Giáo Hoàng Phaolô VI, ngài đã nói trong bức thư tuyệt vời mà chúng ta đã ghi lại. Một trong các con thiêng liêng của ngài, giáo sư uyên bác Enrico Medi, kể lại : «*Một lần, Padre Pio thì thầm với tôi : ‘Enrico, hãy nói với Đức Giáo Hoàng (lúc đó là Piô XII) rằng, vì Ngài, tôi sẵn sàng hy sinh mạng sống mình với niềm vui*

vô bờ. Và Đức Thánh Cha đã trả lời : ‘Không, Giáo sư, hãy cảm ơn Padre Pio !’ Một lần khác, chính giáo sư ấy hỏi Padre Pio phải nói gì thay mặt mình với Phaolô VI. ‘*Hãy nói rằng tôi tự hiến mạng sống cho Đức Thánh Cha ! - ngài đáp - và cầu nguyện luôn để Chúa giữ Đức Thánh Cha lâu dài trong Giáo Hội !*’»

Trong căn phòng của mình, ngài treo ba bức tranh trên tường : thánh Michael, Đức Mẹ và Phaolô VI, và các anh em đồng đạo xác nhận rằng mỗi khi ngài thắp đèn bàn, ngài luôn muốn có một tia sáng chiếu vào chân dung Đức Giáo Hoàng.

Bằng chứng tình yêu lớn nhất của Padre Pio dành cho Giáo Hội, là khi ngài bị Giáo Hội đánh đòn một cách bất công, ngài đã chịu đựng sự cô lập đau đớn và những cuộc bách hại từ những người trong Giáo Hội. Đối với ngài, họ chỉ là những khí cụ của Ý Chúa.

Đức Mẹ

Tình yêu thứ ba của Padre Pio, chính là tình yêu ngài dành cho Đức Mẹ Maria. Thái độ của Cha đối với Đức Mẹ không chỉ đơn thuần là lòng sùng kính, hoặc chỉ là cảm xúc. Ngài nhìn thấy nơi Đức Mẹ là kênh dẫn đưa ngài đến với Đức Kitô và con đường chắc chắn nhất để mang Đức Kitô đến với anh em ngài. Mẹ của Giêsu,

Mẹ của Thân Mình Mầu Nhiệm của Giêsu, Mẹ ; vì vậy, của toàn thể Hội Thánh, đó chính là vị trí mà Padre Pio dành cho Đức Mẹ.

Ngài dành cho Đức Mẹ một tình yêu thật sự như tình yêu của một đứa trẻ. *«Cuối cùng tháng của 'Mamma' xinh đẹp đã trở lại - ngài viết cho Cha Agostino ngày 6 tháng 5 năm 1913. Mẹ nhỏ thân thương này vẫn luôn tận tình chăm sóc con như một người mẹ, nhất là trong tháng này... Con cảm thấy gần bó mật thiết với Con Trai nhờ Mẹ này, dù không nhìn thấy những xiềng xích đang giữ con thật chặt...»* (1/126)

Đức Maria, chính Mẹ đã dẫn Con Trai ưu ái của Mẹ đến bàn thờ để làm mới hy tế trên đồi Canvê : *«Bà Mamma tội nghiệp - ngài viết cho Cha Agostino ngày 1 tháng 5 năm 1912 - Mẹ thương con biết bao. Con lại nhận ra điều đó ngay từ đầu tháng đẹp này. Mẹ đã dìu con đến bàn thờ sáng nay với biết bao sự chăm sóc... Con ước có một giọng nói thật mạnh mẽ để mời gọi tội nhân khắp thế giới yêu mến Đức Mẹ...»* (1/76)

Và người ta biết rằng trong những cuộc chiến khốc liệt mà ngài chống lại Satan, Đức Mẹ luôn ở đó để nâng đỡ Padre Pio.

Trước ngày ngài qua đời, vài anh em đồng đạo đã hỏi Padre Pio : «Xin Cha nói một lời !» và ngài đã trả lời: *«Hãy yêu mến Đức Mẹ, và hãy làm cho mọi người cũng yêu mến Mẹ. Luôn đọc Mân Côi !»*

Ngài yêu mến Đức Mẹ Maria biết bao ! Một trong những học trò cũ của ngài mô tả như sau : «Con luôn khắc sâu trong lòng hình ảnh của Cha như ngài đã hiện ra với con trong những năm tháng thơ ấu. Ngài đẹp biết bao khi im lặng trong phòng số 5, khi chúng con, những đứa em nhỏ, đến xưng tội với ngài ! Một ánh sáng dịu dàng tạo cho gương mặt sạm nhưng rạng rỡ của ngài một vẻ huyền nhiệm. Trước mặt ngài có một bức ảnh mẹ ngài, người vừa qua đời không lâu, và một tượng nhỏ Đức Mẹ. Ngài nói về Mẹ và dạy chúng con biết yêu mến Mẹ. Khi ngài đi dạo, đúng giờ định trước, dọc lối đi giữa vườn tu viện, ngài đắm chìm trong đau khổ và tình yêu, làm cho chuỗi Mân Côi chạy qua những bàn tay đầy thương tích của mình. Giọng ngài thật âm áp khi cùng mọi người đọc kinh Lạy Nữ Vương, trong vườn, ở nhà nguyện, hay bên cửa sổ ! Ai mà không cảm thấy tan chảy con tim khi thấy ngài bước chập chững đến bàn thờ dự lễ buổi tối, giọng nghẹn ngào vì nước mắt, đọc kinh «Thăm viếng Đức Mẹ rất thánh» ?

Ngài bao lần dừng lại trước khung ảnh Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội ở chân cầu thang dẫn đến phòng Thánh, hoặc trước «Đức Mẹ Đau Khổ» trang trí trên tủ phòng Thánh cũ ?

Đức Mẹ Đau Khổ đã nói với lòng ngài biết bao ! Ngày 1 tháng 7 năm 1915, trong một bức thư gửi Cha Agostino, ngài viết : *«Xin Đức Mẹ Đau Khổ xin Con Yêu Dấu của Mẹ giúp chúng con hiểu sâu hơn về Mầu Nhiệm Thánh Giá và cùng Mẹ say mê đau khổ của Chúa Giêsu... Hãy luôn kết hiệp với Mẹ thân thương này: cùng Mẹ ra khỏi Giêrusalem theo sau Chúa Giêsu.»* (1/266)

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa là ngài đã được toại nguyện trọn vẹn !

Mân Côi sống động !

Nói gì về vô số lần ngài đọc kinh Mân Côi, đến nỗi người ta gọi ngài là «Mân Côi sống động» ! Người ta luôn thấy ngài cầm chuỗi Mân Côi trên tay. Cha Bernardino da Siena, Người đại diện chung của dòng Capucin, kể rằng một hôm bề trên tu viện hỏi Padre Pio mỗi ngày ngài đọc bao nhiêu kinh Mân Côi. Ngài đã trả lời : *«Á !... với Bề trên con, con phải nói thật ! Con đã đọc ba mươi tư chuỗi rồi !»* Kinh Mân Côi đối với ngài

là dịp để suy niệm những ý định của Chúa cho ơn cứu độ thế giới, ngài lần lượt ôn lại trong tâm trí những Mầu Nhiệm Vui, Sáng và Mừng trong cuộc đời Chúa Giêsu và Mẹ Maria.

Ngài không bao giờ đi ngủ vào buổi tối, trong những giờ nghỉ ngắn ngủi mà mình dành cho bản thân, mà không có chuỗi Mân Côi mà ngài gọi là «*vũ khí*», «*grom của con*», «*la mia spada*» ! Thật vậy, ngài đôi khi phải chống lại những cuộc chiến cam go với các «*cô-sắc*» !

Chắc hẳn để tạ ơn ngài vì tình yêu lớn lao đó, Đức Mẹ hiện diện trong Tượng Đức Mẹ hành hương ở Fatima, đã chữa lành cho Padre Pio trong chuyến viếng thăm ân sủng ở San Giovanni Rotondo.

Chúng ta còn nhớ - không khỏi xúc động - nét mặt sung sướng của Padre Pio, ánh mắt tuyệt vời của ngài khi nhìn vào một tượng nhỏ mà một người hành hương đưa cho ngài để ngài ban phép lành. Ngài đã cầm tượng và hôn lâu lên Trái Tim Mẹ Maria, mắt sâu thẳm, sáng ngời, đắm lệ... Ngài đã nhìn thấy gì qua vật chất vô tri mà mình cầm trên tay ?

Thế giới huyền bí nào mà Thánh Thần đã xây dựng trong tâm hồn Padre Pio ! Ngài đã ra đi, giữ chặt chuỗi Mân Côi trên tay, thì thắm đến hơi thở cuối cùng những Danh Hiệu ngọt ngào của Chúa Giêsu và Maria... Giêsu và Maria, Tình Yêu của ngài !

Trong dòng chảy của những nhà thần bí vĩ đại

Cuộc tìm kiếm Thiên Chúa, Tình Yêu của Chúa Giêsu trong cuộc Thương Khó, tình yêu dành cho Đức Maria, tình yêu dành cho Giáo Hội, những đau khổ thể xác và tinh thần mà ngài đã chịu đựng suốt đời, đã làm cho Padre Pio trở thành một linh hồn thần bí đúng nghĩa. Sức khỏe của ngài rất yếu ớt và người ta còn nhớ khi đọc những lá thư đầu tiên của ngài, ngài đã cảm nhận rằng cái chết không lâu nữa sẽ đến. Thậm chí, để chắc chắn được chết trong tư cách một linh mục, ngài đã xin miễn chuẩn để được phong chức nhanh hơn.

Ngài cảm nhận rằng cuộc đời mình trôi qua nhanh chóng, những ngày tháng như đếm được. Ngài phải «tăng tốc gấp đôi», nhanh chóng thánh hóa bản thân, có thể nói là trèo bậc thang thần bí với tốc độ bốn bước một. Ngài đã đắm mình trong việc nghiên cứu các nhà tâm linh lớn của Tây Ban Nha, thánh Têrêxa Avila và thánh Gioan Thánh Giá. Ngài đã suy ngẫm các tác phẩm của họ, và nắm rất chắc học thuyết tâm linh của họ đến nỗi ta dễ dàng nhận thấy ảnh hưởng của họ trong tập Thư tín của ngài.

Chính vì vậy mà người ta nhận thấy sự ưu thế của thánh Têrêxa Avila trong những lá thư ngài viết cho đến năm 1913. Sau đó, thánh Têrêxa nhường chỗ cho thánh Gioan Thánh Giá, người thật sự trở thành Thầy tinh thần của ngài. Học thuyết thần bí tuyệt vời này, như được trình bày bởi Têrêxa và Gioan Thánh Giá, Padre Pio hiểu thấu đáo đến mức ngài sống trong đó. Những kinh nghiệm tâm linh riêng của ngài có thể được mô tả, như ta đã thấy, bằng những cách diễn đạt vay mượn từ hai nhà cải cách Dòng Carmel.

Vì thế, không hề có chuyện đạo văn đơn thuần hay tầm thường, mà đó chính là một kinh nghiệm thần bí mà chính Padre Pio đã trải qua. Hơn nữa, ai cũng biết những đau khổ thanh tẩy trong đêm tăm tối, được thánh Gioan Thánh Giá mô tả rất rõ, là phổ biến với tất cả những ai đã hiến thân cho Chúa. Đó là những thử thách do chính Thiên Chúa ban để chuẩn bị cho những linh hồn được chọn sẵn, hướng đến sự hiệp nhất biến đổi với Ngài. Thánh Gioan Thánh Giá đã mô tả quá trình này bởi vì chính ngài cũng đã trải qua thử thách ấy, và Padre Pio, khi bước trên con đường đau khổ tương tự, chỉ mượn từ vựng của vị tiến sĩ Tây Ban Nha để diễn tả điều mà ngài cho là không thể giải thích được... Chúng ta hiểu rằng những đau khổ thể xác của Padre

Pio, những cơn bệnh, những cơn sốt của ngài, thật ra chính là kết quả của sự thanh tẩy dữ dội mà Thiên Chúa bắt linh hồn ngài phải chịu.

Notre Padre Pio

Con người trở nên Thiên Chúa khi tự mô phỏng theo Chúa Kitô, khi cá nhân sống lại mầu nhiệm chết và sống lại đó. Đó là Mầu Nhiệm Vượt Qua mà mỗi Kitô hữu được gọi để tái hiện trong chính mình và sống lại. Padre Pio đã trải qua điều đó một cách phi thường và bi tráng.

Người đàn ông này, bị Thiên Chúa làm thương tổn, bị ma quỷ đánh đập, bị Địa Ngục toàn diện dày vò, người đàn ông được đám đông ngưỡng mộ, bị các học giả nghi ngờ, bị kẻ thù vu khống, được những người tự nhận là bạn bè tán dương, bị một số cấp trên chống đối, được những người khác phục hồi danh dự, người đàn ông đầy máu và nở nụ cười cùng lúc, người đàn ông bị tình yêu Thiên Chúa và sự cứu rỗi nhân loại thiêu đốt, chính người đàn ông đó, Padre Pio, đã gửi đến thế giới một Thông điệp mà không được để cho lụi tàn.

Ngài là «con mồi» của Thiên Chúa và con người. Ngài chẳng giữ lại điều gì trong cuộc đời mình - đúng nghĩa đen - ngài đã hiến thân cho chúng ta. Vì các tội nhân, ngài tự làm tổn thương mình, vì họ, ngài tự làm nạn nhân, ngài trao trọn mình, đến giọt máu cuối cùng chảy ra từ các vết thương thiêng liêng. Như vậy, trước

mất một thế giới ngõ ngàng, ngài đã sống lại Hy Tế của Chúa Giêsu Kitô một lần nữa.

Trước linh hồn «*Mặt Trời*» đó, ta nên làm gì hơn là khiêm tốn quỳ xuống và cảm tạ Thiên Chúa đã ban cho ta ngài, và có thể hiểu được rằng Thiên Chúa qua Padre Pio đang gửi một tiếng kêu lo âu đến thế giới, kêu gọi đo lường sự nghiêm trọng bao la, sâu thẳm của tội lỗi, đồng thời, sự bao la của Tình Yêu Thiên Chúa ?

Vâng, Thiên Chúa yêu thương chúng ta : « *Tutto è scherzo d'amore ! - Tất cả chỉ là trò đùa của tình yêu!* », Padre Pio đã nói như vậy. Trước mắt chúng ta, người có dấu thánh trên thân thể ở Gargano đã đến để tỏ lộ Chúa Giêsu, trong đó Trái Tim Thánh là « Lò Lửa Nồng Nàn của Tình Thương. »

Con cái thiêng liêng của Padre Pio

Nhiều người đã được hồng ân trở thành con cái thiêng liêng «chính thức» của Padre Pio. Khi ai đó xin ngài ơn này, thường thì Padre nhìn thẳng vào mắt họ, rất sâu sắc, và đôi khi vì không phải lúc nào cũng thế, ngài nói : *«Vâng, nhưng đừng làm cha xấu hổ!»* Những người khác, có thể may mắn hơn, đã được Padre Pio chọn làm con cái thiêng liêng mà không cần phải xin xỏ gì. Nhưng điều kiện vẫn luôn như cũ : đừng làm ngài xấu hổ !

Chúng tôi đã chứng kiến cuộc sống của Padre Pio. Chúng tôi đã thấy ngài bước lên đôi Canvê, chịu đựng và hấp hối vì các linh hồn, chúng tôi đã thấy ngài cầu nguyện, cầu nguyện, cầu nguyện... chúng tôi đã thấy ngài luôn cầm Mân côi trên tay... *«Đừng làm cha xấu hổ !»* ngài nói. Điều đó có nghĩa rõ ràng «Hãy xứng đáng với cha, hãy bắt chước cha, cầu nguyện nhiều như cha và theo những ý nguyện của cha, hãy đồng hành cùng cha trên con đường Thập giá ấy vì cứu độ toàn thể giới : *«Không, đừng làm cha xấu hổ !»*

Cha đã muốn các con cái thiêng liêng của ngài, tức là những người là «con của trái tim ngài», tiếp tục, giống như ngài, chiến đấu chống lại kẻ thù bằng Mân côi. Đó

là lý do một ngày nọ, ngài gọi Fra Modestino thân yêu của chúng tôi. Ngài nhớ đã hứa với ông ấy từ rất lâu rồi. Ngài khó nói, nên đã ra hiệu cho người anh em tốt bụng, đồng hương của ngài. Fra Modestino tiến lại gần và Padre Pio, tháo chiếc tràng hạt khỏi cổ tay, trao cho ông ấy sau khi hôn nó. Đôi mắt ngài sáng rực. Đó là sự xác nhận ý định của ngài.

Chúng tôi mượn lời chứng của Fra Modestino da Pietrelcina ; bởi vì khi trao chiếc Mân côi của chính mình, Padre Pio giao cho người anh em khiêm tốn đồng hương sứ mạng phổ biến lòng sùng kính Mân côi khắp nơi. Chỉ khi cầu nguyện Mân côi thì những ai mong muốn trở thành con cái thiêng liêng của ngài sau khi ngài qua đời mới có thể được nhận :

«Trở thành con cái thiêng liêng của Padre Pio luôn là ước mơ của mọi linh hồn đạo đức từng tiếp cận Cha và biết về tâm linh của ngài, - Fra Modestino viết. Được xứng đáng mang danh hiệu đáng mơ ước này là mục tiêu của mỗi người, vì trước khi chấp nhận một con trai hay con gái thiêng liêng, Padre Pio muốn thấy nơi họ một sự hoán cải thật sự trong đời sống và một sự khởi đầu của con đường khổ hạnh mà ngài sẽ giúp đỡ bằng sự trợ giúp và hướng dẫn của mình».

Năm 1956, tôi có mặt trong cộng đoàn tu viện Agnone, một thị trấn xinh đẹp ở Molise, và tôi suy nghĩ về những ơn lành mà những ai được Cha chấp nhận làm con cái thiêng liêng có thể nhận được. Tôi cũng nghĩ, với nỗi tiếc nuối, đến tất cả những người không thể đến San Giovanni Rotondo để xin Padre Pio nhận làm con cái thiêng liêng, và đến tất cả những người còn kém may mắn hơn nữa, những người sẽ đến gần Cha sau khi ngài đã kết thúc cuộc sống trần gian. Tôi thực sự mong muốn tất cả mọi người trong tương lai đều có thể tự hào được gọi là «con cái thiêng liêng của Padre Pio».

Ước muốn này cộng thêm với một ước muốn khác mà tôi đã cố gắng thực hiện từ lúc nhận ra ơn gọi tu trì của mình : phổ biến lòng sùng kính Đức Mẹ qua việc đọc Mân côi hằng ngày. Năm đó, với hai ước muốn ấy trong lòng, tôi đến San Giovanni Rotondo nghỉ vài ngày bên cạnh Cha. Khi tôi xưng tội với ngài trong nhà thánh, tôi được linh cảm và lấy hết can đảm, sau khi thú nhận tội lỗi của mình, tôi hỏi ngài : «Cha ơi, con muốn lập các con cái thiêng liêng của Cha ở Agnone». Dù ánh mắt dịu dàng sáng ngời của Padre Pio cho thấy ngài hiểu ý tôi, ngài trả lời bằng một sự dịu dàng không thể diễn tả :

«Điều con xin cha là gì ?»

Được khuyến khích bởi ánh nhìn ấy, tôi đã nói thêm : «Cha ơi, con muốn nhận làm con thiêng liêng của Cha tất cả những ai cam kết lần chuỗi Mân Côi mỗi ngày và xin dâng một Thánh Lễ mỗi tháng theo ý chỉ của Cha. Con có thể làm điều đó hay không ?»

Dang rộng tay và ngược mắt lên trời, Padre Pio kêu lên : *«Và Cha đây, anh em thân mến Modestino của Cha, có thể từ chối một ân huệ lớn lao như thế này sao? Hãy làm điều con ao ước, và Cha sẽ trợ giúp con !»*

Khi trở về Agnone, tôi bắt đầu, trong niềm hăng say, sứ mạng mới của mình. Kinh Mân Côi được lan truyền rộng rãi và gia đình thiêng liêng của Padre Pio giờ đây ngày càng đông đảo hơn, ngay cả nhờ sự bé nhỏ của tôi.

Một lần khác, tôi đến gần Cha khi Ngài đang cầu nguyện trên gác dành cho phụ nữ trong nhà thờ và tôi hỏi : «Cha ơi, con phải nói gì với các con thiêng liêng của Cha ?» Ngài trả lời tôi bằng một giọng nói toát lên tình yêu mãnh liệt của Ngài : *«Hãy nói với họ rằng Cha dâng tặng họ trọn con tim Cha, miễn là họ kiên trì trong cầu nguyện và làm điều thiện !»*

Lại một lần khác nữa, khi tôi đang đưa Cha từ nhà nguyện về phòng của Ngài, tôi đã hỏi : «Cha ơi, số con thiêng liêng của Cha giờ đây đã rất đông. Con phải làm

gì, dừng lại hay tiếp tục nhận thêm ?»

Và Padre Pio, dang rộng tay, với một giọng khiến tim tôi rung động, đã trả lời tôi : *«Con trai Cha, hãy tăng thêm con số ấy hết sức con có thể, bởi vì, trước mặt Thiên Chúa, họ nhận được nhiều ơn ích hơn cả Cha nữa !»*

Khi Cha thấy giờ lâm chung của mình đã gần kề, Cha muốn xác nhận giao ước của chúng tôi bằng cách trao cho tôi chuỗi Mân Côi của Cha. Ai có thể quên được cử chỉ ấy ? Nó hùng hồn hơn mọi bài diễn văn, khích lệ hơn mọi lời khuyên nhủ, quý giá hơn mọi di sản !

Hôm nay, sau khi Cha qua đời, con thiêng liêng của Padre Pio không thể đếm xuể. Gia đình lớn lao này mỗi tối lại hiệp ý và hiệp tâm quy tụ bên mộ của Cha lúc 21 giờ. Tôi, Fra Modestino, sẽ có mặt ở đó để hướng dẫn lần chuỗi Mân Côi. Tất cả những ai, từ chính ngôi nhà của mình, hiệp ý cầu nguyện bằng kinh nguyện mà Cha yêu thích nhất, từ 21 giờ đến 21 giờ 30, và mỗi tháng xin dâng một Thánh Lễ theo ý chỉ của Cha khả kính, đều có thể trở thành con thiêng liêng của Ngài.

Chính tôi, dưới trách nhiệm cá nhân của mình, xin bảo đảm điều đó. Họ sẽ được hưởng những ơn ích từ sự trợ giúp liên lỉ của Cha cũng như từ lời cầu nguyện

nghèo hèn của tôi.

Biết bao tràng chuỗi sẽ được kết dệt mỗi tối chung quanh ngôi mộ vinh hiển của Cha ? Biết bao ơn lành Đức Mẹ ban cho các con thiêng liêng của Padre Pio, những người từ khắp nơi trên thế giới hiệp nhất trong lời cầu nguyện nhân danh Ngài ?

Ai cam kết lần chuỗi Mân Côi thánh thiêng này thì tất nhiên phải tránh xa tội lỗi và, trong khả năng có thể, noi gương Padre Pio.

Những cú điện thoại vô số mà tôi nhận được kể lại những ơn lành đã nhận được là minh chứng rằng Padre Pio, trung thành với lời hứa, bảo vệ một cách đặc biệt các con thiêng liêng của Ngài, những người vào lúc chín giờ tối không bỏ lỡ cuộc hẹn với Đức Mẹ qua việc lần chuỗi Mân Côi.»

Mọi sự đã hoàn tất !

Bên cạnh muôn vàn đau khổ đã dẫn dắt Padre Pio suốt cuộc đời, giờ đây còn thêm sức nặng của tuổi già. Kể từ cuộc Viếng thăm Tông Tòa do Đức cha Maccari thực hiện năm 1960, kể từ những năm của Công đồng Vatican II khi rất nhiều hồng y và giám mục từ khắp nơi trên thế giới đổ về San Giovanni Rotondo và, tận dụng những khoảng thời gian ngắn ngủi được rảnh rỗi giữa các phiên họp của Công đồng, họ đến thăm «Người Anh mang dấu thánh», người ta có thể thấy rõ sức khỏe của Cha suy yếu từng ngày. Cha có thể đã sống những năm cuối, những tháng cuối đời trong bình an và chiêm niệm, được vây quanh bởi tình huynh đệ của các Anh em Dòng và sự tôn kính của các con thiêng liêng. Nhưng số phận đã định rằng cuộc đời Cha, cho đến phút cuối cùng, sẽ là một cuộc tử đạo. Lịch sử sẽ cho thấy rằng những năm cuối ấy chính là những năm cay đắng và đau đớn nhất. Padre Pio chính Ngài đã nói về «*Chặng Đường cuối cùng, dài nhất và đau khổ nhất trong đời Cha*». Chúng ta biết rõ rằng không có khổ đau, nhục nhã hay sự ép xác nào được miễn cho Cha. Một lần nữa, rõ ràng là chính Chúa Giêsu hoàn tất đời sống dương thế của Người nơi con người người tôi tớ này. Padre Pio, «trong suốt» hình ảnh Chúa Giêsu.

Sự suy yếu của Cha là điều rõ ràng. Do thị lực suy giảm trầm trọng, Cha đã được phép, vào ngày 20 tháng 12 năm 1962, thay thế việc đọc Giờ Kinh Phụng Vụ - Kinh Thần Vụ - bằng việc đọc trọn chuỗi Mân Côi. Cũng vì lý do đó, Cha không còn tự mình trao Mình Thánh cho các tín hữu nữa.

Đức Giáo hoàng Phaolô VI, người yêu mến Cha như một người cha, đã bày tỏ rất rõ ràng mong muốn rằng hãy để Padre Pio được bình an, và ngài khuyên các Bề trên hãy đối xử với Cha như thể Cha không bị ràng buộc bởi Lời Khấn Vâng Phục. Về phần Bệnh viện của Cha, Cha vẫn tiếp tục điều hành tài sản của nó - Cha đã được Tòa Thánh trao quyền này - và hằng năm đều đệ trình một bản báo cáo chi tiết các hoạt động lên Đức Giáo hoàng. Người ta còn nhớ rằng Tòa Thánh đã chính thức ghi nhận Công trình «Casa» là một trong những «Công trình Tôn giáo», nhưng vẫn để Padre Pio là «người bảo trợ hợp pháp» cho đến khi Cha qua đời, sau đó toàn bộ tài sản của Công trình sẽ thuộc quyền sở hữu của Tòa Thánh.

Vào Thứ Sáu Tuần Thánh năm 1963, Padre Pio đã thổ lộ với hai người anh em dòng : «*Cha không thể chịu đựng nổi nữa !*» Cha nói với họ như vậy. Tuy nhiên, Cha vẫn tiếp tục sứ vụ giải tội. Cha hầu như không còn

có thể đứng vững. Vào ngày 3 tháng 9 năm 1965, Cha chính thức được phép tiếp tục cử hành Thánh Lễ bằng tiếng La-tinh, mà không phải tuân theo các quy tắc phụng vụ mới được Công đồng ban hành, cũng không phải sử dụng «Ordo Missae» mới. Vì thế, Padre Pio cử hành Thánh Lễ Tridentine, tức Thánh Lễ theo nghi thức truyền thống mà Cha đã lãnh nhận trong ngày thụ phong, cho đến cuối đời.

Đôi chân Cha không còn đỡ nổi Cha nữa. Ngày 24 tháng 11 năm 1966, Cha bắt đầu cử hành Thánh Lễ trong tư thế ngồi. Các Anh em dòng phải luôn luôn đỡ và giúp Cha di chuyển, vì Cha đi lại rất khó khăn và chập choạng.

Từ năm 1965, Cha thường không thể dâng Thánh Lễ. Cha bị hen suyễn phế quản. Và rồi Cha trở thành đối tượng của các bác sĩ ! Cha còn phàn nàn một cách cay đắng về số lượng thuốc viên, thuốc con nhộng và các loại thuốc khác mà người ta bắt Cha uống, nhưng Cha vẫn vâng lời mà chịu đựng. Chính vào buổi chiều ngày 14 tháng 10 năm 1967, Padre Pio đã nói với người cháu gái của mình, Pia Forgione-Pennelli : *«Trong hai năm nữa, Cha sẽ không còn ở đây nữa !»*

Vì Cha biết rõ, không nghi ngờ gì, thời điểm mà cuối cùng, Chúa sẽ gọi Cha về với Người. Pia Forgione-Pennelli đã xúc động đến mức, sau khi nghe lời chú mình nói, đã viết lại, bỏ vào phong bì niêm phong và giao cho Công chứng viên của San Giovanni Rotondo, Domenico Giuliani, vào ngày 13 tháng 12 năm 1967, kèm theo chỉ dẫn rằng văn bản và phong bì đó chỉ được giao cho Bề trên Tu viện các Cha Capuchin sau khi Padre Pio qua đời.

Dưới đây là nguyên văn :

«San Giovanni Rotondo, ngày 20-10-1967. Tôi xin tuyên bố rằng vài ngày trước, chính xác là vào ngày 14 tháng 10 năm 1967, tôi đã có, với sự cho phép của Bề trên, một cuộc nói chuyện riêng với người chú của tôi là Padre Pio, tại phòng khách Thánh Phanxicô trong tu viện các Cha Capuchin ở San Giovanni Rotondo, vào khoảng 1 giờ 30 phút chiều.

Tôi ở một mình với người chú của tôi, và sau khi trình bày với Cha một số vấn đề liên quan đến gia đình tôi, Cha đã nói nguyên văn với tôi : «*Trong hai năm nữa, Cha sẽ không còn ở đây nữa...*» Lúc đó, tôi đã cắt lời Cha và nói : «*Tại sao, Cha sẽ đi đâu ?*» Và Cha, với sự chắc chắn và quyết đoán lớn, đã thêm : «*Trong hai năm nữa, Cha sẽ không còn ở đây nữa, vì Cha sẽ qua*

đời. Nhiều điều sẽ thay đổi.» Làm chứng. Pia Forgione-Pennelli.» (Lưu trữ Padre Pio).

Người ta còn nhớ rất rõ lời tiết lộ mà chính Cha đã nói rằng các dấu thánh nơi Cha sẽ kéo dài năm mươi năm.

Năm 1967, bệnh hen suyễn của Cha trở nên trầm trọng hơn : tức ngực rất khó chịu, tim đập nhanh, đồ mồ hôi lạnh, suy hô hấp. Thêm vào đó là các cơn đau khớp ở đầu gối và cột sống. Chính vì thế, vào ngày 29 tháng 3 năm 1968, Cha bắt đầu di chuyển bằng xe lăn. Cha thú nhận rằng Cha không còn cảm giác ở đôi chân nữa. Ngày 7 tháng 7 năm 1968, một cơn suy sụp khiến Cha không thể dâng Thánh Lễ, và điều đó, tiếc thay, đã lặp lại khá thường xuyên.

Ngay từ năm 1965, Cha có vẻ trầm lặng hơn, ít nói. Trong giờ giải trí, nơi trước đây Cha luôn vui vẻ và thường là người khuấy động bầu khí của cộng đoàn, thì nay Cha không nói lời nào. Ánh mắt Cha nhìn xa xăm về những hình ảnh chẳng mấy vui tươi. Thường khi, Cha có vẻ bối rối, lo lắng, bất an.

Trong đêm từ mùng 5 sang mùng 6 tháng 7 năm 1964, người ta nghe thấy một tiếng động lớn trong phòng Cha. Các anh em dòng vội vã chạy đến, thấy Padre Pio đang

nằm trên sàn, rên rỉ, với vết rách ở cung mảy.

Một buổi tối nọ, Cha đã nói với Cha Alessio : *«Con ơi, hãy ở lại đây, vì “chúng” không để Cha yên lấy một giây !»* Cha Alessio kể rằng một lần khác, trong cơn hải hùng vì một thị kiến khủng khiếp, Padre Pio đã giơ tay lên, các ngón tay xòe ra, và mồ hôi lạnh ướt đầm trán Cha. *«Nếu con đã thấy điều mà Cha đã thấy - Padre Pio nói - con đã chết rồi !»* Mồ hôi trên trán Cha nhiều đến nỗi Cha Alessio phải dùng đến mười chiếc khăn tay !

Một lần khác, Padre Pio đang nằm trên giường và lần chuỗi Mân Côi lớn tiếng, trong khi Cha Alessio ngồi trên ghế. Bỗng nhiên, Padre Pio kêu lên : *«Con muốn gì ? Con muốn gì ?... Lại gần đây, đến đây !»* như thể đang nói chuyện với một tội nhân nào đó. Một lát sau, Cha đọc lời xá giải...

Không còn nghi ngờ gì nữa : *«kẻ thù của các linh hồn»* đang tung ra những đòn cuối cùng.

Một nỗi đau khác lại dày vò Padre Pio. Từ ngày 12 tháng 2 đến ngày 31 tháng 3 năm 1967, một vài bức thư mà Cha đã gửi cho các cha linh hướng đã được đăng tải trên tờ báo *Il Tempo* ở Rôma. Dù Cha đã phản đối, việc công bố vẫn tiếp diễn.

Đó chính là những bước chân cuối cùng của Cha trên đường Thập Giá. Như thế, sự đồng hình hoàn hảo của Cha với Đấng Chịu Đóng Đinh trên đồi Canvê đã hoàn tất.

Năm mươi năm máu chảy

Ngày 20 tháng 9 năm 1968 đã đến. Giờ đây đã tròn nửa thế kỷ kể từ ngày Padre Pio, trước cây Thánh Giá đầy biểu cảm trên bục giảng của nguyện đường nhỏ, được ghi dấu năm vết thương sống động trên thân xác mình. Cũng như năm 1918, ngày hôm đó rơi vào Thứ Sáu. Người ta không tổ chức bất kỳ nghi lễ bên ngoài nào, ngoại trừ vài bó hoa hồng đỏ trang trí bàn thờ chính của Vương cung thánh đường và - một chi tiết cảm động - cây Thánh Giá của cuộc đóng ấn. Các anh em của Padre Pio đã có sự tinh tể trong cử chỉ ấy.

Cha đã dâng một Thánh Lễ âm thầm lúc 5 giờ sáng, như thường lệ, trước một đám đông khổng lồ. Phần còn lại của ngày, cũng như thói quen của Cha, là giải tội và cầu nguyện.

Thành phố San Giovanni Rotondo, đứng đầu là ông Thị trưởng, bác sĩ Sala, muốn đánh dấu ngày kỷ niệm này. Tối hôm đó, có một cuộc rước đuốc quanh quảng trường và tu viện. Đám đông tập trung đông đảo trên

quảng trường dưới cửa sổ phòng Cha, hô vang : «Vạn tuế Padre Pio !» với hy vọng rằng Cha sẽ mở cửa sổ và ban phép lành cho những người con đang tung hô mình. Nhưng sự chờ đợi đó trở nên vô ích.

Đêm đã khuya, khi một màn pháo hoa tuyệt đẹp được bắn lên. Padre Pio thì vẫn giữ bình thản và hồi tâm. Cha thậm chí còn không nghĩ rằng tất cả sự ồn ào đó là để tôn vinh mình ! Sáng hôm sau, Cha hồn nhiên hỏi các anh em : *«Cái gì mà ồn ào đêm qua vậy ?»*

Ngày 21 tháng 9, Padre Pio không dâng Thánh Lễ. Cha chỉ rước Minh Thánh Chúa. Cha cảm thấy vô cùng yếu ớt. Một cơn hen rất nặng khiến mọi người xung quanh và các bác sĩ vô cùng lo lắng trong hơn nửa giờ. Rồi Cha hồi phục phần nào. Cha đã có thể tham dự nghi lễ buổi tối và ban phép lành từ trên hành lang cao cho đám đông khổng lồ đến từ khắp nơi trên thế giới để tham dự Đại hội Quốc tế lần thứ IV của các Nhóm Cầu nguyện. Ngày hôm sau, nhân dịp kỷ niệm 50 năm dấu thánh của Cha, sẽ diễn ra đại lễ.

Mọi sự trong nhà thờ đã được chuẩn bị, năm mươi lọ hoa hồng đỏ tượng trưng cho năm mươi năm dấu thánh, đau đớn và máu đổ. Trên quảng trường là một cây thánh giá lớn bằng gỗ được dựng lên trên bục lễ. Đó là để chuẩn bị cho nghi thức trọng thể Đàng Thánh Giá. Nhà

Casa Sollievo della Sofferenza được trang hoàng với vô số cờ xí. Các khách sạn và nhà nghỉ đều đầy kín, và nhiều khách hành hương đã phải tìm nơi trú ngụ tại các thành phố lân cận.

Hôm đó, Padre Pio đã đi đến nhà ăn để cố gắng, vì vâng lời, dùng một chút gì đó. Khi chúc Cha ngon miệng, Cha Bề trên còn nói thêm : «... e si faccia coraggio ! Lei deve star bene ; è venuta tanta gente per la festa di domani ! - Hãy mạnh mẽ lên, Cha phải khỏe, có rất nhiều người đã đến vì lễ ngày mai !» - «Còn hơn cả lễ lạ - Padre Pio trả lời - *Con phải chạy trốn và biến mất vì sự xáo trộn to lớn mà con đang cảm thấy !*»

22 tháng 9 năm 1968 - Thánh lễ cuối cùng của ngài

Padre Pio lẽ ra muốn dâng lễ lúc năm giờ như mọi ngày, nhưng Cha Bề trên đã «ép buộc nhẹ nhàng» để Cha chấp nhận hát Thánh Lễ Trọng thể của các Nhóm Cầu nguyện. Vậy là, Cha Pellegrino đã đưa Padre Pio vào phòng thánh, Cha mặc lễ phục và được giúp lễ bởi Cha Onorato và Cha Valentino, trong vai trò Phó tế và Trợ tế, rồi Cha tiến ra bàn thánh để cử hành Thánh Thể. Đám đông đã rất vui mừng khi được thấy Cha, niềm vui ấy quá cuồng nhiệt đến mức phải mất nhiều phút để đưa họ trở lại trạng thái tĩnh lặng và hồi tâm.

Kết thúc Thánh Lễ, Cha đứng dậy nhưng không còn đủ sức, Cha bị suy sụp. Anh Bill, người Mỹ, nay là Cha Giuseppe Pio, đã đỡ Cha trong vòng tay mình. Người ta đặt Padre Pio ngồi lên chiếc xe lăn, lần đầu tiên được đưa vào cung thánh, và Cha rời bàn thánh trong khi ban phép lành cho đám đông đang kêu khóc trong lo âu. Padre Pio lặp đi lặp lại : «*Figli miei, figli miei !... Các con của Cha, các con của Cha !...*» Cha muốn, sau đó, đi đến tòa giải tội, nhưng phải quay lại và trở về phòng bằng thang máy. Với từng người đang ở bên cạnh mình, Cha nhìn họ với ánh mắt gần như sợ hãi, đầy ấn tượng.

Cha muốn ban phép lành cho các con mình thêm một lần nữa, và Cha tiến lại gần cửa sổ của nhà nguyện trong nhà thờ nhỏ. Cha nhìn thật lâu vào đám đông phía dưới đang tung hô mình. Người viết biên niên sử của tu viện ghi lại : «Padre Pio muốn chào các con mình sớm hơn một chút - vì Cha cảm thấy mệt - và trước khi đi nghỉ ngơi. Cha hiện ra ở cửa sổ, trắng toát, gương mặt như trong suốt, vẫy chiếc khăn trắng và ban phép lành bằng tay. Đó như một lần hiện ra, một thị kiến siêu thoát, như đến từ thế giới khác, sau đó Cha, được giúp đỡ và dìu đỡ, đã lui về phòng.»

Cha đã tham dự Thánh Lễ chiều từ trên hành lang cao và, được một anh em trợ giúp, Cha đã ban phép lành.

Tại Salon thánh Phanxicô, nhiều người vẫn đến chào Cha, rồi từ cửa sổ của phòng số 1 - phòng của Cha - Cha lại chào đám đông đang chìm đắm trong ánh sáng. Người ta hô vang : «Evviva ! Auguri ! Buona notte, Padre !»

Chúc ngủ ngon !... lần cuối cùng !

Trong vòng tay Tình Yêu

Ngài thường nói : *«Cha cảm thấy mệt mỏi, chỉ còn thiếu nắm mồ nữa thôi ! Cha thuộc về thế giới bên kia nhiều hơn là nơi trần thế này ! Hãy cầu xin Chúa cho Cha được chết !»*

Tối hôm đó, Cha Pellegrino túc trực bên cạnh ngài. Hãy mượn lời Cha để thuật lại đêm hôm ấy :

«Qua hệ thống liên lạc nội bộ - Cha Pellegrino kể lại - Padre Pio gọi tôi vào phòng ngài. Ngài đang nằm trên giường, nghiêng về phía bên phải. Ngài chỉ hỏi tôi giờ được ghi trên chiếc đồng hồ báo thức đặt trên bàn đầu giường. Tôi đã lau vài giọt lệ nhỏ nơi đôi mắt đỏ hoe của ngài và quay trở lại phòng số 4, để tiếp tục lắng nghe từ hệ thống liên lạc luôn bật.»

Cha gọi tôi thêm năm hay sáu lần nữa cho đến nửa đêm. Mắt ngài vẫn đỏ hoe vì nước mắt, nhưng ngài khóc nhẹ nhàng, bình an.

Đến nửa đêm, như một đứa trẻ sợ hãi, ngài nài nỉ tôi: *“Hãy ở lại với Cha, con trai của Cha !”*, và ngài bắt đầu hỏi tôi giờ liên tục từng lúc một. Ngài nhìn tôi bằng ánh mắt van nài và siết chặt tay tôi rất mạnh.

Rồi, như thể quên mất việc mình cứ hỏi giờ, ngài nói với tôi (bằng tiếng địa phương) : *“Uaglià, a ditt’a Mess’? - Con trai, con đã dâng lễ chưa ?”* Tôi mỉm cười đáp lại : *“Cha linh hướng, bây giờ còn quá sớm để dâng lễ mà !” - “Thế thì, sáng nay - ngài đáp - con hãy dâng lễ cho Cha nhé !” - “Nhưng sáng nào con cũng dâng theo ý chỉ của Cha mà !”»*

«Sau đó, ngài muốn xưng tội, và sau khi xưng tội, ngài nói với tôi : *“Con trai của Cha, nếu hôm nay Chúa gọi Cha về, con hãy xin lỗi các Anh em vì tất cả những phiền phức mà Cha đã gây ra cho họ. Xin họ, và cả các con cái của Cha nữa, hãy cầu nguyện cho linh hồn Cha!”»*

«Cha linh hướng, - tôi đáp - con chắc rằng Chúa sẽ còn giữ Cha ở lại với chúng con lâu nữa, nhưng trong trường hợp Cha nói đúng, con có thể xin Cha một phép lành cuối cùng cho các Anh em, cho tất cả con cái của Cha và cho các bệnh nhân của Cha được không ?» - *«Có, Cha ban phép lành cho tất cả, - ngài nói - Hãy xin Cha Bề trên thay mặt Cha ban phép lành cuối cùng*

này cho họ.» - «Và với Pia, với Ettoruccio, với gia đình họ và với sơ Pia, con nên nói gì ạ ?» - «Họ biết Cha đã yêu thương họ nhiều thế nào - ngài đáp trong tiếng nức nở - Cha ban phép lành cho tất cả, Cha ban phép lành cho tất cả !»

Sau đó, ngài bày tỏ ước muốn được lập lại lời tuyên khấn Dòng của mình.

Lúc một giờ sáng, ngài nói với tôi : *«Nghe này, con trai của Cha, ở đây, trên giường, Cha thở không được, để Cha đứng dậy. Ngồi dậy, Cha sẽ thở dễ hơn !»*

Ngài có thói quen thức dậy lúc một, hai hay ba giờ sáng để chuẩn bị cho Thánh lễ. Trước khi ngồi vào ghế, ngài thường đi vài bước trong hành lang. Đêm hôm đó, tôi ngạc nhiên nhận ra rằng ngài bước đi nhanh nhẹn, thẳng lưng, như một thanh niên, tôi không cần phải đỡ ngài.

Khi đến trước cửa phòng ngài, ngài nói : *«Chúng ta ra sân thượng một lát.»* Tôi đi theo, tay đỡ dưới cánh tay ngài. Chính ngài là người bật đèn. Khi đến gần ghế, ngài ngồi xuống và nhìn quanh một cách tò mò. Ngài dường như đang tìm kiếm điều gì đó bằng ánh mắt. Năm phút sau, ngài muốn quay trở lại phòng, tôi cố đỡ ngài dậy, nhưng ngài nói : *«Non ce la faccio ! Cha*

không làm nổi nữa !» Quả thực, ngài đã trở nên nặng nề hơn. «Cha linh hướng, đừng lo lắng ạ» tôi nói để khích lệ ngài, rồi lập tức lấy chiếc xe lăn gần đó. Tôi đỡ ngài lên bằng cách vòng tay qua nách và đặt ngài vào xe. Chính ngài là người tự nâng chân lên để đặt lên bệ đỡ chân.

Khi đã về tới phòng, ngài ra hiệu bằng tay trái và ánh mắt chỉ về phía chiếc xe lăn và nói với tôi : «*Dem nó ra ngoài !»*

Khi quay trở lại, tôi nhận ra rằng Cha đang rất tái nhợt. Trán ngài đầm mồ hôi lạnh, tôi kinh hoàng khi thấy môi ngài tái xanh. Và không ngừng, ngài lập lại : «*Gesù, Maria !»* bằng một giọng yếu dần.

Tôi đứng dậy để đi gọi một anh em, nhưng ngài ngăn lại : «*Đừng đánh thức ai cả !»* Tôi đã chạy được vài bước trong hành lang thì ngài lại gọi tôi. Tôi nghĩ ngài gọi để nói điều gì khác nên quay lại. Nhưng khi nghe ngài lại lập : «*Đừng đánh thức ai cả»*, tôi tha thiết đáp lại : «Cha linh hướng, giờ thì xin Cha để con lo liệu!» Tôi chạy tới phòng Cha Mariano, nhưng thấy cửa phòng anh Bill (Guglielmo) đang mở toang, tôi bật đèn và lay anh dậy : «Padre Pio thấy không khỏe !» Ngay lập tức, anh Guglielmo lao tới phòng Padre Pio, còn tôi chạy đi gọi điện thoại cho bác sĩ Sala. Ông đến chỉ trong vòng

mười phút. Nhìn thấy bệnh nhân, ông lập tức chuẩn bị tiêm. Padre Pio không ngừng lặp lại, bằng một giọng mỗi lúc một yếu hơn, môi mấp máy khó thấy : «*Gesù, Maria !...*»

Tuy nhiên, được bác sĩ Sala báo động, các bác sĩ khác từ Nhà Cứu Trợ cũng đã đến, cùng với Mario Pennelli, cháu trai của Padre Pio. Về phần tôi, tôi đã gọi Cha Bề trên và các anh em khác.

Trong khi các bác sĩ bận rộn, đeo mặt nạ oxy cho người hấp hối, Cha Paolo ban Bí tích Xức dầu Bệnh nhân cho ngài. Tất cả những người anh em tu sĩ quỳ gối xung quanh và cầu nguyện.

Vào khoảng 2 giờ 30, ngài nhẹ nhàng nghiêng đầu và trút hơi thở cuối cùng. Đó là ngày 23 tháng 9 năm 1968.

Tất cả những người có mặt đều hôn tay vị Cha quá cố và rút lui để chuẩn bị thi thể.

Tin buồn gây ra sự sững sờ, xúc động, nước mắt và lời cầu nguyện. Toàn thể giới sớm được báo tin : trái tim bị đâm thấu, như trái tim Chúa Giêsu, đã ngừng đập.

Đám đông trong nước mắt nối đuôi nhau dài lâu trong nhà thờ trước chiếc quan tài phủ kính để dâng lời tiễn biệt cuối cùng trước thi thể của Cha. Luôn có những

người mới đến và lực lượng trật tự thì kiệt sức. Tối hôm đó, trong ngày bị thương ấy, người ta thậm chí không thể đóng cửa nhà thờ... Suốt đêm, đoàn người lặng lẽ tiếp tục đi ngang qua thi hài của Padre Pio.

Góc nhỏ thanh bình

Ngày 26 tháng 9, vào khoảng 19 giờ, tang lễ trọng thể được cử hành. Hai mươi bốn linh mục đồng tế xung quanh Cha Bê trên Tổng quyền của Dòng Capucin. Sau bài giảng, người ta đọc bức điện tín của Đức Giáo Hoàng. Đức Thánh Cha cầu nguyện «xin Chúa ban cho người tôi tớ trung tín của Người triều thiên công chính muôn đời». Ngay sau đó, trong bầu khí xúc động, Cha Giám đốc Tu viện, Padre Carmelo da San Giovanni in Galdo, đã truyền đạt Phép lành cuối cùng của Padre Pio.

Một đoàn rước khổng lồ đưa thi hài vị Cha đáng kính đến thị trấn San Giovanni Rotondo rồi quay lại tu viện. Quan tài được hạ xuống hầm mộ đã được khánh thành vào ngày hôm trước và được đặt trong ngôi mộ bên dưới Bàn Thờ Chính của Vương cung thánh đường. Trên nắp quan tài, chỉ có một cây Thánh giá đơn sơ và một tấm bảng ghi : «Francesco Forgione - nato a Pietrelcina 25-5-1887 - Morto a San Giovanni Rotondo 23-9-1968». Quan tài được đặt sao cho khi nhìn về bàn thờ nhỏ ở

cuối hầm mộ, đầu nằm bên phải và chân bên trái... Bên trên ngôi mộ, một khối đá granit xanh Labrador nặng ba tạ tượng trưng cho một cỗ quan tài bằng đá.

Nhân dịp kỷ niệm 40 năm ngày mất của ngài, quan tài của Padre Pio (nay là Thánh Piô thành Pietrelcina) đã được khai quật để thi thể ngài được trưng bày cho công chúng kính viếng. Giám mục Domenico D'Ambrosio, đại diện của Vatican, đã giám sát việc khai quật diễn ra vào tối Chủ nhật ngày 3 tháng 4 năm 2008. Ngài nhấn mạnh rằng thi thể vẫn «được bảo quản tốt» và có vẻ như «móng tay trông như vừa được chăm sóc cẩn thận».

Ngày 24 tháng 4, thi hài Thánh nhân được đặt lại vào nơi ngài an nghỉ trong một quan tài bằng kính để các tín hữu có thể viếng thăm lần cuối. Một năm sau, và sau hơn một triệu lượt khách hành hương, thi thể ngài được đặt vào một quan tài bạc cho đến ngày 19 tháng 4 năm 2010, nhân dịp kỷ niệm ngày Đức Giáo Hoàng Bênêdictô XVI lên ngôi, quan tài được chuyển đến Vương cung thánh đường mới San Pio da Pietrelcina ở San Giovanni Rotondo, và được đặt vĩnh viễn trong cột trụ trung tâm của hầm mộ, phía sau bàn thờ.

Ước nguyện mà Cha đã bày tỏ từ năm 1923 đã được thực hiện : *«Cha sẽ luôn ghi nhớ dân tộc quảng đại này trong lời cầu nguyện của Cha, khẩn xin cho họ được*

bình an và thịnh vượng. Và như một dấu chỉ của lòng ưu ái, khi không thể làm gì khác hơn, Cha bày tỏ ước muốn rằng, nếu các Bề trên không ngăn cản, thì hài Cha sẽ được an táng trong một góc nhỏ yên tĩnh của mảnh đất này.»

Phép lạ cuối cùng

Điều mà không ai biết - giữa đám đông đã từng nối đuôi nhau đi qua trước quan tài nơi vị Cha yên nghỉ, - đó là, mặc dù người ta đã để nguyên tất và găng tay trên chân và tay ngài, nhưng các dấu thánh đã biến mất ! «Hai bàn tay, hai bàn chân, ngực và các phần khác trên cơ thể, không có dấu vết nào của vết thương» - bác sĩ của Padre Pio xác nhận - không có sẹo nào trên bàn tay, trên bàn chân, mặt sau của bàn tay, trong lòng bàn tay, vùng gan bàn chân, hay ở cạnh sườn, nơi mà trong suốt cuộc đời ngài từng có những vết thương rõ rệt và hiển nhiên.»

Không còn dấu vết nào của các vết thương ! Thay vào những vết thương hở và rỉ máu, đã được xác nhận nhiều lần trong suốt năm mươi năm, là lớp vảy mỏng rơi ra ngay lập tức. Thay vào các vết thương ấy, da đã trở nên mịn màng «như làn da của một đứa trẻ sơ sinh».

Và bác sĩ kết luận rằng sự biến mất này cần được xem như «một hiện tượng vượt ra ngoài mọi quy chuẩn hành vi lâm sàng, và mang tính siêu nhiên».

Hai hoặc ba tháng trước khi ngài qua đời - Cha Giám đốc tu viện thuật lại - các vết thương đã bắt đầu dần dần khép lại và ít chảy máu hơn. Vào lúc ngài qua đời, chúng đã hoàn toàn liền lại, và các vết sẹo biến mất sau khi ngài chết, tức là vào thời điểm mà, dĩ nhiên, mọi tiến trình tái tạo tế bào là điều không thể nghĩ đến và không thể xảy ra. Trái lại, điều ngược lại mới xảy ra !

Giả thuyết

Có thể Padre Pio đã xin Chúa xóa bỏ đi sau khi ngài qua đời «hồng ân hữu hình» này. Bởi vì suốt đời ngài luôn cố gắng che giấu các vết thương ấy hết mức có thể, để không phơi bày «Bí mật của Đức Vua» cho những cái nhìn tò mò, nên một khi đã qua đời, ngài không còn có thể tự bảo vệ điều ấy nữa. Điều này hoàn toàn không ngăn cản ngài tiếp tục dâng hiến sự đau khổ của mình.

Hoặc là - giả thuyết thứ hai - Padre Pio đã lãnh nhận các dấu thánh chỉ cho chính mình chứ không phải cho người khác. Đó là sự hiệp thông cá nhân, sống động và bi thương của ngài với cuộc thương khó của Đấng bị đóng đinh trên đồi Golgotha. Khi chết, «*sứ mạng*»

ây kết thúc, và Thiên Chúa vì thế đã cất đi những «*dấu hiệu*» bên ngoài.

Hoặc cuối cùng - giả thuyết thứ ba - Padre Pio, kết hợp mật thiết với Chúa Giêsu trên thập giá, đã có thể đã trải qua, như chính Đấng Cứu Thế, sự từ bỏ tận cùng : sự bỏ rơi của Chúa Cha, và thử thách cuối cùng này đã trở nên cụ thể, là nỗi đau lớn nhất của Padre Pio, qua việc biến mất dần dần của «*Ân huệ Thiên Chúa*».

Đó là ba giả thuyết mà Cha Giám đốc tu viện đã nêu ra. Ngài thừa nhận rằng chúng vẫn luôn có thể bị tranh luận.

Còn có một cách giải thích khác :

Padre Pio - Người phản chiếu Thiên Chúa

Phần chúng tôi, những người đã từng biết rõ Cha, chúng tôi xác tín rằng Chúa Giêsu đã đến sống lại cuộc đời và cuộc Khổ nạn của Ngài nơi Padre Pio. Padre Pio đã trở thành, đối với Chúa Giêsu, như một nhân tính được ban thêm, một khí cụ hoàn hảo và ngoan ngoãn trong tay Thiên Chúa. Nhiều lần, trong các trang này, chúng tôi đã khẳng định rằng vị Cha như là sự *nhập thể mang tính huyền nhiệm* của Chúa Giêsu, Đấng đã thực sự chiếm hữu toàn bộ con người của tu sĩ khiêm

nhường này theo đúng nghĩa của từ ấy. Qua Padre Pio, Chúa Giêsu đã đến để nhắc nhở thế gian về sự cần thiết của cầu nguyện, của đau khổ, của hy sinh, để đền bù cho tội lỗi vốn đang phá hủy tình yêu Thiên Chúa. Qua Padre Pio, Chúa Giêsu đã đến để một lần nữa kêu gọi thế giới quay trở về với Ngài, trở về với sự thánh thiện.

Sứ mạng ấy giờ đây đã hoàn tất... Padre Pio đã qua đời. Chúa Giêsu trở về, như trong cuộc Phục Sinh, trong lòng Chúa Cha, và điều duy nhất còn lại nơi trần thế này, chính là các chi thể của Francesco Forgione, người chưa từng thực sự thuộc về cõi đất này...

Annecy, ngày 19 tháng Ba năm 1987
Lễ kính thánh Giuse.

Lễ phong chân phước của Padre Pio de Pietralcina

Bài giảng của Đức Giáo hoàng Gioan Phaolô II

Chúa nhật, ngày 2 tháng 5 năm 1999

«Chúng ta hãy hát lên một bài ca mới kính Chúa !»

1. Lời mời gọi trong câu ca nhập lễ diễn tả thật rõ niềm vui của biết bao tín hữu từ lâu đã mong đợi việc tôn vinh Padre Pio de Pietrelcina lên bậc hiển thánh. Vị tu sĩ Capucin khiêm hạ này đã làm thế giới kinh ngạc bởi đời sống hoàn toàn dâng hiến cho cầu nguyện và lắng nghe anh em mình.

Vô số người đã hành hương đến tu viện San Giovanni Rotondo để gặp ngài, và những cuộc hành hương đó, ngay cả sau khi ngài qua đời, vẫn không hề ngừng lại. Khi tôi còn là sinh viên tại Rôma, chính tôi cũng đã có cơ hội được gặp ngài và tôi tạ ơn Thiên Chúa đã cho tôi hôm nay có thể ghi tên ngài vào danh sách các chân phước.

Sáng nay, được hướng dẫn bởi các bài đọc trong phụng vụ Chúa nhật V Phục Sinh, trong đó việc cử hành lễ phong chân phước của ngài được đặt vào, chúng ta cùng đọc lại những nét nổi bật trong kinh nghiệm thiêng

liêng của ngài.

2. «Vậy anh em đừng xao xuyến : Anh em tin vào Thiên Chúa, thì cũng hãy tin vào Thầy» (Ga 14, 1). Trong đoạn Tin Mừng vừa được công bố, chúng ta đã nghe những lời của Chúa Giêsu nói với các môn đệ, những người lúc đó đang rất cần được khích lệ. Thật vậy, lời ám chỉ đến cuộc ra đi sắp tới của Người đã làm họ hoang mang. Họ sợ bị bỏ rơi, sợ phải ở lại một mình, và Chúa đã an ủi họ bằng một lời hứa cụ thể : «Thầy đi để dọn chỗ cho anh em», rồi : «Thầy sẽ trở lại và đem anh em về với Thầy, để Thầy ở đâu, anh em cũng ở đó» (Ga 14, 2-3).

Trước lời khẳng định ấy, các Tông đồ đã đáp lại qua lời của thánh Tôma : «Thưa Thầy, chúng con không biết Thầy đi đâu, làm sao chúng con biết được đường ?» (Ga 14, 5). Nhận xét đó rất chính đáng và Chúa Giêsu không lảng tránh câu hỏi được hàm chứa trong đó. Câu trả lời mà Người đưa ra sẽ mãi mãi là ánh sáng rõ ràng cho các thế hệ tương lai : «Chính Thầy là Con đường, là Sự thật và là Sự sống ; không ai đến được với Chúa Cha mà không qua Thầy» (Ga 14, 6).

«Chỗ» mà Chúa Giêsu đi để chuẩn bị là trong «nhà của Cha Người» ; ở đó, người môn đệ sẽ có thể ở mãi mãi với Thầy và được tham dự chính vào niềm vui của

Người. Tuy nhiên, để đạt tới mục tiêu ấy, chỉ có một con đường duy nhất : chính là Đức Kitô, và người môn đệ phải dần dần được nên giống Người. Sự thánh thiện : chính là điều này : không còn là Kitô hữu sống nữa, mà là chính Đức Kitô sống trong họ (x. Gl 2, 20). Một mục tiêu thật cao cả, và kèm theo đó là một lời hứa cũng đầy an ủi : «Ai tin vào Thầy thì cũng sẽ làm được những việc Thầy làm. Người ấy còn làm những việc lớn hơn nữa, bởi vì Thầy đến cùng Chúa Cha» (Ga 14, 12).

3. Khi lắng nghe những lời này của Chúa Kitô, tâm trí chúng ta hướng về người tu sĩ Capucin khiêm nhường vùng Gargano. Những lời đó đã được ứng nghiệm cách rõ ràng nơi chân phước Padre Pio de Pietrelcina biết bao !

«Vậy anh em đừng xao xuyến ; anh em tin vào Thiên Chúa...». Vậy cuộc đời của người con khiêm hạ của thánh Phanxicô này đã là gì, nếu không phải là một cuộc hành trình liên li sống đức tin, được củng cố bằng niềm hy vọng vào trời cao, để được ở cùng Đức Kitô ?

«Thầy đi để dọn chỗ... để Thầy ở đâu, anh em cũng ở đó». Vậy còn mục tiêu nào khác cho cuộc khổ chế khắc nghiệt mà Padre Pio đã tự nguyện sống từ thời niên thiếu, nếu không phải là để được nên một cách dần dần với Vị Thầy thần linh, hầu được «ở nơi Người ở» ?

Những ai đến San Giovanni Rotondo để tham dự Thánh lễ của ngài, đề xin lời khuyên hoặc lãnh nhận bí tích Hòa giải, đều nhận ra nơi ngài hình ảnh sống động của Đức Kitô chịu đau khổ và phục sinh. Trên gương mặt của Padre Pio tỏa sáng ánh sáng phục sinh. Thân xác của ngài, mang dấu các «thánh tích», cho thấy mối liên hệ sâu xa giữa sự chết và sự sống lại, yếu tố cốt lõi của mầu nhiệm Vượt Qua. Đối với Chân phước vùng Pietrelcina, việc tham dự vào cuộc Thương Khó mang sắc thái đặc biệt mãnh liệt : những ân huệ phi thường mà ngài nhận lãnh cùng với những đau khổ nội tâm và huyền nhiệm đi kèm, đã giúp ngài cảm nghiệm được sự kết hiệp không ngừng với những khổ đau của Chúa, với một ý thức thường trực rằng «Đồi Canvê là ngọn núi của các thánh».

4. Những thử thách mà ngài phải chịu đựng như là hệ quả, có thể nói như vậy, của những đặc sủng đặc biệt mà ngài có được, không kém phần đau đớn ; thậm chí xét về phương diện con người, chúng còn có thể cay đắng hơn nữa. Trong lịch sử của các thánh, đôi khi xảy ra việc người được chọn, do một sự cho phép đặc biệt của Thiên Chúa, trở thành đối tượng của sự hiểu lầm. Khi điều đó xảy ra, đức vâng lời trở thành đối với họ một lò luyện thanh luyện, một con đường nên giống Chúa Kitô từng bước, một sự củng cố sự thánh thiện

đích thực. Về điểm này, vị chân phước mới đã viết cho một trong các bề trên của mình : «Con chỉ hành động để vâng lời cha, vì Chúa nhân lành đã cho con hiểu rằng đó là điều duy nhất đẹp lòng Người nhất và đối với con cũng là phương thế duy nhất để hy vọng được cứu rỗi và ca vang chiến thắng» (Thư I, tr. 807).

Khi «con bão» ập xuống trên ngài, ngài đã lấy làm quy luật sống lời khích lệ trong thư thứ nhất của thánh Phêrô mà chúng ta vừa nghe : Hãy đến gần Đức Kitô: Người là viên đá sống động (x. 1 Pr 2, 4). Bằng cách đó, ngài cũng trở nên một «viên đá sống động» cho việc xây dựng tòa nhà thiêng liêng là Giáo Hội. Và hôm nay, chúng ta tạ ơn Chúa về điều đó.

5. «Cả anh em nữa, hãy để cho mình trở nên những viên đá sống động được dùng để xây dựng Đền thờ thiêng liêng» (1 Pr 2, 5). Những lời này thật thích đáng biết bao khi được áp dụng vào kinh nghiệm giáo hội phi thường đã phát triển chung quanh vị chân phước mới này ! Biết bao người đã gặp gỡ ngài, trực tiếp hoặc gián tiếp, đã tìm lại được đức tin ; tại trường học của ngài, các «nhóm cầu nguyện» đã lan rộng khắp mọi nơi trên thế giới. Với những người tìm đến ngài, ngài đã đề nghị con đường nên thánh, thường xuyên nhắc họ rằng : «Có vẻ như Chúa Giêsu chẳng bận tâm gì khác ngoài việc

làm cho linh hồn các con nên thánh» (Thư II, tr. 155).

Nếu sự Quan Phòng của Thiên Chúa đã muốn ngài hoạt động mà không bao giờ rời khỏi tu viện của mình, gần như được «trồng» dưới chân Thánh Giá, thì điều đó không phải là không có ý nghĩa. Vị Thầy thần linh đã phải an ủi ngài trong một thời khắc thử thách đặc biệt bằng lời này : «Dưới chân Thánh Giá, người ta học được cách yêu thương» (Thư I, tr. 339).

Vâng, Thánh Giá của Đức Kitô là ngôi trường cao cả dạy về tình yêu ; hay đúng hơn là «nguồn mạch» chính của tình yêu. Được thanh luyện nhờ đau khổ, tình yêu của người môn đệ trung tín này đã thu hút các tâm hồn đến với Đức Kitô và đến với Tin Mừng đòi hỏi ơn cứu độ của Người.

6. Đồng thời, tình bác ái của ngài lan tỏa như một thứ thuốc thơm lên những yếu đuối và đau khổ của anh em mình. Padre Pio đã kết hợp lòng nhiệt thành cứu độ các linh hồn với sự quan tâm đến những đau khổ của con người, và tại San Giovanni Rotondo, ngài đã là người sáng lập một cơ sở bệnh viện, mà ngài gọi là «Casa Sollievo della Sofferenza» (Nhà Giúp Đỡ Đau Khổ). Ngài muốn biến đó thành một bệnh viện hàng đầu, nhưng trên hết, ngài quan tâm đến việc ở đó áp dụng một nền y học thật sự nhân văn, trong đó các mối quan

hệ với bệnh nhân đầy áp sự chăm sóc ân cần nhất và lòng tiếp đón nồng hậu nhất. Ngài rất hiểu rằng những người đau yếu và đang chịu khổ không chỉ cần được sử dụng đúng các phương tiện chữa trị, mà còn cần trên hết một bầu khí nhân bản và tâm linh cho phép họ tìm lại chính mình trong cuộc gặp gỡ với tình yêu của Thiên Chúa và sự dịu dàng của anh em.

Với «Casa Sollievo della Sofferenza», ngài muốn chứng minh rằng những «phép lạ thường ngày» của Thiên Chúa xảy ra qua lòng bác ái của chúng ta. Chúng ta phải sẵn sàng chia sẻ và phục vụ anh em một cách rộng lượng, tận dụng mọi nguồn lực của khoa học y học và kỹ thuật.

7. Tiếng vang của lễ phong chân phước này ở Ý và trên thế giới là dấu hiệu cho thấy tiếng tăm của Padre Pio, con trai nước Ý và của thánh Phanxicô Assisi, đã lan rộng đến khắp các châu lục. Tôi vui mừng chào đón tất cả những ai đã quy tụ nơi đây, bắt đầu với các nhà chức trách Ý, những người đã muốn hiện diện : Ngài Chủ tịch Cộng hòa, Ngài Chủ tịch Thượng viện, Ngài Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng, người dẫn đầu đoàn đại biểu chính thức, nhiều bộ trưởng và các nhân vật khác nhau. Nước Ý thực sự được đại diện xứng đáng ! Nhưng cũng có rất nhiều tín hữu từ các quốc gia khác

đã đến đây để tôn vinh Padre Pio.

Gửi lời chào thân ái đến tất cả những ai đã đến từ vùng lân cận hay từ nơi xa, cùng một suy nghĩ đặc biệt dành cho các cha Dòng Capucin. Xin chân thành cảm ơn tất cả mọi người !

8. Tôi muốn kết thúc bằng lời của Tin Mừng trong thánh lễ hôm nay : «Vậy anh em đừng xao xuyến ; anh em tin vào Thiên Chúa, thì cũng hãy tin vào Thầy». Chính lời khích lệ của Đức Kitô này cũng là lời khuyên mà vị chân phước mới không ngừng nhấn gửi đến các tín hữu : «Hãy hoàn toàn dựa vào trái tim Chúa Giêsu như một đứa trẻ trong vòng tay người mẹ». Mong lời mời gọi này thấm nhập vào tâm trí chúng ta để trở thành nguồn bình an, thanh thản và niềm vui ! Tại sao phải sợ nếu Đức Kitô là Con Đường, là Sự Thật và là Sự Sống của chúng ta ? Tại sao lại không tin vào Thiên Chúa là Cha, Cha của chúng ta ?

Nguyện xin «thánh Maria toàn phúc», người mà vị tu sĩ Capucin khiêm nhường của Pietrelcina đã khấn cầu với một lòng sùng kính dịu dàng và bền bỉ, giúp chúng ta giữ ánh nhìn hướng về Thiên Chúa. Nguyện xin Mẹ nắm tay chúng ta và thúc đẩy chúng ta không mệt mỏi tìm kiếm tình bác ái siêu nhiên tuôn trào từ cạnh sườn bị đâm thủng của Đấng Chịu Đóng Đinh.

Và Ngài, Chân phước Padre Pio, từ trời cao, xin hãy nhìn đến chúng con đang tụ họp trên quảng trường này và những người đang cầu nguyện tại quảng trường Thánh Gioan Latêranô cũng như tại San Giovanni Rotondo. Xin chuyển cầu cho tất cả những ai, ở mọi nơi trên thế giới, cùng hiệp thông tinh thần với lễ phong chân phước này, dâng lên Ngài những lời khẩn cầu của họ. Xin đến cứu giúp từng người và ban bình an cũng như an ủi cho mọi tâm hồn. Amen !

Lễ phong thánh của Padre Pio thành Pietralcina

Bài giảng của Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II

Chúa nhật ngày 16 tháng Sáu năm 2002

Hình ảnh Tin Mừng về « ách »

1. « Vâng, ách Ta thì êm ái, gánh Ta thì nhẹ nhàng »
(Mt 11, 30).

Những lời Chúa Giêsu nói với các môn đệ, mà chúng ta vừa nghe, giúp chúng ta hiểu được cốt lõi của thông điệp trong nghi thức long trọng này. Ở một mức độ nào đó, chúng ta có thể coi đó như một bản tổng hợp tuyệt vời cho toàn bộ cuộc sống của Padre Pio de Pietralcina, người hôm nay được tuyên thánh.

Hình ảnh Tin Mừng về « ách » gợi nhớ đến những thử thách mà tu sĩ Capucin khiêm nhường ở San Giovanni Rotondo đã phải đương đầu. Hôm nay, chúng ta chiêm ngắm nơi ngài thấy bao nhiêu sự « ách » của Đức Kitô là dịu dàng và gánh nặng của Người thật sự nhẹ nhàng khi ta mang nó bằng một tình yêu trung thành. Cuộc sống và sứ mệnh của Padre Pio chứng minh rằng những khó khăn và đau đớn, nếu được đón nhận với tình yêu, sẽ biến thành một con đường ưu tiên dẫn đến sự thánh

thiện, mở ra những triển vọng cho điều thiện lớn lao hơn, chỉ có Chúa mới biết được.

« Vinh quang trên thập giá »

2. « Riêng tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ hãnh diện gì ngoài thập giá của Chúa chúng ta Giêsu Kitô » (Ga 6, 14).

Chẳng phải chính là « vinh quang trên thập giá » tỏa sáng nhất nơi Padre Pio sao ? Tâm linh về Thập Giá mà tu sĩ Capucin khiêm nhường ở Pietrelcina sống thực sự rất hợp thời đại ! Thời đại chúng ta cần phải khám phá lại giá trị ấy để mở rộng tâm hồn đón nhận hy vọng.

Trong suốt cuộc đời, ngài luôn cố gắng ngày càng gần gũi với Đấng bị đóng đinh, với ý thức rõ ràng rằng ngài được gọi để cộng tác đặc biệt vào công trình cứu chuộc. Nếu không có sự liên hệ liên tục đến Thập Giá thì không thể hiểu được sự thánh thiện của ngài.

Trong kế hoạch của Thiên Chúa, Thập Giá chính là dụng cụ cứu độ đích thực cho toàn thể nhân loại và là con đường mà Chúa đã rõ ràng đề nghị cho những ai muốn theo Người (x. Mt 16, 24). Anh em thánh thiện của Gargano đã hiểu rất rõ điều đó, ngài đã viết trong ngày lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời năm 1914: « Để đạt được mục tiêu cuối cùng, cần phải theo vị Lãnh Đạo

thiên liêng, người không muốn dẫn dắt linh hồn được tuyển chọn bằng con đường nào khác ngoài con đường mà Người đã đi qua; đó chính là con đường, tôi nói, của sự hy sinh và Thập Giá » (Epistolario II, tr. 155)

Người ban phát rộng lượng lòng thương xót Thiên Chúa

3. « Ta là Giavê, Đáng thi hành lòng nhân từ » (Gr 9, 23)

Padre Pio là người ban phát rộng lượng lòng thương xót Thiên Chúa, luôn sẵn sàng cho mọi người qua việc đón tiếp, hướng dẫn tinh thần và đặc biệt là cử hành bí tích Xung tội. Chính tôi cũng đã có đặc ân, trong những năm tháng thanh xuân, được hưởng lợi từ sự sẵn lòng của ngài đối với những người xung tội. Phận vụ phòng giải tội, một trong những nét đặc trưng trong sứ vụ của ngài, đã thu hút rất nhiều tín hữu đến tu viện San Giovanni Rotondo. Ngay cả khi vị giải tội đặc biệt này có vẻ nghiêm khắc với các khách hành hương, họ, khi nhận thức được sự nghiêm trọng của tội lỗi và ăn năn thật lòng, thường quay lại để nhận cái ôm hòa bình của sự tha thứ trong bí tích.

Mong rằng gương mẫu của ngài sẽ thúc đẩy các linh mục hăng say và kiên trì thi hành phận vụ này, vốn

cũng rất quan trọng trong thời đại ngày nay, như tôi đã muốn nhắc lại trong Thư gửi các linh mục nhân dịp Thứ Năm Tuần Thánh vừa qua.

Nguồn mạch sinh lực thiêng liêng

4. « Lạy Chúa, Ngài là của cải duy nhất của con »

Đó là câu chúng ta đã hát trong Thánh vịnh đáp ca. Qua những lời này, vị thánh mới mời gọi chúng ta đặt Thiên Chúa lên trên hết mọi sự, xem Người là của cải duy nhất và lớn lao nhất của chúng ta.

Thực vậy, lý do cuối cùng cho hiệu quả tông đồ của Padre Pio, gốc rễ sâu xa của bao nhiêu sinh lực thiêng liêng, chính là trong mối hiệp thông thân mật và liên tục với Thiên Chúa, được minh chứng rõ ràng qua những giờ dài ngài dành để cầu nguyện và làm việc trong phòng giải tội. Ngài thường nhắc lại: « Tôi là một anh em nghèo cầu nguyện », với niềm tin rằng « cầu nguyện là vũ khí tốt nhất chúng ta có, là chiếc chìa khóa mở cửa Trái Tim Thiên Chúa ». Đặc điểm căn bản của tâm linh ngài còn tiếp tục qua các « Nhóm cầu nguyện » do ngài thành lập, góp phần to lớn cho Giáo hội và xã hội bằng lời cầu nguyện không ngừng và tin tưởng. Padre Pio kết hợp cầu nguyện với hoạt động bác ái mãnh liệt, biểu hiện đẹp nhất là « Casa Sollievo della Sofferenza ».

Cầu nguyện và bác ái, đó là một bản tổng hợp hiện thực hơn bao giờ hết của giáo huấn Padre Pio, mà ngày nay được đề nghị lại cho mọi người.

Xin dạy chúng con...

5. « Con chúc tụng Cha, Chúa trời và đất, vì đã mặc khải cho những người bé nhỏ » (Mt 11, 25).

Lời của Đức Giêsu thật thích hợp khi áp dụng vào con người khiêm nhường và được yêu quý là Padre Pio.

Chúng con cầu xin ngài dạy chúng con biết khiêm nhường trong lòng, để được kể vào số những người bé nhỏ trong Tin Mừng, những người mà Cha đã hứa sẽ mặc khải cho họ những mầu nhiệm của Nước Cha.

Xin giúp chúng con cầu nguyện không biết mệt, chắc chắn rằng Thiên Chúa biết những gì chúng con cần, trước cả khi chúng con xin.

Xin ban cho chúng con ánh nhìn đức tin có thể nhận ra ngay nơi người nghèo và những người đau khổ chính là khuôn mặt của Đức Giêsu.

Xin giữ cho chúng con trong giờ phút chiến đấu và thử thách, và nếu chúng con ngã, xin cho chúng con được trải nghiệm niềm vui của bí tích Tha Thứ.

Xin truyền đạt cho chúng con lòng sùng kính dịu dàng của ngài đối với Đức Maria, Mẹ Đức Giêsu và cũng là Mẹ chúng con.

Xin đồng hành cùng chúng con trong cuộc hành trình trần gian về quê trời phúc lạc, nơi chúng con hy vọng được đến để chiêm ngưỡng muôn đời vinh quang của Cha, Con và Thánh Thần, Amen !

Dòng thời gian cuộc đời của Thánh Pio thành pietrelcina

1887	(25 tháng 5) Padre Pio được sinh ra tại Pietrelcina (Benevento) (26 tháng 5) Rửa tội tại nhà thờ Sant'Anna với tên là Francesco
1903	(6 tháng 1) Đến Morcone (Benevento) để bắt đầu tập viện tại dòng Capucin. (22 tháng 1) Nhận « y phục tập sự » với tên Frate Pio da Pietrelcina.
1904	(22 tháng 1) Khẩn tạm thời. (25 tháng 1) Đến Sant'Elia a Pianisi để bắt đầu học về tu từ học.
1907	(27 tháng 1) Khẩn trọn đời. (cuối tháng 10) Đến Serracapriola để bắt đầu học thần học.
1908	(cuối tháng 11) Đến Montefusco để tiếp tục học thần học. (19 tháng 12) Ngài lãnh nhận các chức vụ phụ nhỏ tại Benevento. (21 tháng 12) Ngài trở thành phó tế.
1909	Trở về và cư trú tại Pietrelcina, vì ngài bị bệnh. (18 tháng 7) Ngài lãnh nhận chức phó tế trong nhà thờ của tu viện Morcone.

1910	(10 tháng 8) Ngài được phong linh mục tại nhà nguyện của các giáo sĩ trong nhà thờ chính tòa Benevento. (14 tháng 8) Thánh lễ trọng thể đầu tiên tại Pietrelcina; cũng trong năm này, ngài nhận thấy các dấu thánh tích vô hình.
1911	(cuối tháng 10) Ngài được gửi đến Venafrò, nhưng bệnh tật khiến ngài phải nằm nghỉ trên giường. Những hiện tượng phi thường xảy ra. (7 tháng 12) Trở về Pietrelcina.
1915	(25 tháng 2) Vì lý do sức khỏe, ngài được phép ở ngoài tu viện, đồng thời vẫn tiếp tục mặc y phục tu sĩ Capucin. (6 tháng 11) Ngài bị gọi nhập ngũ. (6 tháng 12) Ngài nhập vào Tiểu đoàn Y tế thứ 10 tại Naples.
1916	(17 tháng 2) Đến Foggia, tại tu viện Thánh Anna. (4 tháng 9) Ngài đến San Giovanni Rotondo.
	(18 tháng 12) Trở về Naples trong tư cách quân nhân. Được phép nghỉ và gọi lại nhiều lần cho đến ngày 16 tháng 3 năm 1918 ; sau đó ngài được miễn dịch vì bị « viêm phế quản - viêm phổi ».
1919	(15 đến 16 tháng 5) Luigi Romanelli là bác sĩ đầu tiên khám cho Padre Pio sau khi ngài chịu dấu thánh tích. (26 tháng 7) Báo cáo y tế của Amico Bignami. (9 tháng 10) Khám bệnh bởi Giorgio Festa.
1922	(2 tháng 6) Biện pháp đầu tiên của Tòa Thánh.

1923	(31 tháng 5) Tòa Thánh, sau khi điều tra, tuyên bố không có lý do để gán cho các sự kiện xảy ra với Padre Pio một « tính cách siêu nhiên ». (17 tháng 6) Padre Pio nhận lệnh cử hành thánh lễ trong nhà nguyện bên trong tu viện mà không có công chúng, và không trả lời bất kỳ bức thư nào gửi cho ngài. (26 tháng 6) Sau một cuộc bạo loạn của dân chúng, Padre Pio được phép cử hành thánh lễ trở lại tại nhà thờ. (8 tháng 8) Padre Pio được yêu cầu đến định cư tại Ancône và sẵn sàng phục vụ tại đó. (17 tháng 8) Do các cuộc biểu tình của dân chúng, chuyển đi bị hoãn lại.
1929	(3 tháng 1) Mamma Peppa, mẹ của Padre Pio, qua đời tại San Giovanni Rotondo.
1931	(23 tháng 5) Padre Pio bị tước quyền hành lễ, chỉ được phép cử hành thánh lễ, nhưng chỉ được cử hành riêng tư trong nhà nguyện bên trong tu viện. (16 tháng 7) Padre Pio được phép trở lại cử hành thánh lễ trong nhà thờ.
1934	(25 tháng 3) Padre Pio lại giải tội cho nam giới (12 tháng 5) Padre Pio được phép giải tội cho phụ nữ
1946	(7 tháng 10) Zi'Grazio, cha của Padre Pio, qua đời tại San Giovanni Rotondo.
1947	(19 tháng 5) Khởi công công trình san nền để xây dựng « Casa Sollievo della Sofferenza ».

1955	(31 tháng 1) Khởi công xây dựng nhà thờ mới của tu viện.
1956	(5 tháng 5) Khánh thành « Casa Sollievo della Sofferenza ».
1959	(1 tháng 7) Lễ cung hiến nhà thờ mới của tu viện.
1965	(17 tháng 1) Padre Pio được phép tiếp tục cử hành thánh lễ bằng tiếng La-tinh.
1966	(21 tháng 11) Padre Pio được phép cử hành thánh lễ ngồi.
1968	(29 tháng 3) Padre Pio di chuyển bằng xe lăn, vì ngài ngày càng đau chân nhiều hơn. (22 tháng 9) Lúc 5 giờ sáng, ngài cử hành thánh lễ kỷ niệm 50 năm chịu dấu thánh tích. Lúc 18 giờ, ngài ban phép lành cho đám đông trong nhà thờ. Không ai ngờ đây sẽ là thánh lễ và phép lành cuối cùng của ngài. (23 tháng 9) Lúc 2 giờ 30, Padre Pio, sau khi lãnh nhận các bí tích cuối cùng, yên bình ra đi, trong tay cầm chuỗi Mân Côi, miệng đọc: « Giêsu !... Maria!... ». Ba ngày sau, ngài được an táng trong hầm mộ của nhà thờ S. Maria delle Grazie.
1969	(4 tháng 11) Bắt đầu tiến trình phong chân phước và phong thánh.
1987	(23 tháng 5) Chuyến viếng thăm mục vụ tại San Giovanni Rotondo của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II, ngài cầu nguyện bên mộ Padre Pio.

1997	(18 tháng 12) Tại phòng Consistoire, Vatican, dưới sự chứng kiến của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II, đã công bố sắc lệnh về đức tính anh hùng của Padre Pio, ngài được phong danh hiệu « Đáng Kính ».
1999	(2 tháng 5, Chủ nhật) Trên Quảng trường Đền Thờ Thánh Phêrô, trước hàng triệu tín hữu hân hoan, Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II tuyên bố Tôi Tớ Chúa Đáng Kính Padre Pio de Pietrelcina là Đáng Đáng Kính Phong Thánh.
2001	(17 tháng 10) Bế mạc tiến trình phong thánh.
2002	(26 tháng 2) Ngày phong thánh cho Đáng Đáng Kính được ấn định vào thứ Năm, ngày 6 tháng 6 năm 2002, trong một cuộc họp Consistoire thường lệ. (16 tháng 6) Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II tuyên phong Đáng Đáng Kính Padre Pio de Pietrelcina là Thánh tại Quảng trường Thánh Phêrô và ấn định lễ nhớ kính với bậc « bắt buộc » vào ngày 23 tháng 9, «ngày sinh ra trên trời » của ngài.

MỤC LỤC

Thời thơ ấu và tuổi trẻ ở Pietrelcina	4
Tu sĩ	34
Trở về Pietrelcina	52
Khi đọc các bức thư...	65
Năm 1910	66
Năm 1911	70
Năm 1912	77
Năm 1913	103
Lời cầu nguyện của Padre Pio	164
Năm 1914	199
Thế Chiến	271
Năm 1915	321
Bị gọi nhập ngũ	483
Năm 1916	515
San Giovanni Rotondo	616
Trở Lại Quân Đội	674
Năm 1917	684
Trở về San Giovanni Rotondo	692
Trở lại Quân đội	737
Trở lại San Giovanni Rotondo	771
Năm 1918	794
Lần ở lại cuối cùng trong Quân đội	808
Các dấu thánh tích	891

Sau khi lãnh nhận dấu thánh	900
Năm 1919	914
Những giọt nước mắt vui mừng ở Pietrelcina	974
Các đặc sủng của Padre Pio	997
Năm 1920	1058
Năm 1921	1075
Năm 1922	1088
Bách hại	1094
Năm 1923	1102
Năm 1924	1114
Năm 1925	1122
Cuộc thử thách lớn lao	1132
Sự cô lập	1141
Tòa giải tội và Bàn thờ	1160
Qua một cuốn Nhật ký	1181
Các Nhóm Cầu Nguyện	1220
Phác họa một chân dung	1228
Bí ẩn của Thập Giá trong cuộc đời Padre Pio	1236
Ba tình yêu : Đức Kitô, Hội Thánh, Đức Mẹ	1242
Trong dòng chảy của những nhà thần bí vĩ đại	1253
Notre Padre Pio	1256
Con cái thiêng liêng của Padre Pio	1258
Mọi sự đã hoàn tất !	1264

Cha Piô, Người Phán Chiếu Thiên Chúa	1307

Lễ phong chân phước của Padre Pio de Pietralcina	1285

Lễ phong thánh của Padre Pio thành Pietralcina	1294

Dòng thời gian cuộc đời của Thánh Pio thành Pietrelcina	1300